

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

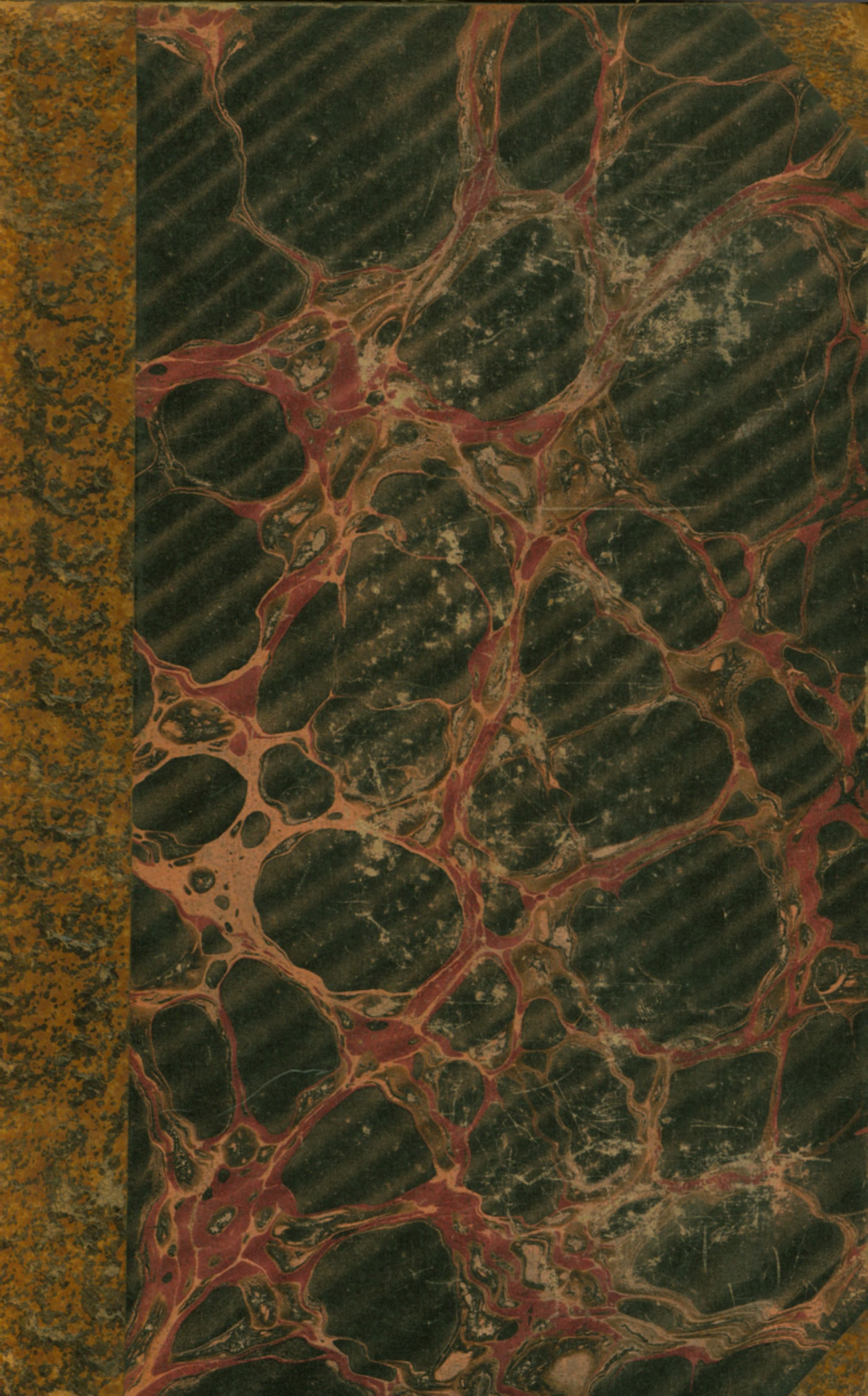
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocollsecretairer.

Høiesteretsaaret 1862.

(Sjette Aargang).

Kjøbenhavn.

Forlagt af den Gyldenrandske Boghandling (K. Høgel).

Tvilt hos J. H. Schultz.

Navneregister.

Private Sager.

	Pag		Pag.
Maler Sogns Hartfornseiere og Huusmænd	599.	Brun, P. M. , Justitsraad og Virke- dommer	837.
Narhuus Eksteret	755.	Bræstrup , Conferentsraad og Politi- chef	226, 617, 789.
Havnecommission	819.	Bøisen , Christian, Møller	241.
Albed, M. P. , Commissionair 226, 617, 789.		Cantor , Jean, Silke- og Klæde- handler, hans Fallitbo	306.
Alberti , Lands-Overs samt Hof- og Stadsretsprocurator	550.	Cappé , J., Auctionsholder	383.
Amagerlands Hartfornseiere	352.	Christensen , Hans Peter, Skolelærer 289.	
Andersdatter , Birthe, Brændeviins- brænder Jensen's Enke, hendes Arvinger	541.	— Frands Hans	632.
Andersdatter , Bodil, Enke	624.	— F. C., Kjøbmand	709.
Anderjen , Mogens, Sognesoged og Gaardmand	409.	— Lars, Aftægtsmand	837.
Bay , Auctionsholder	618.	Conrad , F., Skrædermester	167.
Befrend , Assessor i Kjøbenhavn Criminal- og Politiret. 226, 617, 789.		Creditforeningen af Grundeiere i de danske Distrikter	321.
Bendahl , B., Kjøbmand	709.	Desfauer , J. P., Kniplingshandler. 142.	
Berg , L. D., Contoirist i Kjøbenhavn Fortificationscontoir	541.	Essaf , Sara, Grosserer D. Essaf's Enke, hendes Dødsbo	207.
Borgen , Justitsraad	673.	— L. M., Kjøbmand	709.
Borring , H. S. L., Grosserer 278.		Erichsen , Thomas, Proprietair 212.	
— L. S., Professor	278.	Erlewein , F. S., Capitain og Murr- mester	749.
Brandforsikrings-Foreningen for røv- lig Eiendom i Nørrejylland og Slesvigs Kjøbstæder	165.	Finantsministeriet ... 142, 352, 578, 664.	
Bredfeldt , A. F., Mølleeier	661.	Fogh , C., Redacteur af Sandheds- sagen	638.
Brockdorff , Frederik Juul, Baron .. 77.		Foolen , F. S., Skibsfører	753.
— Christian Juul, Baron	77.	Frederiksborg Amtsråd	409.
— E. U. M., Baron	229.	Kyens Stiftsøvrighed	841.
		Gebasia , Bøxerler	749.

	Pag.		Pag.
Goldschmidt, A. W. & Comp.	278.	Kjørboe, Grosferer	550.
Güldenroune, Kammerherre og Amts- forvalter	627.	Koppel, M., Sagførerfuldmægtig . .	207.
H abberg og Odum Sogneforstander- skab	160.	Krumse, J., Consul	841.
Hagen, E. C., Viinhandler	325.	Krøhncke, Civilingenieur.	656.
Hall, H. P., Kjøbmand	709.	Kroyer, Jacob, Kjøbmand	212.
Halling, Muurmester	755.	Kverndrup Sogneforstanderskab 457, 536.	
Hansen, H. L., Kjøbmand.	212.	L amb, Ball & Comp., Handelshuus. 783.	
— J. J., Handelshuus	478.	Lange, H. N., Kjøbmand	709.
— Stærk, L., Huusmand	673.	Larsen, Lands-Over- samt Hof- og Stadsretsprocuorator.	325.
— Suedler	673.	— Niels, Gaardmand	632.
— Lars, Gaardmand.	740.	Lavæg, D. L., Etatsraad	537.
Hæselqvist, Lydia Julie.	618.	Lavæg & Røck, Handelshuus	325.
Hein, Vagermester	716.	Liebe, Høiesteretsadvocat	504.
Helsingør Communalbestyrelse	804.	Lorentzen, C. V., Kjøbmand.	709.
Heymann, W. P., Grosferer	207.	Lund, Kjøbmand	478.
Hjørleifson, Einar, Sognepræst	564.	Lundqvist, Enke.	749.
Holm, J. H., hans Fallitbo	834.	Lykke, S., Bogfabrikant	656.
I bsen, Lands-Over- samt Hof- og Stadsretsprocuorator.	541.	M adsen, H., forhen Redacteur af Folkets Talemand	638.
Jensen, Birthe, Brændeviinsbrænder Jensens Enke, hendes Arvin- ger	541.	Mangor, Justitsraad og Justitssecre- taire i Kjøbenhavn's Criminal- og Politiret	617, 789.
-- Jens Bohe, Sømand.	541.	Marcusbatter, Hebevig, hendes Dødsbo	673.
-- M. B., Skrædermester	770.	Meyer, N., Tobaksfabrikant	306.
-- M. B., Kjøbmand.	776.	Moldehøwæ, P. W., Particulier. . . .	212.
Jesperfen, C. M., Justitsraad og Skifteforvalter i Hatting Her- red	229.	Mortensen, Møllermester	716.
— H. J., Indsidder	457, 536.	Møller, H. C. D., Brændeviinsbrænder 278.	
— W. B., Lieutenant.	550.	— J. P., Proprietair	599.
Judenrigsministeriet	504, 578.	— J., Forpagter	790.
Jugimundsen, Jon	797.	N ebbe, F., Skolelærer	661.
Jonsen, Jon, Administrator	797.	Nielsen, Emil, Artekammer	454.
Juel-Brocksborff, Frederik, Baron . .	77.	— Lars, Gaardmand, hans Enke 624.	
— Christian, Baron.	77.	— Anders, Gaardmand	624.
Jørgensen, Lands-Over- samt Hof- og Stadsretsprocuorator	834.	— Niels, Gaardmand	627.
K allumborg Vagerlaug	244.	O lsøer, Louis.	478.
Kammeradvocaten . . 142, 352, 504, 578, 627, 664.		Olsen, Chr., Bærtshuussholder. . . .	278.
		— Assistent under Finantsmini- steriet	550.
		— Haue, Enke	624.
		— J., Skipper	709.

Pag.	Pag.
Oppen-Schilden, Major og Fidei-	Simonsen, Lands-Dver- samt Hof- og
commisbesidder 160.	Stadsretsprocurator 278.
Ogrenbøll, Auditeur, By- og Herreds-	— Svren Chr., Huusmand . . . 776.
foged 661.	Sivertsen, N. E., Kjøbmand 709.
Oedersen, P., Gaardmand 790.	Steele, E., Kammerherre 504.
Petersdorff, C., Skærbmester . . . 770.	— Abelaide, Kammerherreinde . 504.
Peterien, A. H., Bygningsentrepræ-	— Sophus, Stamhuusbesidder . 501.
neur 309, 749.	Skistekommission, Landsover- samt
— C. P. N., Justitsraad og Li-	Hof- og Stadsrettens 306.
centius juris 578.	Smith, E. F., Kjøbmand 709.
— P. M., Huusmand 599.	Sogneforstanderskabet for Ødum og
— Sadelmager 673.	Habberg Sogne 160.
Petursen, Vigfus 564.	— for Øverndrup Sogn . 457, 536.
Plesner, Chr., forhenværende Gaard-	Stakemann, Justitsraad og Byfoged 478.
eier 809.	Steenberg, A., Garber 819.
Poulsen, Rasmus, Gaardmand . . . 776.	Steentoft, Bagermester 244.
Pøhler, F. W., Kjøbmand 661.	Stege Dverformynderi 618.
— C. F., Kjøbmand 661.	Storm, Proprietair 278.
Øverndrup Sogneforstanderskab 457, 536.	Strate, N. F., Kjøbmand, hans Fal-
Nahbel, Jens, Krigsraad, hans Bo 550.	litbo 661.
Nasmusen, J., Gaarbeier 809.	Stærk, L. Hansen, Huusmand . . . 673.
Navn, Kospin, Regimentskirurg,	Suhr, D., Toldcontrolleur 661.
hans Bo 321.	Sylvest, Anders, Gaardmand 409.
Neventlow, F., Greve, Kammerherre	Sølvason, Jon 564.
og Hofjægermester 664.	Thomsen, A., Bogumand 167.
Rosenstand, Byfoged 383.	— M., Kjøbmand 800.
Rothschild, C. L., Grosjerer 309.	Torp, P., Kæmuer 800.
Sachs, Handelsagent 306.	Udfkrivningsvæsenet 289.
Salmonsøn, L., Grosjerer 661.	Weil, Sara, Enkesrue 207.
Saks, L. W., Kjøbmand 165.	— Henriette, Emma og Sophie . 207.
Schanderff, Procurator 212.	— Moritz, Materialist 207.
Scharff, J. J., Grosjerer 834.	Wagnsen, Exam. jur. og Møller 457, 537.
Schilden jydste Fideicommiss 160.	Wolff, Justitsraad 740.
Schjøning, D. A., Capitain 804.	Worm, H. G. & Co., Handelshuus 454, 776.
Schmøck, Muurmester og Premier-	Ødum og Habberg Sogneforstanders-
lieutenant 749.	skab 160.

Offentlige Sager.

Pag.	Pag.
Abrahamsdatter, Else Marie 294.	Abrahamsen, Marie Cathrine, Han-
Abrahamsen, Else Marie 294.	sens Hustru 531.

	Pag.		Pag.
Abolpshen, Wilhelm	95.	Brig, Niels Christian	712.
Abrechtsen Jensen, Peder	498.	Brodersen, Jens Laurzen	365.
Andersdatter, Ane Marie	74.	Bilow, Nicolai	298.
— Karen Dorteaa, Hansens Hu-		Carlsdatter, Ane	735.
stru	728.	Carlsen, Morten Peter	282.
Anderfen Larsen, Lars	37.	Christensdatter, Karen, Pederfens	
— Ane Marie	57.	Hustru	177.
Jens	138.	— Maren, Pederfens Enke	557.
— Ane Kirstine	177.	— Ane Marie	735.
— Ane Marie	177.	Christensen Stjernborg, Knud	103.
— Niels	317.	— Knud Bisteb	103.
— Nads	331.	— Jens	136.
— Peter	357.	— Anders	141.
— Hans	498.	— Jens Peder	177.
— Esse Marie, Jensens Hustru	563.	— Mette Kirstine	237.
— Andreas Peter	584.	— Spvig, Soren	441.
— Niels	597.	— Rasmus	458.
— Hætte, Peder	676.	— Klammerhede, Thomas	764.
— Karen Dorteaa, Hansens Hu-		— Ludvig August	817.
stru	728.	Christiansdatter, Mette Kirstine	39.
Andreas Peder	735.	Christiansen, Jacob	87.
— Rasmus	752.	— Jorgen	278.
— Margrethe	767.	— Claus	292.
Andreasen, Kirsten	92.	— Hans	359.
Jens	751.	Christophersdatter, Dorte Kirstine,	
Andreasen, Hans	498.	Nielsens Hustru	378.
Andresen, Andreas Peder	735.	Christophersen, Lauritz	294.
Arenfeld, Ane	735.	Clausen, Bobil Kirstine	292.
Bagger, Christen	135.	Clemmensen, Estib	394.
Baumann, Ane Cathrine Frederiksen		Ebbesen Moller, Andreas	313.
Monberg	721.	Echholm, Anders Gustav	446.
Bekker, Daniel Jensen	127.	Eckmann, Johan Elias	465.
Bekskner, Hans Christian	720.	Enevoldsen, Andreas	482.
Bendfen, Margrethe	767.	Engelmann, Johan Gottlieb Theodor	469.
Bengtson, Magnus eller Mogens		Eriksen, Erik	408.
Peter	596.	Feddersen, Carl Marinus	442.
Benthien, Jens Johan	71.	Feilberg, Frederik Ferdinand	657.
Berg, Christian Frederik Friederich	517.	Fiick, Jens Peter	746.
Bisfed Christensen, Knud	103.	Fjong, Hans Hansen	676.
Bjervegaard, Nads Jensen	132.	Fogh, C	248.
Bommerhede, Peder Christian Jensen	431.	Frauen, Ane Jorgine	590.
Borup, Anders Nielsen	317.	Frederiksen Monberg, Ane Cathrine	721.
Brauer, Anders Johan	683.		

	Pag.		Pag.
Friedenreich Berg, Christian Frederik	517.	Hansen, Hans Peder	559.
Friis, Rasmus Jørgensen	681.	— Bertel	586.
Friis, Emil Ferdinand	262.	— Magnus eller Mogens Peter	596.
— Christian Frederik	341.	— Wulff, Peder	615.
Frydenborg, Lars	816.	— Fløng, Hans	676.
Gammelgaard, Anders Sørensen	59.	— Karen, Petersens Hustru	700.
Gjeding, Ellen Marie	824.	— Hans	711.
Gjæssel, Peter Christian	516.	— Indskibe, Christian	722.
Goldschmiding, Christian Wilhelm	713.	— Carl Henrik	724.
Gromi, Franz Jacob	406.	— Karen Dorthea	728.
Groth, Peter	116.	— Jacob Christian Frederik Carl	753.
Grothe, Peter	116.	— Jørgen	766.
Hansbatter, Ane Cathrine, Nielsens		— (Holbæcker), Peder	832.
Hustru	130.	Hansson, Magnus eller Mogens Peter	596.
— Cathrine Margrethe, Olsens		Hartmann, Marcus Bielefeldt	471.
Hustru	213.	Hass, Ludvig Daniel, Sognepræst	525.
Ane Kirstine Elisabeth	336.	Heltborg, Anders Poulsen	153.
— Ane Kirstine	438.	Henningens, Otto Frederik	507.
Hansen, Hans	6.	Henriksbatter, Ane Kirstine	349.
— Ehygesen, Rasmus	33.	Henriksen, Jens	5.
— Carl August	38.	— Christen	786.
— Marthe Marie	90.	Herbahl, Sophie Frederikke, Madsens	
— Niels	95.	Enke	201.
— Otto	159.	Hermansbatter, Maren	90.
— Jens Greis	213.	Hermansen, Hendrik	786.
— Ole	310.	— Marie	786.
— Ane Kirstine Elisabeth	336.	Hoffmann, Villers Julius August	
— Ejsøtt, Niels	339.	Walter	148.
— Jens	343.	Holbæcker, see Hansen	832.
— Ane Marie	343.	Holm, Niels Pedersen	351.
— Anders	343.	— August Julius Georg	496.
— Lars	373.	Holst, Niels Dramberg	442.
— Rasmus	382.	Howell, Benjamin	761.
— Rasmus, Gaardmand	387.	Hätte, Peder Andersen	676.
— Hans Peter	397.	Høviig, Søren Christensen	441.
— Hans Christian	399.	Jacobsbatter, Ane Marie	26.
— Søren	425.	— Mette Marie	381.
— Ane Kirstine	438.	Jacobsen, Christen	417.
— Rasmus Frederik Christian	445.	Jensbatter, Mette Marie	125.
— Hans	485.	— Maren	205.
— Lars	528.	— Ellen, Parsens Hustru	519.
— Christian Emil	531.	— Margrethe, Andersens eller	
— Marie Cathrine	531.	Wenssens Hustru	767.

	Pag.		Pag.
Jensdatter, Ane Margrethe.....	833.	Johansen, Nicoline, Larsens eller	
Jensen, Anders.....	9.	Larsens Hustru.....	227.
— Peder.....	17.	— Christian Ludvig.....	298.
— Carl Christian.....	17.	— Adolph Ferdinand Emilus.....	515.
— Jens.....	17.	— Ane.....	735.
— Wiinberg, Anders.....	24.	— Johan Frederik.....	748.
— Hans Christian.....	33.	— Rasmus.....	779.
— Mette Marie.....	125.	Jønsen, Jon.....	69.
— Bekker, Daniel.....	127.	Jørfen, Mette Kirstine.....	237.
— Bjerregaard, Mads.....	132.	— Kirstine.....	689.
— Christen.....	135.	Jønsen Nyberg, Erik.....	121.
— Anders.....	157.	Jørgensdatter, Ane Kirstine, Ander-	
— Fry, Christen.....	333.	sens Enke.....	177.
— Christen.....	335.	— Ane Kirstine, Nielsens Hustru.....	491.
— Meelby, Lars.....	369.	Jørgensen, Niels.....	31.
— Frederik.....	373.	— Rasmus.....	139.
— Carl Frederik.....	429.	— Lars.....	213.
— Jens.....	429.	— Jønger.....	213.
— Bommerhebe, Peder Christian.....	431.	— Carl Marinus.....	298.
— Niels Sørensen.....	470.	— Johanne Marie.....	327.
— Peter Christian.....	490.	— Christoffer.....	378.
— Rasmus.....	491.	— Ole.....	519.
— Peder Abrechtsen.....	498.	— Rasmus.....	637.
— Rasmus.....	546.	— Friis, Rasmus.....	631.
— Karen.....	546.	— Ane.....	733.
— Else Marie.....	563.	Kajsi, Jens Laurzen.....	113.
— Gyde eller Gjøde.....	611.	Klammerhebe, Thomas Christensen.....	764.
— Peder.....	653.	Knudsen, Birgithe.....	2.
— Braae, Jens.....	697.	— Jens.....	555.
— Peter.....	740.	Kramer, Niels.....	658.
— Woftrup, Anders.....	814.	Kraul, Peder Christian.....	734.
— Lars.....	816.	Kreg, Johan Lauritz Peder.....	590.
— Ane Margrethe.....	833.	Kristiansen, Bjørn.....	693.
Jøppesen, Ane Margrethe.....	439.	Krog, Rasmus Christensen.....	458.
Jønkilde, Christian Hansen.....	722.	Kromann, Hans Rasmussen.....	814.
Johansdatter, Nicoline, Larsens eller		Krøgh, Johan Lauritz Peder.....	590.
Larsens Hustru.....	227.	Krøier, Peter.....	173.
— Johanne Beate.....	572.	Kühmüch eller Kühmüch, Lars	
Johansen, Rasmus.....	33.	Severin.....	706.
— Niis.....	33.	Larsdatter, Bengta.....	414.
— Hans Adolph.....	68.	Larsen, Lars Andersen.....	37.
— Carl Theoborus.....	168.	— Anders.....	41.
— Peter.....	173.		

	Pag.		Pag.
Larsen Smed, Peder	43.	Madsbatter, Ane Elisabeth, Jacob-	
— Skjelby, Peder	49.	sens Hustru	417.
— Jens	49.	Madsen, Peder	171.
— Peder	169.	— Hans	198.
— Mads Peder	173.	— Sophie Frederikke	201.
— Ole	213.	— Anders	213.
— Anders	227.	— Jens	318.
— Nicoline	227.	— Tarp, Christian	363.
— Ole	311.	— Lars	365.
— Poul	393.	— Claudius	514, 590.
— Morten	468.	— Biby, Lars	826.
— Emilie Marie	513.	Marcusjen, Jørgen Christian	419.
— Niels Christian eller Christensen	533.	Marquart, Anders Peder	445.
— Ane Marie	727.	Mathiasjen, Niels Peter	67.
— Ane Marie	735.	Mathiesen, Hans Peter	421.
— Anders Otto	758.	— Christian	501.
— Jacob	825.	Meelby, Lars Jensen	369.
Larsen, Anders	227.	Meisner, Franz	449.
— Nicoline	227.	— Joseph Bræhmer	449.
Lassen, Jens	125.	Mikkelsen, Søren	497.
Lauridsbatter, Else	103.	Mogensen, Mogens	344.
Lauritzen, Poul	303.	Monberg, Ane Cathrine Frederiksen	
— Carl Julius	644.	Baumanns Enke	721.
— Maren Kirstine	644.	Mortensen, Bendt Niels	9.
Laurfen Kaihsi, Jens	113.	— Skov, Peter	120.
— Brodersen, Jens	368.	— Peder	567.
Leacock, Robert	705.	— Christen	702.
Lewantowsky eller Lewantoffy, An-		Mouritzen Søndergaard, Christen ..	103.
guste Helene	45.	— Christian Lauritz	794.
Lewis, John	285.	Møller, Andreas Ebbesen	313.
Lindstrøm, Henrik Valdemar	429.	— Ingvar Frederik	376.
— Johan Adolph	525.	Mørch, Nicoline, Sorensens eller	
Lohse, Harald Frederik Ferdinand		Schous Hustru	360.
Worthmann	376.	— Mauritz	585.
Lorentzen, Jens Nicolai	753.	Nicolaisen, Niels Peder	442.
Louis, John	285.	Nicolaysen, Jørgen	235.
Lund, Ane Marie	640.	Nielsbatter, Karen	141.
Lykkefen, Lars Nielsen	494.	— Ane Margrethe, Jøppesens	
Lyster, Hans Didrik	483.	Hustru	438.
Löv eller Löw, Anna Sophie	350.	— Marie, Hermansens eller Bob-	
Maalov, Niels Pedersen	213.	bes Hustru	786.
Madsbatter, Ane Marie, Andersens		Nielsen, Lars	17.
Hustru	177.	— Simon	75.

	Boq.		Boq.
Nielsen, Ane Cathrine	130.	Petersen, Hans Peder	59.
— Peder	152.	— Trine Margrethe	177.
— Hans	188.	— Karen	177.
— Thomas	281.	— Karen Elisabeth	202.
— Jørgen Mørch Kruse	287.	— Maaløw, Niels	213.
— Borup, Anders	317.	— Holm, Niels	351.
— Peder	326.	— Niels	372.
— Lauritz eller Lauge	357.	— Dorthe Kirstine, Nielsens	
— Rasmus	359.	Hustru	378.
— Dorthe Kirstine	378.	— Søren Peder	389.
— Søren	423.	— Mads Johan	404.
— Julius August	429.	— Jørgen Christian	419.
— Severin	461.	— Anders	447.
— Johannes	488.	— Hans Christian	464.
— Niels	491.	— Erik Nielsen	485.
— Ane Kirstine	491.	— Christen	501.
— Lars	494.	— Johan Christian	557.
— Emilie Marie	513.	— Jens, hans Enke	557.
— Søren	590.	— Hans Jørgen	632.
— Hans	706.	— Mads	715.
— Niels Peter	845.	Petersen, Ane	89.
Nielsen, Ole	399.	— Niels Andreas	213.
Nuppenau, Hans Friderich Eggert	731.	— Mogens Christian	240.
Olesen, Ane Marie	57.	— Hans	259.
Osbatter, Snger, Jørgensens Hustru	213.	— Erik Nielsen	485.
— Kirstine, Iversens Hustru	689.	— Peter	518.
Olsen, Peter eller Peder	197.	— Peter Christian	595.
— Cathrine Margrethe	213.	— Hans Jørgen	632.
— Peder	213.	— Thomas Olai August	695.
— Kirstine Dorthea	280.	— Karen	700.
— Esper Peter	316.	Philipsen, Emilius Ludvig	198.
— Peder	316.	Pile, William	705.
— Jens Oleut	548.	Poulsen, Jacobine Antonie	29.
— Hans Olsen	678.	— Heltborg, Anders	153.
— Thore	759.	— Søren Buus	651.
Petersbatter, Birthe, Rasmusens		Naast, Anders Sørensen	59.
Hustru	17.	Rasmusbatter, Sophie	177.
— Ane, Petersens Enke	89.	— Karen, Jensens Hustru	546.
— Karen Marie	337.	Rasmusen, Birthe	17.
— Dorthe Kirstine, Nielsens		— Anders	159.
Hustru	378.	— Hans Peter eller Peder	173.
— Karen Marie	676.	— Lars	357.
— Birthe eller Bertha	691.	— Hans	436.

	No.		No.
Rasmussen, Conrad	500.	Steffensen, Christian	574.
— Maren	563.	— Søren	574.
— Niels	598.	Stephens, Carl Christian	297.
— Hans Christian	655.	Stevens, William James	761.
— Jens Olsen	702.	Stjernborg, Else	103.
— Ane Kirstine	729.	— Knud Christensen	103.
— Ane, Jørgensens Hustru	733.	Strand, Halvor, Secondliewenant ved Hørsens Borgervæbning	284.
— Kromann, Hans	814.	Strøm, Johan	111.
Reimer, Carl Ludvig	327.	Svendsen, Ernst	561.
Richardt, Poul Johan	262.	— Johan	561.
Riisby, Jens Andersen	138.	— Christian	561.
Ryberg, Erik Jønsen	121.	— Frederik Christian	782.
Rønne, Dine Birgitte	371.	Sønderby, Niels	99.
Rønnow, Marie Sophie Christine	413.	Søndergaard, Christen Mouritzen	103.
Sauer, Juliane Marie	593.	Søndergaard, Louise	501.
Scheller, Jens Ferdinand	762.	Sørensbatter, Karen Dorteaa, Han- sens Hustru	728.
Schibbye, Jens Mogens	189.	Sørensen Kaasi, Anders	59.
— Johanne	189.	— Gammelgaard, Anders	59.
Schou, Peter Christian	360.	— Andrea Severine eller Sirene	102.
— Nicoline	360.	— Johan	111.
Schultz, Johan Christian	697.	— Jens	213.
Seibel, Diderik	697.	— Peder	247.
Serriplev, Lauritz Frederik, Forbed- ringshuusfange	570.	— Peter Christian eller Peder	360.
Siemsen, Carl Christian Emmanuel eller Immanuel	4.	— Nicoline	360.
Sigurdson, Thorstein	69.	— Jensen, Niels	470.
— Sigurdur	777.	— Christen	574.
Sigvartsen, Niels	448.	— Mikkel Niels Christian	622.
Simonsen, Frig	109.	Sarp, Christian Madsen	363.
— Niels	527.	Thomasbatter, Kirsten Marie, Baa- bens Hustru	435.
Stjelbye, Peder Larsen	49.	Thomsen, Hans Christian, Kjøbmand	8.
Stjøtt, Niels Hansen	339.	— Carl	429.
Skov, Peter Mortensen	120.	— Kirsten Marie, Baabens Hustru	435.
Skæder, Christian	557.	— Hans, practiserende Læge	647.
Smed, Peder Larsen	43.	Thonning, Hans Hansen	488.
Sonejon, Sone Gunnar	680.	Thuesen, Hans Ferdinand	88.
Sperling, Johannes Peter Anton	706.	Thygesen, Rasmus Hansen, Sussen- deret Krydstolbasistent	33.
Springenberg, Lars Hansen	528.	Torm, Christopher	584.
Steenbystov, Jens Andreasen	751.	Tranberg Hoffst, Niels	442.
Steenbatter eller Steensen, Ane Cathrine, Hansens Hustru	392.	Dry, Christen Jensen	333.
Steffens, Carl Christian	297.		

Bagner, Ane	735.	Williams, Edwin	330.
Bahl, Claus Carl Christian	530.	Winther, Carl Hendrik	124.
Ball, John Richard	642.	— Carl Frederik	768.
Bangberg, Constantin Julius Fer-		Wirklund, Kristen	335.
binand	290.	Wittboldt, Peter Oluf	72.
Bedø, Ane Marie	640.	Wium, Jeppe	55.
Beiergang, Lauritz Peter	779.	Wobbe, Henrik Hermann	786.
— Jacob	779.	Vogel, Wilhelm Ludvig	213.
Bernlund, Daniel Edvard	1.	Wostrup, Anders Jensen	814.
Biby, Lars Madsen	826.	Vraae, Jens Jensen	697.
Wiedemann, Johan Friederich Fer-		Wulff, Peder Hansen	615.
binand	643.		
Wiinberg, Anders Jensen	24.	Ydesbatter, Margrethe	738.

Forteegnelse

over de i Sagregistret benyttede Rubriker.

Actionsordbre.	Kjøb og Salg.
Afviisning.	Leie.
Apothek.	Pivsforfikking.
Appel.	Pøssagtighed.
Arrest (criminel).	Pøsgænger.
Arv.	Meened og falsk Forklaring for Retten.
Assurancepøig.	Militaire.
Auction.	Næringsbrug (uberrettiget).
Bankhøjttelse.	Omngængelse med Naturen.
Barnefødsel i Dølgemaal og Foster mord.	Omkostninger, Salairer m. v.
Bedrageri.	Pant.
Befragtning.	Pengeafpresning.
Betaling.	Pension.
Betleri.	Politi.
Beviis.	Presens Brug.
Bigami.	Præclufion.
Blofskam.	Præscription.
Brandstiftelse.	Quakksalveri.
Caution.	Redningspøigt.
Contrakt.	Retsgebeet.
Emulation.	Rettenes Pleie.
Documenter.	Røveri.
Drab.	Skatter og Afgifter.
Ed.	Stifte.
Eiendomsret.	Skole.
Embedsmænd.	Stov.
Erstatning.	Stadsæftelsesdomme.
Fallit (svigagtig).	Straf.
Falst.	Stævning.
Falstmontering.	Sundhedsvæsen.
Fattigvæsen.	Syn og Skjøn.
Fideicommis.	Testament.
Fogedforretninger.	Tiende.
Fortig.	Tilregnelighed.
Forstrandsret.	Tilftaaelse.
Fosterfordrivelse.	Tinglæsning.
Fuldmagt.	Told.
Fæste.	Tyveri.
Gjentagelse (af Fortrybelsler).	Ubeblivelsesdomme.
Gjælb.	Ublæggelse af Barnefader (urigtig).
Grundloven.	Ubsiftning.
Havnevæsen.	Ubsjættelse.
Hegn.	Undsigelse.
Hittegods (uføblig Omgang med).	Uteerligt Forhold.
Hjemviisning.	Vandvæsen.
Hoer.	Vald.
Hæleri.	Vald (paa Gods).
Hævd.	Valdtægt.
Indiciebeviis.	Værnepøigt.
Indirecte Tyvs- og Hækerbeviis.	Værneting.
Indquartering.	Vegteskab.
Instittslag.	Vesforværmelsler.
Kirke.	Øvrighed.

Sagregister.

Actionsordre.	Pag.
Antaget, at nogle Facta, om hvilke der først var opstaaet Spørgsmaal efter Udfæddelsen af Actionsordren, der løb paa samme genus causæ, ikke uden Extensionsordres Erhvervelse burde have været tagne under Paaskjendelse af Underretten, uden at der dog, da Tiltaltes Straf ikke ved disse nye Forseelser kunde forøges, saubtes Anledning til at foretage videre i den Anledning	341.
En Tiltalt, der alene var actioneret for Hæleri, ifkku dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 22, nægtet hendes Forhold tildeels henhørte under § 21.	435.
Antaget, at det ikke kunde være til Hindrer for at dømme en Tiltalt for Tyveri, at Actionsordren alene løb paa Bedrageri	55.
En Tiltalt dømt for Tyveri, uanset at Actionsordren løb paa bedrageligt Forhold	439.
Afviisning.	
En Sag, forjaavidt angik en Deel af det under samme indtalte Belsk, afviist, da vedkommende Ministerium, isølge hvis Ordre Sagen var anlagt, maatte antages at have samtykket i, at bemeldte Deel fradroges Belsket	841.
En Continuationsstævning, der var udtagen efterat den paagjældende Sag ved Høiesteret paa Grund af Indstævntes Udeblivelse var udgaaet til skriftlig Behandling, afviist	834.
En Sag, hvorunder en Tiltalt, der var belagt med Baretægtsarrest, paany førte Anke over, at der var blevet nægtet ham Beskrivelse af det Pæferebe i den mod ham anlagte Justitsfog til Appel af Spørgsmaalet om Ophævelse af hans Arrest, afviist	789.
En mod en Krydsbetjent m. Pl. for Dolbsvig anlagt Sag afviist, da Tiltalten efter Fdg. 1 Febr. 1797 §§ 119 og 126—29, jfr. Fdg. 17 Febr. 1774, burde være fæet gjæsteretsviis gennem civilt Søgemaal	33.
En Sag, der var anlagt mod en i Henhold til L. 29 Mars 1852 § 3 med halv Gage og Emolumenter permitteret Secondlieutenant i Arméens Krigsreserve for Overtrædelse af Pl. 24 Jan. 1806 og 12 Sept. 1823, ex officio afviist fra den civile Ret, da Tiltalte efter Lovgivninggen maatte anses henhørende under militair Jurisdiction	589.

	Sag.
Antaget, at efterat den statsretlige Forbindelse mellem Danmark og Norge er ophørt, maa den Forkortelse af den almindelige Varselskrift for Udlændinger efter L. 1—4—12, som ved Rdg. 3 Juni 1796 § 16 var jassat for dem, der boe i Norge, være bortfalden, og som Følge heraf en Høiesteretsstævning, hvorved der ikke var givet et Aars Varsel, afviiist. 709.	
En Stævning afviiist, da Citanterne havde udbladt at indstævne en af dem tilligemed de Indstævnte for Underretten Saggiven, skjøndt han efter deres Paastand maatte betragtes som væsentlig interesseret i Sagens Udfald	632.
En Sag, der angif en verbal Injurie og forskjellige Legemsforuærmelser, afviiist, forsaavidt den verbale Injurie angif, da Sagen forsaavidt ikke havde objectum appellabile for Høiesteret	561.
En vestindiff Sag, hvorunder nogle Tiltalte for Arbejdsforsømmelse og irettesforstyrrende Forhold vare idømte en Straf af Tvangsarbejde i 2 Gange 12 Dage, og som alene efter deres Begjæring var appelleret til Høiesteret, afviiist i Henhold til Pl. 23 Mai 1840 § 1	705.
En Sag, hvorunder to Personer tiltaltes for Gadeorden og voldsjom Afjærd mod hinanden, afviiist, da de Tiltaltes Forhold i intet Fald vilde kunne medføre en appellabel Straf.	761.
En Paastand om Afvikning af en Sag, der angif Spørgsmaalet, om en Embedemand, som ved kongelig Resolution var afskediget fra sit Embede med en saadan Pension, som i Henhold til Pensionsloven af 5 Jan. 1851 § 6 nærmere ved Lov maatte blive jassat, desuagtet var berettiget til Pension efter bemeldte Lovs §§ 3 og 4, forkastet	578.
Apothek.	
En Sognepræst, der fra Udlandet havde forskrevet homøopathiff Medicin, som han derefter yderligere havde tilberedt og overdraget en Bogbiuder til Forhandling, anseet med Mulct efter Rdg. 4 Dec. 1672 § 30, og Mulcten tillagt vedkommende Kjøbstads Fattigkasse	525.
Forhandleren, der havde solgt bemeldte Medicin til Enhver, som forlangte den, ligeledes anseet med Mulct efter samme Lovbestemmelse, og den hos ham hervede Beholdning af Medicinen confisteret	525.
Straf fremdeles idømt efter Rdg. 4 Dec. 1672 § 30 for ulovlig Handel med homøopathiff Medicin	695.
En Tiltalt, der paa en homøopathiff Forenings Begne havde indforskrevet og til Foreningens Medlemmer ugleveret homøopathiff Medicin, uden derved at have nogen egen Fordeel, mulcteret efter Rdg. 4 Dec. 1672 og Pl. 1 Dec. 1779	762.
Appel.	
Et af Overretten paakjendt Forhold ikke paakjendt af Høiesteret, da det ikke havde været Gjenstand for Afgjørelse ved Underretten	494.
Nogle af en Part, i Henhold til Modpartens Renunciation paa Contra-Appellstævning for Høiesteret, fremlattede Paastande om Feranbring af	

- Paa.
- Dommen til hans Fordeel, ikke taget under Paafjendelse, da Contra-appellen først kunde ansees erklæret eller paabegyndt efter Udløbet af *fatalia appellationis*, uden at Opreisningsbevilling var erhvervet, hvilken Mangel ikke kunde ansees afhjulpen ved den nævnte *Renunciatio*.. 352.
- En Sag, hvoriunder en Tiltalt, der var beslagt med Baretægtsarrest, paanyførte Anke over, at der var blevet nægtet hant Beskrivelse af det Paskerebe i den mod ham anlagte Justitsfog til Appel af Spørgsmaalet om Ophævelse af hans Fængsling, afviist 789.
- En *exceptio rei judicatae*, der var givet Medhold af Overretten, forkastet, og Sagen hjemviist til Overretten til Paafjendelse i Realiteten..... 564.
- Antaget, at der ikke var Høie til *ex officio* at annullere de underordnede Instantsers Domme i en Overformynderisag af den Grund, at Overformynderen selv som Underdommer havde paadømt Sagen i første Instants, da der ikke kunde være Spørgsmaal om noget Ansvar for ham. 837.
- En Paaastand om Annullation af en Overretsdom paa Grund af stedfindende *litis consortium* mellem Citanterne for Høiesteret og en Deel af de for Underretten Medindstævnte, for hvis Vedkommende Overretten havde afviist Sagen, fordi det ikke var oplyst, at Overretsstævningen var lovlig forkyndt for dem, hvikfølge det formeentes, at Overretten *ex officio* burde have afviist Sagen i det Hele, forkastet 599.
- En fremsat Indsigelse imod, at en Indstævnt blev betragtet som Part i Sagen, da han for Underretten havde tilkjendegivet, at han paa Grund af Salg af sit Huus og Bortflytning fra Sognet ikke længere kunde være Part eller Formand i Sagen, efter Omstændighederne antaget ikke at kunne være til Hinder for at paafjende Sagen i Realiteten ogsaa for bemeldte Indstævntes Vedkommende, idet den senere Gier af Huset maatte ansees indtraadt i Sagen i hans Sted..... 599 (jfr. 601).
- Sager, i hvilke der manglede summa appellabilis for Høiesteret. 561, 705, 761.
- Arrest (criminel).**
- En paaanket Fængslingeskjendelse stadfæstet, da der efter de foreliggende Oplysninger fandtes at have været fuld Høie for Forhørsdommeren til at sikkre sig Tiltaltets Person. En af denne nedlagt subfidiar Paaastand om Erhvervelse af nye Oplysninger allerede ifølge den for slige Sager foreskrevne Proceesmaade ikke tagen i Betragtning 226.
- En Tiltalts Begjæring om at kjendes berettiget til at erholde en begjært Beskrivelse af det i en criminel Sag Paskerebe til Appel af Arrestkjendelsen, efter de oplyste Omstændigheder nægtet Medhold 617.
- Arv.**
- Ædg. 21 Mai 1845 § 15 ikke antagen anvendelig i et Tilfælde, hvor der opstod Spørgsmaal, om en Mand, der ved sin Hustrues Død i Aaret 1855, i Henhold til et imellem dem i Aaret 1840 oprettet Testament, havde beholdt det hele fælles Bo, havde været berettiget til *mortis causa* at disponere over mere end Halvdelen af Fællesboet 550.

En Mand, der havde ægtet en Enke, tilpligtet at betale et Beløb, der i Mæret 1822 var tilfaldet bemeldte Enkes første Mandes Datter af et tidligere Ægteffab, i Arv efter Datterens afdøde Moder 837.

Assurancebiv.

En for Assurancebiv sigtet Tiltalt frifunden for Actors Tiltale med Paalæg af Omkostningerne. En Medtiltalt ligeledes pure frifunden, men Omkostningerne paalagte det Offentlige. 213 (jfr. 221 og 223).

En Tiltalt, der i en Række af Aar havde forskiftet sit Løsbørem langt over dets virkelige Værdi, dog uden Hensigt til i Tilfælde af Ildsvaabe at ville besvige Assurancebiv, men alene for at opretholde sin Credit og forskaffe sig Paan, ikke anseet skyldig i Assurancebiv. 313.

En Tiltalt, der sigtedes for i svigagtig Hensigt at have forskiftet sin Gaards Sæd og Afgrøde for høit og ved Opgivelsen af sit Tab i Anledning af en indtruffen Ildbrand at være forsætlig afvegen fra Sandheden, ikke imod sin Benægtelse heraf antagen at kunne domsfældes, men frifunden for videre Tiltale 213 (jfr. 217—19).

En Tiltalt, der blandt det fra en Ildbrand Røddede havde undladt at opgive nogle ham tilhørende Effecter, frifunden, deels fordi det ikke var uantageligt, at Undblæfsen hidrørte fra Forglemmelse, deels fordi det ikke var beviist, at han havde havt til Hensigt at tilvende sig en større Erstatning, end der rettelig tilkom ham 574.

Auction.

En Creditforening, der som Auctionekjøber af en fast Eiendom ikke havde protesteret mod Conditionernes Bestemmelse om at Kjøberen skulde overtage Bankhæftelsen, men alene reserveret sin Ret til Erstatning, fordi Bankhæftelsen formeentlig maatte ansees ugyldig ligeoverfor Foreningens Fordring, der antoges stiftet i den Forudsætning at ingen sliq Byrde længere hvilede paa Eiendommen, anseet bunden ved Conditionerne til at overtage Hæftelsen 321.

En af en Creditor fremsat Paastand om at ansees som Separatist med Hensyn til hans Tilgodehavende i et Fallitbo, forsaavidt dette kunde bæftes af Auctionsproveneret for en af Voet bortsolgt Eiendom, paa hvis Grund han havde Skjode, forkastet, idet han ved ikke blot at undblæde for Skifteretten at gjøre Indsigelse mod Beslutningen om Salget af Eiendommen som tilhørende Voet, men endog lade sig ved Auctionen give Hammerflag paa den, maatte ansees at have aldeles underkastet sig Auctionsconditionerne 755.

Bankhæftelse.

En Creditforenings Paastand i et Fallitbo om, at nogle Bankhæftelsesobligationer skulde betragtes som ugyldige ligeoverfor Foreningens Pantefordring, fordi denne maatte antages stiftet i den Forudsætning, at ingen sliq Byrde længere hvilede paa Eiendommen, nægtet Medhold . . 321. Eiendomsretten til en Bankhæftelsesobligation og den dertil svarende Ac-

tieret i Nationalbanken antagen at tilkomme den tidligere Eier af den paagjældende Eiendom, og ikke den senere Eier, der ved i Henhold til Bestemmelserne i det sam meddeelte Skjøde at indfri bemeldte Obligation hos en Pantnaver var kommen i Besiddelse af samme 541.

En Gaarbeier tilpligtet at indfri en ceberet Bankhæftelsesobligation, hvilken en tidligere Debitor havde forpligtet sig og efterfølgende Eiere af Gaarden til at betale efter Opsigelse, da en saadan Vedtagelse var lovmedholdelig og Paategningen herom paa Obligationen maatte anses at være behørig tinglæst 618.

Barnefødsel i Dølgemaal og Fosterermord.

Et Fruentimmer, der nogle Dimer efter sit Barns Fødsel havde ombragt dette, der maatte antages da at have været levende, dømt efter L. 6—6—7, jfr. Fdg. 4 Oct. 1833 § 10, jfr. § 6. 45.

En Tiltalt, der ved at binde sit Strømpebaand om sit nyfødte Barns Hals havde ombragt dette, straffet efter L. 6—6—7, da hendes Forklaring om at hun i Gjerningsøjeblikket ikke vidste hvad hun foretog sig, eller at hun ikke havde nogen egentlig klar Forefilling om at hendes Gjerning maatte medføre Barnets Død, ikke kunde komme i nogen Betragtning 237.

Straf for Barnefødsel i Dølgemaal og Fosterermord efter L. 6—6—7 endvidere idømt 92, 294, 691.

En Tiltalt, der efter sin Forklaring, hvis Barnet havde været levende, vilde have tilkaldt Hjælp, men hvis det fandtes dødt, vilde skjule Fødselen og skaffe det tilside, hvilket sidste Tilfælde efter hendes Paastand indtraf, uden at det, da Liget fandtes, paa Grund af dette Tilstand var muligt at afgjøre, om Barnet havde levet efter Fødselen eller om Vold havde været anvendt, dømt efter L. 6—6—8. 57.

En Tiltalt, der forfættelig havde født i Dølgemaal og ladet Barnet, der havde bevæget sig under Fødselen, blive liggende under Sengebyhnen samt senere, da hun saae, at det var dødt, skjult det, idømt Livsstraf efter L. 6—6—8. 572

En Tiltalt, der forfættelig havde født i Dølgemaal og derefter skjult Barnet, idømt Livsstraf efter L. 6—6—8, uagtet Barnet efter hendes Forklaring ikke havde noget Liv, da hun fødte det. 205.

En Tiltalt, der forfættelig havde født i Dølgemaal og derefter skjult Barnet, som blev fundet dødt, ikke dømt efter L. 6—6—8, men anseet med en arbitrair Straf for den af hende uviste usforsvarlige Afsjærd ved ikke efter Fødselen at sørge for Vedligeholdelsen af Barnets Liv og ved ikke at søge den Hjælp dertil, som hun kunde have erholdt 202.

En for Barnefødsel i Dølgemaal Tiltalt ikkun anseet med en arbitrair Straf, idet den i L. 6—6—8 hjemlede Formodning paa Grund af Sundhedscollegiets Erklæring, at Barnet sandsynligviis var omkommet

- ved Mangel paa den fornødne Omhu og Behandling umiddelbart efter Bog.
 Højfelen, fandtes saaledes svækket, at Lovstebet ansaaes uanvendeligt. . . 414.
- Bedrageri.**
- En Tiltalt, der blandt Andet sigtedes for ved den af ham for en Anden
 besørget Begremsætning og Bogføring at have besøget denne Sidste
 for et ikke ubetydeligt Beløb, forsaavidt frifunden. 262 (jfr. 272—74).
- En Tiltalt frifunden, da der ikke fandtes tilstrækkelig Grund til at antage,
 at han havde havt nogen bedragerisk Hensigt med det af ham udviste
 Forhold 559.
- En Tiltalt, der var sigtet for Bedrageri, fordi han havde modtaget et
 Pengebeløb, der ikke tilkom ham, frifunden, da der ikke fandtes at være
 tilstrækkelig Høie til at antage, at han havde handlet svigagtigt. 817.
- En Tiltalt og Hustru, der sigtedes for bedragerisk Forhold med Hensyn
 til en imod deres Venægtelse i deres Gjemme forefundne Kjedel, hvil-
 ken, efter deres senere Paastand, i et utugtigt Niemed var foræret Konen
 af Eieren, der dog edelig nægtebe dette og kun vilde have givet dem
 Kjedlen i Bevaring, efter samtlige Omstændigheder frifundne for Actors
 Tiltale, dog med Paalæg af Omkostningerne 227.
- En Tiltalt, der sigtedes for at have overtalt en aldeles uveberhæftig
 Person til at overtage en Landeieendom — der ved Kjøbecontract var
 gaaet gjenneff flere Hænder — for at udplyndre den ved at bortfælge
 dens i Forening med Gaarden pantsatte Besætning, Inventarium m. m.
 og dele Udbyttet deraf med Tiltalte, af Mangel paa tilstrækkeligt Be-
 viis frifunden for Actors Tiltale, dog med Paalæg af Omkostningerne. . 298.
- Frifundelse for Bedrageri. 189 (jfr. 191), 845.
- En Tiltalt, der paa et Marked havde ved et Udsalgsstæde taget et Par
 Støvler i Haanden og fjernet sig noget med dem, dømt for Tyveri,
 og ikke for Bedrageri, da Støvlerne ikke kunde siges at være komne ud
 af Eiers Besiddelse, forinden Tiltalte fjernede sig med dem 439.
- En Tiltalt, der havde solgt forskjellige Effecter, som hendes Datter i dette
 Niemed havde leveret hende, og som hun vidste Datteren havde tilvendt sig
 ved Bedrageri, og derefter i Forening med Datteren havde forbrugt de for de
 solgte Effecter erholdte Penge, dømt i Henhold til Fdg. 11 Apr. 1840 § 41. . 201.
- En Tiltalt, der under Foregivende af at gaae en Andens Vrinde havde
 tilvendt sig et Pengebeløb, straffet efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 41 337.
- En Tiltalt, der ved urigtige Foregivender havde forskaffet sig en Ueber-
 støttelse af Fattigvæsenet, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 42 517.
- En Mestersvend paa en Mølle, der havde holdt falsk Regnskab ved det af
 ham forestaaende Udsalg af Meel og Gryn, idet han jævnlig indløb at
 føre Fabriken til Indtægt, hvad der var blevet solgt, og tilegnede sig
 selv de indkomne contante Pengebeløb, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840
 § 42. 706.
- En Tiltalt, der paa forskjellig Maade havde foransædiget eller bidraget

- Paa.
- til at bevirke, at en et Bo tilkommende Fordring blev undragen lovligt Skifte til Skade for andre Arvinger i Boet, anseet efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 42. Tre Medtilltalte, der havde medvirket hertil, men hvoraf de To ikke havde tilsigtet Opnaaelsen af nogen Fordeel for sig selv, ansete efter § 50, jfr. § 77. 103.
- En Tiltalt, der under en mod en Anden anlagt Gjælds sag havde fragaaet et ham af denne Sidste forstrakt Paa samt nægtet at have modtaget nogle Gjenstande, til hvis Betaling han søgte den Anden, straffet efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 42 651.
- En Tiltalt, der af en Anden havde laant nogle Klæder, som han til en opgiven Tid skulde tilbagelevere, men hvilke han senere besluttede at tilegne sig og brugte, hvorefter han fragik Modtagelsen af dem, anset med Straf efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 42, jfr. § 43. 287.
- En Tiltalt, der af en Anden havde modtaget nogle Varer, som han lovede at sælge eller pantsætte for denne, hvem han skulde levere de indkomne Penge, men som istedet derfor selv forbrugte de Penge, han erholdt ved at sælge nogle af Varerne og pantsætte Resten, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 43 530.
- Tvende Tiltalte, der fra en dem efter Kjøbecontract overdragen Lanbeieendom havde bortsolgt den i Forening med Gaarden pantsatte Besætning, Inventarium, Fourage o. s. v. i et saadant Omfang og i det Hele under saadanne Omstændigheder, at de maatte have tilsigtet til egen Fordeel at udplyndre Gaarden paa Pantavernes Befølning, straffede efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 43 298.
- Straf for at have disponeret over Effecter, hvori var gjort Udlæg, idømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 43. 103.
- En Tiltalt, der havde solgt eller pantsat endel Meubler, Klædningsstykker m. v., som tilhørte et Fruentimmer han levede sammen med, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 43, da dette Samliv ikke skjønnes at kunne berettigede ham til at disponere over disse Gjenstande, i alt Fald ikke, forsaavidt de vare bestemte til bemelte Fruentimmers eget personlige Brug. 751.
- Straf for bedragerisk Disposition over laante, leiede eller betroede Gjenstande endvidere idømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 43. 1, 67, 89, 336, 373, 482, 593, 733, 751, 752.
- En Tiltalt, der af en for Kassevig arresteret Amtssuesfuldmægtig havde modtaget en forseglet Convolut uden Udskrift, med Anmodning om at gjemme de deri værende Penge indtil videre, og som derefter havde brudt Seglet og forbrugt Pengene, hvilke han indsaar at Arrestanten ei rettelig var kommen i Besiddelse af, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 44 — idet Arrestantens Renunciation paa Sagens Forsølgelse mod Tiltalte efter Omstændighederne maatte blive betydningsløs — og § 77, jfr. § 41 99.

- Bag.
- En Bryggerknægt, der til eget Brug havde anvendt et for Bryggeriet opbehaaret Pengebels, anseet med Straf efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 44 37.
- En Tiltalt, der i Forvaring for en Anden havde modtaget en naflaaet Kasse, hvori bl. A. en Halvhundrebekerseddel, over hvilken han disponerede, uden at kunne erstatte Besvegne, der forlangte Paatale, det hele Bels, straffet efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 44..... 331.
- En Tiltalt, der af en Mand var bleven befuldmægtiget til at indbringe den denne ifølge Forlig tilkommende Forbring, og som derefter af Debitor til Fyldestgjørelse af Forliget havde modtaget en Obligation, af hvilken han hævede Renten, hvorpaa han solgte Obligationen og anvendte de erholdte Penge til eget Brug, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 44..... 595.
- Straf efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 44 fremdeles idømt 751.
- Tvende Tiltalte for falsk Spil dømte efter Fdg. 11 Apr. 1840 §§ 41 og 46 357.
- En Tiltalt for bedrageligt Forhold i Kortspil dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 41, jfr. § 46, 2det Punctum 441.
- En Tiltalt, der deels ved Hjælp af et i en Andens Navn skrevet falskt Brev havde erholdt en Pengesum ubleveret, og deels ved at tillise sig et af en Anden skrevet Brev havde forsøgt at erholde nogle Effecter ubleverede af en Tredeemand, vel ikke overbeviist om at have villet tilvende sig disse Gjenstande, men straffet efter Fdg. 11te Apr. 1840 § 41, jfr. §§ 50 og 80, da han dog tildeels havde brugt Pengene og havde manglet den nærmeste Dispositionsberettigedes Samtykke til Ubleveringerne 644.
- En Tiltalts Forhold med at bortbytte noget Gods, hvori der var gjort Ublæg, efter Omstændighederne og navnlig med Hensyn til, at han havde erholdt Gjenstande af omtrent samme Værdi i Bytte, ifkun hensørt under Fdg. 11 Apr. 1840 § 50, jfr. § 43 132.
- En Tiltalt, der af tvende kjøbte Kjøler havde udtaget noget Løi af Værdi ialt 3 Rd., hvorom hun, da Handelen gif tilbage og Kjølerne tilbageleveredes Sælgerinden, undlød at underrette denne, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 50, jfr. § 43..... 640.
- En Tiltalts Forhold med at have disponeret over en Deel af sit pantsatte, i Forfrevningen ikke specificerede Løssøre, hvilket han tildeels havde solgt med Indløsningsret og havde haabet at kunne indløse, ligesom han og antog Creditor betrygget ved den isvrigt stillede Sikkerhed, hvilket dog ikke blev Tilfældet, ikke hensørt ligesvem under Fdg. 11 Apr. 1840 § 43, men under Fdg.s § 50..... 313.
- En Tiltalt, der havde asfureret sit Løssøre langt over bels Værdi i den Hensigt derved at opretholde sin Credit og forskaffe sig et Laan, men ikke turde antages herved at have handlet i nogen egentlig Bedrageriff Hensigt, idet han deels haabede at kunne tilbagebetale Laanet, deels antog den derfor isvrigt stillede Sikkerhed for betryggende, hvilket dog viste sig ikke at være Tilfældet, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 §§ 50 og 76 313.

- En Tiltalt, der havde søgt Erhverv deels ved at spaae Folk i Kort og derfor modtage den Betaling, som man ydede ham, deels ved et Lotterispil, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 76, jfr. § 50 528.
- Tvende Tiltalte, der uden Acceptanters og Endosants Vidende havde sat en stor Deel, oprindelig udtæret eller ifkun med Blyantsbato forsynde Vexler paany i Omløb eller paa anden Maade labet dem, efterat de vare indløste, validere enten i samme Stand eller med en senere Dato paategnet med Blæk, efter de med denne Verelomsætning forbundne Omstændigheder og med særligt Hensyn til den de Tiltalte givne Blancocredits Bestaffenhed straffede efter Fdg. 11 April 1840 § 76. 262.
- En Tiltalt, der deels ved at levere de Paagjældende Vexler, som efter foregaaende Aftale med Tiltalte vare udstedte af Anden, og som han vidste ikke vilde blive betalte, deels ved urigtige Foregivender havde erholdt Varer paa Credit, hvilke Varer han derefter folgte til sin egen Fordeel, og som endvidere ligeledes i svigagtig Hensigt havde ved urigtige Foregivender bevæget en Anden til at sælge ham en fast Eiendom, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 §§ 76 og 41 198.
- En Medtiltalt, der efter foregaaende Aftale med Tiltalte og mod derfor at erholde en Deel af Provenuet havde udstedt en Deel af de Vexler, som denne gav i Betaling for modtagne Varer, og hvilke Vexler han vidste, at han hverken vilde eller kunde betale, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 §§ 76 og 41 198.
- En Tiltalt, der hos en Manufacturhandler havde skaffet sig Credit paa Betalingen for en Klædning ved at meddele bemeldte Handlende Fuldmagt til, saafremt Tiltalte ikke betalte til de bestemte Terminer, at gjøre sig betalt ved at høre Beløbet af en Tiltalte tilhørende Sparekassabog, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 §§ 41 og 76, da det var oplyst, at han ikke havde eiet nogen Sparekassabog, og hans Forklaring om, at det havde været hans Hensigt at betale Klædningen, maatte antages for urigtig 794.
- En Teglværksbestyrer antagen overbeviist om at have tilvendt sig nogle ved Salg af Teglværkets Fabricata indkomne Beløb, som han havde holdt udenfor sin Regnskabsprotocol, og for dette Forhold samt for at have behøbt hvad han af Kjøberne oppebar udover de af Eieren fastsatte Priser dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 76, jfr. §§ 42 og 44. 507.
- Befragtning.**
- En Consignatarius's Paastand om ifølge Sædvane paa St. Thomas at kendes berettiget til Commission af Skibets Retourfragt, uanset at han ikke havde forskaffet saadan, idet Skibets Fører havde henvendt sig til en Anden, der havde forskaffet bemeldte Fragt, forkastet 783.
- Betaling.**
- En fratrædende Kæmner, der af Estermanden var sagsøgt til at betale et denne efter den stedfundne Regnskabs-Udgjævelse tilkommende Beløb,

- Pag.
- antaget tilstrækkeligt at have godtgjort, at han havde betalt Estermanden et saadant contant Beløb, at der maatte tillægges ham Frisindelse for dennes Tiltale..... 800.
- Betleri.**
- To Tiltalte, der havde gaaet om paa Landet og musiceret og derfor modtaget Betaling, frifundne, da dette Forhold ikke gaaer ind under det i Regl. for Landet 5 Juli 1803 § 62 givne Begreb om Betleri, naar denne Bestemmelse sammenholdes med § 126 i Plan 1 Juli 1799 for Kjøbenhavn 446.
- En Tiltalt, der havde ledsaget en næsten blind Juvallid paa en Betlevandring og modtaget endeel af de erholdte Gaver, dømt som om han selv havde betlet..... 584.
- Straf idømt for Betleri i Forening med Afbenyttelse af en falsk Attest og for Deelagtighed heri..... 546.
- En Tiltalt, der i længere Tid havde kjørt omkring paa Landet og i et Bønsskrift aumodet sine Medborgere om et Pengeaan for derved igjen at kunne begynde sin tidligere Profession, hvilket Aaan han vilde tilbagebetale naar det gik godt, og som af en Mængde forstjellige Personer havde modtaget mindre Beløb, i Henhold til Regl. for Fattigvæsenet paa Landet 5 Juli 1803 § 62 dømt efter L. 3 Marts 1860 § 3 825.
- Straf for Betleri endvidere idømt... 148, 168, 197, 294, 327, 339, 341, 350, 373, 447, 461, 516, 563, 584, 593, 727, 735, 738.
- Beviis.**
- Spørgsmaal om, hvilken af tvende Parter der havde leiet en Beboelsesleilighed, og om, hvilken af dem Beviisbyrden i saa Henseende maatte paahvile 536.
- Spørgsmaalet, om Beviis var tilveiebragt for en paaberaabt Sædbane, besvaret benægtende..... 783.
- Spørgsmaal om det var beviist, at en Mand, der havde paakjört en Andens Hest og Vogn, havde undladt at vise skyldig Agtsomhed, saa at det kunde paalægges ham at erstatte den ved Paakjørselen bevirkede Skade. Dette Spørgsmaal besvaret benægtende 790.
- Antaget, at en frattraadt Kæmner, der af Estermanden var sagstøgt til at betale et denne efter den stedsfundne Regnskabs-Opgjørelse tilkommande Beløb, tilstrækkeligt havde godtgjort, at han havde betalt Estermanden et saadant contant Beløb, at den paastævnte Forbring derved bortfaldt 800.
- Bigami.**
- Straf idømt efter L. 6—13—23..... 130.
- En Tiltalt, der hos vedkommende Kirkebetjente havde begjært Lysning til nyt Egtteskab, forinden han havde erholdt Resolution paa den af ham indgivne Ansøgning om Ophævelse af hans tidligere Egtteskab, og som var actioneret for attenteret Bigami, ikke dømt herfor, men anseet med en efter Lovgivningens Analogi lempet arbitrair Straf 845.

Blodfam.

- En Faber og en Stebbatter dømt efter L. 6—13—14, 1ste Mbr. 141, 343.
 To Tiltalte, der havde ladet sig ægtevie til hinanden og derefter levet som Ægtefolk, uagtet det var dem begge bekjendt, at Manden havde havt legemlig Omgang med Medtalttes Datter af et tidligere Ægteskab, dømt efter L. 6—13—14, 1ste Led, jfr. L. 3—16—9—5 og Fdg. 23 Mai 1800 § 1 557.
 En Tiltalt for legemlig Omgang med sin Datter dømt efter L. 6—13—14, sidste Passus, medens Datteren frisandtes for Actors Tiltalt paa Grund af Utilregnelighed. 125.
 Straf for legemlig Omgang mellem Faber og Datter endvidere idømt efter L. 6—13—14, 2det Mbr. 292, 676.

Brandstiftelse.

- Tvende for Ildspaaføttelse sigtede Tiltalte frifundne for Actors Tiltalt, dog med Paalæg af Actionens Omkostninger 213, (jfr. 221—23).
 En Tiltalt, der havde afbrændt sit Huus for ved Assurance-summen at faae det fra nyt opført, dømt efter Fdg. 26 Marts 1841 § 4 9 (jfr. 15).
 En 15aarig Tiltalt dømt efter Fdg. 26 Marts 1841 § 4 139.
 En Kone, der for at besvige Assurance havde afbrændt sit og Mandes Huus, dømt efter Fdg. 26 Marts 1841 § 5, jfr. § 4 213 (jfr. 220).
 En Tiltalt, der, ifølge sin Paastand, efter sin Husbonds Ordre havde afbrændt dennes Gaard, straffet efter Fdg. 26 Marts 1841 § 4, jfr. §§ 5 og 10. Husbonden, der nægtede at have nogen Andeel i Brandstiftelsen, frifunden for videre Tiltalt 213 (jfr. 217—18).
 En Tiltalt, der, for at skjule et begaaet Tyveri, havde paafat en Ild, som udbredte sig til Husets faste Dele, anseet med Straf efter Fdg. 26 Marts 1841 § 4, jfr. § 6, 2det Mbr. 4.
 En Tiltalt, der, for at komme ind i en Straffeanstalt, havde paafat Ild paa en affides liggende, ubeboet og alene til Opbevaring af Hø og Halm bestemt Hytte af Græstørv, straffet efter Fdg. 26 Marts 1841 § 7 . . . 637.
 En Tiltalt, der med sin Kone havde truffet Aftale om, at hun under hans Fraværelse paa en Reise Dagen efter skulde afbrænde deres fælles Huus, hvilket hun ogsaa iværksatte, dømt efter Fdg. 26 Marts 1841 § 9, jfr. §§ 4 og 5 213 (jfr. 220).
 En Tiltalt, der, for at skjule et begaaet Tyveri, havde sat Ild i en Sengemadrats, men frag berejter forbrudt sin Gjerning og sluttet Ilden, dømt efter Fdg. 26 Marts 1841 § 13, jfr. §§ 4 og 8 372.

Caution.

Nogle Cautionister tilkjendte Udsæg for deres Tilgodehavende hos en Fallent i Henhold til et af ham udstedt Skadesløsbrev fremsfor en tidligere Forligshaver, da dette Skadesløsbrev maatte betragtes som traadt afbeles i et ældre liguende Documents Sted 661.

Contract.

- Undersøgelse af, om en til et i et Document indeholdt Pøste om Udsædelse af en Regel knyttet Udtalelse blot kunde betragtes som Bevæggrund hertil, eller om den var en Forudsætning, hvoraf Pøstets forbindende Character var gjort afhængig 454.
- Spørgsmaal om Fortolkning af 2 samtidsigt afsluttede Kjøbecontracter om 2 faste Eiendomme, navnlig om den ene Handel var betinget af den anden saaledes, at det Hele maatte betragtes som een Handel 809.
- Afgjørelse af forskellige Spørgsmaal angaaende Fortolkningen af en Overenskomst om en betinget Estergivelse af en Gjæld 716.
- Spørgsmaalet, om en en Godseier paahvilende contractmæssig Forpligtelse til at udrede en aarlig Præstation af et Pengebeløb og nogle Favne Brænde til en af Skolerne paa Godsset var kortsalden, besvaret benægtende 160.
- Undersøgelse af, om en Part, der havde paataget sig at levere Jernarbeidet til et Canal anlæg, ved de af ham beregnede Priser kunde antages at have gjort sig skyldig i et saadant Brud paa Accorden, at Medcontractanten maatte være berettiget til at ansee sig ikke længere bunden derved 656.
- En Part, der som Vederlag for, at der var bleven anvist ham en Kjøber til hans Eiendom, havde forpligtet sig til, naar Handelen var bleven berigtiget, at transportere til Commissionairen en af Kjøberen udstedt Obligation paa 5,000 Rdl. med Pant i Eiendommen næstefter en anden Sum, og som ved Overretten var dømt til enten at ulevere med behørig Transport en saadan Obligation eller at betale contant det nævnte Beløb, ifkun tilpligtet af den af Kjøveren udstedte Panteobligation, oprindelig for 25,000 Rdl., at meddele Transport paa 5,000 Rdl., da det maatte antages i Virkeligheden kun at have være tilfattet, at Kjøveren skulde udstede en enkelt Obligation for det Beløb, han ved Kjøbet blev skyldig 770.

Cumulation.

- Straffene for et Tyveri, henhørende under Fdg. 11 Apr. 1840 § 12, 2det Mbr., og for en under Fdg. 26 Marts 1841 § 4 henhørende Brand-sigtelse cumulerede 4.

Drab.

- En 14aarig Tiltalt, der, skjøndt hun ostere havde hørt, at hendes Modmor og Broder havde talt om, at hendes Husbond skulde aflives, ikke havde foretaget Noget for at hindre Udsørelsen heraf, og som, efterat Husbonden var bleven myrket af hendes Broder, havde været denne behjælpelig med at ophænge Riget for at give det Udseende af, at Husbonden havde hængt sig selv, ikke derfor idømt nogen Straf. 177 (jfr. 179).

En Tiltalt, der nægtet hun vidste, at hendes Modmor havde til Hensigt

- Paa.
- at forgive sin Mand, og uagtel hun antog, at Madmoderen havde kommet Gift i nogen Kaffe, som Tiltalte saae at Manden drak, ikke foretog noget for at hindre Udsørelsen af dette Mordforsøg, idømt en efter Lovgivningens Grundsætninger lempet arbitrair Straf ... 177 (jfr. 179 og 186).
- En Tiltalt, der i et Kjøkken, hvor han havde indfundet sig, af Fortrydelse over at Beboerne havde ladet ham iagttagere havde indstuffedet nogle Phosphorsvovlstikker, som han vidste indeholdt Gift, i et Stykke Brød og kastet andre saabanne Svovlstikker i en Gryde, som han antog indeholdt Mad, uden at han dog efter sin Forklaring havde til Hensigt derved at tilføie nogen af Beboerne betydelig Skade eller at foranlebiges Nogens Død, for dette Forhold, der, da det var blevet bemærket, ikke medførte nogen Ulempe for Beboerne, anseet med en efter Lovgivningen lempet arbitrair Straf 528.
- En Tiltalt, der med en „Skaffersflot“ havde bibragt en Anden, som i Tiltaltes Huns gjorde sig skyldig i en fredsforsværende og faretruende Udsærd, et eller flere Slag i Hovedet, der havde den Overfaldnes Død tilfølgende, ikke dømt efter Fdg. 4 Oct. 1833 § 2, sidste Led, men for den fremfusende og voldsomme Maade, hvorpaa han havde overstrebet sin Berettigelse til at staffe sig Fred i sit Huns, i Henhold til Grundsætningerne i nysnævnte Fdg., navnlig §§ 5 og 29, anseet med en arbitrair Straf af Fængsel paa Vand og Brød 826.
- En Tiltalt, der under et Skjænderi havde grebet en Lee og dermed bibragt en Anden et Saar, der havde Døden til Følge, dømt efter Fdg. 4 Oct. 1833 § 2, jfr. § 4. 349.
- En Tiltalt, der med en Dre havde bibragt en Pige, der maatte betragtes som sagesløs, nogle Læsioner i Hovedet, hvilke fremkaldte hendes Død, i Henhold til Fdg. 4 Oct. 1833 § 6 straffet efter § 10, 1ste Mbr. ... 310.
- En Tiltalt, der havde aflivet sin Hustru, i Henhold til Fdg. 4 Oct. 1833 §§ 6 og 10 kun anseet med Straf efter L. 6—9—1, idet Mordet ikke kunde antages at være skeet med beraad Hu 519.
- En Tiltalt, der under et Skjænderi med sin Hustru, i den Hensigt at dræbe hende, stak med en Kniv efter hende og derved bibragte hende et Saar i Armen, hvoraf Døden blev en Følge, dømt efter Fdg. 4 Oct. 1833 § 11 43.
- En Tiltalt, der efter Opfordring af sin Madmoder, navnlig ved Løfte om Ægtekab, havde ladet sig formaane til at myrde sin Husbond, i Henhold til Fdg. 4 Oct. 1833 § 10 anseet med kvalificeret Livsstraf efter L. 6—19—12, hvorved absorberedes de Straffe, som Tiltalte havde forskyldt efter bemeldte Fdg.s § 27, jfr. § 14, og efter Analogien af sidstnævnte Lovbestemmelse, respective for at have været Medvinder i et Forsøg paa at forgive sin Husbond og for Deelagtighed i et paatænkt lignende Forsøg, som ikke kom til Udsørelse. 177 (jfr. 183).

Boa

- En *Madmoder*, der havde forledet sin *Tjenestekarl* til at myrde hendes *Mand*, i *Henhold* til *Fdg. 4 Oct. 1833 § 26*, *jfr. § 10*, idømt *qualificeret Livsstraf* efter *§. 6—9—12*, hvorved absorberedes de *Straffe* hun havde forskyldt efter *§. 6—6—22*, *jfr. Fdg. 4 Oct. 1833 § 14*, for at have forsøgt at forgive sin *Mand*, efter nyseævnte *Fdg. § 27*, *jfr. § 14*, for *Deelagtighed* i et lignende *Forsøg*, og efter *Analogien* af sidseævnte *Lovbestemmelse* for *Deelagtighed* i et *paatænkt Forsøg* paa at forgive sin *Mand*, hvilket ikke blev udført 177 (*jfr. 183*).
- En *Liltalt*, der havde givet en *Hustru* *Uvdiisning* paa forffjellige *Midler*, hvorved hun kunde forgive sin *Mand*, af hvilke *Midler* *Hustruen* lod et *benytte*, uden at der dog derved blev tilffsiet *Manden* nogen *Skade*, dømt efter *Analogien* af *Fdg. 4 Oct. 1833 § 27*, *jfr. § 14*. 177 (*jfr. 179*).
- En *Liltalt*, der havde givet en *Hustru* *Uvdiisning* til et *Forsøg* paa at forgive sin *Mand*, dømt efter *Fdg. 4 Oct. 1833 § 27*, *jfr. §. 6—6—22*. 177 (*jfr. 185*).
- En *14aarig Liltalt* for at have forsøgt paa at forgive sin *Husbond* idømt *Livsstraf* efter *§. 6—6—22*, *jfr. Fdg. 4 Oct. 1833 § 14*, *2det Mr.*, idet *Lovens Bestemmelse* om den *criminelle Lavalder* for *Drab* ikke antoges at være forandret. 177 (*jfr. 185*).

Documenter.

Nogle i en *Skiftefag* for *Høiefkeret* ifølge *Bevilling* fremlagte nye *Documenter* ikke tagne i *Betragtning*, da de ikke med *lovligt Varsel* vare forkyndte *Modparten* 321.

Ed.

En *Møller*, som havde *Ret* til at udsælge *Rugbrød*, der var „taget fra *Byens Bageri*“, men som havde ladet det forkage i et af ham selv anlagt *Bageri* og tillige havde solgt *Hvedebrød* fra dette, hvilket han paaftod at have leiet til en af *Byens Bageri*, paalagt med *Ed* at fralægge sig, at *Bageriet* dreves og at *Udsalget* foregik for hans egen *Regning* 244.

Eiendomsret.

- Spørgsmaal*, om *Thændehave*ren af en *Livsforsikringspolice* paa en *Afdøds Liv* kunde antages at være *Eier* af bemeldte *Police* 142.
- Eiendomsretten* til en *Pant hæftelsesobligation* og den dertil svarende *Actieret* i *Nationalbanken* antagen at tilkomme den tidligere *Eier* af den *paagjælbende Eiendom*, og ikke den senere *Eier*, der ved i *Henhold* til *Bestemmelserne* i det ham meddeelte *Ejebø* at indfri *Obligationen* hos en *Pantnaver* var kommen i *Besiddelse* af samme 541.
- Amagerlands Hartkornseiere* tilkjendte *Eneret* til *Græsning* paa hele *Den Saltholm*, dog uden at denne *Ret* er til *Hinder* for at *Staten*, som *Dens Eier*, udøver eller meddeler *Andre Tilladelse* til at udøve *Kalkbrydning* paa dertil af *Staten* udviste *Steder* 352.
- Huusmændene* i *Aaler Sogn* paa *Bornholm* ligeoverfor *Sognets Hart-*

- Rog
- kornseiere kjendte berettigede til Andeel i den Sognet ved Udskiftningen tillagte Part af Høiløngen og de kongelige Udmarksjorber. 599.
- Embedsmand.**
- En Embedsmand, der ved kongelig Resolution var afflediget fra sit Embede med en saadan Pension, som i Henhold til Pensionsloven d 3an. 1851 § 6 nærmere ved Lov maatte blive fastsat, kjendt berettiget til at nyde Pension efter bemeldte Lovs §§ 3 og 4, da det ikke var beviist, at han havde gjort sig skyldig i Misligheder, der maatte svække den for hans Stilling nødvendige Agtelse og Tillid 578.
- En Krydstoldassistent, der havde tilkædet en Skipper nogle anholdte, til Indsmugling bestemte Varer, og for at skjule det Passerede til Toldinspectionen havde indgivet en urigtig Rapport, dømt til Embedsfortabelse efter Fdg. 1 Febr. 1797 § 88, sammenholdt med Instruction 12 Dec. f. A. § 12, jfr. Fdg. 15 Apr. 1840 § 10 33.
- Erstatning.**
- En Brandforsikringsforening fritagen for at erstatte den Skade, der ved Explosion af Dampkedlen i et Brændeviinsbrænderi var paaført bemeldte Kjedel med Tilbehør 165.
- En Parts Forbring paa Erstatning, fordi hans Medcontrahent paa Grund af opstaaet Uenighed om, hvorledes Priserne for noget accorderet Arbejde skulde beregnes, havde overdraget Arbejdet til en Anden, forkastet, da han lod denne Overdragelse uændset og først et Aar efter forbrede Erstatning, hvoraf Medcontrahenten maatte slutte, at han havde givet Afkald paa fremdeles at udføre Arbejdet, for hvilket ogsaa de øvrige Oplysninger talte 656.
- Erstatning efter uvillige Mænds Skjøn paalagt for den ved en Execution paaførte Tort og Creditspilbe 716.
- Antaget, at det efter Omstændighederne, og navnlig da en for Vold Tiltalt ikke havde gjort nogen Indsigelse mod Erstatningspaastanden, kunde have sit Forblivende ved, at han var tilpligtet at udrede Erstatning til den Overfaldne med en samlet Sum, hvorunder ogsaa Erstatning efter Fdg. 4 Oct. 1833 § 28, 2det Led, maatte anses indbefattet, uagtet Sidstnævnte ikke havde været fuldkommen sagesløs 136.
- En Mand, der havde paaført en Anden og derved forarsaget denne ene Hests Død samt kvestadiget hans Vogn, og som i den Anledning blev sagsøgt til at erstatte Skaden, frisuuden, da det ikke var beviist, at han havde undladt at vise skyldig Agtsomhed 790.
- Erstatning ikke under den criminelle Sag tilkjendt Kjøberen af en stjaalen Gjenstand, hvilken han havde tilbageleveret til Bestjaalne 640.
- Fallit (svigagtig).**
- En Tiltalt, der kort før han gik fallit i svigagtig Hensigt havde bortført forskjellige, ham tilhørende Effecter, og som, efterat han var gaaet fallit, deels havde undladt under Registreringen at gjøre Anmeldelse

- om en Vogn og et Seletøi, og deels havde disponeret over nogle andre ham tilhørende Effecter, der vare blevne forbigaaede ved Registreringen, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 54, jfr. §§ 41 og 1. En Medtalt for Deelagtighed i den begaaede svigagtige Fallit dømt, i Henhold til bemeldte Fdg.s §§ 21, 22 og 77, efter § 54, jfr. §§ 41 og 1. 189.
- En Kjøbmand, der nogle Dage forinden den af ham forubsete Fallit havde overdraget sit Varelager m. m. til en af sine Creditorer til bitterlig Præjudice for de andre, anseet med Straf efter Fdg. 11 Apr. 1840 §§ 55 og 56 8.
- En Tiltalt, der for at besvige sine Creditorer havde oprettet en Proforma-veiecontract, under en Arrestforretning fremsført forstjellige urigtige Opgivender og søgt at besvige et af dem ved en antedateret Regning, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 55, sammenholbt med § 76. En Medskyldig dømt efter de samme §§, sammenholbt med § 77. 449.
- Falst.**
- En Tiltalt, der sigtedes for at have forandret en af et Handelshuus, af hvilket han var Medlem, til egen Ordre traseret og af en Trebiemand accepteret Bærel saaledes, at den istedetfor at lyde paa 1,000 Rd. kom til at lyde paa 10,000 Rd., imod sin Benægtelse ikke anseet overbeviist herom 262 (jfr. 274—75).
- En Tiltalt, der havde underskrevet et af ham udstedt Gjældsbeviis med et urigtigt Navn, ikke anseet skyldig i Falst, da det ikke kunde ansees beviist, at han derved havde havt svigagtig Hensigt 794.
- En Kjøbmand, der havde underskrevet nogle Connossementer med falske Navne paa Skipperne og derefter sendt Documenterne til Handelshuus i Hamborg, paa hvilke han samtidigt traal Bærel for et Beløb, svarende til de Vares Værdi, der i Connossementerne falskelig vare opgivne at være indladede, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 60, 1ste Mbr. 8.
- En Weibetjent, der havde gjort sig skyldig i et misligt Forhold ved at forsærbige og benytte fingerede Documenter med efterskrevne eller opdigtede Navne og udstede urigtige Attester, straffet deels efter Lovgivningens Analogi og deels efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 62, 3die Mbr. og § 68, men derimod frifunden, forsaavidt han maatte antages at have havt Frie til stilliende at ansee sig bemyndiget af Vedkommende til at underskrive deres Navne, og forsaavidt hans Forhold kun kunde betragtes som en Overskrivelse af hans Tjenestepligt 471.
- En Tiltalt, sin Benægtelse uagtet, antagen overbeviist om i bedræglig Hensigt at have ladet skrive et Brev til en i Horsens Lugthuus heftidende Fanges Kone, hvori Præsten ved bemeldte Straffeanstalt, hvis Navn Tiltalte uden hans Vidende lod sætte under Brevet, underrette hende om, at han havde formaaet Directionen til imod en Douceur af 600 Rd. at skjænke hendes Mand Friheden, og i den Aalebning anmode hende om til Overbringeren af Brevet at levere bemeldte 600 Rd.

	Pag.
m. m.; Tiltalte dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 62, 1ste og 3die Led, jfr. § 66	533.
Tvende Tiltalte, der i en andens Navn havde skrevet eller deeltaget i at skrive en Begjæring til en Tredeemand om at erholde nogle den ene Tiltalte tilhørende Effecter ubleverede eller Penge derpaa, hvilket sidste tildeels opnaaedes, ansete resp. efter Fdg. 11 April 1840 § 62 og § 66, jfr. § 62	644.
En Tiltalt, der havde ladet skrive en urigtig Attest, som han lod forsynes med et opdigtet Navn, hvilken Attest han lod fremlægge under en Injuriesag for at modbevise, at han havde været straffet, hvilket var blevet oplyst af Modparten, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 62, 1ste og 3die Mbr., sammenholdt med §§ 66, sidste Mbr., 67 og 68	845.
Samme Tiltalte for at have ladet forfatte en jaakaldet Udskrift af hans Skudsmaalsbog og sendt denne Udskrift, der indeholdt en urigtig Bevidnelse, som ikke fandtes i Skudsmaalsbogen, til sin Sagfører under Injuriesagen, anset med en efter Lovgivningens Analogi lempet arbitrair Straf	845.
En Tiltalt, der havde forfattet og benyttet en falsk Attest, som han havde underskrevet med opdigtede Navne, straffet efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 62, 2det Mbr., jfr. § 68	148.
En Tiltalt, der havde ladet en Anden skrive et svensk Præstebeviis, uden dog at have foreviiist det for Nogen, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 62, 2det Led, jfr. § 66, 1ste Led	399 (jfr. 403).
En Tiltalt, der for at faae sin Vandrebog viseret til en anden By havde ladet en Medtiltalt skrive et Brev i en i bemeldte By boende Haandværksmesters Navn, hvilket Brev gif ud paa, at Brevets Modtager skulde faae Arbejde der, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 62, 2det Led, jfr. § 66, og Medtiltalt efter førstnævnte §	442.
En Tiltalt, der ved at forevise en af ham forfattet og med opdigtede Navne forsynet anbefalende Attest havde tilbetlet sig en Sum Penge, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 62, 2det Led, og § 68	447.
En Tiltalt, der havde betlet og derved benyttet en falsk Attest, som hans Husfru efter Aftale med ham havde ladet skrive af en Tredeemand, til ligemed bemeldte sin Husfru dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 62, 2det Led, jfr. § 66	546.
En Tiltalt, der i sin Skudsmaalsbog havde ladet en Anden indføre to falske Skudsmaal og derefter benyttet Bogen, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 62, 2det Mbr. og § 66, sidste Mbr.	689.
En Kjøbmand, der havde udfyldt et med Modtagerens Navn in blanco af en Skipper underskrevet Connossement med Navnet paa et kjøbenhavnsk Handelshuus som Modtager og tilstillet det Connossementet til Dækning for Mellembværende, skjøndt han havde sendt Varerne med et	

- andet Exemplar af Connossementet til en anden Modtager i Hamborg, anseet med Straf efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 63 8.
- En Tiltalt, der uden de Paagjældendes Vidende havde udfyldt og benyttet en Bezelblankvet, der oprindeligt var bestemt til at udfyldes og udgives af Tiltalte, men feilagtigen blev paategnet af en Mand som Acceptant iftedetfor Endossent, hvorfor en ny, rigtig paategnet Bezel leveredes Tiltalte, der da ved en Feiltagelse tillige fik den nævnte Blankvet tilbage, ikke dømt ligefrem efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 63, men kun efter sammes Analogi i Forbindelse med § 76. En Medtalt, der havde udgivet Bezelblankvetten, dømt efter de samme Lovbud, jfr. § 66. 262.
- En Tiltalt, der paa en kjendelig Maade havde foretaget en Forandring i den i en af hans Creditors Commissionair udstedt Dwittering for Gjældsafdrag indførte Bemærkning om Gjældens Størrelse og derefter under en Retsdag benyttet Dwitteringen til at støtte en urigtig Indsigelse mod Gjældens Størrelse, anseet efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 64, 2det Mbr., samt — med Hensyn til at Forfalskningen ikke angik Documentets egentlige Gjenstand — § 62, 3die Mbr. 124.
- Ende Tiltaltes Forhold med, efterat nogle af dem i Omløb satte ubetalede eller kun med Blyantsdato forsynede Bexler vare indløste eller betragtede som gyldige for en ny Lovetid, at have givet dem Blækdato eller at have forandret Blyantsdatoen til en senere Dato, ikke antaget at kunne betragtes som en ligefrem under Fdg. 11 Apr. 1840 § 64 hørende Forfalskning, da det var overladt de Tiltalte at paasjøre Bexlerne behørig Dato og en behørig Datering navnlig ikke kunde ansees at være fteet ved en Paategning med Blyant 262.
- En Tiltalt, der med Syresalt havde borttaget eller forsøgt at borttage Paategningerne og Noteringerne paa nogle af ham sjaalne Creditforeningsobligationer, af hvilke han solgte een til en Mægler og forgjæves saløb en anden, paa hvilken han paa Renteaffrisningens Plads havde tilføiet et Marktal, for at give det Udseende af at Renten til en vis Termin var betalt, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 64, jfr. §§ 60, 2det Mbr. og 66 290.
- En Tiltalt, der havde ndleveret en forfalsket Glaslotterijebdel, som han var i Besiddelse af, til en Anden, for at denne ved at vise sig som Ihændehaver af Seblen, paa hvis falske Numre der var salben en Gevinst, kunde lettere skaffe sig Penge til Laans, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 66, sidste Led, jfr. § 64, 1ste Led og § 60, idet den Omstændighed, at Modtageren var vidende om Forfalskningen og ikke ved Afbenyttelsen skulde udlevere, men blot forevise den, ikke efter Indholdet af førstnævnte § kunde medføre, at de citerede Bestemmelser ei bleve ligefrem anvendelige 680.
- En Tiltalt, der havde forfalsket sin Skudsmaalsbog paa en meget kjendelig Maade, uden dog derefter at have afbenyttet den eller foreviiist den for

- Vog.
- Nogen, anseet efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 62, 2det Mbr., §§ 64 og 66, samt L. 10 Mai 1854 § 63 111.
- En Tiltalt, der havde forandret Datoen under en Forevisningspaategning i hans Studsmaalsbog, straffet efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 64..... 644.
- En Tiltalt for Forfalskning af sin Studsmaalsbog dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 §§ 64 og 62, 2det Mbr., til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage 729.
- En Tiltalt, der ved hos en Pantfætter at erholde et Pengebeløb tillaaens paa nogle stjaalne Gjenstande, for at undgaae at skrive sit eget Navn, med et opbigtet Navn havde underskrevet en Tilstaaelse for at have solgt Pantfætteren Gjenstandene mod Tilbagekjøbet, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 76, jfr. §§ 68 og 62 1.
- Tilegnelse af en Studsmaalsbog i den Hensigt ved foresalvende Feilighed at udgive sig for den Person, paa hvem Bogen løb, for derved at erholde en Tjeneste, betragtet som Tyveri og ikke som Attentat paa personelt Falsk, idet der til at begrunde et saadant Attentat vilde høre, at der forelaa et bestemt fattet Forsæt om en individuel bedrageriff Handling, til hvis Iværksættelse Bogens Tilegnelse kunde betragtes som et Skridt 365.
- Falskmøntning.**
- En Tiltalt for fuldbyrdet Falskmøntning dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 70, 1ste Mbr. 9 (jfr. 15).
- En Tiltalt, der havde forfærdiget falske Penge, som han derefter deels selv udgav deels overlod Andre til Udgivelse, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 70, uagtet Pengene kun vare meget usuldkomment eftergjorte. . 173.
- En Tiltalt, der havde forsøgt at udgive 2 falske Markstykker, som han selv havde forfærdiget, og havde udgivet 2 falske Markstykker, som den, der havde forfærdiget dem, havde overladt ham tilligemed en falsk Fiirskilling, som Tiltalte overlod en Trediemand til Udgivelse, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 70, jfr. § 72 173.
- En Tiltalt, der af en Anden havde modtaget for 8 β . Cigarer, som han vidste denne havde kjøbt for et falsk Markstykke, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 70, jfr. § 77 173 (jfr. 176).
- En Tiltalt, der havde poleret 1 à 2 af en Anden forfærdigede falske Fiirskillinger blanke, og derefter leveret dem tilbage til Forfærdigeren, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 71, 2det Mbr., idet der ikke kunde tages noget Hensyn til hans Forklaring om, at han kun vilde prøve, om Fiirskillingerne kunde blive blanke og ikke gjorde sig nogen Tanke om, at de vilde blive udgivne 173 (jfr. 175 og 176).
- En Tiltalt, der havde udgivet falske Rigsdalere, som den, der havde forfærdiget dem og som skyldte ham Penge, havde givet ham, efterat de vare blevne enige om, at Tiltalte skulde forsøge paa at blive af med dem, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 72, 1ste Mbr. 157.

- En Tilstalt, der havde forfærdiget Former til danske og svenske Penges Forfærdigelse og, for at prøve dem, deri støbt nogle Mønter af flettere Metal, hvilke ikke vare bestemte til Udgivelse, anseet med Straf efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 80, jfr. §§ 70 og 73 9 (jfr. 14).
- En Tilstalt, der af sin Medtjener havde modtaget nogle falske Fjirffillinger, som denne havde forfærdiget, og som Tilstalte havde forlangt i det Dømed at udgive dem, hvilket dog ikke skete, dømt arbitrært efter Grundsaemningerne i Fdg. 11 Apr. 1840 §§ 72 og 80 173 (jfr. 174).
- Fattigvæsen.**
- Straf idømt for Forvanskning af Fattigvæsenets Løi 768.
- Fideicommiss.**
- Afgjørelse af en Strid om Successionen til Stamhuset Thorsøeng, navnlig angaaende Gyldigheden af en testamentarisk Disposition, hvorved sidste Besidder under Paakeraabelse af en Artikel i Erectionsbrevet havde tillagt sin yngste Søn bemeldte Stamhuus 77.
- Antaget, at et Friherfskab ikke kunde ansees indbefattet under det i et Erectionsbrev af 1711 brugte Udtryk „Stamhuus“ 77.
- Antaget, at en Enkes Besiddelse af et Stamhuus i Genhold til det paagjældende Erectionspatent var af den Væstfæstehed, at hun maatte være pligtig at erlægge $\frac{1}{2}$ pCt. Afgift efter Fdg. 8 Febr. 1810 § 2, e... 504.
- Fogedforretninger.**
- En Part tilpligtet at foranstalte en Arrest- og en Executionforretning ophævede og quitterede, samt til at give Erstatning for Tort og Credit-spilde 716.
- Antaget, at en efter Requisition af et Sogneforstanderskab foretagen Ufættelsesforretning ikke ex officio kunde være at annullere, fordi et af Sogneforstanderskabets Medlemmer, der havde underskrevet Requisitionen, og som tillige var Sognefoged, havde svingeret som Vidne ved Forretningen. Forskjellige til Støtte for Paastand om Forretningens Ophævelse paaberaabte Grunde forkastede 536.
- Et efter Begjæring af Havnecommissjonen i Aarhus nedlagt Forbud imod en af en af Byens Grundeiere foretagen Udflydning og Indpæling af et Stykke af Aaløbet udfor hans Eiendom, stadfæstet 819.
- Forlig.**
- En Parts Paastand om, at en Klage, hvori han sigtedes for uberettiget Udsalg af „Brød“, ifkun omfattede hans Udsalg af Rugbrød, men ikke af Hvedebrød, forkastet 244.
- Forstrandsret.**
- Spørgsmaal om noget paa Fesland opbrevet Vrag tilhørte Grundeieren eller den Forstrandsberettigede. Det Sidste antaget 797.
- Fosterfordrivelse.**
- En Tilstalt, der havde givet Anvisning paa Brugten af fosterfordrivende

- Aaa.
- Misler, straffet efter Analogien af Fdg. 30 Nov. 1714 § 10 og Regl. 21 Nov. 1810 § 41. 519.
- Fuldmagt.**
- En Consignatarins's Paaskand om ifølge Sædvane paa St. Thomas at hendes berettiget til Commission af Skibets Retourfragt, uanseet at Skibets Fører havde henvendt sig til en Anden, der havde forskaffet saadan Fragt, forkastet 783.
- Fæste.**
- Undersøgelse af om en Forpligtelse til at yde Kjørsel med Deputatbrænde til Amtsforvalteren kunde antages at paahvise en til det tidligere Rytterdistrikt hørende Gaard, der i 1766 tilfjødedes Fæstevær som Eiendom med Forpligtelse, at „daværende og efterkommende Eiere af Gaarden skulde gjøre Høveri fremdeles som hidtil“ 627.
- Gjentagelse (af Forbrydelser).**
- En Dom, hvorved en for 2den Gang begaaet Tyveri straffet Tiltalt var, uden Henviisning til Fdg. 11 Apr. 1840 § 79, efter § 70 idømt Strafens Minimum efter sidsnævnte §, ikke tillagt Virkning som en Dom for 3die Gang begaaet Tyveri 9 (jfr. 14).
- En i Holsteen affagt Underretsbdom, hvorved en Tiltalt for et i en Alder af 17 Aar begaaet stort Tyveri var bleven anseet med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maanedes, tillagt lige Virkning med en i Kongeriget efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 29 for 1ste Gang begaaet Tyveri affagt Dom 143.
- En Tiltalt, der tidligere havde været dømt for 1ste og 2den Gang begaaet Tyveri, og som nu havde gjort sig skyldig i Deelagtighed i Bedrageri, dømt i Overensstemmelse med Fdg. 11 Apr. 1840 § 79, samt i Henhold til §§ 77, 41 og 25, efter § 22 som for 3die Gang begaaet Hæleri 201.
- En ved Politiretsdom for Tyveri til Tvangsarbejde dømt og senere for Indbrud med Forbedringshuusarbejde straffet vestindisk Tiltalt, der paany havde stjaalet, dømt for 2den Gang begaaet Tyveri efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 13 og Afdg. 6 Jan. 1852 § 2 Nr. 3 285.
- En i Hoer skyldig Tiltalt, der to Gange før havde gjort sig skyldig i lige Forbrydelse, uden at der da ved Dom eller Resolution var blevet paalagt ham noget Strafsansvar eller bestemt, at hans Forhold skulde have nogen Indflydelse i Gjentagelsestilfælde, kun anseet for første Gang begaaet Hoer 676.
- En Tiltalt, der tidligere havde været anseet i Henhold til Bestemmelserne om 4de Gang begaaet Hæleri efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 22, jfr. § 25, samt § 80, med en Straf, der var under Minimum af Straffen for 4de Gang begaaet Hæleri, og nu fandtes skyldig i Attentat paa Indbrudstyveri, ifkun dømt efter Bestemmelsen i § 22 om 4de Gang begaaet Hæleri, sammenholdt med § 80 681.
- En Tiltalt, der for attenteret Bedrageri havde været straffet med 2 Gange

5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, derefter for Tyveri og attentet
 Bebrageri med 3 Aars Forbedringshuusarbejde efter Fdg. 11 Apr.
 1840 § 12, 1ste Mbr., §§ 40, 41, 78 og 79, og nu fandtes skyldig i For-
 salfkning af sin Skudsmaalsbog, dømt efter Fdgs. § 15, uagtet det ikke
 i den anden Dom udtrykkelig var tilkjendegivet, at Tilstaite da blev dømt
 som for 2den Gang begaaet Tyveri, ligesom § 13 og § 80 ikke vare citerede. 689.

Gjæld.

Udfæderen af et Nervers tilpligtet at indfri samme, da han ikke imod
 Sagsøgerens Benægtelse havde beviist sin Paastand om, at han tidligere
 havde indfriet samme, og at dette derefter uberegtiget var kommet i
 Sagsøgerens Besiddelse. 334.
 P. 5—14—4 ikke anset anvendelig med Hensyn til en Fodjæddel, der
 var udstedt for en en Umyndig paa Skiftet efter hendes Moder i Maret
 1822 tilfalden Arv 837.

Grundloven.

Domstolenes Competence til efter Grundlovens § 77 at paaafende, om
 en Sag egner sig til Afgjørelse ved dem, er ikke afhængig af nogen
 administrativ Autoritets Samtykke 504.
 En af en Arrestant, der paaanfede en Fængslingstjendelse, nedlagt subsidiair
 Paastand om Erhvervelse af nye Oplysninger, allerede ifølge den fore-
 strevne Procesmaade for slike Sager ikke tagen i Betragtning 226.
 En Tilstaits Paastand om at kjendes berettiget til at erholde en ham
 nægtet Befrivelse af det i en criminel Sag Passerede til Appel af
 Forhørsdommerens Tilkjendegivende om, at den ham tidligere decre-
 terede og af Høiesteret stadfæstede Arrest vilde vedvare, nægtet Medhold,
 da der ikke af ham var paaberaabt saadanne særegne Omstændigheder,
 som kunde berettige ham til at fordre en fornyet Prøvelse af Spørgs-
 maalet, om han skulde holdes fængslet 617.

Havneværten.

Eieren af en ved den gennem Aarhus løbende Na liggende Eiendom,
 der havde opfyldt og indpælet et Stykke af Maløbet udfor sin Grund,
 efter Paastand af Havnecommissionen tilpligtet at bortstafte Opyld-
 ningen og Indpælingen samt at opmuddre Maløbet 819.

Hegn.

En Gaardeier, der uden tilstrækkelig Berettigelse havde sløiset en mellem
 hans og en anden Mands Forder værende og fra gammel Tid hid-
 rørende ForbvoId af en ualmindelig Størrelse, tilpligtet at anbringe et
 nyt, under Fdg. 29 Oct. 1794 § 3 henhørende varigt Hegn, hvorimod
 det ikke kunde paalægges ham at gjenopreife det ældre usædvanlige Hegn
 i det tidligere Størrelse 624.
 Undersøgelse af, til hvilken af tvende Naboeiendomme en fra ældre Tid
 bestaaende, men af en af Eierne sløiset ForbvoId's Grund maatte antages
 at henhøre 624.

Hittegods (ulovlig Dngang med).

- En Tiltalt, der ikke havde oplyst en af hans egne Søn funden, til 24 §. vurderet og til deres fælles Bolig bragt Sæk, men benyttet den i Huset, frifunden for Actors Tiltale, da det ikke kunde paaligge ham at oplyse Sækken, og hans meget ubetydelige Brug af den ikke kunde paabrage ham Strafanvar 316.
- En Tiltalt, der havde afgivet en Ubenretsstiitsaelse om at have stjaalet et Par Eko, men under Forhørerne paastod at have fundet dem, ifkun antagen, uanset de mod hende fremkomne Data, at kunne sælbes for ulovlig Dngang med Hittegods 39.
- En Tiltalt dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 58 med Hensyn til et fra en Have bortkommet til Tørring ophængt Lagen, som hun angav at have fundet paa en Gangfri paa Marken udenfor Haven, da denne Forklaring ikke turde forkastes, medens der paa den anden Side ikke kunde tages noget Hensyn til hendes Opgivende om at have villet oplyse det Fundue 74.
- En Tiltalt dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 58 med Hensyn til en af ham funden til 1 Mk. vurderet Sæk 240.
- En Tiltalt, der havde solgt en efter hendes Paastand funden Dug af Værbi 3 Mk., dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 58, uden at hendes Angivende, at hun ikke vidste, at det var paabudt, at Hittegods skulde afleveres til Politiet, kunde komme i nogen Betragtning 640.
- En Tiltalt, der ikke havde oplyst et til 1 Mk. vurderet Stemmejern, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 58, jfr. §§ 30 og 50 373.
- En Tiltalt, der ikke havde oplyst et fundet, til 5 Mk. vurderet Sølvsjænde, anset efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 58, jfr. § 30, da han maatte antages ikke at have lagt Delgsmaal paa, hvorledes han var kommen i Besiddelse deraf 431.
- Straf efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 58 endvidere idømt . . . 26, 87, 213 (jfr. 225), 382, 406, 733, 735, 824.

Hjemvisning.

- Ny Indstævning for Hovestret paabuden, efterat nærmere Oplysning var tilveiebragt om, hvorvidt en Tiltalt henhørte til Militairstaten 514.
- En exceptio rei judicatae, der var givet Medhold af Overretten, forkastet, og Sagen hjemvist til Overretten til Paakjendelse i Realiteten 564.

Hæleri.

- Straf idømt efter L. 6—13—24 og Fdg. 24 Sept. 1824 177 (jfr. 183), 292, 501, 676.

Hæleri.

- En Tiltalts Forhold med bl. A. at have af en Anden modtaget nogle Fødevarer, tilhørende deres fælles Husbond, ikke anset strafbart, da Husbonden havde frasælbt Paatale 519.
- En Tiltalt, der havde været en Anden behjælpelig med at bringe en Sæk med stjaalne Koster til sit Hjem, og derefter havde modtaget nogle

	Paa
af dem i Forvaring, skjøndt han vidste, at de vare stjaalne, dømt som Hæler	419.
En Tiltalt, der havde giemt de Penge, som en Anden havde erholdt ved at sælge nogle stjaalne Effecter, dømt for Hæleri	590 (jfr. 592).
En Tiltalt, der havde brugt en Sæk, som han vidste hans Hustru havde stjaalet, dømt for Hæleri	597.
En Tiltalt, der af en Anden havde modtaget i Foræring et Stykke Kul, som han antog denne havde stjaalet, og som havde huset Hamp, som han vidste var stjaalen, dømt for Hæleri	779 (jfr. 782).
En Tiltalt, der havde besørget en Kaffeand pantst for en Anden, som hun formodede ikke havde erhvervet den paa lovlig Maade, idømt en arbitrair Straf efter Analogien af Fdg. 11 Apr. 1840 § 22, da fuldt Beviis for, at Anden var stjaalen, ikke var tilveiebragt	102.
Et Fruentimmer, der, om hun end ikke havde været vidende om eller samtykket i de af hendes Børn begaaede Tyverier, dog vedblivende havde modtaget og behandlet de af dem stjaalne Koster, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 24	17 (jfr. 22).
Straf for Hæleri endvidere idømt	26, 71, 235, 327, 360, 435, 491, 706, 779.
Hævd.	
En Paastand om, at en til det tidligere Nytterdistrikt hørende Bondegaard skulde være pligtig at præstere Kjørsel med Deputatbrænde til Amisforvalteren, ikke antagen at kunne begrundes paa Alderstids Hævd, da denne Kjørsel vel beviistlig havde været ydet i mindst 40 Aar, men dette Tidrum ikke skjønnes tilstrækkeligt til at constituere Alders Tid 627.	
En Hovedgaards Besidbers Paastand om, at en Ret til at oppebære en paa Gaarden oprindelig hæstende Kirkelandgilbe, der paastodes ved Udparcelleringen at være overført paa en Vareel, som en Tidlang havde ydet en lignende Præstation, skulde være tabt ved Alderstids Hævd, forkastet, navnlig fordi der i den største Deel af Tiden lige til Eagens Begyndelse stadig var taget Reservation mod Hovedgaarden i saa Henseende	664.
Spørgsmaal om der af en Hovedgaard kunde antages ved Hævd at være vundet Frihed for at yde en Kirkelandgilbe	664.
Paastand om Alderstids Hævd paa en i 47 Aar stedfunden Ydelsesmaade af en Tiende forkastet	740.
Indiciebeviis.	
En Tiltalt paa Grund af en Medtiltalts Forklaring og Eagens øvrige Omstændigheder fældet efter Indicier som Deeltager i et natligt Indbrudstyveri	49.
Et efter Fdg. 8 Sept. 1841 tilstrækkeligt Beviis anseet tilveiebragt for volbeligt Overjald	116, 153, 169.
Et efter Fdg. 8 Sept. 1841 tilstrækkeligt Beviis anseet tilveiebragt for Indbrudstyveri og Attentat derpaa	394.

- Et efter Fdg. 8 Sept. 1841 tilfrækkeligt Beviis antaget tilveiebragt for begaaet Tyveri 490.
- En Tiltalt, sin Benægtelse uagtet, antagen overbeviist om et under Fdg. 11 Apr. 1840 §§ 62 og 66 henført Falst 533.
- Et efter Fdg. 8 Sept. 1841 tilfrækkeligt Beviis antaget tilveiebragt for begaaet Skovtyveri 567.
- Beviis antaget tilveiebragt for, at en Tiltalt, der havde bræbt et Lam paa en Mark, havde gjort dette i den Hensigt at tilegne sig det, samt sat sig i Besiddelse af det 759.
- Indirecte Tyvs- og Hælerbeviis.**
- En Tiltalt frifunden for Actors videre Tiltale, da der ikke habdes aldeles fuldstændigt Beviis for, at de paagjældende Gjenstande havde været i Tiltaltes Besiddelse, eller for Besjaaelses Eiendomsret 425.
- En Tiltalt frifunden, da det ikke var godtgjort, at de sjaalne og tilfiedebragte Gjenstande vare identiske med dem af lignende Bestaffenhed, der havde været i hans Besiddelse 461.
- En Tiltalt deels dømt som Hæler efter L. 6—17—10, 11 og Fdg. 8 Sept. 1841 § 6, deels frifunden med Hensyn til forskjellige Roster, for hvilke tilfrækkeligt Eiendomsbeviis eller Tilhjemlingsed ikke kunde ansees tilveiebragt 240.
- Et indirecte Tyvsbeviis ikke antaget tilfiede, idet, selv om Eiendomsbeviis var præsteret, skjøndt det ene Vidne var Besjaaelses Hustru. Tilhjemlingsed kun var aflagt af en for Tyveri med Forbedringshuusarbejde straffet Person 41.
- En af to Wgtesfolk, som for 19 Aar siden havde været straffede for Tyveri, aflagt Tilhjemlingsed ikke tillagt den Virkning, at Tiltalte, der paastod at have faaet den paagjældende Gjenstand til Foræring af Konen, kunde dømmes for uhjemlet Besiddelse af samme 724.
- En Tiltalt ikkun dømt som Hæler, uagtet han paastod at have faaet den paagjældende Gjenstand, ikke af en Trediemand men af selve den Besjaaelse som Pant for en Forbring 378.
- En Tiltalt dømt efter R. L. 6—17—10 og 11, jfr. Fdg. 8 Sept. 1841 § 6, som Hæler med Hensyn til en i hans Besiddelse funden Bøsse, som Eieren for at faae den istandsat havde leveret til en Smed, fra hvis Smedie den var bleven borttaget 548.
- Straf for Hæleri endvidere idømt efter L. 6—17—10 og 11 og Fdg. 8 Sept. 1841 § 6 113, 121, 132, 333, 371, 497, 622, 683, 764.
- En Tiltalt straffet efter L. 6—17—10, 11 og Fdg. 8 Sept. 1841 § 6 som Tyv 41.

Indquartering.

En Officer i Genhold til Fdg. 15 Nov. 1816 § 2 tilkjendt Qvarteerpenge af Garnisonsbyen for forskjellige Tidrum, i hvilke han havde været udcommeret tilfjæmed hele Troppesafdelingen, ved hvilken han var

- Paa.
- ansat, uanseet at Qvarteerpenge til ham for bemeldte Lidrum ikke i sin Tid vare blevne opførte paa de i Fdg. § 1 ommeldte Styrkeiister, og uagtet han under sin Fraværelse ikke havde havt nogen Udgift til Qvarteer i bemeldte By 804.
- „Flyttetid“ i Fdg. 15 Nov. 1816 § 2, 2det Mbr., betegner ikke de lovbestemte halvvaarlige Flyttedage, men den Dag, til hvilken vedkommende Officcer lovlig kan opfige sit Qvarteer 804 (jfr. 809).
- Instittsag.**
- En Liltalts Forhold med at have hængt en anden Mand's Hund, der havde revet sig løs fra dennes Gaard, ikkun antaget at egne sig til privat Forsøgning 213 (jfr. 223—24).
- En Liltalts Forhold med om Matten og i Forening med flere at have omslyttet et under Bygning værende Hus, antaget at kunne være Gjenstand for Paatale af det Offentlige 213 (jfr. 223—24).
- En af en Arrestant, der paaanbede en Fængslingshjenbelse, nedlagt subsidiair Paastand om Erhvervelse af nye Ophysninger allerede efter den for slige Sager foreskrevne Processmaade ikke tagen i Betragtning. . 226.
- Kirke.**
- En Kirkeeier tilpligtet at indbetale blandt Stiftets offentlige Midler Afsløningssummen for det Sognets Hartfornsbrugere tidligere paa-hvilende Vegt og Arbeide til Kirken..... 841.
- Kjøb og Salg.**
- Spørgsmaal, om den i en Overenskomst om Vederlag for at have anvist en Kjøber til en Eiendom tilsiiede Vetingelse, at Handelen blev „berigtiget“, kunde siges at være indtraadt..... 770.
- Spørgsmaal om Fortolkning af to samtibigt afluttede Kjøbecontracter om to faste Eiendomme, navnlig om den ene Handel var betinget af den anden, saaledes at det Hele maatte betragtes som een Handel..... 809.
- Leie.**
- Spørgsmaal om, hvilken af tvende Parter der havde leiet en Beboelsesleilighed, og om, hvilken af dem Beviiøbyrden i saa Henseende maatte paahvile 536.
- Livsforfikkning.**
- En Creditor i et Dødsbo, der havde indkasseret Beløbet af Voets Tilgodehavende efter en Livsforfikkingspolice, som han havde ihænde, tilpligtet til en anden Creditor i Voet at aflægge lovligt og documenteret Regnskab over bemeldte Beløb og i Overensstemmelse med saadant Regnskab at tilsvare, forsaavidt tilstrækte kunde, udsnævnte anden Creditors Fordring i Voet 142.
- Løsdagtighed.**
- En for Rufferi Liltalt, som havde tilladt et hos hende logerende Fruentimmer at drive Uugt for Betaling paa sit Værelse, ikke dømt efter L. 6—22—1, da det maatte antages, at bemeldte Fruentimmer forinden

- Noq.
- var løsgægtigt og det ikke var godtgjort, at Tiltalte havde tilfjndet hende til at søge saadant Erhverv, men kun efter Analogien af L. 6—22—5. 392.
- En for Rufferi tiltalt Bærtshuusholder dømt efter Analogien af L. 6—22—1 og 5, jfr. Pl. 27 Nov. 1775 518.
- Løsgænger.**
- En Tiltalt, der sigtedes for at have overtraadt et Polititilhold om ikke at forlade Sognet uden Sognesforstanderskabets Samtykke, frifunden, da han navnlig kunde have nogen Anledning til at opfatte tvende af Forstanderskabets Medlemmers Uttringer til ham som en Tilbaldelse til at forlade Sognet 59 (jfr. 66).
- En Tiltalt, der var sigtet for Løsgænger, efter Omstændighederne ikke idømt nogen Straf 148 (jfr. 151).
- En for Overtrædelse af et Tilhold Tiltalt frifunden, navnlig fordi der ikke med Hensyn til Tilholdet var forholdt paa den i L. 3 Marts 1860 § 2 foreskrevne Maade 494.
- En Tiltalt, der under sin Transport fra en Straffeanstalt var undvegen og derefter havde drevet omkring i en Maanedstid, uden at hans Forklaring om paa flere Steder at have spurgt om Arbejde var bestrøket, anseet straffskyldig efter L. 3 Marts 1860 121.
- En Tiltalt, for at have overtraadt et Tilhold og drevet om, anseet med Straf efter L. 3 Marts 1860 § 1. 280.
- En for Løsgænger og Betleri oftere straffet Person paany dømt, for at have overtraadt et Polititilhold om ikke at forlade Fattigvæsenets Forsorg og for derefter at have strejket om og betlet, efter L. 3 Marts 1860 §§ 1 og 5 294.
- Straf for at have overtraadt et Tilhold om at søge fast Erhverv og melde sig paa Politikammeret samt for at have drevet om og betlet idømt efter L. 3 Marts 1860 §§ 1 og 5 327.
- En Tiltalt, der i henved en Maaned havde strejket om, jor nemmelig i den Hensigt at bette, dømt som Løsgænger efter L. 3 Marts 1860 § 1. 373.
- En Tiltalt, der havde overtraadt et Polititilhold og derefter drevet om og betlet, dømt efter L. 3 Marts 1860 § 1 og § 5 381, 748.
- En Tiltalt, der havde vandret omkring og tilforhandlet sig Dbljager, som han atter solgte, dømt efter L. 3 Marts 1860 § 1, da det ikke kunde antages, at han havde drevet kemeldte Handel i et saadant Omfang, at han havde kunnet ernære sig derved 528.
- En Tiltalt, der havde overtraadt et Polititilhold om ikke at forlade Fattighuset og derefter strejket arbejdsløs om i Landet og levet af de Pengegaver, som han, der tidligere havde været Skomagervend, erholdt af Skomagernes, hvor han kom igjennem, dømt efter L. 3 Marts 1860 § 1, jfr. §§ 2 og 5 688.
- En trende Gange for Løsgænger dømt bestindigt Tiltalt, der ikke havde efterkommet et ham efter Aktg. 18 Aug. 1853 § 2 givet Tilhold om at

- Pag.
- søge fast Tjeneste, idet han nægtede at ville søge saadan Tjeneste og paastod at ville arbejde som Sjouer, skjøndt det var betydet ham, at han ikke kunde erholde det dertil fornødne Pas, da han ikke holdt sig Neglene for denne Næringsvei efterrettelig, anseet med Straf for 3die Gang begaaet Løsgænger efter Abg. § 8 330.
- En vefindst Arbejder dømt for i en heel Uge at have forjومت at arbejde under Paastod af Eyydom, der dog, da han ikke blev tilstede paa Plantagen, efter Abg. 26 Jan. 1849 § 18 ikke kunde komme ham tilgode. 642.
- Straf for Løsgænger endvidere idømt, navnlig for Dvertrædelse af Tilhold. 88, 89, 168, 423, 496, 516, 527, 555, 593, 738, 751, 768.
- Meened og falsk Forklaring for Retten.**
- En Tiltalt frifunden for at have afgivet urigtig Forklaring for Retten, da han maatte betragtes som Inqvistit. 33.
- En for urigtig Forklaring for Retten sigtet Tiltalt frifunden, da han med Grund maatte betragte sig som Inqvistit. 213 (jfr. 223—24).
- Tvende for urigtig Forklaring for Retten sigtede Tiltalte frifundne for Actors Tiltale, da de skjønnes at have havt saamegen Anledning til at betragte sig som Inqvistiter, at der ikke kunde paalægges dem Ansvar for deres urigtige Forklaring. 213 (jfr. 225—26).
- To Tiltalte, der vare sigtede for at have afgivet urigtig Forklaring for Retten, frifundne, da det ikke skjønnes, at der var tilstrækkelig Føie til at statuere, at Uoverensstemmelsen i deres Forklaringer var begrundet i den Hensigt at fordølge Sandheden, hvorimod det ikke fandtes uantageligt, at den hidrørte fra Forvirring eller uklar Erindring om den rette Sammenhæng. 786.
- En Tiltalt dømt for usand Forklaring for Retten, da det ikke kunde komme i Betragtning, at han efter sin Forklaring frygtede for at komme i Forlegenhed ved at forklare den rette Sammenhæng, efter som han ingen Grund havde til at antage, at han afgav sin Forklaring, som han selv tilbød at ville beedige, i anden Egenffab end som Vidne. . . . 357.
- En Tiltalt for urigtig Forklaring for Retten dømt efter Fdg. 15 Apr. 1840 § 5. 574.
- En Krydstolbassistent, der i Anledning af en begaaet Doldbeffraudation havde opfordret sine Undergivne til at afgive urigtig Forklaring for Retten, dømt efter Fdg. 15 Apr. 1840 § 11, jfr. § 5. Tvende af de Sidstnævnte, der ikke kunde betragtes som Inqvistiter, dømte efter Fdg. § 5 33.
- En Tiltalt, der havde forledet en Anden til at afgive urigtig Forklaring for Retten, dømt efter Fdg. 15 Apr. 1840 § 11, jfr. § 5 574.
- Militaire.**
- En Sag, der var anlagt mod en i Henhold til L. 29 Marts 1852 § 3 med halv Gage og Emolumenter permitteret Secondlieutenant i Armeens Krigsreserve for Dvertrædelse af Pl. 24 Jan. 1806 og 12 Sept.

Boa.

- 1823, ex officio afviist fra den civile Ret, da Tiltalte efter Lovgivningen maatte ansees henhørende under militair Jurisdiction. 589.
- En Officer i Henhold til Fdg. 15 Nov. 1816 § 2 tilkjendt Qvarterpenge af Garnisonskøen for forskellige Tidrum, i hvilke han havde været udcommanderet. 804.
- En Officer, som udcommanderes af Garnisonskøen for længere Tid end eet Aar, tilkommer der ikke Qvarterpenge af bemeldte By længere end til den Dag, til hvilken han lovligen kan opsigte sit Qvarteer. . 804 (jfr. 809).
- Kæringsbrug (uberevtinget).**
- En for Indgreb i et Færgesteds Færgeret Tiltalt frifunden for det Offentliges Tiltale og Sagens Omkostninger paalagte det Offentlige, da der ikke eksisterede nogen Straffebestemmelse for Indgreb i Retten til Færgesfart fra det paagældende Færgested, og Pl. 12 Aug. 1820 § 4 ikke forudsætter, at der altid skal anvendes Straf for slikt Indgreb . . . 120.
- En Møller, som havde Bevilling til Udsalg af Rugbrød, „der toges fra Byens Bagere“, men som havde ladet det forbage i et af ham selv anlagt Bageri og tillige havde solgt Hvedebrød fra dette, hvilket han paastod at have leiet til en af Byens Bagere, paalagt med Ed at fratægge sig, at Bageriet og Udsalget skete for hans egen Regning, og i modsat Fald anseet med Mulet efter L. 29 Dec. 1857 § 75 244.
- Omgængelse mod Naturen.**
- En Tiltalt, der i flere Aar havde bedrevet og juldbyrdet unaturlig Omgang med en Ko, dømt efter L. 6—13—15 596.
- Omkostninger, Salairer m. m.**
- Defensor for Høiesteret tilkjendt Godtgjørelse for et af ham ved Erhvervelsen af nye Documenter havt Udlæg 95.
- Det en Commissions Skriver og Betjente ved Commissionsdommen tilkjendte Salarium ligeledes tillagt dem ved Høiesteretsdommen 213.
- En befalet Overretssagsførers Paastand om Salair for et Møde under en Ringsvidnesag ved Overretten i Aulebning af en efter Pl. 23 Mai 1840 § 2 til Høiesteret indanket privat Injuriesag, som uhjemlet i Lovgivningen ikke tagen til Følge 259.
- Et en Overretsprocurator som subsidiair Defensor ved Criminal- og Politiretten tillagt Salarium antaget at maatte bortfalde som uhjemlet i Lovgivningen 296.
- En beneficieret Parts Sagsfører tilkjendt det af ham gjorte Udlæg for Erhvervelsen af nogle Udskrifter. 618.
- Spørgsmaalet om en flesvigsk Advocats Salarium som subsidiair Defensor overladt til Øvrighedsens Afgjørelse under Revisionen af Actionens Omkostninger 632.
- En Tiltalt tilpligtet at betale Actor for Høiesteret et paastaet Belsøb for en af ham besørget Notarialoversættelse 632.
- En Underretsprocurator, der som befalet Sagsfører havde mødt under et

- Paa.
- Ængsvidne, tilkjendt Salair af det Offentlige, hvorimod en Forbring paa Godtgjørelse for nogle havde Udgifter ikke ved Dommen kunde blive at tilkjende ham 656.
- Omfestningerne ved en Tilstalts Arrest fra den Dag, da Sagen blev indstævnet til Høiesteret, samt Salairerne for bemeldte Ret paalagte det Offentlige 494.
- Salairerne til de befalede Sagsførere i en Justits sag paalagte det Offentlige, da Sagen burde have været behandlet politivetsviis 567.
- Salairerne i en Justits sag, i hvilken der uden Nødvendighed var bestiftet særskilte Defensorer for hver af de 3 Tilstalte, for 2de Defensorers Vedkommenne i hver Instants paalagte det Offentlige 590.
- Pant.**
- Undersøgelse af, om den Panteret, der af en Fallents Hustru var givet hendes umyndige Barn af første Ægteskab i Voets samtlige Løssøre-Giendele, nærværende og tilkommende, kunde antages ved Ægteskabet med Fallenten at være gaaet over paa deres fælles Bo, saaledes at Panteretten omfattede dette i sin Heelhed 306.
- Antaget at en Forbring, for hvilken der i Anledning af en Enkes Giftermaal var givet hendes umyndige Barn Underpant i Voets samtlige Løssøre-Giendele, nærværende og tilkommende, maatte anses prækluderet, da behørig Anmeldelse ikke var gjort inden Proclamas Udløb 306.
- En Creditforenings Paastand i et Fallitbo om, at nogle Bankhæstelsesobligationer skulde betragtes som ugyldige ligeoverfor Foreningens Panteforbring, fordi denne maatte antages stiftet i den Forudsættning, at ingen sliq Byrde længere hvilede paa Eiendommen, nægtet Medhold. 321.
- Antaget, at en Pantehaver i en vestindisk Plantage, der havde erholdt de i Genhold til L. 23 Juli 1853 udstedte Wederlagsobligationer udleverede til Afdrag paa sin Panteforbring, ikke kunde være berettiget til, til Skade for en senere stiftet secundair Panteret med Opstigningsret, at anvende en Deel af det ved Obligationernes Forhandling efter sidnævnte Panterets Stiiftelse udbragte Beløb til Indfrielse af nogle Bureaubeviser, men burde afskrive det hele Beløb paa sin Panteforbring. 478.
- Pengeafpresning.**
- To Tilstalte, der efter Aftale med et Fruentimmer havde overrasket en Person i hendes Seng og derpaa ved at bemægtige sig hans Klæder samt ved Trusler og Slag bragt ham til at love dem et Pengebeløb, hvorfor han satte sit Uhr i Pant, dømtes for Røveri efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 34, 1ste Nr., jfr. § 37, hvorimod det medtaltte Fruentimmer ikkun dømtes for Deelagtighed i Pengeafpresning efter Fdg.s § 77, jfr. §§ 33 og 37. 501.
- Pension.**
- En Embedsmand, der ved kongelig Resoluition var affødiget fra sit Embede

med en saadan Pension, som i Henhold til Pensionsloven 5 Jan. 1851 § 6 nærmere ved Lov maatte blive fastsat, kjendt berettiget til at nyde Pension efter bemeldte L. & §§ 3 og 4, da det ikke var bevist, at han havde gjort sig skyldig i Misligheder, der maatte svække den for hans Stilling nødvendige Agtelse og Tillid 576.

Politi.

- En ved Borgervækningen i en Provindsby ansat Lieutenant, der i Anledning af en Ildbrand var mødt som Rædscommanderende ved det til Brandvagt beordrede Mandskab og ved denne Leilighed nægtede at efterkomme Politimesterens Befaling om at gaae hen og paaaflynde Vandbøringen, frjunden, da denne Befaling laa udenfor hans Tjenesteplichter og endog vilde have draget ham fra den Commando, hvortil han af sin nærmeste Overordnede var befalet 284.
- En Liltalt, der i Anledning af sin Anholdelse for et Tyveri havde grebet en Politibetjent i Brykset, dog uden iøvrigt at tilføie ham personlig Overlast, ikke for denne Modstand mod Politiet straffet ligesvem efter Fdg. 4 Oct. 1833 § 16, men anseet med en arbitrair Straf efter Lovgivningens Analogi 318.
- Straf idømt for voldeligt Oversalsb paa en Vægter 498.
- En Liltalt for Opsætighed mod Politiet straffet efter Analogien af Fdg. 4 Oct. 1833 § 16 724.

Presens Brug.

- En Bladbacteur, der i en længere Række af Artikler havde sigtet en Forhørsdommer for Anvendelse af Tortur og anden ulovlig Behandling af Arresterter, for falsk Protocolsførsel m. m., dømt efter L. 3 Jan. 1851 § 9, 1ste Mbr., og Injurierne mortificerede 248.
- En Liltalt, der havde sigtet en Forhørsdommer for Tortur og anden Mis-handling af en af Liltaltens Nærpaarsvende, der var arresteret som mistant for Ildspaaføttelse, anseet med Straf efter L. 3 Jan. 1851 § 9, 1ste Mbr. og Injurierne mortificerede 259.
- Mulet idømt efter Fdg. 11 Marts 1862 § 9, 2det Punctum, for trykte Injurier 383.
- Straf idømt efter Preskelovens § 9, 1ste Mbr., for nogle af en Bladbacteur imod en anden brugte ærerørige Sigtelser 638.

Præclusion.

- Antaget, at en Fordring, for hvilken der i Anledning af en Enkes Giftermaal var givet hendes umyndige Barn Underpant i Boets samtlige Løssøregjenstande, nærværende og tilkommende, maatte anses præcluderet, da behørig Anmeldelse ikke var skeet inden Proclamas Udsøg 306.
- Antaget, at Præclusionen af en i et Fallitbo ikke i rette Tid anmeldt Fordring, for hvilken der i Anledning af en Enkes Giftermaal var givet hendes umyndige Barn Udsøg i samtlige Boets Løssøregjenstande, nærværende og tilkommende, ikke kunde ubeluffes derved, at Overformynderiet

først efter Proclamas Udløb fik Kundskab om Forbringens Existents, Pag.
 Entens Giftermaal og hendes anden Mandts Fallit..... 306.

Præscription.

Spørgsmaal om en Præscription efter L. 5—14—4 kunde antages tilstede
 med Hensyn til Ydelsen af en Kirkelandgilde..... 664.
 L. 5—14—4 ikke antaget anvendelig med Hensyn til en Lobsbedel, der
 var udstedt for en en Umyndig paa Skiftet efter hendes Moder i Aaret
 1822 tilfalden Arv..... 837.

Quakfalveri.

En Tiltalt mulcteret efter L. 3 Marts 1854..... 519.

Medningspligt.

En Tiltalt, der var sigtet for at have undladt at søie fornøden Foranstaltning
 til at hjælpe sin Ejenestekarl, medens denne befandt sig i en
 hjælpeløs Tilstand paa Landeveien, frisuunden og Actionens Omkostninger
 paalagte det Offentlige..... 586.

Retsgæbeet.

Antaget, at det ikke var fornødent at indhente Dplysning om Størrelsen
 af den Straf, som en Tiltalt, der blev dømt for Falsk og Betleri be-
 gaaede i Kongeriget, havde forskyldt efter de slesvigiske Love for bemeldte
 Forbrydelser, i hvilke han ligeledes havde gjort sig skyldig paa slesvigsk
 Retsgæbeet..... 148 (jfr. 152).
 Fdg. 11 Marts 1818 anvendt med Hensyn til en fra et Arresthuus i
 Vestindien undvegen Fange..... 285.

Rettens Pleie.

En Paastand om en Politiretsdoms Annullation, fordi Parterne ei over-
 eensstemmende med Fdg. 15 Jan. 1817 § 1 vare varselede til at høre
 Dommen affiges, forkastet..... 244.
 Misbilligelse af, at en Forhørsdommer under Præliminairforhøret havde
 ladet Deponenter beebige deres Forklaringer uden at Arrestanten var
 tilstede..... 227.
 En Underdommers Anvendelse af Descriptet 23 Oct. 1795 misbilliget... 240.
 Misbilligelse af, at en Anholdt ikke efter Grundlovens § 85 var stillet
 for Forhør inden 24 Timer efter sin Anholdelse..... 421.
 Misbilliget, at en Tiltalt, der var anholdt en Løverdag Eftermiddag, først
 var stillet for Forhør den paafølgende Mandag Eftermiddag..... 697.
 En vestindisk Politidommer, som havde ladet en for Arbeidsforsømmelse
 indflaget Arbejder, der paa en stoiende Maade benægtede Klagerens
 Anbragte og ikke vilde besvare de til ham rettede Spørgsmaal, tildele
 nogle Rottingflag og derefter hensatte i Arrest, idømt Mulct og tilpligtet
 at udrede Arrestomkostningerne..... 642.
 En Overretssagfører mulcteret i Genhold til Fdg. 3 Juni 1796 § 35 for
 Forhaling af en criminel Sag..... 465.

- Overrettens Misbilligelse af Defensørs Critik af Underdommerens Behandling af en Sag frafalder 559 (jfr. 561).
- Møveri.**
- To Tilstalte, der i røverisk Hensigt havde overfaldet en Person, men maatte antages at have taget Flugten, inden de fik ham frataget Noget, dømte efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 80, jfr. § 34, 1ste Mbr. 376.
- En Tilstalt, der en Aften havde påstet en Anden op, grebet ham i Brystet og med knyttet Haand givet ham et Slag i Ansigtet, for derefter med Magt at fratage ham nogle Penge, hvilket mislykkes, da den Overfaldne rev sig løs og undløb, anseet med Straf efter Fdg. 11 Apr. 1840 §§ 37 og 80 655.
- To Tilstalte, der omtrent Kl. 12 om Natten paa Landeveien havde overfaldet en Person, kastet ham i Grøften, tilføjet ham personlig Overlast og frataget ham forskjellige af hans Eiendele, dømte efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 34, 1ste Mbr. 814.
- To Tilstalte, der efter Aftale med et Fruentimmer havde overrasket en Person i Seng med hende, og som derefter havde bemægtiget sig hans Klæder, hvilke de først lode ham faae igjen, efterat de ved Trussler og Slag havde bragt ham til at love dem et Pengebeløb, hvorfor han iatte sit Uhr i Pant, dømte for Møveri efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 34, 1ste Mbr., jfr. § 37. Det medtiltalte Fruentimmer ikkun dømt for Deelagtighed i Pengeafpresning efter Fdgs § 77, jfr. §§ 33 og 37 501.
- Statte og Afgifter.**
- Antaget, at en Enkes Besiddelse af et Stamhuus i Genhølb til det paa-gjældende Erectionspatent var af den Bessaffenhed, at hun maatte være pligtig at erlægge $\frac{1}{2}$ pCt. Afgift efter Fdg. 8 Febr. 1810 § 2, e. . . . 504.
- Paastand om Afvisning af ovennævnte Sag forfaldet, da den ikke angik nogen Statteberegning eller Skatteansættelse, men selve Skattepligten 504.
- Spørgsmaal om en en Godseier paaahvilende Forpligtelse til at udrede en aarlig Afgift af 24 Rdl. og 3 Favne Bøgebrænde til en af Stolerne paa Gobjet, var bortfalden, bejvaret benægtende 160.
- En til det tidligere Nyttedistrict hørende, men i 1766 Fæsteren tilskjøbet Gaard, bl. A. paa den Betingelse at svare Møveri ligesom hidtil, antagen pligtig at præstere Kjørsel med Deputatbrænde til Amtsforvalteren over Kjøbenhavns Amt, da denne Kjørsel, der factiiff havde været ydet i en lang Række af Aar uden Indsigelse og af det Offentlige var anseet at paaahvile Gaarden, maatte antages at være en Gaarden ifølge Skjødet af 1766 paaahvilende Præstation 627.
- Statskassen som Eier af en Hovedgaard tilpligtet at erlægge en Kirke-landgilde, da Gaardens Forpligtelse hertil, om det end havde været Hensigten ved Fordernes Udparcellering at overføre den paa en af Parcellerne, ikke kunde ophøre eller blive subsidiair, saalange de til

Ydelsen Berettigede ikke dertil gave et udtrykkeligt eller stiltiende Samtykke, hvilket ikke var godtgjort 664.

Skifte.

Antaget i et Tilfælde, hvor en i uskiftet Bo hensiddende Mand maatte ansees at have opgivet sit hidtil havde Domicil i Kongeriget og taget fast Bopæl i Holsteen, at det ved hans derafter paafulgte andet Ægteskab nødvendiggjorte Skifte med Børnene af det tidligere Ægteskab maatte foretages i Holsteen og omfatte det hele Bo, uanset at dettes væsentligste Deel, en fast Eiendom, fandtes i Sjælland, idet Resol. 8 Marts 1805 ikke i dette Tilfælde kunde berettigede den Skifteforvalter, under hvis Jurisdiction Eiendommen laa, til Skiftehold med Hensyn til denne. 229.

Undersøgelse af, om et efter Fdg. 21 Mai 1845 § 19 afholdt Skifte, hvorved en Umyndig gaves Udlæg for sin Fædreearv i Moderens samtlige Røsergjenstande, nærværende og tilkommende, men hvorom saavel som om Enkens nye Giftermaal og Mandens senere Fallit Overformyndreriet først blev vidende, efterat Proclama i Fallitboet var udløbet, kunde ansees som sluttet og Præclusionen ikke indtraadt, fordi det skete Udlæg først længe efter approberedes af Overformyndreriet 306.

Nogle Creditorer tilkjendte Udlæg for deres Tilgodehavende hos en Fallent i Henhold til et af ham udstedt Skadesløsbrev fremfor en tidligere Forligshaver, da dette Skadesløsbrev maatte betragtes som traadt afbeles i et ældre lignende Documents Sted 661.

En af en Creditor fremsat Paastand om at ansees som Separatist med Hensyn til hans Tilgodehavende i et Fallitbo, forsaavidt det kunde dækkes af Auctionsprovenuet for en af Boet bortsolgt Eiendom, paa hvis Grund han havde Skjøde, forkastet, idet han ved ikke blot at udlade for Skifteretten at gjøre Indsigelse mod Beslutningen om Salget af Eiendommen som tilhørende Boet, men endog lade sig ved Auctionen give Hammerflag paa den, maatte ansees at have i Gæt og Alt underkastet sig Auctionsconditionerne 755.

Stole.

Spørgsmaalet, om en en Godseier paahvilende Forpligtelse til at udrede en aarlig Afgift af 24 Rdl. og 2 Favne Bøgebrænde til en af Skolerne paa Godset, var bortfalden, besvaret benægtende 160.

Stov.

En Tiltalt, der havde ryddet nogle Stovstykker, frivunden for Actors Tiltale, da disse Stykker maatte henregnes til de i Fdg. 27 Sept. 1805 § 16 Nr. 3 ommeldte „smaa adspredte Stovstykker“, der ikke ere Gjenstand for Fredning, hvilket er en Betingelse for Ansvar efter § 14, samt da det Ansvar, der maatte kunne sølge af Forbudet i § 16 Nr. 3, ifølge Henvisningen sammesteds til § 14 er betinget af, om noget af de afbrevne smaa Stykker udgjør mindst 1 Td. Land, hvilket in casu ikke var Tilfældet 95.

En Tiltalt, der en Søndag i en af de Staten tilhørende Stove havde
 ffaaret og tilegnet sig nogle Virkekosteris, efter det Vorttages ringe Værdi
 og øvrige Bessaffenhed ikkun dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 30 . . . 567.
 Stadfæstelsesdomme 167, 309.
Etraf.

Antaget, at Lovens Bestemmelse om den criminelle Lavaldet for Drab
 ikke er forandret ved den senere Lovgivning. 177 (jfr. 185).

Den i Fdg. 4 Dec. 1672 § 30 bestemte Mulct tillagt vedkommende Kjøb-
 stads Fattigkæse. 525.

En Tiltalt, der under Sagens Appel til Højeesteret var bleven lidt over
 18 Aar gammel, straffet efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 29 med Rottingslag 488.

Antaget, at en Etraf af Tvangsarbejde i 2 Gange 12 Dage paa de
 vestindiske Der svarer til en Etraf af Fængsel paa Vand og Brød i
 2 Gange 48 Timer 705.

Straffetiden efter Fdg. 4 Oct. 1833 § 17 og § 13, sammenholdt med § 9,
 antaget ikke at kunne bestemmes til under 18 Maanedet 498.

Straffetiden for en Tiltalt, der havde begaaet Indbrudstyveri og tilsojet
 en Anden et Saar, som maatte henføres under Fdg. 4 Oct. 1833
 §§ 3 og 4, bestemt til 2½ Aar. 746.

En Tiltalt, der var løsladt af Etraffeanstalten paa de sædvanlige Vilkaar
 og siden fandtes skyldig i et under Fdg. 11 Apr. 1840 § 30 henhørende
 Tyveri, ikke dømt til at behandles efter Løsladelsesresolutionen, der i
 dette Tilfælde ikke fandtes anvendelig, men straffet med Fængsel. 615.

En Tiltalt dømt til at behandles efter en de sædvanlige Vilkaar inde-
 holdende Løsladelsesresolution, saaledes at Bestemmelserne i L. 6 Nov.
 1858 om de i Stofhøjet tilbageværende Fangers Dverflyttelse til Lugt-
 højet tillige blev at iagttage. 768.

En Tiltalt dømt til at behandles efter en de sædvanlige Vilkaar inde-
 holdende Løsladelsesresolution. 406, 687, 712, 721.

Stævning.

Antaget, at den Omstændighed, at en affagt Underrettsdom var en
 Eendomsdom, ikke, som af Dverrettsdommen antaget, kunde gjøre det
 nødvendigt for at faae denne sidste Dom stadfæstet, ligesom til Under-
 retten at udtage en offentlig Stævning med Mars og Dags Varsel,
 hvormod det maatte være tilstrækkeligt, til Dverretten at indstævne
 dem, der i første Instants vare optraadte som de eneste Modparter. . . 352.

Antaget, at efterat den statsretlige Forbindelse mellem Danmark og Norge
 er oploft, maa den Forkortelse af den almindelige Varselsfrist for Ud-
 lændinge efter L. 1—4—12, som ved Fdg. 3 Juni 1796 § 16 var
 fastsat for dem, der boe i Norge, være bortfalden 709.

En Stævning afviist, da Citantene havde undladt at indstævne en af dem
 tilligemed de Indstævnte for Underretten Saggiven, skjøndt han efter

- deres for Høiesteret nedlagte Paastrand maatte betragtes som væsentlig interesseret i Sagens Udfald. 632.
- En fremsat Indsigelse imod, at Havnecommissionen i Aarhus optraadte som Sagsøger mod Eieren af en ved den gjennem Aarhus løbende Aa liggende Eiendom, der havde opfyldt og indpæret et Stykke af Alabet udfor sin Gaard, forkastet, da kemelbte Commission efter Bestemmelserne i de confirmerede Havneartikler maatte anses competent til at paatale det nævnte Foretagende, hvoraf der kunde besyrgtes en for Havnens Interesser skadelig Virkning 819.
- En Continuationsstævning, der var udtaget, efterat den paagjældende Sag ved Høiesteret paa Grund af Indstævntes Udeblivelse var udgaaet til skriftlig Behandling, afviist 831.
- Sundhedsvæsen.**
- En homøopathisk Læge, der sigtedes for uforsvarlig Lægebehandling og navnlig for ikke at have anstillet behørig Undersøgelse af Patienterne, frijunden, da der ikke antoges tilveiebragt Beviis for, at han i de enkelte omspurgte Tilfælde havde som Følge af den foretagne Undersøgelses Utilstrækkelighed behandlet Patienterne paa en, ogsaa efter den homøopathiske Methode, uforsvarlig Maade, ligesom heller ingen skadelig Følge var resulteret af Tilkastes Behandling 647.
- Syn og Skjon.**
- En Paastrand om, at to Skjonsmænd skulde tilpligtes paany at foretage en af dem afhjemlet Synsforretning og afgive en yderligere Erklæring eller, i fornødent Fald, et yderligere Skjon med Hensyn til en af Forretningens Poster, tagen til Følge, da der efter Omstændighederne ikke i Afhjemlingen kunde ligge nogen Acqviescens fra vedkommende Parts Side 749.
- Testament.**
- Antaget, at den paa et Testament meddeelte Confirmation i Reglen ikke kan antages at affjære saadanne Indsigelser mod dets Gylbigheid, der støttes paa, at Testator har manglet Raadighed over det Vorttestamenterede, fordi en Anden har retligt Krav paa at komme i Besiddelse deraf, og som Følge deraf en testamentariff Disposition, hvorved en Stamhuusbesidder under Paakeraakelse af en Artikel i Erectionsbrevet havde udelukket den ælste Søn fra Arveret til Stamhuset, tilfidesat uagtet den samme under 10 Apr. 1848 meddeelte Confirmation 77.
- Spørgsmaalet, om Indholdet af et mellem 2de Ægtefolk oprettet reciprokt Testament kunde være til Hinder for, at den længstlevende mortis causa disponerede over en Deel af det fælles Bo, bevaret benægtende. 207.
- En Mand, der ved sin Hustrues Død i Aaret 1855, i Henhold til et imellem dem i Aaret 1840 oprettet reciprokt Testament, havde beholdt det hele fælles Bo, uanset Bestemmelsen i Fdg. 21 Mai 1845 § 15,

- antaget uberettiget til mortis causa at disponere over mere end Halv-
delen af Fællesboet 550.
- Et Testament holdt i Kraft, paa hvilket Vidnerne ikke havde attesteret,
at Testatrix var sin Fornuft fuldkommen mægtig, da hun underkrev det,
esterjom dette ved et kort efter Testamentets Oprettelse optaget Tings-
vidne blev fuldstændigt oplyst 673.
- Tiende.**
- Antaget, at en Forening om Afgift for Kirketiender, der træffes imellem
Kirketiendbeeieren og Yderen, men ikke vinder kongelig Stadsfæstelse, er
ugyldig efter Indbydelsen af 18 Marts 1796 § 5. 740
- Tilregnelighed.**
- Undersøgelse af, om et Fruentimmer, der havde dræbt sit Barn efter
Fødselen, uden at kunne gjøre sig klar Rede for Motiverne, og været i
en forvirret Tilstand, kunde ansees for tilregnelig 45.
- Undersøgelse om, hvorvidt en for Barnefødsel i Dølgemaal og Fosterdød
Tiltalt kunde ansees tilregnelig. 92.
- En for Blodstam tiltalt Pige frifunden, da hun efter det Oplyste maatte
ansees for sjøllet. 125.
- Undersøgelse af, om en Tiltalt, der havde ombragt sit Foster, kunde ansees
tilregnelig 237.
- En ved 5 ældre Høiesteretsdomme paa Grund af Utilregnelighed frifunden
Tiltalt nu domfældt, da han ikke for Tiden kunde antages at lide af
noget Sindssygdhed eller at have under Gjerningens Udøvelse befundet
sig i en utilregnelig Tilstand. 333.
- En for Tyveri Tiltalt frifunden, da han maatte antages ved den Leilighed,
da Tyveriet skulde være begaaet, at have været i en Tilregneligheden
ubelukkende beruset Tilstand. 448.
- Undersøgelse af, om en Tiltalt, der i en noget beruset Tilstand havde be-
gaaet et Tyveri, kunde ansees tilregnelig 485
- Tiltaaelse.**
- En Tiltalt, der havde afgivet en Ubenetstilttaaelse om et Tyveri, men
under Forhørvorne nægtede at være skyldig heri, ikke antagen at kunne
domfældes efter denne Tiltaaelse og Sagens øvrige Oplysninger. 39.
- Undersøgelse af, om en Tiltalts Tilbagekaldelse af en af ham afgiven Til-
taaelse kunde tages i Betragtning 9 (jfr. 15 og 16).
- Tinglæsning.**
- Spørgsmaal om en Paategning paa en Baukhæftelsesobligation kunde
ansees for tinglæs, uagtet den ved en mellemkommende Transport var
abstiftet fra Tinglæsningspaategningen. 618.
- Told.**
- En mod en Krydsbetjent og 2 Matroser paa et Krydsfartoi for Toldsvig
anlagt Sag afsviist, da denne Tiltale efter Rbdg. 1 Febr. 1797 §§ 119

- og 126—129, jfr. Fdg. 17 Febr. 1774, maatte være skeet gjæsteretsviis ^{Boq}
 gennem civilt Søgemaal. 33.
- En Krybdetsassistent, der havde tilbageleveret en Skipper endeel an-
 holdte til Indsmugling bestemte Varer, og for at skjule denne Tilbage-
 levering samt Skipperens Navn til Toldinspektionen havde indgivet en
 urigtig Rapport, dømt til Embedsforbrydelse efter Fdg. 1 Febr. 1797
 § 88, sammenholdt med Instruction 12 Dec. i. A. § 12, jfr. og Fdg.
 15 Apr. 1840 § 10. 33.
- Iyveri.**
- En Tiltalt, der fra en Gjæstivergaard havde medtaget i sin Bogu en
 anden Mand's Foderfæk, men, efter hans Paastand, i den Formening at
 det var hans egen, frifunden og det Offentlige paalagt Omkostnin-
 gerne 17 (jfr. 24).
- En Tiltalt, der af en Kromand og dennes Hustru edeligt sigtebes for at
 have stjaalet et Par Brød fra Kjælbersluen, medens Tiltalte selv paa-
 stod at have kjøbt og contant betalt dem, frifunden for videre Tiltale,
 navnlig paa Grund af hans aabenlyse Fremgangsmaade med at bringe
 Brødene bort fra Kjælbersluen. 6.
- En Tiltalt, der havde deeltaget i et Iyveri af Been, efter Omstændig-
 heberne, og uavnlig fordi han maatte antages at have handlet i god
 Tro, frifunden 429.
- En Tiltalt frifunden, da han maatte antages ved den Leilighed, da
 Iyveriet skulde været begaaet, at have været i høi Grad beruset. . . . 448.
- En Tiltalt frifunden af Mangel paa tilstrækkelig Beviis 425, 461, 491,
 697, 779.
- En Tiltalt, sin Venægtelse uagtet, antagen overbeviist om at have gjort
 sig skyldig i Iyveri 490, 555.
- En Tiltalt, sin Venægtelse uagtet, antagen overbeviist om en Søndag i
 en af de Staten tilhørende Stove at have skaaret og tilegnet sig nogle
 Birkeriis, men efter det Borttages ringe Værdi og øvrige Bestaffenhed
 ikkun dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 30, og da Sagen som Følge
 heraf ikke burde have været behandlet som Justits-sag, men politiretsviis,
 blev Tiltalte fritaget for at betale Salairerne til de befalede Sag-
 førere 567.
- En Tiltalt, sin Venægtelse uagtet, antagen overbeviist om at have ud-
 gravet Blyflugler af Jorden nedensfor en Militairstaten overladt Skyde-
 vold, men efter Handlingens Bestaffenhed og navnlig det Borttages
 ubetydelige Værdi ikkun dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 30 590 (jfr. 593).
- En Tiltalts Forhold med at have tilegnet sig en Fisk, som Vestjaalne
 vurderede til 24 Sk., medens Tiltalte kun ansatte dens Værdi til 5 à
 6 Sk., hvilket Sidste der ikke fandtes tilstrækkelig Føie til at forkaste,
 paa Grund heraf og efter Sagens Omstændigheder i det Hele ikkun
 henført under Fdg. 11 Apr. 1840 § 30 615.

- Bog.
- Et paa Island begaaet Tyveri af noget til 3 Mk. 8 Sk. vurderet Smøvhentert under § 1 i Fdg. 11 Apr. 1840, og ikke, som af Overretten antaget, under § 30 692.
- En af Politiet til Opdagelse af Tyverier oftere benyttet Person, der havde opfordret en Anden til at stjæle visse Gjenstande, for at denne saa, efter Tiltaltes Paastand, derefter kunde blive greben af Politiet, antagen saameget mindre at kunne disculperes derved, at han af en Politibetjent var anmodet om at give denne Underretning om begaaede Tyverier af den Art, som det ubtryffeligt var betydet ham, at han ikke maatte opfordre Paagjaldende til at stjæle 611.
- En Tiltalt, der, medens han som Mestersvend paa en Mølle forestod Udsalget af Meel og Gryn, havde tilvendt sig betydelige Qvanta af de til Udsalget bestemte Varer, for hvilke han havde at aflægge Regnskab i en af ham ført Bog, uden at den Udgang, han i Medfør heraf havde til de nævnte Gjenstande, kunde stilles ved Siden af et egentligt Besiddelses- eller Dispositionsforshold, dømt for Tyveri 706.
- En Tiltalt, der efter sin Forklaring i et Kammer havde fundet 2 Femrigsdalersbæder liggende løse paa Gulvet, hvilke Sedler han nok antog tilhørte Beboeren af Kammeret, hver ingen Anden havde Ophold, dømt som Tyv, da Pengene endnu maatte anses at være i Eierens Besiddelse 2.
- En Tiltalt, der var gaaet ind paa en anden Mandes Mark og havde malket hans Køer, straffet for Tyveri 26.
- En Tiltalt, der fra en Hylde i hans og en Andens fælles Kammer havde nedtaget og derefter solgt en Pibe, hvilken han kort forud havde havt tilkaans, men i Eierens Paasyn havde lagt tilbage paa Hylsen, dømt for Tyveri 55.
- Lillegnelse af en Studemaalsbog i den Hensigt ved foreskjæbte Letlighed at udgive sig for den Person, paa hvem Bogen løb, for derved at erholde en Tjeneste, betragtet som Tyveri og ikke som Attentat paa personelt Falsk, idet der til at begrunde et saadant Attentat vilde høre, at der forelaa et bestemt fattet Forsæt om en individuel bestræbelse paa Handling, til hvis Sværskættelse Bogens Tillegnelse kunde betragtes som et Skridt 365.
- En Tiltalt, der paa et Marked havde ved et Udsalgstæde taget et Par Støvler i Haanden og fjernet sig noget med dem, og som derpaa, da Eieren sigtede hende for Tyveri, havde foregivet at have betalt dem, antagen overbevist om at have villet tilegne sig Støvlerne uden at betale dem, og dømt for Tyveri 439.
- Borttagelse af Bilde i en indhegnet Dyrehave straffet som Tyveri 488.
- En Tiltaltes Foregivende om, at han havde havt Eierens Tilladelse til at tage den Gjenstand, som han vedgik at have sat sig i Besiddelse af, efter de oplyste Omstændigheder forkastet 615.

	Bog
En Tiltalt, der ved at gaac forbi en Mand's Gaard saae en Sæl ligge ved et Steengjærde, hvilken han tog til sig under saadanne Omstændigheder, at han maatte indsee, at den ikke var frakommen sin Eier, anseet med Tyvsstraf.....	316.
En Tiltalt, der i en Skov havde stjaalet to til 1 Mk. vurderede Stykker Favnembrænde, anseet med ordinair Tyvsstraf.....	311.
En Skovløber, der havde sat sig i Besiddelse af to til 28 St. vurderede, Forstvæsenet tilhørende Bøge-Favnestykker, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 1.....	500.
20 Tiltalte, der hver havde tilegnet sig to Stykker Bøge-Favnembrænde af en Brændesjabel i Rægersborg Dyrehave, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 1. 531.	
En Tiltalt, der i en Skov af tvende Bunker Ellevrø havde borttaget to Stykker af Værbi 7 Mk., anseet med Straf efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 1 655.	
Straf for forskjellige Tyverier idømt en Tiltalt, der bl. A. havde skaffet sig Udgang til Leiligheden, hvor han stjal, ved at aabne Døren med et løst Haandgreb, som var aftaget og henlagt ovenover den.....	327.
En for 1ste og 2den Gang begaaet Tyveri dømt vestindisk Tiltalt, der, efterat være undvegen af Arveshuset, paany havde begaaet Tyveri, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 13, Afdg. 6 Jan. 1852 § 2 Nr. 3 og Fdg. 11 Marts 1818.....	285.
Antaget, at en Tiltalt, der havde nedtaget noget til Tørring paa et Loft ophængt Bæstøsi og lagt det paa sit paa Gulvet udbredte Pommeterklæde, da han blev antruffen, maatte straffes for fuldbyrdet Tyveri... ..	88.
En Tiltalt, der havde dræbt et Lam paa en Mark i den Hensigt at tilegne sig det, men kort efter faldt og forvred sin Fod, saa at han maatte lade det blive liggende paa Marken, dømt for fuldbyrdet Tyveri.....	759.
Straf for simpelt Tyveri fremdeles idømt.....	1, 2, 4, 9, 17, 24, 26, 29, 31, 38, 69, 71, 87, 89, 111, 138, 152, 159, 171, 188, 197, 280, 297, 317, 318, 326, 327, 335, 337, 341, 350, 359, 365, 378, 393, 399, 404, 408, 413, 417, 438, 445, 468, 469, 470, 482, 485, 501, 515, 555, 585, 590, 678, 697, 700, 702, 706, 711, 720, 728, 740, 758, 767, 768, 779, 782, 786, 816, 832, 833.

Deelagtighed i Tyveri.

En Tiltalt, der, da han med en Anden kom ind i et Værtshuus og Eidsinævnte af en Hylde nedtog en Flaske og leverede ham den, modtog samme og begav sig bort dermed i den Hensigt at tilvende sig den, straffet efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 21 som Tyv.....	5.
En Tiltalt, der havde truffet Aftale med nogle andre Personer om at stjæle Tørv paa en Mark, og som vel ikke havde taget Tørvene ud af Struerne, men under Tyveriets Udførelse var gaaet frem og tilbage mellem de Medskyldige og fra Borttagelsesstedet havde baaret en af Sækkene med de stjaalne Tørv, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 21..	90.
Straf endvidere idømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 21.....	17.

Attentat paa Tyveri.

- En Tiltalt, der var gaaet op i et Palais for at begaae Tyveri, men, da hun ikke fandt Leilighed til at tilvende sig Noget, var gaaet hjem igien, dømt for Attentat paa Tyveri 513.
- En Tiltalt, der havde opfordret en Anden til at stjæle, ifkun dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 21 jfr. § 80, da det ikke mod hans Benægtelse kunde ansees godtgjort, at Tyveri ifølge hans Opfordring var begaaet af den anden Person, hvilket denne dog havde tilstaaet 611.
- En Tiltalt, der havde nebtaget noget til Tørring paa et Loft ophængt Basketsøi og lagt det paa sit paa Gulvet udbredte Lommestørklæde, da han blev antruffen, dømt for fuldbyrdet Tyveri 58.
- Straf endvidere idømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 80 786.
- Dvægttyveri paa Marken.

- En Tiltalt, der paa Island havde stjaalet en Hest og nogle Faar paa Marken, straffet efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 6 (jfr. Fdg. 24 Jan. 1838).
En Medtaltalt forsaavidt frifunden 69.
- En Tiltalt, der havde stjaalet en til Græsning paa Kjøbenhavn's Fælled indbrændt Dvie, som han traf paa den langs med Fællederne løvende, med Fedde forsynede Jagtvei, og som han antog hørte til Kreaturerne paa Fælleden, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 6, 1ste Led 715.
- Straf endvidere idømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 6 24.
135, 369, 464, 734. 759.

Kirkeyveri.

- En for Kirkeyveri Tiltalt frifunden af Mangel paa Beviis 373.
- Slotstyveri.

- Et Tyveri af nogle til 30 Rd. vurderede Gjenstande, som blev begaaet i et af en Hofdame benyttet Værelse i det af Prinds Frederik af Hessen beboede Palais, ifkun henført under Slutningen af Fdg. 11 Apr. 1840 § 8 513.

Tyveri i Anledning af Skibbrud, Ildbrand eller anden saadan Ulykke.

- En Tiltalt, der under en Ildbrand havde flyttet en Gjenstand hen paa et andet Sted for at redde den fra Branden, men senere, inden Ilden endnu var slukket, hemmelig tog den derfra og tilegnede sig den, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 11 213 (jfr. 225).

Iudbrudstyveri.

- En for Iudbrud sigtet Tiltalt frifunden af Mangel paa Beviis 240.
- En Tiltalt, der havde staaet nogle Ruder ind, slukket Haanden gennem Aabningen og borttaget nogle indenfor Vinduet hængende Gjenstande, dømt for simpelt Tyveri 339.
- En Tiltalt, der havde banet sig Afgang til et Huus ved med en Kniv, som han stak ind mellem Døren og Karmen, at aftage en Hæspe, hvor-

	Pag.
med Døren indvendig var lukket, og derpaa begaaet Tyveri, ifkun dømt for simpelt Tyveri	399.
Straf for forskellige simple Tyverier og et Indbrudstyveri idømt en Tilstalt, der bl. N. havde skaffet sig Afgang til Leiligheden, hvor han stjal, ved at aabne Døren med et løst Haandgrek, som var aftaget og hentlagt ovenover den	327.
En Tilstalt, der med Nøgler, som han tilfældigviis havde hos sig, havde aabnet Dørene til det Locale, hvor han begik Tyveri, anseet med Straf efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 12, 1ste Mbr.	290.
En Tilstalt, der ved at sprænge Dørene til et Huus havde kænnet sig Afgang til Leiligheden, hvor han stjal forskellige Ting, straffet efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 12, 1ste Mbr. En Medtilstalt, der havde passet paa, at Tilstalte ikke skulde blive overrumplet, dømt efter samme Lovbud, jfr. Fdg. § 21	327.
Et Fattiglem, der ved at frastøbe nogle Brædder havde kænnet sig Afgang til et indelukket Voktrum i Fattighuset og der begaaet Tyveri, dømt for Indbrudstyveri.	746.
En Tilstalt, der havde begaaet Tyveri deels paa en ubeboet Lommerpads ved at krybe gennem en Abning paa Statittet, efterat en Dreminne var frabrudt, og deels i et aflaaet Materialskuur, af hvis Dør han frabrød den nederste Fylдинг, straffet for det sidstnævnte Tyveri efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 12, 1ste Mbr.	235.
En Tilstalt, der ved Hjælp af en funden Nøgle havde kænnet sig Afgang til et aflaaet, ubeboet Træhuus eller Skuur, der benyttedes som Bevarningslocale, og der begaaet Tyveri, anseet efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 12, 1ste Mbr.	766.
En Tilstalt, der ved at stige over et 2 Alen høit Plankeværk var kommen ind i et Gaarbsrum og derpaa havde begaaet Tyveri, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 12, 1ste Mbr.	436.
En Tilstalt, der gennem en Lem, som fra en Stald var anbragt ud til et Mødbingssted for derigennem at udkaſte Gjødning, havde kænnet sig Afgang til Stalden og stjaalet der, straffet efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 12, 1ste Mbr.	17 (jfr. 20).
En Tilstalt alene straffet for simpelt Indbrudstyveri, da navnlig Beboerne, skjøndt Tilstalte antog det Mødſatte, endnu ikke vare iseng, da Tyveriet forøvedes, og det i ethvert Fald var tvivlsomt, om Liden efter de locale Forhold burde henføres til Nattetid.	9 (Nr. 7).
Straf endvidere idømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 12, 1ste Mbr.	281. 351, 372, 404, 596, 702, 779, 832.
En Tilstalt, der Kl. 9 à 10 om Aftenen, da han forudsatte, at Beboerne vare iseng, hvilket ogsaa var Tilfældet, havde begaaet et Indbrudstyveri, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 12, 2det Mbr.	9 (Nr. 1).
En Tilstalt, der, for at stjæle, om Aftenen begav sig ind i en Eiendom i	

Rjøbenhavn og skjulte sig der, indtil han om Natten begik Tyveri i en Boutik i Stuetagen, hvor ingen Beboelsesleilighed fandtes, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 12, 2det Mbr.	4.
En Tilstalt dømt ifølge Indicier efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 12, 2det Mbr. for et Indbrudstyveri, der efter Sagens Oplysninger maatte betragtes som et natligt. En Medtilstalt, der havde tilstaaet sin Deeltagelse i Tyveriet, dømt efter samme Lovbud, jfr. § 21	49.
En Tilstalt, der en Aften i Dec. havde ventet udenfor et Huus paa Landet indtil Lyset i Dagligstuen var sluffet, og derefter c. Kl. 9 begaaet Indbrud i bemeldte Huus, hvis hjemmевærende Beboere da vel vare gaaede i Seng, men saaledes at dette efter deres Forklaring var steet noget tidligere end sædvanlig, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 12, 2det Mbr.	702.
Straf endvidere idømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 12, 2det Mbr.	109.
	360, 365, 368, 394, 399, 491, 530, 777.
Attentat paa Indbrudstyveri.	
Attentat paa natligt Indbrudstyveri anseet med Straf efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 80, jfr. § 12, 2det Mbr.	9 (Nr. 2 og 3).
En Tilstalt, der om Natten med et medbragt Brækjern havde forsøgt at aabne Døren til en Kjalder, hvor en Person sov, men som, da han ikke kunde skaffe sig Afgang hertil, maatte forlade Stedet uden at have borttaget noget, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 12, 2det Mbr., jfr. § 80. 643.	
Straf endvidere idømt for Attentat paa Indbrudstyveri	394, 681.
Anvendelse af Fdg. 11 Apr. 1840 § 19	87, 365, 786.
Anvendelse af Fdg. 11 Apr. 1840 §§ 26 og 27.	17,
	282, 368, 429, 513.
Brugstyveri.	
En Tilstalt, der var under criminel Lovaver, ikke straffet for Brugstyveri. 786	
	(jfr. 788).
Udelivelsesdomme ...	212, 278, 325, 457, 776.
Udlæggelse af Barnefader (urigtig).	
En Stebfader og hans Stebbatter, der havde avlet 4 Børn sammen, ikke ansete med nogen Straf, fordi de havde opgivet urigtige Fædre til bemeldte Børn, da de derved kun havde havt til Hensigt at skjule den begaaede Blodskam.	141.
En Tilstalt, der for Betaling havde ladet sig udlægge som Barnefader, anset efter Analogien af L. 6—13—26 med en arbitrair Straf	343.
Straf for urigtig Udlæggelse af Barnefader idømt efter Analogien af L. 6—13—26	676.
Tvende Tilstalte ansete straffskyldige for urigtig Udlæggelse af Barnefader og Tilskyndelse dertil	292.
Udfikning.	
Spørgsmaal om Forstaaelsen af den ifølge kongelig Resolution 25 Mai 1842 stedsindvne Udfikning af de kongelige Udmarksjorder paa Bornholm.	599.

Udsættelse.

En af en Part, der selv møbte i en til mundtlig Forhandling berammet Sag, fremsat Begjæring om Udsættelse ikke tagen til Følge 309.

Undsigelse.

En Tiltaltes Forhold med i et anonymt Brev at true en Embedsmand paa Livet ikke hensjort under L. 1—23—1, da det maatte antages, at Tiltalte ikke havde hadt til Hensigt at udfjøre Trubfelen, men belagt med en arbitrair Straf 483.

Uteerligt Forhold.

Antaget, at der ikke var tilveiebragt et tilstrækkeligt Beviis for, at en Tiltalt havde gjort sig skyldig i et ham paafigtet uteerligt Forhold mod et Pigebarn, for hvilket Forhold han af Overretten var anseet med en arbitrair Straf 153.

En Tiltalt frifunden af Mangel paa Beviis 753.

Randvæsen.

Antaget, at det er Amtsraadet og ikke Landvæsencommissionen, der for at bestemme, om Overtagelsen af de i Lov om Blands Afledning m. m. 17 Jan. 1859 § 1 omhandlede Arbeider skal finde Sted efter den almindelige Regel i § 2 eller efter sammes Slutningsbestemmelse. Som Følge heraf en Bestemmelse i en i Hensjold til L. 30 Dec. 1858 § 21 indanket Overlandvæsencommissionens Kjendelse ophævet 409.

Rold.

En Sag, hvorunder to Personer tiltaltes for Gadeorden og volsjom Udsærd mod hinanden, afsjvist, da de Tiltaltes Forhold i intet Fald vilde kunne medfjøre en appellabel Straf 761.

En Tiltalt, der havde stultet en Anden i det ene Øie med en Lægte, hvorved han mistede Synet paa dette Øie, dømt efter Fdg. 4 Oct. 1833 § 2, jfr. § 5 153.

En Tiltalt, sin Venægtelse nagtet, antagen overbeviist om at have tilspjiet en Anden forskjellige Læsjoner og dømt efter Fdg. 4 Oct. 1833 § 3, hvorimod Sagens Omstændigheder ikke fandtes at hjemle Anvendelsen af § 9 731.

En Tiltalt, der havde saaret en Anden med en spids Kniv, dømt efter Fdg. 4 Oct. 1833 §§ 3 og 4 746.

En Tiltalt, der mod sin Venægtelse ved de afgivne Vidnesforklaringer og øvrige Oplysninger antoges overbeviist at have tilspjiet en Andet et Slag i Ansigtet med et Glas, hvorved en Læsjon af Øiet bevirkedes, dømt efter Fdg. 4 Oct. 1833 § 3 sidste Led og § 4 632.

En Tiltalt, som med en Skomagerkniv havde tilspjiet en Anden, der fra først af var traadt til for at sifte Fred mellem Tiltalte og en Drebiemand en Læsjon i Ansigtet, dømt efter Fdg. 4 Oct. 1833 §§ 3 og 4, sammenholdt med § 5 73.

Evende Tiltalte, der under et opkommen Slagsmaal havde tilspjiet en Per-

	Pag.
son forskellige under Fdg. 4 Oct. 1833 § 3 sidste Mbr. henhørende Ræsoner, for hvilke Enhver af dem efter § 25 i det Hele maatte være ansvarlig, dømt efter forstnævnte §, jfr. § 5.....	59.
Straf idømt efter Fdg. 4 Oct. 1833 § 3, jfr. § 5, for under et Slags- maal at have tilspøiet en Anden nogle mindre betydelige Saar.....	753.
En Tilstalt dømt for voldeligt Overfald paa sagesløs Mand efter Fdg. 4 Oct. 1833 § 3, jfr. §§ 6 og 9, da hans Forklaring om at være den fra først af Angrebne efter Sagens Oplysninger ikke kunde tages til Følge.....	75.
En Tilstalt, der med knyttet Haand havde slaaet en sagesløs Mand i Ansigtet og sparket ham i Siden med sin Støvlehæl, dømt efter Fdg. 4 Oct. 1833 § 3, jfr. §§ 6 og 9.....	169.
En Tilstalt for voldeligt Overfald paa sagesløs Mand dømt efter Fdg. 4 Oct. 1833 § 3, 2det Punktum jfr. §§ 6 og 9.....	722.
En Tilstalt, der havde kastet sin Husbond — som ikke var fuldkommen sagesløs — om samt slaaet og sparket ham, hvorved foruden nogle Saar Brud af to Ribbeensdruff bevirkedes, dømt efter Fdg. 4 Oct. 1833 § 3 sidste Led, jfr. § 23.....	136.
En Tilstalt, der under en Strid med sin Husbond havde tilspøiet denne, som ikke kunde ansees for fuldkommen sagesløs, en betydelig Vegemsbe- stabilgelse, dømt efter Fdg. 4 Oct. 1833 § 3, sidste Led, jfr. § 23 og L. 10 Mai 1854 § 26.....	431.
Tvende Tilstalte, der med Hænderne havde tilspøiet en sagesløs Mand nogle knuste Saar paa Næsen og Underlæben m. m., i Henhold til Fdg. 4 Oct. 1833 § 6 dømt efter Fdg. § 9. En Medtilstalt, der havde slaaet den Overfaldnes Arme tilbage, hvormed han vilde værge sig, og hvorved de to andre Tilstalte fik Leilighed til at bibringe den Overfaldne endnu nogle Spark, i Medfør af Fdg. § 25 ligeledes dømt efter § 9.....	561.
Straf idømt efter Fdg. 4 Oct. 1833 § 9, jfr. § 3 sidste Led, for efter foregaaende Overlæg at have tilspøiet sagesløs Mand forskellige Ræsoner i Hovedet.....	389.
En Tilstalt, sin Benægtelse uagtet, antagen overbeviist om at have tilspøiet sagesløs Mand forskellige Ræsoner, og dømt efter Fdg. 4de Oct. 1833 § 9, jfr. § 3, sidste Led, og § 6.....	363.
En Tilstalt, sin Benægtelse uagtet, antagen overbeviist om at have tilspøiet sagesløs Mand et Saar i Panden med en Hammer, og dømt efter Fdg. 4 Oct. 1833 § 12, jfr. § 6, og § 3.....	116.
Vold mod Embedsmænd og offentlige Betjente.	
En Forbedringshuusfange i Straffeanstalten paa Christianshavn for vol- deligt Overfald paa Mestersvendens dømt efter Pl. 31 Aug. 1813 § 10, der ikke er hævet ved Fdg. 4 Oct. 1833.....	570.
En Tilstalt, der havde viist et utilkørligt Forhold deels mod Fogdens con- stituerede Fuldmægtig under en Fogedforretning, og deels mod Dom-	

	Pag.
meren i en Politiret, idømt en arbitrair Straf efter Grundsætningerne i L. 1—12—2, 6—4—18 og Fdg. 30 Marts 1827 § 1	127.
En Tiltalt, der under en Auctionsforretning havde vilst et utilbørligt Forhold mod Auctionsdirecteuren og dennes fuldmægtig, idømt en arbitrair Straf efter Grundsætningerne i L. 1—12—2, 6—4—18 og Fdg. 30 Marts 1827 § 1	465.
En Tiltalt, der paa en voldsjom Maade havde mødsat sig en hos ham tillyst Auctions- og en Fogedforretnings Fremme samt flaaet en Politibetjent, dømt efter Fdg. 4 Oct. 1833 § 16 og Lovgivningens Analogi	387.
En Tiltalt for Dpfætsighed mod Politiets Betjente under Udøvelsen af deres Bestilling dømt efter Analogien af Fdg. 4 Oct. 1833 § 16	724
Et Fattiglem for at have flaaet Dpfynsmanden ved Fattighuset under dennes Udøvelse af sin Function dømt efter Fdg. 4 Oct. 1833 § 16	421.
Et Fattiglem for voldeligt Forhold mod Dpfynsmanden ved Fattighuset dømt efter Fdg. 4 Oct. 1833 § 16	423.
To Tiltalte, der efter forudgaaet Aftale havde overfaldet en Vægter og tilsjiet ham nogle mindre Læstøner, straffede efter Fdg. 4 Oct. 1833 § 17 og § 13, sammenholdt med § 9	498.
Vold paa Gode.	
En Tiltalt, der om Natten i Forening med flere havde omstyrret et under Bygning værende Huus, hvilket Forhold fandtes at kunne være Ojensjand for Paataale af det Offentlige, anseet med en arbitrair Straf af Fængsel	213 (jfr. 223—224).
To Tiltalte, der under en Strid vare i Følge med flere paa voldsjom Maade trængte ind i et Huus, hvis Beboere ingen Deel havde taget i Striden, idømte en arbitrair Straf	753.
Voldtægt.	
En Tiltalt dømt efter L. 6—13—16	278.
En Tiltalt, der havde tilsbunget sig Samleie med et Fruentimmer, ifkun anseet med Straf efter L. 6—13—18, da Samleiet dog ikke kunde antages for at være blevet aldeles fuldbjrdet	68.
En Tiltalt for attenteret Voldtægt dømt efter L. 6—13—18	247.
En Tiltalt dømt efter L. 6—13—18, idet den Omstændighed, at den overfaldne Kone — efterat Tiltalte ved Anvendelse af Vold, som hun mødsatte sig saameget som muligt, havde udjort et Voldtægtsforsøg — ikke havde gjort videre Mødsjand af Betydenhed mød et gjentaget Forsøg, ikke kunde komme i Betragtning, da dette maatte tilskrives den afkræftede og væængste Tilstand, hvori hun ved Tiltaltes Fremjærd var bragt	344.
Vidsjraf idømt for en mød en 13aarig Pige begaaet Voldtægt, der enten var fuldbjrdet eller ialtsjald horte under L. 6—13—18	397.
En Tiltalt for attenteret Voldtægt mød et usædeligt Fruentimmer straffet med Fængsel paa Vand og Vrd	713.

Bærnepligt.

Antaget, at en Skolelærer, hvis Kaldsbrev var udstedt forinden Kundgjørelsen af L. 2 Mars 1861, medens Collatsen først var meddeelt efter denne Kundgjørelse, maatte i Genhold til den ældre Bærnepligtslov af 12 Febr. 1849 § 6 være fritagen for Krigstjeneste og udsettles af Rullen 289.

Bærneting.

En Sag, der var anlagt mod en med halv Gage og Emolumenter permitteret Secondlieutenant af Krigsreserven for Overtrædelse af Pl. 24 Jan. 1806 og 12 Sept. 1823, ex officio afviist fra den civile Ret 589.

Egteffab.

Antaget, at en Mand, der ved at ægte en Stamhuusbesidderinde var kommen i en midlertidig Medbesiddelse af Stamhuset, ikke — uanset Fornuetsfællesskabet — kunde siges at „have“ dette i den Betydning, hvori dette Ord maatte være brugt i et Crectionsbrev af 1711 77.

Greformærmsler.

En Sag, der angik en verbal Injurie og forfjellige Legemsformærmsler afviist med Hensyn til den verbale Injurie, da Sagen forsaavidt ikke havde objectum appellabile for Høiesteret 561.

Mulct idømt for trykte Greformærmsler 383.

En Bladredacteur, der i en længere Række af Artikler havde sigtet en Forhørsdommer for Tortur og anden ulovlig Behandling af Arresterter, for falsk Protocolførsel m. m., dømt efter L. 3 Jan. 1851 § 9, 1ste Mbr. 248.

En Tilstalt, der havde sigtet en Forhørsdommer for Tortur og anden Mishandling af en Nærpaarørende, der var arresteret som mistænkt for Ildspaaførselse. Straffet efter L. 3 Jan. 1851 § 9, 1ste Mbr. 259.

Straf idømt efter Presselovens § 9, 1ste Mbr. for uogle af en Bladredacteur imod en Anden brugte ærerørige Sigttelser 638.

Fængselsstraf idømt efter Analogien af L. 3 Jan. 1851 § 9 for uogle i et til Amtet indgivet Andragende indeholdte Bestyldninger mod en Retsbetjent 458.

Dørigbed.

En ved Borgervæbningen i en Provindsby ansat Lieutenant, der ved en Ildbrand var mødt som Næstcommanderende for det til Brandvagt beordrede Mandskab og ved denne Leilighed uægteede at efterkomme Politimesterens Befaling om at gaae hen og paastynde Vandbæringen, srisunden for Tilstalt, da denne Befaling laa udenfor hans Tjenestepfigter og endog vilde have draget ham fra den Commando, hvortil han af sin nærmeste Overordnede var befalet 284.

Rettelser.

— 112 L. 12 j. n. 1ste, læs: 2den.

— 270 L. 14 j. n. forlagtes, læs: forlangtes.

— 306 L. 8 j. n. tilføies: og Grosferer D. B. Adler & Co.

— 349 L. 5 f. o. 30 Mai, læs: 23 April.

— 376 L. 8 j. n. Forbedringshuusarbeide i 2 Aar, læs: Forbedringshuusarbeide i 8 Maanedre, — og Sidsuante, foruden oftere at være straffet for Løsgængereri og Vetsleri, har ved nærværende Rets Dom af 5 Sept. 1854 været anjæet efter Fdg. 11 April 1840 § 12, 1ste Mbr. med Forbedringshuusarbeide i 2 Aar o. s. v.

— 624 L. 15 j. n. Ingen, læs: Abv. Brod.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 1.

Den 21de Marts.

1862.

Første ordinaire Sessjon.

Torsdagen den 6te Marts.

Nr. 105.

Justitsraad Bunchen
contra

Daniel Edvard Bernlund (Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri, Bedrageri og Falsk.

Criminal- og Politirettens Dom af 14de Decbr. 1861: „Arrestanten Daniel Edvard Bernlund og Tiltalte Christian Frederik Gottlieb bør straffes, den Første med Forbedringshumsarbeide i otte Maaneder og den Sidste med Fængsel paa Vand og Brod i fem Dage, hvorhos Arrestanten efter udstaaet Straf bør ved Politiets Foranstaltning bringes ud af Landet. Actionens Omkostninger, derunder Salarier til Actor og Defensor, Procuratorerne Ronge og H. H. Nyegaard, 6 Rdl. til hver, udredes af Arrestanten, dog at Tiltalte in solidum med ham tilsvares Omkostningerne for sit Bedkommende, hvorunder $\frac{1}{6}$ af Salarierne. Alt efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indaandede Dom for Daniel Edvard Bernlunds Bedkommende anførte Grunde, dog med Bemærkning, at Tiltalte for sit Forhold med Hensyn til det i Dommen ommeldte Document af 14de Mai f. A. bliver at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 76, sammenholdt med §§ 68 og 62, vil Dommen, hvad denne Tiltalte betræffer, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør, forjaaviddt paa-anket er, ved Magt at stande. I Salarium til Justits-

raad Bunken og Statsraad Salicath for Høiesteret
betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indante Doms Præmisser hedder det: „Forsaavidt Arrestanten Daniel Edbard Bernlund, der er langt over criminel Lavalber og ikke funden forhen straffet her i Landet, under nærværende Sag sigtes for Tyveri og Bedrageri, er han ved egen af det isvrigt Dpfylste bestyrkede Tilstaaelse overbevist, at have siden Marts Maaned dette Aar fra her i Havnen liggende Dampskibe, fra den polytechniske Lærestift og fra Hotel Dresund bortstjaalet en Deel Klædningsstykker m. m. af Værdi 77 Rdl. 2 Mk., samt have uden vedkommende Eieres Vidende og Billie pantsat en til 5 Rdl. vurderet Paraply, som var efterladt hos ham af en svensk Sanger Ohlmann, og en til 3 Rdl. vurderet Frakke, som han havde laant af Handelsbetjent Johannes August Michael Krause.

Forsaavidt Arrestanten endvidere er sigtet for Falsk, da er det paa samme Maade godtgjort, at han, der af Pantsætter Carl Frederik Graham havde erholdt 3 Rdl. tillæns paa en af ham stjaalet Frakke og en Taske, har underskrevet et den 14de Mai d. A. dateret Document, hvori Udstederen tilstaaer at have for det nævnte Beløb solgt Graham de ommeldte Gjenstande, dog med Forbehold af Tilbagekjøbsret i 1 Maaned, med Navnet G. Dahlstrøm, hvorved han, der udgav sig for Landfabrsmaler, dog ikke sigtede til nogen ham bekendt Person ved dette Navn. Da det nu ikke findes at kunne frie Arrestanten for Ansvar i sidnævnte Henseende, at han har skrevet det falske Navn for at undgaae at skrive sit eget, eller at Graham for sit Vedkommende har anseet det ligegyldigt, hvilket Navn der blev skrevet, naar Underskriften kun ikke blev fragaaet, efterdi det i flere Henseender med Hensyn til saavel den borgerlige Orden som de Enkeltes Rettigheder kunde blive af Vigtighed, at der kunde stoles paa Underskriftens Ægthed, vil Arrestaneen være at dømme efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 1 og 43, samt § 68, cfr. § 62, 2det Membrum, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaned, hvorhos han i Medfør af Placaten af 19de April 1805 vil efter udstaaet Straf ved Politiets Foranstaltning være at føre ud af Landet“.

Nr. 110.

Justitsraad Bunken
contra

Virgithe Knudsen (Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri.

Kongso, Sonderhald og Østerliisbjerg Herreders Extrarets Dom af 7de Octbr. 1861: „Tiltalte Virgithe Knudsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage. Hun bør derhos udrede alle af Actionen søuligt flydende Udgifter, derunder i Salair til Actor, Procurator

Smith, 3 Rdl., og til Defensor, Procurator Bredstrup, 2 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Viborg Landsoverrets Dom af 23de Decbr. 1861: Underretsdømmen bor ved Magt at stande, dog saaledes, at det Actor og Defensor for Underretten tillagte Salair bestemmes til 4 Rdl. for den Første og 3 Rdl. for den Sidste. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Kühnel, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Etatsraad Salicath for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indaankede Doms Præmisser hedder det: „Om Tiltalte Birgithe Knudsen, der under denne Sag sigtes for Tyveri, er det ved hendes egen med Sagens Dplysninger stemmende Tilstaaelse tilstrækkeligt godgjort, at hun siden 1ste Mai dette Aar, da hun kom i Tjeneste hos Proprietair Rabell paa Edelslund som Stuepige, hemmeligen har sat sig i Besiddelse af en Deel hendes Huusbond og dennes Familie tilhørende Klædningsstykker, Legetøi m. v. tilsammen af Værdi henimod 4 Rdl., hvilke Gjenstande ved en den 6te August dette Aar foretagen Raanfagning i hendes Gjemmer bleve forefundne sammesteds, og som hun efter sin Forklaring i den Hensigt at tilegne sig dem havde taget paa de Steder i Huset eller Haven, hvor de tilfældigen have henligget.

Foraaaviddt Tiltalte desuden er sigtet for at have frafjaalet Grøfste-graver Scholdt 10 Rdl., benægte hun først at have gjort sig skyldig heri, men efterat der ved Visitation paa hendes Person i Arresten var forefundne 2 Femrigsdalers- sedler i hendes Lomme, har hun forklaret, at hun den 6te August dette Aar har tilegnet sig disse i Scholdts Kammer paa Edelslund, hvor Sedlerne, som hun efter sin Forklaring nok antog tilhørte Scholdt, da de fandtes i hans Kammer, hvor ingen Anden havde Dphold, laae løse paa Gulvet, og denne Forklaring er hun stadigen vedbleven. Nu er der vel efter den af Scholdt afgivne Forklaring Grund til at antage, at Pengene ere tagne ud af et forseglet Brev, som Scholdt havde henlagt i en i hans Kammer hængende Løvsæk; men selv om Tiltaltes Forklaring lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, maa Tiltalte dog anses at have gjort sig skyldig i Tyveri af disse Penge, idet de efter sauntlige Omstændigheder endnu maatte anses at være i Scholdts Besiddelse.

Tiltalte, der er født den 5te Juni 1845 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, vil for sit ovenaankte Forhold være at anses efter Forordningen af

11te April 1840 §§ 1 og 29, og da den hende ved Underrettsdommen idømte Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage efter Sagens Omstændigheder findes passende, og det ligeledes retteligen er paalagt hende at udrede Actionens Omkostninger, vil nævnte Dom være at stadfæste, dog saaledes, at det Actor og Defensor for Underretten tilkommende Salair bestemmes til 4 Rdl. for den Første og 3 Rdl. for den Sidste“.

Nr. 112.

Advocat Brock

contra

Carl Christian Emmanuel eller **Immanuel Siemsen**

(Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri og Brandstiftelse.

Criminal- og Politirettens Dom af 7de Januar 1862: „Arrestanten Carl Christian Immanuel Siemsen bør straffes med Tugthuusarbejde i 14 Aar, samt betale i Erstatning til Kjøbmand Carl Boromæns Lohrer 258 Rdl. 5 Mk. 2 Sk. og til Kjøbenhavns Brandforsikring 53 Rdl. 5 Mk. 6 Sk. Saa udreder han og Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Prøveprocurator Sørensen og Procurator Beyer, 6 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at betale inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven. Statskassens Ret reserveres med Hensyn til den Overtredelse af Lovgivningen om Brugen af stemplet Papir, som er foregaaet i Henseende til den under Sagen fremlagte, mellem Bærtshuusholder Mathias Nielsen og Arrestanten indgaaede Contract“.

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Statsraad Salicath for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indaankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende imod Arrestanten Carl Christian Immanuel Siemsen for Tyveri og Brandstiftelse anlagte Sag er det ved den af ham afgivne Tilstaaelse og de iøvrigt tilbeiebragte Oplysninger godtgjort, at han har gjort sig skyldig i de ham paafigtede Forbrydelser, og at de dermed forbundne Omstændigheder i det Væsentlige ere af følgende Bestaaffenhed.

Efterat Arrestanten, der er født den 23de Februar 1835 og ikke funden forhen straffet, den 1ste October sidstleden var fraskiftet sin Tjeneste som Handelsbetjent hos Kjøbmand Carl Boromæus Lohrer, der drev Handel med Tobak og andre Varer i Gøttersgade Nr. 5 her i Staden, besluttede han sig til at bestjæle Lohrer og begav sig i dette Diemed den 15de samme Maaned om Aftenen Kloffen omtrent 9 ind i kemeldte Eiendom, og skjulte sig først paa Retiraden og senere paa Trappegangen, indtil Lohrer selv Kloffen omtrent 11 havde forladt Boutikken, hvorpaa han, medens Handelsbetjent Olsen endnu var tilstede der, sneg sig ind og skjulte sig i et bag Boutikken værende Contoir, indtil Olsen et Qvarteerstid senere havde forladt Boutikken, og gik derpaa ind i denne og aabnede Pengekuffen samt udtog deraf 295 Rdl. og en Lotterisejdel af Værbi 25 Rdl. Da Arrestanten derpaa havde tabt nogle af Pengene paa Gulvet og han i den Anledning havde tændt en Svovlstik for at see at finde dem, opstod den Tanke hos ham at stifte Ild paa, for at der kunde brænde saameget, at Tyveriet kunde blive skjult, hvorfor han med den brændende Svovlstik tændte Ild i det Papir, som fandtes i en i Boutikken staaende Papirskasse, og da han havde seet Luen slaae op af denne, forlod han Boutikken igjennem Døren ud til Gaden, som han iforveien havde aabnet for at sikke sig en Udgang, dersom han skulde blive overrasket. Ved den jaaledes opstaaede Ild blev Papirskassen brændt, en Deel af Disken forfullet og Gulvet paa et Sted af ringe Størrelse gjenembrændt, hvorved tilføiedes en Skade, hvis Istantvættelse har medført en Udgift af 53 Rdl. 5 Mk. 6 Sk. for Kjøbenhavns Brandforsikring, der har paastaet sig dette Belsøb erstattet.

Endelig er Arrestanten overbevist at have, medens han tjente hos Lohrer, frastjaaet denne $\frac{1}{4}$ Pund Tobak af Værbi 1 Mk. samt 1 Rdl. 5 Mk. 8 Sk.

For det af Arrestanten ifølge det Foranførte udbviste Forhold vil han, der maatte kunne indsee, at den af ham paasatte Ild, naar ikke tilfældige Omstændigheder forhindrede det, vilde udbrede sig til selve Husets faste Dele, hvilket ogsaa, som meldt, blev Tilfældet, være at dømme efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 og § 12, 2det Membrum og efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 4, cfr. 6, sidste Membrum, til Lugthuusarbejde efter Omstændighederne i 14 Aar, hvorhos han vil have at udrede i Erstatning til Kjøbmand Lohrer 258 Rdl. 5 Mk. 2 Sk. og til Kjøbenhavns Brandforsikring 53 Rdl. 5 Mk. 6 Sk."

Nr. 123.

Advocat Broch

contra

Jens Henriksen (Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 7de Januar 1862: „Tiltalte Jens Henriksen bor straffes med Forbedringshuusarbejde i eet Aar samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salarier til Actor og Defensor,

Procuratorerne Maag og Nothe, fem Rigsdaler til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesteret's Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stånde. I Salarium til Advocat Brod og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „Under nærværende med Tiltalte Jens Henriksen anlagte Sag er det af ham vedgaaet, hvad der tilbeefs er bestyrket ved det iøvrigt Dplysle, at han, der den 19de October sidstleden havde indfundet sig hos Værtshuusholber Christen Jensen tilligemed en anden ikke under Sagen tilstedekommen Person, har, da denne fra en derværende Hylde havde nebtaget en Falske med Brændeviin, ialt vurderet til 2 Mk. 12 Sk., og leveret den til Tiltalte, modtaget den og begivet sig bort med den i det Diemed at tilbende sig den. For dette Forhold vil Tiltalte, der er langt over criminel Lavalder og ved Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extrarets Dom af 30te Januar 1860 anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 og § 58 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, nu være at dømmes efter samme Forordnings § 13, cfr. § 21, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar“.

Fredagen den 7de Marts.

Nr. 118.

Statsraad Salicath
contra

Hans Hansen (Defensor Liebe),

der tiltales for Lyveri.

Kronborg ostre Virks Extrarets Dom af 24de Juni 1861: „Tiltalte, Steenhugger Hans Hansen af Skotterup, bør henseffattes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, samt udrede alle af hans Arrest og Actionen lovligen flydende Omkostninger, hvoriblandt i Salair til Actor, Procurator Alsted, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Lund, 3 Rdl., saaveljom Diætpenge til Begge efter Overovrighedens Bestemmelse. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te Novbr. 1861: „Tiltalte, Steenhugger Hans Hansen af Skotterup, bør for Actors videre

Tiltale i denne Sag fri at være. Med Hensyn til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Simonsen og Schack, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven^o.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at de for Høiesteret fremkomne nye Oplysninger ikke findes at kunne bevirke en Forandring i det i Dommen antagne Resultat, kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Salicath og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Tiltalte, Steenhugger Hans Hansen af Skotterup, der er født den 1ste Juni 1822 og ikke tilforn har været tiltalt eller straffet, sigtes under nærværende Sag for Dusbagen den 3die April d. A. at have stjaalet 2de til 3 Mk. 4 Sk. vurderede Rugbrød, der henlaae paa et Bord i den i Snekersteens Kroes Kjalbersstue varende Boutik.

Tiltalte, der indrømmer ved den nævnte Leilighed at have bragt 2 Brød fra Kjalbersstuen, paaiaaer at have kjøbt disse og contant betalt dem, idet han lagde Pengene paa Disken, inden for hvilken Kromanden stod; og skjøndt bemeldte Kromand og dennes Hustru edeligen have forklaret, at Tiltalte ikke kjøbte Brødene, men maa have taget disse, medens Manden og Konen vare ude af Kjalbersstuen, og uden derfor at have erlagt Betaling, skjønnes der dog ikke mod Tiltaltes vedholdende Benægtelse af at have stjaalet Brødene at være tilveiebragt et saadant Beviis, at Tiltalte vil kunne blive at ansee som Tyv, i hvilken Henseende det maa fremhæves, at Tiltalte, efter hvad der i Sagen er oplyst, paa en aabenlys Maade har Brødene under Armen ud af Kjalbersstuen og gjennem Forstuen ud paa en udenfor staaende og ham tilhørende Trillebør, samt at han derefter forblev staaende nogen Tid paa Veien i Nærheden af Kroen.

Men under disse Omstændigheder finder Overretten, at Tiltalte, der ved den indankede, ved Kronborg østre Birks Extraret den 24de Juni d. A. assagte, Dom er anseet med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 af 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, maa blive at frifinde, dog efter Omstændighederne ifkun for Actors videre Tiltale, hvormod bemeldte Dom, forsaavidt det ved samme er paalagt Tiltalte at udrede Actionens Omkostninger, vil være at stadfæste^o.

Nr. 107.

Advocat Liebe
contra**Hans Christian Thomsen** (Defensor Bungen),

der tiltales for falsk og bedragerisk Forhold.

Åsens Kjøbstads Eyrarets Dom af 31te August 1861: „Tiltalte, Kjøbmand Hans Christian Thomsen af Åsens, bør hensættes til Forbedringshunsarbejde i 4 Aar, samt udrede alle af hans Arrest og denne Action lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Schmidt af Middelfart, 8 Rdl., og til Defensor, Procurator Møller sammesteds, 6 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6te Decbr. 1861: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Procuratorerne Levinson og Schack for Overretten betaler Tiltalte, Kjøbmand Hans Christian Thomsen i Åsens, 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Tiltalte Kjøbmand Hans Christian Thomsen i Åsens er under nærværende Sag ved egen Tilstaaelse og de iøvrigt tilbeiebragte Oplysninger tilstrækkeligt overbeviist, i Løbet af omtrent et Aar efterhaanden at have udfærdiget 11 falske Connossementer, som han underskrev med Navne paa Skippere, der vare hjemmehørende i Åsens, og som han derefter sendte til Handelshuse i Hamborg, idet han samtidigt traf Vexler paa dem til et Beløb, der stod i Forhold til Værdien af de Varer, der i Connossementerne falskelig vare opgivne at være indladede i de respective Skibe. De opgivne Varer ere dog blevne remplacerede eller erstattede med andre Varer, som Tiltalte senere sendte med andre Skippere, dog med Undtagelse af 4 Connossementer, paa hvilke Tiltalte har trukket Vexler til et Beløb af 18,000 Bcmf., hvoraf dog kun 12,500 Bcmf. bleve accepterede af de paagældende Handelshuse, og af disse ere, forinden Tiltalte i November Maaned f. A. erklæredes fallit, mindst 8,000 Bcmf. forblevne uindscriede.“

Ligeledes er Tiltalte overbeviist at have udfyldt et Connossement, der efter Tiltaltes Paastand, som maa lægges til Grund for Paakjendelsen, var med Modtagerens Navn in blanco underskrevet af en Skipper i Åsens, med Navnet

paa et Handelshuus i Kjøbenhavn som Modtager, og at have tilfattet dette Huns Connossementet som Dækning for Mellemværende, ffjøndt Tiltalte havde sendt Barerne med et andet Exemplar af Connossementet til en anden Modtager i Hamborg.

Foruden at Tiltalte derhos omtrent siden Begyndelsen af Aaret 1859 næsten gaanske havde undladt at føre sine Handelsbøger, har han endvidere nogle Dage forinden den af ham forudsete Fallit overdraget en af sine Creditorer til bitterlig Præjudice for de andre sit Varelager m. v. til omtrentlig Værdi 1,400 Rdl. og udestaaende Fordringer til et omtrentlig Beløb af 3,000 Rdl.

For disse Forhold er Tiltalte, der er over criminel Kavalber og ikke forhen straffet, ved Afsens Kjøbstads Extrarets Dom af 31te August d. A. rettelig anseet efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 55, 56, 60, 1ste Membrum og § 63, og da den valgte Straf af 4 Aars Forbedningshuusarbejde og Bestemmelserne om Actionens Omkostninger, berunder Salairerne til Underrettsjagførerne, ligeledes billiges, vil Dommen i det Hele blive at stabsæste“.

Mandagen den 10de Martz.

Nr. 95.

Jusfittsraad Bungen
contra

1) **Bendt Niels Mortensen** og 2) **Anders Jensen** (Defensør Brock), der tiltales, Nr. 1 for Tyveri og Falskmontneri og Nr. 2 for Brandstiftelse og Falskmontneri.

Kjøbenhavns Amts føndre Virks Extrarets Dom af 15de Juli 1861: „Tiltalte, Hesteslagter Hans Sorgen Koblauch, bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestanterne Bendt Niels Mortensen og Anders Jensen bør hensesættes til Lughuusarbejde, den Første for Livstid og den Sidste i 10 Aar. Tiltalte, Gjørtler Lars Jensen, bør til Staden Kjøbenhavns Fattigkasse bode 20 Rdl. og til Kjøbenhavns Politikasse 2 Rdl. Saa bør og Arrestanten Bendt Niels Mortensen betale i Erstatning til Pastor Henneberg i Lille Lyndby 91 Rdl. 4 Mk., til Proprietair Friis i Næsilde Kro 593 Rdl. og til Skolelærer Erslev paa Tægersborg 13 Rdl. Arrestanten Anders Jensen bør i Erstatning til Landbhøingernes Brandforsikring betale 335 Rdl. Actionens Omkostninger udrede Arrestanterne og Tiltalte Lars Jensen hver for sit Vedkommende, saaledes at Salairerne til Actor, Procurator Meldola, 15 Rdl., og til Defensør, Procurator Eltong, 12 Rdl., udredes af Bendt Niels Mortensen med $\frac{2}{6}$, af Anders Jensen med $\frac{2}{6}$ og af Lars Jensen med $\frac{1}{6}$. Muleten og Erstatningssummerne at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udferd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de Novbr. 1861: „Arrestanterne Bendt Niels Mortensen og Anders Jensen bør hensejtes til Tugthussarbejde, den Første i 16 Aar og den Sidste i 14 Aar. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Actor og Defensor for Overretten, Proceprocurator Westrup og Procurator Bang, tillægges i Salarium, den Første 15 Rdl. og den Sidste 5 Rdl., af hvilke Salairer Arrestanten Mortensen udreder $\frac{3}{4}$ Dele, saaledes at Arrestanten Jensen heraf solidarisk tilsvares $\frac{1}{4}$ Deel, og sidstnævnte Arrestant alene $\frac{1}{4}$ Deel. Den idomte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at det Defensor for Overretten tillagte Salair bestemmes til 10 Rdl.

Chi fjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at det Procurator Bang tillagte Salarium bestemmes til 10 Rdl. Justitsraad Bungen og Advocat Brod tillægges i Salarium for Høiesteret hver 30 Rdl., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Salairer for Overretten fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Kjøbenhavns Amts søndre Virk hertil indankede Sag tiltales Arrestanterne Bendt Niels Mortensen og Anders Jensen, den Første for Tyveri og Falskmøntneri og den Sidste for Falskmøntneri og Brandstiftelse.

For Underretten har Sagen tillige angaaet 2 Medtilltalte, for hvis Vedkommende den imidlertid ikke er appelleret.

Med Hensyn til Sigtelsen for Tyveri er Arrestanten Mortensen ved egen, med de øvrige Dødsdomme stemmende Tilstaaelse overbevist at have gjort sig skyldig i følgende delicta:

1) Den 28de November f. A. har Arrestanten begaaet et Indbrudstyveri hos Pastor Henneberg i Lille Lyndby Præstegaard. Efterat Arrestanten tidligere paa Eftermiddagen havde gjort sig et Grinde til Præsten for at blive bekendt med Localiteterne, begav han sig, efter sin Forklaring, om Aftenen igjen hen til Præstegaarden, hvor han vil være ankommen henved Kl. 9 og derefter have opholdt sig udenfor omtrent et Dvarteerstid, indtil han mærkede, at det var

mørkt overalt, hvorefter han antog, at Beboerne vare ijeng. Arrestanten forsøgte derpaa med et medbragt Huggesjern at afspille Rittet paa et Vindue til Præstens Arbejdsværelse, hvor han havde været inde om Eftermiddagen, men da dette varede ham for længe, gif han hen til et andet Vindue, hvis Kroge ikke vare paafatte, og som han derfor kunde aabne ved at stemme Huggesjernet — hvilket han derefter vil have efterladt udenfor — ind imellem Posten og Rammen. Efter saaledes at have aabnet Vinduet sig Arrestanten gjennem det ind i et Værelse, der undertiden afbenyttedes til Soveværelse, men hvor Ingen dengang laae, og udtog der af en Commode nogle Haandklæder og noget Sinned, hvorpaa han gif ind i Præstens tilstøbende Arbejdsværelse, hvor han tænkte et medbragt Lys; da han imidlertid ikke kunde faae Meublerne aabnede, begav han sig ind i Præstens tilstøbende Sovekammer, hvor Præsten og Kone sov, og borttog her fra et Bord ved Siden af Sengen et Gulduhr, en Portemonnaie med henved 11 Rbl. og nogle Røgler og Cigarrov samt en paa Døren hængende Frakke, hvorefter han gif tilbage ind i Arbejdsværelset og aabnede nu med Røglerne et Skrivebord, af hvis Skuffe han udtog en rød Høiels Pengepung, hvori der efter Bestjaalnes Forklaring skal have været henved 30 Rbl., men efter Arrestantens kun mellem 5 à 6 Rbl.; efter endnu her at have tilvendt sig nogle mindre betydelige Effecter, blev han forstyrret ved at Præsten, der var bleven vækket, som det maa antages, ved at Arrestanten tabte nogle Røgler paa Gulvet, stod op, og Arrestanten begav sig derfor, efterat have slukket Lysen, ind i det til Arbejdsværelset støbende Værelse, hvor han først var stegen ind, og efterat have holdt paa Døren, som Præsten forgjæves søgte at aabne, steg han ud ad Vinduet med de tilvendte Koster. Iøvrigt har Arrestanten benægtet at have villet forsøve nogen Vold mod Præsten, hvis denne, der er en ældre Mand, havde forsøgt at anholde ham.

Gulduhret, der er vurderet til 16 Rbl., er kommet tilstede og udleveret Bestjaalne, der for de øvrige, ikke tilstedekomne, Effecter, har paaflaaet sig tilkjendt en Erstatning af 84 Rbl. 4 Mk., foruden 7 Rbl. for Uhrets Indløsning fra Assistentshuset, ialt 91 Rbl. 4 Mk., mod hvilken Erstatningspaaastand Arrestanten Intet har havt at erindre.

Med Hensyn til Tiden for Tyveriets Udsøvelse bemærkes, at Bestjaalnes Forklaring gaaer ud paa, at han den omhandlede Aften først gif ijeng henved Kl. 11. Arrestanten er imidlertid stadig vedbleven, at Tyveriet er begaaet mellem Kl. 9 og 10 om Aftenen ved Tilføiende, at det stjaalne Uhr viste 10, da han efter Tyveriets Udsøvelse var stegen ud af Vinduet, men selv efter denne Arrestantens Forklaring om Tiden, der isøvrigt stemmer med de Oplysninger, der gives om Tiden, da han forlod Kroen i Store Lyndby for at gaae til Præstegaarden, maa Tyveriet blive at straffe som et natligt Indbrudstyveri i bekoet Sted, da Arrestanten, efter hvad han har vedgaaet, dengang han begif Tyveriet forudsatte, at Beboerne vare ijeng, og dette ogsaa var Tilfældet, idetmindste med Hensyn til Beboerne i den Deel af Leiligheden, hvor Tyveriet blev forøvet.

2) Natten mellem den 12te og 13de December f. A. har Arrestanten forsøgt at begaae et Indbrudstyveri paa Trykkevældes Amtstue i Kjøge. Efterat have

taget Localiteterne i Dieshyn skjulte Arrestanten sig om Aftenen omtrent Kl. 9 i Gaarden til det Sted, hvor Amtstuen er, indtil han hørte, at Porten var aflaaet, og han kunde see, at Lysene vare slukkede, hvorfor han antog, at Beboerne vare iseng, og var det, efter hans Forklaring, dengang Nat. Arrestanten begav sig derpaa op ad Trappen til 1ste Sal, hvor Contoivet var, og forsøgte da, efterat have tændt en paa Gangen hængende Lampe, at faae Laasen til Contoirdøren bort ved Hjælp af et Centrumskoer; da han imidlertid, efter nogle Gange at have ombreiet Centrumskoret, frygtede for, at dette skulde vare for længe, tog han fat i en anden Dør i Nærheden af Contoivet, hvilken Dør ligeledes var aflaaet; men da en Stemme indenfor raabte, hvem det var, blev Arrestanten lange for at blive opdaget, hvorfor han, efterat have slukket Lampen, gik sin Vej, uden at have tilvænt sig noget.

3) Arrestanten begav sig derpaa til Ringsted, for sammesteds at forøve Tyveri paa Raadstuen, hvor han var godt kjendt fra en tidligere Tid, da han havde fiddet arresteret der, og navnlig vidste, at Sparekassen og flere andre offentlige Kasser opbevaredes der. Efterat være ankommen til Ringsted om Formiddagen den 14de eller 15de December og efterat have taget Localiteterne med Hensyn til Sparekassens Contoir nærmere i Dieshyn, gik Arrestanten om Aftenen op paa Raadstuen Loft, hvor han skjulte sig for om Natten at forøve Tyveriet. Omtrent Kl. 12 $\frac{1}{2}$ om Natten tændte han et mebringt Lys og begav sig derpaa, forsynet med Centrumskoer, Fiil og Bridtboer, ned i Stagerne; men da han hørte Stemmer og mærkede, at Folk vare komne paa Benene, opgav han Tyveriet og forsøiede sig bort.

For dette Factum, saavelsom for det under Nr. 2 refererede, vil Arrestanten være at ansee skyldig i Attentat paa natligt Indbrudstyveri i beboet Sted.

4) Den 23de December f. A. har Arrestanten fra Stalden i Eiendommen Roeskilde Kro, hvortil Døren var lukket, men ikke aflaaet, stjaalet en Proprietair Friis tilhørende, til 600 Rdl. vurderet, mørkerød Halsblods Ballast med Dækken, Gjord og Trendse. Hesten solgte Arrestanten Dagen efter, efter om Natten at have indstaldet den i en Gæstgivergaard i Kjøbenhavn og den følgende Morgen at have ladet dens Sko aftage ved en Smed, for 20 Rdl. til en i første Instants medtilstalt Hesteflagter, hos hvem Arrestanten nogle Dage forinden havde forhørt sig, om han vilde kjøbe en god, seer Hest til Slagtning. Efter Arrestantens Forklaring var det ham isvrigt ubekjendt, da han stjal Hesten, at denne havde saa stor en Værdi, idet det nemlig kun var hans Hensigt at stjæle en Hest til Slagtning, hvorfor han, da det var ganske mørkt dengang han om Aftenen mellem Kl. 7 og 8 begik Tyveriet, sølte sig for, for at finde den bedste, og da han kom til den sidste Hest i Stalden og syntes, at de alle vare lige gode, tog han denne. Proprietair Friis har paaftaaet sig Hesten erstattet med 593 Rdl., idet Suben, der er vurderet til 7 Rdl., er blevet ham udleveret tilligemed det til 2 Rdl. vurderede Dækken, hvorimod Gjorden og Trendsen, der ligeledes ere vurderede til 2 Rdl., ikke ere komne tilstede, men Erstatning er forsaavidt frasaalden.

5) Som det maa antages den 4de Januar d. A. om Eftermiddagen har Arrestanten fra Skolelærer Erslevs Forstue i Jægersborg, hvor han gik ind

igjennem en uafaaet Dør, tilvendt sig en stor blaa Kappe og en loddet Fodpose, vurdere tilfammen til 13 Rdl. For Kosterne, som ikke ere komne tilstede, er Erstatning paaftaaet.

6) Samme Dag om Aftenen Kl. omtrent 9 $\frac{1}{2}$, da han kunde mærke, at Beboerne vare iseng, uden at de dog endnu sov, da han kunde høre dem tale, er Arrestanten gjennem en uafaaet Dør gaaet ind i et til Gartner Zipelius's Sted i Gjentofte hørende, til Sovestuen stødende, Kjøkken, hvortil Døren ligeledes ikke var afsluttet, og tilvendte sig her en Kobber Themaschine, en Kobber Bouillonkjedel og en Malmmorter, foruden en Deel mindre betydelige, til 7 Rdl. 4 Mk. 8 Sk. vurdere, Effecter og Fødevarer. Mastinen, Kjedlen og Morteren, der tilfammen ere vurdere til 7 Rdl., ere komne tilstede og ubleverede Bestjaalne, der har frafalbet Erstatning for de øvrige, ikke tilstedekomne Gjenstande.

De ovenfor under Nr. 4, 5 og 6 refererede Tyverier blive at hense til simple Tyverier.

7) Den 19de Januar b. A. har Arrestanten begaaet et Indbrudstyveri hos Præsten for St. Olai Menighed i Helsingør, Provst Heiberg. Efterat være stegen over et circa 4 Alen høit Plankeværk omkring Haven gif han først gjennem uafaaede Døre ind i en Kullestue og i en Badstue, men da han ikke fandt Noget, han ansaae for værdt at stjæle, gif han tilbage langs Muren til Havestuen, hvor han, efterat have indtrykket Ruden i et Bindue, aabnede dette og steg ind i Havestuen, fra hvilken en Dør førte ind til Beboelsesleiligheden. Da denne Dør, hvori Arrestanten først tog, var afsluttet, gif han hen til en anden Dør, der vel var tilsluttet, men ikke afsluttet, og som fører ind til Spisestuen, hvor Arrestanten tilvendte sig 2 pletterede Armslagger, 2 pletterede Lyselagger, 4 eller 5 Sølvs Theeskæer, en Theepotte af Compositionsmetal, 2 pletterede Brødbakker og en Dug, ialt til en Værdi af 52 Rdl., og hvoraf Armslaggerne, Brødbakkerne og Theepotten ere komne tilstede — Slaggerne og Bakkerne dog kun i betydelig bestaaet Tilstand — og ubleverede Bestjaalne, der isvrigt har frafalbet Erstatning.

Med Hensyn til Tiden for Tyveriets Udførelse har Arrestanten forklaret, at da han den nævnte Dag om Aftenen var kommen til Helsingør og paa sin Vandring gjennem Byen havde lagt Mærke til Præsteboligen som et Sted, hvor han antog, at der var Noget at stjæle, skjulte han sig i en Stak udenfor Byen, hvorpaa han senere igjen begav sig tilbage gjennem Byen for at forsøge Tyveriet, og bemærkede han da, at flere af de Handelendes Bontikker endnu vare aabne; ved hans Ankomst til Gjærningsstedet var dette mørkt, og saa han ikke, at Nogen var oppe, hvorfor han antog, at Beboerne vare iseng, men isvrigt vedt han ikke, hvad Klokkeren dengang var. Da det imidlertid ikke er oplyst, at Beboerne, dengang Tyveriet forsøgedes, virkelig vare iseng, og det efter de isvrigt foreliggende Oplysninger i hvert Fald er tvivlsomt, om Tiden for Tyveriets Udførelse efter de locale Forhold bør hense til Nattetid, kan det her omhandlede Tyveri kun blive at straffe som simpelt Indbrudstyveri.

Forsaaendts Arrestanten endnu har vedgaaet at have aftalt med sin Broder, Arrestanten Anders Jensen, hvad denne isvrigt har nægtet, at begaae Tyveri

deels hos en Læge i Fredensborg, deels hos en Jægermester ved Helsingør, er det ved Underrettsdommen, der alene er appelleret efter Arrestantens Begjæring, antaget, at han ikke har paadraget sig Ansvar, og der bliver derfor ikke Spørgsmaal om disse facta for Overretten.

Hvad angaaer Sigtelsen for Falskmøntneri, har Arrestanten vedgaaet under sit Ophold i Estraaret s. A. hos Arrestanten Anders Jensen at have truffet Aftale med denne om at forfærdige falske Sølvpenge, og berefter at have forfærdiget forskellige under Sagen tilfædedekomne Former af Guld til Specier, Sølvbalere, Tremarker, Fjirskillinger og svenske Nigsorter, i hvilke Former han, for at prøve dem, støbte nogle Mønter af slettere Metal, men som ikke vare bestemte til Udgivelse, og har Arrestanten, der senere vil have opgivet Foretagendet, da han ingen rigtig Kyst havde til det, overhovedet nægtet at have støbt nogen til Udgivelse bestemt Mønt eller enten selv eller ved Andre at have udgivet nogen falsk Mønt, og da Urigtigheeden heraf ikke er godtgjort, kan Forbrydelsen før hans Vedkommende ikke ansees fuldbjrdet.

Arrestanten Mortensen, der er født den 21de Januar 1829, er tidligere overgaaet følgende Straffedomme:

1) Kronborg Distrikts Extrarets Dom af 26de Mai 1845, ifølge hvilken han for ulovlig Omgang med Hittegods er anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 58, cfr. §§ 30 og 50, med 4 Dages Fængsel paa simpel Fangeløst;

2) Hirschholms Birks Extrarets Dom af 4de August 1847, hvorved han for Tyveri af 6 Under er dømt efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 til 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød;

3) Horns Herreds Extrarets Dom af 23de Mai 1851, ifølge hvilken han, navnlig for forskellige Sædtyverier, er anset med Straf af 2 Aars Forbedringshuusarbejde, samt

4) Ringsted Herreds Extrarets Dom af 7de Januar 1854, ifølge hvilken han for Estergjøven af Landets Penge er anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 70 med 6 Aars Forbedringshuusarbejde.

Ved den ovenansførte Dom af 1851 maa Arrestanten efter Paaberaabelsen i samme af de ældre Domme og Straffens Størrelse ansees dømt for 2den Gang begaaet Tyveri, uagtet Saadant ikke udtrykkelig siges; derimod findes der ikke at kunne tillægges Dommen af 1854 Virkning som en Arrestanten for 3die Gang begaaet Tyveri overgaaet Domsældelse, eftersom Arrestanten ved bemeldte Dom uden nogen Henviisning til Forordningen af 11te April 1840 § 79 ikkun er anset med Minimum af den i samme Forordnings § 70 foreskrevne Straf, og Arrestanten vil saaledes nu ikkun være at dømmes som for 3die Gang begaaet Tyveri. I Henhold til Forordningen af 11te April 1840 § 15, jvfr. § 12, 1ste og 2det Membrum, § 80, jvfr. § 12, 2det Membrum, samt § 80, jvfr. §§ 70 og 73, jvfr. §§ 78 og 79, findes Straffen under Et passende at kunne bestemmes til 16 Aars Tugthuusarbejde. I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, der har dømt Arrestanten efter Forordningen af 11te April 1840 § 16 og bestemt Straffen til Tugthuusarbejde paa Livstid, for denne Arrestants Vedkommende være at forandre.

Arrestanten Anders Jensen tiltales — som meldt — for Falskmøntneri og Brandstiftelse.

Med Hensyn til Sigtelsen for Falskmøntneri har Arrestanten vedgaaet at have været enig med Arrestanten Mortensen om, at de falske Sølvpenge, som denne erklærede at ville lave, skulde forfærdiges i et af Arrestantens Børelser, som han mod Betaling vilde overlade Mortensen, ligesom ogsaa, at han har seet Mortensen forfærdige Gibsformer og laant denne Penge til at købe Bly til en Form, men han har isørigt nægtet, at det, som af Arrestanten Mortensen paaflaaet, var en Afstale, at han skulde have nogen Andeel i de af Mortensen forfærdigede falske Penge. Derimod har Arrestanten vedgaaet, at han en Dag, da han var alene hjemme, nogle Dage efterat Mortensen havde forladt hans Huus og underrettet ham om, at han havde gjemt Formerne paa Loftet, har taget disse frem og støbt i dem omtrent en Snes Sølvmønter, meest Dalere og Tremarker og nogle enkelte Marker, deels for at prøve Formerne og deels for at bruge Pengene til at give dem ud, hvis de havde været gode nok, hvilket de imidlertid, efter hans Forklaring, ikke vare; men han har dog erkjendt at have afpubjet en Nigsdaler, som han vil have ladet ligge i Bærstebet til Legetsøi for sine Børn, samt et Markstykke, hvilket sidste han har vedgaaet en Dag, da han var i Forlegenhed for Penge, at have leveret sin Kone for at give ud, hvilket hun ogsaa, efter hans Forklaring, som forsaavidt stemmer med Konens under det efter Overrettens Kjendelse optagne nye Forhør, forsøgte, men uden at det lykkedes. Fremdeles har Arrestanten vedgaaet, at han ikke tør nægte Muligheden af at have udgivet en af de falske Tremarker, som han har erkjendt at have afpubjet, hos en Kjøbmand i Fredensborg, der efter Dplysningerne i Sagen har erholdt en saadan.

Forsaavidt Arrestanten efter Sagens Paakjendelse ved Underretten i en til Overretten indkommen Skrivelse har villet gjøre gjældende, at han ingen Brug vilde gjøre af de falske Penge, men alene vilde give sine Børn dem til Legetsøi, og at hans Kone uden hans Vidende havde taget Marken og forsøgt at udgive den, vil der i Hensyn til Lovens 1—15—1 intet Hensyn kunde tages hertil, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at Arrestantens Foregiveude om, at hans Kone mod hans Vidende og Billie havde taget Marken og forsøgt at udgive den, ikke bestyrkes ved Konens Forklaring under det ovennævnte efter Overrettens Kjendelse optagne Forhør, forsaavidt Arrestanten nemlig efter denne i hvert Fald maa anses stiltiende at have samtykket i Markens Udgivelse ved Konen, om han end ikke ligefrem har leveret hende den til Udgivelse.

Svad Sigtelsen for Brandstiftelse angaaer, har Arrestanten vedgaaet forjættligen at have paaftat den Ild, hvorved hans Huus i Baadstrup, der dengang var et kongeligt Fæstehuus, som han senere erholdt til Eiendom, den 7de Juli 1839 aldeles afbrændte. Arrestanten har i denne Henseende nærmere forklaret, at da han ikke var i Besiddelse af de fornødne Midler til at foretage en nødvendig Reparation ved Huset, der var gammelt og daarligt, bestemte han sig til at afbrænde det, for ved Hjælp af Assurance-summen at faae det opført fra nyt, hvilken Beslutning han faae Dage efter, da en senere afsød Broder, der med

ham dengang beboede Huset, et Dieblif var fraværende, udførte, idet han ved Hjælp af en Svovlstik tændte Ild i nogle Blaar, som laae paa Loftet under Taget, hvorefter han, da han saae, at det fængebe, begav sig hen til en Nabo, for at bortlede Mistanken fra sig. Iøvrigt har Arrestanten forklaret, at det den ommeldte Dag var aldeles stille, saa at der ingen Fare var for Naboens, da han ellers ikke vilde have udført sit Forsæt den Dag. Efterat Arrestanten gjentagne Gange havde ratificeret denne Tilstaaelse med Tilføiende, at han under det optagne Brandforhør, hvad dette ogsaa udviser, gav det Udseende af at Ilden var kommen fra Skorstønen, har han i Forhøret den 24de April d. A. tilbagekaldt Tilstaaelsen under Paastud af, at han var forstummet i Hovedet, dengang han afgav Tilstaaelsen, og at han maa have været i en fortvivlet Sindstæmning de Gange han senere havde ratificeret den i Retten. Ligesom imidlertid vedkommende Forhørsdommer i Københavns Criminal- og Politivet, hvor Forhøret er optaget, har erklæret, at Arrestanten hver Gang han i Retten har afgivet Tilstaaelse om Brandstiftelsen har været sig fuldkommen bevidst, hvad han forklarede og tilstod, hvilken Erklæring er tiltraadt af Protocolsføren og Netsvidnet for deres Vedkommende, forsaavidt de — som det hedder — have været tilstede, naar Arrestanten har afgivet Forklaring om Brandstiftelsen, saaledes er der isøvrigt aldeles Intet fremkommet til Styrke for Rigtigheden af Tilbagekaldelsen, hvorimod Arrestantens Tilstaaelse i høi Grad bestyrkes ved at det efter Brandforhøret virkelig maa antages, at der ikke, hvad Arrestanten dengang vilde gjøre gjældende, havde været Ild i Skorstøenspiben, medens det derimod af Forhøret tilstrækkeligt fremgaaer, at Taget først var kommet i Brand, og der kan derfor i Hensyn til Lovens 1—15—1 intet Hensyn tages til denne Tilbagekaldelse.

Efter det Anførte vil Arrestanten Anders Jensen, der er døbt den 10de October 1813 og ikke tidligere findes criminaliter tiltalt eller straffet, med Hensyn til Sigtelsen for Falskmøntneri, hvilken Forbrydelse for Arrestantens Vedkommende maa ansees fuldbyrdet, da han endog har udgivet, eller i hvert Fald samtykket i Udgivelsen af de falske Penge, være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 70, 1ste Membrum, og med Hensyn til Sigtelsen for Brandstiftelse efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 4, cfr. sidste Membrum, og vil den samlede Straf være at bestemme til 14 Aars Tugthuusarbejde. Overensstemmende hermed vil Underrettsdommen, der har bestemt Straffen til 10 Aars Tugthuusarbejde, for denne Arrestants Vedkommende være at forandre. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger, vil Underrettsdommen, forsaavidt paaanket er, være at stadfæste“.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 2.

Den 28de Marts.

1862.

Forste ordinaire Session.

Tirsdagen den 11te Marts.

Nr. 116. Overretsprocurator Henriksen
contra

1) Peder Jensen, 2) Carl Christian Jensen, 3) Jens Jensen, 4) Birthe Pedersdatter, Jens Rasmusens Hustru, og 5) Lars Nielsen (Defensor for Nr. 1, 3 og 5 Salicath, for Nr. 2 og 4 Bunzen), der tiltales, Nr. 1, 2, 3 og 5 for Tyveri og Nr. 4 for Hæleri.

Kronborg vestre Birks Egtrarets Dom af 9de Juli 1861: „De Tiltalte, Tjenestekarl Jens Jensen af Unnerup, Parcellist Jens Rasmusens Hustru, Birthe Pedersdatter, Carl Christian Jensen og Peder Jensen, Alle af Laugo, bør straffes, Jens Jensen med Forbedringshuusarbeide i 18 Maaneder, Birthe Pedersdatter og Carl Christian Jensen med Forbedringshuusarbeide hver i 1 Aar og Peder Jensen med Fængsel i 8 Uger. Tiltalte, Parcellist Lars Nielsen af Laugo, bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Erstatning udredes in solidum af de Tiltalte Peder Jensen og Jens Jensen til Gaardmand Niels Pedersen i Laugo 6 Rdl., af samme Tiltalte og Tiltalte Birthe Pedersdatter til Gaardeier Soren Rasmussen i Helsingø 7 Rdl. 3 Mk., af de Tiltalte Peder Jensen, Carl Christian Jensen og Birthe Pedersdatter til Gaardmand Lars Larsen i Helsingø 16 Rdl., til Gaardmand Anders Hansen i Nørbeke 5 Rdl., til Gaardmand Niels Pedersen i Laugo 15 Rdl. og til Gaardmand Lars Pedersen i Kjedernup 7 Rdl. 3 Mk., hvorhos endelig Tiltalte Peder Jensen i Erstatning til Gaardeier Soren Rasmussen i Helsingø udreder 3 Mk. Af de Actor, Procurator Schmidt, og Defensorerne, Procuratorerne Lund og Wodschow, tilkommende Sala-
vi. Margang.

rier, der bestemmes til respective 15 Rdl., 8 Rdl. og 8 Rdl., samt af de bemeldte Sagforere tilkommende Diætpenge udreder Parcellist Lars Nielsen af Lauge $\frac{1}{5}$, hvorimod de $\frac{4}{5}$ deraf og Actionens samtlige øvrige Omkostninger udredes af de Tiltalte Peder Jensen, Birthe Pedersdatter, Jens Jensen og Carl Christian Jensen med respective $\frac{2}{8}$, $\frac{1}{4}$, $\frac{3}{16}$ og $\frac{3}{16}$, dog at de 4 sidstnævnte Tiltalte in solidum ere ansvarlige for de hver af dem paalagte Actionskostningers hele Beløb. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de Novbr. 1861:
 „De Tiltalte Carl Christian Jensen, Jens Jensen og Birthe Pedersdatter, Parcellist Jens Rasmussens Hustru, bør hensættes, den Første i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, den Anden til Forbedringshushandsarbejde i 2 Mar og den Tredie i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til den Tiltalte Lars Nielsen tillagte Griffindelse for Actors Tiltale og den Tiltalte Peder Jensen idømte Straf af Fængsel i 8 Uger saavel som til Underretsdømmens Erstatningsbestemmelser bør bemeldte Dom ved Magt at stande. Sagens Omkostninger, derunder Diætpenge og Salairerne efter Underretsdømmens Bestemmelser til Actor og Defensorerne for Underretten, saavel som Salairerne til Actor og Defensorerne for Overretten, Procuratorerne, Secretair Schonberg, Ibsen og Hæcksher, 10 Rdl. til hver, udredes af de Tiltalte saaledes, at Lars Nielsen betaler $\frac{1}{4}$ af Diætpengene og Salairerne til Procuratorerne Lund og Ibsen, og at Tiltalte Jens Jensen af de øvrige Omkostninger alene tilsvares $\frac{1}{8}$, medens de $\frac{7}{8}$ tilsvares af Tiltalte Peder Jensen, dog at de Tiltalte Carl Christian Jensen og Jens Jensen in solidum med ham deeltage i Udredelsen af disse $\frac{7}{8}$, Enhver for $\frac{3}{8}$ Bedkommende, og at Tiltalte Birthe Pedersdatter in solidum med Peder og Carl Christian Jensen tilsvares de $\frac{3}{8}$ og med Peder og Jens Jensen de $\frac{2}{8}$. De idømte Erstatninger at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Høiesteret finder, at der efter Omstændighederne er Høie til at fritage Tiltalte Lars Nielsen for den ham paalagte Andeel af Actionens Omkostninger, der bliver at udrede af det Offentlige.

Ihi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at den Lars Nielsen paalagte Andeel af Actionens Omkostninger udredes af det Offentlige. Procurator Heinrichsen, Etatsraad Salicath og Justitsraad Bunghen tillægges i Salarium for Hoiesteret hver 30 Rdl., der udredes paa den med Hensyn til de øvrige Salarier bestemte Maade, saaledes at det Offentlige tilsvare 1/4 Deel af Salariet til Etatsraad Salicath.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende i 1ste Instants inden Kronborg vestre Virks Extraret den 9de Juli d. A. paakjendte Sag sigtes de Tiltalte, Drengene Peder og Carl Christian Jensen af Laugs, Tjenestekarl Jens Jensen af Unnerup Mølle og Parcellist Lars Nielsen af Laugs, for Tyveri og Tiltalte Birthe Pedersbatter af Laugs, Parcellist Jens Rasmussens Husfru, for Hæleri.

Ved egen Tilfælde og Sagens øvrige Omstændigheder er det godtgjort, at Tiltalte Peder Jensen, der er født den 4de Juli 1846 og altsaa paa den Tid var under criminel Kavalder, i afvigte Efteraar, Vinter og Foraar har gjort sig skyldig eller medskyldig i en Række af Tyverier, af hvilke dog intet har været forbundet med kvalificerende Omstændigheder, tildeels alene, men fordetmeste i Forening med eller under Medvirkning af en af sine 2 Brødre, de Medtiltalte Carl Christian og Jens Jensen. Foruden at han saaledes i Efteraaret, navnlig i October Maaned s. A., med fornævnte sin ældre Broder Jens Jensen har deeltaget i Frugttyverier i Proprietair Seerups og Skolelærer Wisbyes Haver, ved hvilke Leiligheder de hvert Sted toge noget over 1 Skjæppe Frugt deels af Træerne deels af den nedfaldende Frugt, samt i Tyveri af 1 à 2 Skjæpper Kartofler fra en Kule eller Dyrge paa Gaardmand Hans Madsens Mark i Helsing, har Tiltalte Peder Jensen været Broderen Jens Jensen behjælpelig ved 3 i samme Tidrum og ligesom de fornævnte ved silbig Aftenstid, Kl. 9 à 10, forøvede Tyverier, det ene hos Gaardmand Niels Pedersen i Laugs, hjem der blev frafjaalet et Lam af Værdi 6 Rdl., og de 2 andre hos Forpagteren af Helsing Præstegaardsjorder Soren Rasmussen, hvem den ene Gang een og den anden Gang 2 Gjæs, af Værdi 15 Mk. Stykket, bleve frafjaaet; Hovedmand i disse 3 Tyverier var dog Medtiltalt Jens Jensen, der alene gik ind i det paagjældende Faarehus og Præstegaardens Stald, hvor Gjæsene vare, igjennem uafsaafede Indgange, medens Tiltalte Peder Jensen, der efter Aftale var fulgt med Broderen hjemmefra hen til Gjæringsstederne, blev staaende udenfor til Broderen kom ud med Kosterne, som de derefter samlede bragte til Hjemmet.

Da Tilstalte Jens Jensen, for at udføre det første af de hos fornævnte Gaardmand Søren Rasmussen begaaede Typerier, skaffede sig Afgang til Stalden, hveri Gjæsfene vare, ved at stige igjennem en 1 Alen 14 $\frac{1}{4}$ Tomme høi og 1 Alen 7 $\frac{1}{4}$ Tomme bred Dør eller Lem, der gaaer fra Stalden til Møddingstedet og er anbragt til derigjennem at udfaste Gjødning fra Stalden, vil dette Tyveri blive at henseere under Forordningen af 11te April 1840 § 12, 1ste Membrum.

Med den samme Broder var Tilstalte Peter Jensen derhos deelagtig i et Tyveri af 2 Uender, som Broderen engang kort før Juul f. A. da Peder Jensen fulgte ham paa Wei til Unnerup Mølle, hvor han var i Tjeneste, tog sammesteds af sin Huusbonds Andehuus og bragte ud til Peder Jensen, der efter Opfordring var forbleven paa Weien et lille Stykke fra Møllen for at afvente Broderens Tilbagekomst med Tyvekosterne. I Forening med omtalte Broder stjal han endelig i October Maaned f. A. om Aftenen Klokken henved 10 6 à 7 Oste, ansatte til en Værbi af c. 5 Ndl., fra Møltekjælderen paa Bøgeskovgaard, idet de itubrak 2 Trætremmer i et ud til Kjøkkenhaven vendende Bindue og igjennem den saaledes frembragte Abning stak Haanden ind efter Ostene, der laae i Bindueskarmen. Under Medvirking af Broderen Carl Christian Jensen har Tilstalte Peder Jensen fremdeles i November og December Maaned f. A. om Aftenen silbig Kl. 10 og 11 forøvet 3 Typerier, nemlig hos Gaardmændene Lars Larsen i Helsinge, Niels Pedersen paa Langs Mark og Lars Pedersen i Kjeberup. Paa disse Typerier gav Tilstalte Peder Jensen Anvisning, og blev navnlig det hos Gaardmand Lars Larsen, hvorved denne Mand blev frafjaalet en til 16 Ndl. vurderet Bede, udført af nysnævnte Tilstalte alene, idet han gif ind og tog Beden i et uafsaaset Faarehuus, medens Broderen Carl Christian blev staaende udenfor, hvorimod begge disse Tilstalte vare inde i Gaardmændene Niels Pedersens og Lars Pedersens Faarehuse, som de ligeledes kun fandt luffede med en Krampe og en Pind eller Krog, og hvor de stjal deels et Faar og en Gaas, vurderede til 12 og 3 Ndl., deels et Lam, vurderet til 7 Ndl. 3 Mk. For bedre at kunne fuldføre det sidstnævnte Tyveri havde de Tilstalte isvrigt medbragt en forspændt Tørvesluffe, hvorpaa de førte det fjaalne Lam hjem. Efter foregaende Aftale mellem Carl Christian og Peder Jensen stjal den Sidste endvidere en Dag, da de vare i Frederiksborg i afsigte November eller December Maaned, en And fra Bortskuussholder Hansens sammesteds, som de derefter bragte til Hjemmet, samt paa en Markedsdag, omtrent ved samme Tid, ligeledes i Frederiksborg, et saa godt som nyt til 5 Ndl. vurderet Hestedækket, der hentaa i Eierens, Gaardmand i Nørhæk Anders Hansens Bogu, og hvilket de efter Hjemkomsten gave til deres Moder, Medtiltalte Birthe Pedersdatter, der farvede det sort og deraf lod sye et Par Beenklæder til Carl Christian Jensen. I Begyndelsen af Martz Maaned d. A. kom Tilstalte Peder Jensen endelig i Følge med bemeldte Carl Christian Jensen en Aften omtrent Kl. 7 kjørende forbi den Proprietair Seerup tilhørende Bøgeskovgaard, og medens Broderen efter Aftale blev holdende et lille Stykke fra Gaarden, gif Peder Jensen ind i denne og

bortstjal fra det uafslaaede Hønseluus 2 til 5 Mk. vurdere de Høns, hvormed de derpaa hjorte hjem.

Uden Medhjælp har Tiltalte Peder Jensen derimod den 2den Martø d. A. om Aftenen Kl. 7½ forøvet Tyveri hos sin Farbroder, Gaardeier Søren Rasmussen, hvem han frastjal et Par til 3 Mk. vurdere de Duer, som han tog fra et i den uafslaaede Kostald værende Dueflag, og ligeledes findes der, efter hvad der under Sagen er oplyst, alene at kunne paalægges Tiltalte Peder Jensen Ansvar med Hensyn til et den 9de Martø d. A. om Aftenen omtrent Kl. 7 hos ovennævnte Proprietair Seerup forøvet Tyveri af en Høne, som Tiltalte, der allerede var kommen ind i Hønseluuset, imidlertid forhindrede i at stjæle derved, at Seerups Børn tilfældigviis havde Værinde i Hønseluuset, hvor de traf Tiltalte.

Uagtet nemlig Broderen Carl Christian Jensen var i Følge med Tiltalte Peder Jensen, da han gif forbi Seerups Gaard, maa det efter Brødrenes Forklaringer antages, at Carl Christian Jensen hverken har samtykket i Broderens Forsøg eller taget nogen, selv kun en underordnet, Deel i dette ved at vente paa ham, medens han gjorde det.

Hvad særligt angaaer Tiltalte Carl Christian Jensen, der ikke findes at have gjort sig skyldig i nogen Tyvsvirksomhed foruden den ovenomhandlede Meddeeltighed i en Deel af de af Tiltalte Peder Jensen forøvede Tyverier, da har han forklaret, at han, der vel er ældre end Peder Jensen, eftersom han er født den 16de Mai 1845, men en Krøbling, blev forledet af denne sin Broder, hvem han ikke turde modsætte sig, navnlig til Deeltagelsen i de hos Gaardmændene Lars Larsen, Niels Pedersen og Lars Pedersen forøvede Tyverier; men ligesom Peder Jensen har benægtet at have øvet nogen Tvang mod Carl Christian Jensen, med hvem han bestandig vil være kommen godt ud af det, saaledes findes der ikke ivoirigt at være oplyst Noget, der kunde give Høie til at statuere, at Carl Christian Jensen i en begrundet Frygt for Mishandling skulde kunne søge en Undskyldning for sin Deeltagelse i de nævnte Tyverier.

Med Hensyn til Tyveriet af de 2 Høns hos Proprietair Seerup har Peder Jensen vel ikke turdet benægte, at Carl Christian, som denne har paastaet, foreholdt ham, at han skulde lade være at stjæle Hønsene; men Carl Chr. Jensen maa dog i hvert Fald, som ovenfor bemærket, anses at have Medskyld ogsaa i dette Tyveri, da han blev holdende for at vente paa Broderen, og der ei heller i denne Henseende kan tages videre Hensyn til hans Forklaring om, kun at have gjort dette af Frygt for Broderen.

Tiltalte Jens Jensen har foruden de ovenfor omtalte Tyverier, hvori han og Broderen Peder Jensen have gjort sig skyldige, endvidere tilstaaet, i Høsten og Efteraaret 1859 efter Faderens, den under en anden Sag tiltalte og arresterede Parcellist Jens Rasmussens Ordre med en anden ligeledes under hiin Sag tiltalt Person at have deeltaget i at stjæle Gulerødder og Hvidkaalshoveder fra Huusmand Steffen Jensens Løb ved Højbjerg Hegn — det Hele ansat af Beskjalne til en Værdi af 3 Mk. — samt i en anden Gang, ligeledes om Aftenen

Nr. 9—10, at bortføre Havreneg, enhver især 3 à 4 Byrder, fra Proprietair Seerups til Faberens, Jens Rasmusens Løb grændfende Havremark.

Denne Tiltalte er født den 23de Januar 1840.

De 3 foregaaende Tiltaltes Moder og Stedmoder, Tiltalte Birthe Pedersdatter, der er født den 31te Juli 1816 og ligeaa lidt som nogen af de andre Tiltalte tidligere har været straffet eller tiltalt, har vedgaaet, at hun har nedfaldet Kjødet af de 3 hos Gaardmændene Lars Larsen, Niels Pedersen og Lars Pedersen sjaalne Faarkreatureur, efterat disse vare slagtede, og derefter forbrugt Kjødet i sin Huusholdning, uagtet hun af Sønnerne havde faaet Underretning om, hvorledes de havde tilvendt sin Kreaturerne, at hun ligeledes i sit Huus har forbrugt de hos Proprietair Seerup sjaalne Ost og de 2 af de fra Gaardeier Søren Rasmusen tagne Gjøes — den 3die folgte Tiltalte Jens Jensen i Frederiksborg for 8 Mk. — samt den hos Gaardmand Niels Pedersen tagne Gaas, uagtet hun vidste, at det var Tyvekoster, og at hun beholdt og senere brugte de 2 Uender, som Jens Jensen havde taget i Andehuset paa Unerup Mølle, uagtet hun nok kunde formode, at Jens havde stjaalet Uenderne, da Peder Jensen hjembragte dem med den Vesteed, at han havde faaet dem af Jens. Fremdeles har Tiltalte Birthe Pedersdatter vedgaaet, at hun, som anført, farvebe og benyttebe det Hestebækken, som hendes 2 Søner hjembragte* fra Frederiksborg, uagtet hun, der vel først har forklaret, at Sønnerne sagde, at have fundet det, men senere dog ikke bestemt har turdet benægte deres Forklaring om, at have meddeelt Moderen, hvorledes de havde tilvendt sig Dækkenet, i hvert Fald maatte vide, at hun var uberettiget til at disponere over det, samt endelig, at hun har ladet den Uud, som Sønnerne hjembragte fra Frederiksborg, gaae blandt sine egne Uender, indtil den senere blev solgt til en Slagter for 5 Mk., efter hvad Sønnerne have forklaret, men hvilket hun ikke vil mindes, uagtet hun vidste, at den var sjaalen, og at hun ligeledes lod de 2 fra Proprietair Seerup tagne Høns gaae iblandt sine egne, uagtet hun blev underrettet om, at Sønnen Peder havde stjaalet dem, i hvilken Henseende dog bemærkes, at hun efter hendes Paaastand vilde have talt til Seerup derom, men ikke turde det, da han var „saadan en haard Mand“. Derimod har Birthe Pedersdatter ikke villet kunne erindre Noget om det Lam, som Peder og Jens Jensen have stjaalet hos Gaardmand Niels Pedersen og derefter, efter hvad de have forklaret, hjembragt til og slagtet hos Moderen, der senere nedfaldte Kjødet, og hun har fremdeles benægtet at vide Noget om, at Sønnen Peder har stjaalet Duer, eller om at han og Jens Jensen har stjaalet Frugt og Kartofler, som det er hende ubekjendt at de have bragt til hendes Huus.

Efter de Tiltalte Peder og Carl Christian Jensens Forklaringer sagde de endog til Moderen førend de gik hjemmefra for at stjæle Faarkreatureur hos de 3 Gaardmænd, at de tilsigtede Saabant, hvortil Moderen da ifølge Peder Jensens Forklaring skulde have yttret, at hun ikke vidste, om det kunde gaae an, efter Carl Chr. Jensens derimod, at det ikke var værdt at gjøre det, eftersom det kun gik godt til en Tid, men dette har Tiltalte Birthe Pedersdatter dog hverken turdet bestemt bekræfte eller benægte, idet hun har tilføjet, at hvis Sønnerne i

Forbeien have sagt til hende, at de gik ud for at sjæle, saa er hun sikker paa, at hun alvorlig har formanet dem til at lade være dermed. Overhovedet paa-
staaer hun stadigen, hver Gang Sønnene kom hjem med Tyvefoster, at have
bebreidet dem dette og formanet dem til at lade være med at sjæle for Fremtiden,
ligesom det kun er hendes trængende Stilling, da hun skulde skaffe Penge til
sin Mands mange Creditorer og derfor maatte sælge Alt, hvad hun paa nogen
Maade kunde undvære, der bevægede hende til at beholde og i Huset at forbruge
de af hendes Børn hjembragte Koster.

Om det imidlertid ikke tør statueres, at Tiltalte forud har været vidende
om og ubtryffeligg eller siltierende samtykket i Sønnernes Tyverier, og om det
end ifølge Sagens Oplysninger maa antages, at hun virkelig oftere har foreholdt
Sønnene, at de maatte tage sig iagt, og vel endog paalagt dem at lade være
med at begaae nye Tyverier, kan det dog paa den anden Side ikke antages, at
hun har sat nogen bestemt eller kraftig Modstand imod Sønnernes fortsatte
Tyvsvirksomhed, hvorimod hun snarere, ved bestandig at blive ved med i alt
Fald bagefter at være behjælpelig med at tilberede og anvende Kosterne i Huset
paa bedste Maade, maa siges i Gjærningen at have opmuntret Sønnene til at
fare fort med at sjæle.

Al samtlige de ovenfor nævnte sjaalne Gjenstande ere kun de 2 Høns
komne tilføde og tilbageleverede til Cieren, Proprietair Ceerup. Denne har
imidlertid ikke blot frafaldet Erstatning for Afvaan af disse Høns, men tillige
for de ham fravendte Dse og Frugter, ligesom han har erklæret ikke at kunne
meddele nogen bestemt Erklæring om, hvorvidt han fra sin Mark har mistet
Havre, og i alt Fald intet Erstatningskrav i den Henseende gjør gjældende. Ei
heller Huusmand Steffen Jensen gjør under nærværende Sag Forbring paa at
blive tiltjendt Erstatning, og have Skolelærer Wisbye, Gaardmand Hans Madsen,
Bærtshuusholder Hansen og Cieren af Unnerup Mølle, Grosferer Rundin, erklæret,
ikke at vide nogen Bested om de hos dem forøvede Tyverier, hvorfor de heller
ingen Erstatning fordre. Derimod have Gaardmændene Niels Pedersen, Søren
Masmusjen, Lars Larsen, Lars Pedersen og Anders Hansen paastaet sig tiltjendt
Erstatning med ialt respective 21 Rdl., 8 Rdl., 16 Rdl., 7 Rdl. 3 Mk. og
5 Rdl., og de paagjældende Tiltalte have Intet havt at erindre ved disse Besøbs
Størrelse.

Efter det Anførte maa det billiges, at Tiltalte Peder Jensen ved Under-
retsdommen er anseet med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 26,
og Tiltalte Carl Christian Jensen efter samme Forordnings § 1, jfr. § 21 og
§ 29, hvorimod Tiltalte Jens Jensen, der ved Underretsdommen alene er
anseet efter Forordningens § 1, tillige vil blive at ansee efter dens § 12, 1ste
Membrum, og Tiltalte Birthe Pedersbatter, der ved Underretsdommen er anseet
efter den citerede Forordnings § 22, findes at burde ansees efter samme Forord-
nings § 24, jfr. § 21 og § 1.

Efter Omstændighederne skjønes Straffene for de 3 sidstnævnte Tiltalte,
der i Underretsdommen ere fastsatte til Forbedringshuusarbejde i respective 1 Aar,
18 Maaned og 1 Aar, at burde til bestemmes Fængsel paa sæbvaanlig Fangekost

i 40 Dage for Tiltalte Carl Christian Jensen — der ifølge Lageattest ikke kan taale Straf af Kettingflag —, til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar for Tiltalte Jens Jensen og til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage for Tiltalte Birthe Pedersdatter, medens derimod den for Tiltalte Peder Jensen bestemte Straf af Fængsel i 8 Uger findes passende.

Fremdeles maa det billiges, at det er paalagt disse 4 Tiltalte at udrede de i Underrettsdommen ansførte Erstatningssummer paa den der angivne Maade.

Hoed endelig angaaer Tiltalte Lars Nielsen, hvem det imputeres, at han engang i October Maaned s. A., da han paa en Reise i Freberiksborg havde sin Hest og Vogn staaende hos en derboende Kjøbmand, om Aftenen ved Bortkjørselen skal have taget en under Krytken i Stalden paa det Sted, hvor hans Hest stod, hentiggenbe, formeentlig Afbygger Søren Pedersen af Lyngø tilhørende, til 3 à 4 Mk. vurderet, Fodersæk, da er det vel oplyst, at bemelte Tiltalte foruden sin egen har havt en anden Fodersæk med i sin Vogn ved Bortkjørselen; men ligesom det ikke kan ansees godtgjort, at netop den Sæk, som Tiltalte, der har paastaaet kun at have lagt een Fodersæk i Vognen forinden Bortkjørselen, tog fra det Sted, hvor hans Hest stod, er den formeentlig Søren Pedersen tilhørende, saaledes ffjønnes der ikke at være Tvivl til at forkaste Tiltaltets Forklaring om, at han i alt Fald stod i den Formening, at den Sæk, han tog, var hans egen, og ei heller findes han Forklaring om, at han, da han var bleven gjort opmærksom paa, at han foruden sin egen tillige havde en fremmed Fodersæk i Vognen, var betænkt paa ved given Leilighed at ville levere den tilbage til vedkommende Kjøbmands Staldkarl, men glemte at tage den med den eneste Gang, han derefter var i Freberiksborg, hvor han tog ind hos en anden Kjøbmand, aldeles uantagelig. Det maa derfor billiges, at denne Tiltalte ved Underrettsdommen er frifunden for Actors Tiltale, dog efter Omstændighederne med Forpligtelse til at udrede en Deel af Sagens Omkostninger, forsaavidt de vedkomme ham“.

Nr. 113.

Statsraad Salicath

contra

Anders Jensen Wiinberg (Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavn's Amts søndre Virks Extrarets Dom af 14de Novbr. 1861: „Arrestanten Anders Jensen Wiinberg bør hensættes til Tugthuusarbejde i 10 Aar. Saa bør han og udrede sauntlige af Actionen flydende Omkostninger, og derunder Salair til Actor, Proveprocurator N. P. Møller, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Meldola, 4 Rdl. Alt efterkommes under Udferd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de Januar 1862: „Virkfetsdommen bør ved Magt at staae, dog saaledes at Straffe-

tiden bestemmes til 8 Mar. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Ronge og Lihme, betaler Arrestanten Anders Jensen Wiinberg 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadarettens Dom bør ved Magt at staade. I Salarium til Etatsraad Salicath og Justitsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende i 1ste Instants ved Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extraret den 14de November f. A. paakjendte Sag tiltales Arrestanten Anders Jensen Wiinberg for Tyveri.

Ved Arrestantens egen med det iøvrigt Fremkomne stemmende Tilstaaelse er der oplyst Følgende: Da han, der kort Tid før var løsladt af Straffeanstalten, paa Veien til Kjøbenhavn fra Næsfilde, hvor han skulde have afleveret et Brev om at blive optaget i den deroværende Arbeidsanstalt, den 17de October f. A. kom til Rødvore Mark og der saae to Køer tværede tæt ved Landeveien, besluttede han at stjæle den ene. Han løste den derfor af Tvoret og trak den ad Landeveien til Damhuuskroen, hvor han falkøb den til Kromanden, men da denne ikke vilde købe Koen til den af Arrestanten forlangte Priis, trak han den videre ad Kjøbenhavn til og solgte den til en ved Landeveien boende Slagter. Koen, der er vurderet til 30 Rdl., er tilbageleveret Eieren, Slagtermester Maurigen, i uskadt Stand.

Ligeledes har Arrestanten den 13de October f. A., da han om Middagen indfandt sig paa Euanemøllen ved Strandveien for at søge Arbeide, af et deroværende Bognstuur, til hvilken han fandt Porten aaben, borttaget en Tjenestekarl Lars Hansen tilhørende til 15 Rdl. vurderet Klædes Chenille, der er kommet tilstede og udliveret Bestjaalne, som har frataltet videre Krav paa Erstatning.

Det maa efter det Anførte billiges, at Arrestanten, der er døbt Palmesøndag 1813 og tidligere, foruden flere Gange at være straffet for forskjellige andre Forseelser, ved Højesterets Dom af 25de August 1849 for attenteret Indbrudstyveri ifølge Forordningen af 11te April 1840 § 12, 2det Membrum, cfr. § 80, er anseet med 4 Aars Forbedringshuusarbeide, ved denne Rets Dom af 9de Januar 1855 efter bemeldte Forordnings § 22, cfr. § 80, som for anden Gang begaaet Hæleri med Forbedringshuusarbeide i 1 Mar og ved Kjøbenhavns Amts nordre Virks Extrarets Dom af 11te September 1857 for Dvægtstyveri paa Marken efter samme Forordnings § 6. cfr. § 25, anseet som for 3die Gang begaaet Hæleri med Forbedringshuusarbeide i 4 Mar, ved den indankede Dom

er anseet i Henhold til ojnævnte Forordnings §§ 6 og 25, sammenholdt tillige med §§ 14 og 15, dog at Straffen, der ved Underrettsdommen er bestemt til Tugthuusarbejde i 10 Aar, efter Omstændighederne findes at kunne nedsættes til 8 Aar. Da bemeldte Doms Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes bifaldes, vil denne saaledes med den anførte Modification være at stadfæste“.

Onsdagen den 12te Martz.

Nr. 96.

Statsraad Salicath

contra

Ane Marie Jacobsdatter (Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri, Hæleri, for at have givet Anvisning til Tyveri samt for ulovlig Omgang med Hittegods.

Nysted Birks Extrarets Dom af 7de Septbr. 1860: „Arrestantinden Ane Marie Jacobsdatter bor for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være, dog at hun udreder alle af denne Justitsag og hendes Arrest flydende Omkostninger, deriblandt i Salair til Actor, Procurator Blæsborg, 5 Rdl., og til Defensor, Kammeraad Müller, 4 Rdl., foruden Diæter til disse efter Amtets nærmere Bestemmelse. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Musse Herreds Extrarets Dom af 2den Juli 1861: „Arrestantinden Ane Marie Jacobsdatter bor hejsættes til Tugthuusarbejde i 8 Aar og betale i Erstatning til Hollænder Horn paa Bramslykke 1 Rdl. 3 Mk. 6 Sk., samt udrede alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger, hvoriblandt Salarium til Actor, Capitain, Procurator Staal i Maribo, og til Defensor, Prøveprocurator Koefoed her i Bhen, til hver 10 Rdl., foruden Diætpenge til den Første, hvilke bestemmes af Overøvrigheden. Erstatningen at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og det Øvrige at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de Novbr. 1861: „Arrestantinden Ane Marie Jacobsdatter bor hejsættes til Forbedringshuusarbejde i 6 Aar. I Henseende til den hende idømte Erstatning og Actionskostningerne bor de ergangne Domme ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne, Justitsraad Nyegaard og Lihme, betaler Arrestantinden respective 12 Rdl. og 8 Rdl. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter

denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udseend efter Loven“.

Høiestrets Dom.

Jorfaavidt Sagen efter den fte Indstævning foreligger Høiestret til Paakjendelse og i Genhold til de under denne Deel af Sagen anførte Grunde, kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Statsraad Salicath og Justitsraad Bungen for Høiestret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „3 nærværende, respective fra Nysted Birk og Musse Herreds Extraret hertil indankede Sager — hvilke det ved allerhøieste Rescript af 17de September d. A. er blevet tilladt Overretten at sammendrage samt under Et som een Sag at behandle og paakjende — tiltales Arrestantinden Ane Marie Jacobsdatter under den første for Tyveri og under den anden for Tyveri, Hæleri, for at have givet Anviisning til Tyveri og for ulovlig Omgang med Hittogods.

Det Tyveri — Malfning af anden Mands Kær — hvorfor hun er sat under Tiltale ved Nysted Birk, men som hun under de der optagne Forhør nægtede at have begaaet, saa at hun ved bemeldte Birk Extrarets Dom af 7de September f. A. blev frifunden for Actors videre Tiltale, har hun tilstaaet at have begaaet i de under den imod hende ved Musse Herred anlagte Justitsfag optagne Forhør, og gaar hendes med de isvrigt oplyste Omstændigheder stemmende Tilstaaelse ud paa, at hun i forrige Mars Sommer, ledsaget af sin Mand, den siden ved Døden afgangne Indsiddet Niels Hansen, er gaaet 5 Gange ind paa Hovedgaarden Bramslykke Mark og har malket de der græssende Kær, paa hvilken Maade hun vil have tilvendt sig ialt omtrent 50 Potter Mælk, der ere vurderede til 1 Rdl. 3 Mk. 6 Sk.

De hende under den anden Justitsfag paasigtede og af hende tilstaaede Tyverier ere følgende:

1. 2 Skjæpper Urter af Værdi 1 Rdl. 12 Sk. og en Slump til 16 Sk. vurderet Grønt o: en Blanding af Rug og Byg, som hun i forskellige Gange stjal fra Gaardmand i Lille Musse Niels Madsens Evinetrug, efterat være gaaet igjennem en Aabning i et Niisgjærde ind i Besjtaalnes Have, hvor hans Evinesti er opført, og ved en af disse Leiligheder stjal hun tillige en til 1 Mk. vurderet Kylling, der sad i et Træ ved Gaardmand Jørgen Lærkes Gaard;
2. 9 Etykker ublegel Hørgarn af Værdi 4 Rdl. og tilhørende Slagter Eridsen i Særljøbing, som vare ophængte paa en Stang i hans Have, hvortil hun stæbde sig Afgang fra den tilgrændsende Mark;

3. et Par Kruentimmersto af Værbi 1 Rdl., som hun stjal paa et Marked i Maribo fra en Stomagerbod, hvis Eier ikke er bleven oplyst;

4. et Silketørklæde af Værbi 2 Rdl., som hun stjal paa et Marked i Særljøbing fra en Kræmmerbod, hvis Eier ikke heller er bleven oplyst;

disse Tyverier ere alle begaaede i Løbet af forrige Aar, og desuden har hun tilstaaet for 2 à 3 Aar siden, da der var Marked i Særljøbing, at have stjaalet en i et Tørklæde indbunden Kaffet, tilfammen vurderede til 10 Mk., der hang ved Indgangen til en Gaardsplads, hvor der gjordes Kunstler, men uden at Eierens Naavn er blevet oplyst. .

Med Hensyn til Actionens 2den Deel er det ved Arrestantindens egen, ved de øvrige Oplysninger bestyrkede Tilstaaelse beviist, at hun har hølet med fornøvnede hendes afbøde Mand ved flere af ham begaaede Tyverier, og har hun saaledes vedgaaet, at hun har modtaget og behandlet Indholdet af 3 Bislaber, vurderede til 12 Rdl. og tilhørende Skolelærer Petersen i Rødsted, som hendes Mand stjal Natten mellem den 10de og 11te October f. A., samt at hun, navnlig da Manden paalagde hende at gemme den af hende tilberedte Vøj og Honning udenfor Huset, nok kunde slutte sig til, at han ikke paa en ærlig Maade var kommen til disse Stader, at hun har modtaget og behandlet 3 Gjøes af Værbi 3 Rdl. og tilhørende Gaardmand i Rørbøl Frederik Hansen, fra hvis Gaafesti hendes Mand havde stjaalet og hjembragt dem, idet han foregav for Arrestantinden, at han havde kjøbt dem, men uden at hun antog dette for Sandhed, at hun har modtaget i Forvaring af hendes Mand 4 af ham noget for Juul f. A. stjaalne Skjorter af Værbi 3 Rdl., hvoraf de to tilhørte Indsibber Jacob Hansen og de to Fattiglem Christen Petersen, uagtet hun ansaae dem for at være stjaalne af Manden, og at hun har behandlet og deeltaget i Fortæringen af et til 8 Rdl. vurderet og Apotheker Grundtvig i Særljøbing tilhørende Lam, som hendes Mand i forrige Aars Sommer stjal fra Marken, slagtede og hjembragte, uagtet hun nok kunde slutte sig til, at Dyret var stjaalet. . .

(Ligeledes har Arrestantinden stadig benægtet, saavel at hun har givet sin Mand nogen Anviisning ved de Tyverier, han efter sin egen Tilstaaelse har begaaet i forskellige Kirker, og navnlig ikke heller ved et Tyveri, som han havde paatænkt men ikke udført i Østøfte Kirke, idet hun kun har indrømmet at have omtalt Østøfte Sogn for sin Mand som et stort Sogn, som at hun ikke af ham fik Underretning om de af ham begaaede Kirketyverier, før efterat de vare begaaede, idet hun dog har indrømmet Muligheden af at det Mødsatte var Tilfældet, da han stjal i Holeby og Bursø Kirker i Juli 1859). Hun har derimod tilstaaet, at hun gjenste nogle af de Penge, med hvilke Manden kom hjem fra disse Kirker, samt at have modtaget af ham og til Indkjøb af Varer forbrugt 1 Rdl. i Fire- og Enefæstninger, som hun sluttede sig til vare tagne fra en Kirkeblof.

Endelig er det ved hendes egen Tilstaaelse beviist, at hun har afhændet et Schavl af Værbi 5 Rdl., som hun efter hendes Opgivende havde fundet paa Veien mellem Maribo og Særljøbing en Dag der var Marked i fornævnte Rjøbstad.

Arrestantinden — der er født i 1809 og tidligere har været anseet for 1ste Gang begaaet Tyveri efter nærværende Rets Dom af 1ste Martz 1853 med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, for 2den Gang begaaet Tyveri efter Høiesherets Dom af 20de November 1855 med 1 Aars Forbedringshuusarbejde, og for ulovlig Omgang med Hittegods ved nærværende Rets Dom af 2den Martz s. A. i Genhold til Bestemmelsen i Forordningen af 11te April 1840 §§ 30 med 8 Dages Fængsel — vil efter det Ovenstaaende nu blive at ansee efter bemeldte Forordnings §§ 15, 22 og 25 samt § 38, og findes hendes Straf passende at kunne bestemmes til 6 Aars Forbedringshuusarbejde.

I Henseende til den hende ved Musse Herreds Extrarets Dom ibømt Erstatning til Hollænderisforpagter Horn paa Bramslykke, saavelsom med Hensyn til nysnævnte Doms og Nysted Birks Extrarets Doms Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger, deriblandt de Actorerne og Defensorerne ved Underretterne tilkjendte Salairer, hvis Størrelse kjfalbes, blive de ergangne Domme at stadfæste, ibet der, forsaavidt Enkelte af de Bestjaalne ikke udtrykkelig have frasalbet Krav paa Erstatning, efter Omstændighederne ikke findes tilstrækkelig Anledning til yderligere at opholde Sagen for at indhente deres Erklæring herom. Arrestantinden vil derhos have at udrede i Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne, Justitsraad Nyegaard og Rihme, respective 12 Rdl. og 8 Rdl.

Det kan ikke billiges, at det Tyveri paa Bramslykke Mark, som havde været Gjenstand for Paabømmelse ved Nysted Birk, er medtaget i den ved Musse Herred affagte Dom; forøvrigt har Behandlingen ved begge Retter i 1ste Instants saavelsom Sagførelsen ved disse Retter samt ved Overretten været lovlig".

Nr. 127.

Advocat Brock

contra

Jacobine Antonie Poulsen (Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri.

Horsens Kjøbstads Extrarets Dom af 3die Decbr. 1861: „Arrestantinden Jacobine Antonie Poulsen bør hensejtes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar samt betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Cancelliraad, Procurator Busch, 5 Rdl., og til Defensor, Kammerraad, Procurator Hansen, 4 Rdl. Rigsmonnt. Alt efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 27de Januar 1862: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Holm og Møller, betaler Arrestantinden 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at staude. I Salarium til Advocat Brock og Justiterraad Bunken for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Om Arrestantinden Jacobine Antonie Poulsen, der under nærværende Sag sigtes for Tyveri, er det ved hendes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at hun, der uden Tilbælle var gaaet bort fra Fattigvæsenets Arbeidsanstalt i Horsens, hvor hun var anbragt, en Aften i Begyndelsen af November Maaned s. A. om-trent Kl. 7, efterat det var blevet mørkt, er gaaet ind i en i Slagter Claudis Gaard paa Torvet i Horsens værende aaben Port, hvor Claudi i et i den inderste Deel af Porten indrettet Brædeafslukke havde sit Kjødsalgs, hvortil Indgangen fra Porten var gjennem en tillukket, men ikke aflaaet Dør, og at hun derefter af det i bemeldte Afslukke eller i Porten beroende Flæsk og Kjøb har tilvendt sig en Svineryg, der havde en Vægt af 15 Pund og er anfat til en Værdi af 2 Rdl., og som efter hendes Forklaring hang paa et Søm eller en Krog paa Væggen i Porten udenfor Kjødsalget, medens den efter Claudis Forklaring hang inde i Kjødsalget. Hun begav sig derpaa bort med Svineryggen, men da hun lige var kommen ud af Porten, blev hun anholdt, hvorefter Svineryggen er bleven ubleveret til Bestjaalue. Efter Sagens Oplysninger var Arrestantinden den ommeldte Aften beruset, idet hun, efter sit Udsagn, kort før havde druckket nogle Snaps Brændeivin, men hun har dog forklaret, at hun vel vidste, at hun begik en ulovlig Handling, da hun tilvendte sig Kjødet, og der er isøvrigt ikke fremkommet noget til Oplysning om, at hun skulde have været i den Grad beruset, at der kunde være Spørgsmaal om at ansee hende for at have været i en Tilstand, der udelukkede Tiltegnelighed.

Efter det Anførte vil Arrestantinden, der — foruden i 1849 at være straffet med 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brød for Løssagtighed — ifølge Kjøbenhavns Criminal- og Politirets Dom af 8de Mai 1855 har været anset for 1ste Gang begaaet Tyveri med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage og ifølge Høiesterets Dom af 7de Juni 1858 efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 for 2den Gang begaaet Tyveri med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, nu være at dømmes efter bemeldte Forordnings § 15 for 3die Gang begaaet Tyveri, og findes Straffen for hende ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger ligeledes tilliges, vil saaledes være at stadfæste“.

Nr. 130.

Advocat Brock

contra

Niels Jørgensen (Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri.

Løve Herreds Extrarets Dom af 16de Novbr. 1861: „Arrestanten Niels Jørgensen af Dostrup bor hensættes til Forbedringshumsarbejde i 4 Aar; saa indreder han alle af hans Arrest og Action flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Ferslev, 5 Rdl., og Defensor, Procurator Hoftrup, 4 Rdl., samt Diæter til Sidstnævnte efter Øvrighedens Bestemmelse. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 27de Januar 1862: „Underrettsdommen bor ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prøveprocurator Tsaacsen og Justitsraad Neckelmann, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Etatsraad Salicath for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Arrestanten Niels Jørgensen, der under denne Sag tiltales for Tyveri, er det ved hans egen Tilfælselse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at han, da han den 13de October f. A. besøgte Kone Else Jacobs, har frastjaalet en i samme Huus boende Kone Karen Hansen en Pengepung, som laae paa Kaffelovnen i Stuen og efter Besjaaelses Forklaring skal have indeholdt 1 Rdl. 2 Mk. 10 Sk. Da Karen Hansen havde fattet Mistanke til Arrestanten, begav hun sin næste Dag til hans Opholdssted, hvor hun fandt sin Pung liggende paa en Hylde i Arrestantens Værelse, og skjøndt Arrestanten i Begyndelsen nægtede Tyveriet, hente han dog paa Opfordring 1 Rdl. 15 Sk., som han havde gjemt paa en Bjælke i Laden, og som han har forklaret at være det i Pungen værende Pengebøls, hvilket derefter tilligemed Pungen er tilbageleveret Besjaaerne. Tiltalte har opgivet, at han den Tid han begif Tyveriet befandt sig i en meget beruset

Lidstand, men efter de afgivne Forklaringer kan det ikke antages, at han, da han tilegnede sig Pungen med Pengene, har været i saadan Grad beruset, at han ikke skulde kunne ansees for tilregnelig, og da han tidligere ved Overrettens Dom af 15de September 1845 for 2den Gang begaaet Tyveri har været anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 med Straf af Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, vil han nu være at straffe for 3die Gang begaaet Tyveri efter bemeldte Forordnings § 15, og findes Straffen passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar. Da Underrettsdommen har samme Straffebestemmelse og dens Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den være at stadfæste“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dommes Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sæssioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Guldendalffe Boghandling (N. Hegel). — Trykt hos J. S. Schulz.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 3—4.

Den 4de April.

1862.

Første ordinaire Session.

Torsdagen den 13de Marts.

Nr. 101.

Advocat Brock

contra

1) Suspenderet Krydstoldassistent **Rasmus Hansen Thygesen** (Defensor Liebe), 2) forhenværende Krydsbetjent **Rasmus Johansen** (Defensor Salicath), 3) **Niis Johansen** og 4) **Hans Christian Jensen** (Defensor Bunzen),

der tiltales, Nr. 1 for at have forledet sine Undergivne til falsk Forklaring for Retten, samt for at have afgivet forsættelig urigtig Rapport om et Embedsauliggende og forledet sine Undergivne til det samme, og for Deeltagelse i Toldsvig, og Nr. 2, 3 og 4 for Deeltagelse i Toldsvig og for at have afgivet urigtig Forklaring for Retten.

Åsens Kjøbstads Extrarets Dom af 11te Juni 1861: „Foraauidt affstediget Krydsbetjent **Rasmus Johansen**, Matros **Niis Johansen** og Skibsdreng **Hans Christian Jensen** tiltales for Toldsvig, afvises Sagen. De Tiltalte, suspenderet Krydstoldassistent **Rasmus Hansen Thygesen** og Matros **Niis Johansen** bør hensesættes i Fængsel paa Bånd og Brod respective i 6 Gange 5 og 2 Gange 4 Dage, og Skibsdreng **H. C. Jensen** i simpelt Fængsel i 14 Dage, men iøvrigt bør de Tiltalte **H. Thygesen** og **Rasmus Johansen** for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. De med Actionen lovligt forbundne Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Procurator **Peter Jensen** af Odense, 15 Rdl., og til hver af Defensorerne, Procuratorerne **Schmidt** og **Møller** i Middelfart, **Sepersen** i Odense og **Gormsen** i Åsens, 10 Rdl., udrede de Tiltalte

hver for sig med en Fjerdedeel. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Landsøver- samt Hof- og Stadskrettens Dom af 29de Octbr. 1861: „Tiltalte, suspenderet Krydstoldassistent Niasmus Hansen Thygesen, bor have sit Embede som Krydstoldassistent forbrudt samt hensættes i Fængsel paa Vand og Brod i 3 Gange 5 Dage, og de Tiltalte, Matros Niis Johansen og Eskibsdreng Hans Christian Jensen bor hensættes respective i Fængsel paa Vand og Brod i 3 Gange 5 Dage og i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage. Iovrigt bor Byttingsdommen ved Magt at stande, dog saaledes at Actionens Omkostninger, derunder de Underretsfagforenerne tillagte Salairer udredes af Tiltalte Thygesen, saaledes at de øvrige Tiltalte in solidum med ham deri deeltage hver for $\frac{1}{4}$ Deel. Actor og de beskikkede Defensorer for Overretten, Proved-procurator Sorensen, Procuratorerne Sorgenfou, Kothe og Lihme samt Provedprocurator Jacobsen, tillægges i Salarium, den Første 15 Rdl. og hver af de Sidste 10 Rdl., der udredes af de Tiltalte efter det ovennævnte Forhold. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at der, til Hjemmel for det ved samme antagne Resultat betræffende Sigtelsen for Toldsvig mod de trende i Dommen sidstomhandlede Tiltalte, endvidere bliver at hensee til Forordningen af 1ste Februar 1797 §§ 126—129, cfr. Forordningen af 17de Februar 1774, kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadskrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Brock og Liebe samt Statsraad Salicath og Justitsraad Bunken tillægges i Salarium for Højesteret, den Førstnævnte 30 Rdl. og hver af de 3 Sidstnævnte 20 Rdl., der udredes af de Tiltalte paa den i bemeldte Dom med Hensyn til de øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Afsens Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag, ere de Tiltalte 1) suspenderet Krydstoldassistent Niasmus Hansen Thygesen, 2) forhenværende Krydstøtjent Niasmus Johansen, 3) Matros Niis Johansen og 4) Eskibsdreng Hans Christian Jensen satte under Tiltale, den Første for at have forlebet sine Undergivne til falsk Forklaring for Retten, samt i Forbindeelse dermed til Embedsfortabelse for

at have afgivet forsættlig urigtig Rapport om et Embedsantliggende og forlebet sine Undergivne til det Samme og for at have deeltaget i Toldsvig, og de 3de Sidste for Deelagtighed i Toldsvig og for at have afgivet bitterlig urigtig Forklaring for Retten.

Med Hensyn til det Factiske, saaledes som samme er oplyst navnlig ved de af de Tilstalte afgivne Tilstaaelser og Forklaringer, bemærkes foresøbigen, at Sagen har sin Oprindelse fra en om Aftenen den 29de October 1859 skeet Anhøvelse af forskjellige deels Manufactur- deels Colonialvarer, som Skipper Mathias Hansen, forende Sagten „De 5 Sødsfende“ og kommende fra Lübeck til Aarøvig, forsøgte i en Følge at bringe iland, men som Tilstalte Rasmus Johansen, der havde Vagt i det paa den Tid der stationerede Krybsfartøiet Nr. 7, anholdt tilligemed Follen og Mandstabet og bragte til Krybsfartøiet. Efterat disse Varer vare bragte ombord i Krybsfartøiet, tillod Tilstalte Thygesen, som havde Commandoen i bemeldte Fartøi, først, at den anholdte Baad blev udleveret, og senere efter gjentagne og indtrængende Begjæringer af Skipperen og dennes Familie, at der tilbageleveredes Skipperen en betydelig Deel af de anholdte Varer, nemlig alle de, som efter Skipperens Opgivende tilhørte ham selv, og som væsentligen bestode i Colonialvarer til en Værdi af mellem 2 og 300 Rdl., ligesom det ogsaa er oplyst, at Tilstalte N. Johansen gik ind paa denne Tilbagelevering, efterat han af Skipperen havde betinget sig en Godtgjørelse derfor af 50 Rdl.

Det er endvidere oplyst, at Tilstalte Thygesen i Anledning af den skeete Anhøvelse har, for at skjule den tilladte Tilbagelevering samt Skipperens Navn, til Krydstolsinspektionen i Korsør indgivet en af ham forfattet, af Tilstalte N. Johansen medunderskreven urigtig Rapport, der gik ud paa, at Anhøvelsen kun omfattede de ikke tilbageleverede Manufacturvarer samt at Baadens Besætning ikke var bleven anholdt, idet de paa samme værende 2 Mænd undløb i Land.

Hvad nu specielt angaaer Tilstalte Thygesen, da har han under de optagne Forhør i de væsentligste Puncter vedgaaet, hvad der imputeres ham. Han har saaledes erkjendt, at han, der derhos indrømmer, at det var en Feil fra hans Side, at han ikke, da han blev underrettet om Lübecksfarens Ankomst — paa hvilken desuden flere Dage iforveien hans Opmærksomhed var bleven henledet ved en Skrivelse fra Krydsinspektionen — enten selv gik ombord i samme eller sendte Nogen ombord fra Krybsfartøiet, har givet sit Munde til, at Varerne tilbageleveredes M. Hansen, hvortil han dog alene vil have ladet sig forlede af Meblidenhed og ikke ved nogen som helst Godtgjørelse.

Han har fremdeles indrømmet, at have forfattet den ovennævnte bitterlig falske Rapport samt indsendt den til sine Foresatte, hvorimod han bestemt har benægtet, at have anvendt Overtalelser eller andre Midler for at formaae Tilstalte N. Johansen til at underskrive den, hvilket af Sidstnævnte ogsaa er erkjendt. Endvidere er det ved denne Tilstaltes egen Tilstaaelse godtgjort, at han, efterat Undersøgelserne i nærværende Sag vare begyndte, har i det Mindste een Gang, nemlig Dagen forinden de andre 3 Tilstalte første Gang stulde i Forhør, oplæst

den af ham indgivne urigtige Rapport for disse sine Undergivne samt opfordret dem til i Retten at forklare overeensstemmende med Rapportens Indhold, uagtet han vidste, at de saaledes afgivne urigtige Forklaringer vilde blive afgivne under Eds Tilstud, uden at det dog nogensinde skal have været hans Hensigt, at de øvrige 3 Tilstalte virkelig skulde beedige deres urigtige Forklaringer, idet han nemlig stod i den Formening, at det ikke vilde komme dertil, at Ed blev dem affordret. Foraauidt denne Tilstalte endvidere, ifølge Generaltolldirectoratets Ordre, der indeholdes i sammes Skrivelse til Stiftamtet af 12te Mai s. A., er actioneret for Deeltagelse i Toldsvig, da er der vel ikke imod hans Venægtelse fremkommet noget Beviis for, at han skulde have gjort sig skyldig i denne Forbrydelse, foraauidt den skulde bestaae i, at han skulde have tilladt eller været vidende om, at nogle af de anholdte, men tilbageleverede Colonialvarer af Skipperen isandbragtes, uden at fortolbes; men derimod maa det lægges Tilstalte tilfaldt, at han, skjøndt efter hans egen Indrømmelse vidende om, at en Deel af Confiskationsbeløbet af anholdte Varer saavel efter flesvigiske som danske Toldanordninger ikke tilfalder Anholderne, men blandt Andet en offentlig Understøttelseskasse, desuagtet ulovligen har tilbagegivet de anholdte til Confiskation hjemfaldne Varer, ved hvilken egenmægtige Fremgangsmaade, om endog Forretning af alle de anholdte Varer havde fundet Sted, andre Grene af Statssen ere gaaede Glip af den dem tilkommende Deel af Confiskationsbeløbet.

Hvad angaaer den Straf, som Tilstalte Thygesen, der er født den 19de April 1809, under 20de October 1851 allernaadigst udnævnt til Krydstolbaesistent og som ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, for det ovenomhandlede af ham udviste Forhold har forkyldt, da skjønner Overretten ikke rettere, end at han i den Grad har svigtet sin Pligt og Ed som Embedsmand, at han ikke kan undgaae at dømmes til at have sit Embede som Tolbaesistent forbrudt ifølge Toldforordningen af 1ste Februar 1797 § 88, sammenholdt med Instruction af 12te December s. A. § 12, cfr. og Forordningen af 15de April 1840 § 10, ligesom han og i Henhold til Forordningen af 15te April 1840 § 11, cfr. § 5, vil blive at anse med Straf af Fængsel paa Bånd og Brød efter Omstændighederne i 3 Gange 5 Dage. I Overeensstemmende hermed vil den paaanførte Dom, hvorved denne Tilstalte er anseet med Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage, men ikke fradømt sit Embede, være at forandre.

Hvad dernæst angaaer de 3de andre under denne Sag Tilstalte, bliver med Hensyn til samtlige disse Vedkommende at bemærke, at, foraauidt de ere actionerede for Deelagtighed i Toldsvig, er Sagen af Underdommeren afviist; og dette finder Overretten at maatte bifalbes, thi ligesom der for Tilstalte Krydsbetjent Rasmus Johansens Vedkommende ikke fra Toldvæsenets Side foreligger nogen Ordre til Actions Anlæg mod ham for Toldsvig, saaledes maa det for alle 3 Tilstaltes Vedkommende være afgjørende, at Tilstalte for Toldsvig, naar kun Bøder, Erstatning eller beslige tilfigtes, ifølge Bestemmelserne i Toldforordningen af 1ste Februar 1797 § 119 skal stee gjæsteretsviis igjennem civilt Søgemaal.

Foraauidt derimod disse 3de Tilstalte tillige ere sigtede for at have afgivet bitterlig urigtig Forklaring i Retten bliver Sagen at paakjende i Realiteten.

Betræffende da Krydsbetjent Nasmus Johansen har han vel først afgivet en urigtig Forklaring om det den 29de October 1859 i Henseende til den flete Anholdelse Passerede; men da han ved sin Fremstilling for Retten havde Andledning til at ansee sig som Ingbisit, er han med Føie ved den indtafede Dom tillagt Frifindelse.

Tiltalte Matros Niis Johansen har vedgaaet, at han efter Opfordring af Thygesen om at forklare overensstemmende med den af Thygesen forfattede urigtige Rapport, som efter denne Tiltaltes Forklaring 2de Gange af Thygesen blev oplæst for ham, har mod bedre Vidende og under Eds Tilbud i Retten afgivet urigtig Forklaring, hvorimod han har Venøgtet nogenfinde at have havt til Hensigt at bekræfte Forklaringen med Ed, hvis saadan skulde blive ham affordret. For dette Forhold findes denne Tiltalte, der er langt over criminel Kavalder og ei befindes forhen tiltalt eller straffet, retteligen anseet efter Forordningen af 15de April 1840 § 5, men Straffen, som var bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage, findes i Medfør af den citerede Lovbestemmelses første Deel ikke at kunne fastsættes ringere end til lige Fængsel 3 Gange 5 Dage.

Ligeledes maa det billiges, at Tiltalte Hans Christian Jensen, der er født den 31te Juli 1843, er anseet efter den ovenciterede Lovbestemmelse, da han efter Opfordring af Tiltalte Thygesen har under Eds Tilbud afgivet for Retten en bitterlig usand Forklaring angaaende den flete Anholdelse, men den Straf, han derfor har forkyldt, findes i Medfør af Forordningen af 15de April 1840 § 5 første Deel at maatte fastsættes til 30 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost, isæbeifor at den ved den indtafede Dom var bestemt til 14 Dages simpelt Fængsel“.

Nr. 136.

Statråad Salicath

contra

Lars Andersen Larsen (Defensor Liebe),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Criminal- og Politirettens Dom af 4de Januar 1862: „Tiltalte Lars Andersen Larsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt betale i Erstatning til Bryggeriet Aldersø 46 Rd. 5 Mk. 3 Sk. Saa udreder han og Sagens Omkostninger. Den idømte Erstatning at udrede iuden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Hoiesterets Dom.

I Henshold til de i den indtafede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Salicath og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Tiltalte Lars Andersen Larsen, der er født den 5te Januar 1835 og ikke funden forhen straffet, under nærværende Sag ved egen med det iøvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse er overbevist at have til eget Brug anvendt et Beløb af 66 Rdl. 3 Mk. 12 Sk., som han i forrige Mars Sommer havde oppebaaret for Bryggeriet Albersro, i hvis Tjeneste han var, vil han være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 44 med en Straf, der findes at kunne fastsættes til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos han vil have at udrede i Erstatning til fornævnte Bryggeri 46 Rdl. 5 Mk. 3 Sk.“

Nr. 115.

Advocat Brock
contra

Carl August Hansen (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 31te Decbr. 1861: „Arrestanten Carl August Hansen og Tiltalte Christian Ferdinand Davidfen bør straffes, den Første med Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedes og den Sidste med 25 Rottingslag. Actionens Omkostninger, derunder Salarier til Actor og Defensor, Procuratorerne Baastrup og Schack, 6 Rdl. til hver, udredes af Arrestanten og Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom for Carl August Hansens Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paa-anket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advoca-terne Brock og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Carl August Hansen, der er født den 26de Mai 1845 og ved denne Rets Dom af 17de September 1861 anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 29, cfr. § 1,

med 10 Rottingslag, og Tiltalte Christian Ferdinand Davidsen, der er født den 20de Januar 1844 og ikke funden forhen straffet, ere under nærværende Sag ved egne Tilstaaelser og de isvrigt tilveiebragte Oplysninger overbeviste, at have i sidstafvigte Efteraar fra en Deel forssjellige Eiendomme i Forening bortstjaalet Haandgreb til Døve, ialt vurderede til 26 Rdl. 2 Mk. 8 Sk., ligesom Tiltalte alene har stjaalet et til 5 Mk. vurderet Haandgreb.

For dette Forhold ville de være at dømmes efter den ovennævnte Forordning, Arrestanten efter § 13 og Tiltalte efter § 29, cfr. § 1, og findes Straffen at kunne bestemmes for den Første til Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneber, og for den Sidste til 25 Rottingslag“.

Fredagen den 14de Marts.

Nr. 128.

Advocat Liebe

contra

Mette Kirstine Christiansdatter (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri eller i alt Fald ulovlig Dmgang med Hittegods.

Hellum og Hindsted Herreders Eyrarets Dom af 26de Septbr. 1861: „Arrestantinden Mette Kirstine Christiansdatter bør atter hensættes til Tugthuusarbejde paa Livstid. Derhos betaler hun de med hendes Arrest og denne Action forbundne Omkostninger, hvoriblandt Salarium til Actor, Procurator Tuchsén, 5 Rdl., og Defensor, Procurator Braff, 4 Rdl. At efterkommes under Udjærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 13de Januar 1862: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Kühnel, betaler Arrestantinden 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udjærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestantinden Mette Kirstine Christiansdatter for begaaet Tyveri eller i alt Fald for ulovlig Dmgang med Hittegods.

Efterat Christen Andersen Skræders Hustru, Johanne Pedersdatter af Nauf, den 9de Juni forrige Aar havde opdaget, at et hende tilhørende Par Sko, som hun havde sat paa en Hjel i Bryggerstet, var blevet borte, og at et Par andre Sko var sat i Stedet derfor, og hendes Mistanke var falden paa Arrestantinden, der ifølge hendes Forklaring den foregaaende Dag havde været i hendes Huus for at tigge, fik hun den 23de samme Maaned, da hun var kommen til Skjorping By, hvor Arrestantinden havde Ophold i Fattighuset, af nogle andre Fattiglemmer Underretning om, at Arrestantinden var i Besiddelse af et Par Sko af lignende Bessaffenhed som de hende frakomne, og da hun derefter i Følge med 2 andre Personer paa Veien til Fattighuset modte Arrestantinden, tilstod denne ifølge bemeldte Personers edelige Forklaringer, at hun havde sjaalet Skoene og i Stedet for dem sat et Par andre Sko, som hun tidligere havde sjaalet i en Gaard syd for Hekum, hvilken Tilstaaelse hun gjentog, efterat Soguesfogden, til hvem hun ubleverede Skoene, var kommen tilstede, idet hun tillige bad de Tilstebevaerende om ikke at omtale Tyveriet, da det ellers vilde gaae hende galt. Under de derefter optagne Forhører har Arrestantinden imidlertid vedblivende nægtet at have sjaalet Skoene, med Hensyn til hvilke hun derimod har forklaret, at hun omtrent 14 Dage, forinden hun — som meldt — ubleverede dem, har fundet dem paa Veien fra et Udslyttersted ved Asp eller Nauf til Skjorping, at hun kun har brugt dem een Gang, da Overlæberet revnede, og at hun siden har haft dem liggende under sin Seng i Fattighuset uden at oplyse dem. Vel findes Arrestantindens Opgivende om, at hun skulde have afgivet den ommeldte Udenretstilstaaelse under den Forvirring, hvori hun ved Bestyrelsen om begaaet Tyveri blev sat, ingen Bestyrkelse ved Sagens Oplysninger, hvorimod Formodningen om Rigtigheden af Tilstaaelsen endvidere bekræftes derved, at hun ikke har turdet benægte, den 8de Juni forrige Aar at have været i Chr. Andersen Skræders Huus for at tigge, men disse Omstændigheder kunne dog ikke tillægges en saadan Vægt, at Arrestantinden, om hvem det ikke er oplyst, at hun har været i Besiddelse af de Sko, der vare satte i Stedet for de Johanne Pedersdatter frakomne, paa Grund heraf skulde kunne domsfældes for Tyveri, og da Betingelserne for det indirecte Tyvs- eller Hælderbeviis efter Lovens 6—17—10 og 11, cfr. Forordningen af 5de September 1841 § 6, eiheller ere fuldstændigt tilstede, idet kun eet Vidne edeligen har forklaret, at de Sko, hvoraf Arrestantinden har vedgaaet at have været i Besiddelse, tilhørte Johanne Pedersdatter, der isvrigt har aflagt Tilhjemlingsed, vil Arrestantinden kun kunne dømmes efter sin egen Tilstaaelse for ulovlig Omgang med Hittogods med Hensyn til de ommeldte Sko, der i deres forringede Tilstand ere vurderede til 2 Mk. og ubleverede til Johanne Pedersdatter, som har frataget Krav paa Erstatning for Forringelsen.

Arrestantinden, der ifølge Høiesterets Dom af 5te Februar 1839 var bleven dømt for 3die Gang begaaet Tyveri til Tugthuusarbejde paa Livstid og derefter ifølge kongelig Resolution af 12te Juli 1849 var bleven benaadet blandt Andet paa Vilkaar, at hun, saafremt hun paany maatte gjøre sig skyldig i en Forbrydelse, der ikke medfører højere Straf, atter vilde blive at hensejtte til Tugthuusarbejde

paa Livstid, blev derefter ved Høiesterets Dom af 18de Marts 1850 for Hæleri dømt til overensstemmende med bemeldte Resolution paany at hensættes til Tugthuusarbejde paa Livstid; ved kongelig Resolution af 30te September 1860 blev hun imidlertid igjen benaadet paa samme Billaar, som ovenfor er anført med Hensyn til den tidligere Benaadning.

Efter det Ovenansførte har Arrestantinden nu gjort sig skyldig til Straf som for 5te Gang begaaet Hæleri, men da Straffen herfor ifølge Forordningen af 11te April 1840 § 22 ei kan blive større end Tugthuusarbejde paa Livstid, og da der intet Hensyn vil kunne tages til Arrestantindens Forklaring om, at hun ikke, da hun ved sin sidste Værelse af Straffeanstalten blev foreløst Billaarene for Benaadningen, fatte disse Indhold, maa det billiges, at hun ved Underretsdommen er dømt til overensstemmende med den foranævnte kongelige Resolution af 30te September 1860 at hensættes til Tugthuusarbejde paa Livstid, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste“.

Nr. 121.

Advocat Liebe
contra**Anders Larsen** (Defensor Bunken),

der tiltales for Tyveri eller i alt Fald for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Kronborg vestre Birk's Extrarets Dom af 2den Novbr. 1861:
„Arrestanten Anders Larsen af Maarum Tinghuse bør hensættes til Forbedringshumsarbejde i atten Maaneder samt udrede sauntlige af denne Action lovligt flydende Omkostninger, derunder Salairer til Actor, Procurator Lund, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Schmidt, 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7de Januar 1862:
„Arrestanten Anders Larsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Birketingsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Meyer og Baug, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Forsaaavidt Sagen efter den fte Indstævning foreligger Høiesteret til Paafjendelse og i Henhold til de under denne Deel af Sagen ansførte Grunde, kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og

Justitsraad Bunchen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indante Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Kronborg vestre Birks Extraret hertil Retten indante Sag har Arrestanten Anders Larsen, der er sat under Tiltale for Tyveri eller i alt Fald uhjemlet Besiddelse af sjaalne Koster, stadig næglet paa ulovlig Maade at være kommen i Besiddelse af 4 hos ham forejndue Lærreds Skjorter, hvorimod han om de to af dem har angivet, ijor Foraar at have erholdt dem til Foræring af sin Kones Moster, Kirstine Andersbatter, eller, forsaavidt det ikke maatte være disse to Skjorter, han har erholdt af hende, da ikke at vide, hvor han har faaet dem fra, og om de to andre har forklaret, at han ligeledes ijor Foraar har kjøbt den ene af sin Søster, Karen Larsbatter, og at den anden er bleven syet til ham af hans Kone ijor Efteraar af Lærred, som han selv havde kjøbt i Helsingør. Men ligesom baade Kirstine Andersbatter og Karen Larsbatter have benægtet, at der iblandt de omspurgte 4 Skjorter findes nogen af dem, de erkende til forskjellige, skjøndt ikke de af Arrestanten angivne, Tider at have deels foræret deels solgt ham, og ligesom hans Kone har erklæret, at der ikke i de sidste 5 Aar af ham er blevet kjøbt noget Linned, eller af hende syet nogen Skjorte til ham, hvorimod hun har forklaret, at han, efter en Nat i Slutningen af Juli Maaned f. A. at være kommen hjem omtrent Kl. 12, den næste Morgen sagde til hende, at han havde lagt 4 Skjorter ude ved Brønden, som hun kunde tage, hvilke 4 Skjorter ere de her under Sagen omhandlede, — saaledes er der med Hensyn til de tvende af disse Skjorter deels ved de afgivne Vidneforklaringer, deels ved de paa Skjorterne opdagede Spor af Eierens paafyede, men igjen spillede Navn tilveiebragt Beviis for, at de tilhøre Huusmand Lars Nielsen af Treboe eller Græsted Overdrev, hvilken derhos edelig har bekræftet, at de ere ham frakomne mod hans Vidende og Villie Katten imellem den 23de og 24de Juli f. A. Med Hensyn til de to andre hos Arrestanten fundne Skjorter er det vel ogsaa af tvende Vidner edelig forklaret, at disse tilhøre nysnævnte Lars Nielsens Gader, Niels Simonsen; men da der, selv om der ved disse Vidner, af hvilke det ene er den angivne Besjaaalnes Hustru, kunde ansees tilveiebragt et tilstrækkeligt Giendomsbeviis, dog ikke kan tillægges den af Niels Simonsen aflagte Tilhjemlingsed fuld Gyldighed, idet han har været straffet med Forbedringshunsarbejde for Tyveri, kan Arrestanten ikke drages til criminel Ansvar for disse to Skjorters Vedkommende. Hvad derimod de to først ommeldte, til respective 1 Rdl. og 3 Rdl. Stykket vurderede Skjorter angaaer, vil Arrestanten, da der ikke foreligger tilstrækkelige Data til at ansee ham som den, der selv har sjaalet dem, efter det Ovennævnte være i Genhold til Lovens 6—17—10 og 11, jfr. Forordningen af 8de September 1841 § 6, at kelægges med Straf som for Hæleri, og da Arrestanten, der er langt over criminel Lavalder, foruden gjentagne Gange at være straffet med Fængsel paa Vand og Brød deels for Fornærmelser mod Politiet, deels for Overtrædelser af et ham af Politiet givet Tilhold samt

tvende Gange som actioneret for Tyveri kun at være frifunden for Actors videre Tiltale — ved nærværende Rets Dom af 30te August 1853 i Henhold til de nyseiterede Lovbud og Forordningen af 11te Apr. 1840 § 22 har været dømt til Fængsel paa Baud og Brød i 3 Gange 5 Dage, er hans Forbrydelse nu ved Underrettsdommen med Rette behandlet som 2den Gang begaaet Hæleri; men den af Underdommeren valgte Straf af Forbedringshøjsarbejde i 18 Maanedes findes at kunne nedsettes til Fængsel paa Baud og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger, der ere paalagte Arrestanten, og Størrelsen af de Actor og Defensor for Underretten tillagte Salairer billiges derimod den indbante Dom. Om Erstatning bliver intet at bestemme, da Eksterne ere komne tilstede, og ingen Paastand om Godtgjørelse for Affavnet af dem er neblagt“.

Nr. 102.

Justitsraad Bungen

contra

Peder Larsen Smed (Defensor Liebe),

der tiltales for ved et Knivstik at have foranlediget sin Hustrues Maren Hansdatter Kruses Død.

Samsø Birk's Gytrarets Dom af 30te Juli 1861: „Arrestanten Peder Larsen Smed bør have sit Liv forbrudt. Saa udreder han alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salairerne til Actor, Godsinspecteur Kruse, 6 Rdl., og til Defensor, Exam. juris, Forpagter Müller, 5 Rdl. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de Decbr. 1861: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Nyegaard og Cancelliraad Nyholm, betaler Arrestanten Peder Larsen Smed 8 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indbante Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indbante Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende af Underrettsdommeren med tiltagne Meddomsmænd inden Samsø Birk's Gytraret

spurgte hende, om hun ikke var frugtsommelig, og navnlig jensef den 28de April sidsteleden bestemt sigtede hende derfor, ikke har benægtet dette anderledes, end at der i hendes Udtryk laa en Erkjendelse af, at Madame Anderfen havde Ret, og hun har forklaret, at det ikke kunde falde hende ind at føde hemmeligt, da hun meget godt vidste, at hendes frugtsommelige Tilstand var bekendt; hun har herhos anbragt, at hun vel ikke havde sørget for Børnetoi eller gjort andre Forberedelser til sin Barselsfærd, men at hun — uden dog at støtte dette paa nogen nærmere Beregning eller paa andet end en løs Tanke — havde antaget, at hun ikke vilde komme til at føde forend Pintsen, til hvilken Tid hun havde faaet Tilladelse til at rejse til sin Fødeky i Slensborg; hun vilde da forblive i Haderslev, hvor hun tidligere havde tjent og hvor hun vilde anskaffe Børnetoi, og haabe at kunne ligge i Barselseng hos en Pige, med hvem hun stod i Brevvevling, men hvem hun dog ikke endnu havde tilskrevet derom og som under Sagen iøvrigt har erklæret, at Arrestantinden ingen Grund havde til at troe, at hun skulde kunne ligge i Barselseng hos hende eller af hende faae Hjælp til Anskaffelsen af Børnetoi. Forøvrigt havde Andersens Hustru tænkt paa at vilde overlade hende noget Børnetoi, uden dog at have omtalt det for Arrestantinden, og da hun den 28de April opfattede dennes Yttringer som en Tilstaaelse af hendes Svangerskab, havde hun sagt til hende, at hun vilde hjælpe hende med at anbringes et Sted i Horsens, samt tilladt hende at forblive i Tjenesten, indtil hun skulde ligge i Barselseng, hvilket Tilbud Arrestantinden efter sin Forklaring ikke modtog, fordi hun skammede sig over at komme til at ligge i Barselseng der og nødig vilde have, at Nogen i Horsens skulde faae hendes Frugtsommelighed at vide, hvilket hun haabede at kunne forebygge ved at rejse til Haderslev. Da Arrestantinden, som laa i samme Værelse som 5 af Andersens Børn, af hvilke det ældste var en Pige paa circa 10 Aar, og hvoraf 2 paa circa 4 og 2 Aar laa i samme Seng som Arrestantinden, gif iseng om Aftenen den 2den Mai sidsteleden, havde hun, efter sin Forklaring, endnu ingen Tanke om, at Redkomsten saasnart forestod, idet hun vel havde Hovedpine, men ikke følte saadanne Smertes, som kunde ansees for Forløbere for Fødselen; men da hun midt om Natten vaagne og følte Smertes, faldt det hende ind, at hun muligens nu kunde føde, og hun tænkte da et Dieblis paa at vække Andersens 10aarige Datter og bede hende falde paa sin Moder; da Smertesne imidlertid gif over, opgav hun dette Forsæt, idet hun troede, at hun ikke skulde føde, men strax efter kom Smertesne pludselig tilbage, hvorefter Fødselen strax gif for sig uden synderlig Smerte, idet Barnet, medens Arrestantinden laa i Sengen, ligesom af sig selv gif fra hende, og Efterbyrden fulgte strax efter med; hun tænkte, medens dette skete, ikke paa at tilkalde Hjælp, og ingen af Børnene i Værelset mærkede noget til hvad der foregik. Hun tog derefter Barnet op og lagde det tilligemed Efterbyrden ovenpaa hendes Dyne ved hendes Fødder, svøbt i en Kløfte, der dog laa saa let over det, at den ikke kunde forhindre det i at aande; Barnet gav vel efter hendes Forklaring ingen Lyd fra sig, hun mærkede ikke heller om det aandede, og hun faae ikke paa det, stjændt der stod en lille tændt Lampe ved hendes Seng; men efter hvad hun først har ubjagt, syntes hun dog at det rørte sig, og senere har

hun vel forklaret, at hun ikke mærkede nogen Bevægelse ved det, men hun har dog vedblivende udsagt, at det levede eller at hun, efterdi det var varmt, forestillede sig og havde modtaget og beholdt Indtrykket af, at det var levende. Strax efter Fødselen opstod nu efter hendes Udsagn den Tanke hos hende at dræbe Barnet, fordi hun ikke vidste, hvad hun skulde gjøre med det, men hun opgav strax denne Tanke, ligesom hun ogsaa strax syntes, at hun ikke havde Mod til at udsøre den; efter hendes oprindelige Forklaring laa hun derefter i et Par Timers Tid uden at formaae at tage nogen Beslutning eller vide, hvad hun skulde gjøre, naar Madame Andersen kom eller kaldte paa hende, og hendes Hoved var i den Tid saa smertefuldt, at hun ikke kunde klare sine Tanker, eller under Forhøret kunde meddele alle de forvirrede Tanker, som gik gjennem hendes Hoved; efter hendes senere Forklaringer derimod kaldt hun strax derefter i Søvn eller laa og blundede, og blev sig først igjen bevidst, da Madame Andersen omtrent Kl. 5 om Morgenen ringede paa hende. Da dette skete, overfom der hende efter hendes første Forklaring en saadan Angst og Fortvivlelse over hendes ulykkelige Stilling, at hun paa eengang syntes, at hun maatte dræbe Barnet, og hun sprang da strax ud af Sengen og løb med Barnet ud i Kjøkkenet; men senere har hun udsagt, at da hun, efter at have hørt det ringe, strax var sprungen ud af Sengen, var det hende som om hun ikke rigtigt kunde gaae, hvorfor hun satte sig lidt paa Sengen, og hun besluttede da at gaae og sige Madame Andersen Alting; men derpaa syntes hun atter, at dette ikke kunde lade sig gjøre — uden at hun dog har kunnet gjøre Rede for, hvad der egentlig bevægede hende til at forandre sin Beslutning, idet hun i dette Øieblik var saa forvirret, at hun ikke har nogensomhelst Erindring om, hvilke Tanker hun da havde — og hun greb nu Barnet med Esterbyrden, løb dermed ud i det til hendes Sovekammer stødende Kjøkken, hvor hun fik Die paa en Leerstaal, som hun fyldte med Vand af en i Kjøkkenet staaende Spand, og idet hun første Gang saae Barnet i Ansigtet og saae, at dets Øine vare lukkede, dypede hun derpaa dets Ansigt ned i Vandet i Skaalen; i det samme gav Barnet et eller to Sæt eller Spræl med Venene, men strax derpaa var det fuldstændigt roligt og det gav slet ingen Lyd fra sig; hun vedblev imidlertid at holde dets Ansigt i Vandet i nogen Tid, maaskee en 10 Minutter, og da hun antog det for dødt, svøbte hun det tilligemed Esterbyrden i et Forklæde og bragte det op paa Loftet, hvor hun lagde det i et der henstaaende hende tilhørende Skrin, som hun derpaa maa antages at have aflaaet; hun gif derefter ind til sin Madmoder, og da denne strax bemærkede hendes forandrede Udseende og sigtede hende for at have sødt samt forlangte at vide, hvor Barnet var, tilstod hun strax Alt uden Omsvøb og ubleverede Nøglen til Skrinet; da Barnet derpaa strax derefter blev ubtaget af Skrinet, var det endnu varmt, men en tilkaldt Jordemoder søgte forgjæves at falde det tilbage til Livet.

Den efter Ligets Obduction af de obducerende Læger afgivne, af det kongelige Sundhedscollegium tiltraadte Erklæring gaar ud paa, at Barnet var fuldbaaret og at det har levet og aanded efter Fødselen; bemeldte Læger have derhos erklæret, at Barnets Død maa antages fremkaldt derved, at dets Hoved

er holdt under Band, idet de tillige i en efter Overrettens Kjendelse afgiven Erklæring af 13de November forrige Aar, der ligeledes er tiltraadt af det kongelige Sundhedscollegium, have udtalt, at der vel ikke ved Obductionen er fundet Alt, hvad man er vant til at finde ved Drukningssbøden, men at der dog i det foreliggende Tilfælde findes Momenter, der gjøre Drukningssbøden utvivlsom, saa at Obductionsfundet bestemt taler imod, at Barnet allerede kan have været dødt paa den Tid, da Arrestantinden byttede dets Ansigt i Vandet.

Episemester Andersen, der talte med Arrestantinden strax efterat Barnet var fundet, har forklaret, at Arrestantinden da yttrede, at da Madame Andersen ringede paa hende, søgte hun saamegen Skam over Fødselen og over at have ladet sig besvangre af en gift Mand, at hun besluttede sig til at dræbe Barnet, og Jordemoderen, der samme Morgen Kl. cirka 7 talte med hende, har forklaret, at Arrestantinden for hende yttrede, at hun var bleven forstøbt af sine Forældre og forlabt af sin Kjæreste og derfor ikke ønskede, at disse skulde faae at vide, at hun havde født; med Hensyn til disse sidste Yttringer har Arrestantinden imidlertid under Forhørerne udsagt, at hun hverken kan bekræfte eller benægte at have brugt dem, da hun ikke erindrer det allermindest derom eller kan sandse og samle hvad der foregik medens Jordemoderen var tilstede — og heri kan hun efter Jordemoderens Formening have Ret, da hun forekom denne heelt forvirret — og under Forhørerne har Arrestantinden, som berørt, ikke kunnet forklare sig om, hvad der bevægede hende til at dræbe Barnet, hvorimod hendes Forklaringer gaae ud paa, at hendes Tanker, da hun løb ud i Kjøkkenet med Barnet, vare meget uklare, at de heelt forvirredes, at hun ikke var istand til at overveie hvad hun foretog sig og at hun, hvis hun havde kunnet samle sine Tanker og ikke i det Dieblisk havde været heelt forvirret, visstelig ikke vilde have dræbt Barnet eller tilføiet det noget som helst Ondt. Jordemoderen har nu ogsaa deels paa givne Anledning yttret den Formening, at Arrestantinden ved det stærke Blodtab, Fødselen maa have forarsaget hende, maa have været i en saa forvirret og ubevidst Tilstand, at hun neppe har kunnet sandse eller have Erindring om, hvorvidt Barnet har grædt eller klynket eller ikke, deels udsagt, at Arrestantinden, da hun, som anført, cirka Kl. 7 talte med denne, faae meget spændt ud, og at hendes Dine havde Udtrykket af Sindsforsvirring, men at den spændte Tilstand lettedes noget ved at hun kom til at græde, og Episemester Andersens Hustru har forklaret, at hun er overbevist om, at Arrestantinden hverken om Morgenen efter Fødselen eller den første Dag derefter, da hun besøgte Arrestantinden paa Sygehuset, havde sin fulde Bevidsthed, samt at det, da hun den 3die Dag efter Fødselen igjen besøgte Arrestantinden paa Sygehuset, forekom hende, at der var foregaaet en Forandring i Arrestantindens Tilstand saaledes, at hun var vaagnet af den Dvale eller ubevidste Tilstand, hvori hun tidligere havde ligget, samt endelig, at Arrestantinden, da Andersens Hustru den sidstnævnte Dag søgte at gjentagde i hendes Erindring, hvad der var talt eller passeret efter Fødselen, slet ikke kunde mindes Noget herom. Derhos har Opvartningskoneen paa Sygehuset, paa hvilket Arrestantinden under Sagens Drift har henligget, navnlig af Hensyn til eensomt Fængsels mulige skadelige Indvirkning paa hendes Sindstilstand,

forklaret, at naar Arrestantinden har været alene i en Timestid, har hun oftere været heelt forvirret og ikke kunnet tale fornuftigt, førend hun er kommen til at græde, samt at hendes Dine da havde haft et heelt forvirret Udtryk; men ligesom Districtslægen har erklæret, at han vel stebse ved sine daglige Besøg paa Sygehuset har fundet Arrestantinden i en meget mørk, nedtrykt Sindstemning og meget ordknapp, men uden derfor at kunne erklære hende for sindsforvirret, saaledes har det kongelige Sundhedscollegium med Hensyn til hendes Sindstilstand under og efter Fødselen udtalt, at de meddeelte Dyplysninger intet indeholde, som taler for, at Arrestantinden har været psykisk utilregnelig. Naar nu tillige henføres til, at Arrestantinden har kunnet give en nøiagtig Forklaring om, hvorledes hun udførte Gjerningen og hvad hun strax derefter foretog sig, og at hun saaledes ingenlunde kan formodes da at have været i en ubevist Tilstand, og at hendes egne Forklaringer heller ikke kunne anses at gaae ud paa, at hun skulde have været egentlig sindsforvirret, da hun udførte Gjerningen, men nærmest kun paa, at hendes Tanker vare saa forvirrede, at hun ikke ret kunde overveie, hvad hun gjorde, eller havde nogen klar Bevidsthed om, hvorfor hun handlede saaledes, ffjønes det at maatte antages, at om end Arrestantinden har været i en exalteret og forvirret Tilstand, hvori Motiverne til hendes Gjerning ikke have staaet klart for hende, har hun dog ikke befundet sig i en Tilstand, der kunde udelukke psykisk Tilregnelighed og hvori hun navnlig ikke skulde være sig sin Gjerning og dennes Følger samt det Forbryderiske i samme bevidst.

Da det nu efter de afgivne Lægeerklæringer maa antages, at Barnet endnu har levet, da Arrestantinden dyppede dets Ansigt i Vandet, og at dets Død saaledes er bevirket ved dette Arrestantindens Foretagende, vil Arrestantinden for forsættelig at have ombragt sit nysøbte Barn være at dømmes efter Lovens 6—6—7, cfr. Forordningen af 4de October 1833 § 10, cfr. § 6, til at miste sin Hals og hendes Hoved at sættes paa en Stage“.

Tirsdagen den 18de Martz.

Nr. 99.

Statsraad Salicath

contra

Peder Larsen Skjelby og **Tens Larsen** (Defensor Bunchen),
der tiltales for Indbrudsthyveri.

Frshensborg-Hauskøb Birks Extrarets Dom af 13de August 1861:
„Arrestanterne Peder Larsen Skjelby og Tens Larsen bør henføres, Forstnævnte til Tugthuusarbejde paa Livstid, Sidstnævnte til Forbedringshuusarbejde i 6 Aar. Saa bør Arrestanterne og in solidum udrede alle af denne Sag lobligt flydende Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor, Procurator Friis, 8 Rdl., og Defensor, Procurator Nors, 5 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsloverets Dom af 18de Novbr. 1861: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffen for Arrestanten Peder Larsen Skjelby bestemmes til Tugthuusarbejde i 12 Aar. 3 Salair til Actør og Defensor for Overretten, Procurator Møller og Proceprocurator Saaesen betale Arrestanterne, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rdl. til hver. At efterkommes under Udjærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde findes begge de Tiltalte retteligen ansete for at have gjort sig skyldige i det i samme omhandlede natlige Indbrudstyveri; men da Tiltalte Peder Larsen Skjelby ved Høiesterets Dom af 19de October 1842 er dømt for 3die Gang begaaet Tyveri, vil han nu være at tilfinde Straf, overensstemmende med Forordningen af 11te April 1840 § 16, for denne Forbrydelse 4de Gang begaaet, hvilken Straf findes at burde bestemmes til Tugthuusarbejde paa Livstid.

Med denne Forandring vil Dommen være at stadfæste, idet de for Tiltalte Jens Larsens Vedkommende efter dens Afvigelse fremkomne nye Oplysninger ikke ville kunne tages i Betragtning ved Sagens Paakjendelse.

Chi kjendes for Ret:

Peder Larsen Skjelby bør hensættes til Tugthuusarbejde paa Livstid. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. 3 Salarium til Etatsraad Salicath og Justitsraad Bunken for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 30 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanterne Peder Larsen Skjelby og Jens Larsen for Indbrudstyveri.

Lidlig om Morgenen den 28de April d. A. opdages det, at der i Hadssten Kro var steet Indbrud, idet der i et i Enden af Krohuset ind til Gaarden værende Gæstefammer var aflaget et Bindue, der fandtes staaende nedensfor paa Jorden, og paa hvilket en Klude var indtrykket, medens et Stykke Papir oversmurt med Sæbe fandtes fastklisset paa samme, ligesom der ogsaa fandtes Spor af Taaspidsjer paa Muren, og af en i Kammeret værende Seng var der borttaget en Dverdyne, 2 Underdyner, 2 eller 3 Puder, et Sengtæppe og et Par Lagener. En forhenværende Handelsbetjent, der den paa-gjældende Nat havde ligget i et tilsløbende Værelse, var efter sin Forklaring omtrent Kl. 12 vaagnet ved, at han hørte en Klude klirre, men det faldt ham

ikke ind, at det var i Bærelset ved Siden af, hvor han derefter ikke hørte mindste Lyd.

Det Stykke Papir, der havde været paaklistret Binduesruben, bejandtes at være et Brev, der fra Korsøer var skrevet til Arrestanten Peder Larsen Skjelby eller dennes Kone, hvilket gav Anledning til bemeldte Arrestants Anholdelse, og da ogsaa Arrestanten Jens Larsen, med hvem det var oplyst at Skjelby havde haft Omgang, blev anholdt og forhørt, afgav bemeldte Jens Larsen en Forklaring, der i det Væsentlige gaaer ud paa, at han Løverbagen den 27de April d. A. efter Anmodning af Skjelby indfandt sig paa dennes Bopæl i Naby og, efterat Skjelby havde sagt, at han skulde gaae med, da der var Penge at tjene, om Eftermiddagen gik med ham, uden at det dog blev omtalt, hvor de skulde hen, eller i hvilket Grinde de gik; Skjelby medtog fra sit Hjem en Sæk, og undervejs fremtog han af en Steendysse endnu en Sæk, som han havde skjult der. Da de vare passerede Landsbyen Søsten, fortalte Skjelby, at han havde solgt nogle Sengklæder, som han havde opgivet at have arvet efter en afdød Broder i Kjøbenhavn, til Mikkel Heibedals Sønnen i Brabrand, og at han, da han ingen Sengklæder havde, nu maatte see at skaffe nogle, hvorfor han bad Jens Larsen at sælge med sig til en Kro, hvor han vidste, at der kunde tages Sengklæder. De fortsatte da deres Gang til Hadsteen Kro, hvor de ankom Kloften mellem 9 og 10, og da Folkene sammesteds endnu ikke vare gaaede til Ro, ventede de noget udenfor, idet de først gik frem og tilbage paa Veien og derefter satte sig paa noget ikke langt fra Kroens Gavls henliggende Tømmer. Her fremtog Skjelby et Stykke Papir, som han havde haft med sig hjemmefra, og oversmurt det med Sæbe, hvorefter de gjennem en Laage begave sig om til det ovennævnte Bindue paa den indvendige Side af Krohuset, idet det navnlig var Meningen, at Jens Larsen skulde være Skjelby behjælpelig, men uden at der havde været talt om, hvorledes dette skulde skee; Skjelby lagde derefter Papiret paa en Mude og trykkede denne ind, men da Jens Larsen hørte, at det klirrede, løb han tilbage til det fornævnte Tømmer og forblev der, til Skjelby kaldte paa ham. Der laae da nogle Sengklæder paa Jorden, om hvilke Skjelby sagde, at han gjennem Binduet havde været inde i Kroen og taget dem. Efterat Arrestanterne derpaa havde deelt de sjaalne Sengklæder saaledes, at Jens Larsen efter sin oprindelige Forklaring fik en Underbyne og et Par Lagener, og Skjelby de øvrige, forlode de Kroen, idet de bare Sengklæderne i de medbragte Sække; undervejs skiltes de ad, og Jens Larsen skjulte derefter de ham tilfaldne Koster i en Hatmsæk, hvorfra han den paafølgende Mandag eller Tirsdag afsendte Dynen og derpaa, idet han efter Skjelbys Raad foregav at have faaet den i Arv fra Sjælland, folgte den for 15 eller 16 Mk. til en Huusmand — af hvem den under Sagen er bleven udleveret, hvorefter den er bleven vurderet til 8 Rdl. — hvorimod han bortkastede Laguerne. Tirsdagen den 30te April var Jens Larsen atter i Skjelbys Logis og fik da af ham endnu 2 Rdl. som sin Andeel af Udbyttet i Dyveriet, ved hvilken Leilighed Skjelby tillige fortalte ham, at han havde solgt de ham tilfaldne Sengklæder til Mikkel Heibedals Sønnen og den

foregaaende Aften bragt dem over til disse samt blandt Andet faaet en blaa Vadmel's Frakke, som han foreviste Jens Larsen, for Sengeklæderne.

Under et efter Sagens Paabømmelse ved Underretten paa Arrestanten Jens Larsens Begjæring optaget yderligere Forhør har han endvidere forklaret, at han som sin Andeel af de sjaalne Koster foruden de fornævnte Gjenstande erholdt en Pude med Duun, et Sengetæppe og et Haandklæde — hvilket sidste isvrigt ikke er blevet savnet af Besjaalne — og at han Søndagen den 28de April om Eftermiddagen afhentede sin Sæk med Sengeklæder fra det Sted, hvor han om Natten havde skjult den, og derefter var den til Arrestanten Skjelbys Logis i Aaby, hvor saavel Skjelby som dennes Kone var tilfæde, da Sengeklæderne bleve udtagne af Sækken og Tyveriet blev omtalt, samt at Skjelby senere om Aftenen hentede den anden Sæk med de øvrige Koster og angav at have haft den liggende i en Mergelgrav tilbækket med Steen. Den næste Dag afflippede Jens Larsen det Lagenerne paasyede Mærke og folgte dem derefter for 1 Rdl. til en Epseværts Kone i Aarhus, af hvem Lagenerne, der ere ansatte til en Værdi af 3 Rdl., senere ere blevne udleverede; Tæppet, der er vurderet til 1 Rdl., og Haandklædet skjulte han derimod i en Sandgrav, hvor de imidlertid uagtet senere anstillet Undersøgelse ikke have kunnet findes; endelig har Arrestanten angaaende den ovennævnte Pude med Duun, der er ansat til en Værdi af 3 Rdl., forklaret, at Skjelbys Kone har fortalt, at hun havde brændt det yderste Daar om samme og brugt det inderste til et Klædningsstykke til hendes Barn samt fyldt Dunene i en af hendes egne Hovedpuder.

Arrestanten Peder Jensen Skjelby har vedholdende benægtet at have haft Deel i det omhandlede Indbrudstyveri, idet han har paastaet, at Alt, hvad Arrestanten Jens Larsen som ovenfor anført herom har forklaret, er løgnagtigt. Med Hensyn til det paa Gjerningsstedet forefundne, til Arrestanten eller dennes Kone adresserede Brev har han saaledes først udsagt, at han aldrig har seet det eller haft det i sit Bærg, hvilket han dog senere har forandret til, at han ikke med Visshed veed, om han har seet det før eller virkelig har modtaget det; og paa Foreholdelse af, at det var oplyst, at han ikke havde været i sit Logis den Nat, da Tyveriet blev begaaet, har han forklaret, at han tilbragte den foregaaende Dags Eftermiddag i Aarhus, hvor han paa forskellige Steder nød en Deel Brændeviin, saa at han tilsidst blev aldeles beruset, hvorfor han paa Hjemveien maatte lægge sig til at sove i en Halmhæs og først kom hjem den næste Morgen omtrent Kl. 7; Værterne paa de Steder, hvor Arrestanten efter sit Aubringende vil have været den paagjældende Eftermiddag, have imidlertid ikke kunnet minde, om han til den ansøgte Tid har været hos dem.

Arrestanten Skjelbys Kone Karen Christensdatter har derimod forklaret, at Arrestanten Søndagen den 28de April fortalte hende, at han efter en Broder i Rjøbenhavn havde arvet nogle Sengeklæder, som nu vare komne til Aarhus, og at han derefter gif bort og efter circa 1 Times Fraværelse kom tilbage med nogle Sengeklæder i en Sæk, nemlig 2 Dyrer og en Pude, hvilke han den næste Dags Aften folgte til Brødrene Thøger og Niasmus Rasmussen, der vare fulgte hjem med ham fra Arbeide; efterat Handelen, hvorved det blandt Andet var

bestemt, at Arrestanten skulde have en blaa Vadmel's Frakke i Bytte, var afsluttet, gik begge Brødrene og Arrestanten bort, idet de medtog Sengenklæderne, og den næste Dag saae Karen Christiansdatter den ommeldte blaa Frakke, der ligeledes blev foreviist Arrestanten Jens Larsen, da han om Eftermiddagen kom til dem og af Skjelby fik udbetalt 2 Rdl.

Endvidere har den ovennævnte Thøger Rasmusen — der er Pleiesøn af en Mand ved Navn Mikkil Heibedal — edelig forklaret, at Arrestanten Skjelby engang i afvigte Foraar fortalte ham, at han havde en Sengs Klæder, som han havde arvet efter en Broder i Kjøbenhavn og som han ønskede at afhænde til Thøger Rasmusen, der ogsaa erklærede sig villig til at købe en Dpne. Den paafølgende Store-Bebedag, den 26de April, kom Arrestanten hjem til ham og fortalte, at han den næste Søndag vilde hente Sengenklæderne hjem fra Aarhus og skulde da samme Dag bringe dem til Thøger Rasmusen. Arrestanten kom imidlertid ikke om Søndagen, men den næste Dag, da de traf sammen ved Jernbanearbejdet, sagde Arrestanten, at han nu havde saaet Sengenklæderne hjem, og at Thøger kunde komme over til ham om Aftenen for at see dem. Om Aftenen gik Thøger tilligemed sin Broder Rasmus Rasmusen over i Arrestantens Logis, hvor de handlede om Sengenklæderne, der navnlig bestode af en Overdpne, en Underdpne og en Pude — hvilke ere bragte tilstede under Sagen og vurderede tilsammen til 23 Rdl. — og efterat Handelen var sluttet, hjalp Arrestanten Thøger at bære Sengenklæderne over i Sidstnævntes Logis, hvor der blev drukket Piltjød paa Handelen og Betalingen afgjort, saaledes at Arrestanten blandt Andet modtog en blaa Vadmel's Frakke i Bytte.

I Overensstemmelse hermed har den fornævnte Rasmus Rasmusen edelig forklaret, at han af sin Broder vidste, at Arrestanten Skjelby allerede for en Tid tilbage havde tilbudt ham Sengenklæder, som han angav at have arvet fra Kjøbenhavn, og at Vidnet var tilstede, da Arrestanten Store-Bebedag kom og fortalte, at han Søndagen derefter vilde hente Sengenklæderne fra Aarhus og bringe dem til Thøger Rasmusen; da Arrestanten imidlertid ikke havde bragt dem om Søndagen, men den næste Dag paa Jernbanen havde anmodet Thøger om at komme over til ham i hans Logis, fulgte Vidnet om Aftenen med Thøger derover, hvor Arrestanten fremtog Sengenklæderne, og om hvad der derefter påsejrede har Vidnet forklaret aldeles overensstemmende med Thøger Rasmusen. Ligeledes har Huusmand Jens Andersen, hos hvem Thøger og Rasmus Rasmusen havde Logis, edelig forklaret, at han, der havde hørt af Thøger, at denne for en Tid siden var tilbudt Sengenklæder af Arrestanten, Mandagen den 29de April om Aftenen var tilstede i sit Huus, da Thøger og Arrestanten kom der medbringende Sengenklæderne, som Thøger havde kjøbt af Arrestanten, og at denne modtog Betaling for Sengenklæderne.

Arrestanten Skjelby, der først havde nægtet at have været i Thøger Rasmusens Logis om Mandagen eller at have modtaget nogen Vadmel's Frakke af ham, hvorimod han indrømmede, at Thøger Mandag Aften havde været hos ham, ved hvilken Leilighed Arrestanten efter sin Forklaring indløste sit Uhr, som Thøger havde havt i Pant, medens der derimod aldeles ikke var eller havde

været Tale mellem dem om Sengenklæder, har, efterat Thøger og Rasmus Rasmusens samt Jens Andersens foransførte Forklaringer vare ham foreholdte, udsagt, at Thøger og Rasmus Rasmusen den paagjældende Mandag, efterat være fulgte med ham til hans Logis, laante 2 Poser af ham, med hvilke de gik bort og efter en Times Lids Forløb kom tilbage med Poserne fulde, hvorefter Arrestanten hjalp Thøger at bære disse hjem, ligesom han ogsaa senere hjalp Thøger med at hale Indholdet, der — som Arrestanten udtrykker sig — var „noget blødt Noget“, ud af Poserne; under dette Ophold i Thøger og Rasmus Rasmusens Logis indløste Arrestanten tillige sit Uhr og modtog en blaa Vadmelss Krafte, som han tidligere havde talt om at ville kjøbe — men som imidlertid efter hans Anbringende senere er bleven frastjålet ham — ligesom han ogsaa hørte, at der blev snuffet tillykke med Handelen, men uden at han vil vide, hvilken Handel der dermed meentes. Forøvrigt har han erklæret saavel de sidstnævnte 3 Deponenters Forklaringer som hans Kones foransførte Forklaring for urigtig.

Vestjaalme, Kromand Niels Nielsen, har præsteret Eendomsbeviis og aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til samtlige de ovenomhandlede under Sagen tilstedekomne Sengenklæder, og da det derhos ved Rasmus Rasmusens og Jens Andersens ovenanførte Vidnesbyrd maa ansees godtgjort, at Arrestanten har været i Besiddelse af de af Thøger Rasmusen udliveredede Sengenklæder og navnlig ogsaa har modtaget Betaling for dem, maae Betingelserne for Anvendelsen af det i Danste Lovs 6—17—10 og 11 hjemlede Beviis ansees at være tilstede; naar nu endvidere henføres til samtlige øvrige i det Foregaaende omhandlede mod Arrestanten talende Data, og navnlig til, at Arrestanten Jens Larsen stadigen har sigtet ham for Indbrudstyveriet uden at lægge Skjul paa sin egen Deelagtighed deri, at det ovenomhandlede Brev — der vel nu er utæseligt, men som under Sagens Behandling ved Underretten saavel af Dommeren som af den, der har skrevet det, og navnlig ogsaa af Arrestanten selv er erkendt at være adresseret til Arrestanten eller dennes Kone, ligesom det ogsaa netop paa Grund af den paa samme forenævnte Adresse først hentsede Mistanken paa Arrestanten — siensynlig er benyttet ved Tyveriets Udførelse, at Arrestanten den paagjældende Nat har været borte fra sit Hjem, uden at det dog har kunnet oplyses, hvor han har været, at han ifølge Thøger og R. Rasmusens foransførte edelige Forklaringer allerede før Tyveriets Udførelse har solgt den forstnævnte Sengenklæder, som han dengang ikke var i Besiddelse af, at hans Forklaringer under Forhørene have været tilbageholdende, modsigende og tildeels beviislig usandsfærdige, samt at han er en ved tidligere begaaede Forbrydelser og navnlig en Mængde Indbrudstyverier i høi Grad graveret Person — findes det overeensstemmende med Forordningen af 8de September 1841 § 6 at maatte statueres, at Arrestanten selv har stjaalet Kosterne og navnlig ved det under Sagen omhandlede Indbrudstyveri.

Arrestanten Skjelby har efter tidligere flere Gange at have været straffet, og deriblandt ifølge Krigsrets Dom af 15de Juli 1833 for Tyveri med 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, under en mod ham og flere Tilstalte

anlagt Sag for Tyveri, Nøveri, Bedrageri, Hæleri og uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster ved Højesterets Dom af 19de October 1842 været dømt til Arbeide i Kaspshuset i 16 Aar, hvorhos han ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18de Mai 1844 endvidere blev anset som for 3die Gang begaaet Hæleri med Straf af samme Slags Arbeide i 3 Aar; ved allerhøieste Resolution af 5te October 1857 blev Arrestanten stjænket Friheden, og senere har han ikke været tiltalt eller straffet.

Arrestanten vil nu for den ham ifølge det Ovenansførte overførte Forbrydelse blive at ansee for 3die Gang begaaet Tyveri eller som for 4de Gang begaaet Hæleri efter Forordningen af 11te April 1840 § 15 eller § 22, cfr. § 12, 2det Led, idet navnlig det omhandlede Indbrudstyveri efter samtlige Oplysninger i Sagen maa statuerees at være begaaet ved Nattetid, og Straffen for ham findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Tugthuusarbeide i 12 Aar.

Arrestanten Jens Larsen, der er født 1839 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, vil for den af ham ifølge hans ovenansførte Tilstaaelse, der stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, udviste Deelagtighed i den omhandlede Forbrydelse blive at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 2det Led, cfr. § 21, hvorved bemærkes, at der ifølge Danste Lovs 1—15—1 ikke vil kunne tages noget Hensyn til den af ham under det ovennævnte efter Sagens Paadømmelse ved Underretten optagne Forhør afgivne Forklaring om, at Tyveriet blev begaaet strax efter Arrestanternes Ankomst til Kroen Kl. 9 à 10, forinden Folkene sammesteds endnu vare gaaede tilsens, idet denne Forklarings Rigtighed ikke paa nogenjomhelst Maade er bestrøket ved, hvad der i saa Henseende er oplyst under Sagen. Den for denne Arrestant ved Underrettsdommen fastsatte Straf af 6 Aars Forbedringshuusarbeide findes efter Sagens Omstændigheder at være passende, og da bemeldte Doms Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den med den af det Ovenansførte flydende Modification i Straffen for Arrestanten Esjelby, hvilken ved Underrettsdommen var fastsat til Tugthuusarbeide paa Livstid, være at stadfæste“.

Nr. 139.

Advocat Liebe
contra**Jeppe Bium** (Defensor Bungen),

der tiltales for Bedrageri.

Varde Kjøbstads Eyrarets Dom af 20de Novbr. 1861: „Arrestanten, fattiglem Jeppe Bium, bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar, samt udrede alle af sin Arrest og denne Sag samt sin Genbringelse til Straffeanstalten lovligt flydende Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Prøveprocurator Bloch, og Defensor, Procurator Nyssum, 3 Rd. til hver. At efterkommes under Afjærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 10de Febr. 1862: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Holm og Faber, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Justitsraad Bunghen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Fattiglem Jeppe Bium for Bedrageri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han en Dag i October Maaned f. A. har tilvendt sig en til 24 St. vurderet Tobakspibe, der tilhørte et andet Fattiglem og laa paa en Hylde i deres fælles Sovestue i Varde Fattighuus, samt at han derefter har solgt Piben, der imidlertid er kommen tilstede under Sagen og ubleveret til Eieren.

Ifølge Sagens Oplysninger havde Tiltalte vel den ommeldte Dags Formiddag haft Piben tillaaens for at røge af den, men saavel efter Eierens som Tiltaltes Forklaring var det dog kun Meningen, at Tiltalte skulde have den tillaaens denne ene Gang, og da Tiltalte nu ogsaa maa anses efter Afbenyttelsen i Virkeligheden at have tilbageleveret Piben, idet han nemlig i Eierens Paasyn havde lagt den tilbage paa Hylben, og han derefter først om Eftermiddagen samt i Eierens Fraværelse og uden dennes Vidende igjen satte sig i Besiddelse af den og forlod Fattighuset med den, findes hans Forhold nærmest at maatte betragtes som Tyveri.

Tiltalte, der oftere forhen har været straffet, og navnlig senest ifølge Høiesterets Dom af 14de April 1858 for Bedrageri er anset med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar som for 3die Gang begaaet Hæleri, vil saaledes, idet den Omstændighed, at Actionsordren alene lyder paa Bedrageri, ikke findes at kunne være til Hinder derfor, for det af ham nu forøvede Tyveri i Henhold til Forordningen af 11te April 1840 § 79, cfr. § 25, være at anses med Straf som for 4de Gang begaaet Hæleri efter Forordningens § 22, og da den ved Underrettsdommen fastsatte Straf af Forbedringshuusarbejde i 4 Aar efter Sagens Omstændigheder findes passende og bemeldte Doms Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den være at fastsætte“.

Mandagen den 24de Marts.

Nr. 124.

Statsraad Salicath

contra

Ane eller Anna Marie Dlesen eller Andersen (Defensor Liebe),
der tiltales for Børnesødsel i Dølgemaal og Fosterermord.

Norvang og Lørrild Herredets Eyreretts Dom af 22de October 1861: „Arrestantinden Ane Marie Dlesen bør miste sin Hals og hendes Hoved at sættes paa en Stage. Saa bør hun og at udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt i Salair til Actor, Procurator Seidelin, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Borch, 3 Rdl. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 20de Januar 1862: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Holm og Procurator Faber, betaler Arrestantinden 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Arrestantinden Ane Marie Dlesen eller Andersen for Børnesødsel i Dølgemaal og Fosterermord.

Den af Arrestantinden i denne Henseende afgivne Tilstaaelse, der i det Væsentlige bestrykes af Sagens øvrige Oplysninger, gaaer ud paa følgende:

Efterat hun omtrent ved Begyndelsen af Aaret 1860 var bleven Kjøreste med Karlen Faust Pedersen eller Ottesen, havde hun jævnlig legemlig Omgang med ham; i Løbet af Efteraaret udeblev hendes maanedlige Forandringer, og da hun omtrent ved Nytaarstid syntes at spore, at Noget rørte sig i hendes Underliv, formodede hun, der ikke tidligere havde født, at hun var frugtformelig, hvilket hun da strax meddeelte sin Kjøreste; men da denne erklærede ikke at ville vedkjende sig Paterniteten til Børnet, og hun saaledes — som hun har udtrykt sig — ikke havde nogen Faber til sit Barn og derhos ikke kunde vente nogen Understøttelse af sin Faber, der efter hendes Udsagn er en fattig Mand, vovede hun ikke at aabenbare sin Tilstand for Andre, men besluttede at søde i Dølgemaal. Hun nægtebe derfor gjentagne Gange paa Foreholdelse af hendes Huusbond og Madmoder at være frugtformelig, ligesom hun ogsaa undløb at gjøre

Forberedelser til Fødselen og navnlig at anskaffe Børnetoi, idet det var hendes Hensigt, saafremt hun fødte et dødt Barn, at skaffe det tilside og skjule Sporene af Fødselen, hvorimod hun, hvis hun fødte et levende Barn, vilde hidkalde sin Madmoder og tilstaae Alt for hende. Efterat Arrestantinden en Søndag i Februar f. A. havde været til Dands, begyndte hun den næste Formiddag at føle Smærter i Lænderne og Trængen i Underlivet, og da hun — der af flere Omstændigheder, og navnlig ved at sammenholde den Tid, til hvilken hun havde havt legemlig Omgang med Laust Pedersen eller Ottesen, og den Tid, da hun sølte at Barnet rørte sig i hendes Liv, antog, at Fødselen vilde indtræffe omtrent ved denne Tid -- heraf formodede, at Fødselstiden nærmede sig, beholdt hun af sin Madmoder Lilladelse til at gaae tilfængs; Smærterne toge nu til, uden at de dog vare saa heftige, at hun maatte skrige, og efter omtrent 3 Timers Forløb fødte hun, der saavel under som umiddelbart efter Fødselen, under hvilken hun ikke havde Dypen over sig, beholdt sin fulde Bevidsthed, uden at nogen af de Personer, der sædvedes i Nærheden af den Stue, hvori hun laa, mærkede det, et efter hendes Formening fuldbaaret Drengbarn, der kom frem aldeles af sig selv, og navnlig uden at hun med Hænderne berørte det eller trak det ud; umiddelbart efterat Barnet var kommet til Verden fulgte Efterbyrden, og hun vil ikke have overrevet eller overskaaret Navlestrengen. Saasnart Barnet var aldeles skilt fra hende, tog hun det frem og undersøgte det, men det var da uden Liv og Bevægelse og efter hendes Formening fuldkommen dødt; ikke desto mindre lagde hun det i sin Arm. saaledes at det havde Hovedet ovenfor Dypen, i den Tro, at det skulde komme tillive, men da dette ikke skete, lod hun Barnet tilligemed Efterbyrden blive i sin Seng til næste Morgen, da hun stod op og efterat have indshvøbt det i et Stykke gammelt Linned henlagde det i sin Dragtiste, hvor det forblev i omtrent 3 Uger, indtil det endelig faldt hende ind at kaste det i en lille Brønd paa hendes Huusbonds Eng, hvilket hun derpaa udjørte en Aften, da Husets øvrige Beboere vare gaaede tilfængs, og Liget blev derefter den 19de Juli f. A. fundet i bemeldte Brønd i forraadnet Tilstand.

Følge det af vedkommende Districtslæge afgivne visum repertum fremgik det med Bestemthed af den af ham Dagen efterat Liget var fundet anstillede Undersøgelse, at Fosteret havde været af Mandkjøn og fuldbaaret, hvorimod det paa Grund af den høie Grad af Forraadnelse og Oplosning, hvori Liget forefandtes, ikke kunde afgjøres, om Fosteret havde levet og aanded efter Fødselen; vedkommende Physicus har erklæret det for sandsynligt, at Barnet har været fuldbaaret, hvorimod det efter hans Erklæring er umuligt at afgjøre, om det har levet og aanded efter Fødselen, eller hvorvidt der har været anvendt nogen Vold imod det. Det kongelige Sundhedscollegium har henholdt sig til Districtslægens og Physiici Erklæringer.

Da det nu efter det Foransførte maa ansees godtgjort, at Arrestantinden forsætlig har født i Dølgemaal, og der isøvrigt Intet er fremkommet, som kunde svække den i Danst Lovs 6--6--8 hjemlede Formodning om Foster mord, vil hun efter det nævnte Lovsted være at ansee, som om hun med Villie havde ombragt sit Foster.

Arrestantinden, der er født i 1837 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, er saaledes ved Underretsbommen retteligen idømt den i Danske Lovs 6—6—8, cfr. 7, foreskrevne kvalificerede Livsstraf, og da bemeldte Doms Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den være at stadfæste“.

Nr. 104.

Statsraad Salicath

contra

**Hans Peder Pedersen og Anders Sørensen Naast eller
Gammelgaard** (Defensor Bungen),

der tiltales for voldeligt Overfald paa fagesløs Mand og Sidstnævnte tillige for at have været Politiets Tilhold overhorig.

Hjern og Ginding Herredets Eyrarets Dom af 12te Octbr. 1860: „De Tiltalte Karen Nielsdatter og Christine Deiberg bør for Actors videre Tiltale i denne Sag frie at være. De Tiltalte Hans Peder Pedersen og Anders Sørensen Naast eller Gammelgaard bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød hver især i 5 Dage. Samtlige Tiltalte bør in solidum udrede alle af nærværende Sag flydende Omkostninger, derunder Arrestomkostninger og Salair til Actor, Kammerraad, Procurator Repsdorph, og Defensor, Procurator Schubarth, 5 Rdl. til hver. Under Udfærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 18de Mai 1861: „De Tiltalte Karen Nielsdatter, Pedersens Hustru, og Christine Deiberg, Gammelgaard's Hustru, bør for Actors Tiltale i denne Sag frie at være. De Tiltalte Hans Peder Pedersen og Anders Sørensen Gammelgaard bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød hver i 2 Gange 5 Dage samt, Een for Begge og Begge for Een, udrede Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor for Underretten 6 Rdl., til Defensor samstedes 5 Rdl., samt til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Kühnel og Prøveprocurator Faber, 8 Rdl. til hver. Det Idømte at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for H. P. Pedersens og A. S. Naast's eller Gammelgaard's Vedkommende anførte Grunde vil den forsaavidt være at stadfæste, dog at Straffetiden for hver af dem findes at burde bestemmes til 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden for hver af de

Tiltalte bestemmes til 4 Gauge 5 Dage. 3 Salarium til Statsraad Salicath og Justitsraad Bunken for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebbet det: „Under denne Sag tiltales Hans Peder Pedersen og Anders Sørensen Gammelgaard eller Raast for volbeligt Overfald paa sagesløs Mand og Sidstnævnte tillige for at have været Politiets Tilhold overhørig, samt Pedersens Hustru Karen Nielsdatter og Gammelgaards Hustru Christine Deiberg for Deelagtighed i Overfaldet.

Med Hensyn til det volbelige Overfald, hvorfor samtlige Tiltalte ere sigtede, har Smed J. Chr. Nielsen af Fausing afgivet følgende Forklaring: Den 12te Mai f. A. om Formiddagen Kl. 10 kom de Tiltalte S. P. Pedersen og A. S. Gammelgaard til ham paa hans Bopæl og vilde have ham til at smede dem en Spærhage, hvortil han imidlertid ikke var villig; derimod laante han efter Anmodning de nævnte Tiltalte et Snapsglas, og disse gave sig nu til ude i Smedien hos ham at drikke noget Brændeviin, som de havde medbragt og hvoraf de stjænkede ham en Snaps, som han nød, og da de havde drukket det medbragte Brændeviin — efter hans Formening circa $\frac{1}{2}$ Pot — gif Tiltalte Pedersen bort og kom tilbage igjen med $\frac{1}{2}$ Pot. Imidlertid kom to Fruentimmer med to Børn, som Pedersen og Gammelgaard angave at være deres Koner og Børn, tilstede, og da der nu opstod Klammeri mellem Fruentimmerne og Mændene indbyrdes, bød han dem at forsøe sig bort; men i det Samme kom hans Kone tilstede, og efterat hun paa Pedersens og Gammelgaards gjentagne Anmodninger havde ladet sig bevæge til at give dem Kaffe, gif de ind i Stuen og drak Kaffen, hvori de stjænkede Brændeviin. De bød ham en Kaffejuncsch og han tog ogsaa en Mundfuld deraf, men da han erklærede ikke at ville drikke mere, syntes Pedersen og Gammelgaard, navnlig den Første, at blive fornærmede herover og gif udenfor, men kom strax efter igjen ind i Stuen, hvor de greb fat i hinanden og gave sig i Slagsmaal, og da de derunder sloge en Hof og et Stuehjørde samt væltede en Bugge, hvori der laa et 6 Maaneders gammelt Barn, paabød han dem Rolighed og opfordrede dem til at forlade Huset. Da de ikke vare villige hertil, men vedbleve at gjøre Støi, tog han fat i Tiltalte Pedersen, for at sætte denne ud af Døren, men Pedersen rev sig løs og fremviste en Vildbaase, hvori han sagde at have et Pæs, der berettigede ham til at færdes hvor han vilde, saa at det ikke kunde nægtes ham at opholde sig i Smedens Huus, og da Smed Nielsen nu paany vilde tage fat i Pedersen, for at sætte ham ud, sprang baade denne og Gammelgaard ind paa ham og stødte ham for Brystet baglænds ud af Døren, saa at han tumlede hen mod Væggen i Smedien. Han løb nu hen og greb en Tang til at værges sig med, men de oftnævnte to Tiltalte grebe sieblikkeligt fat i ham, saa at han ikke kunde gjøre nogen Modstand, og kastede ham omfuld inde i Smedien og sloge ham med

knyttede Næver i Ansigtet og for Brystet, idet de begge laa ovenpaa ham. Han undslap imidlertid og løb bort fra Huset for at søge Hjælp hos en Nabo, men de to Tiltalte forfulgte ham, og da han under Løbet faldt omkuld, gavede de sig begge til at prygle løs paa ham; han kom vel flere Gange paa Benene, men blev atter kastet omkuld af Pedersen, der løb Panden mod hans Ansigt og sparke ham med Knæet op mellem Benene, idet han greb Nielsen i Brystet og lod sig selv falde tilligemed Nielsen, og naar denne saaledes var kastet omkuld, sprang Gammelgaard til og kastede sig ovenpaa ham, og begge de Tiltalte bankede nu løs paa ham alt hvad de kunde og sloge ham navnlig for Brystet og i Hovedet. Hans Kone kom nu løbende og søgte at rive dem fra ham, men Pedersen slog sieblikkeligt Konen saaledes i Hovedet, at hun derefter har lidt betydelige Smærter. Pedersens Kone kom nu ogsaa tilstede og greb Nielsen i Haaret, hvoraf hun afrykke endee, hvorhos Gammelgaard, efterat have frataget ham Tangen, flere Gange slog ham paa Ryggen med den, og da Nielsens 5aarige Datter ogsaa kom tilstede, blev hun, idet hun klagede og græd over at see Faderen ligge båret i sit Blod, slaaet af Personerne saaledes, at hun samme Dag og næste Nat klagede meget over Smærter i Siden. Da hans Kone Intet kunde udrette for at standse Mishandlingen, løb hun hen for at hente en Mand, der pløiede i Nærheden, til Hjælp, og Personerne holdt nu et Dieblik inde med Mishandlingen og tvang ham, idet Pedersen truede med ellers at ville støde ham en Kniv i Livet, til at søge med tilbage til Huset. Saasnart de derefter vare komne ind i Smedien, begyndte Personerne paany at prygle og slaae ham, og de forfulgte ham derpaa ind i Stuen, hvor de atter sloge ham blandt Andet saaledes, at han faldt over mod Sengen, hvorhos en af dem vælte Buggen med Barnet, som deraf fik et Stød paa Hovedet, der efterlod en lille blaa Plet. Da Personerne nu et Dieblik løb udenfor, formeentlig for at see, om der kom Folk tilstede, tog han Barnet i sine Arme, men strax efter kom de tilbage, løb atter ind paa ham, sloge ham omkuld og vedblev at slaae og mishandle ham, uagtet han bønfalet dem om for Barnets Skyld at lade ham være i Fred, og Gammelgaard kastede sig nu navnlig ovenpaa ham og slog ham i Ansigtet og paa Hovedet, og efter sin Forklaring vilde Nielsen nu ikke længere have kunnet afværge, at Barnet blev mishandlet, men da der viste sig en Person udenfor, bleve de Tiltalte, som det lod til, kange og løb strax bort, uden at medtage deres Hovedtsi og Træsko; efter Nielsens Formening hengik der i det Hele mindst et Par Timer fra den Tid, Personerne overfaldt ham og indtil han blev dem qvit, hvorhos han har udsagt, at Personerne vel, da Overfaldet skete, vare noget berusede, men dog ikke i høiere Grad, end at de godt maatte vide, hvad de foretog sig. Efter Nielsens Forklaring under det Dagen derefter optagne Forhør havde Blodet siden Overfaldet løbet af hans Næse og Mund, hvorhos han havde kunnet hoste Blod op; han følte tillige betydelige Smærter i Hovedet, for Brystet og mellem Benene, og havde kun med stor Besværlighed og under store Smærter kunnet lade sit Vand. Ifølge en Erklæring fra den Læge, der ligeledes den 13de Mai undersøgte Smed Nielsens Tilstand, fandtes der paa hans venstre Kind flere lette Excoriationer, ribbende i Rækker, som om de vare tilspøiede med Neglene, venstre Zielaag var

noget opsvuldent og blaaligt farvet, hele Næsen var opsvulden og der antoges at være Brud tilfede af samenes Been; svag Blødning fandtes endnu, ligesom Nielsens Angivende om at Næsen havde blødt stærkt hele Natten bestyrkedes ved hans blege Ansigtifarve; endvidere fandtes i Pungen venstre Steen meget øm og navnlig den nederste Deel noget opsvulden, og et Par Timer efter den første Undersøgelse var Svulsten og Ømheden, der endnu ikke antoges ret at være komne frem efter Læstionerne, tiltagne; paa Hovedet og Brystet, hvor Nielsen ogsaa klagede over Ømhed, fandtes ingen tydelige Tegne til Læstion; i Løbet af af kort Tid antoges Læstionerne, der efter Lægens Formening vare tilfæiede uden Brug af noget Nedsfab, at kunne helbreedes, uden at efterlade Følger for Nielsens Liv eller Forligthed, hvilket dog endnu ikke kunde afgjøres med Hensyn til den den venstre Steen tilfæiede Læstion. Under et Forhør, som derefter optoges den 25de Mai, har Nielsen udsagt, at han endnu da følte Mæthed samt Smerter saavel for Brystet og mellem Benene, som naar han skulde lade sit Vand, og at hans Tilstand vel da var i det Hele meget bedre, men at han dog endnu var meget lidende som Følge af Overfaldet, ligesom han endelig under et Forhør den 22de Juni har udsagt, at han endnu da havde Smerter i den venstre Steen, naar den ikke var bunden op og ogsaa naar han bevægede sig ved Arbeide.

Smed Nielsens Kone har forklaret, at hun var tilfæiede, da hendes Mand ved den omhandlede Leilighed forlangte, at de Tiltalte Pederesen og Gammelgaard skulde være rolige, og tog fat paa Forstævnte for at sætte ham udenfor, samt at dette efter hendes Mening var den eneste Anledning til de Tiltaltes paafølgende Forhold, om hvilket hun, forsaavidt hun har været tilfæiede, ganske har henholdt sig til sin Mand's Forklaring, idet hun derhos særligt har udsagt, at hun maa antage, at det var de Tiltalte, der havde overfaldet hendes Mand, idet de, da han paany vilde sætte Pederesen ud, paa eengang angreb ham og stødte ham baglænds ud af Døren, at Personerne, da hendes Mand havde grebet Tangen, igjen tog fat i ham, kastede ham omkuld og sloge ham i Ansigtet og for Brystet, idet de laa ovenpaa ham, at hendes Mand derefter undslap, men efterat være falben blev indhentet af de Tiltalte, der igjen sloge løs paa ham og vedbleve at slaae ham omkuld hvergang han kom paa Benene, uden at hun dog kunde skjælnu hvem af dem det var, der løb med Panden mod hendes Mand; idet det forekom hende, at den Ene viste ligesaa megen Virksomhed ved at slaae løs paa hendes Mand som den Anden, hvorhos hun endelig har udsagt, at Tiltalte Pederesen strax, da hun var naaet hen til det Sted, hvor Striden fandt Sted udenfor Huset, gav hende et Slag i Hovedet og stødte hende med Knæet i Siden, saa at hun endnu den 29de Mai havde Smerter derefter, og at hun derpaa løb bort efter Hjælp og ikke har jeet hvad der senere påseerode.

Samtligte 4 Tiltalte have afgivet Forklaringer, der i væsentlige Punkter ere afvigende fra Smed Nielsens og Husstrues Udsagn. Tiltalte H. P. Pederesen -- der er født i Aaret 1829 og tidligere har været straffet ifølge Hjern og Gindings Herredens Extrarets Dom af 22de October 1847 med 40 Dages Fængsel paa sædvanlig Fængsel for Føsegangeri, Betleri, Tyveri og Bedrageri, ifølge Skodborg og Vandfuld Herredens Extrarets Dom af 28de Januar 1848

med 20 Rbl. i Mulet for at have foranlediget Hedebrand, ifølge Hjerm og Ginding Herredens Extrarets Dom af 23de Mai 1851 med 2 Aars Forbedringshuusarbejde for 2den Gang begaaet Vedrageri, Løsgængeri og Væleri, samt ifølge Overrettens Dom af 21de November 1853 med Forbedringshuusarbejde i 5 Aar som for 3die Gang begaaet Tyveri og Løsgængeri — har saaledes forklaret, at han og Liltalte Gammelgaard, da de den 12te Mai f. A. kom til Smed Nielsens Bopæl, medbragte $\frac{1}{2}$ Pot Brændeviin, hvoraf Smeden — der nægtede at forfærdige ham en Sparhage — ogsaa nød noget, samt at Smedens Kone berefter paa Anmodning lavede Kaffe til dem og deri skjænkede Brændeviin, idet han først har udsagt, at han ikke veed, om dette Brændeviin havde i Huset eller blev hentet, men senere, at dette Brændeviin formentlig var Smedens eget, og at han af Smeden eller dennes Kone blev affordret og har betalt 12 Sk. for Kaffeputscher, hvorhos efter hans Forklaring Smeden drak Kaffeputscher sammen med ham og Gammelgaard, og saavidt han bemærkede mere end een. Han har endvidere forklaret, at Smeden og Gammelgaard gave sig til at handle om et Pibetøi, som tilhørte Smeden, og under Handelen bleve uenige, at Smeden derpaa gjorde Mine til at indlade sig paa Slagsmaal og udtrykkeligt opfordrede dertil, samt at han selv i den Anledning yttrede, at han ikke vilde staaes i Stuen, men var villig til at staaes, hvis Smeden vilde følge med udenfor, og da Smeden nu gik udenfor, fulgte de efter ham. Efterat Smeden derpaa med en Tang, som han havde taget i Smedien, havde tilføiet Pederjen et Slag ved det høire Øie, hvoraf han endnu den følgende Dag vil have havt Spor, grebe de fat paa Smeden og tilføiede ham forskjellige Slag med Næverne, uden at han erindrer paa hvilke Steder af Legemet, hvorefter Smeden blev rolig, og Pederjen gik nu efter sin Forklaring ind i Huset, tog sin Hat og sine Træsko og forføiede sig bort, og han vil ikke have bemærket, at de medtaltte Fruentimmer deltog i Slagsmaalet. Han har derhos særligt benægtet, at Smeden blev staaet omkuld, eller at kunne erindre, at Smeden søgte at løbe bort, eller at han sparkede Smeden, hvorimod denne stal have sparket ham, saa at han endnu den 25de Mai havde Smertes i Underlivet, ligesom han fremdeles har benægtet at have staaet Smedens Kone eller Børn, at have truet Smeden med sin Kniv, eller at have væltet Buggen eller gjort anden Uorden i Stuen, og han har endelig tilføiet, at han, da Slagsmaalet fandt Sted, var meget beruset, men dog ikke i høiere Grad, end at han kunde gaac og foretage sig hvad han skulde.

Liltaltes Anders Sørensen Gammelgaard — der efter sin Forklaring er født 1825 og i Militairtjenesten straffet med 50 Rottingslag og 30 Dages Fængsel paa Vand og Brød for Desertion, og som endvidere 2 Gange har været dømt for Tyveri, jensef ved Høiesherets Dom af 21de Marts 1855 til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar — har erklæret, at han ikke erindrer, at han eller Pederjen ved den omhandlede Leilighed medbragte Brændeviin, og at han ikke veed bedre, end at det Brændeviin, som de tilligemed Smeden nød saavel i Snaipse som i Kaffe, blev skjænket af Smeden, hvem han ogsaa for sit Vedkommende vil have betalt nogle Skillingen herfor. Han har derhos udsagt, at da han yttrede, at han ikke vilde give 2 Sk. for en Tobakspibe, som Smeden

falskød, blev denne fornærmet og sagde, at han gjerne vilde slaaes med dem, hvortil Gammelgaard svarede, at han ogjaa gjerne vilde slaaes med Smeden, men at de i saa Fald vilde gaae udenfor. Da de kom udenfor, havde Smeden en Tang i Haanden, hvormed han vibragte Gammelgaard et Slag i den venstre Linding, og Gammelgaard løb nu ind paa Smeden og fratog ham Tangen, ved hvilken Leilighed han maastee har givet Smeden nogle Slag med Næverne, men han vil hverken tydeligt kunne erindre dette eller hvad der senere passerede med Undtagelse af at de alle 3 vare omkuld udenfor Huset, hvoraf han slutter, at de indbyrdes have været i Slagsmaal, ligesom han navnlig ikke vil kunne erindre at have seet Pedersen og Smeden sparke hinanden, eller at han senere har været inde i Smedens Huus og er gaaet bort derfra uden at faae sin Hue med, idet han har anbragt, at han, efterat være anholbt samme Dags Eftermiddag, opdagede, at han havde en fremmed Kaffet paa, som han antager tilhører Smeden, og han veed efter sin Forklaring ikke af, at han har tilføiet Smeden de i Rægeattesten nævnte Væsjoner. Endvibere har han benægtet, at have slaaet Smedens Kone eller Barn, at have væltet Vuggen eller gjort anden Molest i Stuen, og han vil ikke kunne erindre, at de medtistalte Fruentimmer have deltaget i Slagsmaalet paa nogen Maade, hvorhos han har udsagt, at han, da Slagsmaalet fandt Sted, var temmelig beruset, men dog ikke i høiere Grad, end at han kunde gaae og foretage sig hvad han vilde.

(Sluttes i næste Nr.).

Denne Tidende indeholber alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dømmes Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sæssioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de Igl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalffe Boghandling (F. Høgel). — Trykt hos J. H. Schults.

Høiesteretsstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 5.

Den 16de April.

1862.

Første ordinaire Session.

Mandagen den 24de Marts.

Nr. 104.

Statsraad Salicath

contra

Hans Peder Pedersen og Anders Sorensen Naast eller Gammelgaard
(see forrige Nr.).

De Tiltalte Gammelgaards Hustru Christine Deiberg, der ved Hjerm og Ginbing Herreders Exrators Dom af 1ste November 1858 for Tyveri og Betteri har været anseet med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og Pedersens Hustru Karen Nielsbatter, der ikke tidligere har været tiltalt, have begge forklaret, at da deres Mænd, der vare gaaede hen til Smed Nielsen, medens de selv opholdt dem i en anden Gaard i Fausing, ikke kom tilbage, gif de bemeldte Dags Formiddag ind til Smedens, hvor deres Mænd og Smeden sad og drak Brændeviin; de vare dengang alle 3 temmelig bestjankede, og strax efter blev der skænket Kaffeputsch, hvoraf de 3 Mænd nød hver 2 Kopper. Da Gammelgaard yttrede, at han ikke vilde give 2 Sk. for en Lokalspibe, som Smeden falsøb, blev Smeden vred og jagde, at han vilde prygle baade Gammelgaard og Pedersen, og da disse dertil yttrede, at de ikke vilde flaaes med Smeden i hans eget Huus, men nok havde Lyft dertil, naar han vilde gaee med dem udenfor, efterkom han denne Opfordring og tog, idet han gif ud, en Jerntang med sig fra Smeden, med hvilken han strax, da de vare komne udenfor, slog Gammelgaard i Hovedet. Denne løb nu ind paa Smeden og rev Tangen fra ham, og det kom nu til et almindeligt Slagsmaal mellem de 3 Mandfolk, hvorunder Pedersen og Gammelgaard tilsoiede Smeden flere Slag med deres knyttede Næver i Hovedet og paa Kroppen, medens Smeden ikke blot satte sig til Modværge, men ogsaa tilsoiede Modstanderne flere Slag med knyttet Næve. Hoorleedes Slagsmaalet endte, ville de Tiltalte Christine Deiberg og Karen Nielsbatter derimod ikke have seet, idet de ifølge deres Forklaring gif bort, efter

at have gjort Forsøg paa at stille de Stridende ad, og de have benægtet at have deeltaget i at øve nogen Vold mod Smed J. Chr. Nielsen. De under Sagen om det Passerede afhørte Vidner have kun, og tildeels i længere Afstand, seet hvad der foregik udenfor Smed J. Chr. Nielsens Huus, og disse Vidner, der fra forskellige Steder og i forskjellig Afstand iagttog det Foresaldne, have ikke kunnet afgive nogen detailleret Forklaring om Alt hvad der foresaldt udenfor J. Chr. Nielsens Huus, men der er dog efter disse Vidners Forklaringer Føie til at antage, at under det, der passerede udenfor Huset, have de Tilstalte Pedersen og Gammelgaard paa forskjellig Maade øvet Vold mod J. Chr. Nielsen og at denne under denne Deel af Begivenheden kun har søgt at værges sig mod de nævnte 2 Tilstalte, og efter disse Vidners Forklaringer kan det ikke ansees godtgjort, at de Tilstalte Christine Deiberg og Karen Nielsbatter have deeltaget i den mod J. Chr. Nielsen øvede Vold. Med Hensyn til hvad der er passeret inde i Smed J. Chr. Nielsens Huus, og hvorom ingen andre end de Tilstalte samt Smed J. Chr. Nielsen og dennes Kone have kunnet give Forklaring, har Smed Nielsen nu vel ikke villet erkjende Rigtigheden af de Tilstaltes Forklaringer, navnlig om, at han har flaaet med Jernlangen eller opfordret til Slagsmaal, eller paa anden Maade, end af ham vedgaaet, givet Anledning til de passerede Voldsomheder, idet han særligen har udsagt, at Tilstalte Pedersen vilde kjøbe et gammelt Pibetøi, som han købte 8 Sk. for, medens Gammelgaard yttrede, at det ikke var 2 Sk. værdt, hvortil han svarede, at han aldeles ikke vilde sælge det, uden at denne Samtale gav Anledning til nogen Uenighed; men der skjønnes dog ikke, uagtet Nielsens Forklaring ifølge det Ovenanførte bestyrkes noget ved hans Kones Udsagn, at være tilstrækkelig Føie til at forkaste den Forklaring, som samtlige Tilstalte have givet om Anledningen til at der opstod Haandgrikeligheder, og navnlig om at Smed Nielsen først har opfordret til og ved uden Anledning at flaae med Jernlangen har begyndt Slagsmaal med Pedersen og Gammelgaard, og saaledes ikke kan ansees som aldeles sagesløs. Derimod maa det, uanset de 2 sidstnævnte Tilstaltes Benægtelse, ved Sagens Oplysninger og deriblandt navnlig de foranførte Vidners edelige Forklaringer ansees tilstrækkeligt godtgjort, at de derefter i Forening have forfulgt Smeden udenfor hans Huus og der tilføiet ham Slag og Overlast samt forhindret ham fra at undvige, og medens det ikke særligen kan ansees beviist, at de tillige, saaledes som af Nielsen udsagt, have før og efterat dette passerede flaaet og mishandlet ham inde i hans Huus samt væltet Buggen m. v., eller at Pedersen har flaaet Nielsens Kone eller Barn, maa det dog i alt Fald ved Sagens Oplysninger i det Hele ansees godtgjort, at de under det opstaaede Slagsmaal have tilføiet ham de i Lægeattesten omhandlede Læsioner, der efter deres Bestaafenhed ville være at hense under Forordningen af 4de October 1833 § 3 sidste Deel; men det skjønnes ikke imod de Tilstalte Christine Dreibergs og Karen Nielsbatters Benægtelser at være tilstrækkelig godtgjort, at disse 2 Tilstalte have deeltaget i Slagsmaalet paa en saadan Maade, at der derfor vil kunne paalægges dem noget Ansvar.

Forsaaendit Tilstalte Gammelgaard tillige tiltales for at have været Politiets Tilhold overhørig, er det vel oplyst, at han, uagtet der efter hans Tøslabelse af

Straffeanstalten blev under 1ste October 1858 givet ham Tilhold til Politi-protocollen blandt Andet om ikke at forlade Sognet uden Forstanderskabets Tilladelse, har af og til reist om i Naboegnene, navnlig for at sælge Blittoi; men til at paalægge Tiltalte noget Strafsansvar for hans Forhold i denne Henseende findes der saa meget mindre at være nogen Høie, som 2 Medlemmer af det paagjældende Sogneforstanderskab have erkjendt, at de muligens, naar Tiltalte beklagede sig for dem, have for at blive ham qvit yttret, at han kunde vede Folk ikke blot i men ogsaa udenfor Sognet om Hjælp, og Tiltaltes Forklaring om, at han har opfattet Ytringerne som en Tilladelse fra Sogneforstanderskabets Side til, at han maatte forlade Sognet, findes efter Omstændighederne ikke at kunne forkastes.

Følge det Anførte ville de Tiltalte Karen Nielsbatter og Christine Deiberg være at frifinde for Actors Tiltale, hvorimod de Tiltalte H. P. Pedersen og A. S. Gammelgaard for det af dem mod Emed Nielsen udviste voldelige Forhold, for hvilket Enhver især af dem efter Bestaffenheden af deres Meddeeltighed maa i Henhold til Forordningen af 4de October 1833 § 25 i det Hele være ansvarlig, ville være at ansee efter den nysnævnte Forordnings § 3, cfr. § 5, og Straffen findes efter Sagens samtlige Omstændigheder passende for hver af dem at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage".

Nr. 129.

Justitsraad Bunzen
contra

Niels Peter Mathiasen (Defensor Salicath),

der tiltales for Bedrageri.

Boer og Nim Herreders Egtrets Dom af 15de Novbr. 1861: „Tiltalte Niels Peter Mathiasen bør straffes med 1 Aars Forbedrings-huusarbejde. Saa bør han og udrede samtlige de af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Cancelliraad Busch, 4 Rdl., og Defensor, Procurator Nielsen, 3 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Biborg Landsoverrets Dom af 20de Januar 1862: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Haber og Kühnel, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiestrets Dom.

I Henhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunzen og Etatsraad Salicath for Høiestret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under nærværende Sag sigtes Tiltalte Niels Peter Mathiasen for Bedrageri, og er det ved Tiltaltes egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaaelse tilstrækkeligen godtgjort, at han, den 6te October s. A. under det urigtige Forgivebende, at han skulde til Sæfion, havde laant en til 5 Rdl. vurderet Frakke af Stalbkarlen paa Serritslevgaard, hvor Tiltalte havde Arbejde, har solgt denne Frakke for 4 Rdl. til en Marschandiser i Horsens, af hvem Frakken er udleveret under Sagen.

For dette Forhold er Tiltalte, der tidligere ifølge Horsens Stjæbstads Extradets Dom af 25de April 1851 har for Bedrageri været anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 41 og § 42 med Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Underrettsdommen retteligen anset efter bemeldte Forordnings § 43, cfr. § 79 og § 13, og da Straffen passende findes bestemt til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, og bemeldte Doms Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligesledes billiges, vil den være at stadfæste“.

Tirsdagen den 25de Marts.

Nr. 111.

Justitsraad Buntzen
contra

Hans Adolph Johansen (Defensor Brock),

der tiltales for Voldtægt eller Attentat paa Voldtægt.

Antvorskov Birkis Extradets Dom af 14de Novbr. 1861: „Tiltalte, Tjenestekarl Hans Adolph Johansen af Vollerup, bor miste sit Liv. Tiltalte vil have at betale alle af Sagen flydende Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Procurator Kangel, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Hartnaek, 4 Rdl. Alt efterkommes under Udferd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3die Januar 1862: „Underrettsdommen bor ved Magt at stande. I Salair til Provercurator Sorrensen og Procurator Moller for Overretten betaler Arrestanten Hans Adolph Johansen 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Buntzen og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Antvorskov Birkis Extradet, af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd paa kjendte, hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Hans Adolph Johansen for Voldtægt eller Attentat paa Voldtægt, og er det i saa Henseende ved hans egen

med det isvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han, da Pigen Ulrikke Collin Søndag Aften den 15de September f. A. i Mørkningen var paa Veien fra Gylbenholms Mark til sit Hjem gaaet igjennem Byen Vollerup, hvor hun blev seet af nogle paa Gaden staaende Karle og Dreng. som besluttede at gaae efter hende, for, som de sagde, at have Commerſ med hende, er fulgt med dem og løbet efter Pigen, som han, da de Andre vare blevne tilbage, naaede paa Veien mellem Vollerup og Bjerup. Da hun paa hans Spørgsmaal, om han maatte følge hende hjem, svarede nei, fastede han hende omfuld i Grøsten, og naattet hun gjorde af den Modstand, hun kunde, og raabte om Hjælp, tiltvang han sig, idet han, som havde taget hendes Klæder op over hende, deels holdt paa hendes Hænder, deels holdt hende for Munden, ligesom han ei heller har turdet benægte Muligheden af, at have holdt hende i Halsen, som af Pigen paa- staaet, for at hindre hende i at strige, Samleie med hende. Imidlertid kan det dog efter det Oplyste ikke antages, at Samleiet er blevet aldeles fuldbyrbet, og efter den afgivne Tægeerklæring har Pigen, som manglede 2 Maaneder i 15 Aar og ikke endnu var fuldstændig udviklet, skjøndt hun efter Districtslagens Erklæring dog nok muligens kunde udsætte sig for Samleie, uden at lide nogen Skade deraf, og som var uberygtet, isvrigt ikke lidt nogen Skade af den tilføjede Vold.

Efter hvad der saaledes er oplyst vil Arrestanten, som er født den 25de Juli 1842 og ikke tidligere tiltalt eller straffet, ikke kunne indgaae at anses med Livsstraf efter Lovens 6—13—18, hvilket ogsaa er statueret ved den indankede Dom, og denne, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes tilliges, vil derfor i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 103.

Justitsraad Bungen

contra

Jon Jonsøn og Thorstein Sigurdson (Defensor Brock),
der tiltales for Tyveri og Sidstnævnte tillige for Deeltagelse i denne
Forbrydelse.

Arnaes Syssels Eextræts Dom af 12te Mai 1860: „Den Tiltalte Jon Jonsøn af Hæringsstadahjaleigu bor at hensættes til Forbedringshumsarbejde i 3 Aar, samt betale som Erstatning til Thorstein Halldorsøn af Madagerdi 12 Rdl. og til Thorstein Thorsteinsøn af Holm 7 Rdl. 48 Sk. Rigsmønt. Tiltalte Thorstein Sigurdson af Vatnæsnes bor straffes med 10 Slag af Riis, men forovrigt for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Dommen at efterkommes efter Overovrighedens nærmere Foranstaltning under Udsærd efter Loven“.

Den Islandste Landsoverrets Dom af 18de Martz 1861: „Underretsdommen bor ved Magt at staade. I Salarium til Actor ved Landsoverretten, Procurator Johansen, udrede de Tiltalte Jon Jonsøn og Thorstein Sigurdson 6 Rdl. in solidum, og ligeledes til Defensorerne, Procurator J. Gudmundson og Organist P. Gudjohnson, 5 Rdl. til

hver især. Det Idømte at udredes inden otte Uger fra denne Doms lovlige Forkyndelse, og den iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven^o.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Brod for Høiesteret betale de Tilstalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag, som er bleven anlagt mod de Tilstalte Jon Jonsen af Hæringsstadahjaleigu og Thorstein Sigurdson af Batsnæs og Arnæs Syssel for Tyveri af en Hest og 2de Malfesaar samt et Lærreds Understjært, er den Førstnævnte ved Arnæs Syssels Extrarets Dom af 12te Mai f. A. dømt til Forbedringshuusarbeide i 3 Aar, samt til at udrede i Erstatning til Thorstein Halvorsen af Rabagerbi 12 Rdl. og til Thorstein Thorsteinson af Holm 7 Rdl. 48 Sk., ligesom de Tilstalte in solidum ere tilpligtede at udrede Actionens Omkostninger, endsskjønt Underdommeren har undladt at optage en Bestemmelse derom i Domsconclusionen.

Denne Dom har Amtmanden i Sønderamtet indanket for Landsoverretten.

Angaaende Tilstalte Jon Jonsen er det ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at han i Efteraaret 1859 ved Vinterens Begyndelse, da han tog fra Havnefjords Handelsstad øst paa øvre Fjeldet til hans Hjem, har stjaalet en rødstimlet Hest, 11 Aar gammel og vurderet à 12 Rdl., fra Bonden Thorstein Halvorsen af Rabagerbi paa Alpanæsset, og endvidere undervejs fra Thorstein Thorsteinson paa Gaarden Holm 2 Malfesaar i Nærheden af Gaarden og et Lærreds Understjært, tilsammen vurderet à 7 Rdl. 48 Sk.

Da nu den Straf, som Underdommeren har tilkjendt bemeldte Tilstalte, som er over criminel Lovvalder og ikke findes tidligere at være bleven tiltalt eller dømt for nogen Lovovertrædelse, findes passende bestemt efter Forordningen af 11te April 1840 § 6 (jfr. Forordningen af 24de Januar 1838), navnlig naar der tages i Betragtning, at han er meget fattig og har aabenhjertigen afgivet Tilstaaelse, men derhos stadigen forklaret, at Medtilstalte Thorstein Sigurdson har tilskyndet ham til at stjæle Hesten, vil Underrettsdommen, saavel hvad Straffen som den idømte Erstatning og Udredelse af Actionens Omkostninger angaaer, være at stadfæste^o.

Hvad dernæst Medtilstalte Thorstein Sigurdson, der ogsaa er over criminel Lovvalder og ikke er bleven tidligere tiltalt eller straffet for nogen Lovovertrædelse, angaaer, har Jon Jonsen vel stadigen udsagt, at Thorstein Sigurdson har tilskyndet ham til at stjæle Hesten, og ligeledes været ham behjælpelig med Slagtingen af de paa Gaarden Holm stjaalne 2de Malfesaar, foruden at denne

Tiltaltes afgivne Forklaring i adskillige Punkter fremtræder som meget mistænkelig og usandsynlig, men disse Momenter skjønnes dog ikke at indeholde tilstrækkelig Visshed for at dømme Tiltalte mod hans stadige Benægtelse som skyldig i den ham imputerede Forbrydelse, og han vil derfor i saa Henseende være at dømme fri for Actors Tiltale under Nærværende.

Paa den anden Side er han ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder overført, at han for nogle Aar tilbage har frafjaalet Bonden Sigurdur Sigurdsøn af Loppstodum et Stykke Træ, som maa ansees at have været af 2 Rdls. Værdi, eftersom Tiltalte og den Beskjaalne kom overeens med hinanden om, at Forstuvante skulde betale Sidstuvante Træet med denne Sum, og formenes den Straf, som Underdommeren har tilkendt ham i Henhold til Forordningen af 11te April 1840 § 1, passende bestemt“.

Nr. 114.

Justitsraad Buntzen

contra

Jens Johan Benthien (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri og Hæleri.

Kjøbenhavns Amts nordre Birk's Egtretets Dom af 15de Octbr. 1861: „Arrestanterne Niels Jacob Olsen, Olaf Goranson eller Goranson Liunggreen, Ewen Olsen eller Olson og Tiltalte Jens Johan Benthien bør straffes med Forbedringshumsarbejde, den Første og Anden hver i 6 Aar, den Tredie i 2 Aar og Sidstuvante i 4 Aar. De Tiltalte Ane Sophie Frederikke Hansen, Niels Jacob Olsens Hustru, og Ane Sophie Rasmussen, Arbeidsmand Hansens Hustru, bør straffes med Fængsel paa Band og Brød, Forstuvante i 6 Gange 5 og den Sidste i 2 Gange 5 Dage. I Erstatning til kongelig Dandsen Brodersen indrede Arrestanterne Niels Jacob Olsen og Liunggreen in solidum 20 Rdl. Saa betale de og paa samme Maade alle af Actionen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Proceprocurator N. P. Møller, 15 Rdl., og til Defensor, Procurator Meldola, 8 Rdl., saaledes, at Arrestanten Ewen Olsen in solidum med dem heraf tilsvare 1/4, Tiltalte Benthien 1/6 og hver af de Tiltalte Niels Jacob Olsens Hustru og Hansens Hustru 1/12. Den idømte Erstatning at indredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udferd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7de Januar 1862: „Birketingsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Procuratorerne, Cancelliraad Nyholm og Cancelliraad d'Auchamp for Overretten betale Arrestanterne Olaf Goranson eller Goranson Liunggreen og Ewen Olsen eller Olson samt Tiltalte Jens

Johan Bentzien in solidum til hver 10 Rdl. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hæle at efterkommes under Udførd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henhold til de for J. J. Bentziens Vedkommende anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Kjøbenhavn Amts nordre Virks Extraret hertil indankede Sag ere Arresteranterne Olaf Øbranson eller Jøbranson Liunggreen og Tiltalte Jens Johan Bentzien actionerede for Tyveri og Eidsnævnte tillige for Hæleri.

Ved egen med det isvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse er det, hvad Arresteranten Liunggreen angaaer, godtgjort, at han i Forening med en ved Underretten Medtalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, har gjort sig skyldig i 8 Tyverier, der ifølge den Maade, hvorpaa de ere udførte, henhøre under Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 12, 1ste Membrum, og eet af disse tillige gaaer ind under Bestemmelsen i kemelte Forordnings § 8, idet nemlig disse Personer i Løbet af forrige Aar paa Tiber, da de vedkommende Steder henstode ubeboede, have skaffet sig Afgang til forskjellige Landssteder, beliggende ved Strandveien og deriblandt Charlottenlund Slot, deels ved Hjælp af falske Nøgler, deels ved at opbryde Døre, ituslaae Binduer m. m. Ved disse Tyverier ere borttagne Effecter af forskjellig Slags til en samlet Værdi af noget over 350 Rdl.

Betræffende endeligen Tiltalte Bentzien, da har han tilstaaet i Forening med den ofsnævnte i 1ste Instants Medtaltalte at have en Aften fra en Træbænk ved Parcelveien ved Nørrebro borttaget en til 10 Rdl. vurderet Skruestik, ligesom og at have gjort sig skyldig i Hæleri med Hensyn til forskjellige af Arresteranten Liunggreen stjaalne Koster.

Tiltalte, der 2de Gange tidligere har været straffet for Tyveri, senest ifølge Høiesterets Dom af 30te Juni 1846 med 1 Aars Forbedringshuusarbejde, er derfor ved den indankede Dom nu retteligen anset efter den ofciterede Anordnings § 15, cfr. § 22, og villiges det, at Straffen er bestemt til lige Arbejde i 4 Aar".

Nr. 117.

Justitsraad Bungen

contra

Peter Oluf Wittboldt (Defensør Brock)

der tiltales for voldeligt Overfald.

Criminal- og Politirettens Dom af 31te Decbr. 1861: „Tiltalte Peter Oluf Wittboldt bor straffes med Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage, saamt udrede i Erstatning til Kjøbenhavns Magistrats 3die Afdeling 8 Rdl. 5 Mk. 6 Sk. og til Suedkersvend Ludvig Grundtvig 14 Rdl. Saa betaler han og Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Hæckscher og Berggreen, 6 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunzen og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, imod Tiltalte Peter Oluf Wittboldt for voldeligt Oversald anlagte Sag er det ved den af ham afgivne Tilstaaelse og de iøvrigt tilveiebragte Oplysninger godtgjort, at han, der den 26de August sidstleden havde været samlet med Suedkersvend Ludvig Grundtvig og Arbeidsmand William Andersen hos en Bærtshuusholder, hvor han var kommen i Klammeri med Andersen, har, da dette Klammeri fortsattes, efterat de vare komne ud paa Gaden, og Grundtvig af egen Drift søgte at formaae dem til at ophøre dermed, slaaet denne i Ansigtet, og da Grundtvig, foranlediget heraf, havde kastet ham til Jorden, stukket efter ham med en Stomagerkniv, der var meget skarp og af en Tommes Brede, og derved tilføiet ham nogle ubetydelige Saar paa Laaret, samt at Tiltalte endelig, da Grundtvig atter greb fat i ham for at værges sig, hvorved de begge faldt om paa Gaden, har tilføiet Grundtvig et Stød med Kniven i Ansigtet, hvorved tilføiedes ham et Saar, der efter den af Overchirurgen paa almindelig Hospital den 7de October afgivne Erklæring gennemtrængte de bløde Dele og beskadigede og løsenede Næsebenet, hvilken Beskadigelse dog ikke antages at ville influere paa hans Sundhed i Fremtiden. Efter en senere af Grundtvig afgiven Forklaring var han da fuldstændig helbrebet, idet der dog som en Følge af Saaret var tilbage et omtrent 2 Tommer langt Ar tværs over Næsen.“

For det af Tiltalte efter det Foransførte udviste Forhold vil han, der er langt over criminel Lavalder og ikke sunden forhen straffet her i Landet, være at dømmes efter Forordningen af 4de October 1833 §§ 3 og 4, sammenholdt med § 5, og findes Straffen at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvorhos han vil have at betale i Erstatning til Kjøbenhavns Magistrats 3die Afdeling for Grundtvigs Cuur og Pleie 8 Rdl. 5 Mk. 6 Sk., og til denne for Røringstab 14 Rdl.“

Nr. 137.

Justitsraad Bunchen

contra

Ane eller **Anne Marie Andersdatter** (Defensor Brock),
der tiltales for Tyveri eller u hjemlet Besiddelse af stjaalue Koster eller
ulovlig Dngang med Hittegods.

Stouby Herreds Extrarets Dom af 14de Novbr. 1861: „Tiltalte
Ane Marie Andersdatter af Eilskov Hospital bør hensesættes i Fængsel
paa Band og Brød i 3 Dage samt udrede de af denne Sag lovlig
flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Møller,
4 Rdl., og til Defensor, Procurator Jespersen, 3 Rdl. At efterkommes
under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24de Januar 1862:
„Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procu-
ratorerne, Cancelliraad Nyholm og Baastrup, betaler Tiltalte Ane Marie
Andersdatter af Eilskov Hospital 5 Rdl. til hver. At efterkommes under
Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes
for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved
Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunchen
og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl.
til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Tiltalte, Ane Marie
Andersdatter af Eilskov Hospital, ved egen Tilstaaelse og det isvrigt Oplyste er
overbevist at have været i Besiddelse af et til 1 Rdl. 4 Mk. vurberet, Huusmand
Niels Christian Jacobsen af Eilskov Mark tilhørende, Lagen, som er bortkommet
fra hans Have, hvor det var ophængt til Lørring, og da hendes Forklaring om
at have fundet det paa en Gangsti paa Marken udenfor Haven ikke kan forkastes,
medens der paa den anden Side ikke kan tages Hensyn til hendes Dpgivende
af, at det havde været hendes Hensigt at oplyse Lagenet, hvilket Dpgivende ikke
er bestrøfet ved Nogetsomhelst under Sagen, maa det billiges, at Tiltalte, der
er over criminel Lavalber og ikke forhen straffet, ved Stouby Herreds Extrarets
Dom af 14de November f. A. er anseet efter Forordningen af 11te April 1840
§ 58, og da den valgte Straf af Fængsel paa Band og Brød i 3 Dage findes
passende, og de øvrige Bestemmelser ligeledes billiges, vil Dommen i det Hele
blive at stadfæste“.

Onsdagen den 26de Martz.

Nr. 119.

Justitsraad Bunzen
contra**Simon Nielsen** (Defensor Brock),

der tiltales for voldeligt Overfald.

Kjøbenhavns Amts nordre Birk's Extrarets Dom af 19de Septbr. 1861: „Tiltalte Simon Nielsen af Holte bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt udrede i Erstatning til Slagter Peder Heberg af Holte 5 Rdl. 3 Mk. Saa betaler Tiltalte og alle af Sagen flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Proceprocurator N. P. Møller, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Meldola, 4 Rdl. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de Januar 1862: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Tiltalte Simon Nielsen af Holte endvidere bør til Slagter Heberg i Erstatning for Arbejds-spilde betale 8 Rdl. 2 Mk. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Ronge og Larsen, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, imod hvilke intet Væsentligt findes at erindre, og med Bemærkning, at Tiltalte endvidere i Erstatning til Slagter Heberg for en itureven Frakke vil have at udrede 5 Rdl., kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, og bør Tiltalte endvidere i Erstatning til Slagter Heberg betale 5 Rdl. I Salarium til Justitsraad Bunzen og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Simon Nielsen af Holte tiltales under nærværende fra Kjøbenhavns Amts nordre Birk's Extraret hertil indankede Sag for voldeligt Overfald paa sagesløs Mand.

Det er i denne Henseende af Slagter Heberg af Holte forklaret, at han den 24de Juli f. A. paa Skovbakkens ved Holte By blev overfaldet af Tiltalte, som med noget skarpt kibragte ham flere Slag i Hovedet, hvorved han fik

ondt og faldt til Jorden, hvorefter Tiltalte kastebe sig ovenpaa ham, og blev han saaledes liggende paa Jorden, indtil han blev befriet af Mads Peder Larsen, der var kommen til.

Heberg fik ved samme Leilighed sin Frakke itureven og ifølge en samme Dags Aften afgivne Lægeattest fandtes om begge hans Øine en blaalig øm Svulst, navnlig om det høire, der strakte sig ud i Tindingen, hvor en overfladiff Excoriation strakte sig omtrent 1 Tommes Længde ovenfra nedad i Retning med Dienbrynet, samt ligeledes enkelte mindre, som det syntes, strabede eller revne Saar under det venstre Øie, paa Næsen og paa den indvendige Side af Munden.

Tiltalte har vel vedgaaet, at han, da han den ommeldte Dag møbte Heberg, havde en Muursteen i hver Haand, hvilke han forklarer at have hentet for at benytte til Trippelse, og han indrømmer ligeledes, at han ikke kan lide at see Heberg, i hvilken Henseende det er oplyst, at Tiltalte for et Par Aar siden var arresteret i nogen Tid som mistænkt for at være skyldig i et hos Heberg begaaet Pengetyveri, men han har vedholdende benægtet at have gjort sig skyldig i det ham paafsigtede Overfald, idet hans Forklaring i denne Henseende gaaer ud paa, at Heberg, da Tiltalte møbte ham paa Weien, støbte Tiltalte for Brystet og tog fat i ham, hvorpaa Heberg kastebe sig ned paa Jorden og trak Tiltalte med sig, saaledes at han kom til at ligge ovenpaa Heberg, imod hvem han iøvrigt blot tog fra sig.

Ligesom det imidlertid efter de fremkomne Oplysninger ikke findes at kunne betvivles, at Heberg er bleven tilføiet de ommeldte Læsioner af Tiltalte, saaledes kan der efter de afgivne Vidneforklaringer ikke tillægges dennes Udsagn om at være den fra først af Angrebne nogen Troværdighed. I denne Henseende bliver at bemærke, at ligesom det overhovedet ikke er oplyst, at Tiltalte har lidt nogen Skade ved det paagjældende Sammenstød mellem ham og Heberg, saaledes er det af Gaardeier Hans Jensen og Ungkarl Mads Peder Larsen edelig forklaret, at Tiltalte laa ovenpaa Heberg — hvormed ogsaa Tjenestebreng Hans Nielsens ubeedigebe Forklaring stemmer — og Tiltalte har endog selv indrømmet dette, uden at der kan tages videre Hensyn til hans Forklaring om, at Heberg kastebe sig ned og trak Tiltalte ovenpaa sig; men navnlig fortjener at erindres, at ikke blot M. P. Larsen har udsagt, at det gjorde det Indtryk paa ham, at Tiltalte var den stærkere, og at han derfor gif til og trak Tiltalte bort fra Heberg, som Tiltalte laa ovenpaa, men at derhos det eneste Vidne, som har seet Sammenstødet fra Begyndelsen af, nemlig Gaardeier Nicolai Pedersen, har forklaret, at Tiltalte, da Slagter Heberg kom gaaende ned ad Skovbakkens, kom ud af et Hus, der ligger ved Siden af Weien, og havde en Steen, saavidt Vidnet, der opholdt sig i en Afstand af omtrent 200 Alen, kunde see, en Muursteen i hver Haand. Tiltalte faldt og tabte ved denne Leilighed Stenene, men efterat have reist sig gif han hen mod Heberg, der gif rolig hen ad Weien, og gav sig til at slaae ham i Hovedet og hvor han kunde komme til; da Heberg fik Slagene, faldt han, hvorefter Tiltalte kastebe sig ovenpaa ham og vedblev at slaae ham, indtil fornævnte Mads Peder Larsen kom til og fik Tiltalte bort fra Heberg, hvorpaa

denne, som var blodig i Ansigtet og hvis Frakke var sønderreven, gif tilbage ad den Bei, hvorfra han var kommen, medens Liltalte og Mads Peder Larsen gif ind i det Huus, af hvilket Liltalte var kommen ud, hvortil kan søies, at Gaarbeier Hans Jensen saae, at Liltalte, der laa ovenpaa Heberg, slog denne med en optagen Steen i Halsen samt at Heberg, da M. P. Larsen havde trukket Liltalte bort, var blodig i Ansigtet.

Der maa efter det saaledes Anførte anses at være tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for, at Liltalte har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold, og det maa derfor billigges, at han, der er født den 30te Mai 1835 og ikke findes tidligere at være straffet, ved Underrettsdommen i Genhold til Forordningen af 4de October 1833 § 3, cfr. §§ 6 og 9, er bleven anset med Straf, der findes passende fastsat til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Underrettsdommens Bestemmelser om den Heberg tillagte Erstatning og om Actionens Omkostninger findes ligeledes at maatte bifaldes, idet der dog endvidere vil være at tillægge Heberg den af ham paastaede Erstatning 8 Rbl. 2 Mk. for Arbeidspilde, og bemeldte Dom vil derfor med denne Modifikation være at stadfæste“.

Mandagen den 14de April.

Nr. 13. **Baron Frederik Juel Brockdorff** (Liebe)
contra

Baron Christian Juel Brockdorff (Brock),
angaaende Successionen til Stamhuset Thorsøng.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de Febr. 1861:
„Citanten, Baron Christian Frederik Theophilus Alexander Juel Brockdorff, bor være berettiget til at tiltræde Besiddelsen af Stamhuset Thorsøng fremfor Indstævnte, Baron Frederik Carl Wilhelm Niels Adolph Krabbe Juel Brockdorff. Processens Omkostninger ophæves“.

Højesterets Dom.

Forjaaviddt Indstævnte har meent, at den gjennem Justitsministeriet under 10de April 1848 udsfærdigede kongelige Confirmation paa den under Sagen omtvistede testamentariske Disposition af 11te og 15de Februar s. N. er en saadan ubetinget Stadfæstelse af Dispositionens Gyldighed eller bindende Afgjorelse af, at denne har Hjemmel i Stamhusbrevet for Thorsøng, at den maa staae ved Magt, selv om den i Virkeligheden manglede saadan Hjemmel, findes der ikke heri at kunne gives ham Medhold. Saadant vilde være i Strid med den Betydning, som ordentligviis maa tillægges den paa en testamentarisk Disposition meddeelte Confirmation, der i Reglen ikke kan antages at affjære saadanne Indsigelser mod dens Gyldighed, der støttes paa, at Testator har manglet Naadighed over det Vortestamenterede, fordi en Anden har

retligt Krav paa at komme i Besiddelse deraf. Vel har Indstævnte formeenet, at der dog i nærværende Tilfælde maa tillægges Confirmationen den af ham paastaæde Virkning, deels fordi den ellers skulde være betydningløs, deels fordi den formeentlig netop var søgt for at fjerne enhver Tvivl om Testatorernes Berettigelse til den trufne Bestemmelse; men Confirmationen vilde dog i hvert Fald betrygge Dispositionen mod at angribes af det Offentlige, der fører Control med Stamhuse, og det fremgaaer ikke med Bestemthed af Ansøgningen om samme, at den har været søgt i andet Diemed og navnlig i det af Indstævnte angivne. Ansøgningen gaaer meget mere ud fra, at der ingen Tvivl er om Testatorernes Berettigelse til at oprette Dispositionen, der ligefrem betegnes som gjort i Medhold af den Testatorerne ved Stamhuusbrevets 6te Artikel givne Rettighed, om hvilken det derefter siges, at den er „begrundet“ ved et af det juridiske Facultet afgivet Responsum. Idet nu Dispositionen i Henhold til denne Ansøgning, og uden at den ved samme fra Thorsøng Stamhuus udelukkede Arvings Erklæring var erhvervet, forsynedes med en Confirmation, der ingen særlig Anthydning indeholdt om, at dens Mening var at affjære bemeldte Arvings mulige Indsigelser mod dens Gyldighed, kan den alene anses meddeelt under den stikende Forudsætning, at Dispositionen, saaledes som i Ansøgningen anført, virkelig havde Medhold i Stamhuusbrevet, og Domstolene kunne da ligesaa lidt ved den omhandlede Confirmation være hindrede i selvstændigt at afgjøre, om denne Forudsætning er rigtig, som de ellers ere hindrede i at undersøge, om de factiske Omstændigheder, en Testaments-Confirmation forudsætter, ere tilstede. Formodningen maa ogsaa aldeles være imod, at Justitsministeriet har villet gribe ind i den ved Stamhuusbrevet fastsatte Arvegangsmaade ved en ad mandatum udfærdiget Confirmation, og bemeldte Ministerium har endog i den senere Forestilling til Kongen, hvorved det gjorde Indstilling om den af Citanten erhvervede, i den indankede Dom ommeldte Bevilling af 30te Juni 1858 udtalt, at det kan forudsættes som givet, at Diemedet med Confirmationens Udfærdigelse ikke har været at tillægge Testatorerne en Ret, som Stamhuusbrevet ikke hjenlede dem.

Da det herefter maa antages, at den omhandlede Confirmation ikke kan være til Hinder for, at Domstolene uden Hensyn til samme paakjende Spørgsmaalet om Dispositionens Gyldighed ligeoverfor Citanten, bliver det ikke at afgjøre, hvilken Betydning der under den modsatte Forudsætning maatte være at tillægge den ovennævnte Bevilling.

Naar det i den 6te Artikel af Stamhuusbrevet for Thorsøng som

Betingelse for Udgangen til at gjøre den der ommeldte Disposition hedder: „hvis en Fader haver andet Stamhuus tilforn“, maa Ordet „haver“ her, hvor Talen er om et Stamhuus, som i Artiklen forudsættes efter den for dette fastsatte Arvegangsmaade at skulle falde i Arv til ældste Son, nærmest antages at skulle betegne en saadan Besiddelse af Stamhuset, som bevirker, at det kan efterlades bemeldte Sou i Arv; og da Artiklen fordrer, at det skal være en „Fader“, der har det andet Stamhuus, og den Mand, der ikke selv har arvet dette eller paa anden Maade erhvervet en selvstændig Besiddelse deraf, men kun ved at ægte en Stamhuusbesidderinde er kommen i en midlertidig, af Egtteskabets Bedvaren afhængig Medbesiddelse af Stamhuset, ikke har dette saaledes, at han ved sin Død kan efterlade det som Arv til ældste Son, hvorimod det er ved Moderens Død at det falder i Arv og ddt til hendes ældste Son, der kan være en anden end bemeldte Mand og hendes fælles ældste Son, maae Ordene „Fader haver“ naturligt forstaaes saaledes, at den 6te Artikels Anvendelse betinges af, at Faderen selvstændigt eller paa egne Vegne besidder det først tiltraadte „andet Stamhuus“. Det er og i sig selv antageligt, at Stamhuusbrevets Forfatter netop har villet lægge Bægt paa, at det „andet Stamhuus“, som ældste Son skulde have i Stedet for Thorseng, naar dette sidste blev givet til „andet Barn“, hvilket endog kunde være en Datter, maatte være et af Faderen selv arvet eller erhvervet Gods, som han ved sin Død kunde efterlade i Arv til den førstefødte Son; og det er saa langt fra, at Artiklens øvrige Indhold taler imod den anførte naturlige Forstaaelse, at tvertimod den Umstændighed, at begge Forældrene nævnes som deelagtige i Dispositionen, medens den omhandlede Betingelse udtrykkes paa den foranførte Maade, bestyrker, at Ordet „Fader“ her er brugt med Flid, og at netop hans Besiddelse af det „andet Stamhuus“ maa være af den Bestaenhed, at den sikrer den ældste Son Erhvervelse af dette ved Arv efter Faderen. At der paa Grund af de derom brugte Udtryk og den hele Sammenhæng muligens ikke tillige tør stilles den hyderligere Betingelse for Artiklens Anvendelighed, at Faderen ligeledes har bekommet Thorseng ved Arv, ikke ved Egtteskab, stjønnes endelig ikke at kunne være nogen afgjørende Grund for, at Egtteskab ogsaa maa kunne være Udkomst for Faderen til det andet Stamhuus.

Ifølge det Anførte findes Parternes Fader, der ved Egtteskab med deres Moder kom til at deeltage i Besiddelsen af Schelenborg, ikke at have havt dette Gods i den Forstand, hvori Ordene „en Fader haver“ maae antages at være brugte i den 6te Artikel af Stamhuusbrevet for

Thorsøng; men desuden kan Ehelsenborg, der er et Frihersteb, ikke anses indbefattet under Udtrykket „andet Stamhuus“. Ligesom Christian V's Danske Lov udelukkende bruger Ordet Stamhuus om de i sammes 5—2—65 omhandlede Familiegods, medens Grevskaberne og Friherstebene i Privilegierne af 25de Mai 1671 benævnes Lehn og den øvrige Lovgivning ligeledes bevarer Adskillelsen mellem Lehn og Stamhuus, saaledes er der og saa væsentlige Forskjelligheder, navnlig efter den tidligere Lovgivning, mellem disse to Arter af Besiddelser, at man overhovedet ikke er besejret til at indbefatte Lehn under Stamhuus. Det er derhos ikke antageligt, at Forfatteren af det omhandlede Stamhuusbrev skulde have brugt Ordet Stamhuus i en anden Betydning end den, der hjemledes i den selv samme Lovartikel, i Henhold til hvilken Documentet ene blev affattet og som udtrykkelig paaberaabes i det, og tilmed brugt det i en anden Betydning end den, hvori den paagældende Artikel af Stamhuusbrevet selv to Gange bruger Ordet om Thorsøng. Der kan endelig saa meget mindre udledes noget modsat Resultat deraf, at den formeentlige Grund til den hele Bestemmelse ligesaa fuldt skulde være tilstede, hvor den tidligere Besiddelse var et Lehn, som hvor den var et Stamhuus i Lovens Betydning, som det dog ikke er uantageligt, at de foranberørte Forskjelligheder mellem Lehn og Stamhuus, og muligen tilige andre Hensyn, kunne have foranlediget Stamhuusbrevets Forfatter til netop at fordrø, at det Familiegods, den ældste Son skulde have istedetfor Thorsøng Stamhuus, skulde være af samme Art som dette.

I Henhold til det Foranførte — og idet endnu bemærkes, at der ligeoverfor Bestemmelserne i Stamhuusbrevets 5te Artikel maatte have sikker Hjemmel i andre Bestemmelser for at udelukke den ældste Son fra Successionen — vil den af den yngre Broder, Indstævnte for Hoiesteret, nedlagte Paastand om at kjendes berettiget til at tiltræde Besiddelsen af Stamhuset Thorsøng fremfor den ældre Broder, Citanten for Hoiesteret, ikke kunne tages til Følge.

Processens Omkostninger for begge Retter ville være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Indstævntes Paastand om at kjendes berettiget til fremfor Citanten at tiltræde Besiddelsen af Stamhuset Thorsøng kan ikke tages til Følge. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rdl.

(Den indantebe Doms Præmisses følge i næste Nr.).

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 6.

Den 25de April.

1862.

Første ordinaire Sessjon.

Mandagen den 14de April.

Nr. 13.

Baron Frederik Zuel Broekdorff
contra

Baron Christian Zuel Broekdorff (see forrige Nr.).

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „I den 6te Articul i Erectionsbrevet for Stamhuset Thorseng af 1ste Mai 1711 hedder det: „Hvis en Fader haver andet Stamhuus tilforn og siden bekommer Thorsinge Stamhuus dertil, da skal det være Forældrene tilladt at give Thorsinge Stamhuus til deres andet Barn, dog med de Omstændigheder, som tilforn er indført om dets Besiddere og Successionens rette Orden“.

Da den i Aaret 1859 afsøde Kammerherre, Baron Carl Zuel Broekdorff, som i Aaret 1811 ved at indtræde i Ægtefæll med sin endnu levende Hustru Sophie Frederikke, sødt Baronesse Stieglitz Broekdorff, var kommen i Besiddelse af Baroniet Schelenborg og ved sin Faders, Generallieutenant Frederik Zuels, Dødsfald i Aaret 1827 tillige var bleven Besiddet af Stamhuset Thorseng, og som i bemeldte sit Ægtefæll kun havde 2 Børn, nemlig Parterne i nærværende Sag, sønskede at benytte den ovennævnte Bestemmelse ved at give Thorseng til sin yngste Søn, Citanten, Baron Christian Frederik Theophilus Alexander Zuel Broekdorff, udbad han sig, skjøndt han, efter hvad han udtalte, antog at kunne handle paa denne Maade med fuldkommen uimodsigelig Ret, dog, for at forebygge enhver Trætte mellem sine Sønner, det juridiske Facultets Betænkning over Sagen og erhøbt fra Samme under 25de Juli 1844 det Svar, at Facultetet maatte være af den Formening, at den omspurgte Ret tilkom ham. Han oprettede derefter tilligemed sin Hustru under 11te og 15de Februar 1848 en testamentarisk Disposition, ved hvilken de erklærede, at de i Medhold af den dem ved Thorseng Stamhuusbrevs 6te Artikel givne Ret og Rettighed bestemte, at Stamhuset Thorseng efter hans (Kammerherre, Baron Carl Zuel Broekdorffs)

Død skulde tilfalde deres yngste Søn, Titanten i nærværende Sag, og han da til den Tid overtage Besiddelsen af Stamhuset Thorseng, hvorimod deres ældste Søn, Indstævnte, Baron Frederik Carl Wilhelm Niels Adolph Krabbe Zuel Brockdorff, ikke skulde have nogen Rettinghed til Stamhuset Thorseng, men ved sin Moders dødelige Afgang tiltræde Besiddelsen af Baroniet Schelenborg. Paa denne Disposition ansøgte de derefter under 24de Marts s. A., som det i Ansøgningen udtrykkelig hedder: „til en yderligere Vætyggelse paa Opfyldelsen af vores Pusse og Billie“, om Hans Majestæts allernaadigste Confirmation, hvilken ogsaa under 10de April 1848 meddelees dem af Justitsministeriet ad mandatum, og hedder det i bemeldte Confirmation, at herved stadfæstes „i alle dens Ord, Punkter og Clausuler“ bemeldte Disposition, i hvis Følge Stamhuset Thorseng efter bemeldte Kammerherre, Baron Carl Zuel Brockdorffs Død, skal tilfalde deres yngste Søn, og deres ældste Søn ikke skal have nogen Ret til Besiddelsen af bemeldte Stamhus, hvorimod han efter sin Moders Død vil tiltræde Besiddelsen af Baroniet Schelenborg.

Da det var kommet til Kammerherre Carl Zuel Brockdorffs Kundskab, at Indstævnte ikke bestomindre agtede at bestride Gyldigheden af den oprettede Disposition og at han i dette Niemed havde erhvervet en allerhøieste Bevilling til, at Domstolene maatte afgjøre Spørgsmaalet herom, uden at hindres ved den paa Dispositionen meddeelte Confirmation, anlagde han, for at see denne Sag snarest muligt afgjort, Sag mod Indstævnte ved dennes Hjemting, Binding Herred, men da Kammerherre Zuel Brockdorff den 15de Marts 1859 var afgaaet ved Døden, bleve Parterne i nærværende Sag enige om at høre bemeldte Sag og at søge Successionsspørgsmaalet a prima instantia afgjort af nærværende Ret, og i Genhold hertil har nu Titanten, Baron Christian Frederik Theophilus Alexander Zuel Brockdorff, sagsøgt Indstævnte, Baron Frederik Carl Wilhelm Niels Adolph Krabbe Zuel Brockdorff, og paaistaet, at han kjendes berettiget til at tiltræde Besiddelsen af Stamhuset Thorseng fremfor Indstævnte, og at denne tilpligtes at udrede alle af Søgemaalet flydende Omkostninger, hvorimod Indstævnte har paaistaet, at den af Titanten nedlagte Paastand ikke tages til Følge, men at derimod Indstævnte som retmæssig Succesor til Stamhuset Thorseng frifindes for Titantens Liktale og hos ham tillægges Processens Omkostninger skadesløst.

Titanten har støttet sin Paastand principaliter derpaa, at den af hans Forældre oprettede Disposition, i hvis Følge han er berettiget til at tiltræde Besiddelsen af Stamhuset Thorseng, er forsynet med allerhøieste Confirmation og derved er bleven til en *lex specialis*, som maa blive staaende ved Magt, uden Genhyn til om hans Forældre ifølge Stamhusbrevet maatte have været bemyndigede til at oprette en saadan Disposition, subsidialiter derpaa, at hans Forældre i Stamhusbrevets Art. 6 have havt tilstrækkelig Hjemmel til at oprette den omhandlede Disposition.

Hvad nu det første Punkt angaaer, da har Indstævnte formeent, at da Regeringen, som ikke havde havt nogen Andeel i Stamhusbrevets Tilblivelse, maatte være uberettiget til at give en authentisk Fortolkning af samme, og da

det ei heller kunde antages, at Regjeringen havde villet forandre Stamhuusbrevets Bestemmelser om Arvesølgen, maatte det ved Meddelelsen af Confirmationen være en Forudsætning, at Dispositionen havde Hjemmel i Stamhuusbrevet, uden at herom ved Confirmationen var afgjort Noget, og Domstolene maatte derfor efter hans Mening være berettigede til, hvad der saa ofte tidligere var steet, at undersøge, om Forudsætningerne for Confirmationen vare tilfiede, uden at nogen Bevilling hertil behøvedes; han har derfor kun ex tuto for at fjerne enhver Indsigelse ansøgt om den ham derefter meddeelte allerhøieste Bevilling til at Domstolene maae tage Spørgsmaalet om Dispositionens Gyldighed under Paafjendelse, men i hvert Fald har han formeent, at der efter Meddelelsen af denne Bevilling ikke længer kan være Noget til Hinder for at undersøge, om hans Forældre ifølge Stamhuusbrevet have været berettigede til at oprette den omhandlede Disposition.

Det skjønnes nu vel ikke, at der kan gives Indstævnte Medhold i, at Domstolene uden Bevilling kunde have indladt sig paa denne Undersøgelse; thi skjøndt det maa ansees givet, at Domstolene ere beføjede til at undersøge, om de Betingelser, som i Confirmationen udtrykkelig ere anførte eller som dog utvivlsomt ere blevene forudsatte, ere tilfiede eller ikke, og skjøndt der saaledes, ogsaa uden Meddelelse af nogen Bevilling, Intet kunde være til Hinder for at undersøge, om Underkrifterne paa Dispositionen vare falske, om Opretteren havde været ved sin fulde Fornuft, om han havde havt Raadighed over Gjenstanden for Dispositionen o. s. v., er det dog noget heelt Andet i nærværende Tilfælde, hvor det var givet, at Forældrene ikke havde fuld Raadighed over den Gjenstand, hvorover de disponerede, og dette altsaa ikke kunde være en stiltiende Forudsætning for Confirmationen, saa at der alene var Spørgsmaal om, hvorvidt de i Genhold til Stamhuusbrevet vare beføjede til at disponere over det, som steet er, hvor Confirmationen blev ansøgt, fordi der var opløst Tvivl om deres Beføjelse og alene i det Diemed, derved „hyderligere at betrygge Opfyldelsen af deres Duffe og Villie“, og hvor det derfor, naar ingen senere Udtalelse fra Regjeringens Side forelaa, maatte antages at have været Gjenstand for Regjeringens Overveielse, forinden Confirmationen meddeleste, om Dispositionen var stemmende med den paaberaabte Bestemmelse i Stamhuusbrevet eller ikke, ligesom det, da Regjeringen derefter har stadfæstet Dispositionen, som er oprettet med udtrykkelig Henviisning til den omtvistede Artikel i Stamhuusbrevet, maatte antages herved at være afgjort, at Regjeringen havde fundet Dispositionen hjemlet i denne Artikel, og at Regjeringen har været besejet til med absolut bindende Retsvirkning at afgjøre dette, skjønnes ikke med Føie at kunne benægtes.

Men anderledes stiller Sagen sig, efterat der under 30te Juni 1858 er meddeelt Indstævnte den ovennævnte allerhøieste Bevilling til, at Domstolene maae afgjøre Spørgsmaalet om Gyldigheden eller Ugyldigheden af den oprettede Disposition, uden ved dette Spørgsmaals Paafjendelse at hindres af den udfærdigede Confirmation. Det fremgaaer nemlig af Bevillingen, at det har været Hensigten med samme, at Domstolene skulde kunne undersøge, ikke blot, som Citanten har villet gjøre gjældende, de almindelige Indsigelser, som efter det Oven-

ansførte kunne fremsættes mod ethvert confirmeret Testament, men ogsaa det her foreliggende Spørgsmaal. Vel har Citanten herimod indvendt, at, naar Bevillingen forstaaes saaledes, taber Confirmationen herved al Betydning og maa betragtes som hævet, og til at hæve en meddeelt allerhøieste Confirmation stulbe Regjeringen efter hans Formening være ubesøiet, ligesom det ogsaa i en Skrivelse til Citanten fra Justitsministeriet er udtalt, at det ikke har været Hensigten med Bevillingen at hæve Confirmationen; men selv om der maatte gives Citanten Medhold i, at Bevillingen, naar den forstaaes paa den ommeldte Maade, havde ophævet Confirmationen, vilde dette være uden Betydning, fordi Retten ikke anser sig competent til at afgjøre, hvorvidt Regjeringen har været besøiet til at udsærbige en Bevilling af et saadant Indhold, som den her omhandlede. Confirmationen af 10de April 1848 maa nemlig betragtes som en speciel Lov, og det skjønnes da ei heller rettere end at Bevillingen af 30te Juni 1858, naar den gaaer ud paa at berettigge Citanten til at faae den foreliggende Retstvift paaftjendt uden Hensyn til den Retstilstand, som Confirmationen af 10de April 1848 maatte antages at have tilveiebragt, ligeledes naturligen maa betragtes som en speciel Lov. Men medens Kongen ifølge Grundlovens § 32 er bemyndiget til at udsærbige eller lade udsærbige Bevillinger og Undtagelser fra de gjældende Love, vilde det i alt Fald kun være med Hensyn til de af disse Bevillinger, hvis Udsærbigelse efter deres Indhold maatte kunne betragtes som Øvrighedshandlinger, at de ordinaire Domstole i Hensyn til Grundlovens § 77 kunde ansee sig berettigede til at sentere over, hvorvidt Udsærbigeren var gaaet udenfor Øvrighedsmyndighedens Grændser. Med Hensyn til de Bevillinger, der maae betragtes som specielle Love, savne de ordinaire Domstole derimod Berettigelse til at bødømme, hvorvidt den Regjeringen ved Grundlovens § 32 tillagte ekstraordinaire lovgivende Myndighed er i et foreliggende Tilfælde bleven overstredet.

Det vil derfor overensstemmende med Citantens subsidiaire Paastrand være at undersøge, om Dispositionen har tilstrækkelig Gjæmnel i Stamhuusbrevets 6te Artikel. Indstævnte har benægtet dette, idet han, som har gjort gjældende, at, da Artiklen indeholder en Undtagelse fra de almindelige i Stamhuusbrevet foreftrevne Regler om Successionen, maa den være streng Fortolkning undergiven, har formeent, at Artiklen ikke mindre efter sine Ord end efter sin Lønde var uanvendelig in casu. Kammerherre Juel Brodtkorff, „havde“ nemlig efter Indstævntes Formening ikke noget andet Gods end Thorseng; det var kun ved Ægteffab og gjennem sin Hustru, at han stod i Forhold til Schelenborg, men hun var den virkelige Besidder af samme, og ved hendes Død eller ved en tidligere Lehusfortabelse maatte Gøfset falde i Arv til den efter hende Successionsberettigede, saa at altsaa Manden i et saadant Tilfælde ikke længer vilde staae i noget Forhold til Schelenborg. Dernæst var under alle Omstændigheder dette andet Gods ikke noget Stamhuus, men et Baroni, hvilket ikke i alle Henseender kan sættes ved Siden af et Stamhuus, navnlig forjaaviddt den lehusbundne Eiendom ved Slægtens Uddøen hjemfalder til Kongen, og endelig kunde, som Indstævnte fremdeles har paaberaabt, Kammerherre Juel Brodtkorff ikke siges

først „siden“ o: efterat han alt havde andet Stamhuus, at have „bekommet“ Thorseng, da hans Abkomst dertil som førstefødte Søn alt fra Fødselen havde været givet, hvorimod Ordet „bekommer“ nærmest skulde betegne Erhvervelse ved Ægteffab. At anvende Artiklen paa det foreliggende Tilfælde kunde endvidere efter Indstævntes Formening ikke antages at være stemmende med den til Grund for Bestemmelsen liggende Tanke, da det vilde være i Strid saavel med de naturlige som de lovbestede Regler om Stamhusets Succession, om det skulde være tilladt Forældrene at give det fædrene Stamhuus til den yngre Søn og derved, som in casu, bewirke, at den ældste Søn ved Faderens Død ikke kom i Besiddelse af noget Stamhuus. Efter Indstævntes Formening maa Artiklen saaledes antages nærmest at have sigtet til det Tilfælde, at Besidderen af et andet Stamhuus ved Ægteffab tillige kommer i Besiddelse af Thorseng, da det i saa Fald synes naturligt, at Thorseng som det mødrene Guds gives til den yngre Søn, medens den ældre Søn beholder det fædrene Guds, og at Dispositionen angaaende Thorseng skal oprettes af begge Forældre i Forening og ikke af Fader alene, medens det, naar Artiklen forstaaes anderledes, skulde være uforklarligt, hvorfor det er sat som en Betingelse for Dispositionen, at det andet Guds skal være i Faderens Besiddelse, førend Thorseng tilkommer, og at Moderen er indrømmet Dispositionsret tilligemed Faderen. Indstævnte har sluttelig endnu gjort gjældende, at Dispositionen i hvert Fald maatte være ugyldig, fordi hans Samtykke til Godjernes Omfordeling ikke var erholdt eller engang søgt.

Det skjønnes imidlertid ikke rettere, end at Ordene i Artiklen ogsaa omfatte det her foreliggende Tilfælde; det kan nemlig ikke nægtes, at den, der ægter en Lehnbesidderinde, bliver paa Grund af Formuesskællskabet mellem Ægtefællerne Besidder af Lehnet, saalænge Ægteffabet bestaar; han udøver som saadan alle med Besiddelsen af Lehnet forbundne Rettigheder, og i Grevernes og Friherrerens Privilegier af 25de Mai 1671 siges det ogsaa, at Lehnet „tilfælber“, „tilkommer“ ham. Men det i den paagjældende Artikel af Erectionspatentet for Thorseng brugte Udtryk „have“ synes da ogsaa at maatte omfatte en saadan Besiddelse. Dernæst maa det antages, at Stamhuusbrevets Forfatter ved at bruge Ordet „Stamhuus“ i Artiklen ikke har tilstøttet at udelukke Lehn, der maa betragtes som en særegen Art Stamhuus, hvorimod det, da Forfatteren af Stamhuusbrevet maa have fundet det ønskeligt, at der, naar et andet betydeligt uafhængeligt Guds skulde tilfalde den ældste Søn, gaves Faderen Leilighed til, ved at give Thorseng til den yngste Søn, at sørge for tvende Grene af sit Afkom, maa antages, at Ordet blot er brugt i Møjsætning til „fri Eiendom“, ligesom der ei heller kan paavises nogen afgjørende Grund, hvorfor Forfatteren skulde have villet udelukke Lehn, der i Reglen ere betydeligere Eiendomme end Stamhuuse. Endelig kan der heller ikke gives Indstævnte Medhold i, at afdøde Kammerherre Juel allerede skulde kunne siges at „have havt“ Thorseng fra Fødselen, da han, saalænge Faderen levede, ikke kunde siges at „have“ o: være i Besiddelse af Thorseng, og at Ordet „bekommer“ nærmest skulde sigte til

Erhvervelse ved *Wgteskab*, er uden Hjemmel i *Sprogbrugen*, ligesom det ogsaa i *Stamhuusbrevets* Artikel 7 siges om Sønnen, der arver *Stamhuset*, at han „*bekommer*“ det.

Ordene i Artiklen maae saaledes antages at omfatte det foreliggende Tilfælde, og for at der skulde kunde anvendes en indskrænkende Fortolkning, maatte det godtgjøres, at det fremkomne Resultat stod i Strid med Artiklens Hensigt eller med de almindelige Regler om *Stamhusets* Succession; men hertil skjønes det ikke, at *Indstævnte* har seet sig istand, og navnlig synes der i saa Henseende ikke at kunne lægges nogen afgjørende Vægt paa, at det fædrene *Stamhuus* herefter tilfalder den yngre Søn, medens den ældste Søn ikke ved *Faderens* Død kommer i Besiddelse af noget *Stamhuus*; thi naar Forfatteren af *Stamhuusbrevet* overhovedet ansaae det ønskeligt, at de to *Stamhuuse* beelttes mellem Sønerne istedetfor at tilfalde den Ældste alene, kunde han, som naturligtvis ikke her kunde tage nogen Bestemmelse om Arvesølgen til det andet *Stamhuus*, kun opnaae dette ved at tillade, at *Thorseng* blev givet til den yngre Søn, og det er vel muligt, at han af Hensyn til det Ufselige i en saadan Deling fandt at burde afsee fra de heraf muligen flydende Ulemper for den ældste Søn, idet han vel kunde forudsætte, at Forældrene ved *Dispositionens* Oprettelse vilde tage alle Villighedshensyn i Betragtning. At en saadan Forstaaelse af Artiklen skulde være i Strid med de almindelige Regler om *Stamhusets* Succession, er saalangt fra at være Tilfældet, at det tværtimod ved Grevernes og Friherrernes Privilegier af 25de Mai 1671 resp. § 6 og § 5 er i Almindelighed tilladt den Lehnbesidder, der ved *Wgteskab* kommer i Besiddelse af et andet Lehn, at dele disse to Lehne mellem sine to ældste Søner eller Døttre, uden at det er foreskrevet, at det fædrene Gods skal tilfalde den Ældste, og det vil herved ligesom i nærværende Tilfælde kunne ssee, at den ældste Søn, naar det mødrene Gods er tillagt ham og Moderen overlever *Faderen*, ikke ved *Faderens* Død kommer i Besiddelse af noget Gods.

Da endelig heller ikke *Indstævntes* Forbring paa, at der, for at *Dispositionen* skulde kunne oprettes, skulde have været erhvervet hans Samtykke til *Godsernes* Omforbeling, har nogen Hjemmel i *Stamhuusbrevet*, vil *Citantens* Paastand være at tage til Følge, dog saaledes, at *Processens* Omkostninger efter *Omstændighederne* vilde være at ophæve.

Det siemplede Papir er under *Sagen* rigtigheden forbrugt.

Efter *Citantens* Begjæring til *Justitsprotocollen* om, at *Retten* vil bestemme, hvilket *Promillegebyr* der vil være at erlægge, idet han har bemærket, at de aarlige *Indtægter* af *Stamhuset* i de sidste 5 Aar før *Kammerherre* *Juel* *Brocksdorffs* Død har beløbet sig til imellem 32,000 og 35,000 Rdl., bestemmes bemeldte *Gebyr* i *Medsjær* af *Sportelreglementets* §§ 23, 27 og 34, cfr. *Placat* af 5te Mai 1810 til 2 promille af det Beløb, hvormed den samlede *Indtægt* i de ommeldte 5 Aar har oversteg 1,000 Rdl.“

Tirsdagen den 15de April.

Nr. 153.

Advocat Liebe

contra

Jacob Christiansen (Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri og ulovlig Dmgang med Hittegods.

Bregentved-Giisfjeldt Birk's Eyrarets Dom af 6te Decbr. 1861: „Arrestanten Jacob Christiansen bør hensættes til Forbedringshumsarbejde i 5 Aar og betale alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Aetor, Procurator Larsen, 6 Rdl., til Defensor, Procurator Arenghen, 5 Rdl., og Diæter til de Samme efter Overovrighedens nærmere Bestemmelse. At fuldbyrdes under Udsærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18de Febr. 1862: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Aar. I Salarium til Procuratorerne Simonsen og Berggreen for Overretten betaler Arrestanten Jacob Christiansen 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Statsraad Salicath for Høiesteret. betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Bregentved-Giisfjeldt Birk hertil indankede Sag er Arrestanten Jacob Christiansen ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder overbevist at have frastjaalet Gaardmand Peder Mortensens Enke i Eskildstrup en Høstys og 2 River, tilsammen vurderede til 4 Mk., der vare keroende ved en Høstak paa hendes Løb, og Huusmand Jens Larsen af Nørre Smidstrup en til 2 Rdl. vurderet Løb, der hang paa Vestjaalnes Huus.

Paa samme Maade er Arrestanten overbevist at have tilegnet sig 2 Spader, en Trærive, en Jernrive, en Dre, en Høstys, en Guldsignering og 2 Guldbverloffer, tilsammen af Værdi 6 Rdl. 5 Mk. 4 Sk., hvilke Gjenstande han angiver ved forskellige Leiligheder at have fundet, Ringen og Verlofferne i Aaret 1848, og da det ikke under Sagen er oplyst, at de paa den Tid, Arrestanten tilegnede sig dem, vare i Nogens Besiddelse — til Ringen og Verlofferne er Cieren ikke udsunden —, vil han med Hensyn til disse Gjenstande kun være at ansæe sig for ulovlig Dmgang med Hittegods.

Da Arrestanten, der er over criminel Cavalder, forhen ifølge 1ste Artilleri-regiment's Dom af 25de Februar 1850 er anseet for Tyveri med Medsættelse i de Meniges 2den Klasse samt simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og ved Kjøbenhavns Criminal- og Politirets Dom af 20de Marts 1858 efter Forordningen af 11te April 1840 § 13, cfr. § 44, med 1 Aars Forbedringshuusarbeide, vil han nu være at ansee efter samme Forordnings § 15, cfr. §§ 19, 58, 78 og 79, med en Straf, der findes at kunne fastsættes til 4 Aars Forbedringshuusarbeide. Med Modification i Overensstemmelse hermed vil Underretsbommen af 6te December f. A., hvorved Straffen er bestemt til lige Arbeide i 5 Aar, men hvis Bestemmelse om Actionens Omkostninger, derunder Underretsfagsførernes Salair, billiges, være at stadfæste“.

Nr. 154.

Advocat Liebe

contra

Hans Ferdinand Thuesen (Defensor Salicath)

der tiltales for Tyveri og Løsgænger.

Criminal- og Politirettens Dom af 18de Marts 1862: „Arrestanten Hans Ferdinand Thuesen bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 4 Aar samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Prøveprocurator Jacobsen og Procurator Levinson, 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 5 Aar.

Ihi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 5 Aar. I Salarium til Advocat Liebe og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Da Arrestanten Hans Ferdinand Thuesen, som er langt over criminel Cavalder og senest ved denne Rets Dom af 27de Januar 1855 efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 har været straffet med Forbedringshuusarbeide i 5 Aar, under nærværende mod ham for Tyveri og Løsgænger anlagte Sag ved egen af det iøvrigt Dplyste bestyrkede Tilstaaelse er overbevist at have den 9de Januar d. A. sijaaset 2 Muur-svend Joachim Carl Günther tilhørende, til 1 Rdl. 4 Mk. vurberebe, Nattprier, der blandt Andet til Lørring ophængt Vadstøsi hang paa et aabenstaaende Post i et Sted paa Graabrødretorb, hvor han var gaaet op for at stjæle, og af hvilke

han endnu, inden han paa Stedet blev overrasket og grebet, havde sat sig i Besiddelse, vil han herfor være at ansee efter bemeldte Forordnings § 15 med en Straf, der efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til Forbedringshussarbejde i 4 Aar, hvorunder afsorberes den Straf, som han efter Loven om Straffen for Løsgænger og Vetsleri af 3die Marts 1860 § 1 har forskyldt ved at overtræde et ham ved Kjøbenhavns Politidirecteurs Protocol over mistænkelige Personer den 6te Februar 1860 givet Tilhold, hvorved det blev ham, som dengang afgik til Slangerup, under sædvanlig Straffetruffel betydet, at han, naar han atter maatte vende tilbage heril Staden eller paa dens Grund, ufortøvet havde at melde sig til bemeldte Protocol, idet han, som ankom hertil den 6te Januar, har undladt at gjøre saadan Melding“.

Nr. 133.

Statsraad Salicath
contra

Ane Pedersdatter, Petersens Enke (Defensor Liebe),
der tiltales for Tyveri, Bedrageri og Løsgænger.

Criminal- og Politirettens Dom af 4de Februar 1862: „Arrestantinden Ane Pedersdatter, Petersens Enke, bør straffes med Forbedringshussarbejde i 4 Aar samt betale alle af denne Sag flydende Omkostninger, hvorunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Delbanco og Lindhard, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under nærværende, imod Arrestantinden Ane Pedersdatter, Petersens Enke, for Tyveri, Bedrageri og Løsgænger anlagte Sag er hun ved egen af de isvrigt oplyste Omstændigheder bestyrkede Tilstaaelse overbevist at have i afvigte Efteraar fraaetjæret Tobaksfabrikør Theodor Larsen en Deel Vin med m. m. i Alt til en Værdi af 8 Rdl. 1 Ml. og uden Eierens Vidende og Villie pantsat et Johanne Serine Kolling, Bøversvend Ertmanns Enke, tilhørende til 1 Rdl. vurderet Schaaf og et til 2 Ml. vurderet Forklæde, hvortil Tøiet tilhørte Ane Larsdatter, af hvem Arrestantinden havde modtaget samme for deraf at sive et Forklæde.

For dette Forhold vil Arrestantinden, der er født den 6te Januar 1822 og senest ved denne Rets Dom af 18de September 1860 anset efter Forordningen

af 11te April 1840 §§ 13 og 79, cfr. § 43, med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, nu være at bømme i Genhold til samme Forordnings § 79 efter dens § 15, cfr. §§ 43 og 78, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar, i hvilken Straf vil være absorberet den Straf som for Væsgænger, Arrestantinden har forskyldt for Overtvædelse af et hende til Kjøbenhavns Politiproto-col over mistænkelige Personer den 28de September f. A. under sædvanlig Straffetruffel givet Tilhold, hvori hun har gjort sig skyldig ved ikke at have anmeldt ved bemeldte Protocol, at hun, som anholdtes den 28de November f. A. under nærværende Sag, den 25de næstforhen havde forladt fornævnte Tobaksfabrikør Larsens Tjeneste“.

Nr. 147.

Statsraad Salicath

contra

Maren Hermansdatter, ogsaa kaldet **Marthe Marie Hansen**
(Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Amts nordre Birk's Extrarets Dom af 14de Novbr. 1861: „Arrestantinderne Else Marie Nielsdatter, Bodil Marie Bertelsen og Maren Hermansdatter, ogsaa kaldet Marthe Marie Hansen, bør hver især hensættes til Forbedringshuusarbeide i 18 Maanedes. Arrestanten Sorgen Madsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Tiltalte Ane Knudsen, Marktetenter Larsens Hustru, bør til Kjøbenhavns Amts Fattigkasse bøde 5 Rdl. Saa bør hun og in solidum med Arrestanten og Arrestantinderne betale 80 Stk. i Erstatning til Forpagter Johan Gerhard Lillie. Samtlige af Actionen flydende Omkostninger, og derunder Salair til Actor, Prøveprocurator N. P. Møller, 10 Rdl., og til Defensor, Procurator Meldola, 6 Rdl., udrede Arrestanten og Arrestantinderne in solidum, saaledes at Tiltalte Ane Larsen, født Knudsen, in solidum med dem udreder $\frac{1}{5}$ af Salairerne. Mulkten og Erstatningen at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18de Marts 1862: „Birketingsdommen bør, forsaavidt paaanfet er, ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne, Cancelliraad Peterfen og Ronge betaler Arrestantinden Maren Hermansdatter, ogsaa kaldet Marthe Marie Hansen, 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 1 Aar.

Ihi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 1 Aar. I Salarium til Etatsraad Salicath og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Kjøbenhavns Amts nordre Virks Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestantinden Maren Hermansdatter, ogsaa kaldet Marthe Marie Hansen, for Tyveri, og gaaer den af hende afgivne Tilsaalelse ud paa, at hun om Aftenen den 24de September f. A. af tvende i første Instants medtiltalte Fruentimmer blev anmøbet om at gaae med dem, for at „hente Tørv“, hvilket foranledigede hende til at forespørge hos en i første Instants ligeledes medtiltalt Markententersone, om denne vilde købe Tørv, hvortil Konen svarede, at hun maatte see dem, før hun købte dem, hvilket Svar Arrestantinden derpaa meddeelte bemeldte tvende Fruentimmer. Med disse og en fjerde i 1ste Instants medtiltalt Mandsperson begav hun sig derefter paa Veien for at „hente Tørvene“, hvorved Arrestantinden har vedgaaet at hun nok forstod at Meningen var at stjæle Tørv, hvilket derefter ogsaa blev iværksat paa en Mark ved Brynshøj, hvor af den i Skruerne hensatte, Forpagter Lillie tilhørende Tørv blev borttaget 18 à 20 Snees til en Værdi af 4 St. Sneesen, som for største Delen blev lagt i tvende dertil medbragte Sække og som samme Aften blev afhændet for Fødevarer til foran omtalte Markententersone. Vel kan Arrestantinden imod sin Benægtelse ikke anses overbevist, som af hine tvende Fruentimmer paastaet, selv at have deeltaget i at tage Tørvene ud af Skruerne, men efter Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 21 findes hun ligesuldt saavel ved som ommeldt iforveien at træffe Aftale med sine Medstyblige om Tyveriets Udførelse, som ved det Forhold, hun har udviist ved, som hun har tilstaaet, under Tyveriets Udførelse at være gaaet frem og tilbage mellem de andre Deeltagere i Vorttagelsen og fra Vorttagelsesstedet at have baaret en af Sækkene med de stjaalne Tørv, at maatte anses som den, der selv har gjort sig styblig i Tyveri.

Efter det Anførte findes Arrestantinden, der er født den 2den August 1823, og som blandt Andet ifølge Høstet Kjøbstads Extrarets Dom af 24de September 1840 ifølge Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 §§ 1 og 29 for første Gang begaaet Tyveri har været anset med 30 Dages simpelt Fængsel paa sædvanlig Fangeløst, og senest ifølge Nøestilde Kjøbstads Extrarets Dom af 9de November 1857 i Analogi af Lovgivningens Bestemmelser om Hæleri har været straffet med 4 Dages Fængsel paa Vand og Brød, saaledes

ved den indankede Dom retteligen anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 13, og da den valgte Straffegrad af 18 Maaneders Forbedringshunsarbejde findes passende, ligesom Dommens Bestemmelser for Arrestantindens Vedkommende om den hende paalagte Erstatning til Forpagter Villie og Actionens Omkostninger, hvorunder Salairerne til Actor og Defensor for Underretten findes passende bestemte, ligeledes billiges, vil bemeldte Dom, forjaavidt den er paaanfet, være at stadfæste“.

Nr. 132.

Advocat Liebe
contra**Kirsten Andreaesen** (Defensor Bungen),

der tiltales for Barnefødsel i Dølgemaal og for at have ombragt sit Barn.

Silkeborg Birk's Eyrarets Dom af 2den Novbr. 1861: „Arrestantinden Kirsten Andreaesen bør miste sin Hals og Hovedet sættes paa en Stage, samt udrede alle af hendes Arrest og Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Bielian, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Friis, 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Biborg Landsøverrets Dom af 27de Januar 1862: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prøveprocurator Saaesen og Procurator Holm, betaler Arrestantinden 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Justitsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestantinden Kirsten Andreaesen for Barnefødsel i Dølgemaal og for at have ombragt sit Barn.

Ifølge den af Arrestantinden afgivne Forklaring havde hun, medens hun i Sommeren 1860 tjente i Haarby, ostere Samleie med en sammesteds tjenende Karl, og da Menstruationen udeblev efter deres første Samleie, antog hun at hun var bleven frugtommelig, men troede dog bestandig, at det ikke skulde blive til Noget, indtil hun i Marts Maaned forrige Aar paa sin tiltagne Førlighed mærkede, at det blev til Alvor, og hun besluttede da, idet hun tænkte paa, at hun ikke var i stand til at underholde Barnet, at søde hemmeligen og at staffe sig af med Barnet, naar det var blevet født, idet hun navnlig tænkte paa at grave

det ned i Jorden eller dog at tilbække det med Jord. Idet det saaledes efter hendes Forklaring først var hendes Tanke, at det skulde gaae over med det Hæle, og hun siden havde besluttet at føde i Dølgemaal og ombringe Barnet, tænkte hun ikke paa Klæder til Barnet, men holdt sit Svangerskab hemmeligt for Enevber og nægtede flere Gange paa hendes Madmoders Forespørgsel at være frugt-sommelig, hvorimod hun vil have tænkt paa at sende Barnefaderen Bud, men atter opgivet denne Tanke paa Grund af at hun ikke kunde skrive. Den 4de April f. A. omtrent Klokken 1 om Natten indsaandt Fødselsveerne sig, og Arrestantinden blev nu liggende vaagen i Sengen. Om Morgenen talte hun med en i samme Stue liggende Pige, der spurgte til hendes Befindende, og da Klokken var bleven 9, stod hun op af Sengen, idet hun efter sin Forklaring antog, at det endnu kunde gaae over med Fødselen for denne Gang, naar hun stod op, og at det lettere vilde blive til Noget, naar hun laa i Sengen. Snart efterat hun var kommen op af Sengen, mærkede hun dog paa Smerternes Tiltag, at hun nu vilde føde, og begav sig derfor ud i Gaardens Port og Udførsel, hvilken sidste, der dannes af 2 Steengjærder, fører ud til en offentlig Bivei; her gik hun omtrent $\frac{1}{2}$ Time frem og tilbage imellem Udførselen og Gaardens østre Hæve, idet hun tænkte paa, naar hun havde født, at kaste Barnet i et i Haven værende, circa 7 Dvarteer dybt Hul, i hvilket der dog ikke var Vand. Fødselen overfom hende nu paa Udførselsveien, og idet hun i Smerterne ikke tænkte over, paa hvilket Sted hun besandt sig, medens det havde været hendes Agt at føde i Haven, satte hun sig med Ryggen imod et af de ommelte Steengjærder og fødte et Barn, som ved Udflydningen faldt ud paa Veien, og som da var levende og streg. Arrestantinden overrev derpaa Navlestrengen og reiste sig op, og idet den Tanke, at hun ikke var istand til at underholde Barnet, atter paafom hende, tog hun det og bar det ind i den ovennævnte Hæve, hvor hun strax med Magt kastede det næsegruus ned paa Bunden af Hullet, i den Hensigt at ombringe det. Barnet streg ikke eller gjorde nogen Bevægelse, da det var kommet i Hullet, men Arrestantinden tog nu en i Haven liggende stor Steen og kastede den, for at Barnet strax skulde døe og ikke lide, ned paa det med Magt og ramte det lige i Hovedet, hvorefter hun gik tilbage til Huset, uden at see videre til Barnet, og kort efter gik hun tilfjængs uden at aabenbare det Skete for Nogen. Barnet blev noget efter sundet liggende i det ommelte Hul med en stor Steen tæt ved dets Hoved og endnu levende, men uaiget anvendte Foranstaltninger for at redde det døde det nogle faa Timer derefter.

Det af tvende Læger, der den 8de April foretog Obductionen af Barnet, afgivne visum repertum gaaer ud paa, at det har været fuldbaaret, levedygtigt ved Fødselen og istand til at føre et selvstændigt Liv, at det har aundet kraftigt og levet efter at være født, og at det er død en volbsom Død som Følge af en meget betydelig Læsion af Hjernen, idet det ved Obductionen foresundue betydelige og gabende Brud af høire Hjernebein med Dilaceration af den haarde Hjernehinde og Udtrædelse af Hjernemasse gjennem samme samt selve Hjernens meget betydelige Overflydning med Blod in casu maae holdes for absolut dødelige Læsioner, der ene maae ansees for at have været tilstrækkelige til at udflytte Livet hos det nyfødte Barn, hvorhos Lægerne have tilføjet, at den ommelte Læsion unis-

kjendeligen hidrører fra en voldsom Indbirkning af et eller andet dumpt Medskab, og at de maae antage Læsionen bevirket ved et Slag paa Barnets Hoved af den store Kampsteen, der i Gruben fandtes liggende umiddelbart i Nærheden af Barnet.

Der er imder Sagen opstaaet Spørgsmaal om Arrestantindens Tilregnelighed, idet navnlig to af Arrestantindens tidligere Hustruender have forklaret, at hun vel ikke var sindssjovviret, men derimod hvad man kalder fjollet og i Besiddelse af meget ringe Forstandsevner og alene istand til at udføre aldeles simple Arbejder, men ligesom de nævnte 2 Mænd tilligemed deres Hustruer under et senere Forhør yderligere have forklaret, at de holde sig overbeviste om, at Arrestantinden vel var istand til accurat at gjøre sin Gjerning, men at Sløvhed og Ligegyldighed var den nærmeste Aarsag til, at hun forrettede sin Gjerning slet, samt at det efter Deponenternes fulde Overbeviisning har været Arrestantinden klart, at hun ved de Handlinger, hvorfor hun er under Tiltale, foretog en Forbrydelse, saaledes have ogsaa andre Personer, hos hvem Arrestantinden har tjent, saavel som hendes Fader forklaret, at de ikke have bemærket nogen egentlig Fjollethed eller Vanvid hos hende, der efter disse Deponenters Mening vistnok har en ringe Forstand.

Vedkommende Districtslæge, der i denne Anledning har undersøgt Arrestantinden, har erklæret, at hun har høist indskrænkede Aands-evner, og at hun har aldeles ingen eller i det mindste yderst svage Begreber om Ret og Uret, og at de store Anstrengelser i Fødselsactens sidste Diebtikke, som lægge Beslag paa alle Legemets Kræfter, kunne fremkalde stærke Congestioner til Hovedet og en næsten bevidstløs Tilstand, hvorved Arrestantindens allerede svage og vaklende Begreber kunde omtaages endnu mere, og muligens have bragt hende i en næsten utilregnelig Tilstand, hvori hun har dræbt det Barn, som hun derpaa ligegyldigen har forladt. Det kongelige Sundhedscollegium har med Hensyn til denne Districtslægens Erklæring udtalt, at den i samme forudsatte Aandsfraværelse under Misgjæringen mobbevise ved Arrestantindens tydelige Forklaring af den forudsatte Plan og af Omstændighederne ved dens Udførelse, og hvad hendes sædvanlige Sindstilstand angaaer, der skal nærme sig Fjollethed, da stjønner Sundhedscollegiet efter de foreliggende Oplysninger ikke, at denne maatte være i den Grad tilfælde, at den kan betinge juldstandig Utilregnelighed, men kun maa ansees som et formildende Moment ved Bedømmelsen af hendes Strafftylb. Efter denne Udtalelse af det kongelige Sundhedscollegium, i Forbindelse med hvad der isøvrigt under Sagen er oplyst om Arrestantindens mentale Tilstand, findes det ikke at kunne antages, at hun enten i Almindelighed skulde være ude af Stand til at reflectere over sine Handlingers Strafbarhed eller særlig i Fødselsøjeblikket skulde have befundet sig i en Tilregneligheden ubelukkende Tilstand. Arrestantinden, der er født i Aaret 1834 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, vil derfor efter det Anførte overeensstemmende med Lovens 6—6—7 være at dømmes til at miste sin Hais og hendes Hoved at sættes paa en Stage, og da Underrettsdommen har dette Resultat, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omskiftninger ligeledes tillige, være at stadfæste“.

Onsdagen den 16de April.

Nr. 88.

Advocat Brock

contra

Niels Hansen og Wilhelm Adolphsen (Defensor Liebenberg), der tiltales, Forstnævnte for Bortrydning af Skov og Sidstnævnte for ikke overensstemmende med Forordningen af 27de September 1805 §§ 18 og 19 behørigt at have fredet og tilkultiveret de af hans Formand ryddede og fredskovpligtige Arealer.

Elbo med flere Herreders Eyrarets Dom af 16de Marts 1859: „Niels Hansen og Wilhelm Adolphsen, begge af Binding, bor for Actors Tiltale i denne Sag frie at være. Sagens Omkostninger, deriblandt Salair til de beskikkede Sagførere, Jørgensen og Seidelin, 10 Rdl. til hver, udredes af det Offentlige“.

Riborg Landsoverrets Dom af 16de Juli 1860: „Tiltalte Wilhelm Adolphsen bor for Justitiens Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Niels Hansen bor til Statskassen bøde 8 Rdl. aarlig, indtil han for vedkommende Ministerium lovligen godtgjør til Skovs Opplæning igjen at have indfredet det ovenomhandlede Areal paa 19,550 Quadratalen eller en anden ligesaa stor, til Skovdyrkning ikke tidligere bestemt Strækning, og siden 4 Rdl. aarlig, indtil han ligeledes godtgjør, at den unge Skov paa den indtagne Strækning har naaet en saadan Væxt, at den, om den endog var uindhegnet, ikke af Kreaturer kunde beskades. Saa udreder Tiltalte Niels Hansen og samtlige Actionens Omkostninger, og derunder i Salair til Actor ved Underretten 6 Rdl., til Defensor sammebeds 5 Rdl., samt til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Neckelmann og Kühnel, 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Om det end maatte antages, at den Træbevogning, som Tiltalte Niels Hansen, som daværende Eier af Matr. Nr. 20 a i Binding, har borthugget paa en Deel af denne Parcel, nemlig paa de i den indaafede Dom omhandlede Arealer, der paa et under Sagen fremlagt i September Maaned 1856 optaget Kort under forskellige Betegnelser ere affatte i 5 Stykker, var Overffov, da Forordningen af 27de September 1805 emanerede, findes dog disse Stykker, der tilsammen udgjøre et Areal af 19,550 Quadratalen, at maatte henregnes til de i bemeldte Forordnings § 16 Nr. 3 ommeldte „smaa adspredte Skovstykker“, der ere undtagne fra den i § 15 befalede Vedligeholdelse og Fredning, i hvilken Henseende bemærkes, at det ene af de ommeldte Stykker, der

udgjør 13,660 Quadratalen, ligger ganske affondret fra de andre, der samlede indbefatte det øvrige Areal, samt at de foreliggende Oplysninger ikke lede til at antage, at Bevogningen paa Parcelen tidligere og navnlig i 1805 har udgjort en sammenhængende Skovstrækning eller bestaaet af andet end de enkelte adspredte Stykker, der findes antydede paa Kortet. Som Følge heraf vil fornævnte Tiltalte for Nydningen af hine Arealer ikke kunne paalægges Ansvar efter Forordningens § 14, hvis Bestemmelse herom forudsætter, at den borthuggede Skov skulde være Gjenstand for Fredning. Bestemmelsen i § 16 Nr. 3 indeholder derhos vel et Forbud imod, at de der omhandlede smaa Skovstykker omhugges for Høde; men om end Overtrædelse af dette Forbud maa kunne medføre Ansvar, naget der ikke er tilføjet nogen Forfkrift herom, medens Ansvaret, som anført, ikke kan bestemmes paa den i § 14 fastsatte Maade, maa Saadant dog, navnlig paa Grund af den i § 16 indeholdte Henvisning til § 14, berøve paa, om noget af de afdrevne smaa Stykker, der ikke kunne regnes sammen, udgjør mindst 1 Tonde Land g. M., men dette er efter det Foranførte ikke her Tilfældet.

Niels Hansen vil saaledes være at frifinde for Actors Tiltale, og hvad den Medtiltalt Wilhelm Adolphsen angaaer, da vil der, idet den af Niels Hansen foretagne Nydning er antaget ikke at indeholde nogen Ulovlighed, der kan medføre Ansvar for Sidstnævnte, ligesom det ikke er oplyst, at nogen anden tidligere Besidder af den ommeldte Parcel har foretaget ulovlig Nydning af noget dertil hørende fredskovpligtigt Areal, allerede som Følge heraf ogsaa være at tillægge ham Frifindelse for Actors Tiltale.

Actionens Omkostninger, hvorunder der bliver at tilføje Defensor for Høiestret Godtgørelse for det af ham ved Erhvervelsen af nye Documenter havde Udlæg, til Beløb 4 Rdl. 33 Sk., ville være at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Niels Hansen og Wilhelm Adolphsen bør for Actors Tiltale i denne Sag frie at være. Actionens Omkostninger, derunder indbefattet de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt Salarierne til Advocat Brock og Etatsraad Liebenberg for Høiestret, 30 Rdl. til hver, og endvidere til Sidstnævnte det af ham udlagte Beløb 4 Rdl. 33 Sk., udredes af det Offentlige.

(Den indante Doms Præmisses følge i næste Nr.).

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 7.

Den 2den Mai.

1862.

Første ordinaire Sæssion.

Onsdagen den 16de April.

Nr. 88.

Advocat Broch

contra

Niels Hansen og Wilhelm Adolphsen (see forrige Nr.).

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under nærværende Sag ere den tidligere Eier af Matricul Nr. 20 a i Binding, Niels Hansen, og den nuværende Eier, Wilhelm Adolphsen, satte under Tiltale, Førstnævnte for den af ham foretagne Bortrybning af Skov og Sidstnævnte for ikke, overensstemmende med Forordningen af 27de September 1805 §§ 18 og 19, behørigen at have fredet og tilcultiveret de af hans Formænd ryddede og fredskovpligtige Arealer.

Tiltalte Niels Hansen, som i Aaret 1826 blev Eier af Gaarden Effholdt under Matricul Nr. 20 paa Binding Mark, har under et i August 1856 optaget Forhør vedgaaet, at han, paa to endnu skovbevogede Pletter nær, har ryddet den Skovbestand, der staaer anført som tilværende paa et da fremlagt, efter et af Forstvæsenet i 1837 ved en Reguleringsforretning benyttet Copi-Matriculskort tegnet Nids over Matricul Nr. 20; men senere har han nærmere forklaret, at dette ikke er at forstaae saaledes, som om det hele paa Nidset som skovbevoget betegne Areal virkelig har været bevoget med Skov i hans Besiddelsestid, samt at han kun har ryddet den Skovbestand, som i den nævnte Tid fandtes der, og som paa et af en Landmaaler i September Maaned 1856 optaget og forfattet Kort er under forskjellige Betegnelser affat i 5 Stykker, der tilsammen udgjøre et Areal af 19,550 Qvadratalen, og to under Sagen i 1858 afhørte Deponenters Forklaringer gaae ogsaa ud paa, at kun disse 5 Stykker have, saalangt tilbage i Tiden som Deponenterne kunde mindes, den ene idetmindste fra Aaret 1820 af, og den anden i lidt over 30 Aar, været bevogede med egentlig Skov, fornemmelig af Bøge- og Egetræer, ligesom og en af Forstvæsenet i Aaret 1837 forfattet Beskrivelse over Lødden Nr. 20 indeholder, at den kun tilbeels da

var bevoget med ret god ung Bøge- og Egeffov. Men Tilstalte har derhos paa-
staaet, at det, han har ryddet, naar undtages en Deel Bøgetræer, som dog
væsentligen kun have afgivet Knippelbrænde, meest har bestaaet af Elletræer,
som forefandttes i de lave Steder, samt nogle Egetræer, og idet han har anført,
at det ikke er ham bekendt, at de ryddede Arealer vare Fredsskov, har han anseet
sig berettiget til at rydde dem.

Medens der nu efter det Foransjorte ikke kan blive Spørgsmaal om at
drage Tilstalte Hansen til Ansvar for videre end Nydningen af Træbestanden paa
de nævnte 5 Stykker, af Areal 19,550 Qvadratalen, skjønnes det paa den
anden Side ikke rettere, end at der maa ansees tilveiebragt et efter Om-
stændighederne tilstrækkeligt Beviis for, at det ny nævnte Areal i Aaret 1805
har været bevoget med Dverffov. Ikke blot have nemlig, som berørt, de oven-
nævnte to Deponenter, hvis Forklaringers Rigtighed Tilstalte har anerkjendt,
ubsagt, at de ommeldte Arealer, saalænge de mindes, efter den enes Forklaring
idetmindste fra 1820, have været bevogete med egentlig Skov, bestaaende af Eg
og Bøg, blandet med El, Hæsel og Tjørn, men desuden har den Forstembeds-
mand, som har forfattet Beskrivelsen over Skoven i 1837, afgivet den Erklæring,
at Bestanden i 1837 bestemt var ældre end fra 1805, hvilket han har støttet
paa, at den bestemt kunde sees at være fremkommen ved naturlig Besaaing
eller af Frø fra ældre Træer, og at den efter dens Bestaaffenhed umulig kunde
have været undergivet en saadan Behandling, at den i 1805 eller tidligere kunde
have været henregnet til Hegnings- eller Underffov, da en saadan Bestand tydelig
betegner sig ved, at den sees at være opstaaet ved Udslag fra Stub og Rødder,
aldrig opnaaer nogen synderlig Størrelse og altsaa er det modsatte af Dver- eller
Høiffov, : al den Skov, navnlig af Eg og Bøg, som forynges eller kan
forynges ved naturlig Besaaing, eller hvor man, alene for at vedligeholde
Skoven, bevirker ung Skovs Opvækstning ved det til Jorden faldende Frø af de i
Skoven værende Træer, der have opnaaet en saadan Alder, at de kunne give
spiredygtigt Frø. Vel udgjør nu intet af de paagjældende 5 Stykker Skovgrund
for sig en fuld Tønde Land, men da de dog tilsammen udgjøre mere end een
Tønde Land, og de efter Sagens Oplysninger skjønnes at maatte betragtes som
Dele af en tidligere samlet Skovstrækning, uden at det herimod kan komme i
afgjørende Betragtning, at der, navnlig paa Grund af Terrainets Bestaaffenhed,
har været større eller mindre vare Pletter deri, eller om Skovbestanden paa den
samlede Strækning isvrigt tildeels maatte have været Underffov, findes Tilstalte
efter Forordningen af 27de September 1805 § 14 at maatte dømmes til at
bøde 8 Rdl. aarlig til Statskassen, indtil han for vedkommeude Ministerium
lovlig godtgjør, til Skovs Opvækstning igjen at have indfredet det paagjældende
Areal paa 19,550 Qvadratalen eller en anden ligesaa stor til Skovdyrking ei
forhen bestemt Strækning, og siden 4 Rdl. aarlig, indtil han paa samme Maade
godtgjør, at den unge Skov har naaet en saadan Væxt, at den, endog uindhegnet,
ikke af Kreaturer kunde beskaadiges.

Swad dernæst angaaer Tilstalte Vilhelm Adolphsen, da han denne først faaet
Skjøde paa Eiendommen efter Sagens Paabegyndelse, og han er heller ikke sigtet

for at have haft nogenformhelt Andeel i de paagjældende Arealers Rydning; ligesom han derfor ikke under en criminel Sag kan drages til Ansvar for ikke at have tilculturert Arealerne, saaledes har der heller ikke i hans Tietid kunnet være Spørgsmaal om at holde Skoven, som alt var ryddet, da han blev Skovgrundens Eier, og ikke senere er bleven tilculturert af rette Bedkommende, i tilbørlig Fred. Da der saaledes slet ikke er imputeret denne Tiltalte noget Forhold, som kunde paadrage criminel Ansvar, vil han være at frifinde for Justitiens Tiltale.

Tiltalte Niels Hansen vil have at udrede samtlige Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor ved Underretten respective 6 Rdl. og 5 Rdl., og til Actor og Defensor for Overretten 8 Rdl. til hver“.

Nr. 125.

Justitsraad Buntzen
contra**Niels Sønderbye** (Defensor Liebe),

der tiltales for Bedrageri og Understøttelse af bedrageligt Forhold.

Hjørring Kjøbstads Extrarets Dom af 23de Juli 1861: „Tiltalte Niels Sønderbye og Arrestanten Jens Christian Marius Sønderbye bor henfætted, Forstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og Sidstnævnte til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar. Sidstnævnte bør derhos i Erstatning betale Statsraad, Amtsforvalter Suel af Hjørring 5,291 Rdl., dog med Fradrag af hvad Auktionsbelobet fra den over Arrestantens Eiendele afholdte Auction udgjør. Endvidere bør Tiltalte og Arrestanten in solidum udrede alle af Arresten, Underjøgelsen og Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salairer til Actorerne og Defensor, Procurator Winther, Kammerraad Aagaard og Procurator Lund, med 15 Rdl. til Forstnævnte og 10 Rdl. til hver af de Sidstnævnte, dog saaledes, at enhver af dem for sit Bedkommende udreder de med hans Arrest forbundne Omkostninger, at Arrestanten ene udreder de med den specielle Kasserevision forbundne Omkostninger og Kammerraad Aagaards hele Salair samt $\frac{3}{4}$ af Procurator Winthers og Defensors Salairer, og Tiltalte ene $\frac{1}{4}$ af disse Salairer. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 9de Decbr. 1861: „Arrestanten Jens Christian Marius Sønderbye og Tiltalte Niels Sønderbye bor henfætted, Forstnævnte til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar og Sidstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa bør og Forstnævnte betale i Erstatning til Statsraad, Amtsforvalter Suel 5,382 Rdl. 32 $\frac{1}{2}$ Sk. og Sidstnævnte in solidum med ham deeltage

i Erstatningens Udredelse med 337 Rdl. 88 $\frac{1}{2}$ Sk. Actionens Omkostninger, derunder indbefattet de ved Underrettsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Proceprocurator Faber, 15 Rdl. til hver, udredes af Arrestanten, hvorhos Tiltalte in solidum med ham betaler Omkostningerne ved sin egen Arrest samt $\frac{1}{8}$ af de nævnte Salairer. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom for Niels Sønderbyes Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunzen og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Arrestanten Jens Christian Marius Sønderbye for i sin forhenværende Stilling som Fuldmægtig paa Hjørring Amtstue at have gjort sig skyldig i Kassevig og falsk Bogføring, samt for Vebdrageri og Falst, og Tiltalte Niels Sønderbye for Vebdrageri og Understøttelse af bedrageligt Forhold.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder er det tilstrækkeligt godtgjort, at han, der havde været Contoirist paa Etatsraad, Amtsforbalter Juels Contoir fra 1ste November 1853 til 1ste Mai 1855, og som, efter derpaa at have været i Militairtjeneste, paany den 1ste Juli 1856 kom i Etatsraad Juels Tjeneste, først som Contoirist, men efter omtrent 2 Maanedes Forløb som Fuldmægtig, i denne sidste Stilling har paa forskjellige Maader gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold.

De Penge, som Arrestanten efter det Ovenangførte har tilvænt sig, har han efter sin Forklaring forbrugt, navnlig deels til at sætte Bo for men han har dog derhos foregivet af sine lovlige Indtægter at have i længere Tid sammenparet en Sum af 450 Rdl., og at dette ikke var Penge han havde tilvænt sig af Kassen „idetmindste umiddelbart før hans Anhøldelse“, fremgaaer efter hans Formening allerede deraf, at hans Kasse-mangel skrev sig fra en meget tidligere Tid; af disse 450 Rdl., som han nogen Tid forinden sin Anhøldelse leverede til sin Broder, ere kun 112 Rdl. 7 $\frac{1}{2}$ Sk. komne tilstede og ubleverede til Etatsraad Juul.

Hvad dernæst angaaer Tiltalte Niels Sønderbye, der er en Broder til Arrestanten, er det ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder godtgjort, at han har forbrugt endeel Penge, der vare ham leverede af Arrestanten til Bevaring.

Kort Tid — efter Arrestantens Forklaring omtrent 14 Dage — før sin Anholdelse leverede Arrestanten Tiltalte et forseglet Brev, der var forsynet med Udskrift til Tiltalte og med Paaskrift om, at Brevet først maatte aabnes den 1ste September. Da Arrestanten imidlertid den 13de August var bleven anholdt, aabnede Tiltalte Brevet, der indeholdt 450 Rdl. samt en Anmodning til ham om at levere Pengene til Arrestantens Familie, da Arrestanten ei troede at kunne overleve, hvad der var hædet hom. Tiltalte tilintetgjorde Brevet og beholdt Pengene indtil den 1ste September, paa hvilken Dag han efter Arrestantens Opfordring tilbageleverede ham dem, men efter nogle Dages Forløb, eller — som af Arrestanten paastaet — endnu samme Dags Aften fik Tiltalte Pengene tilbage i en forseglet Convolut uden Udskrift, med Anmodning om at gjenne dem indtil videre. Tiltalte brød alligevel Seglet, og forbrugte efterhaanden den største Deel af Pengene, navnlig ved Tab i Hazardspil, og da han frygtede for, at det skulde blive opdaget, at han havde brugt Pengene, reiste han den 12te September bort, men blev allerede samme Dags Eftermiddag anholdt, og var da endnu i Besiddelse af de ovenomtalte 112 Rdl. 7½ Sk., der med Arrestantens Samtykke ere udleverede til Statsraad Suel.

Ved saaledes at forbruge en Deel af de ham til Bevaring betroede Penge maa Tiltalte anses at have gjort sig skyldig i bedrægligt Forhold, og vel har Arrestanten forinden Sagens Paadømmelse ved Underretten frasaget Krav paa Erstatning saavel som Sagens videre Forsølgning mod Tiltalte; men om end den Omstændighed, at Tiltalte, for at bruge Pengene, har brudt Seglet for den Convolut, hvori de fandtes, ikke i og for sig maatte medføre, at den Bestemmelse i Forordningen af 11te April 1840 § 44, at det skal staae i den Skabelidendes Magt, om han vil have Sagen forfulgt, ikke her kunde komme til Anvendelse, maa dog den af Arrestanten meddeelte Renunciation paa Sagens Forsølgelse mod Tiltalte blive betydningløs, paa Grund af at de omhandlede 450 Rdl. ikke kunne siges at have tilhørt Arrestanten; thi vel har denne udsagt, at de Penge, som han an betroede Broderen, ikke vare af de ulovligt tilvendte, men derimod virkelig vare hans lovlige Giendom, som han havde samlet, deels af sin Løn, og derunder navnlig hele det sidste Qvartals Løn, deels af andre tilgodehavende Penge, som han efterhaanden havde faaet ind, men foruden at dette Opgivende i og for sig er meget usandsynligt, da der tværtimod er al Grund til at formode, at de 441 Rdl. 81½ Sk., som Arrestanten vedgaaer den 1ste August 1859 at have taget ud af sin Kasse, udgjør den væsentlige Deel af de Broderen overleverede Penge, kunde Arrestanten paa Grund af Pengenes generiske Beskaffenhed og i Betragtning af Størrelsen af det Beløb, som paa den anførte Maade overleveredes Tiltalte, ikke anses som Eier af dette Beløb, samtidig med at han allerede var arresteret for de af ham begaaede omfattende Bebragerier.

Det maa derhos bemærkes, at ingen Deel af det af Tiltalte ulovligt forbrugte Pengebeløb er bleven erstattet.

Foruden at Tiltalte saaledes maa anses straffskyldig for sit Forhold ved at forbruge de ommeldte Penge, maa han ogsaa anses at have gjort sig skyldig i Meddeeltighed i det af Broderen udsøvede bedræglige Forhold; thi ligesom

Tiltalte maa antages ibetmindste paa den Tid, da han anden Gang modtog de ommeldte Penge, at have været vidende om, at Arrestanten havde gjort sig skyldig i Bedrageri, og navnlig besvæget sin Principal for en betydelig Sum, har han ogsaa forklaret, at han kunde indsee, at Arrestanten ei rettelig var kommen i Besiddelse af de Penge, han havde leveret ham, eller gyldigt kunde disponere over dem.

Efter det Anførte vil Tiltalte Niels Sønderbye være at ansee med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 44 og 77, cfr. § 41, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, hvorhos Tiltalte in solidum med Arrestanten vil have at tilsvare 337 Rdl. 88½ St. af den Etatsraad Juul tilkommende Erstatning“.

Nr. 148.

Statsraad Salicath

contra

Andrea Severine eller **Sirene Sørensen** (Defensor Bungen),
der tiltales for Hæleri.

Criminal- og Politirettens Dom af 15de Marts 1862: „De Tiltalte Andrea Severine eller Sirene Sørensen og Jensine Steenberg eller Rose bør straffes, Førstnævnte med Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder og Sidstnævnte med Arbejde i Kjøbenhavn's Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage. Actionens Omkostninger tilsvare de Tiltalte, enhver for sit Bedkommende, dog saaledes, at Tiltalte Sørensen alene udreder Salairerne til Actor og Defensor, Procuratorerne Møller og Christensen, med 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udskærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom for Tiltalte Sørensens Bedkommende anførte Grunde maa det billiges, at hun for det hende overbeviste Forhold er anseet efter Analogien af Forordningen af 11te April 1840 § 22 med en arbitrair Straf, der dog ikke findes at burde bestemmes hoiere end til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage; hvorhos Dommen, hvad Actionens Omkostninger angaaer, vil være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket.

Thi kjendes for Ret:

Andrea Severine eller Sirene Sørensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt

at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Justitsraad Bungen for Høiestret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indante Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, mod Tiltalte Andrea Severine eller Sirene Sørensen for Hæleri og mod Tiltalte Jensine Steenberg eller Rose for Løsgængerer anlagte Sag har Førstnævnte, der er langt over criminel Lavalder, og som senest ved nærværende Rets Dom af 8de August 1857 har været anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 13, cfr. § 58, med Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneber, tilstaaet, at en til 1 Rdl. 3 Mk. vurderet Kaffe-kande, som Pauline Poulsen, Skomager Nybergs Husfru, har gjenkjendt som en Broderihandlerne Israæl Levin og Nathan Levin tilhørende, dem frafjæalen Kande, i November Maaned forrige Aar er af hende besørget pantsat, uagtet hun havde Formodning om, at den, af hvem hun vil have modtaget Kanden, ikke havde erhvervet den paa lovlig Maade, og til hendes senere af Tretet bestyrkede Tilbagekaldelse af denne Tilstaaelse vil i Medfør af Danste Lovs 1—15—1 intet Hensyn kunne tages; men da det ikke er tilstrækkeligt oplyst, at et Tyveri har fundet Sted med Hensyn til den ommeldte Kaffe-kande, vil Lovgivningen om Hæleri ikke ligesvem kunne komme til Anvendelse, hvorimod hun vil blive at ansee efter Analogien af den citerede Forordnings § 22 med en Straf, der bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneber“.

Torsdagen den 24de April.

Nr. 98.

Statsraad Salicath
contra

1) **Else Lauridsdatter** eller **Else Stjernborg**, 2) dennes **Søn Knud Christensen Stjernborg**, 3) **Knud Bisted Christensen** og 4) **Christen Mouritzen Søndergaard** (Defensor Bungen), der tiltales, Nr. 1 og 2 for bedrægeligt Forhold, Nr. 3 og 4 for Meddeeltighed heri og Nr. 4 tillige for ulovlig Disposition over udlagt Gods.

Skodborg og Vandfuld Herredets Extrarets Dom af 7de Septbr. 1859: „Tiltalte Christen Mouritzen Søndergaard bor straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. De Tiltalte Else Lauridsdatter Stjernborg og Knud Christensen Stjernborg, begge af Traus, samt Knud Bisted Christensen af Hjaltring bor for Actors Tiltale i denne Sag frie at være. De med de Tiltaltes Arrest forbundne Omkostninger udreder Enhver for sit Bedkommende; samtlige af Actionen iøvrigt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Christensen,

og Defensor, Procurator Hjort, 5 Rdl. til hver, udreder Tiltalte Christen Mouritzen Søndergaard med Halvdelen og hver af de øvrige Tiltalte med $\frac{1}{6}$. At efterkommes under Udferd efter Loven".

Viborg Landsøverrets Dom af 9de Septbr. 1861: „Tiltalte Christen Mouritzen Søndergaard bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. De Tiltalte Else Lauridsdatter, Knud Bisted Christensen og Knud Christensen Stjernborg bør hensættes, den Første i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og de to Sidste i simpelt Fængsel hver i 8 Dage. I Erstatning til afdøde Laurids Lauridsens Bo betale samtlige 4 Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, 100 Rdl. Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor for Underretten 8 Rdl., til Defensor sammesteds 6 Rdl., til den subsidiaire Defensor, Sofrigscommissair Bagge, 3 Rdl., samt til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Holm og Provecprocurator Faber, 10 Rdl. til hver, udredes saaledes, at Tiltalte Chr. Mouritzen Søndergaard særskilt tilsvarer Omkostningerne ved sin Arrest samt $\frac{1}{3}$ af de øvrige Omkostninger, hvorimod Resten af disse betales af ham og de andre 3 Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Udferd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom for de Tiltaltes Domfældelse anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at staande. Etatsraad Salicath og Justitsraad Bungen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 30 Rdl., der udredes af de Tiltalte paa den i den indankede Dom med Hensyn til de øvrige Salarier fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Else Lauridsdatter af Stjernborg og hendes Søn Knud Christensen Stjernborg for bedrageligt Forhold, Knud Bisted Christensen og Christen Mouritzen Søndergaard for Meddeeltighed heri, og den Sidstnævnte tillige for ulovlig Disposition over udlagt Gods.

Med Hensyn til den sidstnævnte Sigtelse mod Tiltalte Chr. Mouritzen Søndergaard bemærkes, at der den 29de Juli 1858 efter Requisition af Kjøbmand Christensen i Høstebro blev for en Forbring paa 600 Rdl. med Omkostninger foretaget Udlæg hos denne Tiltalte i forskellige Effecter, der berøede paa

de ublagte Gjenstande, der sæbuedes ved Auctionen, til en Høi tætt ved Saugstruphuus, hvor han skjulte dem i en Huulning, i det Siemed berbed at forhindre, at de skulde blive solgte ved Auctionen til Dækning af Udlægshaverens Forbring. Efter hans Forklaring bragte han i Løbet af nogle Dage efter Auctionen igjen Effecterne tilbage til Saugstruphuus, hvorfra han ved Juletid flyttede dem til Moesby i Meirup Sogn, hvor hans Kone da tog Ophold, og en stor Deel af de ublagte Gjenstande er ogsaa under Sagen forefundne paa hans Kones Bopæl i Moesby, men andre ere blede fundne deels i en Steenliste deels i en Gruusgrav i Nærheden af Saugstrup, uden at Tiltalte har villet erkjende, at han har bragt dem hen til disse Steber, ligesom det atter om andre af de ublagte Gjenstande er oplyst, at Tiltalte Dagen efter Auctionen har faaet dem bortførte fra Høien og tagne i Forvaring hos en Gaardmand, af hvem de igjen senere ere ubleverede. Over en stor Deel af de ved Fogedforretningen den 29de September nblagte, men ved Auctionen den 18de November sæbuede Gjenstande har Tiltalte senere disponeret ved Salg, Gave og Ublaau, hvorhos endeel efter Tiltaltes Forklaring ere forkomne og gaaede itu, og endeel ere forbrugte; de fleste af Gjenstandene ere imidlertid komne tilstede under Sagen og ubleverede til Udlægshaveren, der har fremsaldet Krav paa Erstatning. For det Forhold, hvori Tiltalte Chr. Mouritzen Søndergaard saaledes har gjort sig skyldig ved, som ansøtt, at forsikke ublagt Gods for at unddrage det fra at tjene Udlægshaveren til Dækning og disponere derover, vil han være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 43.

Forsaauidt angaaer den Deel af Sagen, hvorunder samtlige Tiltalte sigtes for bedrageligt Forhold eller Meddeeltighed heri, er der under Sagen fremkommet følgende Oplysninger. Efterat Skifteforvalteren paa en Skiftesamling i afsøde Laurids Lauridsens Bo den 31te Januar 1859 havde opgjort Boet saaledes, at der ublagdes til den Afsødes Broder Chr. Lauridsen circa 111 Rdl., til en afsød Broders 7 Børn, blandt hvilke Tiltalte Chr. Mouritzen Søndergaards Kone, hver circa 16 Rdl., til en Søster af den Afsøde, der var gift med Skolelærer Busk, circa 111 Rdl. og til Tiltalte Else Lauridsdatter af Stjernborg, den Afsødes Halvsøster, circa 55 Rdl. 3 Mk., anmeldte, isølge hvad der er tilført Skifteprotocollen, de 4 tilstedeværende af Tiltalte Søndergaards Husfrues Søstende, at Søndergaard isølge Fuldmagt af Afsødes ovennævnte Broder Chr. Lauridsen og Tiltalte Knud Christensen Stjernborg, der som ansøtt er en Søn af Tiltalte Else Lauridsdatter, skulde have hævet et Beløb af 100 Rdl., som den Afsøde havde havt tilgode hos Knud Madsen i Høstebro, hvilket Tiltalte Søndergaard, der paa sin Kones Vegne var eller — som det nærmest maa antages — efter Budsendelse kom tilstede, svær vedgift at være Tilfældet. Under den i Anledning heraf indledebe Undersøgelse har bemeldte Knud Madsen edeligen forklaret, at han, der for flere Aar havde modtaget 100 Rdl. af Laurids Lauridsen til Opbevaring, efter dennes Død i Januar 1857 modtog et Brev — hvoraf han ikke mere er i Besiddelse — der var skrevet paa Tiltalte Else Lauridsdatters samt Chr. Lauridsens Vegne, uden at han kan erindre, med hvilket Navn det var underskrevet, i hvilket Brev han anmodedes om at udbetale det

hans daværende Bopæl Skovhuus i Meirup Sogn og under Forretningen vurdere til circa 37 Rdl., og for hvilke Effecters Tilstedeblivelse Tilstalte forpligtede sig til at indestaae. Da Udlægshaveren derefter den 22de September s. A. sammesteds lod afholde Auction over det Udlagte, savnedes forskjellige af de udlagte Effecter, navnlig en Vogn, der under Fogedforretningen var — i Forbindelse med en Agestol, der ved Auctionen udbragtes til 5 Mk. — vurderet til 20 Rdl., samt nogle til 8 Rdl. vurdere Sengslæder, og de tilstedeværende Gjenstande udbragtes ved Auctionen ifkun til ialt circa 8 Rdl. Den 29de September s. A. lod Rådmand Christensen derefter paant foretage Udlæg for den samme Forbring hos Tilstalte i en stor Mængde, for Støtstedens mindre værdifulde Gjenstande, der beroede i hans daværende Bopæl Saugstruphuus i Vorbjerg Sogn og som under henved 100 forskjellige Numere vurdere til lidt over 100 Rdl. samt i selve Huset, der vurdere til 60 Rdl., hvorhos det, da Tilstalte ikke selv var tilstede, blev paalagt hans Hustru at underrette Tilstalte om Udlæget samt være ansvarlig for det Udlagtes Tilstedeblivelse. Ved den Auction, som Udlægshaveren derefter den 18de November s. A. lod afholde over det Udlagte, foresandtes imidlertid kun nogle faa af de udlagte Effecter, hvilke ved Auctionen under 16 Numere udbragtes til i Alt 5 Rdl. 4 Mk. 4 Sk., hvorhos dog tillige en udlagt Ko, der efter Udlægshaverens Anviisning blev foresunden hos en Mand i Sognet, der havde kjøbt den af Tilstalte — som det dog maa antages — før Udlægforretningen af 29de September, og til hvem Tilstalte havde udleveret den Dagen før Auctionen, endvidere solgtes for 18 Rdl. Mod Husets Salg blev derimod Protest neblagt, da Tilstalte ikke havde Skjøde paa samme, hvilken Protest blev tagen til Følge.

Med Hensyn til de ved Fogedforretningen den 29de Juli udlagte Gjenstande, som ikke vare tilstede ved Auctionen den 22de September, er det, forsaavidt den udlagte Vogn angaaer, ved Tilstaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han, efter først at have brugt den til Bearbejde — hvortil han dog vil have anset sig berettiget, og hvilket efter hans Forklaring var Grunden til, at den ikke var tilstede ved Auctionen den 22de September — har bortbyttet den i October Maaned s. A. mod en anden Vogn, som han senere bortbyttede for en Hest, hvilken han atter, da den blev syg, solgte for 2 Rdl.; derimod maa det efter Tilstaltes Forklaring antages, at han har bragt de øvrige udlagte Gjenstande, der manglede ved den sidstnævnte Auction, fra Skovhuus til Saugstruphuus, hvorhen han efter sit Opgivende flyttede i August Maaned, samt at de idetmindste tildeels igjen ere blevne udlagte ved den paa det sidstnævnte Sted den 29de September afholdte Forretning.

Angaaende de Gjenstande, der udlagdes ved Fogedforretningen den 29de September 1858, men som ikke fandtes tilstede ved Auctionen den 18de November, har Tilstalte forklaret, at da han, der har erkjendt at være bleven underrettet af sin Kone om Udlæget, besøgte Konen Dagen før Auctionen og af hende erfarede, at der til den næste Dag var berammet Auction over alt det udlagte Gods, hvorefter dog enkelte Gjenstande maae antages ikke at have tilhørt ham, bragte han om Aftenen, efterat Konen havde forladt Huset for at tage Ophold andetsteds, alle

nævnte Betsbø til Tilstalte Søndergaard, men uden at der i Brevet var talt om, at han skulde lægge Dølgemaal paa Capitalen; efterat Søndergaard derpaa først engang havde været hos ham for at høre Pengene, hvilke Madsen dog af Mangel paa behørig Dvittering nægtede at udbetale, iidsfaant Søndergaard sig senere igjen hos ham og leverede ham en under Eagen tilstedekommet Fuldmagt, der er dateret den 7de Juli 1857, samt understrevet med Navnene Christen Knudsen og Christen Lauridsen, og som indeholder, at disse Mænd — af hvilke den Første er gift med Tilstalte Else Lauridsdatter — tilstaae at have givet Chr. Søndergaard Fuldmagt til at modtage de 100 Rdl., som Madsen skyldte afsbø Laurids Lauridsen, hvorfor de nu meddeelte Madsen Dvittering for, at Summen var dem udbetalt, hvorhos Fuldmagten er understrevet til Bitterlighed af de Tilstalte Knud B. Christensen og Knud Stjernborg. Da Madsen ikke havde Pengene tilstede den Dag, fik han nogen Henslaand med Betalingen, og fulgte Søndergaard til dennes Bopæl, hvor Søndergaards Svigermøder Maren Sørensdatter, der er Enke efter en Broder af afsbø Lauridsen, var tilstede og bevidnede, at Søndergaard skulde have de omhandlede 100 Rdl., men af hvilken Grund han skulde have Pengene, blev ikke omtalt. Den 10de September 1857 udbetalte Madsen derpaa Betsbøen til Søndergaard, som det forekommer ham i dennes Svigermøders Overværelse, og den fornævnte Fuldmagt eller Dvittering er ogsaa under den ansførte Dato paategnet en af Christen Søndergaard understrevet Dvittering for, at han af Madsen har modtaget 100 Rdl., som det hedder, paa Laurids Ottensens Begne, hvorved efter Tilstalte Søndergaards Forklaring var sigtet til den Afsbø, som i daglig Tale gif under dette Navn.

.....*)

Iøvrigt bemærkes, at afsbø Laurids Lauridsens Bo endnu ikke er sluttet men henseaaer efter Udfaldet af nærværende Sag, og de ommeldte 100 Rdl. maae antages ikke senere at være indkomne i Boet.

Endnu angaaer det Ansvar, som de Tilstalte ved deres ovenansførte Forhold maatte have paadraget sig, bemærkes for Else Lauridsdatters Vedkommende, at hun, som ovenansført, har vedgaaet at have ladet Knud Bisteds Christensen skrive det ovenomhandlede Brev til Knud Madsen, og at dette Brev, uanset at Knud Madsen edeligen har benægtet, at det gif ud paa at han skulde fordsølge Gjælden, dog efter de Tilstalte Søndergaards, Knud Bisteds og Else Lauridsdatters samt endelig Maren Sørensdatters Forklaringer maa statuere at have indeholdt en Anmodning til Knud Madsen om at lægge Dølgemaal paa Gjælden, i den Hensigt at Pengene ikke skulde komme alle rette Vedkommende og navnlig ikke Maren Sørensdatter eller hendes Børn tilgode, — samt at hun endvidere har erkjendt paa Mødet den 18de Juni 1857 at have truffet Aftale med andre Tilstedeværende om, at den paagjældende Forbring skulde holbes udenfor Skifteretten og beses mellem hende, Maren Sørensdatter, eller dennes

*) Med Hensyn til den Indskrænkning, hvormed Høiesteret har tiltraadt den indkomne Doms Præmissjer, og da det ikke er nødvendigt for at forstaae Eagen, at disse meddeles in extenso, udelæses her et meget stort Udsnit, hvori Indholdet af de i Eagen optagne Forbører med overordentlig Vidtløftighed er fremstillet.

Børn samt Chr. Lauridsen, allsaa igjen paa en ganske anden Maade end i Brevet forudsat og som i alt Fald ganske savnede Hjemmel i den Yttring om bemeldte Forbringings Deling mellem Arvingerne, som den Udsæde efter Else Lauridsbatters Forklaring skal have krøgt, idet Maren Sørensbatter eller hendes Børn, som efter bemeldte Yttring skulde være udelukkede, isølge nysnævnte Aftale endog skulde have over Halvdelen af det hele Beløb, medens derimod Aftalen, til hvis nærmere Fuldbyrkelse Fuldmagtens Udstedelse den 7de Juli 1857 sigtede, navnlig maatte have tilfølgte, at Skolelærer Bucks Kone ganske udelukkedes fra Delingen. Det maa saaledes ved Else Lauridsbatters egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger ansees tilstrækkelig godtgjort, at hun paa forskjellig Maade har foranlediget eller bidraget til at bevirke, at en L. Lauridsens Bo tilkommende Forbring blev unddraget lovligt Skifte til Skade for andre af Arvingerne i Boet, og for dette sit Forhold vil Tiltalte Else Lauridsbatter, der er født i Aaret 1791 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 42 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fængselstid i 40 Dage.

Tiltalte Knud Bisted Christensen, der er født i Aaret 1824 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, har isølge det Ovenansførte skrevet det ommeldte Brev til Knud Madsen og udsærdiget Fuldmagten af 7de Juli 1857, uagtet Meningen med, at Pengene ikke skulde meldes for Skifteretten, maatte være den, at enkelte Arvinger skulde udelukkes fra Delingen og Fattigvæsenet hindres i at komme til Refusion af ydet Understøttelse; han har saaledes vel udviist en væsentlig Medvirking til at unddrage en Laurids Lauridsens Bo tilkommende Forbring fra lovlig Skiftebehandling og Deling mellem de rette Arvinger, og maa derfor være isalden Straf; men da han ikke selv er Arving i Boet og efter Sagens Oplysninger ikke heller kan ansees ved sin Virksomhed at have tilsigtet Opnaaelsen af nogen Fordeel for sig selv, og det tillige er antageligt, at han overhovedet ikke har gjort sig nogen klar Forestilling om det Bedrageriske i Foretagendet, findes han ifkun at burde ansees efter Forordningen af 11te April 1840 § 50, cfr. § 77, og hans Straf vil efter Sagens Omstændigheder passende kunne bestemmes til Fængsel i 8 Dage.

Tiltalte Knud Christensen Stjernborg, der er født i Aaret 1819, og isølge Skodborg og Båndfuld Herredets Extrarets Dom af 11te August f. A. er straffet med Fængsel paa Bånd og Brød for Tyveri, begaaet efter Afvigelsen af Underretsdommen i nærværende Sag, men isøvrigt ikke har været tiltalt eller straffet, har isølge det Ovenansførte deeltaget i Udsærdigelsen af Fuldmagten af 7de Juli 1857, idet han deels har skrevet sin Faders Navn under samme, og deels selv underskrevet den til Bitterlighed, ligesom han og har erkjendt, at han deeltog i de forudgaaende Forhandlinger den 18de Juni, og maa antages at have været enig i den da truffne Aftale, hvorhos han og under den samme Dag afholdte Skiftesamling undlod at omtale Forbringingen, skjøndt han paa Skiftet mødte som Tilhynsværge for fraværende og umyndige Arvinger, medens han derimod anmeldte en anden Forbring; han maa saaledes ogsaa ansees at have udviist en

ikke ringe Medvirkning til at indbringe den paagjældende Forbring fra Skiftebehandling og derved at have paadraget sig Strafsansvar, men ibet han, der ikke selv er Arving i Boet, efter Sagens Oplysninger alene kan antages at have handlet efter sine Forældres eller sin Moders Anviisning og navnlig paa Sidstnævntes Vegne, og hans Forklaring om, at hans Moder med flere havde omtalt for ham, at det var den Afsødes Villie, at der skulde forholde saaledes med den paagjældende Forbring, som de den 18de Juni 1857 vedtog, ikke findes at kunne forkastes, vil han alene være at ansee efter den citerede Forordnings § 50, cfr. § 77, med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Fængsel i 8 Dage.

Hvad endelig angaaer Tiltalte Chr. Mouritzen Søndergaard, der er født i Aaret 1830 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, bemærkes, at han ved at erhverve Fuldmagten af 7de Juli 1857 og derefter at hævde og bruge Pengene uden senere at kunne erstatte dem, maa — selv naar hans Forklaring om, at han ikke har lagt Dølgemaal paa, at han havde modtaget Pengene og at det var hans Hensigt at anmeldte det for Stifteretten, lægges til Grund — ansees paa en mislig Maade at have understøttet den Virksomhed, der fra de andre Paagjældendes Side udvistes for at forurette nogle Arvinger ved at holde Forbringingen ude af Boet, og den Straf, han har forskyldt saavel for dette sit Forhold, der bliver at hense under Forordningen af 11te April 1840 § 50, cfr. § 77, som ifølge det Ovenangførte tillige efter samme Forordnings § 43, findes efter Sagens Omstændigheder i det Hele passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Samtlige Tiltalte ville derhos i Erstatning til afsøde Laurids Lauridsens Bo in solidum have at udrede 100 Rdl.“

Nr. 97.

Statsraad Salicath

contra

Fritz Simonson (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri og Indbrud.

Næsens Kjøbstads Egtrets Dom af 18de Juli 1861: „Arrestanten Fritz Simonson af Odense bor, efter at have udstaaet den ham ved Høiestrets Dom af 15de Mai 1861 idømte Straf af 10 Aars Tugthuusarbejde, endvidere hense til lignende Arbejde i 10 Aar. Saa bor han og udrede alle af Actionen og hans Arrest lovligt flydende Omkostninger, hvorunder Salair til Aetor, Procurator Gornsen, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Schmidt i Middelfart, 3 Rdl. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22de Octbr. 1861: „Bytingsdommen bor ved Magt at stande. 3 Salarium til Procuratorerne Ronje og Justitsraad Nygaard betaler Tiltalte, Tugthuussfange

Frig Simonfen, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udførd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landslover samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at staae. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Tiltalte, Tugthuussjunge Frig Simonfen, der er 19 Aar gammel og ved denne Rets Dom af 15de Februar d. A., ham forkyndt den 25de s. M. og for hans Vedkommende stadfæstet i Høiesteret den 15de Mai s. A., for anden Gang og for tredje Gang begaaet Tyveri anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 og samme Forordnings § 15, cfr. § 12, 2det Membrum, med 10 Aars Tugthuussarbejde, er det under nærværende Sag ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkelig oplyst, at han har gjort sig skyldig i følgende Forbrydelser:

Natten imellem den 12te og 13de Mai d. A., da han brød ud fra Arresthuset i Aalsens, har han tilvendt sig der forskellige Klædningsstykker, der tilhørte en anden Arrestant.

Om Aftenen den 13de s. M. har han i Odense i hans Faders Kjøkken, hvortil han skaffede sig Udgang gjennem en Dør, der ikke kan statuere at have været aflaaet, tilvendt sig og strax fortæret noget Ælebrød og medtaget et Stykke Ost, da han af Frygt for at opdages bortfjernede sig.

Samme Aften Kløkken mellem 10 og 12 har han i Gartner Stapels Bolig, som han ikke vil have anseet for beboet, og hvortil han skaffede sig Udgang ved at udfyde en Klude og igjennem Vinduet, som han derefter aabnede, at stige ind i Stuen, aabnet et uafslaaet Chatol, men da han ikke fandt Penge deri, gif han igjen gjennem Vinduet ud af Huset og gif derpaa ind igjen et Vindue i en anden Ende af Huset, hvilket Vindue han ligeledes aabnede efter i det Diemed at have udfydet en Klude, ind i Spijkekammeret, hvorfra han borttog et Stykke Brød og et Stykke Flæsk.

Om Morgenen den 15de s. M. tilvendte han sig i et uafslaaet Lyshuus i Kjøbmand Schnaackenburgs Have, der er forsynet med Hegn, et Par franske Træsko og en Kaffet.

Om Aftenen den 17de omtrent Kløkken 11 skaffede han sig Udgang til Fattiggaarden; ved at ituslaae en Laas og ved at udtage en Klude og derefter aabne Vinduet og krybe derigjennem, kom han ind i Contoirtet, hvor han aabnede Klappen paa en Pult, der let gav efter. Han fandt ingen Penge heri, som han søgte, men tog endeel Skindmaalsbøger, i den Hensigt at benytte dem for at forskaffe sig en Tjeneste. Efter forgjæves at have forsøgt at bryde en Skuffe

op, hvori han vidste, at der var Penge, ventægtigede han sig et Brød, en Flaske med Brændeviin, et Stueuhr, og, saavidt han erindrer, en Brødkniv.

Næste Aften tilvendte han sig først Nøglen til St. Knuds Kirketaarn, som han vilde benytte til at forskaffe sig et Skjulested i Taarnet, og som hang i hans Faders Bolig i et ikke tilhæspet Bindue, hvilket han saaledes kunde trække op.

Senere, Klokken omtrent 11, skaffede han sig, ved at stige over et Stakit, Afgang til en Gaard, hvori der er Qvarter for 5te Liniebataillons 4de Compagni, og fra dette, hvortil han skaffede sig Afgang ved at aabne Døren, hvori Nøglen sad, borttog han enbeel Armatur og Munderingsstykker samt nogle Klæder og et Uhr, hvilket hang over en Seng, hvori to Soldater laae.

Hvad Tilstalte har tilvendt sig, har ialt en Pengeværdi af omtrent 28 Rdl.

Det maa saaledes billiges, at han ved Afsens Kjøbstads Extrarets Dom af 18de Juli d. A. nu er anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 16, cfr. § 12, 2det Membrum, og da den valgte Straf af 10 Aars Tugthuusarbejde findes passende, og Dommens øvrige Bestemmelser ligeledes billiges, vil Dømmen i det Hele være at stadfæste".

Nr. 151.

Statsraad Salicath

contra

Johan Sørensen, ogsaa kaldet **Strøm** (Defensør Brock),
der tiltales for Tyveri og Studsmaals Forfalskning.

Hirschholm Birks Extrarets Dom af 28de Januar 1862: „Arrestanten Johan Sørensen, ogsaa kaldet Strøm, bør hensejtes til 4 Aars Forbedringshuusarbejde. Saa udreder han ogsaa alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensør, Procuratorerne Alsted og Wodskou, 4 Rdl. til hver, samt Diæter til Sidste efter Amtets nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven".

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de Marts 1862: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensør for Overretten, Procuratorerne Naaskjøff og Larsen, betaler Arrestanten Johan Sørensen, ogsaa kaldet Strøm, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven".

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Brock for Højesteret betaler Tilstalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Hirschholm Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Johan Sørensen, ogsaa kaldet Strøm, for Tyveri samt Skudsmaals Forfalskning.

Hvad Sigtelsen for Tyveri angaaer, er Arrestanten ved egen med det isørigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbevist om en Dag i Slutningen af November Maaned f. A. fra Johannes Mortensens Enke, Kirsten Pedersbatters uafslaaede Tørvehuus at have bortstjaaet noget til 4 Mk. vurderet gammelt Jern, som for største Delen er kommet tilstede under Sagen og tilbageleveret Bestjaalne, der isørigt har frasøldet Krav paa Erstatning.

Paa samme Maade er Arrestanten overbevist, i et i hans Skudsmaalsbog den 18de August 1855 meddeelt Vidnesbyrd, der blandt Andet gik ud paa, at han uden Tilladelse var bortgaaet af sin Condition, samt at Udsieveren paa Grund af hans Driffælbighed ikke kunde anbefale ham, med Fingeren at have udkrædet Ordene „Tilladelse“, „Driffælbighed“ og „ikke“, og samtidig hermed at have forsøgt at forandre Ordet „Driffælbighed“ til „Skiffelighed“, hvilket dog er fket paa en saadan Maade, at Ingen uden aabenbar Uforsigtighed derved kunde skuffes. Det saaledes forfalskede Skudsmaal vil Arrestanten dog ikke have afbenyttet eller foreviist for Nogen, da han ikke, siden dette Skudsmaal blev ham meddeelt, vil have havt eller søgt nogen fast Condition.

Da Arrestanten, der er født den 10de November 1815, tidligere iblandt Andet ifølge den paa Krigsrets Dom af 28de December 1839 afgivne allerhøieste Resolution af 29de Januar 1840 for første Gang begaaet Tyveri m. v. har været anseet med 75 Rottingslag og strengt Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage, samt ifølge den ved allerhøieste Resolution af 15de October 1841 stadfæstede Krigsrets Dom af 10de September f. A. for Forfalskning af sit Skudsmaal m. v. er straffet som for 1ste Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 13, cfr. §§ 79 og 62, 2det Membrum, med 3 Aars Forbedringshuusarbejde, vil han nu for det ham overbeviste Tyveri ikke kunne undgaae at anses efter bemeldte Forordnings § 15, cfr. § 79, som for 3die Gang begaaet Tyveri, og findes hans Straf, ved Bestemmelsen af hvilken der tillige vil være at tage Hensyn til Forstrifterne i Forordningen af 11te April 1840 § 62, 2det Membrum, §§ 64 og 66, samt Lov af 10de Mai 1854 § 63, i det Hele, saaledes som ved Underrettsdommen bestemt, at kunne fastsættes til 4 Aars Forbedringshuusarbejde.

Da Underrettsdommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger, hvorunder Salairerne til Actor og Defensor ere passende bestemte, ligeledes tilliges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste“.

Høiesteretstidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 8.

Den 9de Mai.

1862.

Første ordinaire Sessjon.

Fredagen den 25de April.

Nr. 109.

Advocat Brock

contra

Jens Laurfen Kaihøi (Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Tyrsting og Brads Herreders Egtretets Dom af 8de August 1861: „Arrestanten Jens Laurfen Kaihøi bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar. Saa bør han og at udrede alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Hviid, og til Defensor, Procurator Bielian, 10 Rdl. Rigsmønt for hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 16de Decbr. 1861: „Arrestanten Jens Laurfen Kaihøi bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 5 Aar. Saa udreder han og Actionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Holm, 15 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 30 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebdet det: „Arrestanten Jens Laurfen Raihsøi tiltales under nærværende Sag for Tyveri eller for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Natten imellem den 27de og 28de Februar d. A. blev der af Kromand Peder Jensen Stald i Græbstrup bortstjaalet 2 denne tilhørende Heste, der tilsammen ere vurderede til 270 Rdl. Ved flere Vidners edelige Udsagn er det godtgjort, at Arrestanten den 28de Februar om Morgenen er kommen med 2 Heste til et Huus paa Valle Mark, og at Hestene ere forblevne der indtil Arrestanten den 5te Marts drog bort med dem. Den følgende Nat bleve 2 Heste som løsgaaende optagne paa Lund Mark i en noget afmagret Tilstand og med Tegn paa at der var forsøgt at gjøre dem mindre kjendelige, og samme Nat omtrent Kl. 1 kom Arrestanten ifølge 3 Deponenters Forklaring til et Huus paa Lund Mark og forblev der om Natten og den paafølgende Dag og Nat. I den til bemeldte Huus hørende Brønd er derhos efter Underrettsdommens Afgielse fundet noget Riddetsøi, nemlig en Springsjabel, 2 Trenner, 2 Stigboiler og nogle Stumper af et Dækken, af hvilke Huusmand Anders Poulsen Post med Bestemthed har gjenkjendt nogle Dele som hørende til et Riddetsøi, som Arrestanten den 25de Februar havde laant af ham og ikke senere tilbageleveret. Besjtaalne har edeligen forklaret, at de optagne Heste ere de, der mod hans Vidende og Villie frafom ham Natten mellem den 27de og 28de Februar, og ligesom Cieren har godtgjort sin Giendomsret til Hestene, saaledes maa det ogsaa ved de af Snekker Jacob Sørensen, Mette Sophie Rasmusbatter og Ane Margrethe Sørensbatter afgivne edelige Forklaringer i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder anses tilstrækkelig godtgjort, at det var de stjaalne Heste eller i alt Fald den ene af disse, Arrestanten var i Besiddelse af under sit Ophold paa Valle Mark. Arrestanten har imidlertid stadigen benægtet at have begaaet det omhandlede Tyveri eller at have været i Græbstrup Kro den Nat, Tyveriet blev begaaet, eller at han den Nat, Hestene fandtes løsgaaende paa Lund Mark, har været i det omhandlede Huus eller kastet noget Riddetsøi i den ved samme værende Brønd, ligesom han overhovedet har benægtet at have været i Besiddelse af de ommeldte Heste eller den 28de Februar om Morgenen at være kommen til Huset paa Valle Mark med 2 Heste.

Samtlige Sagens Oplysninger vække nu vel en høi Grad af Formodning for, at Arrestanten har begaaet det omhandlede Tyveri, i hvilken Henseende bemærkes, at Arrestantens Opgivende om at have besundet sig paa et Gjerningsstedet straliggende Sted paa den Tid, Tyveriet er begaaet, ligesaa vel som hans Forklaring om sine Opholdssteder i de følgende Dage fra den 28de Februar til den 5te Marts er besunden at være urigtig, at det som berørt er godtgjort, at han allerede Morgenen efter Tyveriets Udøvelse var i Besiddelse af Hestene, samt at der bemeldte Morgen i Reisestalden i Græbstrup Kro blev fundet en Seddel, som Arrestanten har erkjendt tidligere at have været i Besiddelse af, uden at det er antageligt, at den skulde være tabt af Arrestanten, da han 8 Dages Tid tidligere var i Stalden, og have hentligget der siden; men der skjønnes dog ikke mod Arrestantens vedholdende Benægtelse at være tilveiebragt et aldeles til-

stræffeligt Beviis for, at han skulde have forsvet Tyveriet, hvorimod han, da Betingelserne for Anvendelsen af det i Lovens 6—17—10 og 11, cfr. Forordningen af 8de September 1841 § 6, omhandlede Beviis efter det Ovennævnte ere tilstede, vil være at dømmes som for Hæleri.

Natten imellem den 1ste og 2den Januar d. A. blev en Skolelærer Worm i Hedensted tilhørende 9 Aar gammel Hest stjaalen ud af hans Stald tilligemed en gammel Sæddel og et Bidjel, og den 28de Februar blev denne Hest, da den i et Hestehandler Hans Nielsen tilhørende Kobbøl førtes gjennem Hedensted, gjenkjendt som den Skolelærer Worm frastsjaalne, og ved dernæst at gaae tilbage til Hans Niensens opgivne Hjemmelsmand og 2 tidligere Eiere, der i kortere Tid havde eiet Hesten, viste det sig, at Boeksmænd Sorgen Jørgensen af Elsted Mark den 3die Januar d. A. Dagen efter Togten Marked havde kjøbt bemeldte Hest af Arrestanten for 40 Rdl. og en anden Hest, som han ansatte til Værbi 60 Rdl., og have 2 Bidner, der vare tilstede ved Handelen, edeligen bekræftet, at Arrestanten har afhændet den ommeldte Hest til Sorgen Jørgensen. Arrestanten har nu vel benægtet at have været i Besiddelse af den ommeldte Hest, der er vurderet til 200 Rdl., idet han har anbragt, at det var en anden Hest, hvorom han var i Handel med Sorgen Jørgensen, men da Skolelærer Worm ved Bidner har godtgjort sin Eiendomsret til Hesten, og aflagt Tilhjemlingsed, vil Arrestanten, hvis Forklaringer om hans Opholdssteder paa den Tid, Tyveriet blev begaaet, aldeles ikke bestyrkes ved Sagens øvrige Oplysninger, men som dog ikke mod sin Benægtelse er overført at have stjaalet Hesten, efter Lovens 6—17—10 og 11 og Forordningen af 8de September 1841 § 6 og saa for sin uhjemlede Besiddelse af denne Hest være at dømmes som for Hæleri.

Endelig er Arrestanten sigtet for et hos Smed Jørgensen i Stoustrup Natten imellem den 22de og 23de Januar d. A. begaaet Tyveri af en Hest, men med Udtagelse af at Huusmand Søren Jørgensen Hauge, der paa samme Tid som Arrestanten havde været i Straffeanstalten i Viborg, har forklaret, at Arrestanten under et Ophold hos ham i December Maaned f. A., næst at udspørge ham, om han ikke vidste, hvor der stod gode Heste, yttrede, at han nok selv vidste hvor der stod en saadan, og brugte Uttringer, der sigtede til at opfordre Hauge til at deeltage i et saadant Tyveri, samt at det maa ansees oplyst, at Arrestanten har været i Eggen af Stoustrup i Slutningen af Januar, hvilket Arrestanten har benægtet, uden at han har kunnet gjøre Rede for sit Opholdssted til den Tid, er Intet fremkommet til Beviis for, at han har begaaet dette Tyveri eller været i Besiddelse af den derved stjaalne Hest.

Arrestanten, der i Aaret 1838 har været straffet med 6 Uge 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød for at have stjaalet en Hest ud af en Stald, og senere 2 Uge har været tiltalt for Tyveri, i hvilke Sager han kun er frijunden for Actors videre Tiltale, er ved Høiesterets Dom af 4de Juni 1852 under en Sag, hvorunder han sigtedes for Tyveri og navnlig Hestetyveri paa Marken, for 2den Gang begaaet Hæleri i Genhold til Forordningen af 11te April 1840 §§ 22 og 25, cfr. § 13, anset med Forbedringshuusarbeide i 2 Aar, hvorhos Arrestanten i Aarene 1859 og 1860 gjentagne Gange har været arresteret som

mistænkt for Hesttyveri, uden at dog Action blev anlagt imod ham. Arrestanten vil saaledes nu være at straffe som for 3die Gang begaaet Hæleri efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 22 og 25, og findes Straffen efter samtlige Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til 5 Aars Forbedringshuusarbejde“.

Nr. 120.

Advocat Brock

contra

Peter Groth eller **Grothe** (Defensor Salicath),

der tiltales for voldeligt Overfald.

Sunds og Gudme Herreders Extrarets Dom af 3die Decbr. 1861: „Tiltalte, Smed Peter Groth, bor heftsættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa bor han ogsaa at udrede alle af Actionen og Straffens Execution flydende lovlige Omkostninger, og deriblandt Salairer til Actor, Procurator Hansen, 6 Rdl., og til Defensor, Procurator Vilhjelm, 4 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de Januar 1862: „Tiltalte, Smed Peter Grothe af Skaarup, bor heftsættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, men iøvrigt bor Underretsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Simonsen og Maag, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning at de for Høiesteret fremkomne nye Oplysninger ei findes at kunne bevirke nogen Forandring i det ved Dommen antagne Resultat, kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, i 1ste Instans ved Sunds og Gudme Herreders Extraret paafjendte Sag tiltales Smed Peter Grothe af Skaarup for voldeligt Overfald.

Det er i denne Henseende af Skomager Carl Peter Petersen af Skaarup og bennes Broder, Gaardbestyrer Hans Christian Petersen af Tvede, edeligen

forklaret, at de den 16de Mai f. A. om Aftenen imellem Klokken 9 og 10, da de i Følge med deres Svoger, Gaardmand Hans Mortensen af Gjældberg, forløbe Høfer Anders Petersens Huns i Skaarup, udenfor dette stødte paa Tiltalte, der uden nogen dertil givne Anledning udfjældte Carl Peter Petersen og rettede et Slag imod ham med en Gjenstand, han havde i Haanden, formeentlig en Hammer, men at dette Slag dog blev aspareret, saa at det kun streifede Petersens venstre Kind, og at Tiltalte derpaa, da Hans Christian Petersen traadte imellem, tilføiede denne med det samme Instruement et Slag i Hovedet, der trængte igjennem Kaffjetstykken, i hvilken der blev slaaet Hul, ind i Panden, hvornæst Tiltalte løb kort. Strax efter fandt de paa Gjæringsstedet en Stempelhammer med Bogstavet P, som Tiltalte har vedkjendt sig som sin, og det er ved at sammenpasse Hjørnet af Hammeren, hvor Stemplet findes, med Hullet i Kaffjetstykken fundet, at dette kan være bibragt med det ommeldte Hjørne af Hammeren. Vedkommende Districtslæge har betræffende det Hans Christian Petersen bibragte Saar erklæret, at der ved den af ham omtrent 14 Dage efter anstillede Undersøgelse fandtes et firkantet Saar paa den høire Side af Panden noget nedenfor Hovedhaarene af circa $\frac{1}{2}$ Tommes Dimension med Fortykkelse og Haardhed i Huden, endnu noget vædskende, at Saaret efter dets Form og Bestaffenhed sandsynligviis er frembragt ved Slaget af en Hammer, og at der i Kaffjetens Stykke fandtes et Hul, som ganske svarede til Saarets Bestaffenhed, samt at Læsionens helbige Udfald vistnok maa tilskrives den Omstændighed, at Stykken i betydelig Grad har modereret Slagets Voldsomhed og Styrke, idet det ellers sandsynligvis vilde have fractureret Pandebenet og muligens havt farlige Følger for Patienten, medens denne dengang paa nogen Hovedpine nær besandt sig vel, og det derfor kunde antages, at Læsionen med Undtagelse af et vanzirende Ar i Panden, der muligens vil danne sig, ikke vil efterlade sig stabelige Følger for hans Helbred i Fremtiden.

Tiltalte har forklaret, at han ved den omhandlede Leilighed blev insulteret af 3 Personer og navnlig af Carl Peter Petersen, der gav ham et Støb for Bryttet med sin Stol, medens en af de Andre gav ham et Slag over Skulderen med en Hammer, som Tiltalte dog fik fravristet ham, hvorefter de undløb med Tiltaltes Kaffjet og Hammeren, som Tiltalte kastede efter dem, fordi han troede, at det var deres. Han har derhos forklaret, at da han strax derefter kom hjem, fandt han Døren til sin Smedie, der var lukket ved hans Vortgang, aaben, og savnede den ommeldte Stempelhammer, som han maa antage, at de nævnte Personer havde sat sig i Besiddelse af for at slaae ham med. Iøvrigt har han erkjendt det muligt, at han ved at væрге sig med Hammeren kan have bibragt Hans Christian Petersen det Slag i Panden, hvoraf Kaffjetstykken var Spor, saameget mere som han selv har maattet indrømme, at der i Læderet ved Hullet fandtes Indtryk af et Bogstav, der synes at svare til P i Stempelhammeren.

Det er imidlertid af fornævnte Gaardmand Hans Mortensen uuder Et forklaret, at han havde ledsaget sine Svogre, Carl Peter Petersen og Hans Christian Petersen, den Dag da Overfaldet skete, og navnlig var tilstede under dette, og at den af dem givne Fremstilling af det Passerede i det Hele er over-

eensstemmende med Sandheden. Hans Forklaring gaaer nemlig ud paa, at ingen af dem kan have været inde i Tiltaltes Smedie og tilvendt sig Hammeren, da han hele Tiden havde fulgt med dem, ligesaa lidt som han selv havde været i Besiddelse af den, at de, førend de begave sig hen til Høker Anders Petersen, omtrent Kl. 9 udenfor Gaardmand Jens Nielsens Gaard traf sammen med Tiltalte, som der begyndte at pype Klammeri med Carl Peter Petersen, men at de stiltes ad, uden at Tiltalte blev fornærmet, at de, efterat have opholdt sig omtrent $\frac{1}{2}$ Times Tid hos Anders Petersen, forløbe dennes Huus og da strax udenfor dette traf Tiltalte, at han af Frygt for at Tiltalte skulde pype Klammeri i Venlighed opfordrede ham til at gaae sin Vej, medens de Andre vilde gaae deres, og derfor lod ham Gaanden, men at Tiltalte ikke vilde modtage den, men holdt Hænderne under Frakken paa Ryggen, og, da Hans Christian Petersen i den Anledning udblod sig med, at Tiltalte maaskee førte skjulte Vaaben med sig, siden han ikke gav Mortensen Gaanden, slog efter Carl Peter Petersen med det Redskab, nemlig en Hammer, han havde i Gaanden, samt at Tiltalte, efterat Hans Christian Petersen var traadt imellem, hævdede Gaanden og slog ham. Endelig har han forklaret, at de umiddelbart derpaa, da Høker Anders Petersens Huus allerede fandtes lukket, begave sig til Huusmand Rasmus Christophersen, og at han der saae, at begge hans Svogre vare tilspiede Saar som af dem omfoklaret, hvilket sidste ligeledes er forklaret af bemeldte Rasmus Christophersen.

Tjenestekarlene Peder Jensen og Jørgen Larsen, af hvilke den Første havde forladt Høker Anders Petersen, da Brøderne Petersen og Gaardmand Mortensen kom derind, og var gaaet hen til Gaardmand Jens Nielsens nærliggende Gaard, hvor han traf Jørgen Larsen, Gaardmand Jens Nielsen og Tiltalte i Samtale, have forklaret, at Tiltalte der gjentagne Gange opfordrede Peder Jensen til at hente Skomager Carl Peter Petersen og lovede ham Brændeviin og Punsch derfor, og at Tiltalte, da Peder Jensen vægrede sig derved, ytrede, at Carl Peter Petersen havde udladt sig med, at han vilde bryde Tiltaltes Lemmer itu, og at han derfor nok kunde have lyst til at prøve hvis Lemmer der vare stærkest, samt at Tiltalte, der var noget ophidsset af Brændeviin, skjændt ikke befkænket, syntes at være opbragt paa Carl Peter Petersen, og at de, da de gik bort, saae, at Tiltalte et Par Gange gik frem og tilbage udenfor Anders Petersens Huus, hvor de, der forbleve i Nærheden endnu $\frac{1}{4}$ Times Tid, bemærkede, at Tiltalte vedblev at vandre op og ned.

Seminarist Thomsen har forklaret, at han, der logerer hos Høker Anders Petersen, kom hjem omtrent Kl. 10 og ved Gavlen af Huset traf Tiltalte, der forlangte af ham, at han skulde kalde paa Skomager Petersen, som han sagde var hos Høker Anders Petersen, hvilket han dog ikke gjorde, fordi Anders Petersen, hvem han underrettede derom, da han ikke selv kjendte Skomager Petersen, anmodede ham om at tie stille dermed, og strax efter at han var kommet, gif de 3 ham ubekjendte Personer. Anders Petersen fulgte ud med, men kom strax tilbage efter at have lukket Døren, og Vidnet bemærkede da igjennem Vinduet, at Tiltalte kom de 3 Personer imøde og strax begyndte at udfkjælde dem, samt

at der fra disses Side blev budet Godnat, men at Tilstalte ikke atter vilde byde dem Godnat, og at der faldt Slag, og at Tilstalte, efterat de Andre vare gaaede bort, kom tilbage til Huset og raabte, at Anders Petersen skulde lade Stimændene komme ud, samt flere Gange om Natten udenfor Huset gjentog dette Raab. Uhrmagerlærling Anders Larsen, der samtidig var tilstede hos Anders Petersen, har om det, efterat Brødrene Petersen og Gaardmand Mortensen havde forladt Huset, Forefaldne afgivet en med den af Seminarist Thomsen afgivne overensstemmende Forklaring.

Høer Anders Petersen har forklaret, at Seminarist Thomsen ved sin Hjemkomst underrettede ham om, at Tilstalte havde forlangt, at han skulde kalde paa Peter Skomager, og bad ham om at sige det til denne, da han ikke selv vidste hvem det var, men at han (Anders Petersen) da yttrede til Thomsen, at det ikke var værdt at underrette Carl Peter Petersen derom, og at han selv vilde have ledsaget Gæsterne et Stykke henad Veien, men opgav det, da han saa Tilstalte staa udenfor og han nærede stor Frygt for Tilstalte, der var bekendt i Sognet for sin Styrke og som en Slagsbroder, af hvilken Frygt han, da han hørte at det kom til Ordværling og Haandgribeligheder udenfor, end ikke vovede at gaae til vinduet, for at see hvad der tilbrog sig paa Gaden. Senere hørte han Tilstalte 3 à 4 Gange om Natten raabe til ham, at han skulde udelevne Stimændene.

Naar nu hensees til, at den af Tilstalte afgivne Forklaring ikke paa nogen Maade er bestrækt, at det imod hans Benægtelse er godtgjort, at han, kort førend han traf sammen med Brødrene Petersen og Gaardmand Mortensen, har søgt at faae den ene af Brødrene ud paa Veien og udladt sig med, at han vilde prøve Kræfter med ham, at han har opholdt sig udenfor Huset, hvor han vidste at de opholdt sig, som det maa antages for at træffe dem, og til at den ham tilhørende Hammer er bleven benyttet af ham imod Brødrene Petersen, medens hans Foregivende om, at de skulde have tilvendt sig den i hans Værksted, foruden at være i Strid med Brødrene Petersens og Gaardmand Mortensens Forklaringer, taber sin Betydning ved hans egen Forklaring om, at han, da han kom hjem strax efter Dverfsalbet, saa at Døren til Smedien var aaben, og derved fik Anledning til at tænde Lys for at see om Noget var borttaget, ved hvilken Leilighed han savnede Hammeren, idet han efter den af Sognefogden, til hvem Tilstalte efterat have været hjemme begav sig, afgivne Forklaring først bemærkede, at Døren var aaben, da han kom hjem ledsaget af Sognefogden, — findes der ved samtlige tilveiebragte Oplysninger at være fremkommet et i Henhold til Forordningen af 8de September 1841 tilstrækkeligt Beviis for, at Tilstalte har gjort sig skyldig i det ham paafigtede Dverfsalb, der efter de oplyste Omstændigheder er udbøvet imod sagesløs Mand.

Da Tilstalte, der er langt over criminel Aaalder og som har været straffet efter Retsrets Dom af 9de October 1844 for Insubordination og respectstridigt Forhold med 50 Rottingslag og strengt Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, af 20de November 1846 for Insubordination og Respectforseelser med 75 Rottingslag og strengt Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt

Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse, og af 25de Juni 1850 for mobvillig Udeblivelse fra Regimentet og udviiist Trodsighed samt for Desertion med 50 Rottingslag og strengt Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse, for det ham saaledes overbeviste Forhold vil være at ansee efter Forordningen af 4de October 1833 § 12, cfr. § 6, og Straffen for ham findes at maatte bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar, vil Underrettsdommen, ved hvilken han alene er anseet efter den nævnte Forordnings §§ 3, 4, 6, 7 og 9 med en Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, men hvis Bestemmelse om Actionens Omkostninger og Sagførelses Salairer bifalbes, med den af det Anførte flydende Forandring blive at stadfæste“.

Mandagen den 25de April.

Nr. 140.

Justitsraad Bunken

contra

Peter Mortensen Skov (Defensor Brock),

der tiltales for Indgreb i Kragens Færgesteds Færgeret.

Feio Birks Politirets Dom af 30te Marts 1860: „Tiltalte, Huusmand og Baadfører Peter Mortensen Skov, bor til Postvæsenets Hattigtakske bøde 2 Rdl. og til Færgemand Jens Jørgensen Bjørn i Kragensæ betale 1 Rdl. 1 Mk. 8 Sk. Det Idomte at udredes inden trede Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26de Juni 1860: „Tiltalte, Huusmand og Baadfører Peter Mortensen Skov af Besterby paa Feio, bor for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder indbefattet Salairt til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Naasløff og Lindhard, 5 Rdl. til hver, udredes af det Offentlige“.

Høiesteretets Dom.

Med Bemærkning, at Sagen, naaget dens Gjenstand er under summa appellabilis, paafjendes af Høiesteret ifølge speciel dertil meddeelt Bevilling, og i Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at staude. Justitsraad Bunken og Advocat Brock tillægges i Salarium for Høiesteret hver 10 Rdl., der udredes af det Offentlige.

I den indanteede Doms Præmisser hebbet det: „Under nærværende, fra Fejø Birkis Politivet hertil indanteede Sag maa det ved egen Tilstaaelse og de isvrigt fremkomne-Oplysninger ansees tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte, Huusmand og Baadfører Peter Mortensen Skov af Vesterby paa Fejø, fra Lørring Biig i Kragenæs Færgebistricet paa Lolland med en ham tilhørende Jolle for Træsfomand Niels Rasmussen Borre, ligeledes af Vesterby, til et et Par Hundrede Favne fra Færgehuset paa Fejø beliggende Skibsted har overført $\frac{1}{4}$ Favne Brænde, saavel som bemeldte Niels Rasmussen Borre og Træsfomand Jacob Rasmussen.“

Men da der ifølge Meddelelse fra Generalpostdirecteuren ikke eksisterer nogen Bestemmelse, indeholdende Straf for Indgrib i Retten til Færgefart fra Kragenæs paa Lolland, og navnlig hverken Placaten af 16de Februar 1830, hvorved Grændsen for Eneret til Færgefart fra Kragenæs fastsættes, eller den for Kragenæs Færgested under 28de Mai 1859 udfærdigede Laxt indeholder nogen Bestemmelse af Straffen, saa vil Tiltalte blive for det Offentliges Tiltale at frifinde, *cf.* Placaten af 12te August 1820 § 4, hvoraf da Følgen bliver, at der eiheller under denne Sag vil kunne paalægges Tiltalte at udrede Færgepenge til den forurettede Færgemand.

I Overensstemmelse hermed vil Politivetsdommen, hvorved Tiltalte under Paaberaabelse af Analogien af de for andre Færgesteder, *s.* *Ex.* ved Anordningerne af 26de April og 22de November 1811 samt 18de August 1812, fastsatte Bestemmelser er ibømt en Mulct af 2 Rdl. til Postvæsenets Fattigvæsen og tilpligtet at betale dobbelte Færgepenge til den forurettede Færgemand, blive forandre.

Salairtet til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Raasløff og Lindbard, der bestemmes til 5 Rdl. for hver, bliver efter Omstændighederne at udrede af det Offentlige“.

Nr. 106.

Justitsraad Buntgen

contra

Erik Jønsøn Nyberg (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri og Løsgængeri.

Galthen, Støvring og Norhald Herreders Extrarets Dom af 22de August 1861: „Arrestanten Erik Jensen eller Jønsøn Nyberg bor hensejtes til Lugthuusarbejde i 8 Aar. Saa bor han ogsaa udrede Actionens Omkostninger, og derunder i Salarium til Actor, Overretsprocu-
rator Smith, 10 Rdl., og til Defensor, Procurator Leberthusen, 8 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 23de Decbr. 1861: „Arrestanten Erik Jønsøn Nyberg bor hensejtes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar. Saa udreder han og Actionens Omkostninger, og derunder i Salair til

Actor og Defensor for Underretten 8 Rdl. til den Første og 6 Rdl. til den Sidste, til Vidensforerne sammesteds, Procuratorerne Wagger og Borch, 2 Rdl. til hver, og til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Kühnel og Holm, 10 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesteret's Dom.

Forfaavidt Sagen efter den fte Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de under denne Deel af Sagen anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bor ved Magt at staande. I Salarium til Justitsraad Bunghen og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indante Doms Præmisser hebbes det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Erik Jønsson Nyberg for Tyveri og Følgænger.

I Tidrummet fra den 1ste til den 14de Mai d. A. blev der efterhaanden om Aftenen eller Natten begaaet Indbrudstyveri hos Jacob Masmussen i Annexgaarden i Bjerre og hos Niels Sørensen i Gram, begge under Bjerre Herreds Jurisdiction, hos Niels Jensen i Stilling under Hjelmølev og Gjern Herreders Jurisdiction, hos Espen Christensen i Hølsed under Galthen m. fl. Herreders Jurisdiction og hos Jens Kjær ligeledes i Hølsed, om hvilke Tyverier Anmeldelser af de Bestjaalne bleve gjorte til Politiet, uden at der habdes nogen Oplysning om Gjerningsmanden.

Efterat Arrestanten, der den 8de April d. A. under hans Transport fra Viborg Straffeanstalt, hvor han havde udsæet en ham ved Høiesteret's Dom af 15de Marts 1860 som for anden Gang begaaet Hæleri idømt Straf af Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, var undvegen fra Transporten og derefter havde vandret om paa forskjellige Steeder i Sjælland, den 18de Mai dette Aar var bleven anholdt og funden i Besiddelse blandt Andet af 2 pletterede Pysfager, en Guldbrystnaal, et sølvforgylbt Hovedvandsæg med ligeledes sølvforgylbt Kjæde, en brun Hvergarnsvest, 2 Bomuldstørklæder, et Par Støvler, en blaa Badmøls Frakke og en graalig Klædesvest, hvilke Gjenstande han angav at have kjøbt eller tilbyttet sig af ubekjendte Personer paa forskjellige Steeder, deels i Værtshuse deels paa Veien, har ovennævnte Espen Christensens Rone af de saaledes hos Arrestanten foresundne Gjenstande gjenkjendt det sølvforgylbte Hovedvandsæg med Kjæde og Guldbrystnaalen som hende tilhørende og ved det ommeldte hos hendes Mand begaaede Tyveri bortstjaalne, ligesom ogsaa Tjenestekarl Christen Hansen har gjenkjendt den brune Vest som frastjaalen ham ved samme Leilighed, hvorhos han ved Vidner har godtgjort sin Eiendomsret og aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til samme, der er vurderet til 1 Rdl. 4 Mk., medens fuldstændigt Eiendomsbeviis ikke er tilveiebragt med Hensyn til de nævnte Espen Christensens Rone frakomne Gjenstande. Den fornævnte hos Arrestanten foresundne blaa

Vadmetsstraffe har Jens Kjærs Søn Mikkil Jensen Kjær, der bestyrer sin Faders Gaard, gjenkjendt som frastjaalen ham ved det hos hans Fader skete Indbrudstyveri, ligesom han ogsaa har gjenkjendt et af de hos Arrestanten forefundne Pommetsøklæder som et, der var i Frakken, da den blev stjaalen. Med Hensyn til Frakken, der er vurderet til 3 Rdl., har Bestjaalne præsteret Eiendomsbeviis og aflagt Tilhjemlingsed, hvorimod Eiendomsbeviis ikke er tilveiebragt med Hensyn til Pommetsøklædet.

Af de øvrige hos Arrestanten forefundne Gjenstande har Niels Jensen i Stilling gjenkjendt det andet Tørklæde og Pylestagerne som ham frastjaalne ved det paa hans Bopæl forøvede Indbrudstyveri; ligesom Niels Sørensen af Gram har gjenkjendt Stovlerne som bortstjaalne ved det fornævnte hos ham begaaede Indbrudstyveri, og endelig har Jacob Rasmusens Søn Rasmus Jacobsen gjenkjendt den graa Vest som en ham ved Indbrudstyveriet hos hans Fader frastjaalen. Med Hensyn til Tørklædet har Niels Jensen præsteret Eiendomsbeviis og aflagt Tilhjemlingsed, medens fuldstændigt Eiendomsbeviis ikke kan ansees præsteret med Hensyn til de øvrige ovennævnte Gjenstande.

Arrestanten, der efter sin Forklaring efter sin Udbyggelse har drevet omkring i Eggen imellem Randers, Aarhus, Horsens og Beile og tildeels om Natten ligget ude paa Mark eller i Skov, har stadigen benægtet at have begaaet de omhandlede Indbrudstyverier, og da der isvrigt ikke er fremkommet nogen Oplysning om, at han skulde have begaaet disse Tyverier, vil han ikke kunne ansees skyldig i samme, hvorimod han for sin Besiddelse af de Koster, med Hensyn til hvilke de Bestjaalne ifølge det Ovenangførte have præsteret Eiendomsbeviis og aflagt Tilhjemlingsed, idet der ikke kan tages noget Hensyn til hans Forklaring om at have kjøbt eller tilbyttet sig disse Gjenstande, for hvilken Forklaring Intet er fremkommet til Bestyrkelse — vil i Henhold til Lovens 6—17—10 og 11 og Forordningen af 8de September 1841 § 6 være at ansee som skyldig i Hæleri.

Hvad dernæst angaaer Eigtelsen for Løsgænger, har Arrestanten vel forklaret at have paa flere Steder paa sin Omvandring spurgt om Arbeide, uden at have kunnet faae saadant, men denne Forklarings Rigtighed er isvrigt ikke bestyrket ved Sagens Oplysninger, og han maa derfor ansees at have gjort sig skyldig i den ommeldte Forseelse.

Arrestanten er født i Everrig, hvor han har været straffet med 3 Aars offentlig Arbeide for 3die Gang begaaet Tyveri, og har, siden han i 1855 kom hertil Landet, flere Gange været straffet, senest ifølge den ovennævnte Højesterets Dom af 14de Marts s. A., efter Forordningen af 11te April 1840 § 22, som for anden Gang begaaet Hæleri med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar; han vil derfor nu være at ansee som for denne Forbyrdelse tredie Gang begaaet efter Forordningen af 11te April 1840 § 22, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar, hvorved den Straf, han ifølge det Ovenangførte har forstyldt for Løsgænger efter Lov af 3die Marts 1860, vil absorberes“.

Nr. 149.

Justitsraad Bunzen
contra**Carl Hendrik Winther** (Defensor Liebe),

der tiltales for Falsk.

Criminal- og Politirettens Dom af 15de Febr. 1862: „Tiltalte Carl Hendrik Winther bør straffes med Forbedringshumsarbejde i 1 Aar, samt betale alle af denne Sag flydende Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Proveprocurator Jacobsen og Procurator Larsen, 6 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udferd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Medens Højesteret med den indankede Dom antager, at Forordningen af 11te April 1840 § 62, 3die Membrum, sammenholdt med § 64, maa bringes til Anvendelse paa det Forhold, hvorfor Tiltalte er sigtet, idet den af ham foretagne Forfalskning ved den under Sagen omhandlede Dwittering ikke angaaer dens egentlige Gjenstand, findes dog sidstnævnte §'s 2det Membrum at maatte komme Tiltalte tilgode og Straffen derefter at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Ihi kjendes for Ret:

Carl Hendrik Winther bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Hensende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunzen og Advocat Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, mod Tiltalte Carl Hendrik Winther, der er født den 12te Mai 1810 og ikke funden forhen straffet, for begaaet Falsk anlagte Sag er det ved hans egen med de isvrigt tilveiebragte Oplysninger stemmende Tilstaaelse beviist, at han, som paa Credit havde indkjøbt Varer for et Beløb af 83 Rdl. hos Manufacturhandler Johan Julius Gammeltoft, har i en af Commissionair Erik Sehausen, hvem Gammeltoft havde overdraget at indfordre sit ommielde Tilgodehavende, under 11te Januar 1859 udfærdiget Dwittering for et betalt Uddrag af 5 Rdl. forandret Tallet 83 i en i Dwitteringen indført Bemærkning om Gjældens Størrelse til 60, og derefter leveret Dwitteringen til pensioneret Cancellist Bernhard Frederik Christian Høfkenborff, for at benyttes som et Beviismiddel under en mod ham, betræffende den omhandlede Gjæld, ved Kjøbenhavns Gjældscommission anlagt Sag, hvorunder han urigtigen nægtebe at være Gammeltoft mere skyldig end

48 Rdl. 5 Mk. 6 Sk., i hvilket Tiemed den forfalskede Dwittering ogjaa blev anvendt.

For dette Forhold vil Tiltalte, navnlig med Hensyn til, at den Deel af Dwitteringen, med hvilken Forfalskningen er foretagen, ikke angaaer dens egentlige Gjenstand, være at dømme efter Forordningen af 11te April 1840 § 64 1ste Led, cfr. § 62 3die Led, og skjønnes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar^u.

Tirsdagen den 29de April.

Nr. ³²³/1861.

Advocat Brock

contra

Jens Lassen og Mette Marie Jensen eller Jensdatter (Defensor Liebe),
der tiltales for Blodskam.

(De tidligere Dømmes Conclusioner findes i Tidenden for 1861 S. 686).

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der for Mette Marie Jensdatters Bedkommende bestyrkes ved de ifølge Højesterets Dom af 8de Januar d. A. fremkomne yderligere Dphøninger angaaende hendes mentale Tilstand, kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Højesteret betaler Jens Lassen 20 Rdl. til hver.

Den indankede Landsoverrets Doms Præmisses lyde saaledes: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Jens Lassen og Arrestantinden Mette Marie Jensdatter, der er en Datter af Arrestanten og hans afdøde Hustru, for Blodskam, og er det ved deres egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Omstændigheder godtgjort, at de have gjort sig skyldige i denne Forbrydelse, idet de efter Arrestantens Forklaring i Februar Maaned f. A. — hvorimod Arrestantinden ikke har kunnet angive Tiden nøiere, end at det skete i Vinteren f. A. — tvende Gange have haft legemlig Dmgang med hinanden, hvorefter Arrestantinden den 14de November f. A. fødte et Barn, om hvilket Arrestanten har forklaret, at han antager at han er Fader til samme, medens Arrestantinden har forklaret, at hun tvende Gange kort efter Junii 1859 har haft legemlig Dmgang med en Karl, og at hun var i Tvivl om, hvorvidt denne eller Arrestanten er Fader til Barnet.

Der er under Sagen opstaaet Spørgsmaal om de Tiltaltes Tilregnelighed, navnlig foranlediget ved at Eognepræst Thomsen i Skrivelse af 12te Marts

b. A. om dem havde bemærket, at Arrestantinden saavel under hendes Skolegang som under Forberedelsen til Confirmationen havde vtiist sig af yderst maadelige og indskrænkede Aandssevner, hvorfor hun ogsaa først blev confirmeret 17 $\frac{1}{2}$ Aar gammel med Vidnesbyrd „maadelig af Kundskab, men god af Forhold“ og med tilføiet Bedtegning i Kirkebogen i Anmærkningsrubrikken „taabelig, næsten vanvittig“, samt at Arrestanten ogsaa var af samme meget ringe og indskrænkede Forstandsevner, og efterat Overretten i Aulebning heraf ved Kjendelse havde forlaugt yderligere Oplysninger om de Tilstaates mentale Tilstand, har bemeldte Præst i en yderligere Skrivelse vel erkjendt, at det maaskee var for stærkt et Udtryk, naar det som anført i Bedtegningen hedder om Arrestantinden „taabelig, næsten vanvittig“, samt yttret, at mangelfuld Opdragelse og forsjømt Skolegang rimeligviis har bidraget meget til det maadelige Resultat af hendes Christendoms Kundskab, men foruømmelig maa samme dog efter hans Mening søges i hendes af Naturen yderst indskrænkede Begreb; endvidere har bemeldte Præst udtalt, at han ikke tør driste sig til med Bestemthed at afgjøre, hvorvidt Arrestantindens egne for ham gjentagne Ytringer om, at hun ingen Bevidsthed havde om den Handling's Strafvarðighed, for hvilken hun tiltales, ere overeensstemmende med Sandheden, men at han i det Mindste med fuldkommen Overbeviisning kan bekræfte, at hendes Begreb derom ikkun er høist uklart og utydeligt; om Arrestanten yttret Præsten i samme Skrivelse, at hvad han her har anført om Datteren, tildeels, skjøndt vel ikke i samme Grad, gjælder om Faderen, at deenes Christendoms Kundskab er høist mangelfuld og hans naturlige Aandssevner meget ringe og indskrænkede, hvorhos han bemærker, at Arrestanten har vtiist Tilbøielighed til Drukkenskab, og i Arresten for ham har erklæret aldrig at ville have begaaet en saadan Handling, hvis han havde været ved sin fulde Samling. Districtslægen, der allerede under 30te Marts b. A. havde afgivet den Erklæring, at han ved samme Dag at tale med Arrestantinden var kommen til det Resultat, at hun vel var noget ensøldig, men dog langifra „taabelig, næsten vanvittig“, har i en efter Overrettens Kjendelse afgiven yderligere Erklæring yttret, at han nu ved siden den Tid oftere at tale med hende er kommen til den Overbeviisning, at hun ikke alene er ensøldig, men at man vel kan kalde hende „sjølle“, en Benævnelse, som selv hendes Ansigtendtryk fuldkommen bestryker at være rigtig, at Arrestantinden i Arresten efter Arrestforvarerens og hans Scus Udsagn skal have haft Perioder, hvori hun led af en stadig Uro og Begrebsforvirring, og i hvilke Perioder Lægen efter Beskrivelsen antager det for utvivlsomt, at hun har været sindsforstyrret, samt at der vel ikke er Grund til at antage, at hun under den Handling, for hvilken hun er sat under Tiltale, har lidt af nogen egentlig saadan Sindsforstyrrelse, men at det dog maa anses for rimeligt, at hvis hun, som med god Grund kan kaldes „sjølle“, har havt nogen Bevidsthed om den Handling's Strafvarðhed, for hvilken hun er sat under Tiltale, saa har denne Bevidsthed været meget uklar. Med Hensyn til Arrestanten har Districtslægen bemærket, at han har, hvad der er let at mærke, meget svage Aandssevner og kan med god Grund kaldes ensøldig, men at der dog ikke er Grund til at antage, at han ikke skal have havt en nogenlunde tydelig Førefilling om Hand-

lingens Strafbarhed. Endelig har Sundhedscollegiet, hvis Erklæring har været indhentet, yttret, at efter de i Sagen tilveiebragte Dplysninger om de Tiltaltes mentale Tilstand maa det antages, at Arrestantinden ikke har havt nogen klar Anskuelse om Bestaffenheden af den Forbrydelse, hvori hun har gjort sig skyldig, medens Collegiet, hvad Arrestanten angaaer, har tiltraadt den af Districtslægen afgivne Erklæring, at det ikke kan antages, at han ikke skulde have havt en nogenlunde tydelig Forestilling om Handlingens Strafbarhed. Efter de saaledes foreliggende Dplysninger om Arrestantindens mentale Tilstand findes det betænkeligt at ansee hende som tilreguelig med Hensyn til det Forhold, hvorom der under Sagen er Spørgemaal, og som Følge deraf vil hun være at frifinde for Actors Tiltale. Med Hensyn til Arrestanten, der er født 1798, findes der derimod ikke efter Bestaffenheden af de fremkomne Dplysninger at være tilstrækkelig Føie til ikke at ansee ham for fuldkommen tilreguelig, og han vil saaledes for sit ovenanførte Forhold være at ansee efter Danske Lovs 6—13—14, sidste Passus, med den deri foreftrevne kvalificerede Livsstraf. Underrettsdommen, ved hvilken begge de Tiltalte ere ansete efter denne Straffebestemmelse, vil som Følge heraf, for Arrestantens Vedkommende, være at stadfæste“.

Nr. 135.

Advocat Liebe

contra

Daniel Jensen Bekker (Defensør Brod),

der tiltales for det af ham udviste Forhold deels imod Fuldmægtig hos Byfogden i Åsøens, Overauditør Lindberg, Exam. juris Maaloe under dennes Functions Udøvelse, deels mod ommeldte Embedsmand selv under Rettens Pleie.

Åsøens Kjøbstads Eyrarets Dom af 3die Octbr. 1861: „Tiltalte, Værtshuusholder Daniel Jensen Bekker af Åsøens, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brod i 5 Gange 5 Dage, samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Sakir til Actor, Procurator Petersen, 6 Rdl., og til Defensør, Procurator Gornsen, 5 Rdl. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3die Januar 1862: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensør for Overretten, Procuratorerne Levinson og Meyer, betaler Tiltalte, Værtshuusholder Daniel Jensen Bekker af Åsøens, 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henshold til den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling og med Bemærkning, at Tiltaltes Straf, der bliver at bestemme efter

Grundsætningerne i Lovens 1—12—2, 6—4—18 og Forordningen af 30te Marts 1827 § 1, findes at kunne bestemmes saaledes som ved bemeldte Dom er sleet, kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Brød for Høiefteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, i 1ste Instants ved Afsens Rådsheds Extraret af den dertil beklædte Sættedommer paafjendte Sag tiltales Bærtshunsholder Daniel Jensen Bekker af Afsens for hans Forhold, deels imod Fuldmægtigen hos Byfogden sammesteds, Overauditeur Lindberg, Examinatus juris Maaløe, under dennes Functioners Udøvelse, deels imod ommeldte Embedsmand selv under Rettens Pleie, og er Tiltalte ved den indankede Dom anseet efter Analogien af Lovens 6—4—18, cfr. Forordningen af 24de September 1824 § 1, Forordningen af 30te Marts 1827 § 1, og efter Analogien af Forordningen af 4de October 1833 §§ 16—18 og Lovens 1—24—49 med Straf af Fængsel paa Baud og Brød i 5 Gauge 5 Dage.

I den forstnævnte Henseende er det deels ved Tiltaltes egen Tilstaaelse deels ved de afgivne Vidneforklaringer godtgjort, at Tiltalte, da Exam. juris Maaløe som Fogdens constituerede Fuldmægtig den 10de Juni s. A. indfandt sig med Vidner paa hans Bopæl for at affordre ham en Skatterestance, for hvilken tidligere var sleet Udpantning, og for, hvis Restancen ikke blev betalt, at afhente det Gods, hvori Udpantningen var sleet, har, skjøndt det var ham bekendt, i hvilken Egenstøb Fuldmægtig Maaløe havde indfundet sig, viist en imod ham — der ikke hertil gav nogenformelt Foranledning — fornærmelig Adfærd, idet han har tiltalt ham med Du, og kaldt ham en skidt Person, ligesom det og ved de paagjældende Vidneforklaringer er godtgjort, at Tiltalte talte i en grov og højrøstet Tone.

(Sluttes i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiefteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Domes Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saatlænge Rettens Sæssioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 f. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forslagt af den Høiendelske Boghandling (N. Hegel). — Trykt hos J. H. Schults.

Høiesterets Tidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 9.

Den 17de Mai.

1862.

Forste ordinaire Session.

Tirsdagen den 29de April.

Nr. 135.

Advocat Liebe

contra

Daniel Jensen Bekker (see forrige Nr.).

Hvad den sidstnævnte Deel af Actionen angaaer, bemærkes det, at Byfogden, Overauditeur Lindberg, den 15de Juni paabegyndte en offentlig Undersøgelse i Anledning af Tiltaltes foransførte Forhold imod Fuldmægtig Maaløe, hvilken Undersøgelse efter Byens Stiftamts Resolution fortsattes i Tidrummet fra den 12te Juli til den 8de August.

Ved Tiltaltes egen, af de iøvrigt fremkomne Oplysninger bestyrkede Tilstaaelse er det godtgjort, at han, mebens Dommeren sidstnævnte Dag i Politiretten beklæbte Dommersædet, har uden den mindste dertil fra Dommerens Side givne Foranledning blandt Andet yttret til ham:

„De gjør Alt hvad De kan for at trykke mig og min talrige Familie;“

„at Dommeren gjorde Alt for at borttage Tiltaltes Agtelse som ærlig og pletfri Borger;“

„jeg kan med Attest bevise, hvorledes min Kone har mistet sit Helbred, siden De sidste Gang var hos mig;“

„at han havde en meget god Næringsvei, da han begyndte som Værtshuusholder, men at Dommeren havde ødelagt Næringsen ved den strenge Oppasselse, der var større imod ham end imod Andre;“

„at han beklagede enhver dansk Borger og enhver dansk Kjøbstad, der havde en saa svag Øvrighedsperson som De;“

„at det var tredje Gang han var kaldet op paa Raadstuen for at blive chicaneret og torteret;“

„at De rigtig nok havde forelåst ham en Skrivelse fra Stiftamtet, men at Tiltalte ikke vidste, om der stod deri, hvad han læste op;“

„at Dommeren rigtignok havde læst op for ham af Protocollen, at han benægtede at have fornærmet Fuldmægtig Maaløe, men om det stod der, vidste han ikke;“

„at Dommeren havde ført til Protocols, at han havde havt Nattesviiv, men at saadant var usandsfærdigt;“

„at hvis Dommeren skulde dømme i hans Sag, ventede han ikke at faae Ret, om han ogsaa havde den allerførste Ret.“

Det er derhos af det ene af Retsvidnerne forklaret, at Tiltalte viste et høist upassende og fredsforskyrende Forhold under Forhøret, og af det andet, at Tiltalte under hele Forhøret var yderlig grov og ikke til at styre.

For den Tiltalte saaledes overbeviste Afsærd, der efter de brugte Udsædler nærmest har gaaet ud paa at sigte Dommeren for Partisthed og Uredelighed, maa det billiges, at han, der er langt over criminel Lavald og ved Nøjens Kjøbstads Politirets Dom af 14de Januar 1860 er, for at være gaaet om i Kjøbstaden og paa Landet for at søge Understøttelse under Navn af Laan, idømt en Mulct af 5 Rdl., ved den indaankede Dom er ansæet med en efter de citerede Lovsieders Analogi lempet Straf, idet Tiltaltes Stilling under det nævnte Forhør som Inquisit findes at maatte ubelukke en directe Anvendelse af Lovens 6—4—18. Straffen skjønnes at kunne bestemmes til den ved Underretsdømmen valgte, og da bemeldte Doms Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger, derunder Sagsførernes Salairer, ligeledes bifalbes, vil Dommen i det Hele blive at stadfæste“.

Nr. 144.

Advocat Liebe
contra

Ane Cathrine Hansdatter, Hans Nielsens Hustru (Defensør Brock),
der tiltales for Vigani.

Kjøbenhavns Amts fondre Birks Extrarets Dom af 29de Novbr. 1861: „Arrestantinden Ane Cathrine Hansdatter bør miste sin Hals. De Tiltalte, Hørkræmmer Carl Severin Lund og Skomagermester Johan Gustav Fryh, bør hver især til Kjøbenhavns Amts Fattigkæsse bøde 25 Rdl. Arrestantinden udreder de med hendes Arrest og in solidum med de Tiltalte samtlige øvrige af Actionen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Proveprocurator Møller, 8 Rdl., og til Defensør, Procurator Meldola, 6 Rdl. Mulcten at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11te Marts 1862: „Birketingsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at staade. I Salair til Actor og Defensør for Overretten, Procuratorerne Naasloff

og Justitsraad Nyegaard, betaler Arrestantinden Ane Cathrine Hansdatter 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udseer efter Loven".

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Brod for Højesteret betaler Tilstalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Kjøbenhavns Amts søndre Virks Eyravret hertil indankede Sag, der i 1ste Instants tillige angif tvende andre Tilstalte, for hvis Vedkommende ingen Appel har fundet Sted, tiltales Arrestantinden Ane Cathrine Hansdatter for Bigami.

Den af Arrestantinden afgivne, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse gaar ud paa, at hun den 7de Januar 1853 i Tilstøb Kirke blev viet til svensk Tjenestekarl Anders Olsen, med hvem hun fra 1ste Mai s. A. boede sammen i et Lidrum af et Par Maaneder først i et Huus paa Helsingørs Mark, og derefter i Tilstøb Sogn, efter hvilken Lids Forløb A. Olsen tog Tjeneste paa Gaarden Sindshvile omtrent $\frac{1}{2}$ Mil fra den sælles Bolig, i hvilken han dog vedblev at besøge Arrestantinden og navnlig i den første Tid ugentlig, indtil hun uden foregaaende Aftale med ham i Juni Maaned det følgende Aar tog Tjeneste paa Leerbjerggaard i Asminderød Sogn, efterat hun havde afhændet den største Deel af deres Bohave, men uden at hun dog, som af A. Olsen paastaet, tillige ved samme Leilighed udtrykkelig vil have sagt ham, at hun ikke mere vilde flytte sammen med ham, hvem hun ikke senere vil have seet, og om hvem hun, siden hun den 1ste November 1854 forlod sin Tjeneste paa Leerbjerggaard, heller Intet vil have hørt. Den 20de December 1857 lod Arrestantinden, uagtet hendes tidligere Ægteskab med A. Olsen ikke var ophævet, sig i Frederiksberg Kirke vie til Ungkarl Hans Nielsen, som ikke førend kort forinden nærværende Sags Paabegyndelse erfarede Noget om hendes tidligere Ægteskab, medens hun saavel for Præsten i Frederiksberg Sogn udgav sig for Pige, som endog høit og helligt forsikrede en af de i 1ste Instants medtiltalte Forsovere, at der Intet var til Hind for, at hun indgik i Ægteskab, for derved at formaae denne til at indgaae Forløste for hende og Hans Nielsen.

Efter det Anførte findes Arrestantinden, der er født den 14de October 1826 og om hvem det ikke er oplyst, at hun tidligere har været tiltalt eller straffet, ved den indankede, af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd afsagte Dom retteligen anseet med den i Lovens 6—13—23 fastsatte Livsstraf“.

Onsdagen den 30te April.

Nr. 108.

Advocat Brock

contra

Mads eller **Mads Jensen Bjerregaard** (Defensor Liebe),

der tiltales for ulovlig Disposition over udlagt Gods samt for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Højsting og Næs Herredets Extrarets Dom af 10de August 1861: „Tiltalte Mads Jensen Bjerregaard bor hensættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, og udrede i Erstatning til Proprietair Cyber til Drum og Christen Lauften af Gudniø 16 Rdl. til hver, samt til Ungkarl Jens Christian Ostergaard af Tilsted 2 Rdl. 1 Mk. 8 Sk.; hvorhos han har at betale alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, og deriblandt Salair til Actor, Procurator Bøch, 8 Rdl., og til Defensor, Procurator Toft, 6 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landskoverrets Dom af 25de Novbr. 1861: „Tiltalte Mads Jensen Bjerregaard bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa udreder han og de ved Underretsdommen fastsatte Erstatningsbeløb samt Actionens Omkostninger efter Underretsdommens Forskrifter, og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Kühnel og Proveprocurator Faber, 8 Rdl. til hver. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og isøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landskoverrettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Under denne Sag tiltales Gaardmand Mads Jensen Bjerregaard for ulovlig Disposition over udlagt Gods, samt for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

I førstnævnte Henseende er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligt oplyst, at han i Slutningen af forrige Aars Sommer har bortbyttet en gammel Vogn med Aagesæt af Værdi 16 Rdl., og en sort Ko ligeledes af Værdi 16 Rdl., uagtet der den 25de Juni s. A. for to forskellige Forbringere var gjort Udlæg i disse Gjenstande, og Tiltalte, der selv var tilstede under begge Fogedforretningerne, udtrykkelig var bleven gjort ansvarlig

for det Udlagte. Forsaauidt det endvidere er oplyst, at Tiltalte, efterat Underføgelsen i nærværende Sag var paabegyndt, har pantsat en til 25 Rdl. vurderet Bogn med Aagesæt, hvori der ligeledes ved de forommedte Fogedsforretninger var gjort Udlæg, men som han maa antages igjen at have indløst, samt at han har solgt en Ovie og en Ko, tilsammen vurderede til 28 Rdl., i hvilke der under 11te September 1858 i hans Fraværelse var gjort Udlæg hos ham for Dufkøstningerne i en Justitsag, er Tiltalte ikke ved Underrettsdommen anseet skyldig i noget strafbart Forhold, og da bemeldte Dom alene er indauket for Overretten efter Tiltaltes Begjæring, men ikke tillige for det Offentliges Vedkommende, bliver der ikke her for Retten Spørgsmaal om at tage denne Deel af Sagen under Paafjendelse.

For sit Forhold ved at disponere over de først ansførte Gjenstande vil Tiltalte — hvis Anbringende om, at han ikke har bortbyttet de omhandlede Gjenstande, fordi han ikke vilde betale Gjælden, men at han var nødsaget dertil for at faae Livets Ophold og for at faae Skatter betalte, ikke kan komme i videre Betragtning — derimod vel ei kunne undgaae Straffeanfvar, men naar hensees deels til, at han ved Bortbytningen af det Udlagte maa antages at have erholdt i Bytte Gjenstande af omtrent samme Værdi som det Udlagte, deels til, at hans Forklaringer om, at han med Hensyn til den ene Udlægshaver havde Grund til at vente særdeles Skaansel, samt at han antog, at den anden Udlægshavers Forbring vilde blive betalt af en Trediemand, ikke — efter hvad der i saa Henseende er oplyst — vilde kunne forkastes, findes hans Forhold at maatte henføres under Forordningen af 11te April 1840 § 50, cfr. § 43.

Forsaauidt Tiltalte er sigtet for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af sjaalne Koster, bemærkes, at der — efterat 2 af Tiltaltes Naboer havde gjort Anmeldelse til Sognefogden om, at Tiltalte godt 14 Dage før den 25de Mai d. A. havde faaet 2 Faar, hver med et Lam og alle uden Mærke, hvilket var forekommet dem mistænkeligt, da det var vitterligt, at Tiltalte ingen Penge havde — blev i Tiltaltes Besiddelse forefundet 2 Faar, hver med et Lam, om hvilke bemeldte Naboer edeligen have forklaret, den Eine, at han circa 3 Uger før den 29de Mai d. A. paa Tiltaltes Mark saae disse Kreaturer, der ikke tidligere havde været blandt Tiltaltes Faar paa Marken, og den Anden, at han saae dem paa Tiltaltes Mark noget over 14 Dage før den 29de Mai, hvorimod Tiltalte vedholdende har paastaet, at han i over et Aar har eiet disse Kreaturer, og at han selv har lagt dem til.

Gaardmand Niels Jensen Østergaard og dennes Søn Jens Christian Østergaard have imidlertid edeligen forklaret, at der Ratten mellem den 7de og 8de Mai d. A. er bortkommet 2 Faar med Lam fra Forsnævntes Mark, hvor de stode tvævede, og Sønnen Jens Chr. Østergaard har navnlig edeligen udsagt, at han med Bestemthed vedkjender sig de ommeldte hos Tiltalte forefundne 2 Faar med Lam som sin Eiendom, der ved den nævnte Leilighed er skadmet ham imod hans Vidende og Villie, ligesom han ogsaa gjenkjender de paa Faarene værende Grimer og Strikker, men derimod ikke med Sikkerhed Tvævene, som

hans Fader tilhørende, og denne Sidste har for sit Vedkommende ligeledes edeligen forklaret, at han gjenkjenner Tvirene og Grimerne som sin Eiendom og Faarene og Lammene som Sønnens. Endvidere har Niels Jensen Østergaards Tjenestekarl edeligen forklaret, at de paagjældende Faar og Lam ere fornævnte J. Chr. Østergaards Eiendom og at Grimerne og Strikkerne paa Faarene tilhøre hans Husboud, hvorimod han ikke med Bestemthed har kunnet gjenkjenne Tvirene, og et andet Vidne, der efter sin Forklaring indtil for et Aar siden tjente hos N. J. Østergaard, har ligeledes edeligen forklaret, at han gjenkjenner Faarene og Lammene som J. Chr. Østergaards Eiendom, hvorhos han dog har bemærket, at han ikke tidligere har set Lammene, men slutter, at de høre til Faarene, deraf, at Faarene kendes ved dem; Grimerne, Tvirene og Strikkerne har dette Vidne derimod ikke kunnet gjenkjenne. I det der saaledes, navnlig for de 2 Faars Vedkommende, er tilveiebragt saavel Besjaaelses Tilshjemlingsed, som selvstændigt Beviis for dennes Eiendomsret til dem, maas Betingelserne for det i Lovens 6—17—10 og 11. cfr. Forordningen af 8de September 1841 § 6, hjemlede Beviis anses at være tilstede, hvorved tillige bemærkes, at Tiltalte tvende Gange tidligere har været under Tiltale, første Gang for Tyveri og bedrageligt Forhold, hvorfor han ved Overrettens Dom af 16de April 1855 blev frifunden ifkun for Actors videre Tiltale, og anden Gang for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af sjaalne Koster, hvorfor han ved Overrettens Dom af 20de April 1857 frisaabtes for Actors Tiltale, dog med Paalæg af Actionens Omkostninger, og der fjønnes navnlig ei heller efter Sagens Oplysninger i det Hele at være Føie til at ansee det ommeldte Beviis for at være i nogen kjendelig Grad svækket derved, at Tiltaltes Hustru og hans 2 Søner, af hvilke den ene er 14 og den anden 12 Aar gammel, have afgivet Forklaringer, der i det Hele gaae ud paa at bekræfte Rigtigheden af Tiltaltes Anbringende om at have havt Faarene og Lammene i sin Besiddelse i længere Tid, samt at disse ere hans lovlige Eiendom.

Vel er der nu tillige fremkommen nogen Formodning for, at Tiltalte selv kunde have forøvet det ommeldte Tyveri af de Faarkreaturex, der ere fundne i hans Besiddelse, og at han navnlig en Aften, da han omtrent paa den Tid, da Tyveriet skal være forøvet, i Følge med 2 andre Personer havde begivet sig paa Hjemveien fra Thisted, har anstillet sig som beruset og er bleven alene tilbage paa Veien i Nærheden af et Steb, hvor Faar havde staaet tværede, men der er dog ikke, som i Underretsdommen antaget, tilstrækkelig Føie til paa Grund heraf at ansee Tiltalte som skyldig i det ommeldte Tyveri, hvorimod han for sin uhjemlede Besiddelse af de sjaalne Faar — der i Forbindelse med Lammene og den Uld, som er bleven afklippet Faarene, medens de vare i Tiltaltes Besiddelse, ere vurderede til ialt 13 Rdl. 1 Mk. 8 Sk. — alene vil være at ansee som for Hæleri efter Forordningen af 11te April 1840 § 22.

Den Straf, Tiltalte i det Hele har forskyldt for sit Forhold i ovenangførte Henseender, findes i Henhold til de citerede Lovbestemmelser passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage; han vil derhos overeensstemmende med Underretsdommens Forfkrifter — ved hvilke det i disse

Henseender skjønnes at kunne have sit Forblivende — have at udrede de ved samme idømte Erstatningsbelsøb samt Actionens Omkostninger“.

Nr. 158.

Statsraad Salicath
contra

Christen Jensen eller **Bagger** (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri.

Rougsø, Sønderhald og Østerliisbjerg Herreders Extrarets Dom af 4de Novbr. 1861: „Tiltalte Christen Jensen Bagger bør hensejtes til 1 Aars Forbedringshuusarbeide. Han bør derhos udrede alle af Actionen lovlig flydende Udgifter, derunder i Salair til Actor, Procurator Smith, og til Defensor, Cancelliraad Olsen, 3 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 24de Februar 1862: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Holm og Møller, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Christen Jensen, ogsaa kaldet Bagger, for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at da han den 14de August f. A. gik til Haarupvad Marked og ved at passere Hornslet Præstegaards Mark, hvor endeel Præsten tilhørende Faarkreaturer stode tværede, navnlig lagde Mærke til 2 Lam, der saae godt ud og stode tværede sammen, opstod der hos ham det Dunste at eie disse Lam, uden at han dog dengang tænkte paa at sætte sig i Besiddelse af dem paa ulovlig Maade, men da han den næste Nat omtrent i Dagbrækningen paa Veien til sit Hjem fra Haarupvad, hvor han havde kjøbt nogle Faarkreaturer, som han førte med sig, igjen kom forbi bemeldte Mark, besluttede han at tilegne sig de omtalte 2 Lam, og efterat han derpaa havde taget Klapprævne af dem, søgte han at faae dem til at følge med sine andre Faarkreaturer, men da det ene af Lammene ikke vilde følge med, fik han kun det andet med sig. Lammene, som

Tiltalte samme Morgen folgte for 4 Rdl. 3 Mk., er vurderet til 5 Rdl. og udliveret til Vestjaalme.

For dette Forhold vil Tiltalte, der er født i 1822 og ei tidligere har været tiltalt eller straffet, nu være at ansee for 1ste Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 6, andet Led, med en Straf, der i Underrettsdommen efter Sagens Omstændigheder findes passende fastsat til Forbebringshuusarbejde i 1 Aar".

Nr. 138.

Advocat Brock

contra

Jens Christensen (Defensor Salicath),

der tiltales for udøvet Vold mod sin Husbond.

Boer og Nim Herreders Extrarets Dom af 19de Novbr. 1861: „Tiltalte Jens Christensen bør straffes med Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage. Saa bør han og udrede i Erstatning til Jens E. Sommer 78 Rdl. 3 Mk. 1 Sk., samt tilsvare samtlige de af Sagen flydende Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Kammerraad Hansen, og Defensor, Cancelliraad Busch, 6 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 27de Januar 1862: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at de Actor og Defensor for Underretten tilkommende Salairer bestemmes til 5 Rdl. for den Første og 4 Rdl. for den Sidste. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Kühnel, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og isvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indantebe Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indantebe Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Tiltalte, Tjenestefarl Jens Christensen, for udøvet Vold mod sin Husbond.

I denne Henseende har Tiltaltes daværende Husbond, Gaardmand Jens Christensen Sommer, edelig forklaret, at Tiltalte Natten mellem den 3die og 4de August f. A. kom hujende og skrigen ind i Sommers Gaard og raabte, at de skulde vise ham, hvor hans Seng var, da han ellers vilde slaae baade Binduer og Døre ind; for at faae Tiltalte styret til No stod Sommer op af sin Seng og gik, alene iført sin Eftorte, ud i Gaarden til Tiltalte, hvor han viste ad hvilken Dør han skulde gaae ind, og da Tiltalte yttrede, at det ikke var den rigtige Dør, tog Sommer ham i Armen for at lede ham ind igjennem Døren, men Tiltalte løb da Sommer overende, saa at han faldt baglænds om, hvorpaa Tiltalte slog ham i Hovedet og paa andre Steder af Legemet og sparkede ham, og da Sommer derefter var kommen hen til Stuehuset, fik Tiltalte atter fat i ham og stød ham omkuld samt rankede ham.

Efter Tiltaltes Forklaring kom han den anførte Nat spygende ind i sin Husbonds Gaard og raabte til Husbonden, at han skulde vise Tiltalte Døren til hans Kammer; da nu Jens Chr. Sommer kom ud og viste Tiltalte, at han skulde gaae gennem Staldøren, yttrede Tiltalte, at det ikke var den rigtige Dør, uagtet han — der efter Sagens Oplysninger havde tjent i Gaarden over et Aar — nok vidste, at dette var Tilfældet, og da Sommer derpaa tog ham i Armen for at føre ham ind igjennem Døren, vilde Tiltalte ikke gaae, hvorpaa Sommer med en Stok, han havde i Haanden, gav Tiltalte et Slag over den venstre Linding; af Brede herover og uden at tænke paa de mulige Følger af, hvad han gjorde, stød Tiltalte med Forsæt Sommer baglænds over, og da denne havde fat i Tiltaltes Vest og Halsstørklæde, blev Tiltalte trukken ned af Sommer og faldt med sin fulde Vægt ovenpaa ham, hvorpaa han for at slippe Løs gav Sommer nogle Slag i Hovedet med Haanden og senere sparkede nogle Gange til ham, medens han endnu laa paa Jorden, idet Tiltalte dog efter sin Forklaring kun havde Hofesjokker paa Fødderne, da han, forinden han stød Sommer omkuld, havde tabt sine Træklodser, som han havde haft paa; derimod har Tiltalte nægtet at kunne mindes, at han senere har haft et andet Sammensløb med sin Husbond henne ved Stuehuset.

Efterat Tiltalte havde afgivet Forklaring i Sagen, har Jens Chr. Sommer paa yderligere Examination edelig udsagt, at han, forinden Tiltalte første Gang slog ham omkuld, ikke har slaaet Tiltalte med sin Stok, og at han overhovedet ikke veed, at han har slaaet Tiltalte med Stokken, hvorhos en af Sommers Døtre, der fra et Bindue var Vidne til det første Sammensløb mellem Tiltalte og hendes Fader, paa det Bestemteste har nægtet at have seet hendes Fader slaae Tiltalte med den Klæp, som han efter Sædvane havde i Haanden for at støtte sig paa; ligeledes er Sommers Forklaring om, at han ogsaa henne ved Stuehuset er bleven banket af Tiltalte — hvilken Forklaring han er vedbleven — bestyrket af de af begge hans Døtre, der da vare flygtede over i et Værelse paa den modfatte Side af Huset, afgivne Forklaringer, ifølge hvilke de ogsaa da hørte deres Fader strige om Hjælp og raabe, at Tiltalte sparkede ham.

Ifølge den af vedkommende Districtslæge, der den 11te August f. A. undersøgte Jens Chr. Sommer, afgivne Erklæring foresandtes der, foruden flere

mindre betydelige Contusioner og Saar paa forskjellige Steder af hans Legeme, paa venstre Side af Panden et omtrent $\frac{3}{4}$ Tomme langt gjennem de bløde Dele gaaende Saar, og paa venstre Side af Bryttet iagttoges Brud af 2 Ribbeensbruff — hvilke Læsioner ifølge Sommers edelige Forklaring ere ham tilføiede ved den ovenomhandlede Leilighed — og Følgerne af Læsionerne vare efter Lægens Erklæring, især paa Grund af Sommers høie Alder af 76 Aar, dengang ikke at beregne. Ifølge en senere Lægeerklæring af 25de October f. A. var Sommer da nogle Timer daglig oven Sengen, men havde endnu saavel ved Berøring som ved Ansirengelse Smerten i de ham paa Bryttet tilføiede Læsioner.

Det er oplyst, at Tiltalte om Aftenen den 3die August havde været til et Gilde, og skjønt han efter sin Forklaring ikke fejtede noget, da han forlod Gildet, vil han dog have været noget besjænket, da han naaede sin Husbonds Gaard; efter Sagens samtlige Oplysninger kan det imidlertid i ethvert Fald ikke antages, at Tiltalte skulde have været i den Grad beruset, at han skulde kunne ansees for at have været utilregnelig.

Ifølge det Foranførte, og idet der ikke findes aldeles tilstrækkelig Føie til at forkaste Tiltaltes Forklaring om, at Sommer, førend Tiltalte første Gang skjød ham omkuld og slog ham, havde tilføiet Tiltalte et Slag med sin Stok — i hvilken Henseende bemærkes, at der den 9de August f. A. af vedkommende Districtslage blev paa den venstre Side af Tiltaltes Pande iagttaget Læsioner, der maatte antages at være Følger af en for flere Dage siden stedfunden Contusion — saa at Sommer ikke vil kunne ansees at have været fuldkommen sagesløs, vil Tiltalte, der er født 1830 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, blive at ansee efter Forordningen af 4de October 1833 § 3, sidste Led, cfr. § 23, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Da Underrettsdommen har samme Straffebestemmelse, og det ligeledes efter Omstændighederne, og idet Tiltalte ikke har gjort nogen Indsigelse mod den af J. Chr. Sommer fremsatte Erstatningspaastand, findes at burde have sit Forblivende ved bemeldte Doms Bestemmelse om denne Erstatning, ligesom det ogsaa rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Actionens Omkostninger, vil den nævnte Dom blive at stadfæste, dog saaledes, at de Actor og Defensor for Underretten tilkommende Salairer bestemmes til 5 Rbl. for den Første og 4 Rbl. for den Sidste".

Nr. 161.

Statråad Salicath

contra

Jens Andersen eller **Jens Andersen Miisby** (Defensor Brod),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 25de Marts 1862: „Arrestanterne Mathæus Poul Boegtle og Jens Andersen bør straffes med Forbedringshussarbeide, den Første i 2 Aar og den Sidste i 18 Maa-neder. Saa udrede de og, Een for Begge og Begge for Een, Actionens

Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Christensen og Winther, med 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesteret's Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom for Jens Andersen Riischbys Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebdet: „Arrestanterne Mathæus Poul Boegtle og Jens Andersen, af hvilke den Sidstnævnte er født den 29de Februar 1844 og ved denne Rets Dom af 22de Januar f. A. dømt efter Forordningen af 11te April 1840 § 29, cfr. § 1, til 25 Rottingslag, ere under nærværende Sag ved egne Tilstaaelser og de isvrigt tilveiebragte Oplysninger overbeviste at have efter forudgaaet Aftale i Forening stjaalet i December Maaned f. A. fra Skrædermester Carl Hansen en til 12 Rdl. vurderet Rappe og i sidstafvigte Januar Maaned fra Marschandiser Wilhelm Bromberg en til 14 Rdl. vurderet Frakke.

For dette Forhold ville de saaledes nu være at ansee efter ovenanførte Forordning Andersen efter § 13, og findes Straffene at kunne bestemmes, for den Første til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar og for den Sidste til lige Arbejde i 18 Maanedet".

Nr. 126.

Statsraad Salicath

contra

Nasmus Jørgensen (Defensor Liebe),

der tiltales for Brandstiftelse.

Bjerge og Nasum Herredens Eyrarets Dom af 23de Octbr. 1861: „Arrestanten, Tjenestedreng Nasmus Jørgensen af Norre Lyndelse, bør hensættes til Ingthumsarbejde i 8 Aar. Saa bør han at udrede i Skadeserstatning til Landbygningernes Brandforsikringsfond 23,273 Rdl. 32 Sk., til det almindelige Brandforsikringscompagni for Varer og Effecter 607 Rdl. 16 Sk., til det mindre hvenske Brandassuranceselskab 495 Rdl. 48 Sk., til det større do. do. 6,617 Rdl. 2 Sk., til det lille do. do. 709 Rdl. 42 Sk. og til Tjenestefolkenes Brandassuranceselskab 383 Rdl. 32 Sk. Endelig bør Arrestanten betale alle af hans Arrest og denne

Sag lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Peterfen, 6 Rdl., og til Defensor, Procurator, Kammerassessor Jespersen, 5 Rdl. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærd efter Loven".

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11te Januar 1862: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Ibsen og Beyer, betaler Arrestanten, Tjenestdreng Nasmus Jørgensen, 5 Rdl. til hver. De idømte Erstatninger at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærd efter Loven".

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indaulede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Salicath og Advocat Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

Den indaulede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under nærværende, i 1ste Instants inden Bjerge og Nasmus Herreders Ertravet paadømte Sag tiltales Arrestanten, Tjenestdreng Nasmus Jørgensen, for Brandstiftelse.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med de iøvrigt ophlyste Omstændigheder er det tilstrækkeligen godtgjort, at han den 5te Mai s. A. forjættelig har stukket Ild paa sin Huskonds, Gaardmand Christen Jørgensen Schovs Gaard i Nørre Lyndelse, ved hvilken Brand ikke blot bemeldte Gaard, men tillige 14 andre Gaarde og Huje heelt eller tildeels afbrændte, ligesom ogsaa en stor Deel af Beboernes Løsøre brændte eller blev ødelagt ved Branden. Ligeledes kom Huusmand Christoffer Nasmussen tilstade ved Branden, idet hans Hoved og Hænder bleve stærkt forbrændte, men efter en under Sagen fremlagt Lægeattest maa det dog antages, at dette ikke vil efterlade skadelige Følger for hans Helbred.

Gjerningen blev forøvet den nævnte Dag kort efter Middag, idet Arrestanten gik ind i Karlekammeret, tog der to Svovlsikker paa en Hylde over Døren, hvor han vidste, at Karlene sædvanlig havde Svovlsikker liggende, hvorefter han med disse antændte Galmen i sin Seng, der stod i Kammeret. Da dette var skeet, og han havde seet Ilden blusse op, gik han ud og satte sig paa en Benk udenfor Gaarden, og blev der, indtil der af Folkene i Gaarden blev gjort Ansrig om Ilden, hvorpaa han først gik ind og reddede en af sin Huskonds Heste, derefter nogle af sine Klæder, som han havde hængt ud i Gaarden, for

at han kunde rebde dem fra Branden, og var endelig sin Husboud, der ikke kunde finde ud af Gaarden, som allerede var omspændt af Ilden, behjælpelig med at komme ud af denne.

Som Motiv til Forbrydelsen har Arrestanten opgivet, at han, der ikke tidligere havde haft fast Tjeneste og ikkun et Par Dage før Branden havde tiltraadt sin Tjeneste hos Christen Jørgensen, ønskede at komme tilbage til den By, i hvilken hans Moder boede, og da hans Husboud derhos havde skændt paa ham, fordi han ikke godt nok udførte et ham paalagt Arbeide, besluttede han at sætte Ild paa Gaarden, for derved at opnaae sin Hensigt. Derimod har han vedholdende benægtet at have foretaget Handlingen af Had til Nogen eller for at hævne sig paa sin Husboud, ligesom han har forklaret, at han ikke forinden Gjæringen har gjort sig nogen Tanke om den store Ødelæggelse, han ved denne kunde bevirke.

Med Hensyn til Tiden, da Arrestanten vil have fattet den ommeldte Beslutning, har hans Forklaring været vakkende, idet han deels har forklaret, at det skete samme Dag som Branden, deels at det skete 1 eller 2 Dage før denne.

Da Arrestanten ifølge den under Sagen fremlagte Daabsattest er født den 4de Januar 1846, og saaledes var over criminel Aalder, da han begik Forbrydelsen, maa det billiges, at han, som ikke tidligere har været straffet, ved den indskede Dom i Genhold til Forordningen af 26de Marts 1841 § 4 er anset med Straf, der findes passende at være bestemt til 8 Aars Tugthuusarbeide, og da bemeldte Doms Bestemmelse, hvorved det er paalagt Arrestanten til Landbygningernes Brandforsikringsfond, det almindelige Brandassurancescompagni for Bæver og Effecter og flere hvenste Brandassuranceselskaber at udrede i Erstatning i Alt 32,085 Rdl. 4 Mk. 12 Sk., medens Erstatning for den iøvrigt ved Branden bevirkede Skade er frafalben under Sagen, samt Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes bifalbes, vil denne i det Hele være at staafæste“.

Torsdagen den 1ste Mai.

Nr. 141.

Statråad Salicath
contra

Anders Christensen og Karen Nielsdatter, (Defensør Liebe),

der tiltales for Blodskam og tillige for urigtig at have angivet Fædrene til de af Sidstnævnte fødte Born.

Rjøbenhavns Amts nordre Birk's Extrarets Dom af 27de Decbr. 1861: „Arrestanten Anders Christensen og Tiltalte Karen Nielsdatter bor have deres Liv forbrudt. Actionens Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Procurator Sktong, 4 Rdl., og til Defensør, Proverprocurator N. P. Møller, 3 Rdl., udrede Arrestanten og Tiltalte, Gen for Begge og Begge for Gen. Alt efterkommes under Udæld efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21de Febr. 1862: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Proveprocurator Westrup og Procurator Rothe, betale Arrestanten Anders Christensen og Tiltalte Karen Nielsdatter af Ledøie, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udførd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Liebe for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Arrestanten Anders Christensen og Tiltalte Karen Nielsdatter af Ledøie, der er en Datter af Arrestantens i Mai Maaned forrige Aar afsøde Hustru af et tidligere Egtestab, ere under nærværende fra Kjøbenhavns Amts nordre Birk's Extraret hertil indankede Sag ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med de isvrigt oplyste Omstændigheder overbeviste om i Aarene 1841—53, medens Arrestanten levede i Egtestab med Tiltaltes Moder, at have pleiet legemlig Umgang med hinanden og avlet 4 uægte Børn sammen. Det maa derfor billiges, at begge de Tiltalte, af hvilke Arrestanten er født i 1803 og Tiltalte i 1822, og som ikke tidligere findes tiltalte eller straffede, ved den af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd affagte Dom af 27de December forrige Aar i Genhold til Lovens 6—13—14, 1ste Membrum, ere tilfornede at have deres Liv forbrudt, ligesom ogsaa at det er antaget, at der ikke kunde blive Spørgsmaal om Straf for urigtig Angivelse af Barnefader, for hvilken Forseelse de ogsaa ere actionerede, Noget, der allerede følger deraf, at denne kun har havt til Hensigt at dække den begaaede Blodskam.

Da bemeldte Doms Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den saaledes i det Hele være at stadfæste“.

Mandagen den 5te Mai.

Nr. 6. Kniplingshandler **Desfauer** (Statsraad Liebenberg)

contra

Finantsministeriet paa Statskassens Vegne (Den constituerede
Kammeradvocat, Conferentsraad Blechingberg),

angaaende Spørgsmaalet om, hvorvidt Citanten er berettiget til Beløbet

af en Livsforfikkingspolice, stor 3,000 Rdl., paa afdøde Overtoldinspecteur, Justitsraad Boosens Liv.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de Novbr. 1860: „Indstævnte, Kniplingshandler J. P. Desfauer, bor som den, der har indecaaseret Belobet af afgangne Overtoldinspecteur, Justitsraad Boosens Boes Tilgodehavende efter Livsforfikkingspolice Nr. 3049, stor 3,000 Rdl., under en Mulct af 2 Rdl., der tilfalder Kjøbenhavns Fattiguæsens Hovedklasse, for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, til Citanten, Finantsministeriet paa Statskassens Begue, aflægge et lovligt og documenteret Regnskab over bemeldte Belob, og i Overensstemmelse med saadant Regnskab tilsvare Statskassen, forsaavidt tilstrække kan, de paa-stævnte 2,324 Rdl. 3 Mk. 5 Sk. med Renter 5 pCt. aarligt fra den 16de Juni 1858, indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger op-hæves. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige For-kyndelse under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at den af Citanten i forrige Instant's fremsatte exceptio actoris incompetentis af ham er frasalden for Høiesteret, og at den indankede Dom ikke af Indstævnte er contrapaaanket, vil den i Henhold til de Grunde, der i samme ere anførte med Hensyn til den Deel af Sagen, der foreligger til Paaafjendelse, være at stadfæste, saaledes at den i Dommen fastsatte Tidsfrist bliver at beregne fra denne Høiesteretsdoms Afgjelse.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes at kunne ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bor ved Magt at stande, saaledes at den i samme fastsatte Tidsfrist beregnes fra denne Høiesteretsdoms Afgjelse. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Efterat Justitsraad, Overtoldinspecteur Boosens i Wandssbeck den 5te Januar 1854 var afgaaet ved Døden, blev hans Bo taget under Behandling af den Kongelige Hofsteenise Overret i Glücksstadt, deels directe, deels indirecte ved tvende af samme forordnede Commissaire. Under 26de September 1856, da Proclama i Boet var udløbet, afgav bemeldte Overret en saakaldet Prioritetstjenelse, hvori blev bestemt, i hvilken Orden Boets Creditorer havde Udgang til Fyldestgjorelse. Efterat

denne Kjenndelse har angivet, hvad der, naar først Skifteomkostningerne vare afholdte af Boets Masse, af samme skulde tilsvares 1) jure separationis og 2) ex privilegio ante omnes, nævnte Kjenndelsen som den 3die Klasse af fortrinnsberettigede Creditorer, de saakaldte hypothecarii, der rangere imellem hverandre efter det af dem stiftede Hypotheks Alder, og findes blandt disse hypothekariske Creditorer i Kjenndelsen under Nr. 4, 5, 6, 7 og 8 Finantsministeriet opført som berettiget til Fyldestgjørelse af 5 forskjellige Fordringer, tilsammen til Beløb 2,324 Rdl. 3 Mk. 5 Sk., for Størstedelen hidrørende fra forskjellige den Afdøde af Finantskassen i sin Tid forundte Gagesforsbud og Laan.

Overensstemmende med bemeldte Prioritetskjenndelse blev derefter af de af Overretten forordnede Commissairer under 13de Juli 1857 afgivet en saakaldet „Distributionsbescheid“, eller en Repartition, hvoraf det fremgaaer, at Activmassen ikkun strakte til Fyldestgjørelse af de mere fortrinnsberettigede Krav, saa at navnlig de ovennævnte 5 Statskassen tilkommende Fordringer forbleve ubækkede. Det tilføies imidlertid i Slutningen af den ommeldte Distributionsbescheid, at ifølge en af Enkens Curator givet Meddelelse havde den Afdøde havt 4 Livsforsikringspolicer, men af disse var dog Beløbet af den ene hævet og beregnet Boet til Indtægt, hvorimod det ved de i saa Henseende anstillede Undersøgelser havde viist sig, at tvende andre af Policerne, der vare stillede som Sikkerhed for modtagne Laan og beroede hos vedkommende Creditorer, ikke vilde kunne afgive nogen Indtægt, da Creditorernes Fordringer æquivalerede Forsikringsbeløbene. Med Hensyn til den 4de Police Nr. 3049, stor 3,000 Rdl., der beroede hos Kniplingshandler Desfauer i Kjøbenhavn, siges det endelig, at det ikke havde kunnet oplyses, om den Afdøde skylbte det fulde Beløb af den forfikkede Sum, og at den med Ihændehaberens Desfauer førte Correspondance ikke havde ført til noget Resultat, da denne havde vægret sig ved enhver Afregning, og navnlig havde paaastaet, at Policen ikke tilhørte Woolsen, men derimod var hans — Desfauers — personlige Eiendom. Om det nu ogsaa fremgik af de iøvrigt tilveiebragte Oplysninger, at Desfauer og afdøde Woolsen havde staaet i forskjelligt indbyrdes Mellemværende, saa fremsøb dog de oplyste Data, efter hvad der siges, for ringe Anledning til at forsøge paa Boets Beføstning at gjøre den eventuelle Fordring imod Desfauer gjældende ved Domstolene, og maatte det derfor, som det endelig hebdet i den ommeldte Distributionsbescheid, være overladt til de nærmest skabelidende Creditorers Forgodtbefindende, om disse vilde foretage Skridt og da hvilke, til at realisere saavel den nævnte Fordring som ogsaa en anden tidligere omtalt af mindre Betydning, som man paa Grund af dens Ubisidighed ei heller havde fundet Grund til at søge indbrevet paa Boets Beføstning.

(Sluttes i næste Nr.).

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 10.

Den 23de Mai.

1862.

Første ordinaire Sessjon.

Mandagen den 5te Mai.

Nr. 6. Kniplingshandler Desfauer
contra

Finantsministeriet paa Statskassens Begue (see forrige Nr.).

Idet nu Finantsministeriet til yderligere Forklaring af de Skiftebehandlingen i Holsteen vedkommende Documenter, der samtlige ere fremlagte under Sagen, endvidere har ladet fremlægge et af Reguleringscommissionen i Justitsraad Boossens Concurso under 21de April 1858 udfærdiget saakaldet Attestat, hvori det bevidnes, at en eventuel Fordring mod Kniplingshandler Desfauer i Kjøbenhavn, hidrørende fra en af denne hævet, Boossen formeentlig tilhørende Livsforfikring, er ifølge Indholdet af de ovenfor berørte Actstykker i den Holsteenske Overrets Prioritetskendelse og Reguleringscommissionens Distributionsbescheid, næstfæstet en Fordring paa resterende Rente, der tilkom en mere fortrinsberettiget Creditor, som isørigt havde erholdt Dækning, bleven anviist Finantsministeriet i Betalings Sted med Hensyn til de i Prioritetskendelsens 3die Klasse under Nr. 4—8 ansførte Fordringer, -- har Finantsministeriet ved den conftituerede Kammeradvocat faggivet Indstævnte, Kniplingshandler J. P. Desfauer, som den, der har indcasseret Beløbet af Justitsraad Boossens Boes Tilgodehavende efter Livsforfikringspoliceen Nr 3049, stor 3,000 Rdl., til enten at betale Statskassen ovenansførte hypothekaristte Tilgodehavende i bemeldte Bo 2,324 Rdl. 3 Mk. 5 Sk. med Renter 5 pCt. p. a. fra Fortringsklagens Dato den 16de Juni 1858 til Betaling fkeer, eller i alt Fald in subsidium til at aflægge et lovligt og documenteret Reguskab og til Betaling in tantum overeensstemmende med dette af Capital og Renter, Alt foruden Sagens Omkostninger.

Indod dette Spøgsmaal har Indstævnte principaliter fremsat den Indsigelse, at Finantsministeriet formeentlig ikke kan anses som Actor competens i Sagen, idet han paa Grund heraf har paastaet enten Sagen afviist og sig tillagt

VI. Afgang.

Kost og Læring, eller forsaavidt den nævnte Indsigelse findes ikke at vedkomme Formaliteten, at han da frifindes for Citantens Tiltale, og at denne paalægges Sagens Omkostninger. In subsidium har Indstævnte, for at begrunde sin Paa- stand om Frifindelse, nærmere søgt at godtgjøre Rigtigheden af den af ham allerede for vedkommende Administration i Holsteen fremsatte Formening om, at den under Sagen omhandlede Livsforfikkingspolice maatte anses som hans, ikke som Justitsraad Boosens Eiendom, idet han dog for det Tilfælde, at det Mødsatte maatte blive antaget, har paastaat sig kjendt berettiget til i Policens Beløb, som af ham er hævet, at afdrage Alt, hvad han hos Justitsraad Boosens havde til- gode, og for denne havde udbetalt, saavelsom Alt, hvad dennes Familie af ham har modtaget, saaledes at i ethvert Fald kun den Rest, der var i Behov, da Sagen foretoges i Forligelsescommissionen, af ham bliver at tilsvare.

Den af Indstævnte fremsatte exceptio actoris incompetentis er af ham søgt begrundet ved, at Finanzministeriet formeentlig skulde mangle den fornødne Legitimation til at anlægge Sag mod Indstævnte til Indfrielse af Statskassens Krav i Justitsraad Boosens Bo ved Hjælp af det hævede Forsikkingsbeløb, i hvilken Henseende Indstævnte har gjort gjældende, at saadan Bemyndigelse ikke, som Citanten har formeent, kan anses meddeelt ved den holsteenske Regulerings- commissiøns Distributionsbescheid, der antoges ifkun at indeholde en almindelig Henstilling til vedkommende skabelidende Creditorer, om hvorvidt de maatte ønske at foretage Skridt til at realisere Forbringeren, og derimod ikke nogen formelig Overdragelse af samme.

Det findes imidlertid ikke, at der heri kan gives Indstævnte Medhold, efter som nemlig det ovenfor omtalte af Reguleringscommissionen under 21de April 1858 meddeelte Attestat, der maa betragtes som en af en competent sagkyndig Autoritet afgiven Forklaring om, hvad der efter den holsteenske Lovgivning er den retlige Betydning af Commissionens Distributionsbescheid, ligefrem gaaer ud paa, at Boets Ret til Udbyttet af Policen er næstefter en mere fortrinsberettiget Creditor overdraget til Statskassen, hvilken derfor maa, efterat bemeldte Creditor ved en af Citanten under Sagen fremlagt Erklæring har frafaldet sit Krav, anses berettiget til at indtale Forbringeren. Den heromhandlede Indsigelse, der forøvrigt efter sin Natur ikke vilde kunne have Sagens Afvisning til Følge, men maatte medføre Frifindelse, vil saaledes ikke kunne komme i Betragtning.

Betræffende dernæst Indstævntes Paa-stand om, at den omhandlede Livs- forfikkingspolice maatte være at anses som hans Eiendom, da gaaer hans For- klaring i saa Henseende ud paa, at han med Justitsraad Boosens Vidende og Medvirking, samt efter derom med denne truffen Aftale i sin Tid for egne Penge har erhvervet Policen og ligeledes for egen Regning og Risico holdt den vedlige indtil Boosens Død, da han mod Dvitting og Extradition af Policen, der steds har været i hans Besiddelse, har erholdt Forsikkingsbeløbet udbetalt af Livsforfikkingsanstalten, og var, efter hvad Indstævnte endvidere har anbragt, Hensigten hermed den, at Beløbet deels skulde benyttes til Dækning af den Gjæld, Boosens stod i til Indstævnte, deels til Understøttelse for Boosens Familie, naar han døde. Det maa imidlertid herimod erindres, at Policen, efter hvad der er

oplyst under Sagen, i sin Tid er erhvervet ifølge en til Anstalten indgiven Anmeldeelse, dateret den 17de Juli 1852, der er underskrevet af Boolsen selv, ligesom det ogsaa i selve Policen hedder, at det er Boolsen, der har indgivet Begjæring om at erholde sit eget Liv forsikret. Da det saaledes er Boolsen, der har contraheret med Anstalten, maa det derfor ogsaa antages, at det er dennes Bo, hvem Forsikringsbetsøbet ved hans Død vilde tilfalde, medmindre i alt Fald Indstævnte var istand til at føre nærmere Beviis for Eksistensen af den Afstale, der skal være truffet mellem ham og Boolsen om, at Policen skulde være erhvervet for Indstævntes egen Regning og Risiko. Vel maa det nu i den Henseende antages at være in confesso imellem Parterne, at Indstævnte i sin Tid saavel har indbetalt det første Aars Præmie som ogsaa senere holdt Policen i Kraft ved af egne Midler at indbetale den i Aaret 1853 forfaldne Præmie, men at han imidlertid skulde have besørget saadan Indbetaling for egen Regning og ikke for Boolsens, modsiges ved Indholdet af et under Sagen fremlagt Brev fra Indstævnte til Boolsen, dateret den 15de Juli 1853, hvori Indstævnte har opfordret Boolsen til at seude ham saavel det alt gjorte Assurancendæg som ogsaa det fornødne Beløb til Fornyselsen. Indstævnte har nu vel herimod indvendt, at den ommeldte Opfordring til Boolsen, som forøvrigt aldrig af denne blev efterkommet, ligeledes skal have været i Overensstemmelse med den trufne Afstale, idet Boolsen efter denne skulde betale Præmierne for Policen, der var erhvervet i hans egen Interesse, men at det ikke bestomindre var Meningen, at Indstævnte skulde anses som Eier, men ligesom dette sidste Anbringende staaer i Strid med Indstævntes egen Forklaring om, at Forsikringsbetsøbet efter Fradrag af dennes eget Tilgodehavende skulde anvendes til Understøttelse for Boolsens Efterladte, saaledes modsiges det ogsaa ved Indholdet af et under Sagen fremlagt Conceptudkast til et Brev fra Boolsen til Indstævnte, hvori Indstævnte blandt Andet af Boolsen anmodes om at forskaffe ham et Pengelaan mod Sikkerhed i Policen, og om det end ikke maatte være tilfulde godtgjort, at et saadant Brev i Virkeligheden er afgaaet til Indstævnte, hvilket denne har erklæret ikke at kunne erindre, maa det dog antages, at Udcastet, der er foresundet i Boolsens Bo og skrevet med en Haandskrift, der ligner hans, er af ham affattet, hvorfor det i alt Fald maa have Betydning som indeholdende en Tilkjendegivelse af, hvorledes Forholdet af Boolsen selv er betragtet.

At endelig Indstævnte, som I håndehaver af Policen, har efter Boolsens Død i Medfør af Livsforsikringsanstaltens Plan § 17, efterat den deri anordnede Frist af 3 Maaneder var forløbet, erholdt Beløbet udbetalt af Anstaltens Kasse, kan endelig ei heller, som Indstævnte har formeent, have nogen Indflydelse med Hensyn til Spørgsmaalet om hans Berettigelse til at beholde Beløbet som sin Eiendom, idet den paagjældende § i Livsforsikringsanstaltens Plan ikkun kan antages at indeholde en Betsøelse for Anstalten til efter Fristens Udløb at udbetale Forsikringsbetsøbet til vedkommende I håndehaver, uden at paadrage sig Ansvar, saafremt Policen skulde være kommen i urette Hænder, medens der herved Intet afgjøres angaaende I håndehaverens Forhold til den, for hvem Forsikringen er tegnet.

Det maa efter alt Foranførte antages, at Policen quæstionis er i sin Tid erhvervet og derefter vedligeholdt for afsøbe Justitsraad Boosens egen Regning, at Forsikringsbeløbet ved hans Død derfor maatte tilhøre hans Vo, og at som Følge heraf Citanten, Finantministeriet, ifølge den af Boets Administration til samme stete Overdragelse, maa have Ret til for sin Fordring i Voet at søge Dækning i Forsikringsbeløbet.

Naar Indstævnte imidlertid for dette Tilfælde har paastaet sig kjendt berettiget til først af Forsikringssummen at indeholde ikke blot, hvad han hos Justitsraad Boosens har tilgode og for denne har ublagt, men ogsaa Alt, hvad dennes Familie af Indstævnte har modtaget, indtil Sagen blev indklaget for Forsiggelsescommissionen, saaledes at kun det Overskydende af ham blev at tilsvare, da vil Citanten ikke kunne gives Medhold i, at Indstævntes mulige Ret til at indeholde i Beløbet, hvad han maatte have at fordrø hos Boosens eller dennes Vo, stulde være fortabt derved, at Kravet ikke i sin Tid er anmeldt i Voet, efterdi saadan Anmeldelse er ufornöden, hvor ingen Fordring gjøres i Voet, men Indstævnte alene vil holde sig til, hvad han har ihænde; men forøvrigt vil Spørgsmaalet om, hvorvidt Indstævnte maatte have Krav, for hvilke han har Ret til at holde sig til Forsikringssummen, ikke efter den brugte Procedure kunne komme under Paafjendelse her i Sagen, hvorimod der vil være at give Citanten Dom efter den subsidiaire Paastand, saaledes nemlig at Indstævnte som den, der har indcasseret Beløbet af Justitsraad Boosens Boes Tilgodehavende efter Rigsforsikringspolicen Nr. 3049 stor 3000 Rdl., vil være at tilpligte inden en passende Frist, som efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til 8 Uger, og under en daglig Mulct af 2 Rdl. for hver Dag, denne Frist oversiddes, til Citanten at aflægge et lovligt documenteret Regnskab over Beløbet og dernæst, forsaavidt der efter Fradrag af de Beløb, som Indstævnte efter Regnskabet maatte være berettiget til at indeholde, maatte blive noget Overskud tilbage, da af sammes Beløb, forsaavidt det kan tilstrække, at betale Statskassens paastævnte Fordring 2,324 Rdl. 3 Mk. 5 Sk. med Rentur fra Forligsklagens Dato, indtil Betaling stæer.

Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves. Det til Sagen hørende stemplede Papir er rigtigen forbrugt under Sagen“.

Tirsdagen den 6te Mai.

Nr. 150.

Advocat Liebe

contra

Willers Julius August Valter Hoffmann, (Defensor Brod),
der tiltales for at have forfærdiget og afsønyttet falske Attester samt for Løsgængereri og for Betleri.

Ribe Kjøbstads Extrarets Dom af 27de Novbr. 1861: „Arrestanten Willers Julius August Valter Hoffmann bør hensettes i Fængsel paa Vand og Brod i sex Gange fem Dage, samt udrede alle af Actionen

flydende Omkostninger, hvorunder i Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Hoftrup og Ferslev, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 3die Marts 1862: „Tiltalte Willers Julius August Valter Hoffmann bør henføres til Forbedringshunsarbejde i 18 Maanedes. Saa udreder han og Actionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Provedprocurator Isaacsen og Justitsraad Neckelmann, 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne bestemmes til 1 Aar.

Ihi fjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 1 Aar. I Salarium til Advocaterne Liebe og Brock for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebbes det: „Under denne Sag tiltales Willers Julius August Valter Hoffmann for Forsærdigelse og Afbenyttelse af falske Attester, samt for Løsgængereri og Betleri.“

Ifølge Sagens Oplysninger erholdt Tiltalte, der er født den 31te December 1834, i Aaret 1854 Lærebrev som Handelscommis, og havde i denne Egenstøb i nogen Tid — som det maa antages — i Aaret 1855 Tjeneste hos Kjøbmand Wulff i Bramsted, men senere har han søgt Erhverv paa forskjellige andre Maader, navnlig ved Contoirforretninger. Efterat han var bleven gift, bosatte han sig — som det maa antages — i 1860 i Tønder, og derefter i Begyndelsen af forrige Aar i Læk i Hertugdømmet Slesvig, uden at han, efter sin Forklaring, paa noget af disse Steder har haft nogen ordentlig Bestjæftigelse, medens han dog tillige har udfagt, at han i Læk ernærede sig af at være Commissionair for Kornhandlere. Efter sin Forklaring reiste Tiltalte i forrige Aars Sommer fra Læk til Randers i Haab om at faae noget at bestille ved Jernbanen, hvilket dog ikke lykkedes, og han reiste derpaa tværs over Landet til Hølstebro, for derfra at gaae sønder paa, idet han bestandigt søgte Ansættelse eller anden Bestjæftigelse; forjvort af en anden Handelsbetjent, som han i længere Tid fulgtes med, bereiste han derefter Bestjyfsen af Jylland fra Hølstebro til Ribe for at indsamle nogle Penge ved Betleri, og han betlede saaledes navnlig i Hølstebro, Varde og Ribe. Forinden han paa denne sin Reise var kommen til Ringkjøbing, havde han imidlertid, efter sin Forklaring, tabt en Attest, som den fornævnte

Rjøbmand Wulff havde meddeelt ham, og da han — som han vedholdende har udsagt — var bange for, at denne Attest skulde blive funden og sendt Wulff, som derved kunde fatte Mistanke om hans Færd, besluttede han at gaae under et andet Navn, og han skrev derfor en falsk Attest, der bestod af 2 Dele, begge affattede i det tydske Sprog og hver især underskreven med det opbyggede Firma: H. Broderfen & Comp., af hvilke den første Deel dateredes Flensborg den 1ste October 1858 og, foruden en Bevidnelse af, at Handelscommis H. Petersen fra Flensborg havde fra 1854 til 1858 lært Handelen hos Firmaet, indeholdt et fordeelagtigt Vidnesbyrd om Vedkommendes Forhold i Æretiden, samt en Anbefaling til fremtidige Principaler, medens den anden Deel af Attesten dateredes Flensborg den 12te Marts 1861 og indeholdt en Erklæring fra Firmaet om, at det gjerne i sin Tid havde beholdt den Paagjældende længere, samt en gjentagen Anbefaling og en Udtalelse af Duffet om, at han ret snart maatte finde en god Principal. Tiltalte — som iøvrigt var i Besiddelse af ægte Attester fra Aarene 1854, 1857 og 1858, der indeholdt fordeelagtige Vidnesbyrd om hans Forhold, og som vedholdende har udsagt, at han alene vilde bruge den ommeldte falske Attest til at legitimere sig med, men at han derimod navnlig ikke havde for Dø, at han ved den falske Attest kunde befordre sit Betleri bedre end ved de ægte Attester — optraadte derefter først i Varde under Navnet Petersen og foreviste sammesteds den falske Attest, dels for Politiet, dels hos nogle Rjøbmand, hos hvem han betlede, og ligeledes optraadte han senere under dette Navn i Ribe. og gik navnlig her den 2den August f. A., medens den Handelsbetjent, med hvem han, som berørt, var i Følge blev staaende udenfor, ind til Fabrikant Gjorck, og henvendte sig — efter sin Forklaring for at erhverve nogle Penge til Ekjænk — til denne som En, der søgte Virksomhed. Da Gjorck vidste, at Rjøbmand Waupell i Ribe søgte en Handelscommis til 1ste November, ledsagede han Tiltalte — der efter sin Forklaring ikke havde ifunde at tage Tjeneste hos Waupell, men som efter den Raade, hvorpaa Gjorck tog imod ham, var nødt til at blive i Rollen som Handelscommis — over til Waupell, og her foreviste Tiltalte da efter Gjorck og Waupells Forklaringer den falske Attest, medens Tiltalte har udsagt, at han allerede isørveien havde leveret Attesten til Gjorck, der bragte den med til Waupell. Denne Sidste erklærede sig villig til at antage Tiltalte som Commis, men forbeholdt sig at beholde Attesten i nogle Dage, og derefter at give Bested, idet det nemlig var Meningen, at Oplysninger skulde indhentes i Flensborg; da Tiltalte kom udenfor, kom han imidlertid i Tanker om, at det ikke gik an at lade den falske Attest blive i Waupells Værg, og han gik derfor igjen ind og fik, da han erklærede nødigt at ville undvære sine Papirer, Attesten tilbage, efterat han egenhændigen havde skrevet en Gjenpart af den, som Waupell beholdt. Tiltalte angav derhos at ville reise til en Slagtning i Tønder, hvorhen han bad Waupell at tilsiile sig Bested, og Waupell — der efter sin Forklaring kunde see af Tiltaltes hele Ydre og Opdræden, at en saadan Gave vilde være ham velkommen — forærede Tiltalte 1 Rdl. i Rejsepenge, uden at Tiltalte udtrykkelig bad derom. Den ommeldte falske Attest har Tiltalte derefter revet itu, men den Gjenpart,

deraf, som Vaupell havde beholdt, er fremlagt under Sagen og vedkjendt af Tiltalte.

Da det af de fra Flensborg indhenteede Oplysninger fremgik, at den ovenomhandede af Tiltalte foreviste Attest maatte være falsk, blev Tiltalte derefter under 8de August efterlyst og den 11te October anholdt i Aabenraa, hvor han samme Dag var ankommen fra sit Hjem i Læk, uden at han efter sin Forklaring havde havt noget bestemt Maal for sin Reise, og hvor han bemeldte Dag havde flere Kjøbmænd havde tilbetlet sig Penge. Ved sin Anholdelse fandtes han blandt Andet i Besiddelse af en ligeledes i det tydske Sprog affattet Attest, der er dateret Aabenraa den 4de April 1861, samt underfrevet med Navnet P. Jacobsen, og som indeholder en Bevidnelse af, at Handelscommis B. Hoffmann fra 1ste Juli 1858 til 1ste December 1860 havde arbeidet i Underretsværens Forretning, samt et rosende Vidnesbyrd og en Udtalelse af Ønsket om, at han ret snart maatte erholde en god Principal, og denne Attest, som Tiltalte ved sin Anholdelse saae Keilighed til at rive i 3 Stykker, har han vedgaaet, at han før sin Afreise fra Læk havde forfattet og underfrevet med det ovennævnte Navn P. Jacobsen, uden derved at have sigtet til nogen bestemt Person. Han forklarede derhos først, at han ikke vidste, hvorfor han havde skrevet den, og at han navnlig ikke har villet modtage nogen Plads som Handelsbetjent, medmindre det skulde være som Pakhuusbetjent, og at han heller ikke har villet benytte den ved Betleriet; men senere har han udsagt, at han skrev Attesten, fordi han tænkte sig Muligheden af at kunne benytte den til at opnaae en Ansættelse ved Telegraphen, uden at han iøvrigt havde lagt nogen Plan for Ubenyttelsen eller i Virkeligheden har benyttet den.

Korjaavindt Eigtelsen mod Tiltalte gaaer ud paa Løsgænger, bemærkes, at han — hvis ovenansførte Forklaring om at være reist til Randers for at søge Erhverv, og om ligeledes at have søgt Beskæftigelse, da han derfra reiste tværs over Landet til Hølstebro, ikke findes at kunne forsvares — vel, som meldt, har vedgaaet, at han derefter bereiste Vestkysten af Jylland fra Hølstebro til Ribe for at indsamle Penge ved Betleri, saa at det maa antages, at han paa denne Deel af sin Reise huerken har havt Midler til sit Underhold eller søgt lovligt Erhverv; men da han fra Hølstebro er reist sydpaa i Retning efter sit Hjem i Hertugdømmet Slesvig, uden at der iøvrigt foreligger nogen Oplysning om, at han paa denne Reise er afvejen fra den lige Vej, findes det ikke at turde statuere, at han herved har gjort sig skyldig i nogen egentlig Omstreifen, der kunde paa- drage ham Straf efter Loven af 3die Marts 1860 § 1, og vel har Tiltalte endvidere — som det efter Sagens Oplysninger maa antages — uden at besidde Midler til sit Underhold eller at søge lovligt Erhverv, samt derhos uden noget bestemt Maal for Reisen, den 11te October f. A. begivet sig fra Læk til Aabenraa, men der findes efter Sagens Bestaendighed i det Hele ikke tilstrækkelig Grønde til at opholde Sagen for at indhente Oplysninger angaaende Strafsvarheden efter de slesvigiske Love af dette Tiltaltes Forhold, der som udvist paa slesvigsk Retssæbeet ikke ligefrem kan blive at bedømme efter den danske Lovgivning.

Hvad angaaer Eigtelsen for Falsk og Betleri, maa det derimod efter det Ovenansførte ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger ansees

tilstrækkeligt godtgjort, at han paa dansk Rettsgebeet, deels har ufsærdiget og afbenyttet den ovenomhandlede med det opbigtede Firma: H. Brodersen & Comp. underskrevne falske Attest, deels betlet i forskjellige Byer i Jylland; han har derhos endvidere paa slesvigsk Rettsgebeet ufsærdiget den ovennævnte med det opbigtede Navn P. Jacobsen underskrevne Attest, uden at det dog kan statueres, at han har afbenyttet den, samt i Aabenraa gjort sig styblig i Betleri, og vel kan Strafbarheden af Tiltaltes Forhold i disse sidste Henseender ikke ligesvem bømmes efter den danske Lovgivning, men det findes dog efter Sagens Bestaffenhed i det Hele ikke fornsdent at indhente Oplysninger om Størrelsen af den Straf, som Tiltalte for disse i Hertugdømmet Slesvig begaaede Forseelser maatte have forskyldt efter de slesvigiske Love.

Ved det nordre Dismarcker Landfogberies Kjenndelse af 13de April 1852 er Tiltalte tidligere i en Alder af 17 Aar for 1ste Gang begaaet stort Tyveri anseet med Fængsel paa sædvanlig Fængelskøst i 2 Maaneder, og da denne Dom efter den idømte Strafs Størrelse findes at maatte tillægges lige Virkning med en i Kongeriget efter Forordningen af 11te April 1840 § 29 affagt Dom for 1ste Gang begaaet Tyveri, vil Tiltalte for Ufsærdigelsen og Afbenyttelsen af den med Firmaet H. Brodersen & Comp. underskrevne falske Attest, hvilket Forhold maa henføres under Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 62, 2det Led, jfr. § 68, i Henhold til bemeldte Forordnings § 79 være at ansee efter sammes § 13, som for anden Gang begaaet Tyveri, samt derhos for det her i Kongeriget forøvede Betleri efter Loven af 3die Marts 1860 § 3, og Straffen findes efter disse Lovbestemmelser, samt tillige for de ovennævnte af Tiltalte i Hertugdømmet Slesvig ødøvede Forseelser passende under Tæt at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneder.

Tiltalte vil derhos have at udrede Actionens Omkostninger, derunder de ved Underretskdommen bestemte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten 8 Rdl. til hver“.

Nr. 165.

Advocat Brock

contra

Peder Nielsen, (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Leire Herreds Extrarets Dom af 8de Febr. 1862: „Tiltalte Peder Nielsen bør henføres til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. Saa udreder han og de af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Walloe, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Sorensen, 3 Rdl. Alt efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de Marts 1862: „Underretskdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Larsen og Cancelliraad Petersen,

betaler Tiltalte Peder Nielsen 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udjærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Tiltalte Peder Nielsen, der under nærværende fra Leire Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales for Tyveri, er ved egen med de iøvrigt fremkomne Oplysninger stemmende Tilslaaelse overbevist at have gjort sig skyldig heri, idet han, da han 2den Julebøgs Aften omtrent Klokken 9 passerede forbi Gaardmand Peter Christensens Gaard i Dagsager, hvor han tidligere havde tjent, og hvor han saae Lys og vidste, at der var Gilde, gik ind i Gaarden gjennem den aakentstaaende Port og derfra ind i det strax indenfor Porten værende uafslaaede Karlekammer, hvor han til-egnebe sig en Indsidder Niels Christensen tilhørende, til 8 Rdl. vurderet Hvergarns Frakke, som imidlertid er kommen tilstede og tilbageleveret Bestjaalne, der har frasatbet Erstatning for Afjævnet.

Da Tiltalte, der er født den 16de September 1842, tidligere ved Roeskilde Kjøbstads Extrarets Dom af 21de Marts 1860 er anseet for 1ste Gang begaaet Tyveri ifølge Forordningen af 11te April 1840 § 1, jfr. § 29, med Straf af 10 Rottingslag, er han nu retteligen ved den indankede Dom anseet med Straf efter bemeldte Forordnings § 13, og da Straffen passende findes bestemt til 1 Aars Forbedringshuusarbejde og Bestemmelsen om Actionens Omkostninger billiges, vil Underrettsdommen i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 143.

Advocat Brock
contra

Anders Poulsen Heltborg, (Defensor Bunken),

der tiltales for nteerligt Forhold mod et Pigebarn og for voldeligt Overfald paa Smedesvend Sorensens Kone.

Manders Kjøbstads Extrarets Dom af 5te Novbr. 1861: „Arrestanten, Muursvend Anders Poulsen med Tilnavn Heltborg, bør hen-sættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og udrede alle af hans Arrest og Actionen lovligt skyldende Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Procurator Leverkhusen, 4 Rdl., og til Defensor, Pro-

curator Bredstrup, 3 Rdl., samt til Manders Kjøbstads Fattigkasse betale 19 Rdl. 5 Mk. 7 Sk. Rigsmønt og til Smedesvend S. Sørensens separerede Kone, Hedevig Medea, saameget i Erstatning for Svie og Smerte, som uvillige, af Retten udmeldte Mænd maatte bestemme, dog ikke over 50 Rdl. Det idømte at udredes under Lovens Evang inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 24de Febr. 1862: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at den Erstatning, der ved samme er tilkjendt Smedesvend Sørensens Kone, bortfalder. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Holm og Faber, betaler Tiltalte 8 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

Mod Tiltaltes Benægtelse findes der ikke at være tilveiebragt et tilstrækkeligt Beviis for, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede uteerlige Forhold; derimod maa det efter de fremkomne Oplysninger billiges, at han ved den indankede Dom er anset straffskyldig efter Forordningen af 4de October 1833 § 2, jfr. § 5, for den af ham imod Sørensens fraskilte Hustru forovede Voldsgjerning, og da Straffen herfor skjøntes at kunne fastsættes til 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, hvilken Straf af Overretten i det Hele er bragt til Ubvendelse, vil Dommen, hvis Bestemmelser angaaende Erstatningen og Actionens Omkostninger billiges, saaledes være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Justitsraad Bunken for Høiestretet betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Anders Poulsen Heltborg, — der i Aaret 1838 for volbsomt Overfald har været anset med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, men iøvrigt ikke tidligere har været tiltalt eller straffet —, for uteerligt Forhold mod et Pigebarn og for volbselig Overfald paa Smedesvend Sørensens Kone.

Smedesvend Sørensens fraskilte Hustru, der boede paa Manders Mark i samme Huus som Tiltalte, har edeligt forklaret, at Tiltalte den 19de August f. A. om Eftermiddagen i beruset Tilstand kom ind i hendes Stue, og bad om,

at hendes Datter Sophie — der var circa 7½ Aar gammel maatte gaae med ham, idet han lovede at give Barnet Smørrebrød, samt at han, da hun ikke sagde noget derimod, tog Barnet med sig; da hun senere kom ud af sin Stue, blev hun imidlertid forundret over, at Alt var saa stille, og at Døren til Tiltaltes Stue var lukket, hvorfor hun gik ud i Gaarden og saae ind ad hans Vinduer, og hun bemærkede da, at han laae i Sengen ovenpaa Barnet, hvis Arme og Been vare udspilede. Efter sin Forklaring turde hun ikke indlade sig videre med Tiltalte, hvorfor hun hentede Smedkersvend Pedersens Kone, der boede i samme Huus, og Sidsinævnte har edeligt forklaret, at hun efter Anmodning af Sørensens Kone fulgte med denne, da hun hørte Barnet sstrige, og at hun derefter gjeennem Vinduernes saac, at det nævnte Barn laae udsfrakt paa Sengen, og at Tiltalte laae ovenpaa det, men da han aldeles bedækkede Barnet, saa at kun Fødderne og Armene strittede ud, og Tiltalte derhos vendte Ryggen mod Vinduerne, kunde hun ikke see, om Barnets eller Tiltaltes Legemer vare blottede, hvorimod hun hørte, at Tiltalte, da Barnet vedblev at sstrige, sagde til Barnet, at det skulde ligge stille, til han var færdig; da Pedersens Kone efter sin Forklaring derpaa bankede paa Vinduet og sagde til Tiltalte, at han øieblikkelig skulde lade Barnet gaae, reiste han sig og skød Barnet ned ved Siden af Sengen, saa at hun heller ikke da fik noget at see af Barnets Tilstand, men da Barnet et Dieblit efter kom ud af Stuen, vare dets Klæder fortruliede og Haaret forpudstet. Sørensens Kone, der vil have seet, at hendes Datters Klæder vare trukne op, men derimod ikke, om Tiltalte havde sit Legeme blottet, og heller ikke hvorledes Barnet kom ned af Sengen, har endvidere udsagt, at Barnet, da det kom ud af Kammeret, raabte, at Tiltalte havde sagt, at det skulde ligge stille, indtil han blev færdig, samt klagede over at have ondt i Brystet, men ikke over andre Smertter. Efter Barnet Sophies egen Forklaring kom Tiltalte den nævnte Eftermiddag ind i hendes Moders Stue, medens denne sov, og sagde, at hun skulde gaae med ham, da han vilde give hende Smørrebrød, og da hun nægtebe det, var han hende ind i sit Kammer, hvor han først tilskød hende Smørrebrød, som hun ikke vilde have, og derpaa lagde hende paa Sengen, og efterat have taget hendes Klæder op og selv knappet sine Buger op lagde han sig ovenpaa hende og blev liggende saaledes, nagtet hun sstreg, fordi det gjorde hende ondt, at han trykkede hende paa Brystet; efter hendes Udsagn gjorde det ogsaa noget ondt mellem Benene, men hvad han foretog sig, har hun ikke kunnet give nogen Forklaring om, og hun vil navnlig ikke have mærket, at hun blev vaad. Det er isøvrigt oplyst, at Barnet tidligere, dog med Moderens Samtykke, har ligget i Sengen hos Tiltalte, og efter Barnets Udsagn skal Tiltalte engang tidligere have behandlet det paa samme Maade, som nyseanført.

Tiltalte, der efter Sagens Oplysninger er i høi Grad drifvældig, og som navnlig ogsaa havde været beruset den omhandlede Eftermiddag, har forklaret, at Barnet ved den paagjældende Leilighed, ligesom oftere tidligere havde været Tilfældet, var bragt ind i hans Stue af Moderen selv, der lagde det paa Sengen, og han har vedholdende benægtet at have ligget paa Barnet, navnlig med nedknappede Beenklæder, eller at have foretaget sig noget Ulovligt eller Utugtigt med

Barnet, idet han derhos nærmere har udfagt, at han altid lægger sig paa Sengen, naar han kommer hjem, og saaledes ogsaa den Eftermiddag har ligget der med Barnet, men at han, da han var beruset, ikke kan huske, at han skulde have ligget ovenpaa Barnet.

Det kan nu vel ikke imod Tiltaltes Benægtelse statueres, at han har tilvunnet sig legemlig Omgang med Barnet eller gjort Forsøg derpaa, idet der navnlig intet Beviis er tilstede for, at Tiltalte havde blottet sit eget og Barnets Legeme, ligesom ogsaa den Erklæring, der er afgivet af en Læge, der — som det maa antages — den 23de August undersøgte Barnet, gaaer ud paa, at Barnet ikke leed af Svulst i Kjønsdelene eller nogetstomhelst andet Tegn, der kunde antyde, at det havde været underkastet Mishandling ved at voldtages; derimod maa det, uanset Tiltaltes Benægtelse, ved Barnets Moders, samt Pederzens Kones edelige Forklaringer i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger anses godtgjort, at Tiltalte har ligget ovenpaa Barnet paa den af de udsnævnte Vidner omskrevne Maade, og idet der navnlig ikke er Høie til at antage, at Tiltalte har været beruset i en Grad, der kunde udelukke Tilregnelighed, eller at han uforsættligen skulde være kommen til at ligge ovenpaa Barnet paa den anførte Maade, maa han efter Sagens Oplysninger i det Hele ved sin Udsærd mod Barnet anses at have gjort sig skyldig i et udeertigt Forhold, der vil paadrage ham en arbitrair Straf.

Forsaauidt angaaer Sigteisen mod Tiltalte for voldeligt Overfald paa Smedesvend Sørensens ovennævnte Kone, da hun denne forklaret, at Tiltalte Dagen efter, at det Ovenomhandlede påskerebe, vedblev at udffjælde og fortræbige hende, og da hun derfor om Aftenen igjen udffjældte Tiltalte, og i den Anledning satte sit Ansigt op imod hans Vindue til Gaden, stak Tiltalte i det samme en Lægte, hun havde i Haanden, gennem Vinduet og ramte hende dermed i det høire Øie, der bestabigedes saaledes, at hun ganske har mistet Synet paa dette Øie, ligesom de besangaaende afgivne Lægeerklæring gaae ud paa, at Synet er tabt paa dette Øie, og at der intet Haab er om, at Synsevnen vil vende tilbage. Tiltalte har ikke villet erkjende, at han ved den ommeldte Leilighed har brugt nogen Lægte, idet han først benægtede at vide, om der dengang havde været nogen Lægte i hans Stue, men senere anbragte, at nogle Lægter, som vare forefundne paa hans Bolig, og af hvilke der var et langt Søm i Enden paa den ene, først vare tagne ind i Stuen Dagen efter, at det Heromhandlede foregik. Han har isøvrigt forklaret, at Sørensens Kone den paagjældende Aften kastede Steen og Træ ind gennem hans Vinduer, og at han ifkun kastede ud igjen, hvad hun saaledes kastede ind, hvorhos han særligt har udfagt at have kastet en Steen ud efter hende i den Hensigt at skræmme hende bort, da hun stod udenfor og slog hans Vinduer ind, samt udffjældte ham, men at han ingen Tanke gjorde sig, om han kunde komme til at gjøre hende Skade eller ramme hende, ligesom han ikke vil vide, om han ramte hende, hvorimod han strax efter hørte, at hun blev bragt ind, og at der blev talt om, at en Læge skulde hentes. Der er nu vel ingen Høie til at antage, at Tiltalte skulde have tilspiet Sørensens Kone den omhandlede Bestabigelse ved at kaste en Steen efter hende, men ligesom Tiltalte

efter det Foranførte ikke med Bestemthed har benægtet at have tilføiet hende Bestadigelsen, og der mangler enhver Oplysning om, at Bestadigelsen skulde kunne være v bragt hende af nogen Anden, saaledes maa det navnlig ogsaa efter Sørensens Kones edelige Forklaring om, at Tiltalte stal hende i Diet med en Lægte, der ganske lignede de senere paa Tiltaltes Bopæl foresundne, og Vidnet Caroline H. L. Helts edelige Forklaring om, at Tiltalte den ommeldte Aften, da Sørensens Kone udenfor udsjældte ham, gjentagende gennem Vinduet prikkede efter hende med en Lægte, paa hvis ene Ende der var et Søm, og som Vidnet har troet at gjenkjende som den ene af dem, der, som meldt, foresandtes paa Tiltaltes Bopæl, samt Sagens Oplysninger i det Hele antages, at Bestadigelsen er af Tiltalte v bragt Sørensens Kone paa den af hende omforklarede Maade.

For sit Forhold i den sidstnævnte Henseende vil Tiltalte, hvis Forklaring om, at Sørensens Kone kastede Steen gennem hans Vinduer, ikke findes at kunne forkastes, være at ansee efter Forordningen af 4de October 1833 § 2, jfr. § 5, og den Straf, han efter disse Lovbestemmelser, samt for sit førstomhandlede Forhold har forskyldt, findes ved Underretsdømmen passende at være i det Hele bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Da bemeldte Doms Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger og den Manders Kjøbstads Fattigvæsen tilskjendte Erstatning ligeledes billiges, vil Dommen i de anførte Henseender være at stadfæste, hvorimod den Erstatning, der ved samme er tilskjendt Sørensens Kone for Svie og Smerte, i Henhold til den citerede Forordnings § 28 findes at maatte bortfalde, da det efter Sagens Oplysninger ikke kan statueres, at hun selv har været uden Brøde".

Onsdagen den 7de Mai.

Nr. 146.

Advocat Brock

contra

Anders Jensen, (Defensor Bunken),

der tiltales for Udgivelse af falske Penge.

Dragholm Birkis Eyrarets Dom af 31te Decbr. 1861: „Tiltalte Anders Jensen bør henseettes til Strafarbejde i Forbedringshuset i 2 Aar, og bør han derhos ndrede alle af Actionen flydende Omkostninger, og derunder i Salarium til Actor, Procurator Bagger, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Clausen, 3 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7de Marts 1862: „Arrestanten Anders Jensen bør henseettes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underretsdømmen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne, Secretair Schonberg og Nyegaard, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „I denne fra Dragholm Birt til Overretten indankede Sag, hvorunder Arrestanten Anders Jensen tiltales for at have udgivet falske Penge, maa det ved hans egen med, hvad der ibrigt er fremkommet, stemmenbe Tilstaaelse ansees godtgjort, at han, der den 9de October s. A. fra sit Hjem i Hønsinge var kjørt ind til Nykjøbing for at sælge et medbragt Quantum Flæst og derpaa om Aftenen i en Gjæstgivergaard sammesteds havde spillet Kort, har efter først at have tabt de ægte Penge, hvoraf han var i Besiddelse, til en Medspillende, der havde vundet fra ham, betalt sit Tab med 3 Rigsdalere, der vare falske, og som Arrestanten vidste at være det, ligesom han har vedgaaet endnu at have været i Besiddelse af en 4de falsk Daler, som han i Hjemmet, efter hans Forklaring usforvarende, havde leveret til sin Moder istedetfor en ægte, for dermed at betale nogle Gjenstande, han havde kjøbt af en tredie Person. Samtlige de ommeldte 4 Dalere ere under Sagen komne tilstede.

Arrestanten har fra det første Forhør af, i hvilket han tilfod at have udgivet de falske Penge, vidende om, at de vare falske, forklaret at have faaet dem af en navngiven Huusmand, der skyldte ham Penge, og med denne, der angav selv at have forjærdiget dem, at være bleven enig om, at Arrestanten skulde forsøge, dog paa sin egen Risico, at blive af med dem, og denne Forklaring er han — selv under Confrontation med hiin Huusmand — vedbleven indtil henimod Slutningen af Undersøgelsen, da han forandrede den derhen, at han ikke havde faaet de falske Penge af hiin Huusmand og ei vidste, hvorfra han havde faaet dem, skjønt han dog vidste, at de vare falske, da han udgav dem.

Men da der efter Lovens 1—15—1 ikke kan tages noget Hensyn til denne Tilbageløbelse, da Arrestantens Angivende om at være motiveret til den først anførte Forklaring, deels ved en Medarrestants Raad, deels ved Arrestforvarerens Trusler ikke er bestrykt under Sagen, maa det billiges, at Arrestanten, der er født i 1834 og ei forhen har været tiltalt eller straffet, er anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 72, 1ste Membrum, og at Straffetiden er bestemt til 2 Aars Forbedringshuusarbejde, samt at det er paalagt ham at udrede Actionens Omkostninger, og derunder Salair til Actor og Defensor for Underretten, men paa Grund af den med Hensyn til Straffen brugte Terminologi, vil en ny Conclusion forsaavidt være at give, hvorimod Dommen med Hensyn til Actionens Omkostninger vil være at stadfæste“.

Anders Rasmussen, (Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri.

Tybjerg Herreds Eyrarets Dom af 3die Febr. 1862: „Tiltalte Anders Rasmussen bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar; derhos bør han udrede samtlige med Sagen lovligen forbundne Omkostninger, og derunder Salair til Actor, Procurator Arentzen, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Larsen, 3 Rdl. Alt efterkommes under Udferd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18de Marts 1862: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Levinson og Christensen, betaler Arrestanten Anders Rasmussen 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „I nærværende, fra Tybjerg Herreds Eyraret hertil indankede Sag er det ved egen, med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger stemmende Tilstaaelse beviist, at Arrestanten Anders Rasmussen, der er født den 26de Januar 1810, og har været straffet, foruden for Vold paa anden Mand's Eiendom samt for Dvafsalveri, Løsgængeri og Betteri, ifølge Leire Herreds Eyrarets Dom af 15de October 1855 for Tyveri og Bedrageri med 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød og ifølge Forbryderdom nordre Virks Eyrarets Dom af 16de Marts 1857 for Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 med 2 Aars Forbedringshuusarbeide, — paany har gjort sig skyldig i den sidstnævnte Forbrydelse ved den 23de November f. A. at tilvende sig en til 1 Rdl. vurderet og Møller Kleinstrup i Rønnebek tilhørende islandsk Nattrøse, der var henlagt paa en i Eierens Stue staaende Meelkasse. Røsen, som Arrestanten havde solgt, er tilbagegivet Eieren, der har erklæret ikke at have Krav paa Erstatning.“

For dette Forhold er Arrestanten rettelig af Underdommeren anset efter foruøvnede Forordnings § 15, og da den i Underrettsdommen valgte Straf af 4 Aars Forbedringshuusarbeide findes passende, samt da Dommens Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger, derunder de Actor og Defensor ved Underretten tilkjendte Salairer, ligeledes billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste“.

Torsdagen den 8de Mai.

Nr. 9. Besidderen af Clausholm eller det Schilden-jydske Fideicommiss,
Major von **Dppen-Schilden** (Advocat-Liebe)

contra

Sogneforstanderskabet for Odum og Hadberg Sogne
(Advocat Brock, efter Ordre),

angaaende Spørgsmaalet, om Citanterne er forpligtet til fremdeles at udrede til Odum Skole en aarlig Præstation af 24 Rdl. og 3 Favne Bøgebrænde.

Norhald, Stovring og Galthen Herredstings Dom af 15de Juli 1858: „Indstævnte, Besidderen af Clausholm, Major von Dppen-Schilden bør for Citanternes, Odum og Hadberg Sogneforstanderskabs, Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. Citanternes befalede Sagfører, Procurator Bredstrup, tillægges i Salair 10 Rdl., som udredes af det Offentlige“.

Viborg Landsoverrets Dom af 16de April 1860: „Indstævnte, Besidderen af Clausholm, Major von Dppen-Schilden, bør til Citanterne, Sogneforstanderskabet for Odum og Hadberg Sogne, paa Odum Skoles Regne betale 12 Rdl. i saakaldet Skolelon for 1ste Halvaar 1857 med Renter deraf 5 pCt. aarligt fra 21de September 1857, indtil Betaling skeer, hvorhos Besidderen af Clausholm endvidere bør fremdeles aarligt til Odum Skole yde 24 Rdl. i Skolelon og 3 Favne Bøgebrænde. Processens Omkostninger for begge Netter ophæves, og Citanternes befalede Sagførere, Procuratorerne Bredstrup og Morville, tillægges i Salair hver 20 Rdl., der udredes af det Offentlige. Det Indtægt at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, hvorhos Processens Omkostninger for Høiesteret blive at ophæve.

Chi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at staade. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanterne 5 Rdl. Advocat Brock tillægges i Salarium for Høiesteret 60 Rdl., der udredes af det Offentlige.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.).

Høiesteretsstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 11.

Den 30te Mai.

1862.

Første ordinaire Session.

Torsdagen den 5de Mai.

Nr. 9. Besidderen af Clausholm eller det Schilden-jydske Fideicommiss,
Major von Oppen-Schilden
contra

Sogneforstanderskabet for Odum og Hadberg Sogne (see forrige Nr.).

Den indankede Doms Præmisses lyde saaledes: „Under denne Sag have Titanterne, Sogneforstanderskabet for Odum og Hadberg Sogne, i 1ste Instants sagsøgt Indstævnte, Besidderen af Clausholm, Major v. Oppen-Schilden, til at betale dem paa Odum Skoles Begne i saakaldet Skoleløn for Clausholm for første Halvaar 1857 12 Rdl., samt for Aaret 1857 at udrede 3 Favne Bøgebrænde, hvilken sidste Deel af Paastanden dog under Proceduren maa anses fratalden, hvorimod Paastanden uden Indsigelse fra Indstævntes Side er udvidet til, at Clausholms Eier kjendes pligtig til aarlig at udrede til bemeldte Skole 24 Rdl. og 3 Favne Bøgebrænde, og da Indstævnte ved Underrettsdommen er frifunden, have Titanterne indanket denne Dom for Overretten, hvor de have inhæveret deres Paastande for Underretten, hvorimod Indstævnte her for Retten har procederet til Underrettsdommens Stadsæftelse.“

Odum Skole er, efter hvad der er in confesso, bygget paa Clausholm Gods i Aaret 1719 af Kong Frederik den Fjerde, der eiede Clausholm ifølge Skjøde af 1718, og i et Skjøde af 16de Juli 1745, hvorved Kong Christian den Sjette solgte Clausholm Gaard og Gods — derunder circa 102 Lunder Hartkorn Bøndergods i Odum Sogn — til Justitsraad von der Maase, hedder det med Hensyn til denne og 2 andre paa Godset opførte Skoler, at Skolehusene uden Betaling følge i Kjøbet og skulle tilhøre Kjøberen og Arvinger, dog med det Vilkaar, at Kjøberen og efterfølgende Eiere skulle altid uforandret lade Skolerne forblive til det Brug, hvortil de ere indrettede, samt være forpligtede til at lade Skolehusene forsyne og vedligeholde, og derved lønne og underholde nuværende

og efterfølgende Skoleholdere paa samme Maade, som hidtil er skeet, Alt saaledes som Instructionen af 28de Marts 1721 videre indeholder og forklarer, ligesom og Gudsrets Bønder fremtidig, som hidtil, skulle erlægge deres Contributioner af Brændevod, Løv og Fourage til de omhandlede og angrændsende Skoler efter bemeldte Instructions Formelding. 3 Skjøde af 17de Juni 1758, hvorved Justitsraad von der Maases Arvinger folgte Clausholm Gaard og Gods til Kammerherre Hvidtsfeldt, paalægges det Kjøberen at betale de Udgifter, som aarligt hæftede paa Gaarden — og deriblandt til 3 Skoleholdere 72 Rdl. —, som Herfskab paa samme Maade, som den tidligere Eier efter det Kongelige Skjøde hidtil aarligt havde maattet udrede dem, og endeligen paalægges det Kjøberen i det Skjøde af 11te Juni 1800, hvorved Geheimeraad Hvidtsfeldt folgte Clausholm, — hvortil isølge en den 1ste Mai 1799 forfattet Fordebog dengang hørte blandt andet circa 139 Tønder Hartkorn Bøndergods i Ørum Sogn —, til Geheimeraad Schilben, fra 1ste Mai 1800 at betale kongelige Contributioner og Skatter, Afgifter til Hospitaler, Kirker, Skoler, Riddens Betjente og Geistligheden. Af Geheimeraad Schilben er Clausholm Gaard og Gods igjen testeret til Indstævntes Hustru under Navn af det von Schilben-jydske Fideicommiss.

Det er under Sagen in confesso, at der overensstemmende med Indholdet af det fornævnte kongelige Skjøde af 1745 og den deri nævnte Instrux for Skolemesterne i Rytterdistricterne af 28de Marts 1721 stedse er af Clausholms Eiere og navnlig ogsaa af Indstævnte i hans Besiddelsestid udredet til Ørum Skole den i bemeldte Instrux § 22 bestemte aarlige Løn til Skolelæreren af 24 Rdl. og 3 Skovlæs Brænde, hvilken sidste Præstation dog senere, uden at isvrigt Sammenhængen dermed er opløst, er bleven forandret til 3 Faaue Bøgebrænde; men fra Aaret 1857 har Indstævnte erklæret sig uvillig til længere at erlægge disse Præstationer, — hvoraf han dog, efter hvad der er in confesso, har erlagt det nævnte Quantum Brænde for 1857 med Tilfsendegivende om, at det var sidste Gang, dette skete —, idet han navnlig har paaberaabt sig, beels at de nævnte Præstationer, der efter hans Formening alene have paahvilet Clausholms Eiere i deres Egenfskab af Skolens Herfskab og Bøndergodsrets Eier, nu, da alle Herfskabsrettighederne over Skolen ere ophævede, navnlig ved Lov af 8de Marts 1856, og Bøndergodset i Ørum Skoledistrict, paa ubetydeligt nær, bortfølg, ligeledes maa bortfalde, og beels har meent, at dette maatte være en Følge af de ved det almindelige Skolevæsens Omorganisation skete Forandringer, hvorimod Citanterne, næst at bestride Indstævntes Anbringende herom, have gjort gjældende, at der i alt Fald for Skolen maa være vundet Hævd paa disse Udfælder derved, at de have fundet Sted i Alfers Tid.

Efter det ovenansførte Indhold af det kongelige Skjøde af 16de Juli 1745, hvori der under Henvisning til Instrux af 28de Marts 1721 paalægges Kjøberen de med Hensyn til Rytterdistricterne bestemte Præstationer til Skolelærerne, der ikke vare bortfaldne ved Forordningen af 23de Januar 1739, jfr. § 40, maa der anses at være paalagt Besidderen af Clausholm en fundats- eller contractmæssig Forpligtelse, der maa vedblive at paahvile Eiendommen uden Hensyn til senere indtraadte Forandringer i Lovgivningen eller i de da bestaaende factiske

Forhold, medmindre det af selve Skjødet, — der alene danner Grundlaget for Retsforholdet —, utvivlsomt maatte fremgaae, at Forpligtelsen skulde være betinget af Eksistensen af Forhold, som senere, uden at Saabant kunde tilskrives eensidige Foretagender fra Gudseierens Side, ere blevne ophævede eller væsentlig forandrede. Forjaaviddt Indstævnte nu, som foranført, har villet begrunde sin Fritagelse for længere at udrede den omhandlede Skoleløn paa den Omstændighed, at sauntlige Clausholms Herlighedserettigheder over Skolen nu ere gaaede tabte, bemærkes, at det vel er in confesso, at Eiendomsretten over Ødum Skolebygning er bortfalden for Clausholms Eier, uden at det iøvrigt nærmere er blevet paavist, naar og hvorledes dette er skeet, men ligesom denne Eiendomsret med den dertil ifølge Skjødet af 1745 knyttede Forpligtelse, bestandig at vedligeholde Skolebygningen til samme Brug, ikke kan antages at have haft nogen Værdi for Clausholms Eier, men meget mere i Virkeligheden har været en Byrde, for hvilken Gudseieren i Tidens Løb har frigjort sig, saaledes har Indstævnte ei heller gjort gjældende, at hans Forpligtelse til at præstere Løn til Skolelæreren skulde være bortfalden samtidigt med hans Eiendomsret til Skolen, hvorimod bemeldte Eiendomsret og den dertil knyttede Vedligeholdelsespligt maa antages forlængst at være factisk ophørt, medens Ydelsen af Skoleløn og Skolebrænde er vedblevet indtil den seneste Tid. Derimod har Indstævnte navnlig støttet den paaftaaede Fritagelse for at udrede Præstationerne derpaa, at den Ret til at kalde Skolelæreren til Ødum Skole, som efter hans Formening tilkom og udøvedes af Clausholms Eier baade som Herfskab og som Eier af circa 139 Lønder Hartkorn i Ødum Sogn, nu skal være bortfalden ved Lov af 8de Marts 1856. Det findes imidlertid aldeles ikke berørt i de ovennævnte Aftomsdocumenter paa Clausholm, at sammes Eier tillige fik Ret til at kalde Skolelærer, hvorfor det i alt Fald kun kan have været i Henhold til den da bestaaende almindelige Lovgivning, navnlig Forordningen af 23de Januar 1739 § 13, jfr. Rescript af 30te Marts 1742, at Eieren erholdt Kaldret til Skolelærerembedet ved de 3 i Skjødet omhandlede Skoler paa Clausholm Gods, og iøvrigt ere de under Sagen fremkomne Oplysninger om Udøvelsen af denne Kaldret efter Aaret 1745 for Ødum Skoles Vedkommende kun usfuldstændige; imidlertid fremgaaer det deraf, at Clausholms Besidder vel har kaldet Skolelæreren i Aaret 1797, men at samme Skolelærer Aaret derefter kaldedes af Kirkepatronen til Degn i Ødum, og at den eneste Bestikkelse, som efter den Tid har fundet Sted til de nævnte Embeder — der fra 1798 have været forende — nemlig i Aaret 1817, er skeet af Kirkepatronen, og ligesom Kaldsretten til Ødum Skolelærerembedet herefter ikke i Virkeligheden er bleven udøvet af Clausholms Besidder efter Aaret 1797, saaledes maatte hans Kaldret i alt Fald være bortfalden, ikke som Indstævnte har formeent først ved Lov af 8de Marts 1856, men paa Grund af Skolelærer- og Degneembedets Forening allerede ved Forordningen af 29de Juli 1814 § 50. Da det imidlertid i hvert Fald, som anført, ikkun var den i den almindelige Lovgivning hjemlede Kaldret, som Kjøberen af Clausholm kan antages at have erholdt i 1745, og Forpligtelsen til de særlige Skoleydelse derhos ganske ubetinget paalægges i det paagjældende Skjøde, og det navnlig aldeles ikke er

antydte deri, at disse Ydelsler vare knyttede til eller betingede af Kalbsretten, der end ikke omtales i Skjødet, findes Kalbsrettens Fortabelse paa Grund af Forandringer i den almindelige Lovgivning angaaende denne Rets Udøvelse ikke, — uanset iøvrigt, naar saadan Fortabelse har fundet Sted —, at kunne medføre fritagelse for Clausholms Besidder for at udrede de ham ved Skjødet af 1745 ubetinget paalagte Præstationer, og forsaavidt Indstævnte derhos har anført, at han ikke længere eier Godsjet i Ørum Skolebistricet, bemærkes tillige, at Godsjets Salg selvfølgelig eiheller kunde befrie Eieren fra en fundats- eller contractmæssig Forpligtelse, medmindre der i alt Fald af ham blev draget Omfjorg for, at denne paa lovlig Maade gif over paa det afhændede Gods.

Forsaavidt Indstævnte endelig, — uden dog nærmere at angive, hvortil der ved er sigtet —, har til Støtte for sin Frisindelsespaastand paaveraabt sig de ved det almindelige Skolevæsens Omorganisation indtraadte Forandringer, bemærkes, at Udgifterne til Skolevæsenet paa Landet, derunder til Skolelærernes Lønninger, vel efter den nu gjældende Lovgivnings Bestemmelser i det Væsentlige udredes af samtlige Districtets, Sognets eller Pastoratets Beboere ved Ligning efter Hartkorn, Formuestilstand eller Velighed, saa at der ikke i Almindelighed paahviler Godseieren som saadan nogen ligneude særlig Byrde som den her omspurgte, men ifølge den ældre almindelige Lovgivning, jfr. navnlig Forordningen af 23de Januar 1739 § 26 og Placaten af 29de April 1740 §§ 5 og 6, paahvilede der ordentligviis eiheller Godseierne noget særligt Bidrag til Skolelærernes Lønning udover den i de citerede Lovbud omhandlede Repartition eller Refusion, og hvad navnlig angaaer de, saaledes som Ørum Skole, allerede før 1739 funderede Skoler, indeholder saavel den nyere Lovgivning, jfr. Anordningen af 29de Juli 1814 § 60 og Lov af 8de Marts 1856 § 12, som den ældre, jfr. Forordningen af 23de Januar 1739 § 35, at de Skoler legerede eller skænkede Midler og Indtægter skulle vedblive at tilflyde dem. At de omhandlede Præstationer ikke, — som Indstævnte særligt har fremhævet —, komme Skolelæreren, men Communen tilgode, kan saameget mindre komme i Betragtning imod det Anførte, som Lov af 8de Marts 1856 § 12 indeholder den fornødne Regel for Anvendelsen af slike Skolevæsenet tilflydende Indtægter, hvorved endnu bemærkes, at der overhovedet ei skjøntes at være Høie til at ansee Lovgivningens almindelige Forrifter om de til Skolevæsenet skænkede Midler for uanvendelige paa de Indtægter, som Godseiere, der selv have grundlagt Skoler, i sin Tid have henlagt til disse, og saaledes heller ikke paa de heromhandlede Præstationer til Ørum Skole.

Som Følge af alt det Anførte vil Indstævnte overensstemmende med Titanernes Paastand være at kjende pligtig til at udrede til dem paa Ørum Skoles Vegne i saakaldet Skoleløn for første Halvaar 1857 12 Rdl. med Renter deraf 5 pCt. aarligt fra Forligsslagens Dato den 21de September 1857, hvorhos bemeldte Skole vil være at kjende berettiget til fremdeles aarligt af Besidderen af Clausholm at opbevære 24 Rdl. og 3 Favne Bøgebrande.

Processjens Omkostninger ville efter Sagens Omstændigheder være at ophæve, og de Titanernes bestiktede Sagsførere i 1ste Instants og her for Retten til-

kommande Salairer, der bestemmes til 20 Rdl. for hver, vilde være at udrede af det Offentlige.

Under Sagen er her for Retten ingen Overtrædelse af Lovgivning om det stemplede Papir begaaet, og under Sagens Behandling ved Underretten og under den befalede Sagførelse for begge Retter har intet ulovligt Ophold fundet Sted“.

Tirsdagen den 13de Mai.

Nr. 37. **Directionen** for Brandforsikringsforeningen for rørlig Eiendom i Nørrejylland og Slesvigs Kjøbstæder m. v. (Advocat Brock)
contra

Kjøbmand **L. W. Saks** i Aalborg (Advocat Liebe),
angaaende Spørgsmaalet, om bemeldte Forening er forpligtet til at erstatte Indstævnte den Skade, der ved Explosion af Dampkjedlen i et ham tilhørende Brændeviinsbrænderi, er paaført bemeldte Kjedel med Tilbehør.

Landslover- samt Hof- og Stadrettens Dom af 24de Juni 1861:
„De Indstævnte, Directionen for Brandforsikringsforeningen for rørlig Eiendom i Nørrejylland og Slesvigs Kjøbstæder m. v., bor til Citanten, Kjøbmand L. W. Saks i Aalborg, betale de paastævnte 1,400 Rdl. med Renter deraf 4 pCt. p. a. fra den 15de December 1859 til den 26de Mai f. A. og 5 pCt. p. a. fra sidstnævnte Dato indtil Betaling skeer. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Naar det i Begyndelsen af den 11te § i Foreningens Love siges, at „Forsikringen gjælder for al Veskadigelse ved Ild“ maa det antages, naar hermed sammenholdes §'s øvrige Indhold samt § 1, at herved ifkun sigtes til den Veskadigelse, der foranlediges ved Ildsvaade eller Ildbrand.

Af Alt, hvad der foreligger, fremgaaer det imidlertid, at den Explosion af Dampkjedlen i Indstævnets Brænderi, i Anledning af hvilken han under nærværende Sag kræver Erstatning, ikke har været en Følge af en i Brænderiet forud opkommen Ildbrand.

Skjøndt det nu vel er en Selvfølge, at Explosionen og den ved samme bevirkede Skade ikke vilde have fundet Sted, saafremt der ikke havde været Ild under Kjedlen, vil denne Omstændighed, da saadan Anvendelse af Ild, der var nødvendig til Værkets Drift, ikke kan henføres

til Ildsaaade eller Ildbrand, ei kunne begrunde nogen Erstatningspligt for Titanterne, i hvilken Henseende endnu bemærkes, at Indstævntes Fyrbøder og Brænderibestyrer have udsagt, at de antage, at Sprængningen er bleven bevirket ved et forhindret Tillob af Vand til Kjedlen, efterat Værket var sat i Gang.

I Genhold til det Anførte ville Titanterne blive at frifinde for Indstævntes Tiltale i denne Sag, hvorhos Processens Omkostninger for begge Parter efter Omstændighederne findes at burde ophæves.

Eti kendes for Ret:

Titanterne bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Parter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rdl.

Den indkomne Doms Præmisser lyde saaledes: „Under nærværende Sag søger Titanen, Kjøbmand L. W. Saks i Aalborg, sig hos de Indstævnte, Directionen for Brandforsikringsforeningen for rørlig Eiendom i Nørre Jyllands og Slesvigs Kjøbstæder m. v., tilfjendt Erstatning for det ham ved en hans Dampbrænderi i Aalborg den 15de December 1859 overgaaet Ildsaaade tilføiede, hos Foreningen forsikrede, Tab med 1,400 Rdl., samt Renter 4 pCt. p. a. fra den 15de December 1859 til den 26de Mai f. A. og 5 pCt. p. a. fra sidstnævnte Dato, indtil Betaling stæer, saavelsom Sagens Omkostninger skadesløst.

Den indstævnte Direction, der har samtykket i Sagens Udførelse her for Retten, har derimod, næst at bemærke, at Foreningen ifølge de for samme gjældende, under Sagen fremlagte, Love §§ 1 og 11 kun indstaaer sine Medlemmer mod Tab, foranlediget ved Ildsaaade, benægtet, at den Skade, hvorfor der under nærværende Sag søges Erstatning, er sovaarsaget af nogen Brænderiet overgaaet Ildsaaade, og derfor paaستاet sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt, idet den har anført, at, efter hvad der er oplyst, exploderede Kjedlen i Titanens Dampbrænderi ikke som Følge af en Brænderiet overgaaet Ildsaaade, men alene paa Grund af, at Maskineriet ikke var i fuldkommen Orden, hvorfor Ansvarer alene kan paaligge Titanen, og at denne Explosion atter, rimeligviis ved at Ilden under Kjedlen som en Følge af Explosionen er bleven spredt omkring i Brænderiet, fremkaldte en ubetydelig Ildsaaade i samme, som dog snart slukkedes.

Om der imidlertid end, som af de Indstævnte anført, i de fremkomne Oplysninger er Grund til at antage, at Explosionen er det første Moment, og at Ild og Lue derefter har viist sig slaaende ud af Vinduet, saa kan der dog ikke gives dem Medhold i, at det skulde være tilstrækkeligt gobigjort, at Explosionen er foranlediget ved en Uorden i Maskineriet, endfige ved nogen Titanen tilregnelig Uorden, da det, der i saa Henseende er oplyst, alene støtter sig til de af Titanens Fyrbøder og Brænderibestyrer fremsatte Gissninger; og efter disse Oplysningers

Bestaaenhed kan der ligesaalet gives de Indstævnte Medhold i, at Citanten ved ikke under de senere stedsundne Forhandlinger at fremsætte nogen Indsigelse derimod, skulde ansees at have erkjendt, at Explosionen er foranlediget af en Uorden i Maskinen, og være bunden ved en saadan Erkjendelse.

Da det derhos, om end Tilstopning af Rørene maatte have været en medvirkende Grund til Kjedlens Sprængning, dog er unægteligt, at Ilden under Kjedlen har været den første og egentlige Aarsag til Explosionen, saa at denne og den derved bevirkede Skade ganske vist maa siges at være forarsagede ved Ild, samt da den tegnede Forsikkring efter § 11 i Foreningens Love „gjælder for al Bestaabigelse ved Ild (Ulynd, som ei tænder, derunder indbefattet), der ei er forarsaget ved nogen Øvrigheds Foranstaltning eller ved Krig“, skjønt det ikke rettere end, at de Indstævnte maa være pligtige til at betale Citanten den paastaede Erstatning, imod hvis Størelse der isvrigt ingen Indsigelse er fremsat.

De af Citanten paastaede Renter ville derhos, da heller ingen Indsigelse imod dem er fremsat, blive at tilkjende ham.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Det fornødne stemplede Papir er brugt under Sagen“.

Nr. 48. **Bogmand And. Thomsen** (Ingen)
contra

Ekrædermester F. Conrad (Institråad Bunken, efter Ordre), angaaende Spørgsmaalet, om Hovedcitanten er pligtig at betale et ham af Contracitanten affordret Beløb, stort 188 Rdl. 24 Sk. med Renter.

Landsøver. samt Hof. og Stadsrettens Dom af 4de Novbr. 1861: „Contrasagen hæves. Til Hovedcitanten, Ekrædermester F. Conrad, bor Contracitanten, Bogmand And. Thomsen, betale de paastævnte 188 Rdl. 24 Sk. med 5 pCt. aarlig Rente deraf fra 12te April 1856, indtil Betaling skeer, og Hovedspørgsmaalets Omkostninger med 15 Rdl. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven. Der foreslægges Procurator Møller en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afgjelse til paa behørigt stemplet Papir at lade affrive den af ham den 29de April d. A. irettelagte Regning“.

Højesterets Dom.

Da Contracitanten, efterat Hovedcitanten havde udtaget Stævning, hvorved Landsøver. samt Hof. og Stadsrettens Dom af 4de November 1861 paaantes til Højesteretsaaret 1862, ifølge dertil meddeelt og Modparten forkyndt Anticipationsbevilling har efter erholdt Bevilling til fri Process contraappelleret bemeldte Dom til Stadsfæstelse, og Hovedcitanten

ved Sagens Foretagelse i Høiesteret ikke har givet Møde, vil efter den derom nedlagte Paastrand Dommen være at stadfæste, og Hovedcitanten have at betale Processens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, samt Salarium til Contracitantens befalede Sagfører for Høiesteret, Justitsraad Bunzen, med 40 Rdl.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunzen for Høiesteret betaler Hovedcitanten 40 Rdl. Saa betaler han og det Retssøgebyhr og Skriverenssalarium, der skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, der skulde have været brugt eller endnu bruges, hvis Sagen ikke for Contracitantens Vedkommende for Høiesteret havde været beneficeret. Endelig betaler han til Justitskassen 5 Rdl.

Nr. 171.

Statsraad Salicath

contra

Carl Theodorus Johansen, (Defensor Bunzen),

der tiltales for Loøtgængeri og Betleri.

Bedeløsborg Birk's Politirets Dom af 11te Febr. 1862: „Arrestanten Carl Theodorus Johansen bør hejsættes til Arbejde i Odense Evangearbejdsanstalt i 120 Dage og derhos udrede samtlige af Sagen flydende Omkostninger. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste April 1862: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Salomonsen og Beyer betaler Tiltalte, Muursvend Carl Theodorus Johansen af Vogensø Fattiggaard, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indanfede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Justitsraad Bunzen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indbankede Doms Præmisser hedder det: „Da det under nærværende fra Bedelsborg Birks Politiret indbankede Sag tilstrækkeligen er oplyst, at Tiltalte Muursvend Carl Theodorus Johansen af Bogense Fattiggaard, der er under Forfølgelse af Fattigvæsenet i Bogense og inlagt paa Fattiggaarden sammesteds, uden Fattigvæsenets Tilladelse og mod et ham af Politiet den 5te Juli s. A. givet Tilhold er bortgaaet fra Bogense og i omtrent en Ugestid har streift arbejdsløs omkring paa Landet og bettet, uden at søge lovligt Erhverv, maa det billiges, at han, der er langt over criminel Aavalder og i Aaret 1846 har været straffet for Veltteri samt i Aarene 1860 og 1861 for Løsgængereri og Veltteri, sidste Gang ved Skouby Herreds Politirets Dom af 20de September 1861 med Arbejde i Odense Tvangsarbejdshuus i tre Maanedes, ved den indbankede Dom er anseet for Løsgængereri og Veltteri efter Lov af 3die Marts 1860 §§ 1, 5 og 4, sammenholdt med Placaten af 21de December 1825, og da den af Underdommeren valgte Straf af Arbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt i 120 Dage findes passende, ligesom og Dommens Bestemmelser om Sagens Omkostninger billiges, vil denne i det Hele blive at stadfæste“.

Nr. 145.

Justitsraad Bunygen
contra

Peder Larsen, (Defensor Salicath),

der tiltales for voldeligt Overfald paa sagesløs Mand.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 29de Octbr. 1861: „Tiltalte, Huusmand Peder Andersen, bor for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte, Indsidder Peder Larsen, bor straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt til Districtslæge, Cancelliraad Müller, betale 4 Rdl. Actionens Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Procurator Meldola, og til Defensor, Procurator Eltong, 5 Rdl. til hver, udrede de Tiltalte saaledes, at Tiltalte Peder Andersen in solidum med Tiltalte Peder Larsen deraf erlægger $\frac{1}{3}$. Det ovenanførte Tiltalte Peder Larsen idømte Beløb til Districtslægen at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udførd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18de Febr. 1862: „Birketingsdommen bor ved Magt at stande, dog saaledes, at de vedkommende Districtslæge tilkjendte 4 Rdl. udredes i Forbindelse med de øvrige Actionens Omkostninger. I Salarium til Procuratorerne Alberti og Cancelliraad Petersen for Overretten betale de Tiltalte, Indsidder Peder Larsen og Huusmand Peder Andersen, begge af Hjortespring,

5 Rdl. til hver, der udredes efter det ved bemeldte Dom i Henseende til de øvrige Salarier bestemte Forhold. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom for Peder Larsens Vedkommende anførte Grunde, og med Bemærkning, at den af Gaardmand Claus Mortensen afgivne Forklaring er beediget, samt at det efter Overrettens Doms Afvigelse optagne Forhør ingen Indskyldelse kan faae paa Sagens Udfald, kjendes for Ret:

Landslover samt Hof- og Stadsrettens Dom bor, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tilstalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts nordre Virk hertil indankede Sag ere de Tilstalte, Indsibber Peder Larsen og Huusmand Peder Andersen, begge af Hjortelpring, actionerede, den Første for voldeligt Overfald paa sagesløs Mand og den Sidste for uansvarlig Forklaring for Retten.

Det Factum, der lægges Forstævnte til Last, bestaaer efter den af Gaardmand Claus Mortensen afgivne Forklaring deri, at Tilstalte, der Natten mellem den 15de og 16de September s. A. var kommen til Claus Mortensens Gaard og havde vækket denne med Budskab om, at en hos ham tjuende Person laae beffænket udenfor Gaarden, har, da Claus Mortensen var kommen udenfor Gaarden og havde nærmet sig Tilstalte, der tilligemed Tilstalte Andersen stod udenfor denne Sidstes Huus, for at bede dem om at være ham behjælpelig med at bringe den beffænkede Person i Huus, uden nogen dertil givne tilstrækkelig Anledning tilsoiet Claus Mortensen med knyttet Haand et Slag i Ansigtet paa den høire Side af Næsen, saa at der gif Hul, og da Claus Mortensen, der var faldet om, forsøgte at reise sig, endnu et Slag i den venstre Linding, hvorefter Tilstalte, da Claus Mortensen atter faldt om og tabte Besindelsen, gjentagne Gange sparkede ham med sin Støvlehæl i den høire Side.

Ifølge den af vedkommende Læge den 21de næstefter afgivne Erklæring fandtes der ved Undersøgelsen samme Dag en Haardhed og nogen Eruulst, forbunden med Smerte, i Claus Mortensens høire Side, samt endnu Spor af en Sugillation paa høire Kind tæt ved Næsen, som kunde antages at være en Følge af Slaget i Ansigtet, uden at nogen af disse Contusioner dog kunde antages at ville medføre nogen skadelig Følge i Fremtiden.

Vel har nu denne Tilstalte under de forinden Underrettedommens Afvigelse optagne Forhører forklaret, paa Grund af sin berusede Tilstand hiin Nat, ikke at kunne mindes at have slaet eller sparket Claus Mortensen, ligesom han og

under et efter Overrettens Kjendelse optaget yderligere Forhør har benægtet at have tilføjet Claus Mortensen nogen Overlast; men ligesom denne sidste Fragaaelse ei ifølge Lovens 1—15—1 kan komme i Betragtning, saaledes kan det ei heller, ifølge hvad der er oplyst, antages, at Tiltalte har den ommeldte Nat været i nogen særdeles Grad beruset; og da Claus Mortensens Forklaring derhos bestyrkes, deels ved Tiltalte Andersens Forklaring, deels ved dennes Hustrues edelige Udsagn om, at hun hørte Claus Mortensen strige Gevalt og strax efter Overfaldet angive P. Larsen som den Skyldige, deels endeligen ved hvad der isøvrigt er oplyst om den Tilstand, hvori Claus Mortensen, der er gammel og svagelig, befandt sig efter Overfaldet, ved hvilket ingen Anden var tilstede, end begge de Tiltalte, idet ingen Mistanke, efter hvad der under Sagen er fremkommet, kan falde paa Tiltalte Andersens, maa denne Forklaring i det Væsentlige lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse.

Som Følge heraf vil denne Tiltalte blive at ansee efter Forordningen af 4de October 1833 § 3, jfr. §§ 6 og 9, — og ikke, saaledes som i Underrettsdommen antaget, efter samme Forordnings § 1, jfr. §§ 6 og 7 --, men Straffen findes efter Sagens Omstændigheder at kunne bestemmes til den i bemeldte Dom fastsatte, nemlig 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød.

Betræffende dernæst Tiltalte Andersen, da har denne Tiltalte vel afgivet vakkende og tildeels modsigende Forklaringer angaaende det mellem Claus Mortensen og Tiltalte Larsen Passerede, men da der imod hans Benægtelse ikke er tilstrækkelig Foie til at antage, at han forsættligen er afvegen fra Sandheden, hvorimod der er nogen Grund til at gaae ud fra, at hans Erindring om det Passerede som Følge af, at han havde nydt en Deel Brændeviin, ei har været paalidelig, maa det billiges, at denne Tiltalte er tillagt Frifindelse for Actors Tiltale, imod in solidum med Tiltalte Larsen at udrede $\frac{1}{3}$ Deel af Actionens Omkostninger, derunder Salairerne til Underrettsfogederne.

Da Underrettsdommens Resultat ifølge det Foransførte billiges, vil den være at stadfæste, dog saaledes, at det vedkommande Districtslæge for en efter det Offentliges Requisition afholdt Synsforretning over Claus Mortensens tilkændte Beløb af 4 Rdl. bliver at udrede som en Deel af Actionens Omkostninger, og ville de Tiltalte derhos blive pligtige i Salarium til Actor og Defensor for Overretten at betale 5 Rdl. til hver, efter det ovennævnte med Hensyn til de øvrige Salairer bestemte Forhold.

Nr. 170.

Advocat Liebe

contra

Peder Madsen, (Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri.

Sunds og Gudme Herreders Eyrarets Dom af 6te Febr. 1862:
„Arrestanten Peder Madsen bør henfættes til Tugthuusarbejde paa Livstid; saa bør han og udrede alle af Actionen lovligt flydende Om-

kostninger, og deriblandt Salair til Actor, Procurator Vilhjelms, 6 Rdl., og til Defensor, Procurator Hansen, 5 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Landsover- samt Hof- og Stadskretens Dom af 11te April 1862: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Bastrup og Secretair Schouberg, betaler Arrestanten Peder Madsen 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiestrets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadskretens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Etatsraad Salicath for Høiestret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende ved Sunds og Gudme Herreders Extraret den 6te Februar d. A. paadømte og derefter hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Peder Madsen for Tyveri. Ved egen med de iøvrigt tilveiebragte Oplysninger stemmende Tilstaaelse er han overbeviist en Dag i afvigte October Maaned, da han passerede Gaardmand Mogens Hansens Enkes Gaard paa Staarup Mark, at have tilvendt sig et bemeldte Enke tilhørende Stykke Værrød paa 37 Alen, der er vurderet til 8 Rdl., og som var ublagt til Bleg paa en Mark tæt ved Gaarden. Arrestanten begav sig derefter med Værrødet hen til et Hegn i Nærheden og skjulte det under nogle Buske, for senere at tage det der og benytte det, men hvor det kort efter fandtes og blev tilbageleveret til Bestjaalne.

For ommeldte Tyveri vil Arrestanten, der er 43 Aar gammel, og som ved Høiestrets Dom af 10de December 1852 for 4de Gång begaaet Tyveri er straffet med 8 Aars Tugthuusarbejde, nu være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 17 og 82, jfr. Lov af 29de December 1850, med Tugthuusarbejde paa Livstid, og da han ved Underretsdommen er tilfunden denne Straf, og da Dommens Veflemmelse om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den indankede Dom være at stadfæste".

Onsdagen den 14de Mai.

Nr. 152.

Advocat Brock

contra

1) **Mads Peder Larsen**, 2) **Hans Peter** eller **Peder Rasmussen** og 3) **Peter Johansen**, ogsaa kaldet **Krojer**, (Defensor for Larsen, Salicath, for Rasmussen, Bungen og for Johansen, Liebe),

der tiltales, Nr. 1 og 2 for Forfærdigelse og Udgivelse af falske Penge og Nr. 3 for Meddeclagtighed i de af fornævnte 2 Tiltalte begaaede Forbrydelser, samt for Attentat paa Udgivelse af falske Penge.

Holbek Kjøbstads Eyrarets Dom af 7de Decbr. 1861: „Arrestanterne Mads Peder Larsen, Hans Peter Rasmussen, Peter Johansen, ogsaa kaldet Krojer og Ole Hansen bor hensejtes til Forbedringshuusarbeide, de trende Forstnævnte hver i 6 Aar og Sidstnævnte i 1 Aar. Actionens Omkostninger, derunder i Salarium til Actor, Procurator Christensen, 8 Rdl., og til hver af Defensorerne, Procurator Arboe, Candidatus juris Harboe, Fuldmægtig Bachevold og Examinatus juris Ohlmann, 5 Rdl. udredes af Arrestanterne Mads Peder Larsen, Hans Peter Rasmussen og Peter Johansen, Een for Alle og Alle for Een, med $\frac{3}{4}$ Dele og af Arrestanten Ole Hansen med $\frac{1}{4}$ Deel. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de Marts 1862: „Arrestanten Ole Hansen bor for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestanten Peter Johansen, ogsaa kaldet Krojer, bor hensejtes til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar. Med Hensyn til de Arrestanterne Mads Peder Larsen og Hans Peter Rasmussen idømte Straffe samt Actionens Omkostninger bor Birketingsdommen ved Magt at stande. Actor og Defensorerne for Overretten, Procuratorerne, Cancelliraad d'Auchamp, Herforth, Christensen, From og Lindhard, tillægges i Salair 10 Rdl. hver, som udredes paa den med Hensyn til Salairerne for Underretten bestemte Maade. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiefsterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltalte Peter Johansens Forhold med paa Forlangende at have modtaget af Tiltalte Mads Peder Larsen 4 à 5 falske Tiirskillinger samt af Tiltalte Hans Peter Rasmussen een falsk Tiirskilling i det Diemed at udgive disse ikke findes at kunne hensejres

under Forordningen af 11te April 1840 §§ 72 og 80, men vil være at bedømme arbitrairt efter Grundsætningerne i disse Lovbestemmelser, og forøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom for de for Høiesteret Tiltaltes Bedkommende anførte Grunde, vil samme, forsaavidt den er paaanket, være at stadfæste, dog at Straffetiden for Peter Johansen findes at kunne bestemmes til eet Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stånde, dog at Straffetiden for Peter Johansen bestemmes til eet Aar. I Salarium til Advocat Brock, Statsraad Salicath, Justitsraad Bungen og Advocat Liebe for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Holbek Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag tiltales Arresterterne Mads Peder Larsen og Hans Peter Rasmussen for Forfærdigelse og Udgivelse af falske Penge, Arrestanten Johansen ogsaa kaldet Krøjer for Medbeelagtighed i bemeldte Forbrydelser samt for Attentat paa Udgivelse af falske Penge.

Den af Arrestanten Mads Peder Larsen afgivne og ved det isvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse gaaer ud paa, at han, da det engang efter Fastelavn f. A. kom paa Tale imellem ham og Arrestanten Johansen, at det kunde være godt, hvis de kunde støbe nogle Penge, i Forening med denue forsøgte at støbe et Markstykke, hvilket dog ikke lykkedes, hvorfor det strax blev bortkastet, og har han i et efter Overrettens Kjenndelse optaget yderligere Forhør med Hensyn hertil nærmere forklaret, at der hverken mellem ham og Arrestanten Johansen havde fundet nogen udtrykkelig Aftale Sted om at udgive dette Markstykke, eller at han selv under Forsøget havde nogen bestemt Tanke i denne Retning, men at Markstykket, hvis Forsøget var falbet heldigere ud, dog muligens vilde være bleven udgivet.

Herefter foretog han intet nyt Forsøg, før han af sin Huusbond havde modtaget Resten af sin Løn den 1ste Mai forrige Aar, fra hvilken Dag og indtil sin Anholdelse den 19de Juli f. A. han derefter har forfærdiget ialt 1 falsk Rigsdaler, 4 falske Markstykker samt 7 à 8 falske Fjirskillinger, idet han nemlig af noget Bly, som henlaae i hans Huusbonds Mølle, tilbandede Blyplader af Størrelse som den Mønt, han vilde estergjøre, og lagde disse Blyplader imellem to ægte Mønter af samme Slags, hvorefter han ved et Slag med en Øxe paa den øverste af de ægte Mønter frembragte et fordybet Indtryk i Blypladen af

Præget paa de ægte Mønter og derefter, forsaavidt disse vare rislede i Kanten, ved at trykke en ægte Mønt imod Kanten af Blypladen frembragte lignende Rifler i Kanten paa denne. Disse Blyplader bleve derefter gjorte blanke med Qvifels eller Knappulver, og har Arrestanten af disse falske Mønter selv udgivet 2 Markstykker og en Fjirskilling samt forsøgt at udgive 1 Rigsdaler, medens han af de øvrige eftergjorte Mønter har overladt Arrestanten Masmussen 2de Markstykker, for hvilke han af denne modtog et Bederlag af 12 Sk., samt en Fjirskilling, hvilken denne imidlertid atter overlod Arrestanten Johansen til Udgivelse tilligemed 4 à 5 Fjirskillinger, som Arrestanten Larsen i lige Siemod leverede Johansen, samt endeligen for et Bederlag af 2 Sk. vil have leveret Arrestanten Hansen en Fjirskilling, hvad denne dog har benægtet.

For dette Forhold vil Arrestanten, der er født den 7de December 1844 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, uagtet Uundkommenheden af de af ham frembragte falske Mønter, ikke kunne undgaae, som ogsaa ved den indaukede Dom statueret, at ansees efter Forordningen af 11te April 1840 § 70 med en Straf af 6 Aars Forbedringshuusarbeide.

Arrestanten Hans Peter Masmussen har tilstaaet, at han, efterat det var lykkedes ham at udgive de to falske Markstykker, han havde modtaget af Arrestanten Larsen, selv paa samme Maade som denne har forfærdiget to falske Markstykker, som han, skjøndt forgjæves, søgte at udgive, samt at han har leveret Arrestanten Johansen til Udgivelse den ene falske Fjirskilling, som han havde modtaget af Arrestanten Larsen, hvorfor denne Arrestant, der er født den 14de December 1843 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ogsaa retteligen ved den indaukede Dom efter Forordningen af 11te April 1840 § 70, jfr. § 72, findes anset med en Straf af 6 Aars Forbedringshuusarbeide.

Arrestanten Peter Johansen har vedgaaet saavel at have deeltaget med Arrestanten Larsen i det første Forsøg paa at støbe 1 Mark som ogsaa selv at have forfærdiget paa samme Maade som denne en Fjirskilling, men imod hans Benægtelse af, at disse Mønter vare bestemte til Udgivelse, er herfor intet Beviis fremkommet, ligesaaalidet som for, at han, som af Arrestanterne Larsen og Masmussen paastaaet, skulde have forlebet Eidstrævnte til Udgivelse af de falske Mønter ved at forsikre ham, at han herfor ikke kunde straffes, da Folk jo kunde see, hvad det var for Penge, de modtog, eller for, at han, som Arrestanten Larsen har paastaaet, skulde have givet denne Anvisning paa at pubse de falske Mønter blanke med Knappulver, som et dertil formeentligen bedre Middel end Qvifels.

Derimod vil denne Arrestant ikke kunne undgaae Strafansvar for, som af ham vedgaaet, skjøndt vidende om, at de af Arrestanten Larsen forfærdigede Mønter af ham bleve udgivne, at have poleret 1 à 2 af Larsen forfærdigede falske Fjirskillinger blanke med Knappulver, uden at der vil kunne tages noget Hensyn til hans Anbringende om kun at ville have poleret disse Fjirskillinger for at prøve, om de kunde blive blanke, samt, efterat det virkelig var lykkedes ham ved Poleringen at gjøre dem blanke, at have tilbageleveret dem til Arrestanten

Larsen, uden at have havt nogen Tanke om, at de af denne vilde blive udgivne, ligesom det ei heller findes at kunne disculpere ham, at han har erklæret at være uvidende om, at netop disse Fjirskillinger ere blevne udgivne. Endvidere vil han være at drage til Ansvar for af Arrestanten Larsen at have modtaget for 8 Sk. Cigarer, som denne med hans Vidende vil have indkjøbt for et falskt Markstykke, samt endeligen for, som ovenfor berørt, paa Forlangende at have modtaget af Larsen 4 à 5 falske Fjirskillinger, samt af Rasmussen en falskt Fjirskilling i det Niemed at udgive disse til en hos deres sælles Huusbond møllesøgende Gaardmand, hvis denne skulde have Penge tilbage, hvilket dog ikke skee, da bemeldte Gaardmand erlagde sin Betaling saaledes, at han Intet skulde have tilbage.

Straffen for denne Arrestant, der er født den 4de October 1836 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, findes efter Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 71, 2det Membrum, § 70, jvfr. § 77, samt § 72, jfr. § 80, at kunne bestemmes til 2 Aars Forbringingshuusarbeide, medens han ved den indankede Dom efter bemeldte Forordnings § 71, 1ste Membrum, jfr. § 70, er anset med lige Straf i 6 Aar.

.....
 Om Erstatning bliver under Sagen ikke Spørgsmaal, da denne er frasalden af samtlige Skadelidte.

Da Underrettsdommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger, som ere paalagte Arrestanterne Larsen, Rasmussen og Johansen in solidum med $\frac{3}{4}$ Dele og Arrestanten Hansen med $\frac{1}{4}$ Deel, og hvorunder Sakaverne til Actor og Defensorerne findes passende bestemte, billiges, vil bemeldte Dom i Overeensstemmelse hermed og med det ovenfor Anførte være deels at forandre, deels at stadfæste“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dommes Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sæssioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 Sk. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de Egl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandling (F. Høgel). — Trykt hos J. J. Schults.

Høiesterets Tidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 12.

Den 6te Juni.

1862.

Første ordinaire Sessjon.

Onsdagen den 14de Mai.

Nr. 100.

Advocat Liebe

contra

1) Jens Peder Christensen, 2) Ane Kirstine Jørgensdatter, Rasmus Andersens Enke, 3) Trine Margrethe Pedersen, 4) Ane Marie Madsdatter, Peder Andersens Hustru, 5) Sophie Rasmusdatter og 6) Karen Christensdatter, August Pedersens Hustru, (Defensør for Nr. 1, 3, 4 og 5 Bunken, for Nr. 2 Brod og for Nr. 6 Salicath).

der tiltales, Nr. 1 Jens Peder Christensen for Mord, for Medvideri i det af Medtilstalte Trine Margrethe Pedersen begaaede Mordattentat og for Deelagtighed i et andet Mordattentat, Nr. 2 Ane Kirstine Jørgensdatter, Rasmus Andersens Enke, for attenteret Mord, for at have forlokket eller tilskyndet førnævnte Trine Margrethe Pedersen til det af hende begaaede Mordattentat, for Deelagtighed i et Mordattentat, for at have forledet og tilskyndet til Mord samt for Hoer, Nr. 3 Trine Margrethe Pedersen for Mordattentat, for Medvideri i et Mordanslag og for at have hjulpet Medtilstalte Jens Peder Christensen med at ophænge Liget af den af ham Myrdede, Nr. 4 Ane Marie Madsdatter, Peder Andersens Hustru, for at have givet Anvisning til Mord, Nr. 5 Sophie Rasmusdatter for Medvideri i et intenderet Mord og Nr. 6 Karen Christensdatter, August Pedersens Hustru, for at have raadet og tilskyndet til Mord.

Vordingborg nordre Birk's Extrarets Dom af 7de Januar 1861:
„Arrestantinden Ane Kirstine Jørgensdatter, Gaardmand Rasmus Au-
VI. Margana.

derfens Enke, og Arrestanten Jens Peder Christensen bor have deres Liv forbrudt og lægges paa Steile og Hjul. Arrestantinderne Karen Christensdatter, Indsidder August Pedersens Hustru, og Trine Margrethe Pedersen bor hensejtes til Arbeide i Tugthuset, den Første i 10, den Anden i 8 Aar. Arrestanten, Huusmand Hans Jensen, og Tiltalte Ane Marie Madasdatter, Hofter Peder Andersens Hustru, bor hensejtes til Arbeide i Forbedringshuset, den Første i 1 Aar, den Anden i 3 Aar. Tiltalte Sophie Rasmussdatter bor hensejtes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Samtlige Tiltalte betale hver for sit Vedkommende Omkostningerne ved deres Arrest. De øvrige af Sagen lovligt flydende Omkostninger, hvoriblandt i Salair til Actor, Procurator Hjort, 15 Rdl., og til hver af Defensørerne, Procuratorerne Ringberg, Schaarup og Sorgenen, 12 Rdl., betale samtlige Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, saaledes at M. K. Sorgenesdatter deri deeltager med $\frac{1}{14}$, T. P. Christensen med $\frac{2}{14}$, E. M. Pedersen og K. Christensdatter hver med $\frac{2}{14}$, M. M. Madasdatter, H. Jensen og S. Rasmussdatter hver med $\frac{1}{14}$. At efterkommes ved Øvrighedens Foranstaltning under Udferd efter Loven".

Landsover. samt Hof. og Stadsrettens Dom af 4de Octbr. 1861: „Arrestantinden Trine Margrethe Pedersen bor have sit Liv forbrudt. Arrestantinden Karen Christensdatter og Tiltalte Ane Marie Madasdatter bor hensejtes til Forbedringshuusarbeide hver i 6 Aar. I Henseende til de Arrestanten Jens Peder Christensen, Arrestantinden Ane Kirstine Sorgenesdatter og Tiltalte Sophie Rasmussen idømte Straffe bor Underrettsdommen ved Magt at stande. Sagens Omkostninger, derunder Salairerne til Actorene, Procurator Hjort for Underretten og Cancelliraad d'Auchamp for Overretten, 15 Rdl. til hver, til Defensørerne, Procuratorerne Ringberg, Schaarup og Sorgenen for Underretten samt Naasloff, From og Beyer for Overretten, 12 Rdl. til hver af de 2 Forstævnte saavel som til Naasloff og From og 8 Rdl. til hver af de 2 Andre, udredes af Arrestantinden Ane Kirstine Sorgenesdatter, dog at de 5 andre Tiltalte in solidum med hende deeltage i deres Udredelse, Enhver for sit Vedkommende, og iøvrigt, hvad navnlig Salairerne angaaer, Arrestanten T. P. Christensen alene for en Halvdeel, han fremdeles tilligemed Arrestantinderne E. M. Pedersen og K. Christensdatter, Alle for Een og Een for Alle, for en Tjerededel, og de Tiltalte M. M. Madasdatter og Sophie Rasmussdatter, indbyrdes solidarisk, for en Tjerededel. At efterkommes under Udferd efter Loven".

Høiesterets Dom.

Forjaavidt Tiltalte Trine Margrethe Pedersen har vedgaaet, deels intet Skridt at have foretaget for at hindre Udførelsen af hendes Broders og Madmoders Planer mod hendes Husbonds Liv, deels efter dennes Mord at have været sin Broder behjælpelig med at ophænge Liget, findes der, i Betragtning af, at bemeldte Tiltalte dengang var under 15 Aar, og naar tillige henføres til, at hun i sidstnævnte Henseende iffm har handlet efter sin Madmoders gjentagne Befaling, og at hun efter sin Forklaring af Frygt for de andre to Tiltalte ei har vovet at forraade Noget om Misgjerningen, ikke derfor at kunne idømmes hende nogen Straf, hvorimod hun ved den indankede Dom paa de deri anførte Grunde rettelig er idomt Livsstraf for det af hende begaaede Attentat paa Mathias Munderjens Liv.

Tiltalte Sophie Mathiusdatters Straf findes i Betragtning af hendes Ungdom, og da hun efter sin Forklaring af Frygt for sin Madmoder ikke vovede at aabenbare Noget om det paagjældende Mordforsøg, at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brod i 2 Gange 4 Dage.

Det af Tiltalte Karen Christensdatter udviste Forhold vil i det Hælfhed være at bedømme efter Analogien af Forordningen af 4de October 1833 § 27, jfr. § 14, og Straffen derfor at bestemme til 2 Aars Forbedringshussarbejde.

Med Hensyn til de øvrige tre Tiltalte vil den indankede Dom være at stadfæste i Genhold til de i samme for deres Vedkommende anførte Grunde, mod hvilke intet Væsentligt findes at erindre, idet derhos bemærkes, at de Høiesteret forelagte nye Dplysninger afgive en yderligere Hjemmel for at lægge den af Tiltalte Ane Marie Mathsdatter afgivne Tilstaelse til Grund ved Bedømmelsen af hendes Forhold.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver. samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes for Sophie Mathiusdatter til 2 Gange 4 Dage og for Karen Christensdatter til 2 Aar. Advocat Liebe, Justitsraad Bunzen, Advocat Brock og Statsraad Salicath tillægges i Salarium for Høiesteret hver 30 Rdl., der udredes af de Tiltalte paa den i bemeldte Dom med Hensyn til de øvrige Salarier fastsatte Maade.

I den inbankede Doms Præmisser hebdet det: „Under nærværende, i første Instants inden Bordingborg nordre Virks Etraret af Dommeren med tiltagne Meddomsmænd den 7de Januar d. A. paaftjendte Sag sigtes 1) Arrestanten Jens Peder Christensen for Mord, Medvideri i et af Medtiltalte Erine Margrethe Pedersen begaaet Mordattentat, samt for Deelagtighed i et andet Mordattentat, 2) Arrestantinden Ane Kirstine Jørgensdatter, Enke efter Gaardmand i Viemose Rasmus Andersen, for attenteret Mord, for at have forlebet og tilskyndet til Mord, for at have forloffet eller tilskyndet Medtiltalte Erine Margrethe Pedersen til Mordattentat, for Deelagtighed i et saadant samt for Hoer, 3) Arrestantinden Erine Margrethe Pedersen for Medvideri i et Mordanslag og for at have hjulpet Arrestanten Jens Peder Christensen med at ophænge Liget af den af ham Myrbede, samt for Mordattentat, 4) Tiltalte Ane Marie Madsdatter, Høler Peder Andersens Hustru, for at have givet Anviisning til Mord, 5) Tiltalte Sophie Rasmusdatter for Medvideri i intenderet Mord og 6) Arrestantinden Karen Christensdatter, Indsidder August Pedersens Hustru af Viemose, for at have raadet og tilskyndet til Mord. — En 7de i 1ste Instants medtiltalt Person, Hunsmand Hans Jensen af Viemose, er ved Døden afgaaet efter Underrettsdommens Forkyndelse for ham.

Hvad angaaer 1) Arrestanten Jens Peder Christensen, da er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligt godtgjort, at han har gjort sig skyldig i de ham paaftjendte Forbrydelser, i hvilken Henseende bemærkes Følgende:

Arrestanten, der er født den 18de September 1839, kom i en Alder af 17 Aar til at tjene hos Gaardmand Rasmus Andersen i Viemose, med hvis Hustru, Arrestantinden Ane Kirstine Jørgensdatter, der ikke levede noget lykkelig Samliv med sin meget ældre Mand, Arrestanten, efter hvad han har forklaret, fra November Maaned 1858 kom til at staae i utugtig Forbindelse, navnlig efter Opfordring fra Arrestantindens Sibe. Noget Tid efter, saavidt han mindes, bragt efter Nytaar 1859, begyndte Arrestantinden at tale til ham om at staffe hendes Mand afveien; fra først af vil han imidlertid have følt Rædsel og Afsky for en saadan Handling, men, da Arrestantinden vedblivende og idelig opfordrede ham dertil og loffede ham ved Løfte om paafølgende Ægteskab, gik han omiøder, i det Haab, at Gjerningen skulde blive uopdaget, ind paa hendes Duffe, og talte navnlig, efterat nogle Forsøg paa at bringe Rasmus Andersen af Dage paa anden Maade — hvorom nærmere nedenfor — vare mislykkede, med hende om, at den sniibeste Maade at blive af med Manden vilde være at quæle og dernæst at hænge ham, uden at der dog blev lagt nogen nærmere bestemt Plan til den paatænkte og beslattede Forbrydelses Udførelse. End ikke da Arrestantinden den Dag, paa hvilken Rasmus Andersen blev myrbedt, nemlig den 20de Marts 1859, udtrykkelig opfordrede ham til at udføre Mordet samme Dag, og han forsaavidt gik ind derpaa, som han lovede at gjøre det, hvis han kunde, havde han tænkt nærmere over, hvorledes han vilde bære sig ad; først da Rasmus Andersen, efterat de havde spist Mellemmad, tog ham med ud i Læden, for at han skulde hjælpe til med at flytte Havre, faldt det ham paa Veien ind, at

han kunde benytte sin Bugerem til at quæle N. Andersen. Dette gjorde han da ogsaa, idet han, medens N. Andersen stod køiet forover, bagfra kastede Kemmen, hvoraf han havde dannet en Løkke, om Halsen paa Andersen, hvorefter han stødte denne omkuld og trak til i Kemmen, idet han satte sit Knae mod Andersens Ryg, indtil denne, der ikke gjorde nogen Modstand eller streg, men kun raabte til Arrestanten, at han vilde blive uskyldig, efter vel omtrent et halvt Dvarteers Forløb havde ubaanded. Arrestanten spændte da atter Kemmen om sine Buger, hentedede i Bogskuffet en gammel Skagge og hængte senere, — efterat han havde meddeelt Arrestantinden, der stod i Kjøkkenet tilligemed hans Søster, Tiltalte Trine Margrethe Pedersen, Underretning om det Passerede med de Død: „nu er han forbi“, og forgjæves havde opfordret Arrestantinden til at hjælpe ham —, med sin nysnævnte Søsters Bistand den Afbøde i Skaggen over en Bjælke, saaledes dog at Liget for en stor Deel blev liggende paa det med Havreneg bedækkede Gulv. Arrestanten, der kort Tid efter Mordet, nemlig i April Maaned, forlob Rasmus Andersens Gaard, uden at der i Mellemtiden havde været Tale imellem ham og Arrestantinden om Ægteskab, modtog ved sin Bortreise af Sidstnævnte 40 Rdl. foruden Løste om flere Penge; det maa isøvrigt antages, at Arrestanten snart har følt Samvittighedsnag over sin Forbrydelse, og han har, ved under en Sammenkomst med Rasmus Andersens Svoger i Mai Maaned samme Aar at bekjende, hvad han havde gjort, selv givet Anledning til Sagens Forsøgning.

I Januar eller Februar Maaned 1859 var Arrestanten fremdeles Medvider i et af Medtiltalte Trine Margrethe Pedersen udøvet Forsøg paa at forgive N. Andersen ved Kaffe, hvori en Deel Phosphorsvovlstikker vare bleve kogte, og har han navnlig i denne Henseende vedgaaet, at han, da Arrestantinden A. R. Jørgensdatter ved den paagjældende Leilighed yttrede til T. M. Pedersen, at det ikke var værdt at begynde paa (nemlig at forgive N. Andersen med Phosphorsvovlstikker i Kaffen), sagde til hende, at, naar T. M. Pedersen vilde gjøre det, maatte hun — A. R. Jørgensdatter — ikke fraraade hende det, samt at han var tilstede, da N. Andersen drak Kaffen, hvori han vidste, at Svovlstikkerne vare kogte. N. Andersen havde imidlertid aldeles ingen Skade af den saaledes nyde Drik.

Endelig har Arrestanten vedgaaet, at han og A. R. Jørgensdatter eengang i samme Vinter, som N. Andersen blev myrdet, bleve enige om at ombringe denne, efter den A. R. Jørgensdatter af Medtiltalte Karen Christensdatter givne Anviisning, ved at give ham en Rævekage i Plukfist, og at han til den Ende begav sig til Karen Christensdatter for at faae hende til at besørge en Rævekage kjøbt; hun lovede vel at gjøre dette, men indlob det imidlertid, efter hvad hun selv har forklaret, fordi hun ikke ønskede, at hendes i den Retning givne Raad skulde følges; i ethvert Tilfælde blev Rævekagen ikke kjøbt, og det paatænkte Mordforsøg med en saadan ikke ført videre.

2) Arrestantinden Ane Kirstine Jørgensdatter, der er født den 10de Januar 1825, og som den 3die November 1848 blev ægteviet til Gaardmand Rasmus Andersen i Biemoose, i hvilket Ægteskab hun fødte 2 Børn, — har,

som det fremgaaer af det Ovenanførte, hvis Rigtighed hun, forsaabibt det angaaer hende, i det Væsemelige har vedgaaet, gjort sig skyldig i Hoer samt opfordret og tilstyndet det unge Menneffe, hvem hun nærmest maa antages at have forført til at indlade sig i utugtlig Forbindelse med sig, til at tage hendes 77aarige Mand af Dage. Selv er hun, efter hvad hun har forklaret, og hvilket Sagens Oplysninger synes at bekræfte, bleven fristet til det forbrøderiske Anslag imod sin Mand's Liv -- hvorpaa hun alt i Aaret 1857 havde gjort Forsøg -- ved det ulykkelige Forhold, der efterhaanden, tildeels paa Grund af Mandens Gjerrighed, havde udviklet sig imellem Egtfællerne; at gifte sig med Arrestanten efter Mandens Død havde dog albrig været hendes Mening; hun gav ham kun Haab derom for derved lettere at bevæge ham til Mordet. Ogsaa hun maa antages at angre dette, men isvrigt har hun, som antydet, oftere tænkt paa at faae sin Mand ryddet afveien. Hun har i denne Henseende forklaret, at hun en Dag i Aaret 1857 var meget bebrøvet over, at hendes Mand havde stændt paa hende, og derover beklagede sig for Tilstalte Ane Marie Madsbatter, som kom ind til hende, idet hun blandt Andet yttrede, at hun vilde ønske, at Vorherre vilde stille hende og hendes Mand. Da Tilstalte A. M. Madsbatter dertil bemærkede, at man jo kunde give Manden Noget ind, som han kunde døe af, og navnlig anførte, at Blaasteen var Forgift, og at det ikke var Synd at indgive Rasmus Anderjen Noget deraf i Kaffe, besluttede Arrestantinden at benytte dette Bink, da hun tilmed havde Blaasteen, som hun havde kjøbt til Farvning, og, efterat hun nogle Dage efter havde talt om det hende givne Raad, eller dog om, at hun ønskede at blive af med sin Mand, til Arrestanten J. P. Christensen, som dog har benægtet dette, saavelsom til Medtaltalte Sophie Rasmusbatter, som da tjente hos hende, uden at Noget af disse, efter hvad hun har paaftaaet, fraraade hende at foretage Noget i den Henseende, udførte hun 1 eller 2 Dage senere sin Beslutning, idet hun tog saameget som en Nøds Størrelse af Blaasteen og stødte det sammen med Candisjucker, hvornæst hun kom denne Blanding af Blaasteen og Sucker i en Kaffespølkum, hvori hun stænkede Kaffe for sin Mand. Denne yttrede vel, at Kaffen smagte bittert, men han tømte dog sin Kop; omtrent en halv Time efter sølte han sig ilde og klagede over Emerter i Maven, men han fastede dog ikke op, og, efterat han paa Forlangende havde faaet noget Mælk at drikke, begyndte han at befinde sig bedre. Dette Attentat, med Hensyn til hvilket Arrestantinden isvrigt har forklaret, at hun stod i den Formening, at det hendes Mand indgivne Quantum Blaasteen vilde kunne dræbe ham, ligesom ogsaa det kongelige Sundhedscollegium paa Forespørgsel har erklæret, at Nydelsen af det angivne Quantum Blaasteen antages almindeligviis at udsætte et sundt Individ for Livsfare, — har, efter hvad der er oplyst, dog ikke haft videre skadelige Følger for Rasmus Anderjens Sundhedstilstand, hvad enten dette nu har haft sin Grund i, at han ikke har nydt et saa stort Quantum Blaasteen, som ovenanført, eller i andre særegne Omstændigheder.

Fremdeles har Arrestantinden vedgaaet at have med Arrestanten J. P. Christensen været enig i den ovenfor omtalte Plan, at ombringe N. Anderjen ved en Røvelage, samt at have været Medvinder i det ligeledes omtalte, af

Meditaltale T. M. Pedersen udførte Mordattentat. Med Hensyn til dette sidste er der nogen Uoverensstemmelse mellem Arrestantindens og T. M. Pedersens Forklaringer; det tør imidlertid ikke imod Arrestantindens Benægtelse statueres, at hun just egentlig har forloftet T. M. Pedersen til Gjerningen, men ligesom hun dog ikke har turdet benægte at have begyndt Samtalen ved den paagældende Feilighed, og navnlig at have anført, at det var bleven hende anbefalet af T. M. Pedersens Moder, Medtaltale Karen Christensbatter, som et Middel til at fæste N. Andersen af Dage at give ham Kaffe, hvori der var kogt Svovlsfikker, saaledes maa hun, uaget hendes ovenfor omtalte Uttring til T. M. Pedersen, at „det ikke var værdt at begynde derpaa“, dog i hvert Fald ansees at have været fuldkommen enig i Forsøget, hvortil hun ydermere, da T. M. Pedersen ved Arrestantindens Bortgang i et Grinde fra Huset, spurgte hende: „om hun saa maatte gjøre det“, udtrykkelig gav sit Samtykke. Som Vidnesbyrd om, hvor rodfæstet Tanken og Beslutningen om at ombringe sin Mand var i Arrestantindens Sjæl, kan til Slutningen bemærkes, at hun selv har vedgaaet, at hun i Vinteren 1858—59 lod bede i Kirken for sin Mand, skjøndt denne ikke var syg, for at N. Andersens Død, som var fast besluttet af hende og Arrestanten J. P. Christensen, i sin Tid skulde faae „et naturligt Udseende“.

Arrestanten og den ovennævnte Arrestantinde, af hvilke Ingen tidligere har været straffet eller tiltalt, ere ifølge det ovenfor Bemærkede ved Underrettsdommen rettelig dømt til at have deres Liv forbrudt og at lægges paa Steile og Gul, den Første i Genhold til Forordningen af 4de October 1833 § 10, jfr. Danske Lovs 6—9—12 og Forordningen af 16de October 1697, den Sidste i Medfør af de nævnte Lovsteder sammenholdte med Forordningen af 4de October 1833 § 26, idet for Begges Vedkommende, den kvalificerede Livsstraf respective for at have myrdet og for at have forledet Arrestanten til at myrde Gaardmand Rasmus Andersen absorberer de af dem for de ommeldte Mordattentater eller Deelagtighed deri forskyldte Straffe, nemlig for Arrestantens Vedkommende ifølge Forordningen af 4de October 1833 § 27, jfr. § 14, og Analogien af sidstansførte Lovbestemmelse og for Arrestantindens Vedkommende ifølge Danske Lovs 6—6—22, jfr. Forordningen af 4de October 1833 § 14, og denne Forordnings § 27, jfr. dens § 14, samt Analogien af sidstnævnte Lovbestemmelse saavel som den af Arrestantinden ifølge Danske Lovs 6—13—24, jfr. Forordningen af 24de September 1824 § 2 forskyldte Hoerstraf.

3) Arrestantinden Trine Margrethe Pedersen har vedgaaet, at hun i Vinteren 1858—59 oftere har hørt sin Madmoder, Arrestantinden A. K. Jørgensbatter, og sin Broder, Arrestanten J. P. Christensen, tale om, at Rasmus Andersen skulde aflives, samt at hun, da Broderen, som ovenanført, kom ind i Kjøkkenet og meddeelte, at han havde fuldført Drabet, paa Arrestantindens A. K. Jørgensbatters gjentagne Bejaling ledsagede Broderen ud i Laden for at hjælpe til at hænge Liget op og ogsaa virkelig var behjælpelig herved, skjøndt hun ikke ret har kunnet mindes paa hvilken Maade, idet hun var i høi Grad betagen af Angst. Hun har derhos erkjendt, at hun antog, at forskjellige Smaating, som hun fik af Arrestantinden deels før deels efter Mordets Udførelse, bleve hende

givne for at sikkre sig hendes Tausghed, ligesom at hun nok indsaae det Gruelige i den begaaede Misgjerning, skjøndt hun af Frygt for de Paagjældende ikke vovede at forraade Noget derom.

Den Straf, som denne Arrestantinde, der er født den 14de October 1844, og som altsaa paa den Tid, Mordet udøvedes, ikke var fuldt 14 $\frac{1}{2}$ Aar gammel, maatte have forskyldt for den ommeldte underordnede Medhjælp til at skjule den begaaede Forbrydelse samt for at have udladt at hindre den Misgjerning, som hun var vidende om paatænkes af Andre, absorberes imidlertid af den Straf, hvormed hun vil blive at ansee for det ovenfor berørte af hende selv forøvede Mordattentat. Angaaende dette har hun forklaret, at hun af sin Madmoder, Arrestantinden A. K. Jørgensbatter, saavidt hun mindes, henimod Fæstelavn 1859, blev forloftet til at paatage sig at koge Svovlstikker i Kaffe til R. Andersen, navnlig ved den Udsigt, som A. K. Jørgensbatter aabnede for hende til Fornøielse, naar R. Andersen var borte, skjøndt hun just ikke med Bestemthed har turdet vedblive sin første Forklaring om, at det udtryffeligt blev omtalt, at hun skulde tage Deel med A. K. Jørgensbatter i de af denne skitbredte Fornøielsestoure, hvad Arrestantinden A. K. Jørgensbatter har benegtet at have gjort. Arrestantinden T. M. Pedersen erklærede sig derfor villig til at udføre Forbrydelsen med de Ord til A. K. Jørgensbatter: „Ja, tør ikke Du, saa vil jeg“, og, da sidstnævnte Arrestantinde saavel som Arrestanten J. P. Christensen, som ovenanført, vare enige heri, kom hun, da hun efter Madmoderens Bortgang kogte Kaffe, omtrent $\frac{1}{2}$ Bundt Svovlstikker i Potten, som hun satte paa Iiben, og lod dem blive i Kaffen, indtil den var kogt. Derpaa tog hun dem op og kastede Svovlstikkerne, hvoraf Phosphoret var aldeles afkogt af de fleste, bort, samt heldte Kaffen fra Potten om i den Kop, hvoraf R. Andersen pleiede at drikke; hun kastede derefter paa denne, satte Kaffen for ham paa Bordet, og, uagtet den lugtede stærkt af Svovl, drak R. Andersen den dog. Som tidligere bemærket havde han imidlertid aldeles ingen Meen deraf, hvad enten dette nu har været en Følge af, at Phosphoret, der er uopløseligt i Vand, er sunket tilbunds i den Kop, hvoraf R. Andersen drak, uden at faae Bundfaldet med, eller af, at Phosphoret, eller den største Deel deraf, er forblevet i den Potte, hvori Kaffen blev kogt, uden ved Omhvelningen at komme med i Koppen, i hvilken Henseende bemærkes, at Arrestantinden efter sin Forklaring hverken vil have lagt Mærke til, om noget Bundfald ved Omhvelningen blev tilbage i Potten, eller til, om R. Andersen ved at tømme sin Kop lod noget Grums eller Bundfald blive tilbage i den. At det brugte Middel i og for sig har været tjenligt til Opnaaelsen af Arrestantindens morderiske Hensigt, findes ikke at turde benægtes, eftersom Nydelsen af $\frac{1}{2}$ Gran Phosphor efter Sundhedscollegiets Erklæring medfører betænkelige, af en noget større Portion endog livsfarlige Følger, og et Bundt Phosphorstikker indeholder fra 1 til 8 Gran Phosphor. Eiheller kan det siges, at den af Arrestantinden brugte Fremgangsmaade ved Benyttelsen af det i og for sig livsfarlige Middel har været af den Art, at den morderiske Hensigts Opnaaelse derved umuliggjordes, og den heromhandlede Arrestantinde, — der iøvrigt siden den Tid ikke vil have haft en rolig Time,

men takker Gud for, at hendes Gjerning, hvis store Strafbarhed hun vel indsaae ved Forbrydelsens Udførelse, ikke førte til noget Resultat —, vil efter det Anførte ikke kunne undgaae, ifølge Lovens 6—6—22, jfr. Forordningen af 4de October 1833 § 14, 2det Membrum, at ansees med Livsstraf som den, der med Overlæg har villet og har forsøgt paa at ombringe sin Husboud. Underrettsdommen, der ikke har anset de nævnte Lovbestemmelser anvendelige, men ifkun idømt Arrestantinden en efter deres Grundtæmninger lempet arbitrair Straf af 8 Aars Tugthuusarbejde, vil saaledes herefter være at forandre.

4) Tilstalte Ane Marie Madsbatter, Høker Peder Andersen's Hustru, har med Hensyn til sin Andeel i det ovenomtalte af Arrestantinden A. K. Jørgensbatter i Aaret 1857 imod hendes Mand foretagne Forgiftningsforsøg, — efterat hun i det første Forhør havde benægtet at have givet Arrestantinden noget Raad eller Anslag imod hendes Mand's Liv og ifkun villet indrømme at have yttret: „lad os blot tage os iagt for Blaasteen“, uden nærmere at kunne give nogen Forklaring om Anledningen til denne Yttring —, i Forhøret den følgende Dag, den 25de Juni 1859, efterat være anholdt, under Confrontation med Arrestantinden vedgaaet Rigtigheden af den af denne givne, ovenfor meddeelte, Fremstilling, idet hun derhos har indrømmet, at det var hendes Mening, at Niasmus Andersen kunde bringes af Dage paa den Maade, at der gaves ham Blaasteen i hans Kaffe, og særligt, at hun sagde til Arrestantinden, at denne maatte komme Sukker i Kaffen, fordi den ellers vilde smage bittert af Blaasteenen. Vel har hun senere i et Forhør den 1ste November 1859, efterat hendes Defensørs Indlæg var bleven oplæst for hende, erklæret, at hun havde afgivet denne Bekjendelse under Indskydelse af den Skræk, hun havde faaet ved at blive anholdt, og som havde bevirket, at hendes aandelige Evner vare noget uklare, idet hun derhos kom tilbage til den Forklaring, at Arrestantinden A. K. Jørgensbatter ved den paagældende Leilighed ikke havde klaget over sin Mand, der desuden af og til var nærværende i Stuen, og at hun, Tilstalte, ifkun var bleven foranlediget til at bruge Yttringen om, at man skulde vogte sig for Blaasteen, derved, at der blev talt om at farve Strømper med Blaasteen. Men, endstjøndt det maa ansees oplyst, at Tilstalte A. M. Madsbatter efter Forhøret den 25de Juni 1859 virkelig har været meget angreben og navnlig har lidt af Krampeslag, der medførte Bevidstløshed, foreligger der dog ikke tilstrækkelig Grund til at antage, at hun i Forhøret den 25de Juni 1859 har været syg eller ikke været sig bevidst, hvad hun dengang udsagde, og der vil derfor, i Medfør af Danske Lovs 1—15—1, ikke kunne tages videre Hensyn til hendes senere Fragaelse af den engang frivillig afgivne Tilstaelse. Hun er følgelig ved Underrettsdommen med Føie dømt efter Forordningen af 4de October 1833 § 27 for paa en mindre virksom Maade at have gjort sig medskyldig i Arrestantinden A. K. Jørgensbatters Forgiftningsforsøg imod sin Mand, men ifølge Indholdet af den anførte Lovbestemmelse, jfr. Lovens 6—6—22, findes Straffen for denne Tilstalte, der er født i Aaret 1808 og ikke tidligere har været straffet eller tiltalt, ikke at kunne fastsættes ringere end til 6 Aars Forbedringshuusarbejde, jvfr. Lov af 30te

November 1857 § 1 og Lov af 29de December 1850 § 1, ifødetfor at den i Underretsbommen er fassat til 3 Aars Forbedringshuusarbeide.

Hvad angaaer 5) Tiltalte Sophie Rasmusdatter, da har hun vel forklaret, at hun, da Arrestantinden A. R. Jørgensdatter, hendes daværende Madmoder, i Vinteren eller For sommeren 1857 talte om, at hun vilde give den 100 Rdl., som vilde skaffe hende af med hendes Mand, dertil yttrede: „gjør det ikke Stine, men hav Gud for Die“, — hvilket sidste Arrestantinden dog ikke har villet erkjende —, men hun har derhos vedgaaet, at ofnævnte Arrestantinde senere sagde til hende, at hun vilde komme noget i sin Mand's Kaffe, som kunde skade ham, og naaget Tiltalte fort Lid efter, en Dag, da der kogtes Kaffe, bemærkede, at Arrestantinden støbte noget Blaafeen, og Arrestantinden paa hendes Forespørgsel om, hvortil hun vilde bruge det, svarede paa en saadan Maade, at Tiltalte vel maatte indsee, at Arrestantinden vilde bringe den tidligere omtalte Henfigt at jørgive sin Mand i Udførsel, gjorde hun dog Intet for at forhindre dette, men var rolig Vidne til, at Arrestantinden lod sin Mand drikke Kaffe, hvori Tiltalte havde mere end Formodning om, at der kom Sukker, der var blandet med en giftig Substant. For dette Forhold maa det villiges, at denne Tiltalte, der er født den 1ste November 1839 og ikke tidligere har været straffet eller tiltalt, ved Underretsbommen er anseet med en efter Lovgivningens Grundsætninger lempet arbitrair Straf, der efter Omstændighederne findes passende bestemt til Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage.

6) Arrestantinden Karen Christensdatter endelig, der af Arrestantinden A. R. Jørgensdatter beskyldes for gjentagne Gange at have raadet hende til at skaffe Gaardmand Rasmus Andersen afveien ved at komme Rottkrubt i Pandekager, — hvorpaa hun ogsaa efter Sønnen Arrestanten J. P. Christensens Forklaring engang skal have givet Anviisning —, eller ved at give ham Kaffe, hvori der var kogt Svovlsikker, saavel som jor en enkelt Gang at have raadet til at ombringe R. Andersen ved en Røvekage, — har vel i længere Tid benægtet at have givet noget saadant Raad eller endog at have været vidende om det mellem Sønnen og Arrestantinden A. R. Jørgensdatter bestaaende Forhold, men hun er dog omsider, i alt Fald tildeels gaaet til Bekjendelse i saa Henjænde. Først har hun jaaledes forklaret, at hun engang i samme Vinter, som R. Andersen blev myrdet, paa A. R. Jørgensdatters Spørgsmaal om, hvorledes hun skulde blive af med sin Mand, svarede, at hun kunde lade sig stille ved ham, eller ogsaa kunde hun indgive ham en Røvekage, som hun vidste var Gift deraf, at hendes Moder engang havde en Hund, der døde af Rydelsen af en saadan. Da Sønnen J. P. Christensens imidlertid nogen Tid efter, isølge Aftale med Arrestantinden A. R. Jørgensdatter, kom til hende og forlangte, at hun skulde ved en Trediemand sende Bud efter en Røvekage, hvortil han leverede hende 6 eller 7 Stilling, tog hun vel mod Pengene, men efter hvad hun, der først vilde gjøre gjældende, at hun nægtede at udføre Ordnet, senere har forklaret, lovede hun ifkun Sønnen at sende Bud efter Røvekagen, uden dog at gjøre dette, fordi hun ikke ønskede, at hendes i den Retning givne Raad skulde følges. Af samme Grund vil hun derfor ogsaa nogen Tid efter have bragt ham den Bested, at Budet havde været

paa Apotheket for at faae en Røvelage, men ikke kunde erholde en saadan udleveret uden Attest, idet hun derhos har angivet, at hun selv stod i den, efter hvad der er oplyst, forøvrigt urigtige Formening, at Røvelager ikke udleveres uden Attest. Videre Forsøg paa at erholde en saadan for dermed at ombringe Gaardmand N. Andersen blev derefter ikke gjort. Efterat hun derpaa under en Confrontation med Sønnen havde udtalt sig derhen, at hun ikke kunde mindes at have tilraadet Arrestantinden Jørgensbatter eller Sønnen at give N. Andersen Svovlstikker i Kaffe eller Røttestrukt i Pandelager, har hun endelig, navnlig i et Forhør den 14de September f. A., der optoges efter hendes egen Begjæring, tilføjet, at hun Mortensaften 1858 eller den følgende Dag efter Opfordring af sin Svigermoder har bragt Arrestantinden Jørgensbatter det Raad at give N. Andersen Røttestrukt i Pandelager, „saa kom hun nok af med ham“, ligesom hun maa antages at have erkjendt ved samme Leilighed at have omtalt, at Phosphorsvovlstikker var et tjenligt Forgiftningsmiddel. Hvad nu angaaer den Straf, som Arrestantinden K. Christensbatter for dette sit Forhold har forskyldt, bliver det at bemærke, at ligesom der ikke kan statuere efter hendes Raad at være slettet noget saadant Attentat paa at ombringe N. Andersen med Røvelager, som vilde kunne henføres under Danst Lovs 6—6—22, jfr. Forordningen af 4de October 1833 § 14, 2det Membrum, i hvilken Henseende ogsaa erindres, at en enkelt Røvelage efter Sundhedscollegiets Erklæring ikke kan antages at virke dræbende paa et Menneske, saaledes maa det fremdeles have en særdeles Indflydelse paa Bedømmelsen af Arrestantindens Straffskyld ved at have givet dette Raad, at hun selv bevirkede, at det ikke blev bragt videre i Udførelse. Paa at forgive N. Andersen ved Røttestrukt, er det slet ikke oplyst, at der er bleven gjort noget Forsøg, og forsaavidt vilde Arrestantinden ved det i den Retning givne Raad, saavel som ved den ovenomtalte Anviisning paa at forgive N. Andersen ved en Røvelage, ifkun kunne blive at belægge med en efter Lovgivningens almindelige Grundsætninger betræffende Strafbarheden af underordnet psychologisk Medbeelagtighed i en mod Menneskeliv rettet forbryderisk Virksomhed lempet arbitrair Straf. Derimod maa Forordningen af 4de October 1833 § 27 komme til Anvendelse ved Bedømmelsen af Arrestantindens Forhold ved at give Anviisning paa at bruge Phosphorsvovlstikker til Forgiftning, idet det maa antages, at denne Anviisning, — saaledes som navnlig af Arrestantinden A. K. Jørgensbatter forklaret —, ikke har været uden Indflydelse til at styrke uskævnte Arrestantinde i Tanke om og Villighed til at lade det ovenomtalte af Arrestantinden T. M. Pedersen efter Overenskomst med Arrestantinden A. K. Jørgensbatter udføre Forsøg paa at forgive N. Andersen med Kaffe, hvori der var lagt Svovlstikker, finde Sted. Efter det paagjældende Attentats Bestaaenhed, der, som ovenfor antydtes, maa henføres ligefrem under Danst Lovs 6—6—22, jfr. Forordningen af 4de October 1833 § 14, 2det Membrum, vil navnlig den første Deel af omtalte Forordnings § 27, 3die Punctum, her blive at bringe i Anvendelse, men efter Omstændighederne findes Straffen for den heromhandlede Arrestantinde, der efter Bordingborg nordre Birketings Dom af 21de September 1836 for Tyveri har været anseet med Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i

3 Gange 5 Dage, men som ikke sees at have været straffet eller tiltalt oftere, dog i det Hele at burde bestemmes til 6 Aars Forbedringshuusarbejde, istedetfor den hende ved Underrettsdommen tilfjundne 10aarige Lugthuusarbejdsstraf.

Sagens Omkostninger, derunder Salairerne til de beskikkede Actorer for begge Retter, 15 Rdl. til hver, samt til Defensorerne, nemlig til Procuratorerne Ringberg og Schaarup for Underretten og Kaasloff og From for Overretten, 12 Rdl. til hver, samt til Procuratorerne Jørgensen for Underretten og Beyer for Overretten, 8 Rdl. til hver, udredes af Arrestantinden A. K. Jørgensdatter dog saaledes, at Arrestanten J. P. Christensen, Arrestantinderne T. M. Pederfen og K. Christensdatter samt de Tilstalte A. M. Madsbatter og S. Rasmusdatter in solidum med hende tilsvare bemeldte Omkostninger, Enhver for sit Bedkommende, og hvad navnlig Salairerne angaaer, Arrestanten alene med $\frac{1}{2}$ og i Forbindelse med de sidstnævnte 2 Arrestantinder, Een for Alle og Alle for Een, yderligere med $\frac{1}{4}$ samt de 2 Tilstalte, indbyrdes solidarisk, med $\frac{1}{4}$.

Efter det Anførte vil Underrettsdommen være deels at stadfæste deels at forandre“.

Mandagen den 19de Mai.

Nr. 172.

Statsraad Salicath
contra

Hans Nielsen, (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Slagelse Kjøbstads Extrarets Dom af 10de Marts 1862: „Arrestanten, Arbeidsmand Hans Nielsen, bor at hensesættes til Forbedringshuusarbejde i fire Aar og at udrede de med hans Arrest og denne Sag forbundne Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Mangel, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Nye, 3 Rdl., alt Rigsmont. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de April 1862: „Bytingsdommen bor ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Berggreen og Baastrup, betaler Arrestanten Hans Nielsen 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

3 Genhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bor ved Magt at stande. 3 Salarium til Statsraad Salicath

og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Slagelse Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Arrestanten Hans Nielsen tiltales for Tyveri, er det ved hans egen, med det isvrigt Dplyste stemmende Tilskaaelse godtgjort, at han en Aften, da han i et Grinde var kommet ind i Sadelmager Grønnings Gaard, har sjaaet trede denne tilhørende Kalvekind, der hang paa et Planteværk, hvilke han derefter har solgt for 3 Rdl. 1 Mk. 8 Sk., hvilken Priis maa antages omtrent at svare til deres virkelige Værdi. De paagjældende Skind ere komne tilstede og Dagen efter Tyveriet tilbageleverede Bestjaalne. Da Arrestanten, der er langt over criminel Pavalber, og, foruden i 1855 at være straffet for Opsætighed og reelle Injurier mod Politimesteren med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, har været anseet ved Krigsrets Dom af 3die October 1849 for 1ste Gang begaaet Tyveri med samme Fængsel i 2 Gange 5 Dage og ved Slagelse Kjøbstads Extrarets Dom af 29de Mai 1858 for samme Forbrydelse anden Gang begaaet med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, maa det billiges, at han ved den indankede Dom af 10de f. M. er anseet for 3die Gang begaaet Tyveri i Medfør af Forordningen af 11te April 1840 § 15, ligesom den valgte Straf af Forbedringshuusarbeide i 4 Aar findes passende. Da bemeldte Doms Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den saaledes i det Hele være at stadfæste“.

Onsdagen den 21de Mai.

Nr. 94.

Justitsraad Bungen
contra

- 1) Jens Mogens eller Mogensen Schibbye, 2) Otto Hansen og
3) Johanne Schibbye, (Defensør for Nr. 1 Salicath, for Nr. 2 Brock
og for Nr. 3 Liebe),

der tiltales, Nr. 1 Jens Mogens eller Mogensen Schibbye for bedrægligt Forhold og for at have gjort sig skyldig i svigagtig Fallit, Nr. 2 Otto Hansen for bedrægligt Forhold og Nr. 3 Johanne Schibbye for Meddeclagtighed i bedrægligt Forhold og svigagtig Fallit samt for ulovligen at have fravendt Forsknævntes No nogle samme tilhørende Gjenstande.

Holbek Kjøbstads Extrarets Dom af 7de Januar 1861: „Tiltalte, Kjøbmand og Udbrygger Frijs Elias Møgegaard, bor for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestanten Jens Mogensen Schibbye, eller som han og er kaldet, Jens Mogens Schibbye, samt de Tiltalte Otto

Hansen og Johanne Schibbye bor hensesætted, Forstnævnte til Forbedrings- hunsarbeide i 18 Maaneder, den Anden til Forbedringshunsarbeide i 8 Maaneder og Sidstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Tiltalte Nyegaard bor udrede de af Actionen for hans Vedkommende flydende Omkostninger, derunder i Salarium til Fuldmægtig Harboe 5 Rdl. De øvrige af Actionen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Procurator Arboe 20 Rdl., til Proveprocurator Heinrichsen 15 Rdl. og til Fuldmægtig Ohlmann 10 Rdl., tilsvares af Arrestanten Schibbye, dog saaledes, at Tiltalte Otto Hansen in solidum med ham udreder $\frac{1}{8}$ Deel deraf og Tiltalte Johanne Schibbye ligeledes in solidum med Arrestanten $\frac{2}{8}$ Dele deraf. Procurator Christensen tillægges i Salarium 50 Rdl., hvoraf Tiltalte Nyegaard udreder $\frac{1}{16}$ Deel og Arrestanten Schibbye $\frac{15}{16}$ Dele, dog at de Tiltalte Otto Hansen og Johanne Schibbye in solidum med Arrestanten ogsaa deeltage i Udredelsen deraf efter det i Henseende til de øvrige Actionsomkostninger bestemte Forhold. Alt efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30te August 1861: „Arrestanten Jens Mogens eller Mogens Schibbye, Tiltalte Otto Hansen og Tiltalte Johanne Schibbye bor hensesætted i Fængsel paa Vand og Brød, den Første i 6 Gange 5 Dage, den Anden i 4 Gange 5 Dage og den Sidste i 3 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bor Underretsdommen, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at den Arrestanten og de Tiltalte paalagte Andeel af Omkostningerne udredes saaledes, at Tiltalte Otto Hansen udreder $\frac{1}{3}$ Deel, og de øvrige $\frac{2}{3}$ Dele udredes af Arrestanten og Tiltalte Johanne Schibbye in solidum. Actor og Defensorerne for Overretten, Procuratorerne Monge, Berggreen, Herforth og Heinrichsen, tillægges i Salair hver 15 Rdl., som udredes af Arrestanten og de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger bestemte Maade. Alt efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Ligesom Tiltalte Otto Hansen efter de fremkomne Dplysninger og navnlig de i den indankede Dom paaberaabte Omstændigheder ikke uden Foie har kunnet ansee sig berettiget til, ifølge den til ham ffete Overdragelse af det omhandlede Dampbrænderi, at foretage de forinden Registreringsforretningen af 31te Mai 1858 af ham iwerkffatte, i Dommen ommeldte Dispositioner, derunder ogsaa indbefattet tvende Udbygningers Salg til Nedbrydelse, saaledes ffjømmes end ikke det af ham

efter Registreringen foretagne Salg af 4 Brændeviinsbeholdere, til hvilket han paabaerer sig at have anseet sig berettiget ligesom til de øvrige Dispositioner, efter samtlige forhaandenværende Omstændigheder at burde medføre Strafsansvar. Han bliver derfor at frifinde for Actors Tiltale, dog at han vil have at tilsvare den ham ved Dommen paalagte Andeel af Actionens Omkostninger.

Iøvrigt vil bemeldte Dom i Henhold til de i samme anførte Grunde, der i det Væsentlige billiges, være at stadfæste, dog at Straffetiden bliver at bestemme for Jens Mogens Schibbye med særdeles Hensyn til Langvarigheden af hans Arrest og navnlig dennes Fortsættelse efter Afgjørelsen af Overrettens Dom, ved hvilken han acquiescerede, til 3 Gange 5 og for Johanne Schibbye til 2 Gange 5 Dage, samt at A. M. Schibbye in solidum med D. Hansen vil have at tilsvare den denne paalagte Andeel af Actionens Omkostninger.

Ihi kjendes for Ret:

Otto Hansen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være; iøvrigt bør Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes for Johanne Schibbye til 2 Gange 5 og for Jens Mogens eller Mogens Schibbye til 3 Gange 5 Dage, samt at Sidstnævnte in solidum med Otto Hansen tilsvares den denne paalagte Andeel af Actionens Omkostninger. Justitsraad Bungen, Etatsraad Salicath samt Advocaterne Brock og Liebe tillægges i Salarium for Høiesteret hver 30 Rdl., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Holbet Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Jens Mogens eller Mogens Schibbye for bedrageligt Forhold og svigagtig Fallit, Tiltalte Otto Hansen for bedrageligt Forhold og Tiltalte Johanne Schibbye for Meddeeltagtighed i svigagtig Fallit og for ulovlig at have frabendt Arrestantens Bo nogle samme tilhørende Effecter, hvorimod Sagen for en i 1ste Instants Medtaltals Vedkommende ikke er indanket her for Retten.

Hvad angaaer det bedragelige Forhold, som imputeres Arrestanten og Tiltalte D. Hansen, da bestaaer dette i, at Arrestanten, som den 28de December 1857 havde til Grosferer Vogelsang udleedt en saakaldet Accomodationsobligation for 36,000 Rb. med 1ste Prioritets Panteret i den ham tilhørende til Damp-

brænderi, Maltgjøveri og Bryggeri indrettede Eiendom Matr. Nr. 74 B & G i Holbæk, og navnlig ogsaa i alle til Brændeviinsbrænderiet, Bryggeriet og Maltgjøveriet hørende Maskiner, Redskaber og Inventariebele, baade løse og faste, paa hvilken Obligation Bogefang til fælles Fordel for ham og Arrestanten den 4de Januar 1858 havde i Kongerigets midlertidige Laanekasse erholdt et Laan af 15,000 Rdl., har den 7de Januar samme Aar solgt bemeldte Eiendom til Tilstalte D. Hansen og ved Contractens § 4 tilladt Kjøberen at borttage det i Eiendommen værende Brænderi med alle sammes Redskaber, møb at han, som det hedder, „samtidig indsætter et andet, der tilstedes at være mindre end det nuværende“, uden at Arrestanten underrette de Bestyrelsen for Laanekassen om, at han havde givet Kjøberen en saadan Tilladelse. I den ommeldte Accommodationsobligation har han dernæst ved Declaration af 14de Januar samme Aar givet Colonibestyrer Zimmer secundair Pantet for en Fordring paa 14,000 Rdl., for hvilke der isøvrigt var stillet Zimmer anden Sikkerhed, men ligesom det af Declarationen fremgaaer, at Zimmer havde Kundskab om det stedjundne Salg, saaledes findes der ingen Anledning til at forkaste Arrestantens Forklaring om, at Zimmer ogsaa var bekendt med den 4de § af Kjøbecontracten, tilmed da Zimmer's Forklaring herom paa Grund af hans Fraværelse i Grønland ikke har kunnet staves tilveie. I Henhold til den ommeldte Tilladelse i Kjøbecontracten har Tilstalte D. Hansen derefter nedbrudt og solgt en stor Deel af Brænderiredskaberne og Inventariet og endog nedbrudt 2 ved Brænderibygningen værende ovale Udbygninger, saaledes at Eiendommen, der forinden Salget ved Brandtaxationsforeningen var ansat til 49,880 Rdl., blev, efterat Skiftecommisfairesne i Arrestantens Bo, der vare komne til Kundskab om Tilstalte Hansens ommeldte Forhold, havde den 31te Mai 1858 ladet Eiendommen med alt til samme hørende Inventarium registrere, ved en den 2den Juni næstefter afholdt Brandtaxationsforretning ansat til en Værdi af 37,490 Rdl., hvilket altsaa var en Forringelse af 12,390 Rdl., hvorfra dog gaaer Værdien af en Deel af det nedbrudte, dengang endnu ikke folgte Inventarium, saa at Forringelsen i det Hele kan ansættes til omtrent 11,000 Rdl., hvorved bemærkes, at Tilstalte D. Hansen ved Salget af de nedbrudte Gjenstande kun har havt en Indtægt af omtrent 1,300 Rdl.

(Sluttes i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedføjede Conclussioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommers Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det formodne Register. — Saalænge Rettens Sæssioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandling (J. Høgel). — Trykt hos J. S. Schult.

Høiesteretstidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 13.

Den 6te Juni.

1862.

Forste ordinaire Sessjon.

Onsdagen den 21de Mai.

Nr. 94.

Justitsraad Bungen
contra

Sens Mogens eller Mogensen Schibbye, Otto Hansen og Johanne Schibbye (see forrige Nr.).

Ho vad angaaer Arrestantens Forhold med at give D. Hansen den omhandlede Tillabelse, da skjønnes det imidlertid ikke, — efter hvad der ivoirigt er oplyst om Eiendommens Bestaassen og navnlig om, at det i samme indrettede Brænderi var altfor storartet indrettet, saa at det ingeninde hidtil havde svaret og heller ikke kunde ventes at ville svare Regning —, at hans Forklaring om, at han antog, at det vilde være til Fordeel for Eiendommen, om der istedetfor det større indrettede et mindre Brænderi i samme, og at han altsaa ikke havde paatænkt ved denne Bestemmelse at forurette Laanekassen, idet det efter Contracten var en Betingelse, at det mindre Brænderi skulde indsaettes samtidigt med, at det større nedtoges, — kan forkastes, navnlig naar tillige hensees til, at det maatte være i høieste Grad mod hans egen Interesse, at denne Eiendom, som paa den Tid maatte antages at være af meget større Værdi end de af Laanekassen laante 15,000 Rdl., og i hvilken han selv efter Kjøbecontracten skulde have en 1ste Prioritetsobligation paa 30,000 Rdl., forringedes, og at D. Hansen har misbrugt den meddelte Tillabelse vil i alt Fald ikke kunne medføre Strafsvar for Arrestanten, som ikke kan antages at have været vidende om hans Forhold, hvorhos endnu bemærkes, at, efter hvad der er oplyst, har Laanebanken sandsynligviis ikke lidt noget Tab ved Eiendommens Forringelse.

Arrestanten vil derfor under denne Deel af Sagen blive at strifinde for Actors Tiltale. Derimod maa D. Hansens Forhold ansees strafbart; vel har han anført, at han ikke er gaaet videre, end den ham givne Tillabelse hjemlede ham, og at han vidste, at Arrestanten selv eiede den ommeldte Accomodations-

obligation og altsaa kunde give ham den ommeldte Tiltalsbelle, ligesom han ogsaa antog, at Laanekassen, til hvilken han vidste, at Obligationen var pantsat, ikke herved kunde lide noget Tab, da Eiendommen havde en meget høiere Værdi end 15,000 Rdl., hvorhos det endnu kan bemærkes, at Forskjellige, med hvem han havde raadført sig om, hvorvidt den givne Tiltalsbelle var gyldig, havde givet et bekræftende Svar, og at det er oplyst, at et tilbageværende Brændeviinsapparat i Løbet af nogle faa Dage kunde forandres til et mindre Brænderi. Men hvorledes man end vil forstaae den givne Tiltalsbelle, maatte det dog være Tiltalte klart, at han i alt Fald ligeoverfor Laanekassen var uberettiget til at fortolke Tiltalsbellen paa en saadan Maade, at herved Eiendommens Værdi væsentlig forringedes, og han kunde under ingen Omstændigheder i Kjøbecontracten have Hjemmel til at nedrive Bygninger, ligesom det ogsaa maa lægges ham særlig til Last, at han, skjøndt han var bleven underrettet om den den 31te Mai 1858 foretagne Registrering af Eiendommen og dens Inventarium, solgte 4 Brændeviinskar, som han havde bortført fra Eiendommen, og som ikke vare blevne registrerede, for hvilke han erholdt 110 Rdl.

Foraaavidt det endvidere er lagt Arrestanten og Tiltalte D. Hansen til Last, at det i Kjøbecontracten hedder, at 9,000 Rdl. af Kjøbesummen ere contant betalte, medens de i Virkeligheden ere blevne liquiderede i Kjøbesummen for den Tiltalte D. Hansen tilhørende Eiendom Langesminde, som D. Hansen paa samme Tid solgte til Arrestanten, og at Kjøbesummen saaledes skulde være fingeret, idet den var sat 9,000 Rdl. høiere, end den virkelig beløb sig til, da skjønnes der aldeles ikke, efter de daværende Priser paa Eiendomme og efter den Sum, hvortil Dampbrænderiets Bygninger vare asfurerede, at være nogen Grund til at antage, at Kjøbesummen var fingeret, og det er en Selvsølge, at naar 2 Eiendomme mageskiftes, maa Kjøbesummen for den ene kunne liquideres med Kjøbesummen for den anden.

Hvad den Arrestanten imputerede svigagtige Faltit og Tiltalte Johanne Schibbys Meddeelsagtighed heri angaar, da bestaaer det Forhold, som i saa Henseende lægges dem til Last, deri, at de skulde have forstuet en Deel Arrestantens Bo tilhørende Gjenstande og saaledes have indbraget dem fra Registreringen. Ved en Raadsagning paa Tiltaltes Bolig i Hamborg, hvorhen hun kort efter Arrestantens Faltissement var flyttet herfra Staden, er der nemlig foresundet en stor Deel Sølv og Guldsi samt Vin, tilsammen vurderet til 1669 Rdl. 5 Mk. Arrestanten har indrømmet, at disse Gjenstande, navnlig Sølv- og Guldsiet, tidligere have tilhørt ham, men han har foregivet, først, at han havde solgt dem til Tiltalte Johanne Schibbye, og senere, at han havde givet hende dem til Sikkerhed for et Laan, han havde faaet af hende. Dette har hun imidlertid benægtet, og det er ikke bestrøket af Nogetsomhelst, hvorimod det ved hendes Tiltalsbelle og de afgivne Vidneforklaringer maa ansees oplyst, at han kort før sin Faltit har, i Forening med hende indpakket Størkedelen af disse Ting og henbragt dem i sin Vogn til hendes Bolig, hvorfra de ere sendte til Hamborg, da hun reiste, medens noget af Vinen er af Arrestanten sendt directe til Hamborg. Endvidere er der paa Arrestantens Bolig hersteds foresundet noget

til 16 Rdl. 3 Mk. 8 Sk. vurderet Sølvtøi, som han under et Besøg i Hamborg har af det der beroende Sølvtøi taget med tilbage til sit personlige Brug her, og med Hensyn til hvilket han har foregivet, at Liltalte har overladt ham det, men hvilket foregivende, hvis Rigtighed ogsaa er benægtet af Liltalte, efter det Ovenansførte ikke kan tages til Følge. Paa Johanne Schibbys Bolig i Hamborg er fremdeles foresundet et til 1 Rdl. vurderet Skrivetøi og et til 5 Rdl. vurderet Stykke Gulvtæppetøi, og i Arrestantens Besiddelse nogle til circa 14 Rdl. vurderede Flasker Vin og et til 15 Rdl. vurderet Meerstrums Pibetøi, hvilke Gjenstande Arrestanten har indrømmet tilhørte ham, da han gif Fallit, og over hvilke han ingenlunde, som han har søgt at gjøre gjældende, har kunnet blive berettiget til at disponere derved, at de ere blevne forbigaaede ved Registreringen af hans Bo.

Med Hensyn til de 2 Theebuge og en Guldpennestolber, af hvilke de første ere fundne hos Johanne Schibbye og den Sidste i Arrestantens Kuffert, findes der derimod ikke tilstrækkelig Grund til at paalægge Arrestanten Ansvar, da han har foregivet, at de tilhørte Johanne Schibbye, og da det ikke er oplyst, at de tidligere have tilhørt ham. Endvidere er der i Arrestantens Besiddelse foresundet en Guldbaal, et Sølvcigarjoberal, en Sølvdaase og et Gulduhr, som han paa-
 Naar at have baaret hos sig under Registreringsforretningen, og da der ingen Grund er til at forfaste denne Forklaring, findes der, efter den af Skiftecommis-
 sairerne i hans Bo afgivne Erklæring om, at saadanne Gjenstande ikke vilde være
 blevne inddragne under Registreringen, heller ikke herfor at kunne paalægges ham
 noget Ansvar. Det Samme maa staares med Hensyn til 22 i Johanne Schibbys
 Besiddelse foresundne Actier i det forhenværende Dampbrænderi i Holbek, da
 disse, efter hvad der er oplyst, maa anses for saagodtsom værdiløse, samt en
 ligeledes hos hende foresunden, af Snekermester Meyer udstedt Obligation, da
 det efter det Oplyste maa antages, at denne er afgjort, saa at Boet i alt Fald
 ikke længere kunde gjøre noget Krav gjældende efter samme. Med Hensyn til
 noget Dækketøi og Porcellain samt en Underbyrne, som er foresundet i Johanne
 Schibbys Besiddelse, skjønes der ikke at være nogen Grund til at forfaste
 Arrestantens og Liltaltes samstemmende Forklaring om, at hun havde tilbyttet
 sig disse Ting mod en Sopha, som fandtes i Boet og er kommet samme til
 Indtægt, og forsaavidt der har været Spørgsmaal, om ikke en af Arrestanten
 til Liltalte under 7de Marts 1856 udstedt Obligation, stor 10,000 Rdl., med
 Panteret i Arrestantens Eiendom paa Hjørnet af gamle Kongevei og Værne-
 damsoeien, var en Proforma-Obligation, findes der ingen Grund til at antage
 dette, navnlig naar henføres til, at Obligationen er udstedt saa lang Tid forinden
 Arrestantens Fallit. Derimod vil Arrestanten ikke kunne undgaae Ansvar med
 Hensyn til, at han for sin Fallit har ladet en Vogn, af Værbi 180 Rdl., og et
 Sæletøi, af Værbi 70 Rdl., henbringe til 2 Haandværkere for at faae dem fort-
 solgte, hvilket imidlertid ikke er skeet, og at han har undladt at gjøre Anmeldelse
 herom til Skiftecommisairerne i hans Bo, idet hans foregivende om, at have
 solgt disse Ting til bemeldte Haandværkere, er benægtet af disse og ellers ikke
 bestræft af Noget.

Hvad endelig angaaer Tiltalte Johanne Schibbye, da fremgaaer det af det ovenfor Anførte, at hun er medskyldig i den Arrestanten overbeviste svigagtige Fallit, og da hun efter den hemmelige Maade, hvorpaa en Deel af de ommeldte Gjenstande henbragtes paa hendes Bopæl, nemlig ved Nattetid i Arrestantens Vogn, samt efter Arrestantens Opfordring til hende om ikke at omtale det for Nogen, ikke vil kunne undskyldes sig med, at hun troede, at Arrestanten var berettiget til at handle, som han gjorde, har hun herved paadraget sig Strafsansvar, hvilket ligeledes maa statueres med Henhyn til 2 Duge og et Par Fagener, af Værdi 19 Rdl., som efter hendes Forklaring ligeledes af Arrestanten ere foranaltede henbragte til hendes Bopæl, hvorimod Arrestanten nægter at vide Noget om, at Saabant er fæet.

Arrestanten Jens Mogens eller Mogensen Schibbye, der er født den 2den Juli 1807 og ved Kjøbenhavns Politirets Dom af 1ste November 1837 for Hazardspil anseet med en Mulct af 30 Rdl., men ellers ikke tiltalt eller straffet, vil for sit ommeldte Forhold med at have forstuffed Effecter, tilhørende hans Bo, være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 54, jfr. §§ 41 og 1, som, naar henføres til, at de forstufne Gjenstande ikke udgjøre noget særdeles betydeligt Beløb i Forhold til de Activer, Arrestanten paa den Tid, han erklærede sig fallit, havde Grund til at antage, at være i Besiddelse af, og navnlig til den særdeles langvarige Arrest af over 2½ Aar, han har været underkastet, findes at kunne bestemmes til 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, medens han i Henseende til det ham imputerede bedragelige Forhold vil være at frifinde for Actors Tiltale.

Tiltalte Otto Hansen, der er født den 5te Marts 1809 og ved Høiestrets Dom af 6te October 1837 i en mod ham for Tyveri anlagt Sag er frifunden for Actors videre Tiltale, men ellers ikke findes tiltalt eller straffet, vil for det af ham udviste bedragelige Forhold være at ansee efter bemeldte Forordnings § 43, jfr. §§ 41 og 1, med en Straf, som efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, og Tiltalte Johanne Schibbye, der er født den 14de August 1822 og ikke tidligere tiltalt eller straffet, vil være at ansee i Forhold til Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 §§ 21, 22 og 77 efter samme Forordnings § 54, jfr. §§ 41 og 1, med en Straf, som efter Omstændighederne, deriblandt den lange Arrest, hun har været underkastet, passende findes at kunne bestemmes til 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød.

Forsaavidt Skiftecommisfainerne i Arrestantens Bo have neblagt Paastand om Erstatning hos D. Hansen, maa det billiges, at herom Intet er afgjort ved Underrettsdommen, da der ingen bestemt Paastand var neblagt, og dette Spørgsmaal efter de foreliggende Omstændigheder heller ikke egner sig til at afgjøres under nærværende Sag.

I Henseende til Actionens Omkostninger, derunder de Actor og Defensorerne tillagte Salairer, billiges Underrettsdommen, forsaavidt paaanket er, dog at den Arrestanten og de Tiltalte paalagte Andeel af Omkostningerne udredes saaledes, at $\frac{1}{3}$ af disse udredes af Otto Hansen, og $\frac{2}{3}$ af Arrestanten og Johanne Schibbye.

Actor og Defensorerne her for Retten, Procuratorerne Dronge, Berggreen, Herforth og Henriksen tillægges i Salair hver 15 Rdl., som udredes paa samme Maade, som de andre Omkostninger“.

Torsdagen den 22de Mai.

Nr. 175.

Advocat Liebe

contra

Peter eller Peder Olsen, (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Vallo Birkis Extrarets Dom af 18de Febr. 1862: „Tiltalte, Arrestant Peder Olsen, bor paa Livstid at henseettes til Strafarbejde i Tugthuset. Saa bor han og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, hvoriblandt Salarium til Actor, Procurator Barfoed i Storeheddinge, og til Defensor, Procurator Glæiser, til hver 5 Rdl., foruden Diæter til Forstnævnte efter Overovrighedens nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de April 1862: „Birketingsdommen bor ved Magt at stande. I Salarium til Procuratorerne Alberti og Olsen for Overretten betaler Arrestanten Peder Olsen 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Peder Olsen, der under nærværende fra Vallo Birkis Extraret hertil indankede Sag actioneres for Tyveri og Betleri, ved egen med det isvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse er overbevist i Sounerup Kro at have sjaalet et Par til 4 Rdl. vurdere, Maleribvend Storch tilhørende Støvler, maa det billiges, at han, der er langt over criminel Pavalder og senest ifølge Høiesterets Dom af 25de Januar 1853 for 4de Gang begaaet Tyveri har været idømt 8 Aars Tugthuusarbejde, nu ved den indankede Dom er anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 17, jfr. § 82 og Lov af 30te November 1857 med Tugthuusarbejde paa

Einstit, hvorved den Straf, som Arrestanten maatte have forskyldt for det af ham ligeledes tilstaaede Veltteri, retteligen er anseet absorberet.

I det derhos bemeldte Doms Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger bifaldes, vil Dommen blive at stadfæste“.

Nr. 131.

Advocat Brock

contra

Emilius Ludvig Philipsen og Hans Madsen (Defensor for Philipsen, Salicath, og for Madsen, Bunsen),

der tiltales for Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 18de Januar 1862: „Arrestanten Emilius Ludvig Philipsen og Tiltalte Hans Madsen bor straffes. den Forste med Forbedringshuusarbeide i eet Aar og den Sidste med Fængsel paa Band og Brod i fire Gange fem Dage. Tiltalte, Forbedringshuusfange Peter Christian Larsen, bor, efterat have udstaaet den ovenanførte Straf af Forbedringshuusarbeide, straffes med lige Arbeide i sex Maaneder. I Erstatning udredes af Arrestanten og Tiltalte Larsen, Een for Begge og Begge for Een, til Lithograph Christian Martin Tegner 200 Rdl. Actionens Omkostninger, derunder Salarium til Actor, Procurator Larsen, ti Rigsdaler, udredes af Arrestanten, dog at hver af de Tiltalte in solidum med ham udrede Omkostningerne for deres Bedkommende, hvorunder hver $\frac{1}{2}$ af det nævnte Salarium. I Salarium til Defensor, Procurator Simonson, udreder Arrestanten ti Rigsdaler, og i Salarium til Defensor, Procurator Naasloff, udrede de Tiltalte ti Rigsdaler, hver med det Halve. Den idomte Erstatning at betale inden femten Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven. Statskassens Act reserveres med Hensyn til, at Lovgivningen om Brugen af det stemplede Papir er overtraadt i Henseende til følgende under Sagen fremlagte Documenter: et af Arrestanten udstedt Gjældsbeviis til Hørslev & Comp. med paategnet Cautionsforpligtelse af de Tiltalte af 9de Januar 1861, et af Arrestanten den 31te Januar 1861 udstedt Gjældsbeviis til G. F. Zoffmanns Efterfølger med paategnet Cautionsforpligtelse af Assistent P. C. Petersen, en af G. F. Zoffmanns Efterfølger den 31te Januar 1861 udstedt Regning, accepteret af Arrestanten, en af Boghandler E. L. Thaarup den 24de Januar 1861 udstedt Regning, accepteret af Arrestanten og med paategnet Cautionsforpligtelse af Assistent Petersen, en af Th. Michaelsen & Tillge den 24de Januar 1861 udstedt Regning med

paategnet Cautionsforpligtelse af Assistent Peterfen og accepteret af Arrestanten, og et af Israel Hartvig & Comp. den 11te October 1860 udstedt Gjældsbeviis, samt forsaavidt en mellem Arrestanten og Blegmand Leopold Peterfen den 14de September 1860 indgaaet Kjøbecontract ikke sees at være skreven paa stemplet Papir“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom for E. L. Philipsens og H. Madsens Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politiretten's Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at staade. I Salarium til Advocat Brock, Statsraad Salicath og Justitsraad Bunzen for Højesteret betaler Emilus Ludvig Philipsen 20 Rdl. til hver, saaledes, at Hans Madsen, in solidum med ham, deraf udreder en Trediedeel.

I den indankede Doms Præmisses hebdet det: „Under nærværende imod Arrestanten Emilus Ludvig Philipsen og de Tiltalte, Forbebringshuusfange Peter Christian Larsen og Hans Madsen for Bedrageri anlagte Sag, er det ved de af dem afgivne Tilstaelser og de iøvrigt tilveiebragte Oplysninger godtgjort, at Arrestanten, efterat han i October Maaned 1860 havde opgivet sit Bo som fallit, har, da han Intet havde at leve af, truffet Aftale med de Tiltalte om, at de, for at skaffe Penge tilveie skulde udstede Bexler paa den Maade, at Tiltalte Madsen udstedte dem til Tiltalte Larsens Ordre eller omvendt, samt at Arrestanten derefter skulde, imod at give dem en Deel af Udklyttet, sørge for Bexlernes Udgivelse, hvorhos det tillige blev aftalt, at de ikke vilde betale Bexlerne, hvortil de desuden ikke vare istand, da Ingen af dem eiede Noget. Overeensstemmende med den saaledes trujne Aftale blev der udstedt Bexler, af hvilke der er kommet tilstede under Sagen for et Beløb af henimod 700 Rdl., der ere udgivne af Arrestanten, navnlig til forskjellige Handlende for Varer, idet han steds imod sit bedre Vidende udgav de Tiltalte for at være solide Mand, og navnlig foregav, at Larsen var Huuseier og Gartner, uagtet saadant ikke var Tilfældet. Der er saaledes blandt Andet udgivet til Snekermester Peter Christian Bernhard Hansen 2 Bexler til Beløb 100 Rdl. for modtagne Meubler, til Artekramframmer Martinus Andersen 2 Bexler til et Beløb af 110 Rdl. for leveret Thee, Papir og Sæbe, til Chocolafabrikør Christian Ludvig Larsen, hos hvem Arrestanten havde faaet Varer for 120 Rdl., 3 Bexler til et Beløb af 383 Rdl. Da de saaledes udstedte Bexler ikke længere vilde gaae, idet Arrestanten ikke kunde faae Nogen til at modtage dem, selv for en ringe Deel af den Sum, paa hvilke de løde, begyndte Arrestanten, tildeels understøttet af de Tiltalte, at forskaffe sig Varer paa Credit under forskjellige Iagnagtige Foregivender, idet han bevægede

flere herværende Håndlende til at overlade ham Varer paa Credit, medens det ikke var hans Hensigt at betale dem.

Han har saaledes af Lithograph Christian Martin Tegner, for hvem han urigtig foregav at have Bevilling til at holde Bazar med Tombola i Provindsferne, faaet ubleveret lithographiske Sager for 200 Rdl., idet han, da Tegner havde lovet at betro ham Varer for det nævnte Beløb, naar Arrestanten kunde skaffe en solid Mand til Cautionist, har truffet Aftale med Larsen om, at denne skulde udgive sig for en saadan, og navnlig udgive sig for Huuseier, samt om, at Pengene ikke skulde betales, hvorefter de indfandt sig hos Tegner, hvor Larsen, ifødetfor at gaae i Caution, udstedte en Vexel paa 200 Rdl. understreven Huuseier P. C. Larsen, hvilken i Henshold til den truene Aftale ikke er bleven indfriet, medens Arrestanten strax folgte de modtagne Varer.

Ligeledes har Arrestanten under lignende urigtige Foregiverender faaet uleveret Varer, blandt Andre fra Færskov & Comp., for et Beløb af 80 Rdl., hvorfor udstedtes et Gjælds-brev af Arrestanten med Paategning af de Tilstalte som Cautionister og Selvsfyldnere, fra Lithograph Peter Møller for en Værdi af 36 Rdl. 5 Mk. 4 Sk., hvorfor leveredes en Vexel lydende paa samme Beløb og undertegnet Gartner P. C. Larsen, fra Iversens Boghandel Varer til Beløb 55 Rdl., hvorfor gaves til Sikkerhed en Vexel, stor 120 Rdl., udstedt af Larsen og endosseret af Arrestanten, hvilket Beløb i Overensstemmelse med den truene Aftale og forud fattede Hensigt ikke ere blevne betalte. Endelig har Arrestanten i September Maaned 1860 efter forudgaaet Aftale med og ved Hjælp af Tilstalte Larsen, der udgav sig for Commissionair, afsjød Blegmand Leopold Petersen en ved Blegdamsveien liggende Parcel, idet de urigtigt angave, for at bevæge ham til at sælge, at Arrestanten havde henliggende 200,000 ham tilhørende Muursteen, som strax skulde bringes til den kjøbte Parcel for at begynde Opsførelsen af en Bygning. Efter Handelsens Afslutning erholdt Larsen af Sælgeren i Commissionairsalair et Gjældsbeviis paa 100 Rdl., hvilket han folgte til en Tredeemand, hvorefter Arrestanten udenfor de i Kjøbecontracten fastsatte Betingelser, udstedte en Obligation paa 2,000 Rdl. med Pant i den kjøbte Eiendom, og overdrog den for Varer til Grosferer Edoard Petersen.

For de af Arrestanten og de Tilstalte forøvede Bedragerier, ville de, — der ere langt over criminel Lavalder, og af hvilke Arrestanten tidligere er anseet ved denne Rets Dom af 12te August 1854 efter Lov af 22de December 1850 § 5 med en Mulct af 20 Rdl. og ved Svendborg Kjøbstads Etrarets Dom af 15de September 1856 efter Placaten af 20de December 1771 og Placaten af 12te September 1823 med en Mulct af 100 Rdl., og Tilstalte Larsen ved samme Rets Dom af 19de Marts s. A. dømt efter Forordningen af 11te April 1840 § 14, jfr. § 12, første Membrum, til 3 Aars Forbedringshuusarbejde, medens Tilstalte Madsen ikke er funden forhen straffet —, nu være at ansee efter den sidstnævnte Forordning, Arrestanten, til hvis senere af Intet bestyrkede Fragaafelse der i Medfør af Lovens 1—15—1 intet Hensyn vil kunne tages, og Tilstalte Madsen efter § 76 og § 41, og Tilstalte Larsen, hvis Bedragerier samtlige ere forøvede, førend den ovennævnte Dom overgif ham, i Henshold til § 19, jfr. § 79,

efter § 76 og § 41, og findes Straffen at kunne bestemmes for Arrestanten til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, for Madsen til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og for Larjen til Forbedringshuusarbejde i 6 Maaned, at udstaae i Forbindelse med den ovennævnte ham idømte Straf.

I Erstatning til Lithograph Christian Martin Tegner udrede Arrestanten og Tilstalte Larjen, Een for Begge og Begge for Een 200 Rdl.“.

Fredagen den 23de Mai.

Nr. 156.

Justitsraad Bunken

contra

Sophie Frederikke Herdahl, Madsens Enke, (Defensor Liebe),
der tiltales for Meddeelagtighed i Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 18de Marts 1862: „Arrestantinden Victoria Poulina Christine Madsen og Tilstalte Sophie Frederikke Herdahl bør straffes, forstævnte med Fængsel paa Vand og Brød i tre Gange fem Dage og Sidstnævnte med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar. Actionens Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Isben og Vang, 6 Rdl. til hver, udredes af Arrestantinden, dog at Tilstalte in solidum med hende tilsvares Omkostningerne for sit Vedkommende, derunder Halvdelen af Salairerne. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom for Sophie Frederikke Herdahls Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunken og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærbærende med Arrestantinden Victoria Poulina Christine Madsen for Bedrageri og Tilstalte Sophie Frederikke Herdahl for Meddeelagtighed i Bedrageri anlagte Sag er det ved Arrestantindens og Tilstaltes egne med det iøvrigt Dølyste stemmende Tilstaafselser gobtgjort, at de have gjort sig skyldige i det dem paastgæde Forhold, idet Arrestantinden, efterat hun den 1ste November f. A. var fraskiftet Thee- og Porcelainskhandler M. Hansens Tjeneste, har fort efter i dennes Navn, men uden hans Samtykke, hos Grosferer Sally Stomann i 3 forskjellige Gange

labet sig udlevere 8 Douzin Talerkenner og 6 Vandsfabe, ialt af Værbi 8 Rdl., og Lilstalte, der var vidende om, hvorledes de vare erhvervede, har solgt disse Gjenstande samt i Forening med Arrestantinden forbrugt de ved Salget indkomne Penge.

Som Følge heraf vil Lilstalte, der er langt over criminel Lavalder, og som efter ved Høiesterets Dom af 26de Juni 1833, i Henhold til Forordningen af 20de Februar 1789 § 2, jfr. Forordningen af 15de Januar 1790, at have været anseet med Forbedringshuusarbeide i 3 Aar, ved Kjøbenhavns Amts nordre Virks Ertværets Dom af 20de November 1837 for ulovlig Omgang med Hittogods har været idømt en arbitrair Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage efter Lovens 5—9—2 og Analogien af Forordningen af 20de Februar 1789, jfr. Forordningen af 12te Juni 1816, samt ved Høiesterets Dom af 23de Marts 1840 har været anseet efter Lovens 5—8—12, saaledes som denne Artikel maa anses modificeret ved den nyere Lovgivnings Analogi, med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar — i Overensstemmelse med Forordningen af 11te April 1840 § 79, jfr. § 18, samt i Henhold til §§ 77, 41 og 25, være at domme som for 3die Gang begaaet Hæleri og Straffen efter § 22 at bestemme efter Omstændighederne til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar“.

Nr. 164.

Aldvocat Liebe

contra

Karen Elisabeth Pedersen, (Defensør Bunsen),

der tiltales for Barnefødsel i Dolgemaal.

Hallsteds vestre Herreds Ertværets Dom af 9de Decbr. 1861: „Arrestantinden Karen Elisabeth Pedersen bør hensesættes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og udrede alle af denne Action lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensør, Procurator Blæsberg og Kammerraad, Procurator Müller, 6 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de Marts 1862: „Arrestantinden Karen Elisabeth Pedersen bør hensesættes til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Herredstingsdommen ved Magt at staude. I Salair til Procurator Levinson og Prøveprocurator Westrup for Overretten betaler Arrestantinden 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at staude. I Salarium til Aldvocat Liebe og

Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tilstaale
20 Rdl. til hver.

I den indbankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Falsters vestre Herreds Extraret hertil indbankede Sag actioneres Arrestantinden Karen Elisabeth Pedersen for Børnesøbsel i Dølgemaal.

Den af hende afgivne Forklaring gaaer, saaledes som den senest er modificeret, i det Væsentlige ud paa, at hun i længere Tid havde sølt sig frugt-
sommelig, hvorom hun havde underrettet saavel sit Varns Fader, med hvem hun
var forlovet og ventede snart at skulle giftes, som Proprietair Mourads Husfru
paa Hannestofte, hvor hun tjente, og ligeledes sin egen Moder, men at hun
først ventede sin Medkomst i November Maaned f. A., og maastee senere, hvorom
hun ogsaa har ytted sig. Den 22de October sidstleden mærkede hun imidlertid
om Aftenen, da hun opholdt sig i Pigekammeret, at Fødselen var forhaanden,
og da det generede hende at forblive i Pigekammeret, hvor ogsaa Karlene under-
tiden indsaandt sig, og da hun antog, at der ikke var Tid til at komme hjem til
hendes en Hjerdingvei fra Gaarden boende Moder, besluttede hun at gjøre
Barjel i en gammel Stalbygning ved Gaarden og tænkte at kunne hjælpe sig
selv under Fødselen. Hun vil da have taget noget Børnetsi med ud i Gaarden.
Da hun var kommen derud, gif Vandet fra hende, og da hun havde hørt, at dette
var Legnet paa, at Fødselen var lige for Haanden, gif hun ind i den gamle
Stalbygning, hvor hun ikke vil have staaet ret længe, førend Fødselsøjeblikket ind-
traadte. Hun fødte flaaende og uden synderlig Smerte BARNET, der faldt ned
paa Gulvet i noget der liggende Halm. Da hun derefter tog det op, mærkede
hun, at der var Liv i det, idet hun følte Trækninger i BARNETS Legeme og saae, at
det bevægede Arme og Been, men hun vil ikke have hørt det give nogen Lyd
fra sig. Hun løste derpaa sit Forklæde af, lagde dette ned paa Halm og
BARNET ovenpaa Forklædet, hvor hun endnu vedblivende saae de ommeldte Træk-
ninger, og at BARNET gjorde Bevægelser med Arme og Been, men ikke hørte det
give nogen Lyd. Medens BARNET saaledes laae paa Forklædet, rev hun Navle-
strengen over, da hun vidste, at Saadant skal skee efter en Fødsel, og da BARNET
saaledes havde henligget Noget, som to af Gaardens Karle til Stalden, men
efterat de havde spurgt Arrestantinden, om hun havde Fremmede hos sig, og
herpaa saae et bekræftende Svar, fjernede de sig igjen. En af Gaardens Piger,
der af Karlene havde erfaret, at Arrestantinden var i Stalden, gif ogsaa derhen
og traf hende flaaende lige indenfor Døren, hvis ene Halsdeel var tillukket,
medens den anden Halsdeel stod aaben, men fjernede sig ogsaa efter en kort
Samtale om, hvem der var hos Arrestantinden. Da disse vare borte, løstede
Arrestantinden BARNET op, og da hun ikke mærkede Bevægelse hos det, antog
hun, at det nu maatte være dødt, men hun anstillede ingen videre Prøve herpaa.
For det medtagne Børnetsi vil hun ingen Brug have havt, eftersom hun ingen
Lyd hørte fra BARNET og af dets svage Bevægelser antog, at der var Spørgsmaal,
om det kunde lede. Hun lod det derfor henligge, medens hun iagttog Bevægelserne

og Livstegnene, uden at hun vil have tænkt sig, at hun kunde gjøre Noget for at opvarme det eller overhovedet at opholde det's mulige Livskraft. Da hun nu ansaae Barnet for dødt, svøbte hun det i Forklædet og bar det over i Kjøkkenet, hvor hun henlagde det i en Krog, og den næste Morgen skjulte hun det under en Pilekuff i Nærheden af Gaardens Byguinger, hvor Liget senere er fundet efter hendes Paaviisning. Hun har benægtet, at det har været hendes Hensigt at tilføie Barnet nogen Skade ved at lade det henligge ubedækket, som det laae efter hendes Opgivende et Dvarteers Tid, og hun har angivet som sin Hensigt, at hvis Barnet havde viist rigtige og besiemte Livstegn, vilde hun have bragt det op i Kammeret efter Fødselen, hvorimod hun, da hun var kommen til den Tro, at Barnet var dødt eller dog kun havde viist saadanne ubetydelige Trækninger, at det, saa at sige, var uden Liv, fattede den Plan at skjule Fødselen, hvorfor hun og søgte at skjule Barnet for Karlene og Pigen ved, da de kom til Stalben, at træde hen til Døren til dem og senere skjulte Liget, og derefter for dem, som erkynbigede sig om hendes Tilstand, nægtebe, at nogen Fødsel var foregaaet, og enten gav en Forklaring, der gif ud paa, at hendes frugtformelige Tilstand endnu var vedvarende, eller en Forklaring, hvorefter hun feilagtigen havde anseet sig for at være frugtformelig.

Den af de obducerende Læger afgivne Betænkning gaaer ud paa, at Barnet har været fuldbaaret, at det er kommet levende til Verden, og har havt Evne til at fortsætte Livet, men at dette kun har været af kort Varighed. Da der hverken ved den udvendige eller ved den indvendige Besigtelse har kunnet spores nogenformelst udvendig fra kommen Beskadigelse, ansee Lægerne de store Blodcongestioner, som bemærkedes i Hjernehinderne og i Hjernen, for den umiddelbare Aarsag til Barnets Død, og de formene, at disse ere foranledigede ved den stedfundne Mangel paa Omhu og Pleie, idet det nyfødte Barn isøst Arrestantindens Forklaring har henligget paa Ladegulvet uden nogenformelst Tilbækning.

Efter det saaledes Foreliggende findes Arrestantinden vel at have sødt i Dølgemaal, men den ved Lovens 6—6—8 hjemlede Formodning om Foster-mord findes dog efter Obducenternes ovennævnte Erklæring om, at intet Spor af anvendt Vold fandtes paa Liget, i den Grad søkket, at det nævnte Lovbud ikke i nærværende Tilfælde kan komme til Anvendelse, hvorved bemærkes, at der ikke findes tilstrækkelig Anledning til at forkaste Arrestantindens Forklaring om, at det ikke har været hendes Hensigt ved sin Omgangsmaade med Barnet at bevirke dets Død. Derimod vil Arrestantinden for den af hende udviste høist usforsvarlige Adfærd ved ikke at sørge for Vedligeholdelsen af Barnets Liv og ved ikke at søge den Hjælp dertil, hun af Andre kunde have erholdt, være at ansee med en arbitrair Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes at kunne bestemmes til 2 Aars Forbedringshuusarbeide. Underrettsdommen af 9de December f. A., der har anseet Arrestantinden med Fængsel paa Baud og Brød i 4 Gange 5 Dage, vil altsaa være at forandre, forsaavidt Straffen angaaer, hvorimod den i Henseende til Bestemmelserne om Actionens Omkostninger, derunder Sagsførernes Salair, der billiges, vil blive at stadfæste“.

Maren Jensdatter, (Defensor Bunzen),

der tiltales for Børnesødsel i Dølgemaal eller i alt Fald for uforsvarlig Omgang med sit fødte Barn.

Kronborg vestre Virks Extrarets Dom af 20de Febr. 1862: „Arrestantinden Maren Jensdatter bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar samt udrede samtlige af denne Action lovligt flydende Omkostninger, derunder Salairer til Actor, Procurator Schmidt, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Lund, 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste April 1862: „Arrestantinden Maren Jensdatter bør miste sin Hals, og hendes Hoved sættes paa en Stage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Virketingsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Proceprocuratorerne Jacobsen og Westrup, betaler Arrestantinden 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indaafede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Justitsraad Bunzen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indaafede Doms Præmisser hedder det: „De nærmere Omstændigheder i nærværende, imod Arrestantinden Maren Jensdatter for Børnesødsel i Dølgemaal eller i alt Fald for uforsvarlig Omgang med sit fødte Barn anlagte og i 1ste Instants ved Kronborg vestre Virks Extraret af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd paakjendte, Sag ere ifølge hendes egen Tilstaaelse og de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger følgende:

Arrestantinden, der var i Tjeneste hos Procurator Lund i Esbønderup, havde fra Efteraaret 1859 og omtrent til een Maaned før 1ste Mai 1860 oftere havt legemlig Omgang med Tjenestekarlen Jeppe Pedersen, ved hvem hun blev med Barn, uden at hun dog, da efter hendes Forklaring hendes maanedlige Kendselse ikke udelsev sørend i Begyndelsen af April, har villet regne sin Frugtommelighed fra en tidligere Tid end Begyndelsen af den foregaaende Marts Maaned.

Den 22de Juli 1860 om Morgenen tidlig, da hun var i Færd med at malle Køerne paa Marken, følte hun imidlertid, efterat have sat sig paa Malleskammelen, en saadan Trykken for Bryllet, at Beivet næsten forgik hende, hvorhos en stor Mængde Blod gik ud af hendes Kjønsdele, uden at hun dog endnu troede, at Fødselen var kommen.

Da hun derpaa kom hjem og i Seng, blev det bedre med hende, men samme Dags Eftermiddag omtrent Kl. 4 begyndte det atter at knuge hende

for Bryllet, og i Nærværelse af en af Husets Døttre og en Badstuekone, der talde med Arrestantinden om en foreslaaende Badst. fødte hun et Barn, hvilket hun mærkede ved at jøle med Hænderne under Dynen, men uden at aabenbare det for nogen af de Tilstedeværende, hvorimod hun lod Barnet blive liggende under Dynen omtrent $\frac{1}{2}$ Time, i hvilken hun og den ommeldte Kone talde om Badstuen.

Først efterat være bleven alene tog hun Barnet frem og lagde det tilligemed Efterbyrden, der var gaaet fra hende, uden at hun behøvede at overklippe Navlestrengen, i et Tørklæde under Halmen ved Hovedgjerdet i hendes Seng.

Den følgende Eftermiddag tog hun Barnet og Efterbyrden og havde først ifinde at kaste det Hele i Gaardens Dam, i hvilken Hensigt hun lagde en Kampsesten ind i Tørklædet, men efter noiere Betænkning lagde hun det Hele i Høusehuset bag ved Høusebænken. Paa dette Sted blev den 8de August f. A. ved Reengjørelsen af Høusehuset fundet Levningerne af et dødt Foster, der tilligemed en Kampsesten var indsvøbt i et Tørklæde, som af flere er gjenkjendt som Arrestantinden tilhørende og af hende selv som det, hvori hun havde indsvøbt Barnet, af hvis Lig de fundne Levninger derfor maa antages at være, skjøndt det ved Obductionsforretningen af Lægerne er anset at være født i 8de Maaned af Svangerskabet, medens Arrestantinden stadig har formeent, at hendes Barn var i 5te Maaned, hvilken Formening dog hun er støttet paa, at hendes maanedlige Mensesløb, efter hvad hun angiver, første Gang udeblev i Begyndelsen af det paa-gjældende Mars April Maaned, medens hun stedse vil have hørt, at Mensurationen ophører, saasnart Svangerskabet begynder, hvorved det imidlertid bliver at bemærke, at en af det kongelige Sundhedscollegium under Sagen besaangaende afgiven Erklæring gaaer ud paa, at der findes flere Exempler paa, at Mensurationen eller et lignende Blodslob fra Kjønndelene har beværet ikke alene i de første Maaned af Svangerskabet, men undertiden endog gjennem dettes hele Forløb. Forøvrigt gaaer de obducerende Lægers Skjøn, der i det Hele er tiltraadt af Sundhedscollegiet, ud paa, at Barnet under Forudsætning af, at det var født levende, hvorom Obducenterne paa Grund af Ligets Tilstand ikke have kunnet ytre nogen Mening, sandsynligviis havde været ifland til at leve, naar der var ydet det den tilbørlige Nøgt og Pleie strax efter Fødselen.

Efter det saaledes Oplyste maa Arrestantinden statueres at have født i Dølgemaal og at have skaffet det fødte Barn tilside, og da der nu, skjøndt hun har forklaret, at hun, da hun lod Barnet blive liggende under Dynen, ikke gjorde sig nogen Tanke om, at det var levende, deels fordi hun under Svangerskabet ikke havde mærket Liv hos det, deels fordi det efter Fødselen hverken rørte sig eller streg, hvorhos hun, som alt anført, heller ikke antog sig at være saa langt henne i Svangerskabet, at Fosteret kunde jødes med Liv, men at hun derimod, hvis hun havde fundet Liv hos Barnet, vilde have paafaldt sine Omgivelses Hjælp, — ikke er fremkommet Nogetsomhelst til Styrke for, at Barnet skulde have været dødsfød, eller som iøvrigt kunde svække den i Lovens 6—6—8 opstillede Lovsformodning, findes denne Artikel i nærværende Tilfælde at maatte anvendes paa Arrestantinden for hendes Forhold ved den oenoimhandlede Leilighed, om hvilket der, da hun alene herfor er dømt ved Underretten, og Sagen kun efter hendes egen Begjæring er appelleret, ene bliver Spørgsmaal her for Retten.

I det Arrestantinden, som er født den 22de Juli 1824 og ikke forhen findes tiltalt eller straffet, altsaa efter det citerede Lovbud vil være at dømmes til at miste sin Hals, og hendes Hoved at sættes paa en Stage, vil Underrettsdommen, ved hvilken hun kun for uforsvarlig Omgang med sit fødte Barn er idømt en arbitrair Straf af 1 Aars Forbedringshuusarbejde, forsaavidt være at forandre, hvorimod den i Henfende til Actionens Omkostninger, som det er paalagt Arrestantinden at udrede, derunder de Actor og Defensor for Underretten tillagte Salaires, hvis Størelse tilliges, bliver at stadfæste“.

Tirsdagen den 27de Mai.

Nr. 57. Enkefru **Sara Weil** født **Salomonsen** paa egne og Døttres **Henriette, Emma** og **Sophie Weil**, deres Begue (Advocat Brock),
contra

Großserer **W. P. Heymann** og Sagførerfuldmægtig **M. Koppel**, som
Executores testamenti i Dødsboet efter Großserer **D. Elsas's** Enke,
Sara Elsas født **Weil**, samt Materialist **Moritz Weil** m. Pl.

(Overretsprocurator Heinrichsen),

angaaende Spørgsmaalet om Gyldigheden af et af sidstnævnte Enke den
19de August 1859 oprettet Testament m. m.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftecommissions Decision
af 5te Octbr. 1861: „Det ovennævnte af Großserer Daniel Elsas's Enke,
Sara, født Weil, oprettede Testament af 19de August 1859 bør, for-
saavidt angaaer de ved samme trufne testamentariske Dispositioner over
Boets Formue, nylidigt at være, hvorimod Delingen af Boet bør
foregaae efter det reciprokke Testamente af 31te Juli 1839 med Tillægs-
bestemmelse af 9de December 1853“.

Hoiesterets Dom.

Naar det i det i den indankede Skiftedecision omhandlede, mellem Großse-
rer Daniel Elsas og Hustru Sara Elsas, født Weil, oprettede Testament
af 31te Juli 1839, sammes 2den Post, efterat Testatorerne have fastsat,
at den ene Halvdeel af deres Fællesbo skal ved den Længstlevendes Dod
tilfalde deres Pleiedatter, tilfjendegives, at den anden Halvpart eller
ovrige Deel af Boet skal, som det hedder, „tilfalde og deles mellem
vore Arvinger efter Loven paa den Tid, den Længstlevende af os ved
Doden afgaaer“, — hvorfra dog undtages en navngiven Broder af
Konen og hans Arvinger —, da kan denne Tilfjendegivelse kun antages
at gaae ud paa, at Neglerne for Intestatarv skulle gjælde med Hensyn
til berorte Halvpart af Fællesboet, saa at Intestatarvingerne efter hver
af Testatorerne erhvervede een Fjerdepart af dette Bo, hvorimod den
efter de brugte Udtryk ikke med Hoiie kan opfattes som en Arveforening
mellem Testatorerne om Indsættelse af deres Intestatarvinger til som
testamentariske Arvinger efter dem begge at arve den ommeldte Halvpart
som et Hele betragtet. Den anførte Tilfjendegivelse kunde derfor ikke i
og for sig være til Hindre for, at den Længstlevende ved senere Testa-
ment disponerede over den sammes Arvinger forbeholdne Fjerdepart af
Fællesboet; og naar det dernæst i samme Post i umiddelbar Forbindelse
med det Foranførte tilføies, at Fordelingen mellem Intestatarvingerne
skal foregaae saaledes, at, som det hedder „vore Sodsfænde eller deres

lovlige Arvinger i disses Sted erholde en lige Lod uden Hensyn til Kjønsforskjel mellem vore Sødsskende", da fremgaaer det ikke heraf med tilstrækkelig Tydelighed, at denne Tilføining ikke blot gif ud paa at udelukke Hensynet til Kjønsforskjellen mellem Testatorernes Sødsskende hver paa sin Side, men ogsaa tilsigtede, at disse Sødsskende tilsammen skulde betragtes, som om de indbyrdes vare Sødsskende, hvorved bemærkes, at der ikke foreligger Dplysning om, hvilke eller hvormange Sødsskende hver af Testatorerne paa den Tid havde. Den anførte Tilføining kan derfor heller ikke tjene til at vise, at der skulde være at tillægge den omhandlede Deel af hiint Testament den i Stiftedecisionen antagne Betydning, navnlig med den Virkning, at den Længstlevende blev uberettiget til at træffe anden Bestemmelse med Hensyn til hiin Fjerdepart af Fællesboet, og ligesaa liden findes Saadant hjemlet enten ved Testamentets øvrige Indhold eller ved den under 9de December 1853 oprettede Codicil med den derpaa af den Længstlevende givne Paategning.

Idet Sara Elsass, den Længstlevende af hine Ægtefolk, efter det Foranførte ikke kan antages at have været uberettiget til ved det af hende under 19de August 1859 oprettede Testament at disponere over den Fjerdedeel af hendes og Mand's Fællesbo, der efter Reciproktestamentet af 31te Juli 1839 skulde tilfalde hendes Intestatarvinger, vil den af de indstævnte Arvinger, der ere hendes Brodersønner, fremsatte Indsigelse imod, at Testamentet af 1859 lægges til Grund for Delingen af denne Deel af Boet, ikke kunne tages til Følge.

Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at hæve.

Thi kjendes for Ret:

Den af de indstævnte Arvinger fremsatte Indsigelse imod, at det af Daniel Elsass's Enke, Sara, født Weil, under 19de August 1859 oprettede Testament lægges til Grund for Delingen af den Fjerdedeel af hendes og Mand's fælles Bo, der ifølge Testamentet af 31te Juli 1839 skulde tilfalde hendes Intestatarvinger, kan ikke tages til Følge. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betale de indstævnte Arvinger 5 Rdl.

(Den indanteede Decisions Præmisses følge i næste Nr.).

Høiestretsstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 14.

Den 13de Juni.

1862.

Forste ordinaire Sessjon.

Tirsdagen den 27de Mai.

Nr. 57. Enkefru Sara Weil født Salomonfen paa egne og Dottres
Henriette, Emma og Sophie Weil, deres Begue
contra

Grosferer W. P. Heymann og Sagsførerfuldmægtig M. Koppel, som
Executores testamenti i Dodsboet efter Grosferer D. Elsas's Enke,
Sara Elsas født Weil, samt Materialist Moriz Weil m. Fl.
(see forrige Nr.).

Den indankede Decisions Præmisses lyde saaledes: „Under 4de September d. A. have Grosferer W. Ph. Heymann og Sagsførerfuldmægtig Koppel som executores testamenti ifølge allerhøieste Bevilling af 24de April d. A. i Boet efter afgangne Grosferer D. Elsas's Enke, Sara, født Weil, tilstillet nærværende Skiftecomission til Decisions Afsigelse en paa Skiftet opstaaet Dispute om Gyldigheden af et af Enken den 19de August 1859 oprettet Testament, hvortil flutter sig et Codicil af 2den November 1860, idet de derhos have tilkjendegivet, at forsaavidt der paa Skiftet tillige er gjort Indsigelse mod deres Competence til at behandle Boet som Executores, ønskes denne Indsigelse ikke paakjendt af Skiftecomissionen. I sidnævnte Henseende bemærkes foreløbigt, at det af Afskriften af Skifteprotocollen fremgaar, at Præst ved den mosaiske Menighed her i Staden Dr. phil. A. A. Wolff og Procurator Melbola, som de ved et af Enken tidligere i Forening med hendes Mand oprettet Testament af 31te Juli 1839 udnævnte Executores, have protesteret imod, at Boet behandles af de ved Enkens Testament af 19de August 1859 udnævnte Executores, ovennævnte Grosferer Heymann og Fuldmægtig Koppel, — der, som meldt, under 24de April d. A., ere meddeelte allerhøieste Bevilling til at fungere som Executores —, og paaftaaet, at de skulle fravige Boets Behandling, samt at, da Executorerne have

VI. Afgang.

nægtet dette, Spørgsmaalet herom afgjøres ved Decision af nærværende Skifte-commission, hvilket Executorerne ogsaa have nægtet at gaae ind paa. Da nu Skiftecommissionens Jurisdiction med Hensyn til Boer, efterat de ere overtagne af executores testamenti, ifølge Forordningen af 29de April 1785 § 2 indskrænker sig til ved Decision at afgjøre de Tvistigheder, som under Boets Behandling ere opstaaede mellem Arvinger og Creditorer indbyrdes, og hvis Afgjørelse ved Decision er nødvendig, for at Boets Behandling overhovedet kan fremmes af Executorerne, maa Skiftecommissionen ansæe sig incompetent til mod Executorernes Protest at tage Spørgsmaalet om deres Competence under Paaskjendelse. Lige- saalidt kan den, efter den Forbindelse, hvori Spørgsmaalet for Executorernes Competence staaer med den ved Testamentet af 19de August 1859 fete Udnævnelser af den, paaskjende en paa Skiftet af nogle af Enkens Intestatarvinger fremsat Paastand om, at Testamentet kendes ugyldigt tillige, forsaavidt det indeholder Udnævnelser af Executors. Som Følge heraf vil den alene have at afgjøre, hvorvidt den af de ovennævnte Intestatarvinger fremsatte, men af den i Boet ansatte Tilsynsværge imødegaaede Paastand om, at Testamentet af 19de August 1859 kendes ugyldigt, forsaavidt angaaer den af Enken ved samme fete For- deling af, hvad hun har ansæet som sin Boeslob, og at Boet derimod deles efter det af Enken i Forening med hendes Mand oprettede reciproke Testamente af 31te Juli 1839 med Tilføgsbestemmelser af 9de December 1859, kan gives Medhold.

I Testamentet af 31te Juli 1839, der, som bemærket, er oprettet af Enken i Forening med hendes Mand, bestemmes i Post 1, at den Længstlevende af dem skal beholde det hele fælles Bo som sin fulde uindskrænkede Eiendom, dog at, naar Manden døde først, en Fjerdedeel af Boets Eiendele skulde realiseres, og det derfor indkomne Beløb, der skulde tilfalde Ægtefollenes Pleiedatter til Eiendom, indsatte i Overformynderiet saaledes, at Enken oppebar Renten, saalænge hun levede, og hedder det derefter i Post 2, at ved den Længstlevendes Død skal hele Boets beholdne Formue deles i 2 lige Dele, af hvilke den ene Halvpart skal tilfalde den ovennævnte Pleiedatter, dog efter Fradrag af den for hende tidligere, i Overensstemmelse med Post 1, i Overformynderiet indsatte $\frac{1}{4}$ Deel, hvorefter fortsættes saaledes:

„Den anden Halvpart eller øvrige Deel af Boet skal tilfalde og deles imellem vore Arvinger efter Loven paa den Tid, den Længstlevende af os ved Døden afgaaer, dog med Udelukkelse af min Sara Esas's Broder Alexander Isaac Weil og hans Arvinger, men isørigt saaledes, at vore Sødfænde eller deres søulige Arvinger i disses Sted erholde en lige Lod uden Hensyn til Rjønss- forfjæl mellem vore Sødfænde“.

Endelig bestemmes i Testamentets Post 3, at hvis Pleiedatteren maatte døe forinden nogen af Ægtefællerne, da skulde hendes Børn af lovligt Ægtefælskab træde i hendes Sted, men „i andet Fald skal den hende efter os tillagte Arv tilfalde vore Arvinger efter Loven paa den Tid, den Længstlevende af os ved Døden afgaaer, dog med samme Udelukkelse og paa samme Maade, som foran i 2den Post om den dem tillagte Arv er bestemt“.

I en Tillægsbestemmelse af 9de December 1853 har Manden berefter fastsat, at et Beløb af 5,000 Rdl., foruden et Udstyr, ikke skulle regnes til den efterladte Formue, og at den Andeel, som hans Søster eller hendes Børn ifølge Testamentet af 31te Juli 1839 skulde have, udgaaer, mod at der efter den Længstlevendes Død eengang for alle udbetales hende eller Arvinger et bestemt Beløb, men at isøvrigt det nævnte Testament skal forblive uforandret, hvilken Tillægsbestemmelse er forsynet med en Paategning af Enken om, at den er i Overeensstemmelse med hendes Dufte og Billie.

I Testamentet af 19de August 1859, der er oprettet efter Mandens Død, har nu Enken truffet forskjellige testamentariske Dispositioner, som det i Post 2 hedder, over „Resten af Voets Masse“, efterat der til hendes afdøde Mand's Po er indbetalt, hvad der muligen kunde tilkomme den ovennævnte Pleiebatters Børn og Mandens Søster eller hendes Børn efter Tillægsbestemmelsen af 9de December 1853, samt hvis der maatte melde sig flere Arvinger efter Manden end hans ovennævnte Søster og Børn, Resten af den ene Fjerdedeel af Voet, hvorover, som det hedder, „der i Testamentet ei var disponeret til Fordeel for min Mand's Familie“, og er det Gyldigheden af disse testamentariske Dispositioner over det, som Enken maa antages at have betragtet som sin Voeslod, der under nærværende Sag af nogle af Enkens Intestatarvinger beskrives.

Det skjønnes nu heller ikke rettere, end at Enken, der som Længstlevende i Henhold til Testamentet af 31te Juli 1839 har overtaget Voet, maa antages at have været uberettiget til at træffe nogen forandret testamentarisk Disposition med Hensyn til Fordelingen af den Deel af Voet, som efter Testamentets 2den Post ved den Længstlevendes Død skulde tilfalde de deri nævnte Arvinger, om hun end maatte have indskrænket Dispositionen til, hvad hun ansaae som sin egen Voeslod.

Foruden at der nemlig, efter det ovenfor citerede Indhold af Post 2 i Testamentet af 1839, ikke ved den Længstlevendes Død kan siges at foreligge nogen Deel af den i Post 2 ommeldte Halvpart som den Længstlevendes Voeslod, hvorover denne skulde være berettiget til at træffe nogen særlig testamentarisk Disposition, fremtræder ogsaa Bestemmelsen i Post 2 (jfr. navnlig sammes Slutning samt § 3) nærmest som en af begge Ægtefæller i Forening steet Indsættelse af deres Intestatarvinger, med den udtrykkelig nævnte Undtagelse, til ved den Længstlevendes Død som testamentariske Arvinger efter dem Begge at arve den omhandlede Halvpart som et Hele betragtet; men heraf følger da igjen, at den Længstlevende, naar denne med denne Bestemmelse i Post 2 har tiltraadt Voet, ikke eenfibig kan forandre den hverken i det Hele eller for en Deel, men maa lade den gjælde som bindende for sig med Hensyn til enhver fremtidig dispositio mortis causa, og at Testatorerne ogsaa tidligere have betragtet Bestemmelsen i Testamentets Post 2 som bindende for dem synes at fremgaae af den Omstændighed, at Enkens Samtykke er blevet meddeelt til Tillægsbestemmelsen af 9de December 1853, forsaavidt der nemlig her tillige er steet en Forandring i Bestemmelsen i Testamentets Post 2 med Hensyn til een af Mandens Intestatarvinger.

Efter det Anførte vil Testamentet af 19de August 1859 overeensstemmende med de ommeldte Intestatarvingers Paastand være at kjende ugyldigt, forsaavidt angaaer de ved samme trufne testamentariske Dispositioner over Voets Formue, hvorimod Delingen af nærværende Fællesbo vil være at foretage efter Bestemmelserne i det reciproke Testament af 31te Juli 1839 med Tillægsbestemmelsen af 9de December 1853.

Under Disputen har det anordnede stemplede Papir rigtiget været forbrugt".

Nr. 14. Proprietair **Thomas Erichsen** (Sugen)

contra

Particulier **P. B. Moldenhawer** (Sugen).

Høiesteret's Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale fiirfindsthyve Lod Solv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Dvittering, at bemeldte 80 Lod Solv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale.

Nr. 18. Kjøbmand **Jacob Krøyer** (Sugen)

contra

Procurator **Schandorff** som Mandatarinus for Kjøbmand **H. L. Hansen** (Sugen).

Høiesteret's Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale fiirfindsthyve Lod Solv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Dvittering, at bemeldte 80 Lod Solv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale.

Tirsdagen den 3die Juni.

Nr. 93.

Advocat Brock

contra

1) Jens Greis Hansen, 2) Anders Madsen, 3) Cathrine Margrethe Hansdatter, Peder Olsens Hustru, 4) Peder Olsen, 5) Niels Pedersen Maaløv, 6) Ole Larsen, 7) Jens Sørensen, 8) Wilhelm Ludvig Vogel, 9) Andreas eller Niels Andreas Petersen, 10) Lars Jørgensen og 11) dennes Hustru, Inger Olsdatter, (Defensor for Nr. 1 og 3—8 Liebe og for Nr. 2 og 9—11 Bunken),

der tiltales, Nr. 1 for Ildspaaføttelse, Nr. 2 for Meddeclagtighed i denne Forbrydelse eller i alt Fald for Afurancesvig, Nr. 3 for Ildspaaføttelse, Nr. 4 for Meddeclagtighed i denne Forbrydelse, Nr. 5 for Ildspaaføttelse eller i alt Fald for Afurancesvig, Nr. 6 for Ildspaaføttelse eller i alt Fald for ved Uforsigtighed at have forarsaget Ildbrand, Nr. 7 for Afurancesvig, Nr. 8 for usand Forklaring og for hemmelig Odelæggelse af anden Mand's Eiendom, Nr. 9 for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods, Nr. 10 og 11 for usand Forklaring.

Commissions Dom af 16de Juli 1861: „De Tiltalte Nr. 5 Niels Pedersen Maaløv, Nr. 6 Ole Larsen og Nr. 7 Jens Sørensen bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. Arresterne Nr. 1 Jens Greis Hansen, Nr. 2 Anders Madsen, Nr. 4 Peder Olsen og Nr. 3 Arrestantinden Cathrine Margrethe Hansdatter, Olsens Hustru, bør straffes, Nr. 1, 3 og 4 med Tugthuusarbeide hver især i 8 Aar og Nr. 2 med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar. Tiltalte Nr. 8 Wilhelm Ludvig Vogel, Nr. 9 Andreas eller Niels Andreas Petersen, Nr. 10 Lars Jørgensen og Nr. 11 hans Hustru, Inger Olsdatter, bør straffes med Fængsel paa Bånd og Brød, de tvende Førstnævnte hver især i 4 Gange 5 Dage og de tvende Sidstnævnte hver især i 3 Gange 5 Dage. 3 Erstatning udredes af Arrestanten Nr. 1 Jens Greis Hansen til Landbygningernes Brandforsikring 3,850 Rdl., til det kongelige octroierede almindelige Brandassurance-Compagni for Varer og Effecter 69 Rdl. 64 Sk., af Arrestanten Nr. 4 Peder Olsen og Arrestantinden Nr. 3 Cathrine Margrethe Hansdatter, Olsens Hustru, Een for Begge og Begge for Een, til Landbygningernes Brandforsikring 642 Rdl., til det kongelige octroierede almindelige Brandassurance-Compagni for Varer og Effecter 150 Rdl., til Caroline Nielsdatter, Pedersens Enke af Wirum, 40 Rdl., til Peter Christensen Carlsen sammesteds 20 Rdl. og til Indsidder Hans Larsen 100 Rdl. Actionens Omkostninger, hvorunder Salair

til Commissionsfriver, Fuldmægtig i Kjøbenhavns Criminal- og Politirets Inspektionscontoir, Cancellijsecretair Stabel, 200 Rdl., til Actor, Procurator Heinrichsen, 80 Rdl., til Defensorerne, Procuratorerne Nothe og Heckscher, 60 Rdl. til den Første og 40 Rdl. til den Sidste, til Commissionens Betjente, Politibetjentene Hans Christopher Lorengen og Frederik Gottlieb Schröder, 75 Rdl. til hver, udredes saaledes, at Nr. 1 og 2 Arrestanterne Jens Greis Hansen og Anders Madsen, Een for Begge og Begge for Een, tilsvare bemeldte Omkostninger for deres Vedkommende, hvorunder $\frac{1}{5}$ af de nævnte Salairer, og Anders Madsen endvidere $\frac{1}{10}$ af disse, Nr. 4 og 3 Arrestanten Peder Olsen og hans Hustru, Arrestantinden Cathrine Margrethe Hansdatter, ligeledes, Een for Begge og Begge for Een, Omkostningerne for deres Vedkommende, hvorunder $\frac{1}{5}$ af Salairerne, de Tiltalte Nr. 5 Niels Pedersen Maaløv, Nr. 6 Ole Larsen og Nr. 7 Jens Sørensen udrede Omkostningerne enhver for sit Vedkommende, derunder hver $\frac{1}{10}$ af Salairerne, Nr. 8 Wilhelm Ludvig Vogel, Nr. 9 Andreas eller Niels Andreas Pedersen ligeledes enhver for sit Vedkommende, derunder enhver $\frac{1}{15}$ af Salairerne, og Nr. 10 og 11 Lars Jørgensen og hans Hustru Inger Olsdatter, Een for Begge og Begge for Een, Omkostningerne for deres Vedkommende, derunder $\frac{1}{15}$ af Salairerne. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forfyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

Mod Tiltalte Anders Madsens Benægtelse kan det ikke ansees tilstrækkelig godtgjort, at han i svigagtig Hensigt har forfikkret sin Sæd og Afgrøde i 1858 for høit, eller ved at opgive sit Tab derpaa til 2,141 Rdl. 64 Sk. forsætlig er afvegen fra Sandheden, idet Sagens Oplysninger, om de end vække nogen Mistanke mod Tiltalte, dog ikke give Visshed for, at Afgrøden virkelig skulde have havt en ringere Værdi, end den hvorfor Forfikkring tegnedes, eller Tabet være ansat for stort, hvorhos bemærkes, at det i den indankede Dom feilagtigen er anført, at Anders Madsen ikke har fulgt det ham af en anden Mand givne Raad i Henseende til Angivelsen af hans Tab paa Rug. Da nu denne Tiltalte, som i Dommen rettelig antaget, heller ikke kan ansees overbevist om Meddeelsagtighed i Ildspaaføttelse, vil han i det Hele blive at frifinde, dog efter de mod ham talende Omstændigheder ifkun for Actors videre Tiltale.

Ved Commissionsdommen er der rettelig tillagt de Tiltalte Niels Pedersen Maaløv, Ole Larsen og Jens Sørensen Frisfindelse med Hensyn

til de dem hver især paasigtede Lovovertrædelser, og de fremkomne Oplysninger indeholde end ikke Hjemmel til, som i Dommen skeet, ifkun at frifinde dem for Actors videre Tiltale; hvad Jens Sorensen angaaer, mangler der endog Joie til at idomme ham nogen Deel af Actionens Omkostninger, i hvilken Henseende særligt bemærkes, at han ikke i det strag efter Branden optagne Forhor kan antages at have afgivet den urigtige Forklaring, at han foruden de Løv, der havde været under Tag, endvidere havde haft en Løvestak staaende i Gaarden.

Da Tiltalte Wilhelm Ludvig Vogel dengang han afgav den urigtige Forklaring for Retten, for hvilken han ved den indankede Dom er anset med Straf, ikke blot var arresteret som mistænkt for Deelagtighed i Ildspaaføttelse, navnlig paa Medtiltalte N. Madsens Gaard, men desuden med Grund maatte betragte sig som Inquisit netop med Hensyn til den ham afættede Forklaring om, hvorvidt Anders Madsen havde brugt en mistænkelig Uttring, idet denne tillige maatte kaste forøget Mistanke paa Vogel selv, vil der under denne Deel af Sagen ikke kunne paalægges ham noget Strafsansvar. I den indankede Dom er det derhos retteligt antaget, at der ikke under nærværende Sag kan idømmes ham nogen Straf for en Hundes Drab, og han vil saaledes ifkun for i Forening med Flere at have omsthyrtet et under Bygning værende Hus blive at ansee med en arbitrair Straf, der skjønes at kunne bestemmes til Fængsel i 8 Dage.

Uf de i den indankede Dom anførte Grunde vil Tiltalte Andreas eller Niels Andreas Petersen være at dømme efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 11 og 58, men da han er født i Aaret 1800, bliver hans Straf i Henhold til Forordningen af 12te Juni 1816 § 7 at bestemme til Fængsel paa sædvanlig Fangekost, efter Omstændighederne i 60 Dage.

De Tiltalte Lars Jorgensen og Inger Olsdatter, der paa den Tid, de for Retten afgave de urigtige Forklaringer, for hvilke de ere domfældte, vare arresterede i Anledning af deres Nægtelse af at have modtaget en Paffe Løi af deres Søn, Medtiltalte Ole Larsen, skjønes at have haft saadan Anledning til ogsaa at betragte sig som Inquisiter, forsaavidt de havde modtaget Penge af Sønnen, at der ikke findes at kunne paalægges dem noget Strafsansvar for deres urigtige Nægtelse heraf, hvorfor de ville være at frifinde for Actors Tiltale, dog at de deeltage i Udredelsen af Actionens Omkostninger.

I Henseende til de Jens Greis Hansen, Cathrine Margrethe Hansdatter og Peder Olsen idømte Straffe vil den indankede Dom i

Genhold til de i samme for disse Tiltaltes Vedkommende anførte Grunde være at stadfæste. Ligeledes bliver den at stadfæste i Hensende til dens Bestemmelser om Erstatningen og Actionens Omkostninger, dog at den Jens Sørensen paalagte Andeel af disse vil være at udrede af det Offentlige.

Ihi kjendes-for Ret:

Niels Pedersen Maaløv, Ole Larsen, Jens Sørensen, Lars Jørgensen og Inger Olsdatter bør for Actors Tiltale og Anders Madsen for Actors videre Tiltale i denne Sag frie at være. Wilhelm Ludvig Vogel bør straffes med Fængsel i 8 Dage og Niels Andreas Petersen henføres i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. Med Hensyn til de Jens Greis Hansen, Cathrine Margrethe Hansdatter og Peder Olsen idømte Straffe, Erstatningen samt Actionens Omkostninger bør Commissariernes Dom ved Magt at stande, dog at den Jens Sørensen paalagte Andeel af Omkostningerne udredes af det Offentlige. Advocaterne Brock og Liebe og Justitsraad Bunzen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 30 Rdl., der udredes paa den med Hensyn til de øvrige Salaries bestemte Maade.

I den indante Doms Præmisser hedder det: „Efterat der i Anledning af at flere af de i Kjøbenhavns Amt i de senere Aar indtrufne Ildbrænde maatte formodes at være paafatte eller forsætlig foranledigede, uden at de ved vedkommende Retter derom indlede Underfølgelser havde kunnet føre til Opdagelse af Gjerningsmændene til disse Forbrydelser, ved allerhøieste Commissorium af 22de Januar og Rescript af 4de Februar 1859 var bleven nedsat en Commission til at anstille nærmere og mere omfattende Underfølgelser angaaende de ovenmeldte Ildbrænde, forsaavidt Mistanke havde verseret om Ildpaasættelse, uden at Gjerningsmændene vare bleve opdagede, og bemeldte Commission, der ved allerhøieste Rescript af 30te December f. A. havde erholdt Bemyndigelse til derunder at indbrage Underfølgelsen af forskjellige andre Forbrydelser, om hvilke Oplysninger vare fremkomne, derefter havde tilsendt de saaledes anstillede Underfølgelser i Slutningen af Juni Maaned f. A. og om Udsagnet af samme gjort Indberetning til Justitsministeriet — er det ved allerhøieste Commissorium af 8de August f. A. overdraget nærværende Commission yderligere at undersøge og paafjende denne Sag, i hvilken efternævnte 11 Personer ifølge det nævnte Rescript ere satte under Tiltale for forskjellige Forbrydelser, som nedenfor ved hver især findes anført.

1) Arrestanten Jens Greis Hansen, der tiltales for Ildspaaføttelse, er ved egen af det isvrigt Dplyste tilbeels bestyrkede Tilstaaelse overbevist forsættlig at have bevirket den i hans daværende Huusbond Arrestanten Anders Madsens Gaard i Bagværð den 14de October 1858 om Aftenen opstaaede Ild, hvorved samtlige Gaardens Bygninger albeles nebrvænde, og gaaer hans derom afgivne Forflaring i det Væsentlige ud paa Følgende:

Efterat Arrestantens ovennævnte Huusbond Anders Madsen gjentagne Gange havde opfordret ham til at brænde Gaarden af for ham, uden at Arrestanten dog vilde indlade sig derpaa, idet han yttrede Frygt for Straffen, hvis Brandstiftelsen opdagedes, hvortil Anders Madsen imidlertid svarede, at det ingen Synd var at brænde en saadan gammel Baraffe af, og at der ingen Straf vilde blive for det, indvilgede Arrestanten endelig efter fornyet Opfordring af Anders Madsen og Løfte af denne om en Belønning af 10 Rdl. i det ham saaledes gjorte Forflag nogle Dage forinden det blev iværksat, og anviste Madsen ham derpaa et Lufthul paa Yvermuren af Gaardens østre Længe ud imod Marken og i en Høide af et Par Alen fra Jorden, gennem hvilket Hul Arrestanten lettest og meest ubemærket ved Hjælp af Svovlsfikker kunde antænde Ild i de Rugneeg, som vare opstillede i Bygningen lige op til Hullet. Endnu samme Dag som Ildspaaføttelsen fandt Sted om Aftenen fornyede Anders Madsen sin Opfordring til Arrestanten om at gjøre, hvad de havde talt om, hvilket Arrestanten lovede. Da Arrestanten derpaa den paagjældende Aften Klokken lidt over 8 var gaaet over i Stalden tilligemed en anden Karl for at jordre af til Matten, saae han Leilighed til ubemærket af denne at liste sig ud af Stalden, der var i Gaardens søndre Længe, hvorpaa han løb bag om denne hen til den østre Længe, hvor han paa den ham anviste Maade og i Genhold til den truene Aftale ved Hjælp af nogle Svovlsfikker, som han antændte, stak Ild gennem Lufthullet i Muren ud mod Marken i de indensfor liggende Rugneeg, der strax kom i Brand, og da han havde overtydet sig herom, gif han tilbage til Stalden og fulgtes derefter med den anden Karl over i Karlekammeret, hvor han gif tilsængs ligesom denne.

Arrestanten, der af den ham tilfagte Belønning for Ildspaaføttelsen ifkun vil have modtaget 6 Rdl. og ikke engang har faaet erstattet endeel Løi, han havde mistet ved Branden og som ikke var asureret, har efter sin Forflaring ikke gjort sig nogen Tanke om den Fare, som Ildens videre Udbredelse kunde medføre for Gaardens Beboere, der for største Dele netop vare gaaede i Seng, da Ilden opdagedes, men fiolet paa, at hans Huusbond Anders Madsen, der var forberedt paa Ilden, nok vilde sørge for at vække dem alle itide.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten, der er født den 16de Juni 1839 og ikke funden forhen straffet, være at ansæ efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 4, cfr. §§ 5 og 10, med Straf af Lugthuusarbejde efter Omstændighederne i 8 Aar.

2) Arrestanten Anders Madsen, der sigtes for Medbeelagtighed i Ildspaaføttelse eller i alt Fald for Asurancesvig har vedholdende benægtet at have nogen som helst Andeel i den ovennævnte i den ham tilhørende Gaard i Bagværð

opkomne Ild, og skjøndt der ved den af foregaaende Arrestant herom afgivne Tilstaafelse i Forbindelse med de isvrigt oplyste Omstændigheder er vaft en til Visshed grændsende Formodning om at han er deelagtig i Ildspaanfættelsen, findes der dog ikke mod hans vedholdende Benægtelse at være tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for at han har gjort sig skyldig i den ham saaledes paafigtede Forbrydelse, hvorfor han i saa Henseende vil være at frifinde, dog efter Omstændighederne ifkun for Actors videre Tilstale.

Foraaavdt Arrestanten endvidere sigtes for Assurancevig, er det oplyst, at han, der den 21de August 1858 havde tegnet Forsikkring paa $\frac{2}{3}$ Aar i det kongelige octroierede almindelige Brandassurance-Compagni for Varer og Effecter for en Sum af ialt 4,700 Rdl., nemlig Meubler og Effecter for 1,000 Rdl., Vogne og Avlsredstaber for 300 Rdl., Sæd og Afgrøde for 3,000 Rdl. og Tørv for 400 Rdl., har efter Branden opgivet sit Tab for Assurancecompagniet efter Fradrag af Taxationsværdien af det Reddebe saaledes: paa Meubler og Effecter 759 Rdl. 32 Sk., Vogne og Avlsredstaber 225 Rdl. og paa Sæd og Afgrøde samt Tørv til ialt 2,141 Rdl. 64 Sk., uden at han dog af Assurancecompagniet har erholdt enten den af ham paastaede eller nogen anden Erstatning ubbetalt i Anledning af Branden.

Arrestanten, der, efter i flere Aar ikke at have haft sine Eiendele assurerebe uanfæet de hyppigt stedfindende Ildbebrænde i Bagsværd, først Aaret forinden Branden lod disse forsikre, havde ved den af ham senest tegnede Assurance forhøiet Summen for Sæd og Afgrøde fra 2,000 til 3,000 Rdl., hvorhos han, der tidligere ikke havde ladet sine Kreaturer forsikre, endvidere havde den 9de October, altsaa faae Dage forinden Branden, assureret dem for 640 Rdl., om hvilken sidste Assurancejums Udbetaling der imidlertid ikke blev Spørgsmaal, da alle de forsikrede Kreaturer bleve reddede, og har han som Grund til den forhøiede Assurance angivet, at hans Høst det foregaaende Aar havde været mindre god, medens han i det Aar, da Branden fandt Sted, havde høstet meget godt, ligesom han har forklaret, at Grunden til at han det foregaaende Aar havde begyndt at assurere var, at flere raadebe ham dertil, og med Hensyn til Forsikringen af Kreaturerne, at han netop paa den Tid havde taget dem hjem fra Marken, hvilket ikke var Tilfældet, da han i August Maaned forsikrede de øvrige Gjenstande.

Efter de af Undersøgelsescommissionen tilveiebragte Oplysninger maa det imidlertid antages, at ikke blot Forsikkringssummen for Sæd og Afgrøde er uforholdsmæssig høi i Forhold til Areal og Bestaffenheden af Arrestantens Jorder, der med Fradrag af en Tørvelod ifkun udgjorde $46\frac{1}{2}$ Tdr. Land og, skjøndt vel brevne, ikke hørte til de bedste i Bagsværd By, men at ogsaa formeentlig hans Opgjørelse af det lidte Tab paa Sæd og Afgrøde er anset langt høiere, end det i Virkeligheden kan have været.

Foruden at nemlig Arrestantens Tjenestekarl Lars Johansen har under Ed forklaret, at Arrestantens Indhøstning det paagældende Aar efter hans Kjendskab til Dvantage og Værdien af den indavlede Sæd og Afgrøde ikke kan ansættes høiere end til lidt over 2,000 Rdl., og at Arrestanten efter hans

Overbetviisning har anset sit Tab 900 à 1,000 Rdl. større end det i Virkeligheden kan have været, hvilken Forklaring i det Væsentlige stemmer med den af foregaaende Arrestant afgivne, have 3 af Undersøgellescommissionen udmeldte Mænd, nemlig Gaardeierne, Formand for Glabsfaxe og Herløv Sogneforstanderskab Rudolph Larshoff. Sognesoged Peder Madsen og Braudsfoged Niels Rasmussen, begge af Bagsværd, afgivet et med Ed bekræftet Skjøn, hvorved de, efterat have lagt den af Arrestanten selv afgivne Forklaring angaaende Besaanningen af hans Forder til Grund for en omhyggelig Undersøgelse og Beregning af det herefter selv under de gunstigste Forudsætninger rimelige Udbytte, ere komne til det Resultat, at Arrestanten har anset sit ved Branden lidte Tab paa Sæd og Afgrøde henimod 700 Rdl. høiere end det i Virkeligheden kan have været.

Endvidere har den ved den kongelige Veterinair- og Landbohøiiske ansatte Lærer i Landoeconomien Professor Jørgensen efter dertil givne Anledning fra Undersøgellescommissionen og efter en Undersøgelse af Arrestantens eget Opgivende af det Indavlebes Quantitet erklæret, at denne Angivelse ikke blot er meget usandsynlig, men efter en Sammenligning med 2 af de bedste dyrkede Gaarde i Landet, der baade i Henseende til Jordens Bestaaffenhed og Cultur staae langt over Bagsværd's Forder, ikke efterlader nogen Tvivl hos ham om at være høiere, end hvad Høsten i Virkeligheden kan have udgjort, idet han blandt Andet har fremhævet, at medens Arrestanten har anset sin Avl til $8\frac{3}{4}$ Edr. Korn i Gjennemsnit for hver Td. Agerland, ansees det i Almindelighed for et godt Resultat, naar der paa Bøndergaarde kan høstes 4 à 5 Edr. Korn i Gjennemsnit pr. Td. Land, hvorhos Udbyttet selv paa meget kraftige og vel drenne Forder, som paa de til Sammenligning benyttede 2 Gaarde, ikke kan sættes i Almindelighed over $6\frac{1}{2}$ à $6\frac{3}{8}$ Td. Korn pr. Td. Agerland.

Arrestanten har vel stadig paaftaaet, at han saavel ved at tegne Assurance som ved Opgivelsen af det ved Branden lidte Tab har handlet efter Samvittighed og bedste Skjønneude; men naar hensees til de ovenfor anførte Data i Forbindelse med at de udmeldte Skjønsmænd have erklæret, at Arrestanten, som de ansee for en dygtig Landmand, efter deres Overbetviisning maa have indseet, at der ikke kunde tilkomme ham den af ham fordrøede Erstatning, og at Gaardeier Christian Frederik Rundsøn, ligeledes af Bagsværd, edelig har forklaret at have gjort Arrestanten under en Conference med ham om Opgjørelse for Assurance af hans ved Branden lidte Tab paa Sæd, navnlig paa Rug, opmærksom paa, at han havde opgivet dette langt større, end det kunde have været, og raadet Arrestanten til at opgive Tabet efter hvad han, Rundsøn, antog at han kunde have høstet, hvilket Arrestanten ikke har kunnet benægte, skjøndt han dog ikke har fulgt dette Raad, findes der uanset Arrestantens Benægtelse at være tilveiebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Beviis for, at han ved Opgivelsen af det lidte Tab paa Sæd og Afgrøde er i svigagtig Hensigt forsætlig afvegen fra Sandheden, og vil han som Følge heraf være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 53 med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar.

3) Arrestantinden Cathrine Margrethe Hansdatter, Olsens Hustru, er ved egen med det iøvrigt Dplyste bestyrkede Tilstaaelse overbeviist forsættlig at have bewirket den Ild, hvorved det hendes Mand og hende tilhørende eenligt beliggende Huus paa Trørød Mark aldeles nedbrændte Ratten mellem den 23de og 24de December 1857; og gaaer hendes Forklaring ud paa, at hun efter foregaaende Aftale med hendes Mand Peder Olsen, der havde asfureret deres Indbo for 850 Rdl., uagtet det omtrent kun var halvt saameget værd, og for at komme i Besiddelse af Assurance-summen har udført Ildspaaføttelsen paa følgende Maade. Omtrent et Par Timer, efterat hendes Mand havde Kloffen henved 10 begivet sig fra deres Bolig i Trørød til et ham ligeledes tilhørende Huus i Sandbjerg under Hirschholm Birk for derfra at kjøre til Kjøbenhavn med Trøvo, steg hun ved Hjælp af en Stige, der var sat op ad Ydermuren paa Husets østlige Gavl, op igjennem Kofteslemmen, som hun aabuede, ind paa Koftet, hvor hun antændte en Svovlstik, som hun fastede brændende ind i den paa Koftet liggende Palm. Efterat hun derpaa var gaaet tilbage igjen og havde lagt sig i Sengen, mærkede hun efter nogen Tids Forløb, at Røgen trængte ind i Værelset, hvorpaa hun sprang op og saae nu Taget i lys Rue. Hun vækkede derpaa sine Børn og Forældre Aftægtemand Hans Larsen og Hustru, der havde Bopæl i den vestre Ende af Huset, hvorhos hun gjorde Anstrig for at vække den ligeledes i Huset boende Enke Caroline Nielsdatter og hendes Søn Peder Christiansen Carlsen, der imidlertid alt vare vaagne og komne udenfor.

For det af Arrestantinden saaledes udbviste Forhold vil hun, der er født den 24de April 1823 og under en mod hende i Anledning af ovenmeldte Brand for Assurancevig eller Attentat derpaa anlagt Sag ved Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 30te Marts 1858 er anseet efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 42 og 53, cfr. §§ 1, 41 og 80, med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, nu være at ansee efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 5, cfr. § 4, med Tugthuusarbejde efter Omstændighederne i 8 Aar.

4) Arrestanten Peder Olsen, der er født den 15de August 1814 og ved den ovenmeldte Dom af 30te Marts 1858 anseet efter de citerede Bestemmelser i Forordningen af 11te April 1840 med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvorved den Straf, Arrestanten endvidere havde forskyldt for ulovlig Omgang med Gittegods, blev anseet absorberet, tistales under nærværende Sag for Meddeeltighed i Ildspaaføttelse og er ved egen af det iøvrigt Dplyste bestyrkede Tilstaaelse overbeviist at have paa den ovenomhaandlede Maade været deeltagtig i den af hans Hustru, foregaaende Arrestantinde, foretagne Ildspaaføttelse, som efter den mellem dem Dagen forinden Branden truffne endelige Aftale skulde finde Sted under hans Fraværelse paa Reisen til Kjøbenhavn, men uden at de forøvrigt nærmere havde aftalt Maaden, paa hvilken den skulde iværksettes.

Som Følge heraf vil Arrestanten være at ansee efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 9, cfr. §§ 4 og 5, med Tugthuusarbejde efter Omstændighederne i 8 Aar.

5) Niels Pederfen Maalew eller Maalsøv tiltales for Ildspaaføttelse eller i alt Fald Afurancesvig. Efterat der Matten mellem den 17de og 18de October 1854 omtrent Kl. 3 var udbrudt Ild i det Skomager Christopher Fosø Peterfen tilhørende Huus i Stralsund ved Bagsværd, hvorved dette, der foruden af Eieren og dennes Moder samt en hos ham arbejdende Svend endvidere var beboet af Arrestanten og dennes Hustru samt Sidstnævntes Søster, aldeles nedbrændte, hensebtes Mistanken strax under det i Anledning af Branden inden Kjøbenhavns Amts nordre Birks Politiret optagne Forhør paa Tiltalte, der tidligere ifølge Høiesterets Dom af 31te Marts 1841 har været anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 2det Membrum, med en Straf af 8 Aars Fængningsarbejde; men den mod ham dengang indledede Undersøgelse, under hvilken han var belagt med Arrest i længere Tid, blev dog senere sluttet, uden at der fandtes tilstrækkelig Anledning til Anlæggelse af Action imod ham.

Efter hvad der er oplyst ved de i sin Tid optagne Forhører og den senere af Commissionen anstillede yderligere Undersøgelse maa Ilden antages at være begyndt paa Loftet, hvor en Deel Halm og Siv vare beroende, og hvortil der var Opgang fra det i Forbindelse med Arrestantens Dagligstue staaende Kjøkken, og havde der ikke været Ild paa Skorstønen siden den foregaaende Aften Kl. 8. Efter den af Tiltaltes senere separerede Hustru Ane Cathrine Oline Olsen under Ed afgivne Forklaring var hun gaaet i Seng Klokken henved 12, medens hendes Mand blev oppe, og har hun ikke mærket, naar han gik tilfjængs eller om han senere var oppe; men da Ilden opdagedes, var han i Seng og aflædt; hun har dog steds næret den Formodning, at Tiltalte havde paasat Ilden eller været deelagtig deri med en Anden for at komme i Besiddelse af Afurancesummen for Indboet, hvoraf de dog kun erholdt udbetalt efter Branden 281 Rdl. 16 Sk., idet en stor Deel reddedes. Tiltalte, der havde boet i det afbrændte Huus i circa 1½ Aar uden at have sit Indbo afsuveret, havde først under 30te September 1854, altsaa ifkun noget over 14 Dage forinden Branden, ladet dette forsikre i Kjøbenhavns Amts med tilgrændsende Amters Huusmandsstands Brandforsikringsforening for værlig Eiendom for 461 Rdl. 32 Sk. i Genhøft til en af Foreningens Taxatorer afholdt Burdering, ved hvilken Leilighed han, efter hvad Indsibberne Jørgen Andersen og Rasmus Rasmusen, der vare tilstede under bemeldte Forretning, førstnævnte som Repræsentant og Sidstnævnte som Syns- og Taxationsmand i Forening med senere afbøde Huusmand Henrik Andersen, ebelig have forklaret, paa enhver Maade bestræbte sig for at faae Værdien af sine Eiendele ansat høiere end Synsmændene fandt at burde ansætte dem til. Tiltalte havde derhos, uagtet han havde leiet en Leilighed i Bagsværd, i hvilken han skulde være indflyttet paa Flyttedagen og som stod særbigt til ham, udsat denne Flytning og var forbleven i det senere afbrændte Huus, uden at han hertil har kunnet angive anden Grund, end at han var beskæftiget med noget Veiarbejde, som han først ønskede at gjøre særbigt, og at han ikke havde alle de Penge, han behøvede, til at betale den skyldige Huusleie. Imidlertid er der imod Tiltaltes vedholdende Benægtelse ikke ved de saaledes tilveiebragte Oplysninger fremkommet Beviis for at han har gjort sig skyldig i nogen af de

Forbrydelse, hvorfor han tiltales, og han vil derfor være at frifinde, dog efter Omstændighederne ifkun for Actors videre Tiltale, og at han udbreder Actionens Omkostninger, som nedenfor anført.

6) Tiltalte Ole Parfen, der sigtes for Ildsapaasættelse eller i alt Fald for ved Uforsigtighed at have forarsaget Ildbrand, har ligeledes vedblivende nægtet at have nogen som helst Andeel i den i hans daværende Huusbond, Gaardmand Knudsens Gaard i Bagsværd den 7de December 1852 om Morgenen Kl. 6 opkomne Ild, hvorved Gaardens 3 Længder nedbrændte, medens Stuehuset derimod blev reddet.

Efter de under Sagen afgivne Forklaringer maa den ommeldte Ild antages at være begyndt i noget Urtehalm, der laae i Laden i den vestre Længde op til Bæggen ind imod det i sammes nordlige Ende værende Karlekammer, der dog ikke stod i Forbindelse med Laden, og havde Tiltalte, der den paagjælden Morgen, da Ilden udbrød, var den af Karlene, der først var oppe, fort forinden været inde i den i Forbindelse med Laden staaende Lo for at hente Halm til Kreaturerne, hvorpaa han forsøiede sig ind i Etalben og gav sig til at strigle Hestene, under hvilket Arbeide han hængte en medbragt Lygte paa sin sædvanlige Plads paa en Bjælke.

Tiltalte, der i det Hele har afgivet en tilbageholdende og vakkende Forklaring, har til det i Anledning af Branden inden Rjøbenhavns Amts nordre Virks Politivet optagne Forhør nægtet at have havt Lygten med sig, da han var inde i Loen, men derimod vedgaaet det for Undersøgelsescommissionen med Tilføiende, at han hensatte Lygten paa en Huggeblok, medens han tog Halmen, men dette har han igjen senere tilbagekaldt, idet han atter er gaaet tilbage til sin oprindelige Forklaring.

Det er fremdeles oplyst, at Tiltalte Astenen forinden Branden af Knudsens Gaard havde til Huusmand Anders Andersens Hustru Karen Pedersdatter af Bagsværd leveret i Forvaring under Foregivende af at han vilde have hjemsendt det til sine Forældre, men forgjæves havde hørt om Leilighed i Kroen, en Paffe med Løi, som efter hendes Forklaring, saavidt hun kunde skjonne, indeholdt Sjorter, Lørklæder og noget blaat udbent Løi, formeentlig Trøie og Beenklæder, men som Tiltalte har paaftaaet ifkun indeholdt Skidentøi, samt at han, der under den foresøbige i Anledning af den stedfundne Ildbrand anstillede Undersøgelse af vedkommende Politiasistent var, paa Grund af at Mistanken om at have forarsaget Ilden henleedes paa ham, sat under Anholdelse i Sognekogdens Gaard for at transporteres til Amtets Ting- og Arresthuus, har seet Leilighed til at bortfjerne sig fra Sognekogdens Gaard og gjøre et Besøg hos ovennævnte Andersens Hustru, hvem han anmodebe om at gemme Paffen og ikke at udlevere den til Andre end ham selv, uden at han hertil har kunnet afgive nogen fyldestgjørende Grund.

Ihvorvel nu de saaledes oplyste Omstændigheder i Forbindelse med Tiltaltes efter flere Personers Angivende urigtige Afsærd under og efter Branden maatte vække Formodning om at Tiltalte havde foranlediget Branden og var forberedt paa den, er der dog ikke imod Tiltaltes vedholdende Benægtelse

tilveiebragt Beviis for, at han forsætlig har bevirket den opkomne Ild, og ligesaa lidt findes han overbeviist nogen Uforsigtighed, hvorved Ilden kunde antages opstaaet.

Tiltalte vil saaledes i det Hele blive at frifinde, dog kun for Actors videre Tiltale, og saaledes at han udreder Actionens Omkostninger, som nedenfor nærmere findes anført.

7) Tiltalte Jens Sørensen, hvis Gaard i Bagsværd afbrændte den 20de September 1857 under Omstændigheder, der vakte Mistanke om, at Ilden var forsætlig paaafat, tiltales under nærværende Sag for Assurancefog.

Tiltalte, der senest den 7de Juli 1857 havde forsikret sine Eiendele i det almindelige Brandassurance-Compagni for Varer og Effecter for ialt 3,500 Rdl. og derunder Meubler og Effecter for 1,000 Rdl., Vogne og Avskredstaber for 600 Rdl., Sæd og Ugroede for 600 Rdl., Tørv for 1200 Rdl. og Honning og Bøx for 100 Rdl., har efter Branden gjort Paaastand paa at erholde ubetalt af Assurancecompagniet den fulde af ham teguede Assurance, alene med Fradrag af det Reddedes Værdi til Beløb 458 Rdl. og derunder blandt Andet ansat sit Tab paa den brændte Tørvebeholdning til 1,000 Rdl., nemlig til 250 Læs Tørv til en Værdi af 4 Rdl. pr. Læs, men efter Overeenkomst med Assurancecompagniet har han dog i det Hele ifkun faaet indbetalt 2,700 Rdl. i Erstatning, uden at det herefter har kunnet opgives, hvormegen Erstatning han har faaet for hver enkelt Post.

Hvad specielt angaaer Tiltaltes Tørvebeholdning, da har han, der, efter først i det umiddelbart efter Branden optagne Forhør at have opgivet, at han havde haft en Tørvestak staaende i Gaarden, som ligeledes var brændt, foruden hvad der af Tørv fandtes i Huus, senere for Commissionen forandrede sin herom afgivne Forklaring og indrømmede, at der ikke under Branden var mere Tørv, end den, som var under Tag, og hvoraf ifkun de 3 yderste Lag vare ordentlig stablede, medens den øvrige Tørv var løst hentastet indensfor, — erkjendt, at han paa den Tid, han opgav sin Forbring paa Erstatning af Assuranaen, visste, hvormegen Tørv der var brændt for ham paa nogle ganske faae — neppe 10 — Læs nær, idet han herom havde anstillet fornuften Beregning; men forøvrigt er han stadigt vedbleven, at han ikke ved Opjørelsen af det lidte Tab har i den Hensigt at tilvende sig en større Assuranceerstatning, end der kunde tilkomme ham, forsætlig opgivet sin Beholdning eller dennes Værdi større end den i Virkeligheden var.

Endskjøndt nu Rigtigheden af Tiltaltes Angivende af den brændte Tørvebeholdning i det Hele ikke findes bestrykt ved de under Sagen fremkomne Oplysninger, men tildeels endog staaer i Strid hermed, idet de fleste af de afhørte Personer, der maae antages at have nogen Kjendskab til Størrelsen og Værdien af Tiltaltes Tørvebeholdning, have ansat denne ikke lidet ringere end af ham opgivet, skjønnes der dog ikke mod Tiltaltes Benægtelse at være tilveiebragt Beviis for, at han har gjort sig skyldig i den ham paaafatte Forbrudelse, hvorfor han vil være at frifinde, dog efter Omstændighederne ifkun for Actors videre Tiltale, og at han deeltager i Udredelsen af Actionens Omkostninger, som nedenfor nærmere findes bestemt.

Forfaavidt 8) Tiltalte Wilhelm Ludvig Vogel sigtes for usand Forklaring,

har han i Forhør af 13de October 1859 paa Opfordring af Undersøgelsescommissionen til at erklære, om ikke Nr. 2 Arrestanten Anders Madsen noget før sin Arrestation havde været hos ham og under en hemmelig Samtale ladet mistænkelige Uttringer falde med Hensyn til hans formeentlige Andeel i den hans Gaard overgaaede Ildbrand, nægtet at kunne erindre dette, men senere vedgaaet, at denne Nægtelse var usand og ene og alene havde sin Grund i, at han af Anders Madsen var anmodet om ikke at udsige noget om den omspurgte Samtale, hvorunder han havde ytret Frygt for at blive strykt, og i at han ønskede at dække Anders Madsen, som han altid har antaget at have enten selv afbrændt Gaarden eller foranstaltet dens Afbrændelse, mod Forbrøpbelsens Opdagelse, ligesom han ogsaa har erkjendt, at han fuldtvel har indseet, at han ikke kunde ståe sig selv ved strax og usforbeholdent at fremkomme med hvad han har forbulgt, men snarere derved vilde være bleven stillet i et fordeelagtigere Lys.

Da han saaledes har erkjendt, at den usande Forklaring, som er afgiven af ham paa en Tid, da han selv var arresteret under nærværende Sag, ikke er afgiven af Frygt for at ståe sig selv ved at sige Sandhed, men alene efter en til ham af den formeentlige Skyldige, foriuden Undersøgelsen var rettet mod ham selv, stillet Anmodning og for at dække ham, vil han i Medfør af Forordningen af 15de April 1840 § 5 ikke derfor kunne undgaa Strafsansvar.

Tiltalte, der endvidere tiltales for hemmelig Udelæggelse af anden Mandes Eiendom, er fremdeles ved egen af det isvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse overbeviist at have en Nat ved Pintsetid i Aaret 1852 i Forening med flere andre under Sagen navngivne men ikke medtiltalte Personer med Vold omstyrket et Gaarbeier Frankenau i Bogsværld tilhørende Bindingsværks Huus, der var opført paa Marken og saavidt færdigt, at der den næste Dag skulde lægges Tag paa det, idet de vedbleve at ryste og bryde i Træværket, indtil det styrkede omfuld, hvorved Eieren led et Tab, som han har ansat til 20 Rdl., men dog senere faaet erstattet af de øvrige Deeltagere.

Ligeledes er Tiltalte, som, efter hvad der er oplyst, ved den paagjældende Leilighed ikke kan antages at have været beruset — i alt Fald ikke i en saadan Grad, at det skulde udelukke hans Tilregnelighed — overbeviist i Aaret 1856 at have hængt en bemeldte Frankenau tilhørende Jagthund, der havde revet sig løs fra hans Gaard, hvor den stod bunden. Medens nu dette sidste Forhold efter dets Bestaafenhed ikkun findes at egne sig til privat Forsøgning, saa at Tiltalte ikke derfor under nærværende af det Offentlige anlagte Sag vil kunne paalægges noget Ansvar, vil han derimod være at ansee efter Lovgivningens Analogi for sit Forhold ved Omstyrningen af Huset, hvilket, som indeholdende et Brud paa den offentlige Fred, findes med Føie at kunne være Gjenstand for Paatale fra det Offentliges Side; og findes den Straf, han, der er langt over criminel Lavaldet og ikke funden forhen straffet, isølge det Ovenansførte har forskyldt, i det Hele at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Uge og 5 Dage.

(Sluttes i næste Nr.).

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 15.

Den 20de Juni.

1862.

Første ordinaire Sessjon.

Tirsdagen den 3die Juni.

Nr. 93.

Advocat Broch

contra

Jens Greis Hansen, Anders Madsen m. Fl. (see forrige Nr.).

9) Tiltalte Andreas eller Niels Andreas Peterfen, der sigtes for Tyveri og ulovlig Dmgang med Hittegods, er ved egen af det isvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse overbevist at have ved Branden af Bagsværd Skolebygning i Aaret 1853 frastjaalet Skoletæver Møller et til 4 Rdl. vurderet Bistade, i hvilken Henseende hans Forklaring gaaer ud paa, at han under Branden flyttede Bistadet fra Haven, hvor det stod, hen til et Steengjærde i Nærheden for at redde det fra Branden, men senere, inden Ilden endnu var slukket, tog det hemmeligt bort derfra og førte det hjem med sig, hvor han, efterat have skjult det i nogen Tid i sin Kjælber, satte det op imellem sine egne Bistader, samt endvidere at have undslabt at oplyse et af ham i April Maaned 1857 paa Landeveien imellem Vandløse og Bagsværd fundet til 2 Rdl. vurderet Hestebækken.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte, der er født den 24de December 1800 og ikke funden forhen straffet, være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 11 og 38 med en Straf, der i det Hele findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

10 og 11) De Tiltalte Lars Jørgensen og Hustru Inger Olsbatter, som ogsaa tiltales for usand Forklaring, have i Forhør af 16de Juni 1859 nægtet at have af deres Søn, Tiltalte Nr. 6 Ole Larsen modtaget tilkaans 100 Rdl., hvilken Rægtelse de have agentaget, efterat være foreholdt hans derom afgivne Forklaring; men senere have de tilstaaet, at denne Rægtelse var usand, og forklaret, at de, efterat Commissionen havde begyndt sin Undersøgelse i nærværende Sag, men længe forinden nogen Undersøgelse var bleven rettet mod dem eller de vare blevene belagte med Arrest, vare blevene enige om for Retten at forpølge

Laanets Modtagelse, idet de meente, at deres nævnte Søn ikke vilde undgaae at blive arresteret i Anledning af Branden af Knudsens Gaard i Bagsværd og dømt til at betale Sagens Omkostninger, og vilde forebygge, at der til disses Dækning skulde blive søgt Udlæg i den laante Sum.

For det af disse Tilstalte ubviste Forhold vilde de, som ere langt over criminel Lovald og ikke sunde forhen straffede, være at ansee efter Forordningen af 15de April 1840 § 5 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

3 Erstatning bliver at udrede af Arrestanten Jens Greis Hansen til Landbygningernes Brandforsikring 3,850 Rdl., til det kongelige octroierede almindelige Brandassurance-Compagni for Varer og Effecter 69 Rdl. 64 Sk., af Arrestanten Nr. 4 Peder Olsen og Arrestantinden Nr. 3 Cathrine Margrethe Hansdatter, Olsens Hustru, Een for Begge og Begge for Een, til Landbygningernes Brandforsikring 642 Rdl., til det kongelige octroierede almindelige Brandassurance-Compagni for Varer og Effecter 150 Rdl., til Caroline Nielsdatter, Peterfens Enke, af Birum 40 Rdl., til Peter Christiansen Carlsen sammesteds 20 Rdl., til Indsidder Hans Larsen 100 Rdl.⁴.

Onsdagen den 4de Juni.

Nr. 177. Commissionair **M. W. Albeck** (Selv)

contra

Politichefen i Kjøbenhavn, Conferentsraad **Bræstrup** og Criminal- og Politiretsassessor **Behrend** (Advocat Liebe, efter Befaling), angaaende Gyldigheden af en Fængslingsejendelse.

Criminal- og Politiretens 4de Criminalkammers Kjendelse af 23de April 1862: „Da Anholdte er sigtet for at have søgt at forlede 2 forskellige Personer til at afgive falsk Forklaring i Retten samt for at have fort falske Vidner i forskellige Sager, findes det fornødent at sikkre hans Tilstedeblivelse under Sagens fortsatte Undersøgelse og hindre ham fra Conference med Andre, hvorfor decreteres Arrest paa hans Person, hvilket blev ham betydet“.

Højesterets Dom.

Bed de Højesteret forelagte Dplysninger var der alt paa den Tid, den indaandede Kjendelse blev affagt, opstaaet en saadan Mistanke imod Citanten i Anledning af de ham paaagtede Forbrydelser, at der efter disses Bessaffenhed findes at have været fuld Hoie til at sikkre sig hans Person. Som Folge heraf, og idet Citantens subsidiaire Paastand betræffende Erhvervelse af nye Dplysninger endog blot efter den for Sager som nærværende foreskrevne Procesmaade ikke kan komme i Betragtning,

vil bemeldte Kjendelse være at stadfæste, og Criminal- og Politirets-
 afsæksfor Behrend at frifinde med Hensyn til Citantens over ham ned-
 lagte Paastand. I Salarium til Advocat Liebe for Høiesteret bliver
 Citanten pligtig at betale 40 Rdl.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede Fængslingskjendelse bør ved Magt at
 stande, og bør Indstævnte, Criminal- og Politirets-
 afsæksfor Behrend, for Citantens Tiltale i denne Sag
 fri at være. I Salarium til Advocat Liebe for Høie-
 steret betaler Citanten 40 Rdl.

Nr. 159.

Advocat Brock

contra

Anders Larsen eller **Larsøn** (Defensor Winzen) og dennes Hustru
Nicoline Johansen eller **Johansdatter** (Defensor Liebe),
 der tiltales for bedragerisk Forhold med Hensyn til en Gaardmand Lars
 Rasmussen tilhørende Kobberkjedel.

Kjerteminde Kjøbstads Eyrarets Dom af 5te Decbr. 1861: „Arre-
 stanten, Dagleier i Kjerteminde Anders Larsøn, og Arrestantinden Ni-
 coline Johansdatter, dennes Hustru, bør til Fængsel paa Vand og
 Brod, Forstuvante i 5 Gange 5, Sidstuvante i 4 Gange 5 Dage at
 hensættes; saa bør de og, Een for Begge og Begge for Een, at udrede
 samtlige af saavel Arrest og Varetægt som Actionen lovligt flydende
 Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Knudsen, 6 Rdl.,
 til hver af Defensorerne, Procuratorerne Hansen og Borch, 5 Rdl. At
 efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18de Marts 1862:
 „Arrestanten Anders Larsøn og Arrestantinden Nicoline Johansdatter
 bør for Actors Tiltale i denne Sag frie at være. I Henseende til
 Actionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I
 Salair til Actor og Defensorerne for Overretten, Procuratorerne For-
 gensen, Levinson og Meyer, betale Arrestanten og Arrestantinden in
 solidum 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes
 for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved
 Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock, Ju-

stitsraad Bunghen og Advocat Liebe for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Vegge og Vegge for Een, 20 Rdl. til den Første og 10 Rdl. til hver af de Sidste.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Nærværende, i første Instants ved Hjerteminde Kjøbstads Extraret paakjendte Sag, hvorunder Arrestanten Anders Larsson og hans Hustru Arrestantinden Nicoline Johansdatter tiltales for bebrageriff Forhold, er foranket ved en Anmeldelse fra Gaardeier Lars Rasmussen af Hjerteminde om, at Arrestanten, hvem han havde overgivet en ham tilhørende, til 20 Rdl. vurderet Vadsstjebel i Bevaring, havde, da Lars Rasmussen forlangte Kjedlen tilbage, nægtet at have den i sin Besiddelse. Paa Grund af denne Anmeldelse blev der efter en derom af Politiretten affaagt Eragting foretaget Huusundersøgelse hos Arrestanten, og under denne Forretning nægte de saavel Arrestanten som Arrestantinden at være i Besiddelse af Kjedlen, der imidlertid blev funden i en Kiste, som, efterat begge de Tiltalte havde vægret sig ved at udlevere Nøglen til den, af Retten blev foranstaltet aabnet ved en Smed. Under det derefter optagne Forhør have begge Tiltalte overensstemmende med hvad de, efterat Kjedlen var funden, allerede under selve Ransagningsforretningen udsagde, afgivet den Forklaring, at Kjedlen vel var bleven overgivet Arrestanten til Bevaring af Lars Rasmussen, men at denne igjen havde faaet den tilbageleveret og derefter havde foræret Arrestantinden den for at bevæge hende til Samleie med sig, hvilket Arrestanten imidlertid ikke havde erfaret før samme Dag Huusundersøgelsen fandt Sted, saa at han navnlig ogsaa var i god Tro, da han den foregaaende Dag i Nærværelse af flere under Sagen afhørte Personer erklærede vel at have modtaget den omspurgte Kjedel af Lars Rasmussen, men igjen at have tilbageleveret ham den.

Vel er der nu imod Lars Rasmussens Venægtelse ikke fremkommet nogen tilstrækkelig begrundet Formodning, endstige Bevis for, at Kjedlen paa denne Maade er bleven de Tiltaltes Eiendom, men ligesom dette i Forbindelse med Lars Rasmussens edelige Fragaalelse af Gaven ikke i og for sig er tilstrækkelig til at sælde de Tiltalte som skyldige i Bebrageri, saaledes findes de Tiltaltes Forklaring om, at Kjedlen var foræret Arrestantinden, efter det under Sagen Dplyste heller ikke aldeles at kunne forkastes, og da deres under Ransagningen fremsatte Venægtelse af at være i Besiddelse af Lars Rasmussens Kjedel under disse Omstændigheder ikke tør statueres at være afgiven i nogen bebrageriff Hensigt, vil der være at tillægge de Tiltalte, som Vegge ere over criminel Lav-alder og af hvilke Ingen tidligere findes tiltalt eller straffet, Frisindelse for Actors Tiltale.

I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, hvorved de Tiltalte under Paaberaabelse af Forordningen af 11te April 1840 § 43, cfr. §§ 42 og 76, ere ansete med Straf af Fængsel paa Vand og Brød, Arrestanten i 5 Uge 5 Dage og Arrestantinden i 4 Uge 5 Dage, være at forandre, hvorimod bemeldte Dom, hvis Bestemmelser med Hensyn til Actionens Omkostninger, der

den væsentligste Deel af samme, Hovedgaarden Thyrskøb med Tilbehør, var beliggende i Sjælland, samt da den nævnte Resolution, efter de Høiesteret forelagte Oplysninger om den Indstilling og Grundene for samme, hvorved den fremkaldtes, ikke kan antages at medføre, at den af Indstævnte paastaade Berettigelse til Skiftehold med Hensyn til fornævnte Eiendom, i et Tilfælde som nærværende, skulde kunne anses hjemlet ved dennes Beliggenhed i den ham antroede Jurisdiction, vil Citantens Paastand om, at Indstævnte kjendes uberettiget til at tage Boet eller nogen Deel af samme under Skiftebehandling, være at give Medhold. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve; og vil der som Følge af Sagens Udfald ikke kunne tillægges Indstævntes befalede Sagforere Salarium.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør være uberettiget til at tage Citantens og tidligere afdøde Hustrues Bo eller nogen Deel af samme under Skiftebehandling. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 1 Rdl.

Den inbankede Doms Præmisseser lyde saaledes: „Efterat Citanten, Baron Christian Ulrich Mogens v. Brockdorffs Hustru, Emilie Charlotte, født Krause, i Januar 1857 var død paa den Citanten tilhørende Hovedgaard Thyrskøb i Hattings Herred, hvor han med Familie i længere Tid havde havt Bolig, blev Citanten henseende i uskiftet Bo med sine og den Afdødes sælles Børn og blev fremdeles boende paa Thyrskøb, indtil han, efter i Slutningen af 1858 at have bortsendt endel af Familien, i Begyndelsen af Januar 1859 selv med Resten af Familien forlod Thyrskøb og bortflyttede alt sit Meublement og Huusgeraad m. v. eller Størstedelen deraf, hvorefter han leiede sig en Bolig i Wandsehed i Hertugdømmet Holsteen, hvor han maa anses senest fra 1ste Februar 1859 at have taget Bopæl, og han indgik derpaa den 19de Februar s. A. et nyt Ægteskab. Da dette nogen Tid derefter var kommet til Herredsfogden i Hattings Herred, Indstævnte, Justitsraad Bekkerfens Kundskab, og denne antog, at det ved Citantens nye Ægteskab nødvendiggjorte Skifte efter hans første Hustru burde være foretaget eller nu foretages af ham som Skifteforvalter i Hattings Herred, indstillede Indstævnte Spørgsmaalet herom til Justitsministeriets Afgjørelse, hvorefter dette Ministerium begjærte Oplysning fra Ministeriet for Holsteen og Lauenborg om, hvorvidt en lovformelig Skiftebehandling efter den der gjældende Lovgivning var begyndt og vilde blive ført til Ende, men efterat forsnævnte Ministerium i længere Tid forgjæves havde ventet paa Oplysning herom, bifaldt det en senere Indstilling af Indstævnte om, at Spørgsmaalet, hvor Skiftet skulde foretages, foreløbig afgjordes ved en af ham assagt Kjendelse, som da

jenere af Citanten kunde undergives Overrettens Prøvelse. Ved den derefter af Indstævnte den 9de Februar 1860 som Skifteforvalter affagte Kjendelse har han eragtet, at Voet efter Citantens Hustru, afdøde Baronesse Emilie Charlotte Brodthoff, født Krause, tages under Skiftebehandling af Hatting Herreds Skifteret; og er denne Kjendelse støttet paa tre selvstændige Grunde, at den Afdøde, efter hvem Skiftet skal holdes, er død i Hatting Herred og Skiftet efter hende kun udjat, at Hatting Herreds Skifteret i alt Fald er den eneste kompetente Skifteret i Kongeriget, som det maatte paaligge ved at tage Voet under Behandling at beskytte de umyndige Børns Ret til deres i Kongeriget allerede faldne Arv efter deres afdøde Moder, og at den væsentligste Deel af Voets Eiendele, Hovedgaarden Thyrsvæk, er beliggende i Hatting Herred og at saaledes i alt Fald Skiftet for denne Gaards Bedkommende ifølge kongelig Resolution af 8de Marts 1805 maatte foretages i bemeldte Herred, hvorhos det endelig i Kjendelsen er omtalt som muligt, at Thyrsvæk endnu, da Citanten indgik det nye Ægteskab, maatte ansees som hans rette Domicil.

Den saaledes affagte Kjendelse har Citanten nu paaanket for Overretten, hvor han, idet han har stævnet Indstævnte til at lide Dom paa egne Vegne eller paa egne og det ved Kjendelsen stiftede Boes Vegne, principaliter har paa-
 staaet den annulleret og subsidiairt, at den ophæves og Hatting Skifteret kjendes uberettiget til at tage Voet under Skiftebehandling, hvorimod Indstævnte har procederet til Kjendelsens Stadsfæstelse, i alt Fald med den Indskrænkning, at Skiftebehandlingen kun omfatter den Deel af Voets Formue, som er beliggende under Hatting Herreds Jurisdiction.

Ein Paastand om den paaankede Kjendelses Annullation har Citanten støttet deels paa, at den er affagt uden foregaaende Barjel til Citanten, deels paa, at der førend Kjendelsen affagdes var i Holsteen foregaaet et efter den der gjældende Lovgivning gyldigt Skifte, der, saalænge det er usvæket, efter hans Formening maatte gjøre en ny Skiftebehandling af det samme Vo i Sjælland baade retligt og factist umulig. Den førstnævnte Annullationsgrund maa imidlertid ansees at være for sildigt paaberaabt, og i hvert Fald kunde der efter Forholdets Bessaffenhed og Analogien af Bestemmelserne i Lovens 1—4—34 ikke af Citanten fordras formeligt Kalb og Barjel i et Tilfælde som nærværende, hvor Indstævnte ex officio paabegyndte en Skiftebehandling for at sikke de Umyndige mod Følgerne af en formeentlig Tilsidefattelse af Bestemmelsen i Forordningerne af 30te April 1824 § 9 og 21de Mai 1845 § 19 om, at lovligt Skifte idetmindste skal paabegyndes førend nyt Ægteskab indgaaes af en Enkemand, der hensidder i uskiftet Vo. Hvad den anden Annullationsgrund angaar, da har Citanten nærmere oplyst, at han i Forening med to for hans umyndige Børn af den holsteenske Overret bestiftede Værger allerede førend sit nye Ægteskab har paabegyndt og senere fuldendt en Arvbehandling med sine Børn, der er skeet efter den danske Lovgivnings Arvregler og under 7de Juli 1859 stadsfæstet af to dertil af den holsteenske Landret bestiftede Commissairer, samt at den saaledes brugte Omgangsmaade er den, der ifølge den holsteenske Lovgivning er den lovhjemlede for de i Holsteen boende Medlemmer af det slesvig-holsteenske Ridders-

Skab, til hvilket Citanten hører. Men om der end saalebes maa antages i Holsteen at være foregaaet et i lovlige Former foretaget, usbækket Skifte efter Citantens afsbøde Husfru, kan dette Skifte dog ikke tillægges samme Virkning, som om der af en Skifteret i Kongeriget var foretaget Skifte efter den Afsbøde — forudsat nemlig, at Skifteretten i Hatting Herred efter Kongerigets Lovgivning maa ansees som den ene competente til at foretage det paagjældende Skifte, og at der saalebes fra den i Kongeriget gjældende Lovgivnings Staudpunct betragtet har manglet Besøielse til at foretage Skiftet i Holsteen, skjønes ikke rettere, end at det følger af Forholdets Natur, at det maa blive uden al Indflydelse paa fornævnte Skifterets Ret til at behandle Skiftet, at et saadant ifølge vor Lovgivning uberettiget Skifte allerede maatte være foregaaet udenfor Kongeriget *); den danske Skifteret maa derfor kunne skrive til Skiftebehandling uden noget Hensyn til denne Omstændighed, og det selv hvor det udenfor Kongeriget foregaaede Skifte ikke blot er fæet i lovlige Former, men endog hvor den fremmede Lovgivning hjemlede Skiftets Afholdelse paa det Sted, hvor det er fæet, hvorfor der heller ikke kan være Spørgsmaal om, at den efter vor Lovgivning competente danske Skifteret først skulde søge et saadant Skifte annulleret eller underkjendt af en høiere Myndighed, saaledes som den maatte, hvis det havde været en anden dansk Skifteret, der uden Competence havde foretaget Skiftet. Ligesom herester et nyt Skifte er retligt muligt for Indstævnte, saaledes maa det ogsaa antages idetmindste for en væsentlig Deel at være factiif muligt, men selv om dette ikke var Tilfældet, kunde det ikke forandre Forholdets retlige Character, eller have nogen Indflydelse paa Indstævntes Ret til at foretage Skiftet.

Efter det Anførte vil det saaledes blive nærmere at undersøge, om Indstævnte som Skifteforvalter i Hatting Herred har været competent til at foretage Skiftet efter Citantens afsbøde Husfru. Forfaauidt imidlertid Indstævnte i saa Henseende under Proceduren for Overretten foruden de ovennævnte i Rensbøllens selv anførte Grunde har paakæraabt sig og filllet i Epibsen, at enhver Tvivl om hans Competence maa bortfalde, eftersom Citanten, om han end den 1ste Februar 1859 havde taget Bolig i Wandsebeck — hvilket Indstævnte først bestred, men efter de derpaa af Citanten derom fremlagte Dplykninger har erkjendt — dog indtil 1ste Mai 1859 vedblev tillige at have Domicil paa Thyrsbæk, da findes der ikke heri at kunne gives ham Medhold; thi vel blev Gaarden indtil 1ste Mai 1859 dreven og som Følge heraf den dertil fornødne grovere Huusholdning ført for Citantens Regning, men derved kan han, selv om han tillige, som af Indstævnte anført, har havt et Par Bærelser i Hovedgaarden henstaaende meublerede til sin personlige Afbenyttelse, dog ikke ansees at have vedholdende Domicil paa Thyrsbæk, til samme Tid som han havde taget et andet i Wandsebeck, esterdi han ganske havde hævet den hidindtil af ham paa Hovedgaarden førte Huusholdning for ham selv med Familie, afflediget de herhenhørende Ejenejersfolk og bortført det meste af Meublementet og alle de til Familiehuusholdningens Førelse henhørende Redskaber, ligejom og Bedoelfesteligheden paa Hoved-

*) I denne Periode synes at være indløbet en Feilskrift i den benyttede Act.

gaarden med Undtagelse af de enkelte for Titantens Person forbeholdte Værelser maa antages i det Hele taget ikke efter Vortflytningen at have været i en for ham med Familie beboelig Stand, da den efter Eagens Oplysninger blev taget i Brug til Kornoplæg o. bestl. Domicilet paa Thyrsbæk maatte saaledes ansees hævet omtrent samtidigt med Stiftelsen af det nye Domicil i Wandsbeck, og det maa blive uden Indflydelse paa Forholdets Bedømmelse, at Titanten i Slutningen af April og Begyndelsen af Mai 1859 opholdt sig 8 à 14 Dage paa Thyrsbæk og i den Tid indtil Slutningen af April fik Kosten fra den for hans Regning forte Hunsboldning i Forpagterboligen, da dette Ophold kun var aldeles midlertidigt og alene i Forretningsager.

Naar dernæst Indstævnte i den affagte Kjenbelse først har paaveraabt sig, at Skiftet efter den Afbøde kun var udsat, og at der for dets paa en Maade rettlige Paabegyndelse var betalt en Deel af Skiftesalairt under Navn af Recognition, hvoraf formeentlig maatte følge, at den samme Skifteret, som var competent ved Retsforholdets eller Skiftets Paabegyndelse, ogsaa maa være competent til at foretage Skiftet, naar Betingelserne for dets nødvendige Afholdelse, nyt Egtestab, indtræde, da kan der ikke gives Indstævnte Medhold i, at Skiftet i nogen Maade skulde kunne ansees paabegyndt strax ved Titantens Hustrues Død og derefter være bleven udsat, saa at der nu kun var Tale om en Fortsættelse af Skiftet, der naturligen maatte stee af den samme Skifteret, som i sin Tid havde paabegyndt det; tværtimod maa selve Paabegyndelsen af Skiftet ansees i sin Tid at være udsat, og den erlagte Recognition kan heller ikke ansees som Salair for et paabegyndt Skifte, men som et Vederlag til Skifterettens Betjente, fordi de, idetmindste for Tiden, gaae glip af det ordinaire Skiftesalair, og vel skal denne Recognition ifølge Forordningen af 5te April 1754 § 2 senere, naar Skifte afholdes, affortes i Skiftesalairt, men deraf kan saameget mindre sluttes, at Skiftet skal afholdes af den Skifteret, hvem Recognitionen er tilfalden, som Forordningen selv forudsætter. at det kan tilfalde en anden Skifteforvalter at forrette Skiftet, hvorved der ikke, som af Indstævnte formeent, kan antages alene at være sigtet til det Tilfælde, at der er kommen en anden Embedsmand end tidligere til at vekkede Skifteretten — i hvilket Tilfælde det maatte være en Følgesølge, at der ikke kunde forevres fuldt Skiftesalair af den nye Embedsmand — men efter de brugte Udtryk navnlig maa være sigtet til det Tilfælde, at Skifteholbet tilfalder Skifteforvalteren i en anden Jurisdiction. Nu har Indstævnte vel for Overretten vilket gjøre gjældende, at Forordningen af 21de Juni 1793 § 1 — hvorefter Skifte saavel i Døds- som Opvubs- eller Fallittitilfælde bør holdes af Skifteretten paa det Sted, hvor den, efter hvilken der stiftes, havde sit personlige Værneting paa den Tid, Skiftet tager sin Begyndelse — i hvert Fald maa medføre, at Skiftet maa tilfalde ham som Skifteforvalter i Hatting Herred, hvor Titantens afdøde Hustru, efter hvilken Skiftet holdes, ved sin Død havde sit personlige Værneting, men da den Afbøde ikke kan siges at have havt sit personlige Værneting i Hatting Herred paa den Tid Skiftet tog sin Begyndelse, efterdi Skiftet først er paabegyndt nogle Aar efter Dødsfaldet, og den nævnte Lovbestemmelse efter de brugte Udtryk forudsætter, at Skiftet i

Døbstifsælde tager sin Begyndelse strax efter Dødsfaldet, kan den ikke ansees anvendelig i et Tilfælde som nærværende, hvor det desuden ikke er Dødsfaldet men en anden senere Begivenhed, der fremkalder Skiftet, og hvor Skiftebehandlingens berøis ogsaa omfatter den Længstlevendes Andeel af Voet, hvorfor og Forholdets Natur og den citerede Lovbestemmelses Analogi taler for, at Skiftet i Regelen bør holdes der, hvor den Længstlevende, der er i Besiddelse af det hele Vo, har sit personlige Bærning paa den Tid, Skiftet begynder.

Ligesom nu herefter Titantens afdøde Hustrues Bærning ved Dødsfaldet ikke vilde have kunnet give Indstævnte Fortrinet, hvis Titantens nuværende Bærning havde været i Kongeriget, saaledes findes heller ikke den Omstændighed, at Titanten ved det nye Egtteskabs Indgaaelse havde sit personlige Bærning udenfor Kongeriget, at kunne medføre, at Skiftets Afholdelse dog skulde tilfalde Indstævnte navnlig forbi det maatte foretages af en dansk Skifteret og der da ingen anden dertil kompetent var end Skifteretten i Hattings Herred. Vel have nemlig Titantens umyndige Børn, uagtet Titanten forblev henhørende i udfriet Vo, allerede ved Moderens Død erhvervet Arven efter hende, idet kun dens Opgjørelse og Fordeling blev udsat, hvorfor ogsaa den danske Lovgivning maa, saaledes som ogsaa er skeet, afgive Regelen for selve Arvegangsmaaden, men deraf følger ikke, at det samme ubetinget maa gjælde med Hensyn til den formelle Fremgangsmaade, der skal anvendes for at opgjøre Skiftet, og som maa forudsættes at være nogenslunde lige betryggende for Børnene hvilke af de forskellige i Monarchiet gjældende Lovgivingers Forskrifter der end derved følges, og det skjønnes ikke rettere end at, efterat baade Titanten og hans umyndige Børn have forladt Hattings Herred og bosat sig i Holsteen og Børnene saaledes ikke længere sortere under Overformynderibestyrelsen for bemeldte Herred, maa Skifteretten sammesteds mangle Competence til at paasee de paagjældende under den holsteenske Værgelovgivnings Bestyrelse nu staaende Umyndiges Færv ligeoverfor deres ligeledes under holsteensk Jurisdiction henhørende Fæder, med mindre særlig positiv Lovhjemmel derfor maatte have. En saadan havees nu ikke forsaavidt angaaer Titantens afdøde Hustrues Vo i det Hele, men derimod maa den af Indstævnte subsidiairt paaberaabte kongelige Resolution af 8de Marts 1805 ansees at indeholde Hjemmel for Indstævnte til Skiftebehandling af den Deel af Voet, som befinder sig i hans Jurisdiction. Ved denne kongelige Resolution er det nemlig, efter hvad Indstævnte har oplyst om dens Indhold, bestemt, at ligesom i et vist givet Tilfælde Skifteretten i Kjøbenhavn skulde behandle en Af døds Vo, forsaavidt den Deel deraf angik, som han her havde efterladt sig, medens Magistraten i Altona skulde behandle den øvrige Deel af hans Formue, forsaavidt den henhørte under bemeldte Øvrigheds Jurisdiction, saaledes maatte den samme Regel i Fremtiden tages til Følge i alle lignende Tilfælde, hvor der skulde opstaa Jurisdictionstridigheder mellem Rettens Væjente i Kongens danske og tydske Provindser; vel har nu Titanten formeent, at denne Resolution kun er anvendelig i saadanne Tilfælde, hvor den Af døds egentlige Hjem er tvivlsomt, men efter hvad der foreligger Overretten om Resolutionens og den samme forudgaaende Indstillings Indhold, er der Intet deri,

som antyder en saadan Indskrænkning i dens Omraade, hvorimod den derefter nærmest maa antages at opstille en almindelig Regel for alle Tilfælde, hvor en Afbød efterlader sig Gods Vaade i Kongeriget og i Heringdømmerne; navnlig berettiger ikke Udtrykket „Jurisdiction-Stridigheder“ til at statuere, og Citanten har ei heller ved yderligere Meddelelse af Indstillingens Indhold oplyst, at den kun skulde have Hensyn til det sjældnere Tilfælde, hvor den Afbødes Hjem var tvivlsomt, ligesom der da og i saa Fald vilde mangle en Regel for, hvorledes det da i det enkelte Tilfælde skulde afgjøres, om der med meer eller mindre Føie var opfattet Tvivl om den Afbødes rette Hjemsted, hvorved bemærkes, at der i nærværende Tilfælde netop har været opfattet Tvivl om Citantens Hjemsted paa den Tid, Forpligtelsen til at stifte indtraadte. Den hofstienste Landret gaaer ogsaa i en afgiven, under Sagen fremsagt Erklæring ud fra den Forudsætning, at Resolutionen opstiller en mere almindelig Regel, men udtaler derhos, at den kun har Hensyn til det strax efter et Dødsfald nødvendige Ekiste, men ikke til Arvebelingen i Anledning af Indgaaelsen af nyt Ægtefæb; til en saadan Skjelsen mellem, hvor Arvebelingen skeer strax efter Dødsfaldet og hvor den skeer senere, er der imidlertid efter den danske Lovgivning, der i begge Tilfælde fordrer en egentlig Ekistebehandling, ingen Anledning.

Efter det Anførte vil den paaankede Ekisteretskjendelse vel ikke kunne stadfæstes i dens Heelhed, men derimod vil den efter den af Indstævnte derom gjorte Henstilling, for hvis Tilfølgtagelse der i formel Henseende intet kan være til Hinder, være at stadfæste med den Indskrænkning, at Voet kun tages under Ekistebehandling, forsaavidt dets Formue er beliggende i hans Jurisdiction.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Sagens Omstændigheder være at hæve, og Indstævntes befalede Sagfører sammefæds bliver at tillægge i Salair 20 Rdl., som ville være at ubrede af det Offentlige.

Det til Sagen hørende fæmplede Papir har her for Retten været brugt.

Under den befalede Sagsførelse for Overretten har intet ulovligt Dødbud fundet Sted“.

Nr. 155.

Advocat Broff

contra

Jørgen Nicolajsen (Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri og Hæleri.

Criminal- og Politirettens Dom af 15de Marts 1862: „Arrestanterne Nr. 1 Søren Peter, ogsaa kaldet Christensen, Nr. 2 Jørgen Nicolajsen, Nr. 3 Christian Nicolajsen og Nr. 4 Jens Mortensen bør straffes med Forbedringshumsarbejde, Søren Peter, ogsaa kaldet Christensen, og Jens Mortensen hver i tre Aar, Jørgen Nicolajsen i to Aar og Christian Nicolajsen i eet Aar. Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Proveprocurator Hindenburg og Procurator

Larsen, sex Rigsdaler til hver, udreder Arrestanten Søren Peter, ogsaa kaldet Christensen, dog at Arrestanterne Jørgen Nicolajsen, Christian Nicolajsen og Jens Mortensen in solidum med ham tilsvare $\frac{1}{8}$. At efterkommes under Udfærd efter Loven.

Høiesteret's Dom.

I Høihold til de i den indankede Dom for Jørgen Nicolajsens Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Under nærværende Sag, hvorunder Arrestanterne Nr. 1 Søren Peter Christensen, Nr. 2 Jørgen Nicolajsen, Nr. 3 Christian Nicolajsen og Nr. 4 Jens Mortensen, der alle ere langt over criminel Lavalder og af hvilke Nr. 2 Jørgen Nicolajsen ikke findes tidligere straffet tiltales for Tyveri og Nr. 2 tillige for Hæleri og Nr. 4 tillige for ulovlig Omgang med Hittegods, ere de Tiltalte ved egne Tilstaaelser i Forbindelse med det isvrigt Dplyste overbeviste om at have gjort sig skyldige i de dem paafigtede Forbrydelser.

Arrestanten Søren Peter Christensen har saaledes i afvigte October og November forrige Aar begaaet 3 Typerier, idet han i Forening med Arrestanten Christian Nicolajsen har frastjaalet Nebflager J. Jensen og dennes Svend A. C. Jensen respective en til 5 Mk. vurderet Løveboline og 13 Duer à 1 Mk. 8 Sk. Stykket, af hvilke Gjenstande Arrestanten Jørgen Nicolajsen har modtaget Linen og 4 Duer, uagtet han vidste, hvorledes de vare erhvervede, i Forening med Arrestanten Jørgen Nicolajsen har sjaalet paa Lommerster H. Dobels ubeboede Lommerplads i Frederik den 7des Gade, hvortil de skaffede dem Afgang ved at klybe igjennem en Abning paa det 2 Aen høie Stakit, hvorfra der blev frabrudt idetmindste een Tremme, fra et aabentstaaende Skuur en til 5 Mk. vurderet Spand og fra et aflaaft Materialskuur, igjennem hvis Dør de krøbe ind, efterat den nederste Fyldning i samme var brudt fra, en Seifing, 2 Stykker Løi samt noget Værktøi, ialt vurderet til 4 Rdl. 1 Mk., samt endelig i Forening med Arrestanten Jens Mortensen frastjaalet fornævnte Nebflagerisvend A. C. Jensen et til 1 Rdl. 3 Mk. vurderet Vækkeuhr samt 26 Duer à 1 Mk. 8 Sk. pr. Stykke, som vare beroende i et paa Nebflager Jensens Eiendom ved Lygteveien værende ubeboet Materialskuur, hvis Dør var aflaaft med en Hængelaas, og hvori de begave dem ind, efterat Arrestanten Søren Peter Christensen ved Hjælp af et medbragt Søm havde brudt Laasen op.

For det Arrestanterne saaledes overbeviste Forhold ville bispe, idet der, forsaavidt Arrestanten Jørgen Nicolajsen angaaer, i Høihold til Lovens 1—15—1

intet Hensyn kan tages til hans senere af Intet bestyrkede Fragaaelse om ikke at have deeltaget i Tyveriet paa Dobels Tømmersplads, og da de tvende sidstnævnte Tyverier blive at henseere under Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 12, 1ste Membrum, være at ansee efter bemeldte Forordning, Sorgen Nicolajsen efter § 12, 1ste Membrum og § 22, . . . og findes Straffen passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde for . . . Nr. 2 i 2 Aar“.

Nr. 167.

Statsraad Salicath

contra

Mette Kirstine Iversen eller **Christensen** (Defensor Liebe),

der tiltales for Barnefødsel i Dølgemaal og for at have ombragt sit nyfødte Barn.

Hillerød og Hundborg Herreders Eyrerets Dom af 9de Novbr. 1861: „Arrestantinden Mette Kirstine Iversen eller Christensen eller Christensdatter bør henseettes i Lugthuset paa Livstid. Hun udreder alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder til Actor, Kammerraad Nygaard, 6 Rdl., og til Defensor, Kammerraad Lykke, 5 Rdl. At efterkommes under Udførd efter Loven“.

Biborg Landsøverrets Dom af 17de Marts 1862: „Arrestantinden Mette Kirstine Iversen eller Christensen bør miste sin Hals og hendes Hoved sættes paa en Stage. Actionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Morville og Proceprocurator Sjaacsen, 8 Rdl. til hver, udredes af Arrestantinden. At efterkommes under Udførd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tilstalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Efter Actionsordren i nærværende Sag tiltales Arrestantinden Mette Kirstine Iversen eller Christensen for Barnefødsel i Dølgemaal og for at have ombragt sit nyfødte Barn.

Efterat Arrestantinden i November 1860 havde havt Samleie med Karlen Niels Peter Nielsen, der tjente sammen med hende hos Proprietair Wille paa

Gaarden Bilholm, opstod der i Foraaret f. A. navnlig hos hendes Huusbond og dennes Hustru Mistanke om, at Arrestantinden var frugtformelig, men paa deres Spørgsmaal derom nægtede hun at være frugtformelig, og da hun i den Anledning omtrent ved Paasketid f. A. af sin Huusbond blev opfordret til at lade sig undersøge enten af en Læge eller en Jordemoder, modsatte hun sig saadan Undersøgelse, hvorfor hun angiver som Grund, at hun endnu ei dengang var vis paa, at hun var frugtformelig. Efter hendes Forklaring fik hun imidlertid fort efter Paasketid Bished om, at hun var frugtformelig, men desuagtet vedblev hun saavel for sin Madmoder, der flere Gange og navnlig ogsaa i den senere Tid, sørend Fødslen fandt Sted, spurgte hende derom, som for sin Søster og Andre at nægte at være frugtformelig, hvorimod Arrestantinden efter sit Udsagn ofte vil have omtalt sin Tilstand for ovennævnte Niels Peter Nielsen, der imidlertid har benægtet Rigtigheden heraf og paaستاet, at han 2 à 3 Gange har spurgt hende, om hun var frugtformelig, men hver Gang erholdt et benægtende Svar. Egeledes har Arrestantinden tilstaaet, at hun ikke har anskaffet noget Børnetoi, men hun har derhos vedblivende paaستاet, deels at hun ikke havde til Hensigt at føde i Dølgemaal eller at dræbe sit Barn, idet hun alene vil have holdt sin Tilstand hemmelig for derved at undgaae det Banrygte og den Skam, der vilde følge hende, naar hendes Tilstand blev bekendt, deels at hun havde ventet, at Fødslen, der indtraf den 8de August f. A., først vilde være indtruffen senere paa Aaret.

Dagen sørend Fødslen indtraf udførte hun sit sædvanlige Arbejde uden at mærke noget Tegn til, at Fødslen var saa nærforestaaende, ligesom hun ogsaa sov roligt Natten derefter, men da hun den 8de August om Morgenen Kloffen henved 4 var bleven vækket af sin Huusbond og var kommen ud i Kostalden og der havde malket en Ko, mærkede hun, at hun skulde til at føde. Hun fortsatte imidlertid desuagtet Malkningen, men da hun havde malket endnu 2 Køer, raabte hun til Niels Peter Nielsen, der tilligemed Tjenestdrengen Martinus Jensen laae i et Kammer ved Siden af Kostalden, at hun var syg og ikke kunde malke mere, hvorved bemærkes, at hun under et efter Overrettens Kjenndelse optaget Forhør har forklaret, at hun ved at kalde paa Niels Peter Nielsen ikke havde til Hensigt at staffe sig Hjælp ved den forestaaende Fødsel eller at aabenbare ham sin Tilstand, idet hun blot tilsigtede, at han skulde komme ud for at fortsætte Malkningen.

Arrestantinden oppebiede imidlertid ikke Niels Peter Nielsens Ankomst, men gif, uagtet der var kortere Vei fra Kostalden til hendes Kammer end til Gaardens Locum, ind paa dette for at føde der, idet hun nemlig vilde undgaae, at Fødslen skulde blive opdaget, og troede, at hun kunde forebygge dette ved at føde paa Locummet. Da hun var kommen derind, satte hun sig paa Sædet, og i denne siddende Stilling fødte hun efter fort Tids Forløb et Barn, idet hun under Fødslen, under hvilken hun efter sin Forklaring var ved sin fulde Bevidsthed, af Smerte udstødte flere Skrig, der maae antages ikke at være blevene hørte af Gaardens Folk, men som efter Arrestantindens Forklaring vare saa stærke, at Folk i Huset nok kunde have hørt dem, hvis de havde været oppe,

hvorved dog maa bemærkes, at Arrestantinden først afgav denne Forklaring, efterat hun tidligere havde erklæret, at hun ikke under Fødslen gav noget Skrig fra sig. Efter Arrestantindens under det ovennævnte Forhør afgivne Forklaring havde hun hverken da hun forlod Kofstalden eller da hun kom ind paa Locummet gjort sig nogen Tanke om at dræbe det Barn, hun skulde føde, men da Barnet efter Fødslen skreg og gav tydelige Tegne paa Liv, og Arrestantinden efter sit Udsagn frygtede for, at Folk i Huset skulde høre dets Skrig, tog hun sit Strømpebaand, som var bundet i en Knude om hendes Been, men hvilken Knude hun let løste, og snørede det fast om Barnets Hals, saa at det lidt efter taug stille, hvorefter hun, der igrødt har forklaret, at Navlestrengen var gaaet over af sig selv, reiste sig op og søgte Barnet ind i sit Forklæde og gik ind i sit Kammer, hvor hun lagde Barnet med Strømpebaandet om dets Hals i en Skuffe i sin Dragkiste, hvorpaa hun, efter at have strøet Aske over nogle Blodpletter, der vare komne paa Gulvet i Bryggerstet, hvorigjennem hun maatte gaae for at komme ind i sit Kammer, gik i sin Seng. Arrestantinden har derhos først forklaret, at hun vel indsaae, at hendes Fremgangsmaade med saaledes at snøre Strømpebaandet fast om Barnets Hals for at forhindre det fra at skrike, vilde have dets Død til Følge, samt at hun igrødt var i en saadan Tilstand og Sindsstemning, at hun ikke vidste eller kunde gjøre sig rigtig Rebe for, hvad hun foretog sig; men under det ovennævnte Forhør har Arrestantinden benægtet, at hun i Gjerningens Dieblik havde nogen egentlig klar Forestilling om dens Straf-værdighed eller om, at den maatte medføre Barnets Død.

Barnets Liig, der samme Dags Formiddag var blevet fundet i den ovennævnte Dragkisteskuffe med Strømpebaandet endnu fastsnøret om Halsen, blev den næste Dag obduceret, og efter det af de obducerende Læger forfattede visum reportum gaaer biskes Erklæring, der er tiltraadt af det kongelige Sundhedscollegium, ud paa, at Barnet har været fuldbaaret og skiftet til at kunne fortsætte Livet efter Fødslen, at det har aanded og været levende søbt, samt at det er død en Dvælningsdød, efter at Sandsynlighed fremlaadt ved det omkring Barnets Hals fast sammenbundne Baand, hvorhos Districtslægen senere blandt Andet har erklæret, at Arrestantindens Tilstand i Gjerningens Dieblik ikke var saadan, at den kunde udelukke Tilregnelighed, og at hun ligesaavel maatte kunne indsee, at hun ved at sammensnøre dets Hals undertrykkede dets Liv, som at hun derved undertrykkede dets Skrig. Endelig har det kongelige Sundhedscollegium erklæret, at det er enigt i de af Districtslægen udtalte Anskuelser og navnlig ligesom han maa erklære, at Arrestantindens mentale Tilstand i Gjerningens Dieblik ikke kan antages at udelukke Tilregnelighed.

Da Obductionsfundet saaledes bekræfter Arrestantindens Forklaring om Barnets Dødsmaade, og da der efter de afgivne Lægererklæring i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger ikke vil kunne tages noget Hensyn til Arrestantindens Udsagn om, at hun i Gjerningens Dieblik ikke vidste, hvad hun foretog sig, eller at hun ikke havde nogen egentlig klar Forestilling om, at hendes Gjerning maatte medføre Barnets Død, maa det efter det Ovennævnte antages, at Arrestantinden forsættigt, men uden foregaaende Overlæg, har dræbt sit Foster,

og hun, der er født i 1840 og ei tidligere har været tiltalt eller straffet, vil derfor være at ansee efter Lovens 6—6—7 med den i dette Lovstykke fastsatte Straf".

Nr. 157.

Justitsraad Bungen
contra

Mogens Christian Petersen (Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri eller for ulovlig Besiddelse af stjaaue Koster samt for ulovlig Omgang med Hittegods.

Kjends og Norkyng Herredens Eyrtræts Dom af 17de Decbr. 1861: „Arrestanten Mogens Christian Petersen af Sundby bor hensættes til Tugthusarbejde i 8 Aar. Saa bor han og udrede alle af Actionen og hans Arrest lovlig flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Landsoverretsprocurator Moller, 5 Rdl., og til Defensor, Landsoverretsprocurator, Justitsraad Neckelmann, 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Viborg Landsoverrets Dom af 27de Marts 1862: „Underrettsdommen bor ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Proceprocurator Isaacsen og Justitsraad Neckelmann, betaler Arrestanten 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at Højesteret er enig i den i samme tilkjendegivne Misbilligelse af Underdommerens Forhold med Hensyn til den skete Anvendelse af Rescriptet af 23de October 1795, kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Etatsraad Salicath for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Højesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Rætters Domme og de indankede Dommers Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rættens Sæssioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 f. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglæder og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendal'ske Boghandling (J. Hægel). — Trykt hos J. H. Schultz.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 16.

Den 27de Juni.

1862.

Forste ordinaire Sessjon.

Torsdagen den 5te Juni.

Nr. 157.

Justitsraad Bunken
contra.

Mogens Christian Petersen (see forrige Nr.).

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under nærværende Sag sigtes Arrestanten Mogens Christian Petersen for Tyveri eller ulovlig Besiddelse af sjaalne Koster samt for ulovlig Omgang med Hittegods.

Ratten mellem den 15de og 16de October f. M. blev der hos Restaurateur Korre i Brohuset ved Viborg i et til Bryggers afbenyttet uafaaet Udhuus begaaet Tyveri af nogle Silhaner og en Bliklysestage, hvilket Tyveri antoges at være udøbet mellem Kl. 10 om Aftenen og Kl. 3 om Natten, og samme Nat blev der hos Aulsbruger P. C. Thøgersen paa Viborg Mark gjennem et Vindue, der om Morgenens fandtes udtaget, gjort Indbrud i hans Mælkekjælder, ved hvilken Leilighed en Deel Fødevarer, deriblandt 2 Mullepøsser, samt en Steen-Syltekrukke m. m. var blevet borttaget. Efterat Arrestanten den 24de f. M. var bleven anholdt, fandtes i hans Besiddelse en Tindhane og en Lysestage, der af Restaurateur Korre ere gjenkendte som frakomne ham ved det ommeldte Tyveri, og med Hensyn til hvilken Gjenstande, der tilsammen ere vurderede til 2 Mk. 12 St., han har aflagt Tilhjemlingsed, ligesom han ved Vibner har godtgjort sin Giendomsret til samme, medens Arrestanten, efter først at have udsagt, at han havde dem fra sin forrige Kjøreste, og dernæst, at han havde faaet dem fra en tydfst Jernbanearbejder, har forklaret, at han havde fundet dem circa 8 Dage inden hans Anholdelse i Dumpen ved Viborg, ved hvilken Leilighed han derhos forklarede at have fundet en i hans Besiddelse forefundet, til 1 Mk. vurderet Sæk, med Hensyn til hvilken Korre vel ogsaa har formeent, at den var ham frakommen, men uden at han har kunnet godtgjøre sin Giendomsret til den. Ligledes er det oplyst, at Arrestanten efter den 16de October har været i

Besiddelse af 2 Kullepøsser samt en Steenkruffe, hvilke Gjenstande han imidlertid har forklaret at have kjøbt i Viborg; Kullepøsserne har han fortæret, hvorimod Steenkruffen, der er vurderet til 2 Mk., er kommen tilstede, og har Thøgersen, der med Hensyn til samme har aflagt Eihjemlingsæd, gjentjendt den som den ham ved det ommeldte Tyveri frakomne, medens han dog ikke har kunnet tilveiebringe noget fuldstændigt Beviis for sin Eiendomsret til samme, idet de af ham fremskillede Vidner ifkun have forklaret, at den tilstedekomne Steenkruffe er den samme eller i alt Fald aldeles ligner den Kruffe, der ved den ommeldte Leilighed er frakommen Thøgersen. Det taler endvidere mod Arrestanten, at han, der havde Arbeide ved Jernbaneanlægget, men fra den 13de til den 16de October var fraværende fra dette Arbeide, ikke har kunnet oplyse, hvor han har tilbragt Natten mellem den 15de og 16de October, i hvilken Henseende han har afgivet forskjellige modsigende og urigtige Forklaringer, ligesom det ogsaa — navnlig forsaavidt angaaer det hos Restaurateur Korre begaaede Tyveri — maa bemærkes, at en Veiarbeider, der den ommeldte Nat havde Vagt paa Chausseen i Nærheden af Korres Huus, edelig har udsagt, at han efter Kl. 11 om Aftenen saae en Person komme fra Viborg, som derefter 4—5 Gange gif frem og tilbage forti Korres Huus, og efterat Lyset i Soveværelset bernæst var slukket, blev Personen, da han sidste Gang gif om forbi Korres Huus, borte omtrent et Qvarteer, og da han kom tilbage, havde han en lille Vylt under Armen, med hvilken han bortfjærne sig henad Viborg til; bemeldte Veiarbeider har derhos, efterat Arrestanten var bleven fremskillet for ham, udsagt, at han med temmelig Bestemthed gjentjender Arrestanten som den af ham omsklorede Person, medens han dog ikke er saa sikker i sin Sag i denne Henseende, at han tør beebige saadant. Men uagtet der saaledes er fremkommen nogen Formodning for, at Arrestanten har begaaet de ommeldte Tyverier og navnlig det hos Restaurateur Korre udsøvede Tyveri, er der dog mod Arrestantens Benægtelse intet Beviis i saa Henseende tilveiebragt, og Arrestanten vil derfor ikke kunne anses skyldig i disse Forbrydelser. Derimod vil han med Hensyn til sin Besiddelse af den ommeldte Linhane og Lyststagen være at ansee som Tyvshæler i Genhold til Bestemmelserne i Lovens 6—17—10 og 11, jfr. Forordningen af 8de September 1841 § 6, hvorhos han for sit Forhold med Hensyn til den ovennævnte Sæl — idet hans Forklaring om at have fundet denne vil være at lægge til Grund ved Bedømmelsen af dette Forhold — maa anses at have gjort sig skyldig i svisgagtig Omgang med Hittegods.

Forsaavidt Arrestanten fremdeles er sigtet for at have Natten mellem den 21de og 22de October begaaet Indbrudstyveri i en Kjalder hos Kroeier Jens Jacobsen i Mønsted Kro, ved hvilket Tyveri er blevet borttaget circa 8 Pund Smør, er det vel oplyst, at Arrestanten om Aftenen den 21de October Kl. 9 har forladt sit omtrent $\frac{1}{2}$ Miil derfra værende Logis i Spærkjær og først omtrent Kl. 1 om Natten vendt tilbage hertil, uden at han har kunnet give nogen fyldestgjørende Forklaring om, hvorledes han har tilbragt Liden under denne sin Fraværelse, hvorhos det ligeledes er oplyst, at han den følgende Dag har salubdt circa 8 Pund Smør, som han har forklaret at have kjøbt paa Torvet i Viborg,

medens han til forskjellige Deponenter tidligere havde sagt, at han i Raunstrup havde hentet Smørret, der var fra en gammel Kjæreste, og efterat en Deel af dette Smør var kommet tilfæde, har fremdeles Jens Jacobsen udsagt; at det baade i Udseende og Smag ligner det ham frakomme, men da der ikke isøvrigt er fremkommen nogen Oplysning om, at Arrestanten skulde have begaaet det omhandlede Tyveri, vil han ikke derfor kunne straffes.

Arrestanten, der er født i 1818, har i 1842 været straffet for 1ste Gang begaaet Tyveri og derefter gjentagne Gange været straffet, senest ifølge Sors Kjøbstads Exraters Dom af 18de Juni 1855 for 4de Gang begaaet Hæleri efter Forordningen af 11te April 1840 § 22, sammenholdt med § 25, med 6 Aars Tugthuusarbejde. Han vil derfor nu efter det Ovennævnte være at ansee som for 5te Gang begaaet Hæleri i Henhold til Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 25, jfr. §§ 22, 58 og 79, og findes hans Straf at kunne bestemmes til Tugthuusarbejde i 8 Aar. Da Underrettsdommen har dette Resultat, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste, hvorhos Arrestanten vil have at betale i Salair til Actor og Defensor for Overretten 8 Rdl. til hver.

Med Hensyn til Sagens Behandling i 1ste Instants bemærkes, at efterat Arrestanten med Hensyn til den Maade, hvorpaa han havde tilbragt Tiden under sin Gravværelse Natten mellem den 21de og 22de October, havde forklaret, at han havde besøgt sin Kjæreste, men nægtet at sige, hvem hun var eller hvor hun boede, og han dernæst, efter af Underdommeren at være betydet, at det i Rescript af 23de October 1795 ommeldte Dvangsmiddel, naar han nægtebe at give bestemt Svar paa Spørgsmaalet om hans Kjærestes Navn og Opholdssted, vilde blive bragt til Anvendelse mod ham, havde udsagt, at han havde været ude for at træffe sammen med en i Viborg tjeneude Pige, som han nogen Tid forud der havde truffet, og som han dengang opfordrede til at møde sig den ommeldte Nat ude i den circa 1 Mil fra Viborg beliggende Raunstrup Hebe, hvorimod han nægtebe at vide, hvad denne Pige heed eller hvor hun tjente, eragtede Dommeren, med Hensyn til at dette Svar paa et Spørgsmaal, hvis Besvarelse maatte være Arrestanten let, maatte ansees som intet Svar, at Arrestanten, overensstemmende med bemeldte Rescript, vilde være at hensætte paa Band og Brød, indtil han gav et bestemt Svar. Ved det den paafølgende Formiddag afholdte Forhør udsagde Arrestanten derpaa, at han ikke paa det ommeldte Spørgsmaal kunde give andet Svar end det allerede afgivne, men tilføiede imidlertid, at Pigenes Navn var Kirsten Marie, medens han ikke kunde erindre, hvor hun tjente, skjøndt han havde hørt det, hvorefter Underdommeren hævdede det den foregaaende Dag affagte Band og Brøds Decret. Det maa nu misbilliges, at Underdommeren har bragt det ommeldte Rescript til Anvendelse, idet Arrestanten ikke har vægret sig ved at give Svar paa det ham forelagte Spørgsmaal, men ikkun besvaret Spørgsmaalet ufuldstændigt og derhos opgivet som Grund til, at Besvarelsen ikke kunde blive mere nøiagtig, at han ikke vidste Pigenes Navn, hvilket Opgivende i og for sig ikke var uantageligt, men der findes dog efter Omstændighederne og med Hensyn til den korte Tid, i hvilken

Tvangsmidlet var blevet anvendt mod Arrestanten, der allerede i Forveien var bleven belagt med Arrest, ikke tilstrækkelig Foie til for det ommeldte Forhold at paalægge Underdommeren Ansvar. Iøvrigt har under Sagens Behandling i 1ste Instants og den befalede Sagførelse for begge Detter intet ulovligt Ophold fundet Sted".

Fredagen den 6te Juni.

Nr. 2. Møller **Christian Boisen** (Justitsraad Bungeu)

contra

Bagerlauget i Kallundborg ved dets Ældeemand, Bagermester **Steentoft** (Sugen),

angaaende uberettiget Næringsbrug.

Kallundborg Kjøbstads Politirets Dom af 30te Januar 1860: „Naar Indstævnte, Møller Boisen, efter foregaaende lovlig Omgang inden nærværende Ret med sin corporlige Ed benægter, at Bageri paa hans Bopæl udenfor denne Kjøbstads saakaldte østre Port og Udsalg derfra af Hvedebrød, forbagt i Bageriet saamesteds, ere flete for hans egen Regning, bor han for Klagerens, Kallundborg Bagerlaugs, Tiltale i denne Sag fri at være, ligesom og Sogsmaalets Omkostninger i dette Tilfælde ophæves. Saafremt Indklagede derimod ikke træster sig til saadan Ed at aflægge, bor han til Kallundborg Kjøbstads Kæmmerkassé udrede en Mulet af 30 Rdl. samt erstatte Klageren Sagens Omkostninger med et Beløb af 15 Rdl. Alt efterkommes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udjærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de Novbr. 1860: „Politiretsdommen bor ved Magt at staade. Processens Omkostninger for Overretten betaler Citanten, Møller Christian Boisen, til Indstævnte, Ældeemanden for Bagerlauget i Kallundborg, Bagermester Steentoft, med 25 Rdl. Alt efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udjærd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

Foraauidt den indaankede Dom foreligger Høiestret til Prøvelse, maa Retten — med Bemærkning, at der ikke kan tillægges de af Citanten ifølge Bevilling her for Retten fremlagte nye Documenter nogen Indslydelse paa Sagens Udfald, samt at de af ham fremsatte nye factiske Argumenter ikke kunne tages i Betragtning — i Genhold til de i bemeldte Dom anførte Grunde billige, at Sagens Udfald er gjort afhængig af Citantens Ed, og at han, hvis denne ei aflægges, er anset

med Mulct efter Lov af 29de December 1857 § 75, ligesom at dennes Størrelse er bestemt som sleet. Som Følge heraf vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisses lyde saaledes: „Citanten, Møller Christian Bøisen, paaanker under nærværende Sag en inden Kallundborg Kjøbstads Politiret den 30te Januar d. A. affagt Dom, ved hvilken han, hvem Indstævnte, Olbermanden for Bagerlauget i Kallundborg, Bagermester Steentoft, havde indklaget for bemeldte Ret og paaستاaet anseet for ulovlig Næringsbrug, fordi han havde anlagt et fuldstændigt Bageri paa sin Bopæl udenfor bemeldte Kjøbstads østre Port og saavel derfra som fra flere Udsalgssteder paa Landet udsolgt Brød, blev, saafremt han med Ed benægtede, at det ommeldte Bageri og Udsalget derfra af Hvedebrød, forbøgt i Bageriet sammesteds, ere skete for hans Regning, frifunden, saaledes at Sagens Omkostninger i saa Fald ophævedes, hvorimod han, hvis han ikke trostede sig til at aflægge saadan Ed, blev tilsenden at udrede til Kallundborg Kjøbstads Kæmmerkasse en Mulct af 30 Rdl. og erstatte Indstævnte Sagens Omkostninger med 15 Rdl., og har Citanten paaستاaet, at denne Dom kjendes uefterrettelig og Sagen hjemvises til ny og lovlig Behandling og Paa-kjendelse, eller at Dommen deels kjendes uefterrettelig og Sagen afvises fra Underretten, deels underkjendes og forandres derhen, at Citanten frifindes for Indstævntes Ligtale, eller endelig at den i det Hele forandres som anført og at Indstævnte tilpligtes at betale ham Sagens Omkostninger for begge Retter, hvorimod Indstævnte har paaستاaet Politiretsdommen stadfæstet og Citanten tilpligtet at godtgjøre Indstævnte Appellens Omkostninger skadesløst eller med noget Lidskræffelig. Citantens Paastand om Dommens Annullation i det Hele støttes derpaa, at Parterne ikke overeensstemmende med Forordningen af 15de Januar 1817 § 1 vare varslede til at høre Dommen affagt, men da denne Formalitet maa antages blot at være foreskrevet af Hensyn til den korte Appellationsfrist i disse Sager, vil en Unblabelse af at efterkomme den ikke kunne medføre Dommens Annullation, men kun, at Appellationsfristen ikke beregnes fra Dommens Afsgivelse, hvilket imidlertid i nærværende Tilfælde, hvor Stævningen er udtagen allerede den 8de Februar d. A., bliver uden Betydning. Citantens Paastand vil derfor ikke kunne tages til Følge, og det Samme maa statuere, forsaavidt han deelsviis har paaستاaet Politiretsdommen annulleret, fordi den, stjodt Klagen formeentlig kun angaar uberettiget Udsalg af Rugbrød, ogsaa har taget hans Forhold med at sælge Hvedebrød under Paa-kjendelse; thi Klagen nævner i Almindelighed Udsalg af Brød, hvorunder ogsaa Hvedebrød er indbefattet.

Hvad Realiteten angaar er det in confesso, at Citanten har udsolgt fra sin Bontif Rugbrød, som er forbøgt i det paa hans Eiendom anlagte Bageri,

og at der ligeledes sammesteds fra er solgt Hvedebrød, hvorimod det ei mod hans Venægtelse er oplyst, at han paa Landet har havt Udsalgssteder af Brød. Ved Cancelliskrivelse af 12te Mai 1846 er det imidlertid tilladt ham at have Udsalg af Rugbrød, „som tages fra Byens Bagere“, og Spørgsmaalet, om han har overtraadt denne Tilladelse og altsaa forsaavidt gjort sig skyldig i uberettiget Næringsbrug, berøer derfor paa, om han ved at have ladet Brødet forbage i det ommeldte Bageri kan siges at have taget det fra Byens Bagere. Citanten har i saa Henseende paaflaaet, at dette Bageri er ved Contract af 11te December 1858, tinglæst den 13de s. M., bortleiet til en af Byens Bagermestere, Siemsen; Indstævnte har derimod gjort gjældende, at den ommeldte Contract kun kunde ansees oprettet pro forma, i hvilken Henseende han navnlig har fremhævet, hvad der ogsaa maa ansees for tilstrækkeligt godtgjort, at Citantens Tjenestefolk havde Ordre til at gaae Siemsen tilhaande i Bageriet, og at det Brænd, som forbrugtes i Bageriet, toges af Citantens Brændesforraad og fløvedes af hans Folk, ligesom ogsaa Siemsen til forskjellige Personer har udtalt sig, som om han ikke drev Bageriet for egen Regning; hvorhos han endvidere i hvert Fald har formeent, at det efter den ommeldte Cancelliskrivelse ikke kunde være tilstrækkeligt, at Citanten lod Brødet forbage hos en Laugsbager, men at han skulde i egentlig Forstand købe det hos ham; i sidstnævnte Henseende kan der nu vistnok ikke gives Indstævnte Medhold, da der ikke sees at være noget til Hinder for, at han, naar Bageren vilde indlade sig derpaa, leverede ham Meel til det Brød, han vilde tage hos ham, men derimod skjønnes det ikke rettere, end at der ved de ommeldte Data er tilveiebragt saamegen Formodning for, at Contracten blot er oprettet pro forma, at der findes at være tilstrækkelig Anledning til, som ved Politiretsdommen steet, at gjøre Eagens Udsalg afhængig af Citantens Ed, saaledes at han, hvis han tør vedbige, at Bageriet ikke drives for hans Regning, vil være at frifinde, men i modsat Fald at idømme Mulct for uberettiget Næringsbrug.

Hvad Udsalget af Hvedebrød angaaer, da har Citanten paaflaaet, at dette steet for Siemsens Regning, men han har ikke oplyst Rigtigheden heraf, og det skjønnes derfor ikke rettere, end at allerede Udsalget fra Citantens Boutik maa vække saamegen Formodning for, at det er steet for hans Regning, at det ogsaa forsaavidt maa billiges, at Eagens Udsalg ved Politiretsdommen er gjort afhængig af Citantens Ed.

Da der endelig ikke findes Anledning til at forandre Dommens Bestemmelser om Eagens Omkostninger og Citanten ikke har paaflaaet den idømte Mulct nedsat, vil Politiretsdommen være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at tilkjende Indstævnte med 25 Rdl.

Det stemplede Papir er her for Retten rigtigen forbrugt“.

Nr. 168.

Advocat Brock

contra

Peder Sørensen (Defensør Salicath),

der tiltales for Voldtægt eller i alt Fald Attentat paa Voldtægt.

Konngsø med flere Herreders Eyrarets Dom af 3die Marts 1862: „Arrestanten Peder Sørensen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. Han bør derhos indrede alle af Actionen lovlig flydende Udgifter, derunder i Salair til Actor, Cancelliraad Olsen, og til Defensør, Procurator Bredstrup, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 31te Marts 1862: „Tiltalte Peder Sørensen bør miste sit Liv. Saa indreder Tiltalte og Actionens Dufostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensør for Overretten, Procuratorerne Møller og Holm, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Etatsraad Salicath for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Tiltalte Peder Sørensen for Voldtægt eller i alt Fald for Attentat derpaa.

Tiltalte, der er født den 15de December 1843, har under den imod ham i denne Anledning indlebede Undersøgelse afgivet en Tilfælselse der i det Væsentlige gaar ud paa Følgende: Da Tiltalte den 5te October s. A. ved Midnagstid af sin Huusbond var sendt ned til en til dennes Gaard i Ørsted hørende Eng for at hente et Par Heste, traf han tilfældigen sammen med den hos Gaardmand Anders Nymanu tjenende Pige, Kirsten Jensdatter, der var henimod 15 Aar gammel, og efterat have rettet nogle Spørgsmaal til hende, fik han, som han har udtrykt sig, lyst til at have sin „Plaseer“ med hende og tog derfor fat paa hendes ene Arm og svingede hende rundt saa hun faldt, men hun reiste sig dog strax igjen. Han greb hende nu bagfra i Skuldbrene, kastede hende omkuld, saaledes at hun kom til at ligge paa ryggen, hvorpaa Tiltalte kastede sig tværs over hende og tog hendes Klæder op, uagtet hun søgte at forhindre det. Medens han saaledes laae paa hende, fik han sit ene Strømpebaand af og viklede det om hendes Haandled, saaledes at Hænderne holdtes samlede, idet han bandt det i en Slags Sløise, hvilket det dog lykkedes Pigen atter at løse, hvorved

hun fik sine Hænder frie. Han søgte nu at faae sin Villie med hende, idet han allerede tidligere havde knappet sine Buger ned, men da hun hele Tiden stred imod og holdt sine Laar sammen, lykkedes det ham ikke. Da Kirsten Jensdatter gav sig til at strige og raabe, søgte han at forhindre dette først ved at stoppe et Tørklæde, hun havde om Halsen, i hendes Mund og senere, da dette ikke lykkedes ham, ved at holde hende for Munden. Medens Tiltalte laae ovenpaa hende, gik imidlertid Sæden fra ham, medens han, som han har udtrykt sig, „arbejdede paa hende“, uden at han dog fik sit Lem i hendes Kjonsdele, hvorefter han reiste sig op og lovede hende 1 Mk., hvis hun vilde tie stille med det Passerede, men truede hende med at fæste hende i Bækken, hvis hun ikke taug med det.

Pigen Kirsten Jensdatter, der efter hendes Huusbonds Forklaring kom hjem fra Engen den ommeldte Dag i en meget forpudstet og forvunnet Tilstand, med tilsmudste Klæder og med den ene Ørenring frareven Øreslippen, der løbte, ligesom hendes ene Kind var sortblaa, har om det Passerede og den hende tilføiede Vold afgivet en Forklaring, der i det Væsentlige stemmer med den af Tiltalte afgivne Tilstaaelse; kun har hun forklaret, at da hun søgte at raabe, slog Tiltalte hende i Ansigtet 2 Gange paa hver Side af Hovedet, hvilket Tiltalte har nægtet at kunne erindre. Efter Kirsten Jensdatters Forklaring var hun, foruden at Ørenringen, som nævnt, var udreven af Øreslippen, bleven slemst forslaaet i Ansigtet og forslæmt paa Bryst, Stulbre, Arm, Hænder og Laar, men ellers var der ikke tilføiet hende Overlast andetsteds, og var hun i flere Dage søm og smertefuld paa de forskjellige Esteder af Legemet. Ifølge den af Districtslægen, der den 23de s. M. undersøgte Kirsten Jensdatter, afgivne Erklæring var hendes Udvikling almindelig efter hendes Alder og Menstruationen endnu ikke indtraadt, men isøvrigt kunde det ikke afgjøres, om Samleie havde fundet Sted, hvilket dog ikke ansaaes for sandsynligt, ligesom der i Nærheden af Kjonsdelene ikke var Tegns paa nogen udvortes Vold.

Under et senere Forhør har Tiltalte villet fragaae den af ham afgivne Tilstaaelse, men til denne Fragaelse, hvis Rigtighed ikke er bleven bekræftet ved Nogetsomhelst, vil der ifølge Lovens 1—15—1 intet Hensyn kunne tages, og Tiltalte vil derfor i Henhold til Lovens 6—13—18 være at ansee med Livsstraf.

Onsdagen den 11te Juni.

Nr. 92.

Advocat Brock

contra

G. Fogh (Defensor Salicath),

der tiltales for Injurier mod Afsesfor i Criminal- og Politiretten, Statsraad Gudenrath.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de Juli 1861:
„De ovenfor angivne for Citanten, Afsesfor i Kjobenhavns Criminal- og Politiret, Statsraad Gudenrath, fornærmelige Sigtelser og Udladelser

i „Sandshedsfakten“ for 1859 Nr. 4 Pag. 31, Nr. 6 Pag. 42—44, Nr. 8 Pag. 62 og 63, Nr. 10 Pag. 77, Nr. 12 Pag. 93, Nr. 14 Pag. 106, Pag. 107—8 og Pag. 109, samt for 1860 Nr. 1 Pag. 3 og Pag. 5—6, Nr. 2 Pag. 10, Pag. 14—15 og Pag. 16, Nr. 4 Pag. 31 og 32, bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte, Commissionair C. Fogh, for sit i saa Henseende udviste Forhold anses med Straf af Fængsel i 8 Maaned. Saa bør Indstævnte og betale Erstatning for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, og for de Gebhyrer og Skrivergjalder, som skulde have været erlagte, hvis Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret, samt i Salair til Citantens beskaffede Sagfører, Procurator Heinrichsen, 20 Rdl. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forfyndelse, og Dømmen i det Hele, forsaavidt derom bliver Spørgsmaal, at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indante Dom anførte Grunde, imod hvilke intet Væsentligt findes at erindre, vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden i Betragtning af Tiltaltes Alder og Helbredstilstand samt de iøvrigt oplyste Omstændigheder — hvorved ogsaa er taget Hensyn til de Højesteret forelagte nye Oplysninger — findes at kunne bestemmes til 4 Maaned.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Maaned. I Salarium til Advocat Brock og Etatsraad Salicath for Højesteret betaler Tiltalte 30 Rdl. til hver.

I den indante Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag har Citanten, Afsesfor i Kjøbenhavns Criminal- og Politivet Etatsraad Gudernath, i Anledning af de for ham som Embedsmand fermeentlig æretrænkende og fornærmelige, ubesjæede Sigtelser og Ublæbser, der indeholdes i Bladet „Sandshedsfakten“ i dets Nr. 4, 5, 6, 8, 9, 10, 12 og 14 for 22de og 29de October, 5te, 19de og 26de November, 3die, 17de og 31te December 1859, samt i dets Nr. 1, 2, 3 og 4 for 7de, 14de, 21de og 28de Januar f. A., efter mebbeelt Bevilling til fri Proces paastaat bemeldte Blads Redacteur og Udgiver, Indstævnte, Commissionair C. Fogh, anset med Straf efter Lovens Strengthed, in specie efter Lov af 3die Januar 1851 § 9, 1ste Membrum, jfr. Danste Lovs 6—21—7, idet han derhos af de ovennævnte Nummere af „Sandshedsfakten“

har fremhøvet en Række enkelte Sigtelser og Udblafser, som han har paaftaaet ved Rettens Dom kjendte døde og magtesløse, saa at de ikke komme Citanten til Skade paa Være, gode Navn og Rygte, ligesom han endelig har paaftaaet Indstævnte tilpligiet at udrede Sagens Omkostninger, herunder Salair til hans befalede Sagsfører, Procurator Henrichsen, efter Reglerne i beneficerede Sager.

Indstævnte, der, efterat en af ham nedlagt Afviisningspaaftand ved Rettens Kjendelse af 3die September f. A. var jorkastet, har indladt sig paa Sagens Realitet og navnlig har ladet optage et Lingsvidne til Oplysning i Sagen samt fremlagt 2 Indlæg, har i Henhold til en i det sidste af disse tagen Reservation, da Citanten indskrænkede sig til at impegaae bemeldte Indlæg med en kort Protocollation Sagens sidste Tægtedag den 6te Mai d. A., begjært yderligere Anstand i 14 Dage for at føre Vidner, som det nærmere er opgivet i Bagværbd, til Oplysning om, at nogle Bønder og Huusmænd, der ogsaa skulde være blevne haardt behandlede af Citanten som Forhørsdommer, eller, som Indstævnte ogsaa har betegnet det, om nogle nye Facta nærværende Sag betræffende, som først nu ere komne til hans Kundskab. Imod Citantens Protest vil saadan Anstand imidlertid ikke kunne tilstaaes Indstævnte, der maa ansees at have havt tilstrækkelig Tid og Leilighed til at oplyse sin Sag, hvorhos bemærkes, at ligesom Citanten har benægtet, at de ommeldte saakaldte nye Facta, som tilsigtedes oplyste ved ny Vidnesførelse, staae i Forbindelse med Sagen, uden at Indstævnte nærmere har angivet, i hvilken Forbindelse disse nye Facta skulde staae med de factiske Momenter i de paaankede Bladartikler, saaledes vilde det overhovedet ikke imod Citantens Protest kunne tilstædes Indstævnte efterhaanden som han maatte mene at have opspurgt Noget, der muligen kunde tjene til at rejsfarbiggjøre de almindelige, ikke til bestemte Facta refererede, Sigtelser, som Indstævnte har fremsført imod Bestaffenheden af Citantens Embedsvirksomhed, da at lade anstille nye Vidnesforhør besængaande; jfr. Grundfæmningen i Forordningen af 27de September 1799 § 10 in fine. Sagen vil altsaa nu blive endelig at paaftjende.

I Realiteten har Indstævnte paaftaaet sig frifiunden for Citantens Tiltale og sig tillagt Sagens Omkostninger skadesløst, hvilken sidste Deel af Paastanden han i sit sidste Indlæg af 15de April d. A. har udtrykt saaledes, at det Offentlige skulde tilpligtes at betale Sagens Omkostninger for Citanten, uden at det nærmere er angivet, hvo der skulde betale de ham selv ved Sagen paadragne Omkostninger. Sin Frisindelsespaaftand har han støttet paa en Benægtelse af i nogen af de paaankede Artikler at have fornærmet eller havt til Hensigt at fornærme Citanten, hvem han kun vil have gjort opmærksom paa, at der gik det Rygte, at han behandlede Baretægtsarrestanterne meget haardt i Arresten, ligesom dette Rygte skal have bekræftet sig at være Sandhed. Til denne almindelige Benægtelse har han derhos ved de enkelte paaankede Udblafser knyttet deels særlige Indsigelser imod Rigtigheden af Citantens Fortolkning af samme, deels Benægtelser af at der ved sigtedes til Citanten, deels endelig Paaftande om det objectivt Sande i disse Udsagn. Det vil herefter være nødvendigt nærmere at gennemgaae de enkelte paaankede Udblafser.

Efter Citantens Formening sigtes han for i Almindelighed at udøve Tortur og ved grusom Behandling at pine Ufkyldige til at tilstaae, deels i en i „Sandhedsfakten“ Nr. 4 for 22de October 1859 optagen Artikel, mærket A. N. L. K., forsaavidt deri, Pag. 31, spørges:

„om en Købte, Gudenrath og Kolb, som vi have hørt ere meget strenge, har Ret til at lade denne Strengthed gaae over til Tortur, saa de have Ret til ved grusom Behandling at pine 9 ufkyldige Mennesker til at tilstaae Ting, de aldrig have gjort, for at faae den 10de Skyldige til at bekende“, og i Redactionens umiddelbart derefter indrykkede Svar, med en Henvisning til Arrestreglementets Indhold, hedder, at „derefter skal en fængslet Mand behandles menneskeligt, medens Forhøret staaer paa, og deri staaer ikke, at nogen Forhørsdommer har Ret til at behandle Folk umenneskeligt eller paany indføre Torturen i Danmark i en ny Skikkelse, hverken en Købte, Kolb eller Gudenrath“, hvorhos det sluttelig — efter Citantens Formening — med en Allusion til den Skjæbne Tyrannen Robespierre med Consorter fik, siges, at hvis Citanten handler som antydet, kan han let friste den Skjæbne at blive hængt paa Lygtepælen og senere bleve ført omkring i Gaderne i Rindestenen, hvilket er enhver Tyrans velfortjente Løn, der tyranniserer sine Medmennesker“.

deels i Bladets Nr. 5 for 29de October 1859, forsaavidt det der, idet det berettes om en navngiven Mand, at han skal lide af Lunghørighed, naar han kommer i Forhør, men saasnart han kommer derfra pludselig faaer sin Hørselse igjen, umiddelbart derefter hedder:

„Vi anbefale derfor Hr. Etatsraaden at søge Hjælp for denne pludselige Lunghørighed under Forhørerne hos Lægerne Gudenrath og Købte; de kunne vistnok curere Hr. Etatsraaden derfor“.

deels endelig i Nr. 6 for 5te November 1859 i Artiklen „Kammerherre Berling, Ufseldt og Struenssee“, forsaavidt det efter en Bemærkning om, at Dommerne ikke handle retfærdigt og uden Persons Anseelse, og en Forespørgsel om Grunden til at de i Telegraphsagen indvirkede Personer ei ere blevne arresterede, Pag. 42—44, hedder:

„Dette spørge vi den Forhørsdommer om, der har denne Sag under Behandling, og det er neppe hverken Købte eller Gudenrath; thi de ere vistnok altfor retfærdige til at ville lade en saa jeed Steg gaae fra sig og ikke nyde det kostelige Syn at see en Kammerherre ligge paa Halm, gaae i tynde hvide Klæder midt i Vinterens Kulde i en stræffelig Arrest, vasse Gulv 3 Gange om Ugen, for at Arresten efter Lovgivningen kan blive tør og luftig, og give ham saltede Sild at spise, og hverken give ham Vand eller Vin at drikke, naar han bliver saa tørstig, at han er nærved at blive gal af Smerte“, ligesom det længere nede i samme Artikel efter Udraadet: „O, havde vi saadanne retfærdige Dommere i hele Verden“! (formeentlig som Gudenrath), spørges: „Hvormangen fornem Kjæltring vilde da ikke komme til at spise levende Spurve og saltede Sild“.

At der ved den i de ovenfor gjengivne Ublabesler nævnte „Gubenrath“ er sigtet til Citanten, kan ikke efter dette Navns Sammenstilling med andre Navne og efter Citantens Embedsstilling, sammenholdt med de Forhold, Artiklerne behandle, med nogen Frie betvivles, og der kan saameget mindre tages noget Hensyn til Indstævntes Udflugter om, at det ikke siges hvad det er for en Gubenrath, og at Citanten slet ikke er Læge, som Indstævnte aldeles ikke har angivet. at der sigtedes til nogen anden bestemt Person, end lige antydet, hvem dette skulde være. Det er fremdeles aabenbart, at den spørgende Form, hvori den første Deel af den paaklagede Artikel i Nr. 4 er affattet, ikke ubeluffer, at deri maa siges at indeholdes en Sigtelse mod de 3 nævngivne Mænd, hvoriblandt Citanten, „for at de lade Strengheben gaae over til Tortur“ m. v., og at den saaledes indirecte fremførte Sigtelse bliver forsaavidt mere graverende, som det ved Slutningen af Artiklen antydes, at de nævnte Mænds Fremfærd er saa tyrannisk, at den vel kunde ægge til at lade dem lide Tyrannens værste Skjæbne. Derimod skjønnes det ikke, at der i Nr. 5 med Bestemthed hentydes til, at Citanten og den anden nævnte Mand i paakommende Tilfælde vilde anvende ulovlige Midler eller Tortur imod den nævngivne Inqvist, for at faae ham til at lade være med at anstille sig tunghør i Forhørerne, som det antydes at han skal have gjort. I Artiklen Nr. 6 siges det just ei heller ligesvem, at Citanten og den anden nævnte Mand vilde i paakommende Tilfælde lade „en Kammerherre“ behandle i Arresten paa den angivne Maade, endmindre at de vilde benytte en saadan Mishandling til at fremvinge en Tilfæelse; men paa den anden Side maa det ansees for at være fornærmeligt for Citanten, naar det insinueres, at han vilde føle Tilfredsstillelse ved en slig Mishandling af en Inqvist, og denne fornærmelige Bestyrdning bliver i en høiere Grad graverende derved, at den hele Fremstilling nødvendigviis paa Læserne maa gjøre det Indtryk, at der hentydes til en Behandling, som Inqvister i de af Citanten behandlede Sager skulde have været underkastede i Arresten, og til at Citanten i den Henseende i alt Fald ikke har været uden al Skyld. Indstævnte har nu vel, forsaavidt Citanten i de ovenanførte saavel som i flere andre af de paaanførte Artikler sigtes for at have anvendt Tortur eller dog ladet Baretægtsarrestanterne lide en ulovlig og grusom Behandling i Arresten, forsøgt at godtgjøre Berettigelsen af saadan Sigtelse ved at henvise til den Medfart, som deels han selv for nogle Aar tilbage, deels en i sin Tid (1859) for Brandstiftelse mistænkt Person skal have lidt i Baretægtsarresten under Sagernes Ledelse af Citanten som Forhørsdommer; men ligesom det ingenlunde ved det af Indstævnte foranstaltede Tingsvidne er blevet oplyst, at Indstævnte eller bemeldte senere afdøde Person ere blevne ulovlig behandlet i Arresten, eller der have maattet bøde nogen Mishandling af den Bestaffenhed, som Indstævnte i den anførte Artikel i Nr. 6 har antydet, saaledes er det i hvert Tilfælde navnlig ikke i nogen Maade oplyst, at Citanten som Forhørsdommer i de paagjældende Tilfælde udenfor de almindelig gjældende Regler, jfr. Forordningen af 28de Februar 1845 § 4 henimod Slutningen og Reglement for Arrestvæsenet af 7de Mai 1846 navnlig Tit. B, skulde have øvet nogen Indflydelse paa Vedkommendes Behandling i Arresten navnlig til deres

Skade. De ommeldte hvist fornærmelige Sigtelser imod Titanten i Nr. 4 og Nr. 6 maae derfor anses som aldeles ubesøiede.

Det samme maa da ligeledes gjælde med Hensyn til de andre Artikler, hvori lignende Sigtelser paa en eller anden Maade udkastes imod Titanten. Hertil hører et i „Sandhedsfakten“ Nr. 12 for 17de December 1859 indført Svar af Redactionen paa en under Mærket A. B. indsendt Artikel angaaende Varedepotsagen; naar det nemlig henimod Slutningen Pag. 93 hedder:

„at naar der blev givet Politidirecteuren og Justitsministeren et Bink derom, „saa kunne de atter give Assessorerne Købte, Cold og Gudenrath et Bink om at begive sig paa Opdagelsesrejser denne Sag betræffende, saa fik de nok fat paa den Herre og kunde saa behandle ham paa samme Maade som Dugmager Jensen og Væver Olsen er behandlet paa, for at faae dem til at bekjende (hvilket Olsen, som nu ligger for Døden, har lovet at give os nærmere Underretning om); thi saa vil saadan en fornem Kjeltring nok bekjende“,

maa der gives Titanten Medhold i, at det navnlig ifølge Henvisningen til den Behandling, som Dugmager Jensen, efter hvad der indeholdes i et foregaaende Nr. af Bladet, Nr. 9, formenes at have været undergivet, ikke med Grund kan betvivles, at det er Meningen at insinuere, at Titanten vilde gaae frem mod den paagjældende Person paa ulovlig Maade. En lignende Insinuation for ulovlig Behandling af Inquisiter og Arresteranter indeholdes i „Sandhedsfakten“ Nr. 14 for 31te December 1859, deels i det første Stykke Spalte 2, Pag. 106, naar det hedder:

„og vi ere temmelig visse paa, at havde vi fingereret ved Telegraphens Hemmeligheder og Assessor Gudenrath havde faaet fat paa os, saa havde vi været der, hvor der ikke er godt at være, og maaffee maattet prøve et halvt Douzin vaade Skjorter for at egnservere vor Sundhed“,

deels i et Digt, betitlet „Den røde galende Hane“, Pag. 107—8, forsaavidt Titanten og en anden Dommere i det 3die Vers stilles sammen med Torturen personificeret og opfordres til at bruge den imod jormenteilige Brandstiftere som en Skat, de have hentet fra Helvede, ligesom det i det 5te Vers insinueres, at de tilsigtede Dommere, deriblandt Titanten, have anvendt ulovlige Midler (Hunger, vaade Skjorter, Kulde), for at faae Folk til at bekjende, hvad de ikke have gjort. Fremdeles hører herhen en Artikel i Bladets Nr. 2 for 14de Januar 1860, Pag. 14—15, betegnet „Høifang til Hr. Udenrath“, der, som af Titanten bemærket, er fuld af personlige Forhaanelser og fornærmelige Sigtelser imod ham, blandt hvilke han navnlig har ndhævet, at han sigtes for at anvende vaade Skjorter og anden „skjændig Behandling“ for at faae Inquisiter til at bekjende vaade det, de have gjort, og det, de ikke have gjort, at han i Henseende til den Maade, hvorpaa han behandler Inquisiterne, sigtes for at gjøre Forskjel paa, om de henhøre til den fornemme eller simple Klasse (idet der nemlig modjætningsviis spørges, hvad han vilde gjøre, dersom han fik fat paa en Kammerherre eller en Grevinde, eller ifald nogle fornemme Lyvekægte (Statsraader og Justitsraader) havde stjaalet Klæde paa Solskabet), at hans Hjerte siges at være haardt som Klindt og saa sort som

Satans i Hjelpe, samt at det sluttelig hedder, at han burde have et Pæreat. Vel har nemlig Indstævnte villet gjøre gjældende, at denne Artikel, der er rettet til „en Hr. Udenrath fra Abbera“, skulde være Citanten ganske uvedkommende, men den Omstændighed, at Begyndelsesbogensstavet i Citantens Navn er udeladt og et fingeret Hjemsted tilføjet, kan selvfølgelig ikke komme i nogen Betragtning, da det dog, navnlig efter den Forbindelse, hvori denne Artikel ifølge sit hele Indhold staaer med flere tidligere mod Citanten rettede Artikler, ikke kunde være tvivlsomt for Noget, hvem der tilsigtes, ligesom Indstævnte da heller ikke har paa nogen Maade antydet, hvem han ellers skulde have hadt for Sie. Der maa dernæst gives Citanten Medhold i, at der ligeledes i samme Nummers næstsidste Artikel „Til Brevskriverne“ Pag. 16 i 11—15 Linie alluberes til at Citanten giver Arrestanterne vaade Skjorter paa, naar det nemlig hedder, at Redactionen maa anvende Forsigtighed for ikke at blive fanget (af Politiet) og puttet ned til Gudenrath eller Colb, „hvor vi maaskee fik vaade Skjorter paa“, og at der sammesteds Linie 35—40 antydes, at Citanten er en grusom Forhørsdommer, der tværtimod Lovgivningen indfører Torturen paany, idet det nemlig ikke kan være tvivlsomt, at der i denne Henseende sigtes til Citanten, efter som der i Forbindelse dermed hentydes til den grusomme Behandling, som Bøver Olsen angives at skulle have lidt i Varetægtsarresten. Endelig har Citanten med Føie paaanket nogle Ubladelser i Bladet Nr. 4 for 28de Januar d. A., Pag. 31, forsaavidt der i Slutningen af et Stykke med Overtskrift „Arrestation af et Barn og begge Forældre for Tiggeri“ ansilles en Sammenligning mellem Citanten og nogle af hans Collegers Embedsvirkksomhed, hvorunder det insinueres, at han bruger Tortur, ligesom det hedder, at „der vidst er sældet mange bittere Taarer over ham, men Gud er retfærdig og Gudenraths Tid kommer vel nok, ligesaa vel som de mange Andres af hans Caliber“. Ligesom der nemlig i den sidste Ubladelse insinueres, at Citanten har vist en uretfærdig Haardhed, saaledes kan det ikke efter denne Ubladelse og Sammenhængen i det Hele være tvivlsomt, at det er Meningen at antyde, at Citanten hører til de andre Dommere, der „tværtimod Lovgivningen bruge Torturen“ og forsaavidt modsættes et Par af Citantens Colleger, der nævnes som dem, der kunne faae Arrestanterne til at bekjende, „uden at bruge Tortur eller Bøddelmidler“, og derfor meget bedre fortjene at blive Statsraader end Citanten „og hans ligesindede Statsbrødre“, over hvem der, som anført, siges at være sældet mange bittere Taarer o. s. v.

Naar Citanten derimod har meent, at der ogsaa i „Sandhedsaffærens“ Nr. 9 for 26de November 1859 skulde indeholdes en Eigtelse imod ham for ulovlig Behandling af Inkvister, forsaavidt det Pag. 68 i den 2den Note hedder:

„Gud veed hvormange Justitsmord, der ere begaaede indenfor Fængslets Mure, naar det blev rigtig oplyst, og Absesfor Røble og Gudenrath, disse dygtige Forhørsdommere, bleve satte til at optage Forhør i en saadan Sag over deres Colleger“,

skjønes der ikke imod Indstævntes Benægtelse at være tilstrækkelig Grund til deri at finde nogen Antydning om, at Citanten selv skulde være skyldig i noget

Zustitsmord, ligesaa lidt som om at han vilde bruge nogen ulovlig Fremgangsmaade ved en eventuel Undersøgelse angaaende saadanne.

Foruden hine almindelige Insinuationer mod Titanten for at anvende Tortur og deslige imod Inkvister, indholdes der endvidere efter Titantens Formening i forskjellige Artikler i „Sandhedsfakten“ dels andre almindelige fornærmelige Sigtelser imod ham, dels specielt Betydninger for at have behandlet en bestemt Person, den oftere omtalte Bæver Olsen, paa en oprørende og ulovlig Maade. I den første Henseende har Titanten først fremhævet Bladets Nr. 8 for 19de November 1859, hvor han formeentlig i en Artikel, betitlet „Stoffemænd eller Tingssvidner“, bestykses blandt Andet for at lade føre falsk til Protocol, idet det, efterat der er talt om Retskriverens Oplæsning af Protocolen, naar han deri „har indført de Løge, som Dommeren har dicitet ham“, Pag. 62 hedder:

„naar saa det anklagede Individ ved Oplæsningen finder, at hans Forklaring er fordreiet eller falsk tilført Protocolen og henvender sig til Dommeren om at faae det forandret, saaledes at Forklaringen kan blive rigtig, saa bliver mangen en Forhørsdommer rasende (ikke sandt, mine Herrer Gubenrath, Købke, Gold og Wallich, det have de vist saa ofte hørt?), saa at de vistnok kunne aflægge Vidnesbyrd derom, naar det forlanges, og skjælver og smelder det for ham staaende Individ saaledes ud, at han baade taber Næse og Mund, og vogter sig nok for oftere at forlange de til Protocolen førte mulig løgnagtige Forklaringer forandrede, og naar saa Protocolen er sluttet, underskriver Retskriveren paa som Retsvidne, at Protocolen, som er ført falsk, er ført rigtig“,

hvorhos Artiklen, Pag. 63, slutter med en Opfordring til Justitsministeren til at faae saadanne Mænd til Retsvidner,

„som have Vre i Livet og Mod i Brystet til at optræde imod en Dommer, naar han ikke opfylder sin Pligt, men handler vilkaarlig og uretsfærdig imod det anklagede Individ, selv om en saadan Dommer har Navnet Købke eller Gubenrath“.

Fremdeles har Titanten i det 9de Vers i en Ode til „Sandhedsfakten“, Pag. 77, i Bladets Nr. 10 for 3die December 1859 meent at finde en Betegnelse af ham som uretsfærdig, idet Falsken opfordres til at brænde ham og forskjellige andre af hans Colleger, samt „hver en uretsfærdig Mand“. Vel har nu Indstævnte med Hensyn til Artiklen i Nr. 8 beægtet deri at have sigtet Titanten for urigtig Protocolførsel, hvorimod han kun i Almindelighed vil have omtalt, hvorledes det stundom gaaer til hos strenge Forhørsdommere og en formeentlig Mangel ved Retsvidneinstitutionen; men efter den Maade, hvorpaa der henvises til, at blandt Andre Titanten vistnok ofte har haft Leilighed til at erfare, hvorledes Indsigelser imod Protocolførsels Rigtighed blive tilbageviste, samt efter Slutningsætningen: „selv om en saadan uretsfærdig og vilkaarlig Dommer har Navnet . . . Gubenrath“, kan Artiklen ikke naturligt forstaaes anderledes, end at Titanten betegnes som et Exempel paa de omtalte Dommere, der lade føre urigtigt til Protocolen. Naar Indstævnte derhos har villet i alt

Fald tildeels retfærdiggjøre denne i høieste Grad grove og fornærmelige Sigtelse imod Titanten ved Hjælp af en af ham under Eagen fremlagt Politiretskrævning, hvorefter et Fruentimmer har ladet Titanten indkalde for Politiretten, fordi han skulde have under et Forhør udfjældt hende for en „Tyvemær“ og en „Tyveqvinde“, er det overflødigt videre at udvikle, at denne Omstændighed aldeles Intet beviser. Hvad angaaer Verset i Nr. 10, da er det vistnok, som af Indstævnte bemærket, at deri ikke er Tale om, at Titanten skulde brændes i bogstavelig Forstand, men efter Sammenhængen i det paagjældende Vers kan det ikke være tvivlsomt, at Dpførbringen til at brænde Titanten med „Sandhedsfalken“ begundes paa hans formeentlige Uretfærdighed, ligesom der, i Lighed med hvad der oftere ovenfor er anført, ikke kan tages noget Hensyn til, hvad Indstævnte har bemærket om, at Verset kun angaaer en Gudenrath, uden at det udtrykkelig er sagt, at dermed menes Titanten.

Som indeholdende en ærefrænkende Betyktning imod Titanten med Hentydning til bestemte individuelle Facta har Titanten først fremhævet en Anmærkning af Redactionen til en af H. Olsen i „Sandhedsfalken“ Nr. 14 for 31te December 1859 indsendt Artikel, betræffende hans Behandling, medens han for Mistanke om Fidspaasættelse var arresteret under en af Titanten som Forhørsdommer behandlet Sag, forsaavidt det nemlig der, efterat det er berettet, at Redactoren havde været ude at besøge Olsen, da han var løsladt af Arresten, Pag. 109 hedder:

„Det var et gruopvækkende Syn, som selv kunde røre en Bøddels Hjerte, naar det ikke kunde røre Assessor Gudenraths, at see denne ulykkelige henved 60 Aar gamle Mand o. s. v.“

samt længere nede:

„Dog, vi ville ikke længere dvæle ved disse sorgelige Betragtninger over den ny indførte Tortur, da vi see, at Justitsraad Gudenrath ovenpaa denne smukke Historie for hans bygtige Retspleie er bleven udnævnt til Etatsraad — —

Men vi ville i Retfærdighedens og Mennekelighedens Navn spørge: Har en Forhørsdommer Ret til at holde en Mand arresteret i circa 40 Uger og ikke optage mere end 3 à 4 Forhører over den ulykkelige Synder, der absolutement efter en alvidende Forhørsdommers Forlangende skal bekjende den Misgjerning, han ikke har gjort, og hvad Erstatning faaer han nu for den Tortur, der er overgaaet ham?“

(Sluttes i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiestet assagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dømmes Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer egentlig 1 à 2 Nr. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de kgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Guldendaliske Boghandling (N. Pegel). — Trykt hos J. H. Schults.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr 17.

Den 27de Juni.

1862.

Første ordinaire Session.

Onsdagen den 11te Juni.

Nr. 92.

Advocat Brock

contra

G. Fogh (see forrige Nr.).

Fremdeles har Citanten af et Stykke i „Sandhedsfaklens“ Nr. 1 for 7de Januar 1860, hvori Indstævnte ønsker Læserne glædeligt Nytaar, ubhævet følgende, Pag. 3:

Naar en Kjøpke, en Sold og en Gudenrath tværtimod Forordningen af 5te April 1793 behandle Folk saaledes i Varetægtsarresterne, at de enten blive til Krøblinger for Livstid, eller deres ulykkelige Slagtoffer kommer til at ligge for Døden, ligesom Dugmager Jensen og Bomuldsvæver Olsen, hvem vi nu anbefale disse gode Sjæle, der have havt dem under Behandling, at besøge paa deres Smertensleie og ønske dem et glædeligt Nytaar og at see Frugterne af deres Bestræbelser for at bringe Sandhed eller Løgn for Lyset; thi mange Mennesker have løiet sig selv paa for at undgaae Tortur og skjændig Behandling af en Forhørsdommer“,

samt af et Svar fra Redactionen paa et i samme Nummer indrykket Brev, Pag. 5—6, følgende Stykke:

„Torturen er saaledes ved denne Forordning aldeles hævet, og den Dommer, der indfører den paany, handler mod sin Embedsbed og kunde hænges op paa en Lygtepæl, ikke sandt, Hr. Gudenrath, De skulde sandelig gaae ud og besøge den stakkels Olsen paa Gasveien Nr. 1, der ligger for Døden og som han paastaaner, at den ubarmhjerterige Behandling, han har lidt i Arresten, er Aarsag til, og kunde vi være ved hans Dødsleie, naar han drager sit sidste Suk, da ere vi overbeviste om, at hans sidste Ord vilde være en Forbandelse over dem, der have skilt ham ved Helbred, Sundhed og tilsidt ved Livet“.

Det er da nu ogsaa umisjendeligt, at de paaanførte Artikler ligefrem gaae ind paa hos Læserne at vække den Forestilling, ikke blot at Bøver Olsen i Baretægtssarresten, medens han var undergivet en af Titanten ledet criminel Undersøgelse, er bleven behandlet paa en grusom og aldeles ulovlig Maade, saa at han derved har mistet Helsebredden og tilfidsst Livet, men navnlig ogsaa, at han er bleven underkastet denne Behandling som en Tortur for at en Bekjendelse kunde blive ham afføkket, og at Titanten bærer Ansvar for denne Fremgangsmaade imod bemeldte Bøver Olsen. Forfaavidt Indstævnte har vilket benægte, at han har sigtet Titanten for at have anvendt Tortur imod Arrestanter, maa saadan Benægtelse altsaa anses aldeles uden Betydning, og isølge hvad tidligere er bleven bemærket er Indstævntes Forsøg paa at godtgjøre, at han havde været berettiget til at beskylde Titanten for ulovlig Behandling af Baretægtssarrestanter, aldeles mistlykket, i hvilken Henseende endnu her blot skal tilføies, at Titanten med Hensyn til at det i Nr. 14 for 31te December 1859 antydes, at Olsen i cirka 40 Uger har været arresteret uden at komme mere end 3 à 4 Gange i Forhør, har oplyst, at Olsen i de ikke fuldt 38 Uger, han var arresteret, var 15 Gange i Forhør og at Undersøgelsen omfattede en Samling af Brandstiftelser og maatte rettes imod mange Personer, uden at Indstævnte derefter nærmere har godtgjort Rigtigheden af ovennævnte sin Insinuation. Efter hvad der saaledes var insinueret imod Titanten i „Sandhedsfalkens“ Nr. 14 for 31te December 1859 og Nr. 1 for 7de Januar 1860 maa der endvidere gives Titanten Medhold i, at ogsaa Bladets Nr. 2 for 14de Januar 1860 maa anses at indeholde en fornærmelig Sigtelse eller rettere Gjentagelse af en saadan imod Titanten, naar det paa den 2den Spalte, Pag. 10, hedder:

„Vi have paatalt, at — —

og Bøver Olsen ere blevene saa grusomt behandlede i Arresterne o. s. v.“

Naar Titanten derimod har paaanført som fornærmelig for sig, deels et Inserat i „Sandhedsfalkens“ Nr. 3 for 21de Januar 1860 (Pag. 24) med Overskrift „Tortur og Justitsmord“, forsaavidt det der, efterat det først er meddeelt, at omtvandede Bøver Olsen ved Døden er afgaaet, hedder, at Redactionen forlanger:

„i Menneffelighedens Navn, at en Undersøgelse bliver indledt imod Statsraad Gubenrath, hvem det Offentlige ligesaavel kan reise en Mistanke imod for formeentlig begaaet Justitsmord, som det Offentlige har kunnet reise Mistanke imod den afsbøde Olsen for formeentlig begaaet Zidspaafættelse“,

deels nogle Reflexioner i Bladets Nr. 4 for 28de Januar 1860, Pag. 32, i Anledning af et af H. Peteresen indrykket Brev om Bøver Olsens Behandling under Afsesfor Gubenrath, forsaavidt det der hedder:

„da Brevet selv, efter vor Formening, indeholder mere end nok for Justitsministeren og Regjeringen til at foranstalte Statsraad Gubenrath sat under Justitiens Listale for den Behandlingsmaade, som den afsbøde Bøver Olsen efter ovennævnte Brev skal have lidt i Arresten under Statsraad Gubenrath“,

samt videre efter en Indledning med, „hvis det, som Brevet indeholder, er sandt“, formeentlig insinueres, at Titanten paany indfører Torturen tverimod Loven, at han handler tvertimod den Ed, han som Dommer har aflagt, og at han bør straffes som en Meeneder, maa det bemærkes, at ligesom det ikke i og for sig kan ansees som en strafbar Fornærmelse mod en Embedsmand under Henviisning til offentlig fremkomne graverende Bestyldninger imod ham af navngivne Mænd at opfordre Regjeringen til at lade Sagen undersøge, saaledes findes det ikke, at Indstævnte i de ovennævnte Udlæbelse just kan siges at have gjort de imod Titanten i de omhandlede Breve fremsførte Bestyldninger til sine, og de af Titanten paaanførte formeentlige Insinuationer i Slutningen af Artiklen i Bladet Nr. 4 ville da heller ikke kunne paadrage Indstævnte Ansvar, idet de kun ere fremsførte betingelsesviis, nemlig hvis de fremsatte Bestyldninger imod Titanten maatte være sande, hvorom Indstævnte ikke i denne Artikel har udtalt eller antydet nogen Mening, medens det derimod maa ansees som en fornærmelig Udlæbelse imod Titanten, at det i bemeldte Bladnummer indrykkede Brev efter Indstævntes Formening indeholder mere end nok for Justitsministeren og Regjeringen til at foranstalte Titanten sat under Justitiens Tiltale.

Følge alt det Ovennævnte maa der imidlertid i det Væsentlige gives Titanten Medhold i hans Anker over at være fornærmet paa det Groveste af Indstævnte. Denne maa erkjendes i en i længere Tid saagodtsom uafbrudt fortsat Række af Bladartikler at have gjort Titanten i hans Embedsvirksomhed til Gjenstand for en systematisk Nedsettelse og Forsølgelse, idet han har fremsat de meest nærgaaende Sigtelser imod ham for Uretfærdighed, for at tage Persons Anseelse for Retten, for falsk Protocoltilførsel og navnlig for ulovlig Behandling af og Anvendelse af Tortur imod Inquisiterne i de af ham som Forhørsdommer behandlede Sager deels i Almindelighed og deels med Henviisning til en speciel Sag. Den Straf, som Indstævnte i Medfør af Lov af 3die Januar 1851 § 9, 1ste Membrum, har forfaldt, findes derfor at burde fastsættes til Fængsel i 8 Maanedes. Derhos ville efter Titantens Paastand de ovenfor nærmere angivne, for ham fornærmelige Sigtelser og Udlæbelse i „Sandhedsakten“ for 1859 Nr. 4 Pag. 31, Nr. 6 Pag. 42—44, Nr. 8 Pag. 62 og 63, Nr. 10 Pag. 77, Nr. 12 Pag. 93 og Nr. 14 Pag. 106, Pag. 107—8 og Pag. 109, samt for 1860 Nr. 1 Pag. 3 og Pag. 5—6, Nr. 2 Pag. 10, Pag. 14—15 og Pag. 16, og Nr. 4 Pag. 31 og 32, blive ved Dom at mortificere. Endelig bør Indstævnte betale Processens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder i Salsair til Titantens befalede Sagfører, Procurator Henriksen, hvis Sagførelse har været lovlig, 20 Rdl.“

Torsdagen den 12te Juni.

Nr. 89.

Advocat Brock

contra

Hans Petersen (Defensor Salicath),

der tiltales for trykte Injurier imod Advokat i Criminal- og Politiretten, Etatsraad Gudenrath.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17de Decbr. 1860: „De ovenfor fremhævede for Citanten, Alsøesfor i Kjøbenhavns Criminal- og Politiret, Etatsraad Gudenrath, fornærmelige Sigtelser og Udladelser i Bladet „Sandhedsfakten“ Nr. 4 for 28de Januar d. A. bør døde og magtesløse at være, og ikke komme Citanten til Skade paa Ære, gode Navn og Rygte, og bør Indstævnte H. Petersen for sit i saa Henseende udviste Forhold straffes med Fængsel i 4 Maaneder. Saa bør og Indstævnte til det Offentlige betale det Retsgebyr og Skriver-salarium, som skulde have været erlagt, samt Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret, og i Salair til Citantens beskiftede Sagfører, Proveprocurator Henrichsen, 15 Rdl. Det Domte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven. Der forelægges Indstævnte en Frist af 8 Dage fra denne Doms Affiggelse til at foranstalte det af ham den 2den Juli d. A. fremlagte Indlæg affrevet paa behørigt stemplet Papir“.

Høiesterets Dom.

Efter Betskaffenheden af de paatalte i den indankede Dom fremhævede Udladelser, hvis Rigtighed er ubevist, maa det billiges, at Tiltalte er ansæet straffskyldig efter den i Dommen nævnte Lovbestemmelse; men efter Indholdet af de Høiesteret forelagte nye Oplysninger og med særligt Hensyn til Tiltaltes Familieforhold til den i den paatalte Artikel omhandlede Arrestant findes Straffen at kunne bestemmes til en Mulct af 200 Rdl., der tilfalder Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse. I Henseende til den givne Mortification og Sagens Omkostninger vil den indankede Dom være at stadfæste, og kan den af Procurator Rothe nedlagte Paastand om Salarium for Møde under en Tingsvidnesag, som uhjemlet i Lovgivningen, ikke tages til Folge.

Thi kjendes for Ret:

Hans Petersen bør til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 200 Rdl. I Henseende til den givne Mortification og Sagens Omkostninger bør Landsøver-samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Citanten, Assessor i Kjøbenhavns Criminal- og Politiret, Etatsraad Gubenrath, har under nærværende Sag paastaet Indstævnte H. Petersen anseet med Straf efter Lov af 3die Januar 1851 § 9, 1ste Membrum, cfr. Lovens 6—21—7, for de i et i Bladet „Sandhedsfaalen“ Nr. 4 for 28de Januar d. A. indrykket Inserat, der er underkrevet „H. Petersen, Gasveien Nr. 3 i Stuen“, indeholdte, for Citanten som Embedsmand ærekrænkende og fornærmelige Sigtelser og Ubladesser samt disse mortificerede, saa at de ikke komme Citanten til Skade paa Hære, gode Navn og Rygte, hvorhos han endvidere har paastaet Indstævnte tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beuificerede Sager, og berunder Salair til Citantens beffikede Sagsfører, Prøveprocurator Heinrichsen.

Det paaklagede Inserat begynder med at kalde Bladets Redacteur i Grindring, at Peterjens Svigerfader, Væver J. H. Olsen fra Bagværld, tidligere havde tilskrevet ham „i Anledning af den grusomme Tortur og Mishandling, han under Assessor Gubenrath i Varetægtsarresten var underkafstet for Mistanke for Ilds-paafættelse“, og omtaler at Olsen nu er død, som det hedder, „efter at han i 39 Uger har været underkafstet Torturen, efter kun 3 à 4 Gange at have været under Forhør, da han endelig slap ud af Arresten, uden at nogen Brøde var ham overbeviist, men dog kun slap ud, fordi Hr. Gubenrath var bange for, at han skulde døe imellem Hænderne paa ham“. Efter en Bemærkning om, at Torturen efter Forordningen af 5te April 1793 er affkaffet, hedder det videre i Artiklen, at „man saaledes ikke ved langsomme Pindeker, som et Menneffe ikke kan udholde, har Lov til at myrde et Menneffe i Varetægtsarresterne, hvilket endogaa er et værre Mord, end om man blev stødt en Dolk i Hjertet“, og opfordrer slutteligen Redacturen til at optage disse Linier i Bladet og give jaadanne Reflexioner dertil, „at Regjeringen dog nødsages til at sætte Assessor Gubenrath under Tiltale for den Behandling, han har udviist mod min afdøde Svigerfader, som er saa oprørende, at jeg som hans Svigerfader ikke kan tie dertil, uden dog idetmindste at have den Revanche, at faae offentliggjort for Gud og hele Verden, hvorledes adskillige Forhørsdommere, tvertimod Lovgivningen, tør vove at behandle en arresteret Borger“. Af dette Artiklens Indhold har Citanten navnlig anseet de fremhævede Ubladesser som fornærmelige for sig, forsaavidt deri indeholbes en Sigtelse for Tortur og Jusitémord.

Efterat en af Indstævnte, der ikke har nægtet at være Forfatter til Inseratet, neblagt Afviisningspaastand, der, blandt Andet, var støttet paa, at Sagen efter Lovens 1—14—1 i alt Fald maatte ansees at være for siglig anlagt, var bleven forkafstet ved Rettens Kjendelse af 20de August d. A., hvori bemærkes, at Spørgsmaalet om, hvorvidt Sagen i Henhold til Lovens 1—14—1 kan ansees betimeligt anlagt, henhører til Realiteten, er Indstævnte, uden at have benyttet den ham tilstaaede Ansland til at give Tilfvar i Realiteten eller til at føre Vidner, udekleven, og der bliver derfor, idet intet Hensyn kan tages til Indstævntes Angiveude om, at det ikke har været hans Hensigt ved Inseratet at fornærme Citanten, da den fornærmelige Hensigt klart fremgaaer af hele Inseratets Indhold, alene Spørgsmaal

om, hvorvidt den fra Lovens 1—14—1 hentebe Indsigelse kan komme i Betragtning.

Det skjønnes imidlertid ikke at kunne statuere, naar hensees til, at Sagen, selv om Lovens 1—14—1 kunde ansees anvendelig paa trykte Injurier og paa et Tilfælde, som nærværende, hvor Citanten som Embedsmand er pligtig at fralægge sig Bestyrdningerne ved Dom, dog i hvert Fald maa ansees betimeligen forfulgt, idet Citanten alt under 2den Februar d. A. har henvendt sig til Justitsministeriet om Meddelelsen af fri Proces, hvortil Bevilling er bleven ham meddeelt den paafølgende 17de Februar, hvorefter Stævning er udtagen den 10de Marts d. A. til at falde i Rette den 19de s. M.

Da Indstævnte nu ikke har tilvejebragt nogetstomhelst Beviis for Rigtigheden af de omhandlede, for Citanten i høi Grad fornærmelige Udtaleser, ville disse efter Citantens Paastand være at mortificere, hvorhos Indstævnte for sit i saa Henseende udbiste Forhold vil være at ansee efter Presseloven af 3die Januar 1851 § 9, 1ste Membrum, og findes Straffen passende at kunne bestemmes til Fængsel i 4 Maaned.

Endelig vil Indstævnte have at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, og derunder i Salarium til Citantens beklæbte Sagfører, Prøveprocurator Henrichsen, hvis Sagførelse har været lovlig, 15 Rdl."

Onsdagen den 18de Juni.

Nr. 90.

Justitsraad Bunchen
contra

Poul Johan Richardt (Defensor Salicath) og **Emil Ferdinand Frisch** (Defensor Brock),

der tiltales for Bedrageri og Falst.

Aarhus Kjøbstads Extrarets Dom af 7de Januar 1860: „De tiltalte, forhenværende Consul og Kjøbmand Poul Johan Richardt og forhenværende Proprietair og Molleforpagter Emil Ferdinand Frisch, bør at henseettes til Forbedringshnuksarbejde, Forstnævnte i 4 Aar, Sidstnævnte i 3 Aar; saa bør de og in solidum at udrede samtlige af denne Sag og af Arresten lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til de beklæbte Sagførere, Actor, Procurator Brendstrup, 100 Rdl., og til Defensorerne, Procuratorerne Hée og Knudsen, 50 Rdl. til hver; saa bør de og in solidum at udrede i Erstatning til Proprietair W. van Deurs til Abogaard 3,837 Rdl. og til Proprietair G. von Barner til Hjortshoiland 2,825 Rdl. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at fuldbyrdes ved Dyrighedens Foranstaltning under Udførd efter Loven“.

Viborg Landsloverets Dom af 2den April 1861: „De Tiltalte, forhenbærende Consul og Kjøbmand Poul Johan Richardt og forhenbærende Proprietair Emil Ferdinand Frisch, bør heftsættes i Fængsel paa Vand og Brød hver i 6 Gauge 5 Dage; saa bor de og, Een for Begge og Begge for Een, betale i Erstatning til Proprietair Warner 2,500 Rdl. og til Proprietair van Deurs 2,437 Rdl., samt overeensstemmende med Underretsdømmens Bestemmelser udrede Actionens Omkostninger, og derunder i Salarium til Actor og begge Defensorerne for Overretten, Provedprocurator Faber og Procuratorerne Morville og Holm, 15 Rdl. til hver. Statskassens Ret forbeholdes saavel i Almindelighed med Hensyn til de flere Tilfælde, hvor det efter Sagens Oplysninger maa antages, at Vexler ere blevne udgivne uden at være behørigen daterede, eller Laan ere meddeelte uden at de derfor udstedte Bewiser have været skrevne paa behørigt stemplet Papir, som særligen med Hensyn til at de under Sagen fremlagte og ovenfor under Posterne 1, 2, 3, 4, 5, 8, 9, 10, 11, 13 og 19 C ommeldte Vexler samt den under Post 16 ommeldte Bezel, der er dateret 24de September 1857, og de under samme Post nævnte Vexler Nr. 892 og 893 have været benyttede uden at være behørigen daterede, og tillige med Hensyn til det af Handelsbureauet Ploug og Richardt under 16de December 1846 udstedte Bewis, der er fremlagt i Aarhus Kjøbstads Politiret den 16de November 1858, og det af Tiltalte Richardt under 20de Juli 1859 udstedte Document, der er fremlagt i Eyreretten den 20de November 1859, forsaavidt disse Documenter burde have været skrevne paa stemplet Papir. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Udferd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Den i Tiltalte Frisch's Bezelbog under Nr. 856 anførte Bezel (omhandlet i den indankede Dom under Post 18) er oprindeligen udstedt af Proprietair Schmidt og paategnet Accept af Proprietair van Deurs med den Bestemmelse at udgives af bemeldte Tiltalte, og i dette Niemed af ham eller paa hans Begne ved Udfylding at gives den Guldendelse, som dertil behøvedes; og det Misbrug, som deraf er gjort, bestaaer i, at Documentet, efter paa Grund af en Mangel ved samme at være tilbagesendt de nævnte Proprietairer, og efterat i dets Sted et nyt lignende var udstedt og paategnet, da det feilagtigen atter var tilstillet Frisch, derefter, uden de Paagældendes Vidende, af ham er udfyldt og af Tiltalte Richardt med Kundskab om den fete Feiltagelse udgivet. Den saaledes af de Tiltalte dermed bragte Omgang findes ikke ligefrem

at gaae ind under Bestemmelsen i Forordningen af 11te April 1840 § 63, men dog, paa Grund af sammes Lighed med det der ommeldte Forhold, at maatte — for Tiltalte Richardts Vedkommende i Medfør af samme Forordnings § 66 — bringe Analogien af forstnævnte § til Anvendelse paa begge Tiltalte i Forbindelse med Forordningens § 76; efter hvilken sidste § de derhos, i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, retteligen ere ansete for deres brugte Forhold med, uden Acceptanternes og Endoscenternes Vidende, at sætte allerede indløste Bøxler paany i Omløb. Det findes derfor, idet Høiesteret forøvrigt billigere, at Tiltalte Richardt ei kan anses tilstrækkeligen overbevist om at have gjort sig skyldig i det ham paaagtede bedrageriske Forhold mod Baron Bliken-Hinecke og mod Tiltalte Frisch, at Straffen for hver især af de Tiltalte efter Omstændighederne og navnlig den større Virksomhed, der af Richardt er udviist ved Bøxelomsætningerne, maa blive at bestemme til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar.

I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger vil den indankede Dom være at stadfæste.

Til fjendes for Ret:

Poul Johan Richardt og Emil Ferdinand Frisch bør hensættes til Forbedringshuusarbejde, hver i 2 Aar. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen, Etatsraad Salicath og Advocat Brock for Høiesteret betale de Tiltalte, Cen for Begge og Begge for Cen, 30 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „De Tiltalte, forhenværende Consul og Kjøbmand Poul Johan Richardt og forhenværende Proprietair og Mølleforpagter Emil Ferdinand Frisch, sigtes under nærværende Sag for Bedrageri og falsk.

Efter hvad der under Sagen er oplyst, har Tiltalte Frisch, der er født 1818 og ikke var i Besiddelse af nogen Formue, i Aaret 1849 forpagtet Eiendommen Ny-Mølle i Eggen af Aarhus og derefter anvendt et ikke ubetydeligt Betsb til Ombygning af Møllen og andre Anlæg ved denne, hvorfor der ved Forpagtingens Ophør skulde gives ham Godtgjørelse, og han kjøbte derhos i Aaret 1854 Eiendommen Haraldsmark for 22,000 Rdl. samt i den nærmeste Tid derefter et Par Bøndergaard og nogle andre Forbødder, som han henlagde under Haraldsmark, idet han tillige anvendte ikke ubetydelige Summer til Bygninger og andre Forbedringer paa denne Eiendom. De Midler, som udtrævedes

til disse forskjellige Foretagender tilveiebragte han, idet han i sin Kreds blev anseet som en driftig og duelig Mand, ved Laan hos forskjellige, og blev herved fornemmelig understøttet deels af Proprietair van Deurs til Labogaard og i de sidste Aar tillige af Proprietair Warner til Hjortshøilund, idet disse deels indgik Caution for ham og deels accepterede Bexler, som Frisch traf paa Een af dem og ved hvis Discontering hos forskjellige han erholdt Penge. Da Frisch's Forretninger, især efter Kjøbet af Haraldsmark i 1854, udvidebes, traadte han i Forbindelse med Medtilltalte Richardt. Denne, der er født i 1816, havde været Medlem af Handelshuset Ploug & Richardt i Odense, men efterat dette Huus, der havde drevet betydelige Forretninger, i 1849 var falleret og Doet var ham ekstraderet, havde han i kort Tid drevet Forretninger i Odense, og tog senere Bopæl i Aarhus, hvor han deels en Tid var i Interessentskab med en anden Kjøbmand og deels søgte Erhverv paa forskjellige Maade, saasom ved at assistere Andre ved Bogføring og Regnskabsførelse, indtil han efterhaanden fik mere selvstændige Kjøbmandsforretninger. I de første Aar efterat Tilltalte Frisch var traadt i Forbindelse med Tilltalte Richardt, for at denne skulde assistere ham med hans Regnskabsførelse, havde Richardt undertiden i længere Tid ad Gangen Ophold hos Frisch i Ny-Mølle, men forblev senere i Aarhus og tog af og til ud til Frisch's Bopæl for at føre hans Bøger, hvorved ogsaa Frisch's Forvaltere assisterede. Efter Sagens Oplysninger har der ikke været sluttet nogen fast Accord mellem de Tilltalte om deres Forhold til hinanden, og ligesom der ikke har været aftalt nogen bestemt Løn eller Godtgjørelse til Richardt for dennes Arbeide, saaledes kan denne Tilltalte eiheller antages udelukkende at have forestaaet Frisch's Regnskabsføring, idet dette Arbeide tillige blev udført deels af Frisch selv og deels, som bemærket, af dennes Forvaltere. Imidlertid besørge Richardt Omsætningen af de Bexler, som paa Frisch's Vegne bleve omsatte i Aarhus, og forestod denne Omsætning, der stadigen udvidebes og især i 1857 naaede et betydeligt Omfang. Der blev i Almindelighed hermed forholdt paa den Maade, at Richardt paa een Gang sendte Frisch Blanquetter til de Bexler, som skulde bruges i den nærmeste Tid herefter, og i hvilke Blanquetter Texten var udfyldt af Richardt, men saaledes at der ikke var tilføiet nogen Dato og at undertiden endog Summen ikke var udfyldt, men, forsaavidt disse Bexler skulde udstedes til Indfrielse af ældre Bexler, med Ansørelse med Blyant af dens Navn, af hvem de skulde accepteres, og som oftest nedenunder Stempelen med en Ansørelse med Blyant af det Nummer, hvormed de Bexler, til hvis Indfrielse de skulde anvendes, vare betegne i Frisch's Bexlerbog, i hvilken Richardt Tid efter anden gjorde de fornødne Tilførelser i Henhold til et Dupplicat, som Richardt havde beroende hos sig. De Frisch saaledes sendte Blanquetter underkrev han som Trassent og besørge dem paategne enten af van Deurs eller Warner som Acceptant, hvorefter han foranstaltede dem tilbageleverede til Richardt uden at der var steet nogen yderligere Tilføining af Dato eller Sum, forsaavidt ogsaa denne havde været in blanco, og ved at sende Blanquetterne til Underkrift af vedkommende Acceptanter gav Frisch i Almindelighed disse Underretning om, hvorvidt de vare bestemte til ældre Bexlers Indfrielse. Efterat Blanquetterne, saaledes paategne, vare til-

bageleverede til Richardt, besørge han dem paategne af Kjøbmand N. S. Møller i Aarhus som Endossent, foraaavidt de, hvilket i Almindelighed var Tilfældet, vare trukne til dennes Ordre, men de forbleve i Regelen, ogsaa efterat være forsynede med Møllers Paategning, uden Dato eller Dato blev kun paastreven med Blyant, hvorimod Møller sædvanligen forsynede dem med det Nummer, hvorunder han ansførte dem i sin Vexelbog, og den Udstedelses- og Endossements Dato, som Møller i sin Vexelbog har ansført ved de forskjellige Vexler, har han efter sin Forklaring senere tilføjet i Henhold til hvad Richardt meddeelte ham om, naar Vexlerne vare blevne udgivne. Efterat Richardt saaledes havde erholdt Vexlerne forsynede med Acceptants og Endossents Underskrift besørge han dem, som meldt, omfattede uden at der herom gaves de Vexelinteresserede anden Underretning, end den Frisch erholdt ved Richardts Ansøfeler derom i hans Vexelbog eller ved anden Meddelelse fra Richardt, og ved Udgivelsen vedbleve Vexlerne ofte at være uden Dato eller blive kun med Blyant paategne Dato. Det lykkedes imidlertid ikke altid, især i den sidste Tid, da det Beløb, som holdtes gaaende paa Vexler, var betydelig forøget, at faae dem anbragte, og undertiden afgav Richardt de ham leverede Vexler blot som et Depositum for en kortere Tid og en mindre Sum end den, hvorpaa Vexlerne, der i Almindelighed vare udstedte paa 3 Maaener a dato, løbe, ligesom der ogsaa undertiden hengik nogen Tid, efterat Richardt havde modtaget Vexlerne, førend han kunde faae dem anbragte, og undertiden maatte deres Dato rykkes tilbage, fordi de ikkun kunde erholdes omfattede for en kortere Tid end den i Tæxten ansførte. Over de Summer, der tilveiebragtes ved Vexlernes Benyttelse, disponeredes i Almindelighed til Frisch's Fordeel, og af Sagens Oplysninger, navnlig de fremlagte Breve fra Frisch til Richardt, fremgaaer det, at Frisch hyppigen, naar han behøvede Penge, opfordrede Richardt til at tilveiebringe disse, foruden at denne benyttede de Penge, der tilveiebragtes ved Vexlernes Benyttelse, til dermed at indløse ældre forsalsbue Vexler og til Betaling af Disconto og Stempelpapir. De indløste ældre Vexler bleve især den første Tid i Almindelighed tilbageleverede af Richardt til Frisch for at tilføres Acceptanterne, og bleve de efter Richardts Forklaring som oftest af ham givne Paategning om at være betalte, men oftere, og navnlig i Aaret 1857, bleve indløste Vexler beroende hos Richardt, og det sees, at det kun er paa enkelte af de under Sagen fremlagte Vexler, at den, til hvem de have været givne i Deposita for Laan eller af hvem de have været disconterede, har ved Indfrielsen givet Qvittering paa selve Vexlerne.

For at dække den sjedte stigende Gjæld, som han havde paadraget sig, søgte Frisch at erholde et fast Laan i Haraldsmærk, men da det ikke lykkedes ham at ordne sine Pengaanliggender, blev hans Bo den 13de Marts 1858 taget under Skiftebehandling som fallit, og har det viist sig, at der var en meget betydelig Underbalance, idet der for de i Boet anmeldte uprioriterede Vexel- og Haandskriftsforbringere kun er beregnet en Dividende af 5 Mk. 7½ Sk. pr. 100 Rdl., og de, der vare interesserede i de for Frisch's Regning trukne Vexler have lidt et betydeligt Tab, idet van Deurs, foruden at have indgaaet Caution for Frisch til Beløb 5,000 Rdl., havde accepteret Vexler til et Beløb af 42,500 Rdl. og

Barner havde accepteret Vexler til Beløb 15,100 Rdl., men ogsaa paa anden Maade var interesseret i Voet.

Efter en Anmeldelse fra van Deurs og Barner samt Kjøbmand N. J. Møller af 19de Mai 1858, hvorved fremsendtes forskjellige Vexler, med Hensyn til hvilke der formeentes at være udviist et misligt Forhold navnlig af Tilstalte Richardt, blev en criminel Undersøgelse paabegyndt, og med Hensyn til den Vexelomsætning, som har funden Sted, fornemmelig paa Frisch's Vegne, sigtes de Tilstalte for, at de foruden den Ulovlighed, at Vexler ofte udgaves uden at være behørigen forsynede med Dato, have misbrugt de af Acceptanterne og Endossenterne paategne og de Tilstalte til Omsætning leverede Vexler paa forskjellige Maader, fornemmelig deels ved at Vexlerne, efter at have været udgivne og at være bleve indløste enten ved nye Vexlers Aflevering til Håndhaverne eller ved contant Betaling, igjen, naar de vare befundne endnu at være uden Dato eller kun at have Dato paastreven med Blyant, ere bleve udgivne enten i samme Stand eller med Dato paastreven med Blæk, og deels ved at Vexler, som vare udgivne enten med Dato in blanco eller med Dato paastreven med Blyant, ere, efterat den Tid, paa hvilken de løb, var forløben efter deres Udgivelse, forbleve uindfrieede henliggende hos dem, der havde modtaget dem i Deposito for Laan eller discounteret dem, og med disses Samtykke betragtede som nye Vexler, der enten forbleve i den Stand, hvori de tidligere vare, eller og bleve paastrevne med Blæk en Dato, hvorfra deres Løbetid derefter blev at regne, Alt uden vedkommende Acceptants og Endossents Kundskab, og have navnlig Proprietairerne van Deurs og Barner paastaet, at de ved denne de Tilstaltes Fremfærd ere bleve bragte til at acceptere Vexler for et større Beløb, end de havde antaget, at de havde paategnet, idet der nemlig er blevet dem affordret og af dem meddeelt Accept paa Vexler, som skulde tjene til Dækning af Vexler, der ulovligen vare udgivne eller holdte i Gylldighed, uagtet der tidligere til deres Indfrielse ved Forfaldstid af dem var accepteret Vexler, som i dets Sted bleve benyttede paa anden Maade.

De forskellige under Sagen omhandlede Vexler, med Hensyn til hvilke der er Spørgsmaal om, at enten begge de Tilstalte eller Een af dem skal have viist Mislighed, ville herefter hver for sig være at omhandle.*)

Post 18. Den foran under Post 17 nævnte 3 Maaneber a dato Vexel, der er anført i Frisch's Vexelbog som Nr. 856, er, som bemærket, traaseret af Proprietair Schmidt paa Orskovgaard til Frisch's Ordre og accepteret af van Deurs, for 600 Rdl. Den findes dateret 16de October 1857 og forsynet med Endossément af Frisch til Richardts Ordre, samt paategnet af Richardt at være indfriet med ny Vexel. Med Hensyn til denne Vexel er det ved Sagens Oplysninger og de Tilstaltes Forklaringer godtgjort, at Richardt havde sendt den Vexelblankvet, hvorpaa denne Vexel er freven, til Frisch, uden at der paa Blankvetten var

*) Dommen omhandler derefter disse Vexler under 19 Poster, men denne Detail (der i den fjerde Act gaar fra Side 62 til 109) er her udeladt, alene med Undtagelse af hvad der vedkommer den i Høiestretsdommen nærmere omhandlede 18de Post.

skrevet Andet end med Blyant nedenunder Stemplets Tallet 701, for at Frisch, — der af dette Mærke saae, at den skulde anvendes til Indfrielse af den i hans Bøgelbog under Nr. 701 anførte Bøgel paa 600 Rdl., der var trasseret af fornævnte Schmidt, accepteret af A. Basse og endosseret af van Deurs og Frisch og som forsalbt til Betaling 24de September 1857 — kunde staffe den paategnet af Schmidt som Trassent og af van Deurs som Endossent. Frisch sendte den ogsaa til Paategning af bisse, men da den modtoges tilbage fra van Deurs, havde denne paastrevet den som Acceptant, istedetfor at han skulde have paastrevet den som Endossent; da der derfor sendtes en ny Blanqvæt til Schmidt til Underkrift af ham som Trassent, havde Frisch vedlagt den tidligere understrevne Blanqvæt, der af van Deurs feilagtig var paategnet som Acceptant, men istedetfor at tilbageholde denne som ugyldig, sendte Schmidt af en Feiltagelse den tidligere understrevne Blanqvæt tilligemed den ham senest sendte Blanqvæt, som han ogsaa havde understrevet, tilbage til Frisch. Medens den af Schmidt sigst understrevne Blanqvæt blev videre udfyldt efter Bestemmelsen og udgivet samt anvendt til Indfrielse af den ældre Bøgel, der er anført i Frisch's Bog som Nr. 701, samt anført i Frisch's Bog som Nr. 796, beholdt Frisch den feilagtigen tilbagejendte af van Deurs som Acceptant paategnede Bøgelblanqvæt, og uden Samtykke eller Vidende af Trassent og Acceptant tog Frisch Bøgelblanqvættens med sig til Randers, hvor han videre udfyldte den med Dato 16de October 1857 og Sum, idet han havde paatænkt at faae den disconteret, men da han følte det Uovrlige deri, unlod han det, men han afleverede desuagtet Bøglen til Richardt, for at denne i fornsdent Fald kunde staffe Penge enten ved at deponere Bøglen som Sikkerhed eller ved at faae den disconteret, og Frisch har erkjendt, at han i December eller Januar har erfaret, at Richardt havde deponeret Bøglen hos Procurator Høe til Sikkerhed for et Laan paa 3 eller 400 Rdl. Da Bøglen forsalbt til Betaling, forelagde Frisch flere ham af Richardt leverede Bøgelblanqvætter for van Deurs til Underkrift af denne som Acceptant og deriblandt ogsaa en Blanqvæt, der skulde træde istedetfor den ommeldte under Nr. 856 i Frisch's Bøgelbog anførte Bøgel, og van Deurs, der til den Tid havde fra Richardt modtaget en Fortegnelse over de Bøgler, hvorpaa han var anført som Acceptant, og paa hvilken Fortegnelse ogsaa Bøglen Nr. 856 var anført, understrev da ogsaa den ham forelagde Blanqvæt som Acceptant, uden at Frisch, der herved var tilstede, gjorde ham opmærksom paa, at Bøglen Nr. 856 kun ved en Feiltagelse var bleven understrevet af ham som Acceptant. For Overretten har Frisch iøvrigt anbragt, at Schmidt tidligere havde ytret, at Frisch til enhver Tid kunde disponere over hans Navn og at han formeentlig vilde have sanctioneret den fete Benyttelse af Blanqvættens. Richardt har erkjendt, at da han erholdt den af van Deurs feilagtigen som Acceptant understrevne og af Frisch senere med Dato 16de October 1857 udfyldte Bøgel sig overleveret af Frisch, var han bekendt med, at Bøglen paa den ovennævnte Maade ved en Feiltagelse var kommen i Frisch's Besiddelse, og har udsagt, at han vel ikke havde hørt Noget om, at Frisch havde af van Deurs og Schmidt senere erholdt Tilladelse til at bruge Bøglen, men at han desuagtet ikke tænkte videre over Sagen, idet han

lod det være Frisch's Sag, om denne var berettiget til at bruge Vexlen eller ikke. Iøvrigt har Richardt erkjendt, at da han modtog Vexlen af Frisch, var selve Endossementspaategningen til ham ikke paastreven, men kun Frisch's Navn bag paa Vexlen, og Endossementspaategningen har Richardt selv tilføjet, og han har udsagt, at det ved Vexlens Overdragelse til ham var en Afkøbe med Frisch, at hvad der kunde faaes ved dens Discontering, skulde affrives paa Richardts Tilgodehavende hos Frisch, men Richardt har ikke kunnet erindre, om Vexlen har været deponeret for et Laan hos Høe, hvorimod han har erkjendt, at han ved Vexlens Udløbstid har modtaget i Vederlag for den en ny af Frisch transferet og af van Deurs accepteret Vexel paa samme Beløb, der er anført i Frisch's Vexelbog under Nr. 931 og af Richardt afgiven til Grosserer Borchsenius, hos hvem den, som foran under Post 17 anført, er indløst af Acceptanten.

Med Hensyn til det Forhold, som, efter hvad der foran saavel i Almindelighed som om de under de forskjellige Poster omhandlede enkelte Vexler er anført, saaledes af Tilstaale Richardt er udviist, har han anbragt, at han erholdt de af Frisch transferede og af Acceptant og Endosserer underkrevne Vexler tilbage uden at de vare paastrevne Dato med Blæk, fordi det ofte var uvist, naar han kunde erholde dem disconterede, at det ofte var nødvendigt at lade Vexler, der vare bestemte til Indløsning af tidligere Vexler, discontere af Andre end Hænderne af de ældre Vexler, fordi disse fordrede de ældre Vexler contant indfriede, og at det ikke altid var muligt strax at erholde de nye Vexler disconterede, men at han ofte havde saadanne liggende hos sig i kortere eller længere Tid, førend saadant lykkedes, og at han imidlertid maatte gjøre Udvei for at dække de ældre forfaldne Vexler og tilveiebringe de Penge, som Frisch behøvede til sine Udgifter, samt at han ofte for Laan paa kort Tid deponerede de hos ham beroende Vexler. Endvidere har Richardt anbragt, at Frisch har i Almindelighed været vidende om, at han, naar dertil var Anledning, benyttede tidligere udgivne og igjen indløste Vexler, der beroede hos ham, samt at han i Reglen kun gjennem Frisch erholdt de nye Vexler paastrevne af Acceptanterne og ikke gjorde disse nogen directe Meddelelse om, til hvilke ældre Vexlers Indfrielse de nye vare bestemte, og at det, da han antog, at Acceptanterne van Deurs og Barner havde indrømmet Frisch en ubegrændset Credit, var ligegyldigt, om han benyttede ældre benyttede og indløste Vexler istedetfor at forlange nye Vexler accepterede af dem, og at han ingenstunde er bleven underrettet om, at de ikke vilde acceptere andre Vexler end til Indfrielse af de ældre. Derhos har Richardt med Hensyn til de Vexler, som han har anvendt til derved at skaffe sig selv Laan eller ladet discontere for egen Regning, anført, at dette er skeet, fordi han stod i Forsud for Frisch og tilveels ogsaa for van Deurs og Barner, og at de erholdte Penge saaledes ere anvendte i deres Interesse eller dog for at dække sig for de for dem gjorte Udlæg. Han har endelig villet gjøre gjældende, at Vexelblanketterne ikke kunde betragtes som Vexler, saalænge de ikke vare forsynede med Dato paastrevne med Blæk, og at der saaledes formeentlig ikke kunde være noget Ulovligt i først at udgive dem uden Dato, samt at han i det Hele kun har handlet efter

Anviisning af Frisch og alene i hans Interesse og paa hans Vegne, og at det derfor ikke kunde være hans Sag nærmere at undersøge Forholdet mellem Frisch og Bøxelinteressenterne, og at disse i alt Fald vare vidende om og maatte anses Intet at have imod den brugte Omgangsmåde.

Tilstalte Frisch har ikke villet indrømme, at han fra først af har været vidende om eller endog givet Samtykke til, at Richardt benyttede tidligere indløste Bøxler, og har paastaet, at, da han fattede Formodning om, at Richardt gjorde saadant, har han oftere affordret Richardt de indløste Bøxler, samt formænt, at Richardt har maattet kunne mærke paa ham, at han ikke billigede dette Forhold; og tillige har Frisch paastaet, at han oftere, naar han har stoffet Accept til Indfrielse af ældre Bøxler, der igjen vare blevne udgivne, efterat de havde været indløste, har været uvidende om, at de begjærte Accepter skulde afbenyttede til Dækning af saadanne gjentagende udgivne Bøxler, til hvis Dækning der allerede tidligere var givet Accepter, ligesom og at han i flere Tilfælde først er bleven vidende om, at indløste Bøxler igjen vare udgivne, efterat dette var skeet. Det sees nu vel ogsaa af flere under Sagen fremlagte Breve fra Frisch til Richardt, at Frisch oftere har opfordret Richardt til at tilbagelevere ham ældre indløste Bøxler, men en Skrivelse af 11te Januar 1858 indeholder tillige en Erkjendelse af, at han ikke hidtil havde været videre accurat med at sørge for afbenyttede Bøxlers Tilbagelevering, og ligesom Frisch udtrykkeligen har erkjendt, at han i længere Tid, førend hans Bo blev taget under Skiftebehandling, har været vidende om, at Richardt udgav ældre indløste Bøxler, og det endog naaget der af de nævnte Acceptanter blev meddeelt nye Accepter til Indfrielse af de ældre Bøxler, og at han har unbladt at underrette Acceptanterne om, at flere hos dem begjærte Accepter forlangtes for derved at indfri Bøxler, der vare blevne udgivne paany, efterat de havde været indløste, saaledes fremgaar det ogsaa af hans øvrige Forklaringer og Sagens Dplysninger i det Hele, at han i det Mindste fra Efteraaret 1857 har været vidende om, at Richardt, naar Leilighed gaves, paany udgav indløste Bøxler eller lod dem forblive som nye Bøxler hos dem, af hvem de vare disconterede, naaget der til deres Indfrielse var givet eller forlagtes nye Accepter, som tillige bleve benyttede, og tillige har Frisch vedgaaet, at han ingensinde udtrykkelig har forbudt Richardt at bruge et saadant Forhold eller endog udtalt sig derimod, men indrømmet, at han ikke blot har tiet dertil, men endog medvirket til ulovligen udgivne Bøxlers Indløsning ved at forstaae nye accepterede, hvilket han vil have gjort, fordi hans Pengeforhold vare saa indviklede, at han, naar han brød med Richardt og Omsætningen derved standsede, maatte opgive sit Bo. Ligeledes maa det efter Frisch's Forklaring og Sagens øvrige Dplysninger antages, at han har vedblivende, selv efter det Tidspunkt, da han har erkjendt, at han var vidende om, hvorledes Richardt benyttede ældre indløste Bøxler, til hvis Indfrielse nye Accepter vare meddeelte, opfordret Richardt til at tilveiebringe de Penge, som han behøvede.

Uf Proprietairerne van Dens og Barner, her, som ansørt, have accepteret de ommeldte Bøxler, og Kjøbmand N. J. Møller, der har endosjeret flere af Bøxlerne, er det nu vel benægtet, at de havde aabnet Frisch en uindskrænket

Credit, ligesom de ogsaa have paastaet, de 2 Forskævnede at de fra Efteraaret 1857 havde besluttet ikke at ville acceptere for et større Beløb end de tidligere havde accepteret, og Møller, at han allerede fra Juni Termin 1857 har nægtet at endossere andre Bexler end dem, der krævedes til Indfrielse af tidligere af ham endosserede Bexler, men det er dog navnlig af van Deurs og Barner erkjendt, at der ikke har været nogen Aftale med Frijsch eller Richardt om, med hvilket Beløb deres Accepter skulde begrænses, og de have ei heller anført, at de have udtrykkelig tilskjendebrevet Frijsch eller Richardt, at de siden Efteraaret 1857 ikke vilde acceptere andre Bexler, end saadanne, der skulde tjene til Indløsning af tidligere af dem accepterede Bexler. Ligesom derhos Møller har erkjendt, at han vidste, at Richardt undertiden afgav Bexler uden Dato til Sikkerhed for mindre Beløb, saaledes er det og efter Sagens Oplysninger antageligt, at van Deurs og Barner ikke have været vidende om, at Bexler undertiden ere udgivne med Dato in blanco og derefter brugte paaup. Imidlertid er det af Richardt udtrykkeligt erkjendt, at han i den senere Tid, da den her omhandlede Bexelomsætning dreves, ikke har kunnet antage, at Møller vilde give sit Samtykke til, at Bexler, endosserede af ham, bleve benyttede paa nogen af de omhandlede Maader, hvorved hans Forpligtelse som Endossent forgesedes, og Frijsch har erkjendt, at Møller de sidste Gange kun med Mobvillie havde endosseret nye Bexler, medens han altid villigen endosserede Bexler, der skulde tjene til Indfrielse af ældre Bexler, hvorhos han, forsaavidt han har skaffet van Deurs's og Barners Accept paa nogle Bexler, der skulde tjene til at indfri Bexler, der tidligere havde været indløste og igjen vare benyttede, uden at underrette dem om den rette Sammenhæng, har udtalt det som sin Overbeviisning, at de ikke vilde have accepteret, hvis de havde kjendt Sammenhængen, og overhovedet fremgaaer det tilstrækkeligen af Sagens øvrige Oplysninger, at saavel Richardt som Frijsch i alt Fald i den seneste Tid have været sig bevidste, at den af dem, som anført, under de enkelte Poster brugte Omgangsmaade med Bexlerne ikke vilde blive billiget af de nævnte Acceptanter eller af Møller som Endossent, i hvilken Henseende navnlig kan mærkes, hvad foran er anført med Hensyn til Udbraderingen af Møllers Navn eller Mærke ved flere Bexler i Frijsch's Bexelbog, for at Møller ikke skulde blive opmærksom paa, at hans Navn havde staaet paa disse Bexler, samt hvad der er anført med Hensyn til de under Post 16 ommeldte 2 Bexler, og at Richardt har udeladt disse Bexler af de Fortegneller, som han i Januar 1858 meddeelte Barner og van Deurs over de af dem accepterede og endnu løvende Bexler; og forsaavidt van Deurs og Barner have, saaledes som under 17de Post ommeldt, accepteret nye Bexler til Indfrielse af nogle af de under 17de Post ommeldte Bexler, er dette efter deres Forklaringer kun steet for at undgaae strax at indfri disse Bexler ved contant Betaling.

Der kan derfor heller intet Hensyn tages til, hvad Richardt har anført om, at Forholdet mellem Frijsch og Bexelinteressenterne skulde være ham uvedkommende og at han alene har handlet efter Frijsch's Anviisning og i hans Interesse, i hvilken sidste Henseende bemærkes, at han dog maa antages selv at have været interesseret i at holde Frijsch's hele Bexelomsætning gaaende, ligesom

og et i hans Copibog indført Brev af 14de Marts 1858 fra ham til hans Svoger indeholder, at han havde tjent gode Penges ved Frisch. Det kan endelig faa meget mindre disculpere Richardt, at han kun handlede efter Frisch's Anviisning, som den brugte Omgangsmaade i sin Form var lovstridig og uberettiget, og forsaavidt Richardt i saa Henseende har anbragt, at Bexlerne, saalænge de ikke vare behørigen daterede, ikke kunde betragtes som Bexler, men kun som Blanketter, bemærkes, at han ved Siden heraf har erkjendt, at Modtagerne dog betragtede dem som Bexler og havde det i deres Magt at gjøre dem til lovførmelige Bexler ved at forsyne dem med Dato.

Foruden de Sigtelser, der efter det foran Fremførte ere fremsatte mod de Tiltalte, er Tiltalte Richardt endvidere sigtet for, deels ved de for Frisch havte Omsætninger at have besveget ham for et ikke ubetydeligt Velsøb og deels, medens han var Medlem af Handelshuset Ploug & Richardt i Odense, at have forandret en af bemeldte Handelshuus den 2den November 1848 til egen Ordre trasseret og af Baron Blixen-Finecke accepteret 3 Maaneders Bexel saaledes, at den i Hæbetfor at lyde paa 1,000 Rdl. er kommen til at lyde paa 10,000 Rdl.

(Sluttes i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dommers Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sæssioner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalffe Boghandling (K. Hægel). — Trykt hos J. S. Schults.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 18.

Den 4de Juli.

1862.

Forste ordinaire Sessjon.

Onsdagen den 18de Juni.

Nr. 90.

Justitsraad Bunchen
contra

Poul Johan Richardt og Emil Ferdinand Frisch (see forrige Nr.).

Hvad den forstnævnte Sigtelse angaaer, da er det fra Frisch's Side gjort gjældende, at der i hans Regnskabsbøger er saadanne Urigtigheder, deels ved urigtige Ansørfelser i disse, deels ved urigtige Opsummeringer og endelig deels ved Udelabelse af Summer, som skulde have været førte ham til Indtægt og tilsvarende af Richardt, at Frisch derefter vilde have en Forbring paa Richardt af 11,766 Rbl. 3 Mk. 13 Sk., og med Hensyn til flere af de under denne Sum hørende enkelte Beløb har Richardt ikke kunnet give nogen fyldestgjørende Forklaring, ligesom han ei heller tilstrækkeligen har kunnet oplyse, hvorledes hans Opgjørelse af hans Mellemværende med Frisch, uagtet denne Opgjørelses Resultat for et vist Tidrum stemmer overeens med den Saldo, som Frisch's Kassebog udviser, men hvilken Saldo har viist sig at være fremkommen ved urigtig Ansørfel i Kassebogen, kan være rigtig, eller hvorpaa han har støttet denne Opgjørelse, og har Richardt tillige udsagt, at de flere under Sagen fremkomne Opgjørelser af ham over deres Mellemværende ere affattede paa forskjellige Maader. Det er imidlertid med Bestemthed benægtet af Richardt, at han ved sine Opgjørelser eller ved de for Frisch havte Omsætninger eller ved Regnskabsføringen har besvæget denne, og det kan ei heller anses godtgjort, at han ved de under Sagen fremhævede forskjellige Urigtigheder i Frisch's Regnskabsbøger har tilsigtet at besvige Frisch, ligesom det og maa mærkes, at Frisch's Regnskabsbøger ikke ubelukkende ere førte af Richardt, saa at han ikke kan gjøres ansvarlig for enhver Urigtighed i dem, og at de ei heller ere førte samtidigt med de forskjellige Ind- og Udbetalinger, men derimod med forskjelligt Mellemrum ere blevne udfyldte tildeels ved forskjellige Personer i Henhold til de Optegnelse, som imidlertid

vare gjorte i forskjellige Pommehøger over Ind- og Udtællinger, samt at Frisch selv har ladet forskjellige Breve til ham fra Richardt opbrænde og ikke draget Omfarg for, at de brugte Pommehøger ere bragte tilstede under Sagen. Hvad særligt angaaer 700 Rdl., som Richardt i Januar 1858 paa Frisch's Begue i 2 Indbetalinger har modtaget paa et af Frisch udfæstet Revers, har Richardt vel erkjendt at have beholdt disse 700 Rdl. uden at føre Frisch dem til Indtægt i deres Mellemværende, men som Grund hertil har han anført, at han ansaae Beløbet som Afdrag paa et ham af Frisch lovet Salair paa 1,000 Rdl., og skjøndt Frisch har nægtet at have tilladt Richardt paa saadan Maade at gjøre sig betalt, kan det dog, da Frisch har erkjendt, at han, skjøndt kun under en vis Betingelse, havde lovet Richardt et Honorar af 1,000 Rdl. og en Misforstaaelse muligens kan være tilstede, ikke anses ham overført, at han svigagtigen har unblabt at føre Frisch det modtagne Beløb til Indtægt. Der vil saaledes ikke efter de fremkomne Oplysninger herunder Sagen i den omhandlede Henseende kunne paalægges Richardt noget Ansvar, og der findes ei heller Anledning til at opholde Sagen for at søge at erholde yderligere Oplysninger i den heromhandlede Henseende, da det efter hvad der er oplyst under Sagen ikke er at antage, at fuldstændig Oplysning i denne Henseende kan tilveiebringes.

Foraaabidt Tilstalte Richardt derhos endvidere, som anført, er sigtet for at have forandret en af Baron Blixen Finecke i Aaret 1848 accepteret Vexel, der var trasferet af Handelshuset Ploug & Richardt til sammes egen Ordre, saaledes at den istedetfor at lyde paa 1,000 Rdl. er kommen til at lyde paa 10,000 Rdl., bemærkes, at Baron Blixen Finecke har forklaret, at han efter Richardts Anmodning til den omhandlede Tid havde lovet for det nævnte Sum at acceptere Vexler til Beløb 10,000 Rdl. og at han teguede sin Accept paa 2 Vexler, hvoraf den ene løb paa 9,000 Rdl. og den anden paa 1,000 Rdl., men at det henimod den Tid, da Vexlerne, der vare blevne disconterede i Nationalbanken i Kjøbenhavn, skulde indløses, blev ham fra Banken meddeelt, at de af ham accepterede Vexler løb paa 19,000 Rdl., og da han derom tilskrev Handelshuset Ploug & Richardt, besørge de disse Vexlerne indfriede. Den ene af de omhandlede Vexler, der er fremlagt her under Sagen og hvis Stempel isørigt gjælder for en Sum af 10,000 Rdl., synes nu ogsaa at være Spor af, at i Summens Anførsel med Tal er det sidste af de 4 Nuller skrevet med andet Blæk og senere tilskrevet end de øvrige Tal, og Summens Anførsel med Bogstaver er ogsaa saaledes, at det ikke er uantageligt, at der paa dette Sted oprindeligt kun har været skrevet „Tusinde“, og at Ordet „Ti“, som findes derforan, er senere tilskrevet. Baron Blixen Fineckes Forklaring om, at denne Vexel er forfalsket paa den anførte Maade, efterat den var accepteret af ham, bestrives ogsaa væsentligen derved, at der, da han indgik paa den ommeldte Accept, blev ham meddeelt et Besviis af det nævnte Handelshus, udfærdiget af Tilstalte Richardt, der gaaer ud paa, at Handelshuset har modtaget 10,000 Rdl. i Baron Blixens Accepter, hvilke skulde til Forfaldstid indløses af Handelshuset selv. Richardt har imidlertid benægtet at have foretaget nogen Forfalskning af eller Forandring i den ommeldte Vexel, idet han har anbragt, at Vexlen af ham fra

først af var udfyldt som lydende paa 10,000 Rdl., og at det sidste Gul i dette Tal maa senere være overstrevet; han har derhos paastaet, at der ved den omhandlede Feilighed blev af Baron Blixen Finecke meddeelt Accept for 19,000 Rdl. eller maaskee 20,000 Rdl., og har derhos anført forskjellige Omstændigheder, som skulle gjøre det forklarligt, hvorfor der i det nævnte Beviiis kun blev omtalt Accepter til Betsøb 10,000 Rdl. og at det fulde Betsøb af 19,000 Rdl., hvorpaa Bexlerne løde, dog blev indfriet af Handelshuset selv. Vel kan nu ved hvad Richardt i saa Henseende har omskrevet den Formodning, som efter de fremkomne Oplysninger i det Hele er tilføje for, at en Forsalfstning af Bexlen i den nævnte Henseende er foregaaet, ikke ansees hævet, men der kan dog efter de tilføiede værende Oplysninger ikke mod Tiltalte Richardts Venægtelse af at have nogen Skyld i denne Henseende blive Spørgsmaal om at paalægge ham nogen Straf under denne Deel af Sagen.

Hvad dernæst angaaer det Estrafsansvar, som de Tiltalte maatte have paadraget sig ved deres Forhold med Hensyn til den af dem førte Bexelomsætning og navnlig de under de ovenanførte 19 Poster nævnte Bexler — i hvilken Henseende dog det Ansvar, som maatte være paadraget i Henshold til Stempel-papirsanordningerne ved at sætte Bexler i Omløb uden Dato eller ved paa disse at forandre Dato, der var anført med Blyant, ikke henhører under Afgjørelse her under Sagen — maa det med Hensyn til Sigtelsen mod de Tiltalte for Falsk bemærkes, at Richardt vel i flere og Frisch i et enkelt Tilfælde — efterat en Bexel havde været udgivet, og den, efterat dens Løbetid, beregnet efter Udgivelsestiden, var udløben, var indløst eller forblev som fremdeles gjældende for en ny Løbetid beroende hos den, af hvem den var disconteret — har, naar Bexlen da var uden Dato, med Blæk paafrevet den Dato og saaledes paany benyttet den, men at dette Forhold ikke findes ligesom at kunne henføres under Straffebestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 64 om Forsalfstning, efterom det var dem overladt af de Paagjældende at paaføre Bexlen behørig Dato; og da en behørig Datering derhos ikke kan ansees at være skeet, naar den udførtes med Blyant, findes heller ikke en Forandring af en med Blyant skreven Dato til en senere Dato at kunne betragtes som en Forsalfstning. Som en navnlig under Forordningen af 11te April 1840 § 63 hørende Forsalfstning findes det med Hensyn til den under Post 18 omhandlede Bexel Nr. 856 udviste Forhold endelig eiheller at kunne betragtes, idet denne Bexel ikke ved noget af Tiltalte Frisch udviist ulovligt Forhold er kommen i hans Besiddelse og den desuden, da han ved en Freitagelse af Trassenten erholdt den tilsendt, var saavel fra Trassents som Acceptants Side udfyldt saaledes som de Bexler, der ellers leveredes til Frisch. Der bliver saaledes ikke Spørgsmaal om at dømmen nogen af de Tiltalte for Falsk, men alene om, hvorvidt de maatte have gjort sig skyldige til Straf, forsaavidt Sigtelsen mod dem angaaer Bedrageri. I denne Henseende bemærkes, at ligesom der med Hensyn til de under enkelte Poster, navnlig 6te og 7de, omhandlede Bexler aldeles intet strafbart Forhold er udviist, saaledes findes det, efter hvad der ovenfor er anført ved de enkelte Poster, heller ikke med Hensyn til nogle andre Bexler at kunne statueres, at der

herunder Sagen kan være paadraget noget Strafsansvar ved det Forhold, som er de Tilstalte overført med Hensyn til dem. Dette gjælder saaledes om de under Posterne 12, 14 og 15 ommeldte Bexler, angaaende hvilke det ikke kan ansees tilstræffelig godtgjort, at Tilstalte Richardt har udgivet dem, førend han forsynede dem med Blækdato, og efter den Maade, hvorpaa der blev forholdt ved Bexlernes Underskrift af Trassent, Acceptant og Endossent, kan det ikke medføre criminelt Ansvar, at Richardt først, en Tid efterat Bexlerne vare modtagne med de fornødne Underskrifter, har forsynet dem med Dato med Blæk, da det maa ansees at have været ham af de Paagjældende overladt først at forsyne Bexlerne med Dato, naar de skulde benyttes.

Men medens det med Hensyn til flere andre Bexler efter Sagens Oplysninger kan ansees mere eller mindre tvivlsomt, hvorvidt noget strafbart Forhold med Hensyn til dem kan ansees begaaet af de Tilstalte, gives der derimod en stor Deel af dem, med Hensyn til hvilke et strafbart Forhold utvivlsomt er begaaet enten af dem Begge eller af den Ene af dem. Navntlig maa Richardt ansees at have paadraget sig Strafsansvar ved det Forhold han, efter hvad der ovenfor er anført under Post 1, 2, 3 samt 9 og 16, 4, 5, 8, 10 og 11, samt 19 A, B og C, saavel som med Hensyn til de under Posterne 4 til 7 omhandlede Bexler Nr. 802 og 815, har udviist ved at udgive allerede indløste Bexler, uden at det i saa Henseende kan komme i videre Betragtning, at han tildeels selv igjen har indløst de her omhandlede Bexler, og at der, medens der i flere af disse Tilfælde er paadraget Acceptanterne eller Endossenten betydelige Tab, under andre af de heromhandlede Poster ikke er paaført dem noget Tab, da han dog i alle disse Tilfælde uberettiget har benyttet Bexler, som vare indløste og hvorefter Acceptanternes og Endossentens Forpligtelse burde være endeligen ophørt, til at forskaffe Penge, og har holdt Acceptanternes og Endossenternes Forpligtelse i Gysdighed uden noget af dem dertil givet Samtykke og i flere af de nævnte Tilfælde endog, efterat der af Acceptanterne og Endossenten var givet nye Bexler til de indløste men senere igjen udgivne Bexlers Indfrielse og disse nye Bexler vare blevne udgivne. Ligeledes maa Richardt ansees skyldig i strafbart Forhold med Hensyn til den under Post 18 nævnte Bexel Nr. 856, idet han, førend han lod sig denne Bexel overdrage af den Medtilstalte, var vidende om, at den kun ved en Feiltagelse fra Trassentens Side var kommen i Medtilstaltes Besiddelse.

Hvad dernæst angaaer Medtilstalte Frisch's Straffskyld, da er det vel ikke overført ham, at han i alle de enkelte Tilfælde, i hvilke Richardt har udviist strafbart Forhold, har deeltaget deri, men foruden at det dog er ham overført, at han idemindste med Hensyn til den under Post 3 og den i Forbindelse med Posterne 4—7 nævnte Bexel Nr. 802 samt de 2 forstnævnte under Post 16 omhandlede Bexler har viist en væsentlig Medvirkning til de der omhandlede Misligheders Udøvelse, saaledes har han ved, som af ham vedgaaet, ei blot i Almindelighed i længere Tid at have været vidende om, at Richardt ulovligen udgav tidligere indløste Bexler, men endog særligen med Hensyn til enkelte Bexler at have havt Rumbstak derom, og desuagtet at forskaffe Accept paa nye

Vexler til bispes Indfrielse uden at underrette Acceptanterne om, hvorledes Sagen forholdt sig, men tvertimod at lade disse forblive i den Tro, at deres Forpligtelse ikke forøgedes ved Accepteringen af de nye Vexler, og derhos selv at drage Nytte af de Midler, som Richardt paa denne Maade tilveiebragte, gjort sig medansvarlig for det af Richardt udviste Forhold. Endelig maa den uberettigede Benyttelse af den under Post 18 omhandlede Vexel Nr. 856 særligen og fortrinnsviis lægges Frisch til Last, om end Richardt, som ansørt, ikke kan fritages for Medansvar i saa Henseende.

Ved Bedømmelsen af de Tiltaltes foransørte strafbare Forhold maa det imidlertid komme i væsentlig Betragtning, at dette deres Forhold ikke vel vilde kunne have fundet Sted, naar der ikke navnlig fra Acceptanternes Side havde været viist en høi Grad af Rigegyldighed, og at der en Tidlang kunde være Anledning for de Tiltalte til at antage, at Acceptanterne og tildeels Endossenten ikke vilde have vægret sig ved at forøge deres Forpligtelse ved at paategue Vexler, som ikke skulde tjene til ældre Vexlers Indfrielse, naar saadant var blevet forlangt, samt at de Tiltalte fra først af have forudsat og i længere Tid haabet, at det vilde være muligt for Frisch ved Optagelsen af et større Laan i hans Eiendomme, hvilket han navnlig efter en Skrivelse til Richardt af 27de Mai 1857 tilfids troede at have bestemt Udsigt til at erholde i December Termin 1857, at afværge Tab for de Vexelinteresserede. Og vel maa det antages, at de Tiltalte i den seneste Tid vidste, at Vexelforpligtelsernes Udbivelse var imod Acceptanternes og Endossenternes Villie, og at de tillige indsaae, at disse vilde lide ikke ubetydelige Tab; men en Standsning af den hidtil brugte Fremfærd vilde da strax have medført en Standsning i Frisch's hele Virksomhed, og ligesom Warner, van Deurs og Møller, da de erfarede Sammenhængen, selv fandt det raadeligt at acceptere nye Vexler til ulovligt benyttede Vexlers Indfrielse, saaledes er det ogsaa antageligt, at de Tiltalte kunne have troet at handle i disse Mænds Interesse ved at søge at holde det Hele fremdeles gaende i Haab om mulig Redning, hvorved bemærkes, at det efter Sagens Oplysninger maa antages, at navnlig Frisch var meget tilkøielig til at nære sangvinste Forhaabninger. Men om det end ikke herefter med Sikkerhed tør statueres, at de Tiltalte have handlet med en bestemt svigagtig Hensigt til ved de begaaede Misbrug af de dem af Acceptanter og Endossent meddeelte Vexler at tilvende sig selv nogen egentlig Pengefordeel paa bispes Bekostning, kunde de dog i alt Fald ikke være uvidende om, at de ved deres mislige Forhold, der ogsaa maa anses at indeholde en Krænkelse af den dem af de øvrige Vexelinteressenter viste Tillid, maatte med Acceptanters og Endossents Vidende og Villie paadrage disse et i en meget betydelig Grad forøget Ansvar, som det ikke stod i de Tiltaltes Magt senere at fritage dem eller holde dem skadeløse for; de findes saaledes at maatte anses skyldige i et i Henhold til Forordningen af 11te April 1840 § 76 strafbart Forhold, for hvilket Straffen efter Sagens samtlige Omstændigheder formenes at kunne bestemmes for hver af de Tiltalte, af hvilke ingen tidligere har været tiltalt eller straffet, til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Uge 5 Dage".

Nr. 27. Grosserer **H. H. L. Borring** paa hans Firma **H. Borring & Comp.'s** Vegne og Professer **L. S. Borring** som Selvfylldnercautionist for Forstnævnte (Sagen)

contra

A. W. Goldschmidt & Comp. ved deres Befuldmægtigede, Landsøver- samt Hof- og Stadsretsprocurator **Simonsen** (Sagen).

Høiesterets Dom.

Citanterne, som hverken selv møde eller ved Fuldmægtig lade møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale fiirsindstyve Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades dem med denne Sag at gaae i Rette, og saafremt de ikke inden 3 Uger melde sig med Qvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør de have tabt Sagen, og dem ei tillades videre derpaa at tale.

Nr. 30. Brændeviinsbrænder **H. C. D. Møller** og Bærtshuusholder **Chr. Olsen** (Sagen)

contra

Proprietair **Storm** (Sagen).

Høiesterets Dom.

Citanterne, som hverken selv møde eller ved Fuldmægtig lade møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale fiirsindstyve Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades dem med denne Sag at gaae i Rette, og saafremt de ikke inden 3 Uger melde sig med Qvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør de have tabt Sagen, og dem ei tillades videre derpaa at tale.

Nr. 185.

Statsraad **Salicath**

contra

Jørgen Christiansen (Defensor Buzgen),

der tiltales for Voldtagt.

Evensstrup Birk's Cytrarets Dom af 6te Marts 1862: „Arrestanten Jørgen Christiansen bør miste sit Liv og udrede samtlige af hans Arrest

og Action lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salairer til Actor, Procurator Dahlstrom, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Flor af Sorø, 4 Rdl., samt Diætpenge til Sidstnævnte efter nærmere Regning og Revision. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22de April 1862: Virketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Petersen og Procurator Bang, betaler Arrestanten Søren Christianen 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Salicath og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, i 1ste Instants ved Ekenstrup Birks Extraret den 6te Marts d. A. af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd paadømte, Sag er Arrestanten Søren Christianen actioneret for Volbtægt.

Det er i saa Henseende ved Arrestantens egen Tilstaaelse og de iøvrigt under Sagen tilveiebragte Oplysninger tilfrækkeligt godtgjort, at Arrestanten Tirsbagden den 4de Februar d. A. omtrent Kl. 1 Eftermiddag paa Landeveien til Ringsbød mødte Pigen Mette Andersen, samt at han kort efter vendte om og gik i samme Retning som Pigen, hvem han derpaa indhentede, netop da hun gik forbi en ved Landeveien liggende Skov.

Efterat have naaet Pigen, greb han hende strax om Livet og lagde hende op paa en ved Veiens Rabat opfat Bunke af smaaflaue Steen, og uagtet hun sfreg og gjorde al den Modstand, hun formaade, lykkedes det ham at tiltvinge sig og fuldbyrde Samleie med hende, der efter det Oplyste er svagelig og spinkel af Legemsbygning og derfor ikke længe var istand til at sætte sig til Modværge.

For den imod bemeldte Pige, som er i en Alder af noget over 18 Aar og efter de hende medbeelte Vidnesbyrd maa ansees for ærlig og uberygget, saaledes udøvede Vold, findes Arrestanten, der er født den 26de December 1834 og om hvem det ikke er oplyst, at han tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anseet efter Lovens 6—13—16 med Livsstraf, og da Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger og de Underrettsagførerne tillagte Salairer ligeledes billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste".

Nr. 180.

Statsraad Salicath

contra

Kirstine Dorthæa Olsen (Defensør Bungen).

der tiltales for Tyveri og Løsgænger.

Criminal- og Politirettens Dom af 26de April 1862: „Arrestantinden Kirstine Dorthæa Olsen bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 4 Aar samt indrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensør, Proveprocurator Salomonson og Procurator Larsen, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udseer efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at der ved Bestemmelsen af Tiltaltes Straf tillige bliver at tage Hensyn til Forordningen af 11te April 1840 § 15, fjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Da Arrestantinden Kirstine Dorthæa Olsen, som er langt over criminel Aalder og er dømt for Eiendomsindgreb senest ved denne Rets Dom af 27de November 1847, hvorved hun er bleven anset med Forbedringshuusarbeide i 3 Aar blandt Andet efter Forordningen af 11te April 1840 § 25, jfr. § 22, som for 3die Gang begaaet Hæleri, samt for Løsgænger 3die Gang begaaet ved Høiesterets Dom af 6te Juni 1851 efter Forordningen af 21de August 1829 § 3 til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, og ved denne Rets Dom af 12te November forrige Aar har været straffet efter Loven af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Betleri § 1 med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbeidsanstalt i 90 Dage, under nærværende Sag ved egen af det isvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse er overbevist at have i Februar dette Aar frastjaalet Skomagermester og Commissionair Niels Jensen et Lommeuhr med Kjæde, i Alt vurderet til 3 Rdl. 5 Mk., vil hun i Medfør af Forordningen af 11te April 1840 § 25 være at dømme efter samme Forordnings § 22 som for 4de Gang begaaet Hæleri, og findes Straffen passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar, hvorunder da tillige vil være indbefattet den Straf, som hun i Medfør af den citerede Lov af 3die Marts 1860 § 1 har forskyldt ved at overtræde et hende ved Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer den 14de Februar dette Aar givet Tilhold, hvorved det under sædvanlig Straffetruusel blev hende, som afleveredes til Fattigvæsenet, betyder, at hun ikke maatte forlade sammes Forsorg

uden forud at have godtgjort lovligt Erhverv og af Politiet erholdt Tilladelse, idet hun den 23de Februar sidsteleden, da hun havde Udgangstilladelse fra Lade-gaarden, hvor hun var udlagt og samme Aften skulde være vendt tilbage, er ubebleven og breven omkring, indtil hun den 1ste Marts blev anholdt“.

Torsdagen den 19de Juni.

Nr. 176.

Justitsraad Bunzen

contra

Thomas Nielsen (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Randers Kjøbstads Eyrarets Dom af 11te Febr. 1862: „Arrestanten Thomas Nielsen bør behandles efter den ham vedkommende allerhøieste Resolution af 6te October 1848, og udrede alle af hans Arrest og Action lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Smith, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Bredstrup, 3 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Biborg Landsøverrets Dom af 22de April 1862: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckmann og Procurator Holm eller nu hans Bo, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunzen og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Om Arrestanten Thomas Nielsen, der under nærværende Sag sigtes for Tyveri, er det ved hans egen Tilstaaelse, der stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, godtgjort, at da han var forbitret paa Arbeidsmand Christen Nielsen Sand paa Randers Mark, blandt Andet fordi denne, i hvis Hus han tidligere havde boet, havde indstævnet ham for Hunsleie, som Arrestanten formeente ikke at være skyldig, besluttede han, for at hævne sig paa bemeldte Sand samt med det samme at skaffe sig nogen Fordeel, at tilvende sig en Sand tilhørende Kobberkjedel, som han vidste var anbragt i Gruben i et Udhuus, der var bygget op til Gavlen af Sands Baa-

ningshuus, og han begav sig derfor den 10de December f. A. om Eftermiddagen Kl. 4—5, da det allerede var mørkt, til bemeldte Udhuus, hvor han, ved med Fingrene at tage fat i Nammen paa et Vindue, hvis indvendig ribbende Kroge maae antages ikke at have været paasatte, rykkede bemeldte Vindue op, hvorefter han gik ind igjennem dette, der var omtrent 2 Alen fra Jorden, og udtog Rjeblen af den murede Grube, i hvilken den sad løs. Han begav sig derpaa med Rjeblen tilbage igjennem Vinduet, hvilket han igjen trykkede til, og efterat have stjukt Rjeblen i en i Nærheden værende Plantage, hentede han den der den følgende Aften og bragte den til en Bliffenslager, hvor han falbsød den, men da han mærkede, at der var opstaaet Mistanke imod ham, begav han sig bort inden Kjøbet blev affluttet, hvorefter han den følgende Dag blev anholdt. Rjeblen, der er vurderet til 5 Rbl., er kommen tilstede og ubleveret Bestjaalne.

Arrestanten, der er født i 1828, er ved Høiesterets Dom af 28de Juli 1846 for crimen bestialitatis efter Lovens 6—13—15 dømt til at straffes med Baal og Brand, hvilken Straf ved kongeligt Rescript af 24de August f. A. blev formildet til Forbedringshuusarbejde paa Kongens Naade, hvorefter han ifølge kongelig Resolution af 6te October 1848 blev løsladt blandt andet paa Vilkaar, at han, saafremt han paany maatte gjøre sig skyldig i nogen Forbrydelse, der ikke medførte større Straf, uden videre Dom vilde blive indsat paa Livstid i Forbedringshuset. Senere er Arrestanten under en mod ham for Tyveri anlagt Sag, hvilken det ved kongelig Resolution af 7de Juli 1859 blev tilladt at paa-bømme, uden at Hensyn toges til den ovennævnte Clausul i kongelig Resolution af 6te October 1848, ved Randers Kjøbstads Extrarets Dom af 22de Juli 1859 efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 anseet med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Efter det Anførte er Arrestanten, idet det Forhold, hvori han efter det Foransførte har gjort sig skyldig, i og for sig vilde have været at hense under Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 13, jfr. § 12, 1ste Passus, ved Underrettsdommen retteligen dømt til at behandles i Dvereenstemmelse med den ovenanførte kongelige Resolution af 6te October 1848, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger tilliges, vil saaledes være at stadfæste“.

Nr. 187.

Instittraad Buntzen

contra

Morten Peter Carlsen (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Ronne Kjøbstads Extrarets Dom af 29de April 1862: „De Tiltalte, Drengene Morten Peter Carlsen og Jens Peter Olsen, bor straffes med Riis af Slutteren under Fogdens Tilsyn, Førstnævnte i 2 Dage med 25 Slag hver Dag og Sidstnævnte med 16 Slag. Saa bor de Tiltalte og, Een for Begge og Begge for Een, udrede alle af denne

Sag lovligt flydende Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor, Procurator Ipsen, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Erichsen, 4 Rdl. At efterkommes under Udferd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom for Morten Peter Carlsens Vedkommende anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Slagenes Antal bestemmes til 15 hver Dag.

Thi kjendes for Ret:

Bytingsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Slagenes Antal bestemmes til 15 hver Dag. I Salarium til Justitsraad Bunken og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ifølge Amtets Ordre af 8de dennes tiltales de Tiltalte, Drengene Morten Peter Carlzen og Jens Peter Olsen, under nærværende Sag for Tyveri, og er det ved de Tiltaltes egen Tilstaaelse og de øvrige dermed fremkomne Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at de have gjort sig skyldige i den dem imputerede Forbrydelse. De have nemlig begge to den 20de Februar d. A. begivet sig til Lieutenant og Høker Peder Christian Espersens Boutik for hver at købe et Hvidkaalshoved, og medens Espersens Kone forlød Boutiken for at hente eet Hvidkaalshoved, idet hun meente ikke at kunne undvære flere, benyttede Morten Peter Carlzen Leiligheden til at helbe sig over Disken og udtrække Pengeskuffen, som ikke var aflaaet, og af samme at stjæle 5 Mk. 4 Sk., af hvilke Penge han gav Jens Peter Olsen 2 Mk. og beholdt selv Resten, hvorfor han købte Kager, som han har fortæret. . . . De 5 Mk. 5 Sk. saavel som de for de øvrige Penge indkøbte Gjenstande ere tilbageleverede Bestjaalne, som har frafaldet Krav paa Erstatning saavel for hvad der manglede i de af Jens Peter Olsen stjaalne 2 Rdl. som ogsaa for de af Morten Peter Carlzen stjaalne 5 Mk. 4 Sk.

Af de Tiltalte er Drengen Morten Peter Carlzen født den 2den Juli 1847 og gaaer altsaa i sit 15de Aar og er tidligere ved Bester Herreds Extrarets Dom af 14de October 1861 for Tyveri og Bedrageri dømt til at straffes med Niis af Slutteren under Fogdens Tilsyn. . . . De Tiltalte blive at dømmes efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 26 og 27, og da de efter den fremlagte Erklæring fra Justitsraad, Landphysicus Grove kunne uden Skade for deres Helbred tildeles et passende Antal Slag Niis, kjendes Morten Peter Carlzen at burde straffes med Niis i 2 Dage, 25 Slag hver Gang, . . . hvilke Niis tildeles af Slutteren under Fogdens Opsigt“.

Nr. 178.

Advocat Liebe
contraSecondlieutenant ved Horsens Borgervæbning **Salvor Strand**
(Defensør Brock),

der tiltales for det af ham under en Ildbrand i Horsens udbviste Forhold, blandt Andet ved at nægte at efterkomme en af Politimesteren given, til Ildens Slutning sigtende Befaling.

Horsens borgerlige Krigsrets Dom af 7de Febr. 1862: „Indklagede, Secondlieutenant S. Strand, bør for Tiltale i denne Sag fri at være“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Krigsrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Liebe og Brock tillægges i Salarium for Højesteret hver 10 Rdl., der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses lyde saaledes: „Efterat der ved Horsens Brandret og borgerlige Krigsret var blevet optaget Forhør til Oplysning om Secondlieutenant i Horsens Borgervæbning S. Strands Forhold under en Ildbrand den 25de August f. A. blandt Andet ved at nægte at efterkomme en af Politimesteren given til Ildens Slutning sigtende Befaling, har Justitsministeriet under 4de f. M. bestemt, at det af Lieutenant Strand udbviste Forhold skal gøres til Gjenstand for Paakjendelse ved Dom. Det er som Følge heraf at Sagen er bleven paastævnt. Sagens Omstændigheder ere følgende: Da Politimesteren kort efterat der var gjort Brandalarm var kommen tilstede paa Brandstedet og havde fundet, at der endnu ikke var tilveiebragt Vand, opfordrede han de tustrige Tilstedeværende til at yde Hjælp i denne Henseende.

Blandt dem, der forbleve staaende, var Indklagede, der røg paa en Cigar. Politimesteren henvendte sig derpaa specielt til ham om at gaae til Byen for at stynde paa Vandslufferne eller Vandbærerne, og han gjentog denne sin Anmodning som Befaling, men Indklagede, der paa Politimesterens Spørgsmaal opgav sit Navn, svarede, at han var Officer ved Borgervæbningen og at det ikke vedkom ham at hente Vand, eller at han, som staaende ved Borgervæbningen og ikke ved Brandcorpset, ikke fandt sig beføiet til at gjøre det. Ordvekslen endte med, at Politimesteren vedblev sin Befaling og at Indklagede Intet foretog sig for at efterkomme den.

Spørgsmaalet, hvorpaa Sagens Udfald berøer, er, om der paahvilede Indklagede, der er Secondlieutenant ved Borgervæbningen og var mødt paa Brandstedet i Egenkab af Næstcommanderende over det til Brandvagt beordrede

Mandskab af Borgervæbningen, Forpligtelse til at adlyde Politimesterens ovennævnte Befaling.

Medens det vel er saa, at ved en Leilighed som den ommeldte er Enhver i Almindelighed pligtig til at efterkomme Politimesterens Befalinger, sigtende til Ordens Overholdelse eller til Ibens Slutning, formener Retten dog, at der ikke kan være Tvivl om, at i dette Tilfælde medfører Indklagedes Stilling som Lieutenant ved Borgervæbningen, at det er efter Reglement for Borgervæbningerne af 4de Juni 1802 at hans Forhold skal bedømmes, men da den Befaling, som Politimesteren gav Indklagede, ligger udenfor dennes Tjenesteplichter og endog vilde drage ham fra den Commando, hvortil han af sin nærmeste Overordnede var befalet, indeholder hans Unblivelse af at efterkomme Befalingen ikke noget Brud paa hans Tjenesteplichter. Heller ikke ved den Maade, hvorpaa Indklagede unblod at efterkomme Politimesterens Befaling, findes noget Ansvar at kunne paahvile ham, og han vil derfor være at fristude for Tiltale i denne Sag".

Nr. 179.

Advocat Brock
contra

John Lewis eller **Louis** (Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri i Henhold til Forordningen af 11te Marts 1818.

Christiansteds Extrarets Dom af 24de Febr. 1862: „Tiltalte, Arrestant John Lewis, bor, efter at have udstaaet den ham ved den kongelige Bestindiske Landsøverrets Dom af 11te November 1861 idomte Straf af tre Aars Forbedringshumsarbejde, hensesættes til Tugthumsarbejde i otte Aar. Saa udreder han og alle af denne Action lovlig flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Den Bestindiske Landsøverrets Dom af 29de Marts 1862: „Arrestanten John Lewis bor efter at have udstaaet den ham ved Overretsdom af 11te November f. A. idomte Straf af 3 Aars Forbedringshumsarbejde hensesættes til lige Arbejde i 4 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bor Underretsdommen ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne bestemmes til 3 Aar.

Thi findes for Ret:

Landsoverrettens Dom bor ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Aar. I Salarium til Advocat Brock og Etatsraad Salicath for Højesteret betaler Tiltalte 8 bestindiske Daler til hver.

I den indanteede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten John Lewis, der er nogle og tyve Aar gammel, tiltales under nærværende Sag for Tyveri i Genhold til Forordningen af 11te Marts 1818.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og de isvrigt oplyste Omstændigheder er det tilstrækkeligt beviist, at han, der var henfat til Arbejde i St. Croix Arresthuus for der at udstaae en ham ved Overrettsdom af 11te November f. A. idømt Straf af 3 Aars Forbedringshuusarbejde for Indbrudstyveri, har den 7de Januar sidstleden fundet Leilighed til at undvige fra Arresthuset, hvorefter han, der i nogle Dage holdt sig skjult paa Landet, først fra et Huus paa Plantagen Hermonhill borstjal nogle Klædningsstykker og noget Maismeel, og dernæst ved Stranden bemægtigede sig en Vaad, hvormed han gik tilspes i den Tanke at slippe bort fra Den, hvilket dog ikke lykkedes, efterjom han blev paagreben af Fiskere og afleveret til Politiet tilligemed de stjaalne Koster, der fandtes hos ham og som ere blevne udleverede de Bestjaalne, der for det Manglende have frasalbet Erstatning.

I Henseende til det af Arrestanten begaaede Tyveri paa Hermonhill, da er det oplyst, at han, der indsendt sig ved Huset om Astenen, uden at det kan antages at have været Mattetid, gik ind ad tvende paa Huset anbragte Døre, hvilke han vedblivende har paastaet ikke vare aflaaede, men blot lukkede paa den Maade, at et Stykke Sulferrørsbart var stukket ind imellem Krampen og Overfalbet. Med Hensyn til den ene Dør er dette bekræftet af Bestjaalne, hvorimod den anden af Husets Beboere har paastaet at have aflaaet sin Dør, hvorfor den maa være opbrudt ved at udrykke Krampen. Tvende Mænd, der vare tilstede, da han om Eftermiddagen omtrent Kl. 5 forlod Huset, have derhos edelig bevidnet, at de saae ham lukke Døren med Hængelaas og tage Nøglen til sig.

Da imidlertid dette dog ikke indeholder noget absolut afgjørende Beviis for hvorledes Arrestanten har foresundt Døren, da han senere indsendt sig for at stjæle, findes der ikke aldeles fyldestgjørende Grund til imod hans stadige og vedholdende Benægtelse at statuere, at han har begaaet Indbrud.

Arrestanten, der under 16de Juli f. A. ved Politiretsdom er anseet for Tyveri med Tvangsarbejde i 120 Dage, og som ansørt ved Overrettsdom af 11te November næstefter med Straf af Forbedringshuusarbejde i 3 Aar i Genhold til Forordningen af 11te April 1840 § 12, 1ste Pasfus, bliver nu i Genhold til bemeldte Forordnings § 13 og Anordningen af 6te Januar 1852 § 2, Nr. 3, at ansee for 2den Gang begaaet Tyveri, og skjønnes Straffen, naar hensees til at Arrestanten tvende Gange er undvogen fra de Straffeanstalter, hvor han har været henfat, og har stjaalet paany, i Overeensstemmelse med Forordningen af 11te Marts 1818 at turde fastsættes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, at paabegyndes, naar det ham tidligere idømte 3 Aars lige Arbejde er udstaaet“.

Nr. 186.

Advocat Brock

contra

Jørgen Mørch Kruse Nielsen (Defensor Salicath),
der tiltales for bedrægligt Forhold.

Holstebro Kjøbstads Extrarets Dom af 7de Januar 1862: „Tiltalte Jørgen Mørch Kruse Nielsen bør hensættes i Fængsel paa Baud og Brød i 3 Gange 5 Dage, samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Kammeraad, Procurator Repsdorph, og Defensor, Procurator Schubarth, 4 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 14de April 1862: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Kühnel, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Forsaauidt Sagen efter den flete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, og i Genhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde vil den være at stadfæste.

Chi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag figtes Tiltalte Jørgen Mørch Kruse Nielsen for bedrægligt Forhold.

Det er i denne Henseende oplyst, at da Tiltalte, der var Undercorporal ved 2det Artilleriregiments 9de Batteri i Fredericia, den 30te Mai f. A. blev hjempermitteret til Ringkjøbing Amt, laante han før sin Afreise af Constabel Anders Andersen en Vadmelstrakke og en Vest, hvilke Klædningsstykker han ifølge Aftalen skulde efter sin Hjemkomst sende Andersen tilbage med Posten, saa at denne kunde have dem tilbage den paafølgende Onsdag. Tiltalte undlod imidlertid, efterat han var kommen hjem, at sende Klæderne tilbage, og efterat Andersen, som det maa antages i Juli Maaned næstefter, forgjæves havde ladet Tiltalte opfordre til at tilbagefende dem, lod Andersen ved Skrivelse af 6te September Lægdsmanden anmode om at tilholde Tiltalte at udelevere de ommeldte Klædningsstykker, der i Skrivesen angives at være laante af „Constabel Nr. 119 Anders Andersen (Lundegaard Mølle)“, i hvilken Anledning Tiltalte, hvem Lægdsmanden sendte denne Skrivelse, under 16de f. M. tilfrev Lægdsmanden,

at han ikke kjendte Noget til, at han skulde have laant Klæder af Lundegaard Mølle, hvorhos han tilføiede, at han ikke havde laant Klæder af Nogen i Fredericia. Efterat Tiltalte derpaa, efter Anmeldelse til Politivrighebent, den 12te November f. A. var stillet for Forhør, benægtede han bestemt at have laant de ommeldte Klædningsstykker af Andersen, men efterat yderligere Oplysninger vare tilveiebragte ved Forhør over denne, tilstod Tiltalte at have laant Klæderne, der endnu vare i hans Besiddelse, af Andersen, hvorhos han isvrigt har forklaret, at det, da han modtog dem, endnu ikke var hans Hensigt at beholde dem eller at fragaae Laanet, men at han først besluttede sig til at tilvende sig Klæderne, efterat han var kommen hjem, hvortil han blev foranlediget deels ved at han var i Trængsel for en Frakke, og deels ogsaa fordi han ikke kunde huske Andersens fulde Navn og Nummer, i hvilken Henseende han dog har indrømmet, at han vidste Andersens Qvarteer og at han kunde have sendt Klæderne til Batteriet; isvrigt har han udsagt, at han dog enkelte Gange har tænkt paa at sende Klæderne tilbage, men hvilket imidlertid ikke var skeet. De ommeldte Klæder, som Tiltalte har vedgaaet for en Deel at have brugt og som af Andersen vare ansatte til en Værdi af 15 Rdl., medens de under Sagen ere vurderede til ialt 10 Rdl., ere udeliveredede til Andersen, der har frasaldet Paastand paa Erstatning for Afsvænet af samme. . . .

Derimod maa han, hvad de af A. Andersen laante Klædningsstykker angaaer, ved at fragaae Modtagelsen af disse Klæder, hvilke han efter sin Forklaring havde besluttet at tilvende sig og ikke efter Aftalen tilbageleveret og som han for en Deel har brugt, ansees at have gjort sig skyldig i et bedrageligt Forhold efter Forordningen af 11te April 1840 § 42, jfr. § 43, og Tiltalte, der med Undtagelse af en disciplinair Forfølelse i Militaivetaten ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, vil derfor for dette sit Forhold være at ansee med en Straf, der findes at maatte bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage. Da Tiltalte ved Underrettsdommen er ifunden saadant Fængsel i 3 Gange 5 Dage, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelse angaaende Actionens Omkostninger ligeledes tilliges, med den anførte Forandring i Straffetiden være at stadfæste“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indaulede Dommes Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 β. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de egl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandling (N. Høgel). — Trykt hos J. H. Schults.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 19.

Den 4de Juli.

1862.

Første ordinaire Session.

Fredagen den 20de Juni.

Nr. 79. **Udskrivningsvæsenet** (Advocat Brock, efter Ordre)
contra

Bærnepligtig af Ringkjøbing Amts 30te Lægd **Hans Peter
Christensen** (Justitsraad Bungen, efter Ordre),
angaaende Spørgsmaalet om Indstævntes Bærnepligt.

Landsessionens Eragtning af 24de Octbr. 1861: „Bærnepligtig af Ringkjøbing Amts 30te Lægd Nr. 58 Hans Peter Christensen bor som fast ansat Skolelærer fritages for al Krigstjeneste og udslettes af Rullen“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Kjendelse anførte Grunde, imod hvilke intet Væsentligt findes at erindres, kjendes for Ret:

Landsessionens Kjendelse bør ved Magt at staade. Justitsraad Bungen tillægges i Salarium for Høiesteret 40 Rdl., der udredes af det Offentlige.

Den indankede Eragtnings Præmisses Lyde saaledes: „Bærnepligtig af Ringkjøbing Amts 30te Lægd Nr. 58, Hans Peter Christensen, er bestiftet til Skolelærer i Tjørring Sogn, Hammerum Herred, Ringkjøbing Amt ved Kaldsbrev af 14de Marts 1861, altsaa før Kundgjørelsen af Bærnepligtsloven af 2den Marts 1861, hvilken Kundgjørelse for nynevnte Herreds Vedkommende er skeet ved Tinglæsning den 13de April s. A., medens Biskoppens Collatsbrev først er udjærbiget den 7de Mai s. A., altsaa efter Kundgjørelsen af bemeldte Lov, ved hvilken Bærnepligtsloven af 12te Februar 1849 og dermed den i sammes § 6

indeholdte Bestemmelse om fast ansatte Skolelæreres Udsættelse af Kullen er sat ud af Kraft.

Afgjørelsen af Spørgsmaalet om, hvorvidt den paagjældende Børnepligtige bør udsættes af Kullen eller ikke, vil derefter beroe paa, hvorvidt hans Ansættelse som Skolelærer bør regnes fra Kaldsbrevets eller fra Collatsens Datum.

Ved Anordningen for Almueskolevæsenet paa Landet af 29de Juli 1814 § 45 er det paalagt Biskopperne at paasee, at de i Paragraphen givne Bestemmelser om, at særligt Hensyn skal tages til de fra Seminarierne bimitterede Seminarister, ere efterlevede, forinden der meddeles de af vedkommende Kaldsberettigede bestfikkede Skolelærere Collats, og det fremgaaer, efter Sessjonens Formening, saavel heraf som af Ordene i den fremlagte Collats, at Collatsen i og for sig er en Bevidnelse af, at ethvert anordningsmæssigt Hensyn er taget ved Bestikkelsen, saa at altsaa Collatsen, naar Saadant er Tilfældet, ikke kan nægtes.

Det skjønnes derfor ikke rettere, end at Udsættelsen af Kaldsbrevet, naar dette forøvrigt er gyldigt, maa ansees som det Factum, hvorved Skolelæreren erholder Ansættelse, om han end ikke kan tiltræde Embedet, forinden Biskoppen ved Collatsen har bevidnet, at den stedfundne Bestikkelse er anordningsmæssig, og det antages, at denne Anskuelse bestyrkes derved, at det ved kongelig Resolution af 11te August 1808 (jfr. Cancelli-Circulaire af 31te August 1819) er fastsat, at enhver Skolelærer ved Almueskolen skal aflægge Embedsbed forinden ham af Biskoppen meddeles Collats.

Det er vel saa, at det ved kongeligt Rescript af 19de August 1796 er udtalt, „at Vacance i Degnekald bør regnes fra Dødsdagen, eller den Dag Degnen fratræder Embedet, og til den Dag Estermanden faaer sin Collats“ (jfr. Cancelli-Circulaire af 26de Mai 1821); men Sessjonen kan ikke ansee en Slutning fra hvad der saaledes, navnlig med Hensyn til Indtægternes Deling, er bestemt om Vacancens Beregning, for afgjørende, naar der, som her er Tilfældet, er Spørgsmaal om, fra hvilken Dag den Paagjældendes Ansættelse som Skolelærer i og for sig bliver at regne.

I det Sessjonen derfor antager, at den omhandlede Børnepligtiges Ansættelse som Skolelærer bør regnes fra det udsædte Kaldsbrevs Datum, den 14de Marts 1861, vil han, da dette er udsædt før Rindgjørelsen af den nugjældende Børnepligtslov af 2den Marts d. A., i Henhold til § 6 i den dengang endnu gjældende Børnepligtslov af 12te Februar 1849, være at fritage for al Krigstjeneste og at udslette af Kullen“.

Mandagen den 23de Juni.

Nr. 174.

Advocat Broch
contra

Constantin Julius Ferdinand Bangberg (Defensor Bungen),
der tiltales for Tyveri og Falss.

Criminal- og Politirettens Dom af 4de April 1862: „Arrestanten Constantin Julius Ferdinand Wangberg eller Wangberg bør straffes med Forbedringshushandsarbejde i 6 Aar, saant udrede Actiøuens Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Schack og Henrichsen, 6 Rdl. til hver. At efterkommes under Udførd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom auførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at staunde. I Salarium til Advocat Brock og Justitsraad Bunzen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Arrestanten Constantin Julius Ferdinand Wangberg eller Wangberg, der under nærværende Sag er tiltalt for Tyveri og Falsk, er ved egen med det isvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbeviist at have gjort sig skyldig i de ham paaafigtede Forbrydelser, hvormed Sammenhængen i det Væsentlige er følgende:

Da Arrestanten, der tidligere havde logeret i Stedet Nr. 3 i store Kammerstræde, hvor Skomagermester Svend Holmberg boede i Stueetagen, Søndagen den 22de September f. A. Klokken mellem 8 og 9 Aften passerede der forbi, besluttede han, da han var trængende til Fodtøi, at tilvende sig saadant hos Holmberg, hvem han antog paa den Tid at være fraværende fra Hjemmet.

Efter i dette Niemed at have begivet sig ind i Stedet, aabnede han med Nøgler, som han tilfældigviis havde hos sig, den aflaaede Dør fra Gangen til Holmbergs Kjøkken og den ligeledes aflaaede Dør, der fra dette førte til Holmbergs mod Gaarden vendende Sovestue, og da han her, hvor han antog Tilskjærerværkstedet at være, mod Forventning intet Fodtøi fandt, og han ikke turde vove sig ind i det til Gaarden vendende Værksted, fattede han det Forsæt at søge efter Penge, hvorfor han med en Nøgle, han ligeledes havde hos sig, aabnede Skuffen i et i Kammeret staaende Klædeskab, af hvilken han derefter tilvendte sig 30 Stykker af Creditkassen for Huseiere i Kjøbenhavn udstedte, ialt paa 7,100 Rdl. lydende opsigelige Obligationer, noget Sølvtsi og en Guldbryksmaal af Værdi henimod 60 Rdl., og i contante Penge 5 Rdl. 2 Mk. 12 Sk., ligesom han endvidere i Kammeret tilvendte sig en Kasse med Cigarer, vurderet til 2 Rdl., hvorefter han med de stjaalne Koster begav sig bort samme Wei han var kommen, efter først, for at aflede Mistanken fra Personer, der maatte være kjendte med Localiteterne, at have blandt Andet ituslaaet 2 Ruder, den ene i Vinduet fra Sovestueten ud til Gaarden og den anden i Døren mellem Sovestueten og Kjøkkenet. Senere har Arrestanten af de stjaalne Obligationer, af hvilke 28 vare noterede paa Holmbergs Navn og 2 paa Hændehaveren, men dog paategnede

af Holmberg som ham tilhørende, paa 2 Stykker, lydbende hver paa 200 Rdl., ved Hjælp af Eyrefalt fuldstændigt borttaget Paategningerne og Noteringerne, og den 14de December f. A. solgt den ene med vedhængende Renten for 202 Rdl. 5 Mk. 2 Sk. til Mægler Haas, samt den 5te Februar d. A. salubt den anden, paa hvilken han tillige paa Renteaffrivningens Plads for December Termin havde tilføiet Tallet „61“, for at give det Udseende af, at Renten var hævet for December Termin f. A., hos Bexelleer Levin, der imidlertid ved at lægge Mærke til Obligationens Nummer fattede Mistanke og lod ham anholde, ligesom han endelig paa 12 Stykker til et Beløb af ialt 2,700 Rdl. har forsøgt ved samme Mittel at borttage Paategningerne og Noteringerne i den Hensigt at give dem ud, saafremt Forsøgene maatte lykkes fuldstændigen.

Som Følge heraf vil Arrestanten, der er født den 19de April 1829 og ikke funden forhen straffet, være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 1ste Membrum, og § 64, jfr. §§ 60, 2det Membrum, og 66, og findes Straffen i Medhold af samme Forordnings § 78 passende at kunne sættes til 6 Aars Forbedringshuusarbejde“.

Nr. 183.

Advocat Brock

contra

Claus Christiansen og Bodil Kirstine Clausen (Defensor Bunken), der tiltales, Forstuvænte for Blodskam og Hoer og for at have tilskyndet til forsættelig urigtig Udlæggelse af Barnefader, og Sidstuvænte for Blodskam og forsættelig urigtig Udlæggelse af Barnefader.

Rødby Rjbstads Exraret's Dom af 25de Febr. 1862: „Arrestanterne Claus Christiansen og Bodil Kirstine Clausen af Rødby bør hver især have deres Liv forbrudt, hvorhos Kroppene, naar de halskugne ere, bør at kastes paa en Ild og opbrændes. Tiltalte Ane Johanne Marie Pedersdatter, Claus Christiansens Hustru, bør hedsættes i Fængsel paa Vand og Brod i 4 Gange 5 Dage. Actionens Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Henrichsen, 6 Rdl., og til Defensor, Procurator Staal, 5 Rdl., foruden Diæter til Begge efter Stiftamtets nærmere Bestemmelse betale Arrestanterne, Een for Begge og Begge for Een, dog at Tiltalte in solidum med dem udreder $\frac{1}{3}$ Deel af Actors og Defensors Salair og Diæter, samt iøvrigt tilsvare Actionens Omkostninger for sit eget Vedkommende. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22de April 1862: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Tiltalte Ane Johanne Marie Pedersdatters Vedkommende bestemmes til

4 Dage. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Maag og Hecksher, betale Arrestanten Claus Christiansen og Arrestantinden Bodil Kirstine Clausen, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rdl. til hver, hvoraf Tilstalte in solidum med dem udreder $\frac{1}{8}$ Deel. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indaankede Dom for Claus Christiansens og Bodil Kirstine Clausens Bedkommende anførte Grunde kjendes for Ret: Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Justitsraad Bungen for Høiesteret betale de Tilstalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indaankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende ved Nøbby Kjøbstads Extraret den 25de Februar d. A. af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd paadømte og nu hertil indaankede Sag actioneres Arrestanten Claus Christiansen for Blodskam og Hoer samt for at have tilskyndet til forsærlig urigtig Udlæggelse af Barnefader, Arrestantinden Bodil Kirstine Clausen for Blodskam og forsærlig urigtig Udlæggelse af Barnefader.

Ved de Paaagjældendes egen Tilstaaelse og øvrige oplyste Omstændigheder er det tilstrækkeligen godtgjort, at Arrestanten og Arrestantinden have gjort sig skyldige i de dem paaagtede Forbrydelser, idet han, der er kjødelig Fader til Arrestantinden, med hvis Moder, Tilstalte i nærværende Sag, han i 1829 indtraadte i Ægteskab, der endnu bestaaer, i omtrent 3 Maaneber før Nytaar 1861 af og til tilbragte Natten hos Arrestantinden i Nøbby Fattighuus, hvor hun havde Ophold, og havde legemlig Omgang med hende, saa at hun med ham er bleven Moder til et den 5te September f. A. sødt Barn, samt at hun, tilskyndet af Arrestanten, til dette udlagde Forpagter Hølst som Barnefader.

Da det maa billiges, at Arrestanten, der er sødt den 12te Februar 1804, og Arrestantinden, der er sødt den 17de Februar 1830, . . . og af hvilke ingen forhen er tiltalt eller straffet, ere ansete . . . i Mødsjø af Lovens 6—13—14, 2det Membrum, jfr. Forordningen af 23de Mai 1800 § 1, med at have deres Liv forbrudt og deres Kroppe, naar de halskugne ere, at fastes paa en 3rd og opbrændes, hvorved den Straf, som de iøvrigt maatte have forskyldt for urigtig Udlæggelse af Barnefader, samt den Straf, som Arrestanten er ifalden ifølge Lovens 6—13—24 og Forordningen af 24de September 1824 for det af ham begaaede Hoer, absorberes vil Dommen være at stadfæste“.

Nr. 199.

Justitsraad Bunchen

contra

Lauritz Christophersen (Defensor Brock),

der tiltales for Løsgængereri og Betleri.

Criminal- og Politirettens Dom af 24de Mai 1862: „Arrestanten Lauritz Christophersen bør straffes med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsenes Tvangsarbeidsanstalt i 180 Dage og udrede de af denne Sag flydende Omkostninger. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunchen og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Lauritz Christophersen, som er langt over criminel Aaalder og oftere har været straffet for Løsgængereri og Betleri, sidst ved denne Rets Dom af 5te November forrige Aar i Medfør af § 5 i Loven af 3die Marts 1860 om Straffen for de nævnte Forbrydelser efter sammes § 1 med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsenes Tvangsarbeidsanstalt i 180 Dage, ved egen Tilstaakelse og det isvrigt Oplyste er overbevist igjen at have gjort sig skyldig i de samme Forbrydelser, idet han imod et ham til Politidirectorens Protocol over mistænkelige Personer den 5te dennes under sædvanlig Straffetrubjel givet Tilhold har forladt Fattigvæsenets Forsorg og freiset arbejdsløs omkring og ernæret sig ved Betleri, vil han være at ansee efter de ovenanførte Lovbestemmelser, og findes Straffen efter Omstændighederne at burde bestemmes til Arbeide i 180 Dage i samme Arbeidsanstalt“.

Nr. 189.

Advocat Brock

contra

Else Marie Abrahamsen eller **Abrahamsdatter** (Defensor Salicath), der tiltales for Barnefødsel i Dolgemaal samt for Fosterdatter.

Bolling og Norre Herreders Extrarets Dom af 21de Jan. 1862: „Arrestantinden Else Marie Abrahamsen bør miste sin Hals og hendes Hoved sættes paa en Stage. Arrestantinden udreder alle af hendes Arrest og Action lovligt flydende Omkostninger, og derunder i Salair til Actør, Sotrigscommissair, Procurator Wagge, 5 Rdl., og til Defensor,

Kammerraad, Procurator Møller, 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Biborg Landsoverrets Dom af 28de April 1862: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Morville og Proceprocurator Sjaacsen, betaler Arrestantinden 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brod og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Efter Actionsordren i nærværende Sag tiltales Arrestantinden Else Marie Abrahamsen eller Abrahamsdatter for Barnefødsel i Dølgemaal og Fosterermord.

Ved Arrestantindens med Sagens øvrige Oplysninger stemmenbe Tilfælde er det godtgjort, at efterat hun, der tidligere udenfor Ægteskab havde født 4 Børn og ifølge kongelig Resolution af 22de October 1858 har været anseet med Fængsel paa Vand og Brød i 7 Dage for at have avlet 3 uægte Børn med 3 forskellige Mandspersoner, i Begyndelsen af Februar Maaned forrige Aar havde haft legemlig Omgang med en navngiven Mandsperson, opstod den Tanke, da hun derefter sølte sig svanger, strax hos hende at dræbe Barnet, hvis det kom levende til Verden, og som Følge af, at hun saaledes havde til Hensigt at tilintetgjøre Barnets Liv, brød hun sig aldeles ikke om at tilberede Børnets, ligesom hun, der havde Ophold som Huusholderesse hos Aftægtsmand Jens Madsen, saavel til ham som til Andre, der talte til hende derom, nægtede at være svanger. Den 23de October forrige Aar, medens Jens Madsen spiste sin Middagsmad, sølte hun Beer, der nødte hende til at gaae tilfængs, og kort efterat hun havde lagt sig i sin Seng, der var i samme Stue, hvor J. Madsen sad og spiste, sølte hun, at Fødselen foregik, under hvilken hun, idet Fødselen foregik hurtig og uden store Smerter, ikke gav noget Raad eller Skrig fra sig. Da hun sølte, at Fosterets Hoved var kommet frem, omfattede hun dets Hals med begge sine Hænder med den bestemte Villie og Hensigt at kvæle Fosteret, i hvilket hun sølte, at der var Liv, ligesom hun ogsaa, medens hun klemte Hænderne sammen om dets Hals, sølte, at det rørte sig, og hun vedblev at holde Hænderne fast om Fosterets Hals, indtil hun mærkede, at det var kommet heelt ud, og endnu noget derefter, indtil hun sølte at det ikke mere bevægede sig; da Fødselen var fuldbjærdet, rev hun med Hænderne Navlestrengen over, idet hun, uden dog derom at kunne give nogen bestemt Forklaring, troer, at hun, selv medens hun overrev Navlestrengen, vedblev med sin ene Haand at holde om Fosterets Hals.

Efter hvad hun antog, medgik der en god halv Time til Fødselen og indtil Gjerningen var fuldbjrdet, og Jens Madsen, der, medens han sad og spiste, vendte Nyggen til hendes Seng og intet havde mærket til hvad der foregik havde, efter hendes Forklaring, affpiist og var gaaet ud inden Fødselen var fuldbjrdet. Hun stod derpaa strax op og forrettebe sin Hunsbjergning, men lod Fosteret, hvilket hun, idet hele Fødselen var foregaaet under Sengedynen, ikke havde seet medens hun qvalte det — i hvilken Henseende hun har forklaret, at hun sølte med sig selv, at hun ikke havde kunnet øve denne Gjerning, hvis hun havde seet Fosteret — forblive i Sengen indtil den følgende Dags Morgen, da hun først, efterat have ligget i samme Seng om Natten, dristebe sig til at see til Barnet, der da var aldeles livløs; hun tog derpaa Barnet og lagde det i en gammel Trøie og nedgravede det i Jens Madsens Lade, hvor det efter hendes Paavikning senere er fundet. Iøvrigt har Arrestantinden forklaret, at medens det, som anført, strax fra det Dieblif, at hun sølte sig svanger, var hendes Hensigt at aflive Barnet, hvis det blev levende født, havde hun dog ingenstunde under Svangerstabet lagt nogen bestemt Plan i saa Henseende eller tænkt videre over, hvorledes hun vilde udføre denne sin Hensigt, og det var derfor ikke efter et bestemt fattet Overlæg at hun dræbte Barnet ved at qvale det, men Tanken herom opstod i samme Dieblif, Fødselen foregik, og var nærmest foranlediget ved Frygt for, at Jens Madsen skulde høre Barnet strige; som Grund til, at hun havde fattet den Hensigt at dræbe Barnet, har hun derhos angivet deels hendes fuldstændige Armød, der lod hende see hendes egen og Barnets Fremtid med stor Bekymring og Sorg imøde, deels Frygt for den Straf, hun antog, hun var ifalden ved nu igjen at have født et Barn udenfor Ægteskab, hvilken Frygt var bleven yderligere forøget ved, at en af Sogneforstanderne omtrent 2 Aar tidligere ved at foreholde hende hendes forargelige Levnet havde yttret, at, om hun prøverede at saae et Barn til, skulde Sognet spille med hende saaledes, at hun skulde komme i Tugthuset, hvilken Ytring bemeldte Sogneforstander ikke har kunnet benægte at have brugt.

Den af de obducerende Læger under 4de November forrige Aar afgivne og af Sundhedscollegiet tiltraadte Erklæring gaaer ud paa, at Barnet utvivlsomt er kommet fuldbaarent eller fuldkommen livsdygtigt til Verden, at det efter den anstillede Lungeprøve neppe tør ubetinget anses for beviist, at Barnet har aandet efter Fødselen, eftersom den indtraadte Forraadnelse, om end ikke stærkt fremtrædende, dog har været stærk nok til kjendelig at paavirke et af Legemets indre Organer, men at det i ethvert Fald tør antages godtgjort med den høieste Grad af Sandsynlighed, at Barnet har aandet efter Fødselen, medens Aandedrættet dog kun har været ufuldstændigt og Livet meget kortvarigt, og at den nærmeste Dødsårsag vel ikke bestemt kan udfindes af Obductionen, men at den bløddoversyldte Tilstand af Hjernen og de utydelige Spor af ydre Vold, der vare foresundne paa Halsen, imidlertid kunde tyde paa, at Barnet er blevet qvalt.

Efter det Anførte maa Arrestantinden, der er født i 1830 og, med Undtagelse af den ovennævnte af hende for gjentaget Leiermaal udsaaede Straf, ikke findes at have været tidligere tiltalt eller straffet, anses at have forsættelig ombragt

sit Foster, og hun er derfor for denne Forbrydelse ved Underrettsdommen rettelig anseet med den i Lovens 6—6—7 foreskrevne kvalificerede Livsstraf. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger ligeledes tilliges, vil saaledes være at stadfæste“.

Nr. 195.

Advocat Brod

contra

Carl Christian Steffens eller **Stephens** (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Helsingør Kjøbstads Extrarets Dom af 16de Febr. 1862: „Arrestanten Carl Christian Steffens eller Stephens bør behandles overeensstemmende med allerhøieste Resolution af 31te Marts 1860 angaaende hans Løskaldelse af Straffeanstalten, samt derhos udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, hvoriblandt i Salair til Actor, Procurator Knog, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Mosler, 3 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de April 1862: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Naasloff og Proceprocurator Westrup, betaler Arrestanten Carl Christian Steffens eller Stephens 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brod og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Helsingør Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag, under hvilken Arrestanten Carl Christian Steffens eller Stephens actioneres for Tyveri, er han ved egen med det iøvrigt Dphlyste stemmende Tilstaaelse overbeviist i Helsingørs Fattighuus, hvor han havde Dphold, at have frastjaalet forstjellige andre Fattiglemmer et Par Beentlæder, et Fortlæde, en Gulvklub og forstjellige andre Klude, ialt af Værdi 4 à 5 Mk., Klubehandler Lange 3 gamle til 12 Sk. vurbereede Puder, samt at have tilvendt sig 4 Pund, Fattigvæsenet tilhørende, af Fattiglem Wichmann oplukket, Lougværk, hvilket han afleverede til vedkommende Opsynsmand i Forbindelse med det af ham selv oplukkede Lougværk og derved oppebar den Wichmann tilkommende Betaling af 12 Sk.“

Arrestanten, der ved Høiesterets Dom af 6te Mai 1833 for Tyveri er anseet med Fæstningsarbejde paa Livstid, blev ved kongelig Resolution af 21de Juni 1843 staaet fri for Fæstningsarbejde paa de sædvanlige Billaar, men ifølge Cancelliets Skrivelse af 2den Marts 1847 paa Grund af begaaet Tyveri paany indsat til Fæstningsarbejde paa Livstid i Henhold til Resolutionen, men derefter ifølge allerhøieste Resolution af 31te Marts 1860 atter staaet fri for Fæstningsarbejde paa Billaar, at han, saafremt han paany maatte gjøre sig skyldig i nogen Forseelse, der ikke medførte højere Straf, eller overtraadte de Forskrifter, Politiet for at sikke sig hans ordentlige Forhold maatte finde Anledning til at foreskrive, uden videre Dom vilde være at indsatte til Lugthuusarbejde paa Livstid.

Det maa derfor tilliges, at det ved den indankede Dom er bestemt, at Arrestanten, som skyldig til Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 16, bør behandles efter sidstnævnte allerhøieste Resolution^o.

Tirsdagen den 24de Juni.

Nr. 134.

Justitsraad Bunchen

contra

1) **Christian Ludvig Johansen** (Defensor Brock), 2) **Nicolai Bülow** (Defensor Liebe) og 3) **Carl Marinus Jørgensen** (Defensor Salicath), der tiltales for betragteligt Forhold ved Salg af Gaarden Nørre-Holmgaard og derpaa værende pantsat Gods m. m.

Skodborg og Wandfuld Herredets Extrarets Dom af 3die Octbr. 1860: „Tiltalte Christian Ludvig Johansen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Nicolai Bülow bør at hensesættes i Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage, og Tiltalte Carl Marinus Jørgensen til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaned. 3 Erstatning til Grosserer Danchell betaler Tiltalte Nicolai Bülow 1,489 Rdl. 2 Mk. og Tiltalte Carl Marinus Jørgensen 909 Rdl. 3 Mk., hvorhos Grosserer Danchells Ret til hyderligere Erstatning reserveres. Alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Hjorth, 30 Rdl., og til Defensorerne, Procuratorne Christensen, Schubarth og Nepsdorff, 20 Rdl. til hver, foruden Diæter og Befordringsudgifter til de 2 Sidstnævnte samt til den subsidiaire Defensor, Landsøver. samt Hof- og Stadsretsprocurator Nygaard, 2 Rdl., indredes af de Tiltalte, hver med $\frac{1}{3}$ Deel. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn paa, at Kjøbecontracten af 22de December 1858 imellem Bülow og Jørgensen om Nørre-Holmgaard, Kjøbecontracten af 8de November 1858 om samme Eiendom imellem Brigen og Bülow, Afregning imellem Grosserer Danchell og Brigen af 8de April 1858, og Devis

af 1ste November fra L. Johansen til N. Bülow for Modtagelsen af Effecter til Sikkerhed for et Laan paa 350 Rdl., alle ere udfærdigede paa ustemplet Papir. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forfyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Viborg Landsoverrets Dom af 22de Juli 1861: „Tiltalte Christian Ludvig Johansen bor for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte Nicolai Bülow og Carl Marius Sørensen bor henfættede i Fængsel paa Vand og Brød, hver i 6 Gange 5 Dage. Med Hensyn til den idømte Erstatning bor Underrettsdommen ved Magt at stande. Samtlige Actionens Omkostninger, og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer, samt i Salair til Actor for Overretten, Provedprocurator Faber, og til de tre Defensorer sammesteds, Procuratorerne Holm og Neffelmann samt Provedprocurator Isaacsen, 15 Rdl. til hver, udredes af Tiltalte Bülow, hvorhos de Tiltalte Johansen og Sørensen solidarisk med ham og med hinanden indbyrdes deeltage i Udredelsen af $\frac{2}{3}$ af bemeldte Omkostninger. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forfyndelse og iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at det den subsidiaire Defensor, Landsover- samt Hof- og Stadskretsprocurator Nyegaard, tilkjendte Salarium maa bortfalde som uhjemlet i Lovgivningen.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bor ved Magt at stande, dog at det Landsover- samt Hof- og Stadskretsprocurator Nyegaard tilkjendte Salarium bortfalder. Justitsraad Bungen, Advocaterne Brock og Liebe samt Statsraad Salicath tillægges i Salarium for Højesteret hver 30 Rdl., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Under nærværende Sag sigtes de Tiltalte Christian Ludvig Johansen, Nicolai Bülow og Carl Marius Sørensen for udiivst bedrægligt Forhold ved Salg af Gaarden Nørre-Holmgaard og derpaa værende pantsat Gods.

Anledning til nærværende Sag var den Omstændighed, at ba Fogden den 17de Januar 1859 indsendt sig paa Gaarden Nørre-Holmgaard for efter

Requisition af Creditsforeningen for Landeieendomsbesiddere i Nørre Jylland at effectuere Udlæg i bemeldte Eiendom til Fyldestgjørelse af en af Grosserer Danckell, der havde Skjøde paa Eiendommen, til bemeldte Forening under 4de December 1855 udstedt Obligation for 16,000 Rdl. med 1ste Prioritets Panteret i Eiendommen med Tilbehør — besandtens Gaarden i en paafaldende Grad blottet for Sæd og Fourage, ligesom der af Besætningen kun foresandt 3 Køer, 6 Heste og 3 Faar samt nogle Sviin og saagodtsom ingen Avlsredskaber, saa at Gaarden efter et af Vidnerne ved Fogedforretningen udtalt Skjon maatte betragtes som fuldkommen ude af Drift. Ved Fogedforretningen blev paa Gaarden antruffen Tilstalte Carl Marinus Jørgensen, der angav sig at være Eier af Gaarden ifølge Kjøbecontract med Medtillalte Nicolai Bülow, og da han under Forretningen vedgik at have afhændet af Gaardens Avl m. m. blev han strax sat ud af Besiddelsen af den samt Undersøgelse indledet imod ham saavel som mod Tilstalte Bülow, om hvem det oplystes, at han ligesom Jørgensen i sin Besiddelsestid havde afhændet af Gaardens Besætning, Avl og Inventarium, der var pantsat tilligemed Gaarden, samt mod Tilstalte Johansen, der angaves at være meddeelsagtig i disse Tilstaltes formeentlig bedræglige Forhold.

Ifølge Sagens Oplysninger overdrog Grosserer Danckell, der som anført ved Undersøgelens Begyndelse endnu havde Skjøde paa Nørre Holmgaard — hvilken Gaard foruden som ovennævnt at være pantsat til Creditsforeningen tillige af Danckell ved en den 14de Februar 1856 udstedt og den 20de s. M. tinglæst Obligation paa 12,000 Rdl. til Vexelmægler J. W. Heymann var pantsat tilligemed Sæd og Afgrøde, Besætning og Inventarium — denne Eiendom i April 1858 til Proprietair Brizen ved en Mageffektecontract, hvori Kjøbesummen ansattes til 68,000 Rdl., hvoraf de 48,000 Rdl. skulde berigtiges saaledes at Brizen overtog Gjælden til Creditsforeningen og til Danckell udstedte en Obligation paa 32,000 Rdl.; denne Obligation blev ogsaa allerede under 8de April s. A. udstedt i Kjøbenhavn og den 28de s. M. tinglæst ved Eiendommens Børneting, og gav Brizen ved denne Obligation Danckell, der isvrigt vedblev at have Skjøde paa Nørre Holmgaard, Panteret næstefter Creditsforeningen i Eiendommen med tilliggende Bygninger, Besætning, Inventarium, Ind- og Udbo, Sæd og Afgrøde m. v. Efterat Nørre Holmgaard derpaa i October s. A. var blevet overdraget Proprietair Rogind, der købte den af Brizen, uden at Berigtigelse af Kjøbesummen fandt Sted, og saaledes, at han skulde have Lov til at overdrage sin Ret til en Anden, til hvem Brizen da skulde sælge den, blev Eiendommen med Besætning og Inventarium ved en mellem Brizen og Tilstalte Bülow oprettet Kjøbecontract af 6te November 1858 solgt Sidstnævnte for 72,000 Rdl., saaledes at Bülow skulde overtage Gjælden til Creditsforeningen og til Grosserer Danckell, respective 16,000 Rdl. og 32,000 Rdl., og Resten skulde afgjøres deels ved Obligationers Udsiddelse til Brizen deels ved at liquidere 9,000 Rdl. i Kjøbesummen for et Bülow tilhørende Teglværk, som Rogind overtog. Tilstalte Bülow fik strax derefter Eiendommen overleveret med en Besætning, der efter Tilstaltes Forklaring bestod af 52 Kreaturer, Køer, Stude og Ungkvæg, 6 Heste og 1 Føl, 94 Stykker Faar, Bede og Lam, 8 Sviin samt Inventariet. Tilstalte

Bülow, der allerede i Kjøbenhavn havde affluttet Handelen om Eiendommen med Nøgind uden at have seet samme, og som maatte laane 300 Rdl. med Pant i nogle Meubler, da han skulde reise over til Nørre-Holmgaard, har isørigt forklaret, at han ved at købe Eiendommen ikke har havt til Hensigt at udbiise noget bedrageligt Forhold med Hensyn til samme, men kun kjøbte den for at tjene ved enten at hytte den med en anden Eiendom eller udparcellere den. Han begyndte imidlertid, strax efter at have overtaget Eiendommen, at sælge og bortbytte af Besætningen og Inventariet til lave Priser og i et saadant Omfang, at der efter to Vidners Forklaring var et heelt Marked paa Gaarden, og omtrent samtidig hermed inledeede han igjennem Commissionair Ludvigsen i Kjøbenhavn Underhandlinger om at sælge Eiendommen igjen, og da han havde faaet Underretning om, at Salg kunde effectueres, reiste han derpaa den 18de eller 20de December selv til Kjøbenhavn, idet han medtog 4 Heste, 1 Vogn, 9 Fæcreaturer og adskillige andre Gjenstande, ialt ansatte til en Værdi af circa 800 Rdl., som han disponerede over til sin egen Fordeel. Mellem Tiltalte Bülow og Jørgensen, der da tjente som Melkekudst hos sin Broder og isørigt var ganske uden Formue og ikke kjendte det mindste til Gaarden, blev der derefter i Kjøbenhavn under 22de December 1858 oprettet en Kjøbecontract, hvorved Førstnævnte til Sidstnævnte folgte Nørre-Holmgaard med Tilliggenbe og hvad der foresandtes af Besætning og Inventarium for en Kjøbesum af 72,000 Rdl., der skulde afgjøres ved Overtagelse af Gjælden til Creditforeningen, Grosferer Danckell, og den tidligere Eier Brigen, respective 16,000 Rdl., 32,000 Rdl. og 15,000 Rdl., samt ved at Kjøberen udsleedte en Obligation stor 9,000 Rdl. til Tiltalte Bülow, men uden nogen contant Udbetaling. I Henshold til Contracten, ifølge hvilken Gaarden fra Contractens Underskrift skulde staae for Kjøberens Regning og Risiko, overtog Tiltalte Jørgensen, der maatte laane Penge af sin Broder for at kunne gjøre Reisen over til Jylland, strax Eiendommen og ankom til den den 27de December s. A. Ved denne Tiltaltes Overtagelse af Gaarden foresandtes der endnu paa den foruden Heste, Sviin og Gjæs, endvidere, efter hans Forklaring, 30 Fæcreaturer, efter Bülows Forklaring 33, samt 80 Faar, Væder og Lam, ligesom der ogsaa endnu var Fourage og en Deel Inventarium; men ligesom han strax ved sin Ankomst gav den, der havde befordret ham til Gaarden, 3 Gjæs i Betaling, afhændede han fremdeles Besætning, Udsædskaber og Inventarium, ffjoudt han blev advaaret derimod, og det i et meget stort Omfang, idet han navnlig paa een Dag folgte af Besætningen for 550 Rdl., ligesom han og folgte en Tegllade til Reddrydelse, hvorhos han endog tænke paa at bortselge Gjøbningen og nogle af Brandredskaberne, hvilket Sidste Sognefogden dog forhindrede; og med disse Afhændelser vedblev han, indtil der ikke var mere tilbage end det ved den ommeldte Fogedforretning Foresuudne, og han var, da Fogedbretten ankom, netop i Begreb med at stige til Vogns og reise bort. Tiltalte Bülow har vedgaaet, at han under sin Besiddelsestid af Nørre-Holmgaard har solgt af Besætningen og Inventariet for et samlet Beløb af circa 1,490 Rdl., og Tiltalte Jørgensen har ligeledes vedgaaet at have afhændet af Besætningen og Inventariet samtlige Teglladen for circa 1,200 Rdl., hvorved dog bemærkes, at adskillige

Gjenstande maae antages at være solgte betydeligt under deres Værdi. Ved den derefter som anført den 17de Januar 1859 affølbte Udlægsforretning blev Gaarden med Besætning og Inventarium kun vurderet til ialt 18,561 Rdl.; og ved den i April 1859 affølbte 4de Action blev den tilslaaet Grosferer Dauchell selv som Hviiftbydende for 16,500 Rdl.

Med Hensyn til Tilstalte Johansens Forhold til de 2 andre Tilstalte har den ovennævnte Commissionair Ludvigsen edeligen forklaret, at han, der af Johansen tidligere havde haft i Commission at sælge en denne tilhørende Eiendom Nr. 17 paa Nørrebro, og som tillige havde faaet Brev fra Tilstalte Bülow om, at denne ønskede at sælge eller bytte Nørre-Holmgaard, lod ved Commissionair Klüver Tilstalte Johansen anmode om at komme til sig, og da disse kom til Ludvigsen, bleve de enige om en Byttehandel, hvorefter Johansen skulde overtage Holmgaard for 72,000 Rdl., medens Bülow skulde overtage Nr. 17 paa Nørrebro; Johansen gjorde det imidlertid til en Betingelse, at han ikke skulde have Papirerne paa Holmgaard udstede til sig, men til en anden Person, som han stillede, og som blandt Andet skulde udstede en Obligation paa 9,000 Rdl. med Pant i Holmgaard, hvilken Obligation Johansen skulde have som en Deel af Kjøbesummen for Eiendommen paa Nørrebro, ligesom han og forlangte, at der skulde oprettes særskilte Contracter om hver af Eiendommene, for at det ikke skulde have Udseende af et Magestykke, og i Hensind hertil blev ogsaa et Udkast, der er kommet tilstede under Sagen, skrevet af Ludvigsen om Overdragelsen af Eiendommen Nr. 17 paa Nørrebro, hvori dog den ommeldte Obligation paa 9,000 Rdl. i Holmgaard ligesaa lidt som Byttehandlen om denne Eiendom er omtalt. Da Bülow kom til Kjøbenhavn, blev den endelige Handel mundtlig affluttet hos Ludvigsen imellem Bülow og Johansen i Overværelse af Klüver, og det blev ogsaa her aftalt, at Papirerne paa Holmgaard ikke skulde udstedes til Johansen selv men til en Anden, som han vilde stille, og efterat der først havde været foreslaaet en Person, der ikke vandt Bifald, yttrede Tilstalte Johansen, at han vidste en Mand paa Amager, som han kaldte Forvalter Jørgensen, til hvem han vilde have Papirerne udstede, og senere indfandt Johansen sig med 2 Mænd, som han forestillede for Ludvigsen som Forvalter Jørgensen og dennes Broder. Derpaa kom Bülow tilstede, og nærmere Aftale blev nu truffen imellem denne og Tilstalte Jørgensen, i Begyndelsen af hvilken Forhandling Johansen var tilstede, men under Forhandlingerne gik han bort; Ludvigsen conciperede nu Kjøbecontracten af 22de December, der senere blev underskrevet. Der blev dengang ikke underskrevet noget Document om Overdragelsen af Eiendommen Nr. 17 paa Nørrebro, fordi Bülow, der skulde betale Omkostningerne, der beløb circa 400 Rdl., ikke kunde staae Penge til disse, og han fik Hensind hermed til Nytaar, men da han heller ikke til denne Tid kunde staae Pengene, gik Handelen om denne Eiendom tilbage. Ludvigsen har imidlertid forklaret, at da Contracten af 22de December underskrevs, var det en bestemt Aftale imellem Johansen og Bülow, at Sidstnævnte skulde overtage Eiendommen Nr. 17 paa Nørrebro, og at Obligationen paa de 9,000 Rdl. i Holmgaard skulde enten udstedes eller transporteres til Johansen. Commissionair Klüver har ligeledes edelig forklaret, at Johansen under For-

handlingerne om Byttet af Eiendommen Nr. 17 paa Nørrebro og Nørre-Holmgaard yttrede, at han ikke vilde have Papirerne udstedte til sig selv, men til en Bekjendt, og at Johansen en Aften, da de, forinden Bülow var ankommen til Kjøbenhavn, vare samlede hos Ludvigsen og den foreløbige Overeenskomst i Henhold til en Ludvigsen af Bülow meddeelt Fuldmagt var nedskreven, vøgrede sig ved at underskrive denne, forinden Bülow var kommen. Tilstalte Jørgensens Broder, Gaarbeier J. M. Jørgensen, har edelig forklaret, at han har hørt Johansen opfordre hans Broder til at gaae ind paa Handelen, idet han yttrede, at han kunde skaffe ham en stor Gaard i Jylland uden Udbetaling, og at det altid kunde være en fordeelagtig Handel for ham, hvorved han i ethvert Fald intet kunde risikere. Dette Bidne har ogsaa forklaret, at Tilstalte Johansen senere paa Ludvigsens Vopæl havde ytret, i Anledning af at Bidnet bemærkede, at hans Broder ingen Penge havde, ja ikke engang Rejsepenge, at han jo, saasnart han kom derop, kunde sælge noget paa Gaarden, hvorhos han har forklaret, at han fik det Indryk af Samtalen, at Tilstalte Johansen skulde have nogen Fordeel deraf, og at der var Tale om, at Johansen skulde have en Obligation paa 9,000 Rdl. i Anledning af en anden Handel, i hvilken Henseende Johansen yttrede, at det ikke havde saameget at betyde med denne Obligation til ham, naar han blot fik Stedet paa Nørrebro solgt og omtrent 1,000 Rdl., da han ikke forlangte mere. Tilstalte Jørgensen har forklaret, at Tilstalte Johansen den 22de December havde sendt Bud til ham, for strax at faae ham i Tale, og at han samme Dag traf ham hos dennes Søn, hvor da Johansen forlangte at tale i Genrum med ham, og under denne Samtale sagde da Johansen til ham, at han havde kjøbt et stort Gods til hamovre i Jylland af Bülow; men da Tilstalte Jørgensen yttrede nogle Betænkeligheder ved at gaae ind i denne Handel, hvis Gjensand var ham ganske ubekjendt, sagde Johansen, at hvis han ikke vilde have Gaarden, skulde han idetmindste plyndre den saa reent af, at der ikke var et Die, og saa lade Danckell tage hele Skidtet samt derefter komme over til Kjøbenhavn og dele Provenuet med ham; naar Jørgensen kom tilbage, skulde han rive Contracten itu, og de kunde da ikke gjøre ham en Stump for det. Tilstalte nægtebe imidlertid at gaae ind derpaa, men yttrede, at han vilde reise over og see paa Eiendommen; da Tilstaltes ovennævnte Broder nu kom til, foreslog Johansen dem at gaae hen til Commissionair Ludvigsen, der ikke strax var hjemme, og medens de ventede her, gjentog Johansen omtrent det Samme, som han tidligere havde ytret om Gaardens Udplyndring, og sagde blandt Andet, at en 3,000 Rdl. kunde der nok tjenes, men Tilstalte svarede derpaa ligesom tidligere; da Ludvigsen derpaa kom hjem, bleve Tilstalte og Jørgensen og denne imidlertid enige om Handelen paa de i Contracten opstillede Betingelser, og Johansen erklærede med Hensyn til den deri omtalte Obligation paa 9,000 Rdl., at det egentlig var hans og at den skulde Tilstalte Jørgensen ikke komme til at betale en Mark af. Tilstalte Jørgensen har ligeledes forklaret, at Johansen endvidere har sagt til ham, at hvis Nogen talte til ham om, at han solgte af Besætningen, skulde han svare, at han vilde købe ny Besætning. Iøvrigt har denne Tilstalte bestemt benægtet, at det var Meningen, at han og Tilstalte Johansen skulde dele Udbyttet af hvad

han søgte, samt udsagt, at han mener, at hele Historien er en Kjeltringstreg, ubklækket af Tiltalte Bülow og Johansen samt Ludvigsen i Forening, for at Bülow kunde komme fra Holmgaard og reddet det, som han havde erhvervet ved at sælge af eller forringe Besætningen, og derfor skulde Tiltalte Jørgensen lades i Stikken.

Tiltalte Bülow har forklaret, at Johansen ved Forhandlingerne yttrede, at han ikke selv vilde tage Papirerne paa Nørre-Holmgaard, som han paastaar Johansen virkelig købte af ham, og at den Obligation paa 9,000 Rdl., som Tiltalte Jørgensen skulde udstede, skulde tilkomme Tiltalte Johansen som Bederlag for Byttehandlen om Stedet paa Nørrebro, samt at Johansen yttrede „at den Mand, som han (Johansen) sendte over for at tage Gaarden for ham, skulde være en saadan, at han, selv om man kastede ham halvveis op i Luften, skulde nok komme til at staa paa Benene“. Tiltalte Johansen har, efter først at have forklaret, at han ikke veed at kende Noget ved Navn Bülow eller Jørgensen eller at vide Noget om Nørre-Holmgaard, dog strax derefter erklæret at kunne erindre, at Commissionair Ludvigsen kom til ham med en Mand, der blev kaldt Bülow, som vilde affjæbe ham hans Gaard paa Nørrebro, og at der var Tale om, at han skulde tage en Obligation i en Gaard i Jylland, som maaskee var Nørre-Holmgaard, men da han erfarede, at den foregivne Bülow var fallit, vilde han ikke indlade sig med ham; efter derpaa først at have nægtet at kende videre til Handelen, har han dog senere forklaret, at han erindrer, at der af Klüber og Ludvigsen blev foreslaaet ham et Bytte eller en Handel om Stedet paa Nørrebro og Holmgaard, men at han erklærede, at han ikke vilde have Noget med Holmgaard at gjøre, og at der derpaa blev talt om, at man skulde faae en Anden, der kunde overtage den og udstede Obligationerne, samt at Klüber, efterat have foreslaaet en Person, som Johansen fraraadede dem at indlade sig med, foreslog Tiltalte Jørgensen. Denne og Broderen traf han senere hos sin Søn, og disse sagde, at de skulde op til Ludvigsen for at handle, og Johansen begav sig ogsaa op til Ludvigsen, der havde havt Bud efter ham, hvor Tiltalte Jørgensen og Broderen ogsaa kom tilstede; men da Johansen antog, at der skulde tales om Handelen, gif han, fordi han ikke vilde overvære denne. Imidlertid har han forklaret, at han ved denne Leilighed paa Gaardeier J. M. Jørgensens Spørgsmaal, om han ikke skulde have en Obligation paa 9,000 Rdl. i Nørre-Holmgaard, har svaret, at han nok skulde have en saadan Obligation, dersom han kom i Handel med Tiltalte Bülow om Eiendommen paa Nørrebro, og at han i saa Fald var tilfreds, naar han paa den ommeldte Obligation fik en 7 à 800 Rdl., hvorved han opnaaede det Beløb, han vilde have for Eiendommen paa Nørrebro. Tiltalte Johansen har iøvrigt benægtet Rigtigheden af de afgivne Bidneforklaringer og benægtet at have tilsigtet noget Bedrageri, og paastaet, at han er udenfor det Hele, hvilket han formener godtgjøres ved, at Obligationen paa de 9,000 Rdl. skulde udstedes til Bülow, istedetfor at den, hvis han skulde have havt den, maatte være udstedt til ham, ligesom han og har benægtet at have opfordret Tiltalte Jørgensen til at gaae ind paa Handelen eller til at plyndre Gaarden. (Sluttes i næste Nr.).

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 20—21.

Den 11te Juli.

1862.

Første ordinaire Sessjon.

Tirsdagen den 24de Juni.

Nr. 134.

Justitsraad Buntzen

contra

Christian Ludvig Johansen, Nicolai Bülow og Carl Marinus Jørgensen
(see forrige Nr.).

Vel maa der nu efter det Anførte være en Deel Formodning for, at Tiltalte Johansen har givet Anviisning paa Tiltalte Jørgensen og overtalt denne til at overtage Gaarden samt opfordret ham til de foretagne Afhændelser, men der findes dog ikke tilveiebragt noget tilstrækkeligt Beviis herfor og navnlig ikke for, at Tiltalte Johansen i svigagtig Hensigt har bragt Salget til Tiltalte Jørgensen istand eller skulde være deelagtig i Udbyttet af Tiltalte Jørgensens ulovlige Afhændelser af det pantsatte Gods, i hvilken Henseende bemærkes, at Tiltalte Jørgensen, som bemærket, bestemt har benægtet, at der har været noget Compagnistab imellem dem, og det maa derfor billiges, at han ved Underrettsdommen er frikjundet for Actors Tiltale, dog efter Sagens Omstændigheder og berunder Bestaffenheden af hans for en Deel vakkende Forklaringer med Forpligtelse til at deeltage i Udredelsen af Actionens Omkostninger. Hvad angaaer de 2 andre Tiltaltes Straffskyld, da have de begge erkjendt at have været bekjendte med, at Besætning og Inventarium vare pantsatte i Forbindelse med Eiendommen, og ligesom der efter det Omfang, hvori Afhændelserne ere skete, ikke vil kunne tages noget Hensyn til Tiltalte Bülows Anbringende om, at han ikke antog, at Pantsætningen kunde være til Hinder for, at han folgte en Deel af Besætningen og Inventariet, som han ved den tilsigtede Handel vilde forbeholde sig, hvilket de tidligere Kjøbere ogsaa havde gjort, saaledes vil der heller ikke kunne tages Hensyn til Tiltalte Jørgensens Anbringende om, at han folgte af Besætningen og Inventariet, deels fordi han vilde sætte Stude paa Gaarden og deels fordi han vilde anskaffe nyt og bedre, i hvilken Henseende bemærkes, at

han som anført var aldeles uden Formue og ganske blottet for Penge, da han købte Eiendommen, og at det saavel herefter som efter Sagens øvrige Omstændigheder er antageligt, at det fra hans Side, allerede da han afsluttede Handelen, netop har været tilsigtet at skaffe sig Fordeel ved Afhændelsen af Besætning og Inventarium, hvorhos han har forklaret, at han vidste, at det var urigtigt at sælge Fouragen og Teglladen, og at han solgte for at dække sig i Anledning af et af ham til Bülow udsædt Beviis for 450 Rdl. Hvad Willow angaaer, da maa der vel være Formodning for, at han har maattet indsee ikke blot, at Følgen af Overdragelsen af Gaarden til en saa ueberhæftig Person som Tiltalte Jørgensen maatte blive en Forringelse af Gaarden til Skade for Panttagerne, men endog, at det fra Kjøberens Side var tilsigtet ved Handelen at skaffe sig en ulovlig Fordeel paa Panttagernes eller den egentlige Eiers Beføining, men denne Tiltalte har imidlertid udsagt, at han der maa antages ikke tidligere at have kendt Jørgensen, i det Hele ikke talte Meget med denne om Sagen, og at han efter de stedfundne Underhandlinger ikke har troet, at det var paatakt, at Jørgensen blot skulde gjøre Penge ved at sælge Besætningen, hvorhos han har forklaret, at det var med Johansen han havde afsluttet Handelen, og at han ansaa denne for den egentlige Kjøber, og skjøndt Johansens af ham omforklarede Ytringer og hele Stilling til Sagen maatte kunne vække hans Mistanke, findes der dog ikke at være tilstrækkelig Grønde til at antage, at Tiltalte Willow ogsaa ved selve Overdragelsen af Gaarden til Johansen har gjort sig skyldig i bedrægeligt Forhold. For Afhændelsen af Gaardens Besætning og Inventarium vil derimod saavel Willow som Jørgensen, der begge ikke tidligere have været tiltalte eller straffede, være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 43, og findes Straffen passende at kunne bestemmes til 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød for hver. Efter Omstændighederne findes det at maatte have sit Forblivende ved den ved Underrettsdommen fastsatte Erstatning".

Onsdagen den 25de Juni.

Nr. 56. Tobakksfabrikant **N. Meyer** (Advocat Brock, efter Ordre)
contra

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Skiftecommissiön, der behandler Silke- og Klædehandler **Jean Cantors** Fallitbo, samt Handelsagent **Sachs** (Ingen),

angaaende et af Citanten som Bærge for en Umyndig i det nævnte Fallitbo begjært Udlæg for en Fordring paa Boet.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Skiftecommissiöns Decision af 21de Juni 1861: „For den af Overformyndieret og af den umyndige Arthur Christian Hjelms Bærge, The- og Porcelainshandler Nicolai Meyer, her i Boet for bemeldte Umyndige anmeldte Fordring kan intet Udlæg gives“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Decision anførte Grunde, som i det Væsentlige billiges, vil den blive at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Skiftecommissions Decision bør ved Magt at staude.
Til Justitskassen betaler Citanten 1 Rdl.

Den indankede Decisions Præmisses lydte saaledes: „Paa et den 2den Mai 1856 i Henhold til Forordningen af 21de Mai 1845 § 19 afholdt Skifte mellem Fallentens Hustru Regine Helene, født Staudt, som daværende Enke efter Cancellist Hjelm og hendes og afdøde Mandes sælles Barn, den endnu umyndige Arthur Christian Hjelm, blev dennes Lob bestemt til 3,000 Rdl. og saaledes berigtiget, at en kongelig Obligation paa 500 Rdl. blev indsat i Overformynderiet og at der for Resten, 2,500 Rdl., blev givet ham Udlæg i Voets samtlige Eiendele, nærværende og tilkommende. En Udskrift af Skiftet sees og at være indleveret til Tinglæsning og at være tinglæst den 19de samme Maaned, hvori Skiftet blev afholdt, men efter hvad Overformynderiet har anført, erholdt det ingen Underretning om bemeldte Udlæg, og herom saavel som om, at Enken havde giftet sig igjen og at hendes anden Mand var gaaet fallit, blev det først vidende, efterat Proclama her i Voet den 4de November 1858 var udløbet. Dette var Aarsagen til, at Overformynderiet ikke forinden Udløbet af Proclama kunde anmeldte den Umyndiges Fordring her i Voet efter det ovennævnte Skifte, hvilket først skete under 23de December 1858, og da Voets Curator havde yttret den Formening, at den Umyndiges Krav var sikret ved 2,500 Rdl. i kongelige Obligationer, der beroede hos Procurator Meyer og som denne vilde indlevere i Overformynderiet, men bemeldte Sagsfører havde yttret Betæneligheder ved Indleveringen, blandt Andet fordi Obligationerne havde Finantsdeputationens Paategning af 16de November 1847 om at Renterne af dem vare tilfikkede Cancellist Hjelm's Hustru i hendes mulige Enkestand istedetfor Enkepension af Livrente- og Forsørgelsesanstalten, og at Obligationerne derfor hverken kunde sælges, pantsættes, transporteres eller paa nogensemhelst Maade alieneres, medmindre Finantsdeputationen dertil medbealte sit Samtykke, foreslagde Overformynderiet Sagen for Justitsministeriet, med Henstilling, om ikke Obligationerne, der i Skifteextracten vare paaberaabte som hørende til Voet, burde beponeres i Overformynderiet for i alt Fald at kunne tjene den Umyndige til subsidiair Sikkerhed efter Moderens Død. Efterat Kravet paa 2,500 Rdl. under 5te Marts 1859 atter af Overformynderiet under Reservation var anmeldt her i Voet, ligesom det og under 3die samme Maaned fra den Umyndiges Børge, The- og Porcellainshandler eller Tobakshandler Nicolai Meyers Side var anmeldt med Paastand paa første Prioritets Panteret og paa Renter fra 2den Mai 1856, resolverede Justitsministeriet under 29de samme Maaned, at Skifteextracten, hvad Overformynderiet ikke hidtil havde villet, skulde forsynes med Sammes

Approbation og de nævnte 2,500 Rdl. i kongelige Obligationer indleveres i Overformynderiet, hvilket derefter skete.

I Anledning af Fremlæggelsen af den anordnede Fortegnelse over de i Boet anmeldte Fordringer den 19de April 1859 have nu Handelsagent Sachs og Grosserer D. B. Adler protesteret imod, at den af Overformynderiet anmeldte Fordring tages i Betragtning, da denne er anmeldt efter Proclamas Udløb. Efterat Overformynderiet havde exciperet herimod og, under Reservation af sin eller den Umyndiges Ret med Hensyn til de i dets Besiddelse værende 2,500 Rdl. i kongelige Obligationer, neblagt Paastand paa, at nærværende Boes samtlige Giendele eller deres Nettoprovent udlægges til Dækning, saavidt tilstrække kan, af den af Overformynderiet paa den Umyndiges Vegne neblagte Paastand, samt efterat den Umyndiges Børge, Ehe- og Porcellainshandler Nicolai Meyer, havde paaastaet sin Myndling kjendt berettiget til forlods for alle Andre at erholde contant ubbetalt eller in natura udlagt Værdien for hans Tilgodehavende, 2,500 Rdl. med Renter, til hvilken Paastand Overformynderiet senere har sluttet sig, har Handelshuset D. B. Adler & Comp. yderligere protesteret imod, at der gives den Umyndige noget Ublæg, og i alt Fald imod, at der tillægges ham Panteret i Fallitboet for Betsøbet, samt opfordret Skiftecommissionen til at tilbageøge fra Overformynderiet de 2,500 Rdl. i kongelige Obligationer, der ere indleverede efter Justitsministeriets Resolution, imod hvilken Tilbageøgning Børgen imidlertid har protesteret.

Fra Overformynderiets og Børgens Side er til Støtte for denne Paastand anført, at Fordringen hviler paa nærværende Bo som Pantefordring med første Prioritet i alle dets Giendele, hvilket nærmere er søgt begrundet saaledes, at det paa Skiftet mellem Fallentens nuværende Hustru og den Umyndige udtrykkelig blev opgivet, at ingen Gjæld hvilede paa Boet, og at saaledes den Panteret, som blev stiftet for den Umyndige i Moderens Bo, havde første Prioritet, samt at denne Behæftelse ved Moderens Ægteskab med Fallenten gik over paa denne. Overformynderiet og Børgen formene dernæst, at Fordringen som Pantefordring ikke kan præcluderes ved for sigelig Anmeldelse efter Proclama, og i alt Fald paaberaabe de sig, at Overformynderiet, som ovenomtalt, først efter Proclamas Udløb er kommet til Kundskab saavel om Fordringens Eksistens som om Entens andet Giftermaal og hendes anden Mand's Fallit, og at Boet herfor maa staae til Ansvar, idet Skiftecommissionen formenes at have været pligtig til, ifølge Cancellircirculaire af 17de Mai 1823, at underrette Overformynderiet om Fallisementet, og det betegnes som en pligtstridig Forsømmelse af Fallentens Hustru, at hun ikke underrettede Overformynderiet om sit Giftermaal med Fallenten. Endeligen have Børgen og Overformynderiet villet gjøre gjældende, at Skiftet i Boet efter Cancellist Hjelms og Hustru ikke kan siges at være fuldkomment afsluttet og tilendebragt før Approbationen, der først er paafulgt den 26de April 1859, og at der ikke kan være Tale om Præclusion af den Umyndiges Ret ligeoverfor Moders eller Stedfaders Bo ved nogenstomhelst Begivenhed, saalænge Moderen endnu ikke har tilendebragt Skiftebehandlingen.

Men om det end kunde statueres, at det af Fallentens Hustru i hendes

Enkestand stiftede almindelige Pant i hendes særskilte Bo ved Wgtesfabet var gaaet over paa det sælles Bo, saaledes at Pantet kom til at omfatte dette i dets Heelhed — og det er alene herom, at der efter den brugte Procedure er Spørgsmaal — saa var den derved erhvervede Ret i det sælles Bo dog ikke af en saadan Natur, at den kunde statueres, i Lighed med hvad der almindeligen er antaget om Pant i faste Eiendomme, at blive ved Magt, uanset at den Umyndige overeensstemmende med Lovens 5—14—29, hvor Hovedreglen om Præclusionens Virkning ogsaa for Fallitboers Bedkommende maa søges, ved Proclamas Udløb havde tabt sin Ret til Boet, og forsaavidt Værgen og Overformynderiet have formeent, at den Umyndiges Forbring kunde undtages fra Præclusion, fordi Overformynderiet først efter Proclamas Udløb blev bekendt med Forbringten, da kan heri ikke gives dem Medhold, efter som en saadan Undtagelse, der er uden positivt Hjæmme i Lovgivningen, vilde være i Strid med Niemebet for Bestemmelserne om Proclama. Da derhos det af Værgen og Overformynderiet paaberaabte Circulaire af 1823, selv om det kunde komme til Anvendelse i det foreliggende Tilfælde, ikke vilde kunne bewirke nogen Forandring i Reglerne om Præclusion, hvorom det Intet bestemmer, og da der ligesaa lidt vides at have paahvilet Fallitens Husfru nogen Forpligtelse til at give Overformynderiet nogen Underretning om sit sidste Gistermaal, som den Formening kan bifaldes, at Skiftet efter Cancellist Hjelm og efterlevende Enke ikke var sluttet, fordi det skete Udlæg endnu ikke af Overformynderiet var oppebaaret*), saa vil den fra Creditorernes Side udlagte Paastand paa, at der intet Udlæg gives den Umyndige her i Boet, blive at følge.

Forsaavidt Disputen tillige har breiet sig om, hvorvidt de i Overformynderiet af Procurator Meyer indleverede kongelige Obligationer, til Beløb 2,500 Rdl., skulle søges tilbage fra Overformynderiet, vil Beslutning herom blive tagen samtibigen med denne Decisions Fremlæggelse.

Under Disputen er ingen Overtrædelse af Lovgivningen om det stemplede Papir begaaet“.

Nr. 28. **Grosserer C. L. Rothschild (Selv)**

contra

Bygningsempreneur **A. S. Petersen** (Advocat Liebe), angaaende et Krav af Indstævnte paa Citanten, stort 416 Rdl. 5 Mk. 15½ Sk. med Renter.

Kjøbenhavns føndre Birketings Dom af 25de Juli 1860: „Indstævnte, Grosserer C. L. Rothschild, bor til Citanten, Bygningsempreneur A. S. Petersen, betale 416 Rdl. 5 Mk. 15½ Sk. med Rente 5 pCt. p. a. fra den 11te December f. A. indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Ci-

*) Approberet?

tanten og Indstævnte forelægges hver en Frist af 14 Dage fra Dags Dato til at besørge affkrevne paa behørigt stemplet Papir, Forstnævnte den af ham fremlagte Tilstaaelse af 1ste October 1857 og Sidstnævnte den af ham fremlagte Tilstaaelse af 12te s. M.“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de April 1861: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande, og bør Indstævnte, Grosserer E. L. Rothschild, til Citanten, Bygningsentreprenør N. S. Petersen, betale Processens Omkostninger i begge Instanser med ialt 30 Rdl. Det Idømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udsærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til at den af Citanten fremlagte Tilstaaelse, dateret 1ste October 1857 og underskrevet E. L. Rothschild, ikke er skreven paa stemplet Papir“.

Højesterets Dom.

Ligesom den af Citanten fremsatte Begjæring om Sagens Udsættelse ikke egner sig til at tages til Følge, saaledes vil den af ham nedlagte subsidiaire Paastand om den indankede Doms Forandring i Realiteten allerede efter Besskaffenheden af hans Procediure ikke kunne komme i Betragtning. Dommen vil derfor, overensstemmende med Indstævnets Paastand, være at stadfæste, og Citanten derhos at tilpligte at betale til Indstævnte Processens Omkostninger for Højesteret med 100 Rdl.

Chi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Citanten til Indstævnte med 100 Rdl.; saa betaler han og til Justitskassen 5 Rdl.

Nr. 188.

Advocat Liebe

contra

Ole Hansen (Defensor Brock),

der tiltales for den af ham mod Tjenestepige Kirsten Pedersdatter udøvede voldelige Udsærd, der fremkaldte hendes Død.

Skovby Herreds Egtretets Dom af 4de Marts 1862: „Tiltalte, Arrestanten Ole Hansen, bør have sit Liv forbrudt samt udrede alle af Actionen lovlige flydende Omkostninger, og derunder Salair til Actor, Procurator Møller, 10 Rdl., og Defensor, Procurator Jespersen, 8 Rdl. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Landsøver. samt Hof. og Stadsrettens Dom af 29de April 1862: „Herredøstingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Salairerne til Actor og Defensor for Underretten bestemmes til 5 Rdl. til hver. I Salair til Procuratorerne Nothe og Møller for Overretten betaler Arrestanten Ole Hansen 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsøver. samt Hof. og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende ved Skovby Herreds Extraret den 4de Marts d. A. i første Instants paakjendte Sag er det ved Arrestanten Ole Hansens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkelig oplyst, at Arrestanten, der er over criminel Lovalder og ikke forhen straffet, har bibragt Pigen Kirsten Pedersbatter 4 à 5 Slag med en Øxe i Hovedet og derved tilføjet hende Læsioner, der efter de obducerende Lægers Erklæringer have været absolut dødelige og forarsaget hendes 2 Dage derefter indtrufne Dødsfald.

Arrestantens Forklaring gaaer ud paa, at en uebliffelig opstaaet Forbitrelse over, at hun ikke svarede ham paa et Spørgsmaal, som han gjorde hende, har fremkaldt denne Voldsbegjæring, og det kan ikke imod hans Benægtelse ansees tilstrækkelig beviist, at den har været præmediteret, skjøndt en høi Grad af Sandsynlighed er fremkommet herfor, end mindre, at han skulde have havt den Hensigt at stille hende ved Livet.

Da nu Kirsten Pedersbatter maa betragtes som sagesløs, saa er Arrestanten ved Underretedommen retteligen i Genhold til Forordningen af 4de October 1833 § 6 anset efter samme Forordnings § 10, 1ste Membrum, med Livsstraf“.

Nr. 204.

Advocat Liebe

contra

Ole Larsen (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri.

Kronborg vestre Birk's Extrarets Dom af 17de Marts 1862: „Arrestanten, Huusmand Ole Larsen af Neilinge, bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedes, samt til det kongelige Forstværten betale en Erstatning af 8 St. Saa udreder Arrestanten tillige

samtlige af denne Action lovligt flydende Omkostninger, derunder Salairer til Actor, Procurator Lund, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Albrechtsen, 4 Rdl. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20de Mai 1862: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Christensen og From, betaler Tiltalte, Hunsmand Ole Larsen af Neilinge, 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Brod for Høiestret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende i 1ste Instants inden Kronborg vestre Virks Extraret paafjendte Sag, hvorunder Hunsmand Ole Larsen af Neilinge tiltales for Tyveri, er det ved Tiltaltes egen med hvad der ibrigt er fremkommet stemmende Tilstaelse beviist, at han, ved en Aften forrige Vinter at gaac igjennem Skoven Balbby-Segn, har af endeel i Nærheden af Skovskjælet hentliggende, af nogle sædvede Bøgetværer udfakte Favnestykker, der endnu ikke vare opstalede og som Skovarbejderne nylig havde forladt, sat sig i Besiddelse af 2de, som han vil have havt til Hensigt at anvende til et Skovblad og et Par Træsto, hvilke 2de Favnestykker han gjemte i en nærliggende Grantykning i Skoven. Da han ved forrige Foraar at see til dem bemærkede, at de ei vare tjenlige til det Brug, hvortil han havde bestemt dem, lod han dem blive liggende, og først kort før sidste Juul tog han dem hjem og huggede dem itu til Kaffelovnsbrænde. Bemeldte Favnestykker ere af Rettens Vidner vurderede til 1 Mk., medens Tiltalte vel har erkjendt dette at være rigtigt, saafremt de havde været tjenlige til det Brug, hvortil han havde bestemt dem, hvorimod han som Brændsel kun erkjender dem at have en Værdi af 8 Sk.“

For det af Tiltalte, der er sødt den 16de Januar 1814 og ved nærværende Rets Dom af 23de Marts 1852 er for Tyveri i Henhold til Forordningen af 11te April 1840 § 12, 1ste Membrum, anseet med Straf af 4 Aars Forbedringshusearbejde, saaledes paany forøvede Tyveri maa det tilliges, at han ved den indankede Dom er anseet efter bemeldte Forordnings § 13, og da nu den valgte

Estraf af 18 Maaneders Forbedringshunsarbejde findes passende og Dommens Bestemmelser saavel med Hensyn til Actionens Omkostninger som den Forstbøfnet tilagte Erstatning ligeledes billiges, vil Dommen i det Hele være at stabsæste“.

Torsdagen den 26de Juni.

Nr. 184.

Advocat Liebe

contra

Andreas Ebbesen Møller (Defensor Salicath),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Fuglse Herreds Extrarets Dom af 19de Novbr. 1861: „Tiltalte, Høfer og Lømrer Andreas Ebbesen Møller af Errindlev, bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han betaler Actionens Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Henriksen, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Staal, 4 Rdl., foruden Diæter til Begge efter Stiftamtets nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28de Marts 1862: „Tiltalte, Høfer og Lømrer Andreas Ebbesen Møller af Errindlev, bør henseendes i simpelt Fængsel i 4 Uger. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Herredstingsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Herforth og Delbanco, betaler Tiltalte 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Fuglse Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales Tiltalte, Høfer og Lømrer Andreas Ebbesen Møller af Errindlev, for bedrageligt Forhold.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og de iøvrigt fremkomne Oplysninger er det godtgjort, at han lige siden 1857, da han etablerede sig i Errindlev, hvert Aar har forsikret sit Høvere i Brandforsikringssejlsfabet for Polland-Falsters

Stift for en betydelig højere Sum end dets virkelige Værdi, idet han navnlig har holdt det forsikret for omtrent 1,600 Rdl., medens det i det første Aar kun har haft en Værdi af høist 4 à 500 Rdl., og da den sidste Forsikkring tegnedes i Juli Maaned j. A. ikke engang af 200 Rdl.

Medens Tiltalte nu stadig har benægtet, at det herved har været hans Hensigt at besvige Assuranceseffsabet, idet han først har forklaret, at det var hans Bestemmelse, hvis det brændte for ham, at opgive den virkelige Værdi af det Brændte, og senere, at han slet ikke havde tænkt over, hvorledes han i dette Tilfælde vilde forholde sig, har han derimod vedgaaet, at han ved denne urigtige Assurancetegning havde til Hensigt at opretholde sin Credit, og navnlig at forstaffe sig et Laan af 1,000 Rdl., hvortil han hellig trængte, og siden, da det Laan, han i September 1859 virkelig erholdt, var blevet ham opsagt, at lette sig Opnaaelsen af et nyt Laan til Indfrielse af hiint.

Tiltalte har endvidere vedgaaet, at han, da han stiftede det nævnte Laan, for hvilket der ved den 2den September 1859 udstedte Obligation blev givet Pant, foruden i en fast Eiendom, i alt Tiltaltes Løsøre, hvorom det i Obligationen udtrykkelig bemærkes, at det er assureret for 1,663 Rdl. 4 Mk., ved at forevijsse Laangiveren og hans Commissionair sine Assurancepolicer har søgt at bibringe dem den Tro, at han virkelig havde Løsøre af den Værdi, skjøndt det, som anført, dengang kun var omtrent 400 Rdl. værdt, og at han gjorde dette, fordi han frygtede for ellers ikke at erholde Laanet, hvorved han endnu har bemærket, at han vel samtidig tilbød dem at eftersee Løsøret, men at dette kun skete paa Strømt og i det Haab, at dette Tilbud ikke skulde blive antaget, hvad det efter hans Forklaring heller ikke blev.

Da det nu ikke imod Tiltaltes stadige Benægtelse kan antages, at han har haft til Hensigt at besvige Assuranceseffsabet, maa det billiges, at han i Underrettsdommen ikke er anset skyldig i Assurancevig.

Hvad hans ovenanførte Forhold især angaaer, kan det vel heller ikke statueres, at han har handlet i nogen egentlig bedragerisk Hensigt, idet der ikke er Røje til at forkaste hans Anbringender deels om, at han haabede at kunne tilbagebetale Laanet, deels om, at han antog den ved Obligationen givne Sikkerhed — nemlig foruden i Løsøret i et Huus i Errindlev, der efter Angivende stod ham selv i 1,450 Rdl. og hvorpaa der kun hvilede en Gjæld af 200 Rdl., som han ifølge Obligation skulde og haabede at kunne indfri — at være betryggende for det omhandlede Laan af 1,000 Rdl., idet han navnlig ikke havde tænkt sig, at Huset vilde blive udbragt til et saa ringe Beløb, som det, efterat Tiltalte i Juli Maaned j. A. havde opgivet sit Bo til Skifterettens Behandling som fallit, virkelig skete, nemlig 705 Rdl. Men det skjønnes dog ikke rettere, end at Tiltalte ved saaledes forsætlig at bibringe en Anden en urigtig Anskuelse om hans Løsøres Værdi i den Hensigt at bevæge denne til at tilstaae ham et Laan, som han frygtede for ellers ikke at ville opnaae, og hvorved det har viist sig, at Creditor har lidt et ikke ubetydeligt Tab, idet han kun har erholdt lidt over halv Dækning i Tiltaltes Fallitbo, har gjort sig skyldig i et misligt

Forhold, der maa paadrage ham Strafsansvar efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 50 og 76.

Det er endvidere ved Tiltaltes Vedgaaelse og de øvrige fremkomne Oplysninger godtgjort, at han, nagtet han ved den oftnævnte Obligation havde givet Creditor Pant i „alt sit Ind- og Udbo saavelsom sit Varelager med Alt hvad han iøvrigt eier eller eiendes vorder“, uden Creditors Samtykke deels i forrige Sommer til en Tredeemand har solgt en Hest — med Hensyn til hvilken Tiltalte dog har forklaret, hvad der ogsaa bestrykes ved det iøvrigt Oplyste, at Grunden hertil var, at denne Hest var saa godt som ubrugelig — deels i Efteraaret 1860 har overladt Slagter Jens Henriksen en Vogn med Tilbehør og nogle Meubler, i hvilken Henseende saavel Sidstnævntes som Tiltaltes Forklaringer, mellem hvilke der under et ifølge Oberrettens Kjenndelse optaget Reassumtionsforhør er tilveiebragt Overensstemmelse, gaae ud paa, at de paagjældende Gjenstande af Tiltalte, som derved vilde skaffe sig Penge til at indfri en af ham udstedt Vexel paa 100 Rdl., der da var forfalden, bleve overdragne Henriksen, der var uvidende om den tidligere generelle Pansætning, saalebes at de i Løbet af 8 Dage kunde løses tilbage for den Sum 70 Rdl. 3 Mk., som Henriksen havde givet for dem og som maa antages at have svaret til deres virkelige Værdi. Disse Gjenstande ere ikke blevne indbragne under Tiltaltes Fallitbo, og, efter hvad der maa antages, vil der heller ikke blive gjort Paastrand paa deres Inddragelse derunder, saa at Henriksen intet Tab vil lide. Hvorvel nu Tiltalte har paastaet, at han antog sig berettiget til denne Disposition, fordi det ved Obligationen pantsatte Løssøre ikke var specificeret og fordi han, som ovenbemærket, troede, at det pantsatte Huus afgav Creditor tilstrækkelig Sikkerhed for Laanet, findes han dog, naar hensees til, at de Gjenstande, hvorover han saalebes har disponeret, udgjorde en ikke ubetydelig Andeel af hans samtlige Løssøre, i hvilken Henseende bemærkes, at alt, hvad der fandtes i hans Besiddelse af Væxer, Ind- og Udbo, dengang han gif fallit, kun er vurderet til 189 Rdl. og ifkun blev ubragt til 118 Rdl. 28 Sk., ikke at kunne undgaae criminel Ansvar; men hans Forhold findes dog i Betragtning af det Anførte, og da han vil have gjort sig Haab om at kunne indløse Gjenstandene i Løbet af de 8 Dage, og, hvad der ogsaa stemmer med Henriksens Forklaring, har gjort sig Umage for at faae Midler dertil, ikke ligefrem at kunne henses under Forordningen af 11te April 1840 § 43, men at maatte bedømmes efter samme Forordnings § 50, og den Straf Tiltalte, der er født 1806 og ikke forhen findes tiltalt eller straffet, naar undtages at han i 1859 for ulovlig Brændeviinshandel har været anset med en Mulct af 30 Rdl., efter alt Anførte har forskyldt, skjøndes passende at kunne fastsættes til simpelt Fængsel i 4 Uger.

Underrettsdommen, hvorved han er frifundet for Actors Tiltale, vil altsaa forsaavidt være at forandre, hvorimod dens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger billiges“.

Nr. 201.

Advocat Heinrichsen
contra

Easper Peter Olsen og **Peder Olsen** (Defensor Salicath),
der tiltales, Forstnævnte for Tyveri eller for ulovlig Dmgang med
Hittegods og Sidstnævnte for Hæleri eller for Deelagtighed i ulovlig
Dmgang med Hittegods.

Bornholms Nordre Herreds Extrarets Dom af 17de Mai 1862:
„Arrestanten Easper Peter Olsen bor hensættes i Fængsel paa Vand og
Brød i 2 Gange 5 Dage, og Tiltalte Peder Olsen i Fængsel paa
almindelig Fangekost i 12 Dage. Saa udrede begge de Tiltalte in
solidum Actionens Omkostninger, og dernunder i Salair til Actor, Pro-
curator Lund, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Ipsen, 3 Rdl. At
efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

Da der ikke kunde paahvile Peder Olsen nogen Forpligtelse til at
ophvise den under Sagen omhandlede, til 24 St. vurderede Sæk, som
Easper Peter Olsen bragte til deres fælles Bolig og for ham angav at
have fundet, og da han, forjaavidt han har benyttet Sækken, medens
den saaledes var paa hans Bolig, efter Gjenstandens Bestaaffenhed og
ringe Værdi, og naar navnlig hensees til, at det efter hans Forklaring
kun har været en meget ubetydelig Brug, han har gjort af den, ikke
findes herved at have paadraget sig Strafansvar, vil han blive at fri-
finde for Actors Tiltale, dog med Forpligtelse at tilsvare Actionens
Omkostninger som i den indaankede Dom bestemt.

For Easper Peter Olsens Bedkommende vil bemeldte Dom paa de
i samme anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Peder Olsen bor for Actors Tiltale i denne Sag fri
at være. Med Hensyn til den Easper Peter Olsen idømte
Straf og Actionens Omkostninger bør Herredstings-
dommen ved Magt at stande. I Salarium til Advocat
Heinrichsen og Statsraad Salicath for Høiesteret betale
de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rdl.
til hver.

I den indaankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag
tiltales ved Amtets Ordre af 24de s. M. Arrestanten Easper Peter Olsen af
Olsker Sogn for Tyveri eller ulovlig Dmgang med Hittegods, og dennes Faber
Peder Olsen for Hæleri, eller Deelagtighed i ulovlig Dmgang med Hittegods.

Efter den af Tiltalte Peder Olsen afgivne Tilstaaelse havde dennes Søn, Arrestanten Esper Peter Olsen, for ham foregivet, at han havde fundet en Sæk, hvilken Sæk Tiltalte desuagtet har benyttet og beholdt. Om det end ikke er Tiltalte selv, der har fundet Sækken, og hvem det saaledes nærmest paalaa at oplyse samme, og om saaledes end Bestemmelserne i § 58 af Forordningen af 11te April 1840 ikke ligefrem ere anvendelige paa ham, findes han dog at burde ansees med Straf i Analogi af den citerede §, saa meget mere som han ved sin første Fremstillelse for Retten har lagt Skjul paa den ommeldte Omstændighed, og kan Straffen med Hensyn til Gjenstandens ringe Værdi, til Tiltaltes tidligere straffri Wandel efter Ovenstaaende samt Forordningen af 12te Juni 1816 § 7 og Placat af 23de Mai 1840 § 2, da Tiltalte er over 60 Aar gammel, bestemmes til 12 Dages simpelt Fængsel paa sædvanlig Fangekost.

Hvad angaar Arrestanten Esper Peter Olsen, da har denne, som er over criminel Lavalder og ikke forhen straffet, afgivet Tilstaaelse, ifølge hvilken han ved at gaae forbi Gaardmand Michael Mogensens Gaard saae en Sæk ligge ved et Steengjærde, hvilken Sæk han tog til sig og ved sin Hjemkomst foregav for sin Fader at han havde fundet. Vel har han senere tilbagelabt denne Tilstaaelse og foregivet, at han havde kjøbt denne Sæk af en asbød Mand, men til denne Tilbagekaldelse kan der i Henhold til Lovens 1—15—1 saa meget mindre tages Hensyn, som det ved flere afhørte Deponenters Forklaringer maa ansees for godtgjort, at den ommeldte Sæk ikke er den samme, som han paastaar tidligere at have besiddet. Da Sækken som omskrevet laa ved en Arrestanten bekendt Mandts Gaard og saaledes at han maatte kunne indsee, at den ikke var frakommen sin Eier, maa den af ham begaaede Forbrydelse være at betragte som Tyveri, og Straffen derfor være at fastsætte efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, og kan dens Grad med Hensyn til Arrestantens tidligere straffri Wandel og det Stjaalnes ringe Værdi ansættes til 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød. Om Erstatning bliver Intet at paakjende“.

Nr. 207.

Advocat Heinrichsen
contra

Niels Andersen eller Anders Nielsen Borup (Defensor Liebe),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 27de Mai 1862: „Arrestanterne Christian Olsen Ridsjerp og Niels Andersen eller Anders Nielsen Borup bør straffes, den Sidste med Forbedringshumsarbejde i 4 Aar og den Første med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør de og, Een for Begge og Begge for Een, tilsvare Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne, Cancelliraad Nyholm og Nothe, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udførd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom for Niels Andersen eller Anders Nielsen Vorups Bedkommende anførte Grunde kjendes for Ret: Criminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Da Arrestanterne 1) Christian Olsen Ribserup og 2) Niels Andersen eller Anders Nielsen Vorup, der begge ere langt over criminel Lovalder og af hvilke Sidstnævnte senest ved denne Rets Dom af 25de September 1860 er anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, medens Førstnævnte ikke er funden forhen straffet, under nærværende mod dem for Tyveri anlagte Sag ved egne af det isvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelser ere overbeviste at have den 8de Marts d. A. i Forening og efter foregaaende Aftale tilvendt sig en til 2 Rdl. 3 Mk. vurderet Jernskjættning, der henlaa ved Bolværket i Nyhavn paa Charlottenborg Siden og, efter hvad der er oplyst, maa antages at have hørt til det sammesteds beliggende Fartøi Jagten Sophie Dorthea, tilhørende Reserve-lieutenant i Marinen Lauritsen, ville de, idet Arrestanten Vorups senere af Intet bestyrkede Fragaaelse af hans under Sagen afgivne Tilstaaelse i Medfør af Danste Lovs 1—15—1 ikke vil kunne komme i Betragtning, herfor være at ansee efter næsmelte Forordning af 11te April 1840, den Første efter § 1 og Straffen efter Omstændighederne at bestemme til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og den Sidste efter samme Forordnings § 15 og Straffen efter Omstændighederne at bestemme til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar“.

Nr. 194.

Advocat Liebe
contra

Jens Madsen (Defensor Buntzen),

der tiltales for Tyveri samt Modstand og Fornærmelse mod Politiet.

Kjær Herreds Extrarets Dom af 20de Septbr. 1861: „De Tiltalte, Ungkarl Jens Madsen af Aaby, Smedesvend Niels Christian Christensen og Beværtningsmand Peder Christensen Bach af Nørresundby, bor hensættes, Forstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, Niels Christian Christensen i simpelt Fængsel i 5 Dage og Peder Christensen Bach i simpelt Fængsel i 8 Dage. Derhos bør Tiltalte Madsen betale i Erstatning til Hunsmand Morten Christensen af Nørholm 2 Mk. Endvidere bør han betale alle af Undersøgelsen og Sagen i det Hele

lovligt flydende Omkostninger, derunder Salairerne til Actor, Procurator Nissen, 6 Rdl., og til Defensor, Cancelliraad, Procurator Ostenfeldt, 5 Rdl., og bor de Tiltalte Niels Christian Christensen og Peder Christensen Bach in solidum med ham udrede hver $\frac{1}{3}$ af samtlige bemeldte Omkostninger. Den idømte Erstatning at betale inden 15 Dage efter Dommen's lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at fuldbyrdes under Udfærd efter Loven".

Viborg Landsoverret's Dom af 10de Marts 1862: „De Tiltalte Jens Madsen og Peder Christensen Bach bor hensættes, Forstuvævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og Sidstuvævnte i Fængsel i 8 Dage. Tiltalte Niels Christian Christensen bor til Aalborg Amts Fattigkæsse bode 10 Rdl. Tiltalte Jens Madsen bor derhos i Erstatning til Huusmand Morten Christensen betale 2 Mk. Saa bør og samtlige Tiltalte, hver for sit Vedkommende, udrede Actionens Omkostninger, og derunder hver $\frac{1}{3}$ af de ved Underretsdommen bestemte Salairer, samt af de Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Kühnel og Morville, tilkommende Salairer, der bestemmes til 8 Rdl. for hver. Den idømte Bøde og Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesteret's Dom.

I Genhold til de i den indaankede Dom for Jens Madsens Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Justitsraad Bunken for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indaankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Jens Madsen for Tyveri samt Modstand og Fornærmelse imod Politiet. . .

Hvad først Tiltalte Jens Madsen angaaer, er det ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at da han den 11te Mai f. A. om Eftermiddagen opholdt sig i Medtaltte Bachs Værtshuus og der sad ved Siden af Huusmand Morten Christensen, der maa antages at have været temmelig beruset, tilvendte han sig en denne tilhørende Tobakspibe med Sølveflaag af Værdi 2 Rdl. Efter Tiltalte Madsens Forklaring var han ved denne Leilighed noget besjænknet, og han vil derfor ikke usigtigt kunne erindere Omstændighederne, under hvilke han tilvendte sig Piben, og navnlig om han tog Piben paa Bordet eller — saaledes som det efter Besigtigelses og et tilstedeværende

Widnes Forklaringer maa antages — ud af Westjaalnes Frakkelomme, men efter Sagens øvrige Oplysninger er der ingen Grund til at antage, at Tilstalte ved den ommeldte Feilighed har været beruset i nogen betydelig Grad.

Tobakspiben er i en noget beskædiget Tilstand udleveret til Westjaalne, der har paastaet sig tilkjendt 2 Mk. i Erstatning.

Forsaauidt de Tilstalte Jens Madsen og N. Chr. Christensen ere sigtede for Modstand mod Politiet og Forstnævnte tillige for Fornærmelse imod Politiet, er det paa samme Maade godtgjort, at da Madsen samme Dag, som han havde begaaet det ommeldte Tyveri, blev anholdt og af Arvefforvarer Brandt, der var iført Antiumiform og fungerede som Politibetjent, ført til Politicoitoret, i hvilken Anledning endeel Mennesker vare samlende sammen om dem, forlangte Tilstalte N. Chr. Christensen — efter hvis Forklaring Madsen kort forinden sin Anholdelse havde fortalet ham, at han uskyldig var mistænkt for at have sjaalet en Pipe — at tale med Madsen, og da Brandt nægte ham dette, greb Christensen fat i Madsen for at drage ham fra Brandt, og dette gjentog Christensen flere Gange paa Veien til Politicoitoret. Medens Brandt og Madsen vare paa Politicoitoret, stod N. Chr. Christensen tilligemed endeel Andre i Porten til den Gaard, hvor Politicoitoret var, for at afvente Udfaldet af Madsens Anholdelse, og da derefter Brandt kom ned i Porten med Madsen for efter Ordre at føre denne til Tinghuset, samlende atter endeel Mennesker sammen om dem, ligesom ogsaa N. Chr. Christensen igjen tog fat paa Madsen for at trække ham fra Brandt, og da denne derpaa hævde sin Stof og sagde, at de skulde gaa bort, greb N. Chr. Christensen fat i Brandts Arm, idet han paany forlangte at tale med Madsen og tillige efter Brandts Forklaring fordrebe, at denne skulde vise sit Politiskilt. Omtrent samtidigt hermed vendte Madsen sig ogsaa om imod Brandt, og idet han sagde „hvad vil Du“, greb han Brandt i Bryllet, dog uden isørigt at tilføie ham nogen personlig Overlast. Uagtet Brandt derefter viste sit Politiskilt frem, kunde han dog ikke trænge sig igjennem Porten, men maatte vende tilbage til Politicoitoret med Madsen, og efterat han der havde faaet Assistance, blev Madsen bragt til Tinghuset uden videre Modstand fra de Tilstaltes Side.

Efter Brandts Forklaring var det ikke — som han har udtrykt sig — „med vred Haand“ at N. Chr. Christensen tog fat paa ham, og et tilseebærende Vidne har afgivet samme Forklaring og tilføiet, at det troede, at det kun var Christensens Hensigt at tale Brandt til Rette, idet Brandt nemlig efter Vidnets Forklaring ved den ommeldte Feilighed tilskyndende var meget alarmeret over den Modstand, der vises ham. Tilstalte N. Chr. Christensen har isørigt forklaret, at han ved den ommeldte Feilighed ikke var ganske ædru.

Efter det Anførte maa det saaledes antages, at de Tilstalte Madsen og N. Chr. Christensen, der ikke tidligere have været tiltalte eller straffede, have gjort sig skyldige i Modstand mod Politiet, og for det af dem i saa Henseende udbviste Forhold, der ikke har været forbundet med saadanne Omstændigheder, at det kan henføres under Forordningen af 4de October 1833 § 16, ville de være at ansee med en arbitrair Straf efter Lovgivningens Analogi; Tilstalte Madsen

vil derhos være at ansee med Straf for 1ste Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, og findes Straffen efter Sagens Omstændigheder passende at kunne fastsættes for Madsen i det Hele til 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, og for N. Chr. Christensen til en Bøde af 10 Rdl. til Aalborg Amts Fattigkasse. Tilfalte Madsen vil derhos have at betale 2 Mk. i Erstatning til Huusmand Morten Christensen“.

Mandagen den 30te Juni.

Nr. 40. **Directionen** for Creditforeningen af Grundeiere i de danske Østifter (Justitsraad Bunchen)

contra

Helsingørs Kjøbstads Skifteret, som behandelende Boet efter afdøde Regimentsskirurg **Kolpin Ravn** og efterlevende Enke (Jugen), angaaende Spørgsmaalet om Gitanternes Berettigelse til at erholde nogle Bankhæftelsesobligationer, vedkommende en Boet tilhørende Eiendom, qvitterede til Udsettelse af Pantebogen.

Helsingør Kjøbstads Skifterets Decision af 5te Mai 1860: „Den af Creditforeningen af Grundeiere i de danske Østifter nedlagte Paaastand paa at erholde de dette Bo tilhørende for Bankhæftelsen i Eiendommen Nr. 13 A og B udstedte Obligationer qvitterede til Udsettelse af Pantebogen kan ikke tages til Følge“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de Juli 1861: „Den paaanfede Skiftedecision bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten betale Gitanterne, Directionen for Creditforeningen af Grundeiere i de danske Østifter, til de Indskævnte, Helsingørs Skifteret, der behandler Boet efter afdøde Regimentsskirurg Kolpin Ravn og efterlevende Enke, med 25 Rdl., der udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Da det ved Auctionsconditionerne for Salget af den i den indanfede Dom omhandlede Eiendom er fastsat, at Kjøberen uden Afgang i Kjøbesummen skal indfri eller overtage og fra 1ste April 1858 forrente de ommeldte Bankhæftelser, og Creditforeningen ved Auctionen ei herimod har gjort Indsigelse, men indskrænket sig til blandt Andet mod Boet at tage en ei i rette Tid benyttet Reservation af at fordrø Erstatning, maa Foreningen, der har gjort Bud paa Eiendommen og i Genhold dertil ladet sig den udlægge, ansees bunden til at indfri eller overtage samt forrente Hæftelserne, som i Conditionerne fastsat. Som Følge heraf vilde der, selv forudsat, at der kunde tilkomme Creditforeningens

Pantefordring i Eiendommen Fortvinsret fremfor disse Bankhæftelser, herpaa i alt Fald kun kunne være støttet en Fordring om, at disses Indfrielse skulde stee ved Liquidation i Foreningens Tilgodehavende, saa at den kun for dette Restbeløb kom til at concurrere i Boets øvrige Masse, hvorimod den af Citanterne fremsatte Paastand, der gaaer ud paa, at Foreningen skulde fjendes berettiget til uden Wederlag at erholde de for berørte Bankhæftelser udstedte Obligationer quitterede til Udsettelse af Pantebogen, idet Foreningen ved Siden heraf skulde bevare sin hele Fordring mod Boet, maa ansees ubesoiet. Iøvrigt findes den fra Citanternes Side fremsatte Formening om Bankhæftelsernes Ughldighed ligeoverfor Creditforeningens Pantefordring ifølge de i Dommen anførte Grunde, der i det Væsentlige billiges, og idet der efter de foreliggende Oplysninger, navnlig om Tiden, da det Laan, hvorfra Foreningens Fordring hidrører, blev ansøgt og indrommet, ikke kan lægges nogen Vægt paa Citanternes Argumentation fra den i § 3 i Foreningens Statuter indeholdte Bestemmelse betreffende Bankhæftelser, ikke at kunne gives Medhold.

I Henhold hertil — og med Bemærkning, at der, da de af Citanterne ifølge Bevilling for Høiesteret fremlagte nye Documenter ikke med lobligt Varsel ere forkyndte for Modparten, ikke ved Sagens Paa-fjendelse vil kunne tages Hensyn til dem — bliver Dommen, hvis Bestemmelse om Processens Omkostninger ogsaa billiges, at stadfæste.

Thi fjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betale Citanterne 5 Rdl.

Den indanfede Doms Præmisser lyde saaledes: „Efter Stævning af 26de Juni s. A. er der af Citanterne, Directionen for Creditforeningen af Grundeiere i de danske Østifter, forelagt Overretten til Prøvelse en af Helsingørs Skifteret i afgangne Regimentssirurg Kølpin Navns og efterlevende Enkes Bo den 5te Mai næstforhen aflagt Decision i en Dispute mellem Citanterne paa den ene og den i Boet antagne Curator paa den anden Side, betreffende, hvorvidt bemeldte Forening er berettiget til at erholde de Boets Eiendom Nr. 13 A & B paa Strandgaden i Helsingør vedkommende Bankhæftelsesobligationer til Beløb 785 Rdl. 95 Sk. quitterede til Udsettelse af Pantebogen, hvilket ved den nævnte Decision er nægtet.

Foreløbigen bemærkes, at afsøde Kølpin Navn ved Skjøde af 26de Januar 1848, tinglæst den 31te s. M., erholdt nyssævnte Eiendom overdraget, og fulgte da med samme de, som det i Skjødet hedder, indfrieede Bankhæftelsesobligationer, forsynede med Transport til ham, hvilke Obligationer, efter hvad der under

Sagen er in confesso, fra den Tid af have været i hans Eie, ligesom de endnu eies af hans Vo. Den 20de October 1851 indgav han til Creditforeningens Direction en Begjæring om et Laan; i denne Begjæring, der ledsagedes af hans Skjøde samt af en Panteattest, oplyste han, at Foreningen vilde faae Pant næstefter 10,000 Rbl., for hvilke der var givet Vresunds Toldkammers Fattigtaske 1ste Prioritet i Eiendommen, og indbrømmede Foreningen ham derefter et Laan stort 6,800 Rbl., hvorfor han den 19de December s. A. udstedte sin Obligation med Pant næstefter bemeldte 10,000 Rbl., og blev denne Obligation tinglyst den 22de j. M. Efterat Navn senere ved Døden var afgaaet og hans Vo taget under Skiftebehandling, blev der under 18de August 1858 afholdt 4de Auction over den ovennævnte, Voet tilhørende faste Eiendom efter Conditioner, hvis § 5 lød saaledes: „De paa Eiendommen hvilende Bankhæftelser til Beløb 785 Rbl. 95 St., der ere indfrieede med ceberede Obligationer af 7de Marts 1835, vil Kjøberen have at indfrie eller at overtage og forrente fra 1ste April d. A. i Overensstemmelse med nævnte Obligationers Indhold, dog uden Afgang i Kjøbesummen“. Under Auctionen lod Creditforeningen møde og — næst i videste Omfang at reservere sin Ret, navnlig til Erstatning hos Voet og vedkommende Rets skriver for det Tab, Foreningen maatte komme til at lide derved, at Pantet bebyrdes med bemeldte hverken i Navns til Foreningen udstedte Obligation eller i Tinglysningspaategningen nævnte Bankhæftelse — byde paa Eiendommen med 10,000 Rbl., hvilket Bud, der blev det høieste, approberedes af Skifteretten, af hvem Eiendommen derefter er bleven ublagt Creditforeningen. Ved Eiendommens Salg var saaledes kun 1ste Prioritet bleven dækket. Dette motiverede Titanterne til i Voet at nedlægge Paastand om at gives Udlæg som Haand- skriftscreditor saavel for deres ikke erholdte Pantefordring som for den ommeldte Bankhæftelses Beløb, ligesom de, efterat denne Paastand, forsaavidt Bankhæftelsen angik, ved Skifterettens Decision af 1ste Marts 1859 var forkastet, forbi den, som fremkommen efter det i Voet udstedte Proclamas Udløb, maatte anses præcluseret, nu under nærværende Sag, som ovennævnt, paastode de paagjældende Bankhæftelsesobligationer quitterede til Udslettelse af Pantebogen.

Efterat en af Voets Curator nedlagt Paastand om Afvisning af dette Søgmaal som en formeentlig res judicata, idet han nemlig anfaae Gjenstanden for nærværende Sag i sit Væsen at være den samme som den ved Decisionen af 1ste Marts 1859 afgjorte, ved Skifterettens Kjendelse af 21de Januar s. A. var nægtet Medhold, blev Spørgsmaalet procederet i Realiteten og decideret ved den Overretten nu til Prøvelse foreliggende Kjendelse af 5te Mai s. A. Her for Retten have Titanterne inhæreret deres Paastand i 1ste Instants og i Overensstemmelse dermed paaستاet den indankede Decision forandret, hvorimod den paa Voets Vegne i Genhold til Placat af 20de Januar 1841 indstævnte Skifteret har nedlagt Paastand om, at Decisionen stadfæstes.

Til Støtte for deres formeentlige Berettigelse til at erholde Bankhæftelsesobligationerne quitterede til Udslettelse have Titanterne blandt Andet anført, at Directionen, da Navns skriftlige Begjæring om Laan hos Foreningen udtrykkelig tilbød Pant næstefter 10,000 Rbl., da den med Begjæringen indsendte Panteattest

Intet indeholdt om nogen paa Eiendommen hvilende Bankhæftelse, og da Navns ligeledes medfulgte Stjøde viste, at bemeldte Hæftelse var indfriet, udbødenigen maatte holde sig overbeviist om, at ingen sliq Byrde længer hvilede paa Eiendommen, hvortil endnu kommer den Omstændighed, at der ikke ved Tinglæsningen af Navns derefter til Foreningen udstedte Panteobligation, hvori heller ingen Bankhæftelse var omtalt, i saa Henseende af Retskriveren blev gjort nogen Bemærkning. Ligesom Navn ved ikke at omtale bemeldte Hæftelse formeentlig maa være gaaet ud fra, at de for denne udstedte Obligationer, da de eiedes af ham selv, i Forhold til Foreningen vare uden Betydning, saaledes vilde han i alt Fald, hvis det i hans levende Live var blevet bekendt, at Hæftelsen endnu henstod uudslettet i Pantebogen, efter Citanternes Formenting have været pligtig at foranstalte den udslettet, og denne Forpligtelse antages nu at maatte paahvile hans Vo, der ikke kan eie Hæftelsesobligationerne med større Ret end han selv. Skulde dette formeentlig saavel i Lovgivningen som i contractsmæssig Forpligtelse samt Sagens Natur begrunde Resultat kunne omstødes, maatte der senere være passeret Noget mellem Foreningen og Voet, hvoraf saadant kunde uledes; men dette skal ikke være sleet; thi forsaavidt det fra Voets Side er paaveraabt og i den indankede Decision tillagt Betydning, at Citanterne have som Høifsbydende ved den over Eiendommen afholdte 4de Auction ladet sig samme udlægge efter Auctionsconditionerne, i hvis Følge Kjøberen skulde indfrie eller overtage Bankhæftelsen uden Afgang i Kjøbesummen, henvise Citanterne i saa Henseende til den ovennævnte af dem forinden Auctionen derimod tagne Reservation. Og naar Skifteretten i sin Decision har meent, at Citanterne, hvis deres Paastrand toges til Følge, vilde faae Mere, end der kunde tilkomme dem, nemlig, foruden Udsigt til ved den endelige Repartition i Voet mulig at opnaae Dækning af deres Forbring efter Panteobligationen, ogsaa Fritagelse for isølge Auctionsconditionerne at betale Bankhæftelsens Beløb 785 Rdl. 95 Sk., er det herimod fra Citanternes Side gjort gjældende, at selv om de bleve dækkede for deres Tilgøbehavende efter Panteobligationen, Noget, hvorom der imidlertid ikke kan være Tale, da Voet, som selve Skifteretten bekendt, i høi Grad er fallit, vilde de dog aldeles ikke derved erholde Mere, end hvad der tilkom dem, idet de ikke fordrø Bankhæftelsesobligationerne udsøberede som Eiendom, men blot paaftaae dem quitterede til Udslettelse.

Overretten skjønner dog ikke bedre, end at Skifterettens i den indankede Decision statuerede Resultat er det rette. Da nemlig Bankhæftelsen ikke er nogen contractmæssig Pantegjæld, men en de faste Eiendomme umiddelbart ved Lovgivningens Bydende paalagt Behæftelse med Prioritet endog fremfor kongelige Skatter, og som saadan nyder en stiltiende legal Panteret, der gaaer forud for alt contractmæssig Pant og forudsættes at hvile paa Eiendommen, indtil det Mødsatte godtgjøres, vare Citanterne ei berettigede til at forstaae Navns Tilbud om at give dem Prioritet næstefter en tidligere contractmæssig Pantegjæld saaledes, at de skulde have Prioritet fremfor Bankhæftelsen, og heller ikke vare de efter Panteatteften beføiede til at antage, at Bankhæftelsen var indfriet, da saavel Atteften som Navns Raanebegjæring kun kunde statueres at angaae de contractmæssige Behæftelser.

Saameget mindre kunde Titanterne antage, at Bankhæftelsen var indfriet saaledes, at den ei længer hvilede paa Eiendommen quæst., som de have indrømmet, at de af det Begjæringen medfulgte Skjøde have seet, at bemeldte Hæftelse kun var indfriet med cederede Obligationer. Ligesaa lidt kan Ravn siges ved sin Obligation af 19de December 1851 at have givet Titanterne Pant fremfor Bankhæftelsen, thi han har kun givet dem Pant næstefter en anden contractsmæssig Gjæld, saa at de altsaa maa staae tilbage for de Panterettigheder, der gaae forud for enhver contractmæssig Gjæld. Hertil kommer som Beviis for Bankhæftelsens uforandrede Vedbliven, at den endnu staaer udslettet i Pantebogen og sølgelig endnu hviler paa Eiendommen, og hvorledes end Forholdet havde været, hvis Ravn havde levet og Eiendommen da var realiseret paa den Maade, som nu er skeet, saa er det dog vist, at Bankhæftelsesobligationerne nu ved hans Død ere gaaede over til Voet som et Activ for dette og med vedvarende Prioritet i Eiendommen fremfor Panthaverne, og Voet har sølgelig været berettiget til at opstille den Forbring i Auctionsconditionerne, at Kjøberen skulde overtage Bankhæftelsen, hvad Titanterne ogsaa forsaavidt synes at have erkjendt under Auctionen, som de egentlig have indskrænket deres ved denne Leilighed tagne Reservation til et Forbehold af Erstatning hos Voet eller Retsfriveren, men ikke urgeret paa, at Bankhæftelsen ei længer eksisterede.

Men naar efter det Ovenangførte saaledes Ravn hverken i sin Begjæring til Titanterne om Raad har tilstaaet dem Pant fremfor Bankhæftelsen, som maatte formodes at hvile paa Eiendommen, indtil det Nedsatte godtgjordes, eller ved sin Obligation af 1851 har givet saadan Panteret, og Bankhæftelsen berhos, som uds bemærket, eksisterer og tilhører Voet efter Ravn, saa kunne Titanterne ikke have uoget retligt Krav paa, at omtævnte Bankhæftelse skal udslettes af Pantebogen, men maa derimod overeensstemmende med Auctionsconditionerne indfrie eller forrente samme.

Ibet den indtænkte Skjødedecision saaledes bliver at stadfæste, ville Processens Omkostninger, hvorom der fra begge Sider er nedlagt Paastrand, efter Omstændighederne være at erstatte de Indstævnte af Titanterne med 25 Rdl.

Behørigt stemplet Papir har været forbrugt“.

Nr. 36. Vinhandler **Edw. C. Hagen** (Zugen)
contra

Landslover- samt Hof- og Stadsretsprocurator **Larsen** som Mandataricus
for Handelskuset **Larøe & Koef** (Zugen).

Høiesterets Dom.

Titanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale fiirsindstyve Lod Solv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Dvitte-

ring, at bemeldte 80 Lod Sølvs ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale.

Nr. 200.

Advocat Brock

contra

Peder Nielsen (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Kjøge Kjøbstads Extrarets Dom af 13de Marts 1862: „Tiltalte, Arrestant Peder Nielsen, bør paa Livstid hensættes til Strafarbejde i Tugthuset. Saa betaler han og alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, hvoriblandt Salarium til Actor, Procurator Sørensen i Roeskilde, og til Defensor, Procurator Glæiser, hver 5 Rdl., foruden Diæter til Forstnævnte efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de Mai 1862: „Arrestanten Peder Nielsen bør hensættes til Tugthuusarbejde for Livstid. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Bytingssdommen ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Beyer og Lihme, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Peder Nielsen, der under nærværende fra Kjøge Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag sigtes for Tyveri, er ved egen Tilstaaelse og de isvrigt tilveiebragte Oplysninger tilstrækkeligt overbevist om at have gjort sig skyldig i denne Forbrydelse, idet han under et Ophold paa et Værtshuus i Kjøge i Januar Maaned dette Aar hemmeligt har tilbendt sig en Arbejdsmand Anders Christiansen tilhørende, til 9 M. vurderet graa Sommerfrakke, der var ophængt bag ved en Dør i en anden Stue, end den, hvori Besjaaerne bejandt sig. Frakken, som Arrestanten havde solgt for 1 Rdl., er kommen tilstede og tilbageleveret Besjaaerne, der har frasælbt yderligere Krav paa Erstatning.“

Da Arrestanten, der er langt over criminel Pavalber, tidligere er straffet ifølge Kjøbenhavns Politirets Dom af 19de November 1836 for Tyveri med

Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ifølge Høiesterets Dom af 3die October 1837 for samme Forbrydelse med Forbedringshuusarbeide i 2 Aar, ifølge Kjøbenhavns Criminal- og Politirets Dom af 8de Mai 1847 for Vebra-geri med samme Straf i 4 Aar, samt endelig ifølge nysnævnte Rets Dom af 4de October 1853 for 4de Gang begaaet Tyveri i Henhold til Forordningen af 11te April 1840 § 16 med Tugthuusarbeide i 8 Aar, er han nu rettelig ved den indante Dom anseet efter bemeldte Forordnings § 17 for 5te Gang be-gaaet Tyveri med Strafarbeide paa Livstid, og da Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensor ved Underretten tillagte Salairer, ligeledes villiges, vil bemeldte Dom være at stadfæste, dog at den i sammes Conclusion bragte Udtryksmaade: „at hensættes til Strafarbeide i Tugt-huset“, vil være at forandre til: „at hensættes til Tugthuusarbeide“, i hvilken Henseende der altsaa vil være at give en ny Conclusion“.

Nr. 192.

Justitsraad Buntzen
contra

Carl Ludvig Reimer (Defensor Salicath) og **Johanne Marie
Tørgensen** (Defensor Brock),

der tiltales for Indbrud eller Deelagtighed deri, Tyveri, Hæleri, Løs-gængereri og Betsleri.

Daag Herreds Extrarets Dom af 21de Febr. 1862: „Arrestanten, Snekkersvend Carl Ludvig Reimer bør hensættes til Tugthuusarbeide i 10 Aar og Arrestantinden Johanne Marie Tørgensen til Forbedrings-huusarbeide i 3 Aar. Saa bør de og in solidum betale i Erstatning til Huusmand Morten Nielsen af Kirkebojby Mark 17 Rdl., til Huus-mand Mads Christensen af Grøstebjerg 2 Rdl. 2 Mk. og til Huusmand Lars Sørensen af Langaa Mark 1 Rdl., samt ligeledes in solidum udrede alle af deres Arrest og denne Action lovligt flydende Omkost-ninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Gornsen, 8 Rdl., og til hver af Defensorerne, Procuratorerne Møller i Middelfart og Møller i Bogenfse, 5 Rdl. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i sin Heelhed at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6te Mai 1862: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne, Cancelliraad d'Anchamps samt Herforth og Mouge, betale Arrestanterne Carl Ludvig Reimer og Johanne Marie Tørgensen in solidum 8 Rdl. til hver. De idømte Erstatninger at udrede inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dom-men i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, mod hvilke intet Væsentligt findes at erindre, kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen, Statsraad Salicath og Advocat Brock for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Baag Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Carl Ludvig Reimer og Arrestantinden ugift Fruentimmer Johanne Marie Jørgensen for Indbrud eller Deelagtighed deri, Tyveri, Hæleri, Væsgængeri og Væleri.

Arrestanten Reimer maa ved egen med hvad der igrøvrigt er oplyst stemmende Tilstaaelse ansees overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forbrydelser:

Da han den 24de Juli f. A. i Følgeskab med Arrestantinden paa Veien fra Kirkesøby kom til Morten Nielsens isoleret paa Kirkesøby Mark liggende Huus, brød han, efterat have forbisstet sig om, at Beboerne ei vare hjemme og medens hun passede paa, at han ikke skulde blive overrumplet, ind sammesteds, idet han ved et Tryk med Haanden og Knæet sprængte den mod Veien vendende Dør, ligesom han, da han ikke ad denne Wei kunde komme længere end i Forstuen, begav sig til den modsatte Side af Huset, hvor han ligeledes sprængte Kjøkken-døren og, efterat have baaet sig Afgang til de beboede Værelser, borttog af en i Storstuen henstaaende uafslaaet Dragkiste en Strikketugle med 17 Rdl. i samt et uldent Tørklæde. Ruglen og Tørklædet, som Arrestanten gav til Arrestantinden, ere under Sagen komne tilstede og vurderede til respective 2 Mk. og 16 Mk. Hvad de 17 Rdl. angaaer, som Arrestanterne i Forening have andendt deels til fælles Underhold, deels til Kjøbet af en Kjøte til Arrestantinden, har Bestjaalne forlangt disse erstattede.

Da han den 5te Juli 1860 var kommen ind for at betle i Stuen hos Boelsmand Lars Mogensen paa Nørrebroby Mark, tilvæbte han sig her et paa Væggen hængende til 10 Rdl. vurderet Sølv Lommenhr, som imidlertid er kommet tilstede og afleveret til Tieren i usforringet Stand.

Samme Sommer har Arrestanten hos Boelsmand Niels Jørgensen mellem Høiby og Bramstrup, hvor han ligeledes var kommen ind for at betle, men Ingen traf i Stuen, sat sig i Besiddelse af en i en uafslaaet Skabstufte hentliggende til 8 Sk. vurderet Pengepung med 9 Rdl., hvilke Penge han deels forærede til, deels forbrugte i Selskab med Arrestantinden, men har den Bestjaalne skafaldet Krav paa Erstatning.

Samme Sommer fravæbte fremdeles Arrestanten en paa Langaa Mark boende Huusmand Lars Sørensen, til hvis Beboelseskædelighed han stoffede sig Afgang ved at aakne Døren med et løst Haandgrib, som var aftaget og henlagt ovenover den, et Schawl og et Silkeforklæde, som han forærede Arrestantinden.

Skabet, der er vurderet til 3 Rdl., er kommet tilstede og tilbageleveret sammes Eier, der for Silkeforklædet, som er vurderet til 1 Rdl., har fordret Erstatning.

Endvidere har han bemeldte Sommer, uden at de nærmere Omstændigheder herved have kunnet oplyses, frafjålet Huusmand Niels Andersen af Rynkeby Mark 2 til 1 Rdl. vurderede Silkeforklæder, der ere komne tilstede og tilbageleverede deres Eier.

I Sommeren 1861 frafjål han Gaardmand Lars Andersen i Boistrup, af hvem han betlede, en paa en Hylde i Stuen henliggende Psalmebog af Værbi 1 Rdl., hvilken han pantsatte, men som atter er kommen tilstede, og Indsidder i Hundeslev Knud Hansen en Species, som han udtog af en i dennes Stue, hvor Beboerne et Diebtik havde ladet ham være alene, henstaaende Uffe, hvilke Penge han forbrugte i Forening med Arrestantinden. Med Hensyn til det sidstnævnte Tyveri er Krav paa Erstatning frasaldet.

Ogsaa har Arrestanten til forskjellige Tider paa Markerne opgravet Kartofler og bemagtiget sig paa Veien gaaende Fjærkreaturer, hvilke han har fortæret i Forening med Arrestantinden, uden at det har kunnet oplyses nøiagtigt, i hvilket Omfang disse Tyverier ere begaaede.

Fremdeles er det oplyst, at Arrestanten, uanseet et ham den 13de Marts s. A. til Nyborg Kjøbstads Politiprotocol givet Tilhold om at søge lovligt Erhverv og hver Lørdag at melde sig paa Politikammeret for at godtgjøre Saadant, den 15de s. M. uden Tilbællelse har forladt Byen og senere drevet om paa Landet i Fyen i Følge med Arrestantinden og ernæret sig ved Betleri.

Endelig har han gjort sig skyldig i Hæleri, idet han af Arrestantinden har modtaget og i Forening med hende forbrugt Penge og Fødevarer, som han vidste, at hun havde frafjålet.

For de af Arrestanten, der er født den 6te Februar 1814 og for 1ste, 2den og 3die Gang forøvet Tyveri respective ved Nyborg Kjøbstads Ertrarets Dom af 20de April 1839, Høiesterets Dom af 22de April 1841 og Odense Kjøbstads Ertrarets Dom af 20de Februar 1850 er anseet med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, 1 Mars Forbedringshuusarbeide samt 6 Mars Fæstningsarbeide, ligesom og for 1ste, 2den og 3die Gang begaaet Betleri respective ved Salling Herreders Politirets Dom af 20de October 1858, Skovby Herreds Ertrarets Dom af 23de August 1859 og Sunds Gudme Herreders Politirets Dom af 6te September 1860 med 3, 6 og 6 Maaneders Arbeide i Odense Tvangsarbeidsanstalt, begaaede og ovenfor refererede Forbydelser og Forseelser vil han nu være at ansee for 4de Gang forøvet Tyveri tilbeds forbundet med Indbrud, for Hæleri, Løsgænger, Betleri med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 16, cfr. § 12, 1ste Membrum, og § 22, og findes Straffen ved den indbællende, den 21de Februar sidstleden assagte Dom retteligen at være fastsat til 10 Mars Lugthuusarbeide, hvori den Straf vil være absorberet, som han ellers vilde have forkyldt efter Lov af 3die Marts 1860 § 1, cfr. § 5.

Hvad dernæst Arrestantinden Johanne Marie Jørgensen angaaer, da er det ligeledes ved hendes, med hvad der isvrigt foreligger stemmende Tilstaaelse

oplyst, at hun siden Foraaret 1861 har drevet om i Selskab med Arrestanten Reimer, ernærende sig ved Betleri, ligesom hun, efter hvad ovenfor er anført og isvrigt af hende tilstaaet, har gjort sig skyldig i Hæleri med Hensyn til flere af hans Tyvekoster og navnlig af ham modtaget og beholdt baade Penge og Klædningsstykker, som hun vidste vare sjaalne. Paa samme Maade er det beviist, at hun har været meddeelsagtig i det ovennævnte af Reimer den 24de Juli f. A. paa Kirkesjøby Mark forøvede Indbrudstyveri, fremdeles at hun den 21de Juli f. A. har frafjaalet Hunsmand Mads Christensen ved Grøstebjerg, medens hun opholdt sig i dennes Hus, en i en Vordstufte liggende Pengepung med 14 Mk., hvorfor Cieren har gjort Krav paa Erstating, og endvidere en Kone i et Hus paa Frunderup Mark nogle Victualier af Værdi 20 Sk. Endelig har hun vedgaaet at have tilligemed Reimer til forskjellige Tider og Steder opgravet Smaaquantiteter af Kartofler paa Markerne samt af og til bemægtiget sig levende paa Veien gaaende Hjørkreaturer.

Arrestantinden, der er født den 24de September 1833, er ved Høiestrets Dom af 29de Juni 1860 for Betleri anset med 1 Uges simpelt Fængsel, og vil hun, efter hvad der ifølge det Ovenansførte her under Sagen er hende overbeviist, nu være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, § 21, jfr. § 12, 1ste Membrum, og § 22, og stjønnes Straffen efter samtlige Omstændigheder at kunne fastsættes til den ved den indantebe Dom bestemte, nemlig 3 Aars Forbedringshuusarbeide, hvori den Straf, som hun ellers vilde have forskyldt efter Loven af 3die Marts 1860 § 1, jfr. § 3, vil være absorberet.

Ligesom derfor den her i Sagen affagte Underrettsdom vil være at stadfæste, hvad de begge Arrestanterne idømte Straffe angaaer, saaledes vil det Samme være at statuere med Hensyn til de Erstatingsbetsb, som det er paalagt dem at udrebe, og da bemelte Doms Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger, som Arrestanterne ere tilpligtede at betale in solidum, ligeledes tilliges, vil Dommen i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 196.

Justitsraad Bunghen
contra

Edwin Williams (Defensor Salicath),

der tiltales for Løsgængerri.

Christiansteds Politirets Dom af 8de Marts 1862: „Tiltalte Edwin Williams bor at henfættes til Straf af Tvangsarbeide i eet hundrede og to og tredive Dage. Alt efterkommes under Udferd efter Loven“.

Den Vestindiske Landsøverrets Dom af 2den April 1862: „Politiretsdommen bor ved Magt at stande, og bor Arrestanten Edwin Williams udrede samtlige af Actionen lovligt flydende Omkostninger. Alt efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indaafede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tilstalte 8 vestindiske Daler til hver.

I den indaafede Doms Præmisjer hedder det: „Arrestanten Edwin Williams, der ved Christianheds Jurisdiction's Politiretsdomme af 20de October 1853 og 7de Februar d. A. er anseet respective for 1ste og 2den Gang begaaet Løsgængeri, er efter udstaaet Straf paany givet Tilhold i Overeensstemmelse med Anordningen af 18de August 1853 § 2 om at søge fast Tjeneste, men har modvilligen undladt at holde sig Paalaget efterrettelig, idet han har paastaet ikke at ville søge fast Tjeneste, men arbejde som Sjouer, uagtet det gjentagne Gange er betydet ham af Politimesteren, at han ikke kan erholde det dertil fornødne Paa, fordi han, som derhos er yderst driffalsig, ikke holder sig de for denne Næringsvei gjældende Bestemmelser efterrettelig.

Han er derfor nu ved Politirets Dom af 5de Marts d. A. rettelig anseet for 3die Gang begaaet Løsgængeri, og findes Straffen i Henhold til bemeldte Anordnings § 8 paesende bestemt til Tvangsarbejde i 132 Dage. Dommen vil derfor være at stabsjætte med Tilføiende, at Arrestanten vil have at udrede Actionens Omkostninger“.

Nr. 210.

Statsraad Salicath

contra

Mads Andersen (Defensor Bungen),

der tiltales for bedrageriff Forhold.

Bedelsborg Birk's Eytretets Dom af 5te Marts 1862: „Arrestanten Mads Andersen af Holme bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar og udrede i Erstatning til Teglmester Jens Hansen Pederfen 6 Rdl., samt betale alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Møller, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Schmidt, 4 Rdl. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de Mai 1862: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Winther og Rothe, betaler Arrestanten Mads Andersen 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Institutsraad Bungen for Høiesteret betaler Taltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Bedelsborg Birk's Extraret hertil indankede og imod Arrestanten Mads Andersen for bedrageriff Forhold anlagte Sag er Arrestanten ved egen med det isvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbeviist, omtrent i Begyndelsen af December f. A. af Teglmester Jens Hansen Pedersen, hvis Kiste ikke var forsynet med Laas, medens Arrestanten havde Nøgle til sin, at have modtaget i Forvaring en uafslaaet Trakasse, hvori blandt Andet en Halvhundredebalerjebdel. Efterat Arrestanten den 5te Januar d. A. havde foreviist denne Seddel for Boelsmand Thomas Sørensen, idet han gav sig Mine af at den var hans Eiendom, erholdt han under det ufandsærbige Foregivende, at hans Broder var syg, af sin Huusbond, Gaardmand Rasmus Madsen, hos hvem Teglmester Pedersen ogsaa var i Tjeneste, Tilladelse til at reise til Odense, hvorhen han den 13de f. M. førte med Boelsmand Sørensen, der her byttede Halvhundredebalerjebden for Arrestanten, som af Betsbet laante Sørensen 20 Rdl., hvorimod han forbrugte Resten i Odense, hvorfra han først den 17de f. M. vendte tilbage i sin Tjeneste, hvor han efter den af Pedersen gjorte Anmeldelse strax blev anholdt.

Af det Pedersen af Arrestanten iravendte Betsb har denne under Sagen erklæret sig at være fyldestgjort for 44 Rdl., medens han har paastaet sig de referende 6 Rdl. tilkjendte hos Arrestanten.

Arrestanten, der er sødt den 23de Juli 1825 og ved Kjøbenhavns Criminal- og Politirets Dom af 17de Mai 1853 har været anseet for Bedrageri efter Forordningen af 11te April 1840 § 41 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, samt ved Høiesterets Dom af 1ste November 1854 for samme Forbrydelse efter nysnævnte Forordnings § 50 er idømt lige Straf i 6 Gange 5 Dage, og endelig ved samme Rets Dom af 28de Juli 1859 for Tyveri og Bedrageri efter bemeldte Forordnings § 13, jfr. §§ 44 og 79, har været anseet med 18 Maaneders Forbedringshussarbejde, er saaledes nu ved den indankede Dom retteligen anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 44, jfr. §§ 79 og 15, og da den valgte Straf af Forbedringshussarbejde i 4 Aar saavel som Dommens Bestemmelser om Erstatningen samt Actionens Omkostninger, hvorunder Salairerne til Actor og Defensor for Underretten findes passende bestemte, ligeledes billiges, vil denne saaledes i det Hele være at stadfæste“.

Hermed endte første ordinaire Session.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 22—23.

Den 8de August.

1862.

Forste extraordinaire Session.

Mandagen den 28de Juli.

Nr. 163.

Justitsraad Bungen

contra

Christen Jensen Try (Defensor Brod),

der tiltales for Tyveri eller i alt Fald uhjernet Besiddelse af stjaalne Koster.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 29de Novbr. 1861: Arrestanten Christen Jensen Try bor henføres til to Mars Forbedringshunsarbeide. Saa bor Arrestanten betale denne Actions Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Sand, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Logstrup, 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Viborg Landsøverrets Dom af 24de Marts 1862: „Underretsdømmen bor ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Kühnel og Faber, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at de efter dens Afgivelse fremkomne nye Oplysninger om Tiltaltes mentale Tilstand, navnlig den kongelige Sundhedscollegiums Erklæring af 19de forrige Maaned, bestyrke det i Dommen antagne Resultat, kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Christen Jensen Try for Tyveri eller i alt Fald uhjemlet Besiddelse af sjaalme Kostes.

Det er i denne Henseende oplyst, at Arrestanten har været i Besiddelse deels af et til 1 Mk. vurderet Skjort, som Pigen Johanne Larsen har gjenkjendt som hørende til en hende i August Maaned f. A. fra sjaalme Kjøle, hvoraf den øvrige Deel senere blev funden i Nærheden af hendes Huusbouds Huus, og deels af en til 2 Rdl. vurderet Frakke, hvilken Ungkarl Jacob Larsen har vedkjendt sig som en, der i Slutningen af Juli eller i Begyndelsen af August Maaned f. A. blev fra sjaalme ham paa en Tid, da Arrestanten, efter hvad han senere har erfaret, havde været der i Sognet. Ligesom nu saavel Johanne Larsen som Jacob Larsen have aflagt behørig Tilhjemlingsed, saaledes have de ogsaa hver for sig med Vidner godtgjort deres Eienbomsret til de nævnte Kostes, og idet der intet Hensyn vil kunne tages til Arrestantens af intetsomhelst Datum bestrakte Foregivende om, at have tilkjøbt sig Skjortet af en gammel Kone, der gif og solgte Hvedebrød, og Frakken af en Karl, der sagde at han var fra Braa, maa saaledes Betingelserne for det ved Lovens 6—17—10 og 11, jfr. Forordningen af 8de September 1841 § 6, hjemlede Beviis ansees at være tilstede med Hensyn til de omhandlede Gjenstande.

Arrestanten, der er cirka 60 Aar gammel, har — foruden to Gange at have været straffet for Vekleri — i Aaret 1845 været straffet for Tyveri med 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, og ifølge Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 28de September 1859 for den nævnte Forbrydelse, anden Gang begaaet, med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar. Desuden har han 4 Gange været tiltalt for Tyveri og 1 Gang for ulovlig Dmgang med Hitegods, og er hver Gang ved de underordnede Retters Domme tilkjendt Straf af offentlig Arbeide, men ved Højesterets Domme af 26de Mai 1843, 30te November 1848, 23de Mai 1850, 8de April 1851 og 13de Februar 1854 friunden for Actors Tiltale, som det maa antages, fordi hans mentale Forfatning er bleven anseet at være af en saadan Veffaffenhed, at den maatte udelukke Tilvregnelighed, og endvidere er han i en mod ham for Tyveri anlagt Sag ved en Underrets Dom af 22de Januar 1853 friunden for Actors videre Tiltale. Ligesom nu vedkommende Districtslæge under den ovennævnte i 1859 paadømte Sag mod Arrestanten har erklæret, at han ikke kunde skjønne andet, end at Arrestanten ved Udøvelsen af de ham da overførte Tyverier maatte ansees for psykisk tilvregnelig, saaledes gaar samtlige efter Arrestantens Løsladelse af Straffeanstalten afgivne Forklaringer om hans mentale Forfatning ud paa, at Arrestanten ikke lider af nogen Mangel paa sin Forstand, i alt Fald naar han ikke har faaet for meget Brændeviin, og navnlig have under nærværende Sag ikke alene Underdommeren, Netsvidnerne og Arrestforvareren erklæret, at de ikke under Sagen have truffet Spor til Sindsvorvirring hos Arrestanten, men ogsaa Gaardmand Niels Larsen i Hjallerup, hos hvem Arrestanten i Juli og August Maaned f. A. var i Arbeide i henimod 6 Uger, dog ingenlunde stadigt, idet han flere Gange var løbet bort har udsagt, at han i den Tid, Arrestanten saaledes har været hos

ham, ikke har bemærket, at Arrestanten nogenstunde har været forstyrret i Hovedet. Der skjønnes saaledes ikke at være Anledning til at antage, at Arrestanten — der vel har foregivet, at han var daarlig i sit Hoved sidste Sommer, men iøvrigt ikke har paabaabt sig, at han, da han erhvervede sig de ovenfor ommeldte Koster, var beruset — enten for Tiden skulde lide af nogen Sindssygdом eller paa den Tid, de paagjældende Gjenstande bleve sjaaltne eller kom i hans Besiddelse, have bejunden sig i en Tilregnelighed udelukkende Sindstilstand; han vil derfor, idet der ikke findes Føie til at statuere, at han selv skulde have sjaalet de ostmeldte Gjenstande, i Medfør af Forordningen af 11te April 1840 § 25 være at ansee med Straf som for tredie Gang begaaet Hæleri efter den citerede Forordnings § 22, og da den ved Underretssdommen valgte Straf af Forbedringshumsarbejde i 2 Aar efter Sagens Omstændigheder findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste“.

Nr. 212.

Advocat Brock

contra

Christen Jensen, ogsaa kaldet **Christen Birklund** (Defensor Bunken), der tiltales for Tyveri.

Silkeborg Birk's Extrarets Dom af 23de April 1862: „Tiltalte, Arrestant Christen Jensen, ogsaa kaldet Christen Birklund, bør henlægges til Forbedringshumsarbejde i eet Aar, samt udrede Erstatning til Kjøbmand Sabro af Silkeborg 7 Mk. og alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Zielian, 4 Rdl. Rigsmønt, og til Defensor, Procurator Friis, 3 Rdl. Rigsmønt. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 2den Juni 1862: „Underretssdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Møller og Justitsraad Neckelmann, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Justitsraad Bunken for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indanteede Doms Præmisfer hedder det: „Om Arrestanten Christen Jensen, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri, er det ved hans egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaaelse tilstrækkelig godtgjort, at han en Aften i Mørkningen i Januar Maaned d. A. har stjaalet af en paa Torvet i Silkeborg staaende, Meierisforpagter Jensen af Allingskovgaard tilhørende, Vogn et Halvanker fyldt med M, samt ligeledes en Aften formeentlig i samme Maaned et ved Prammenes Ubsosningssted ved bemeldte By henstaaende, Kjøbmand Sabro tilhørende, tomt Sukkerfad. Ankeret med M bragte han hjem til sin Bopæl, hvor Mlet blev forbrugt, og efterat han derpaa havde ubtaget og brændt Bunden af Ankeret for at gjøre det ukjendeligt, falskød han det til en Bødder i Silkeborg, uden at denne dog vilde kjøbe det, hvorimod det forblev henstaaende til Reparation hos Bødderen, hvorefter det er kommet tilstede og i den Tilstand, hvori det fandtes, er vurderet til 5 Mk. og udleveret Cieren, og om Erstatning i Anledning af dette Tyveri er der isvrigt ikke Spørgsmaal under Sagen. Staverne af Sukkerfadet folgte Arrestanten til den fornævnte Bødder for 3 Mk., og har Kjøbmand Sabro paaftaaet sig tilkjendt i Erstatning for Fadet 7 Mk.

For sit foransførte Forhold vil Arrestanten, der tidligere ifølge Lysgaard og Hids Herreders Extrarets Dom af 4de September 1857 har været anseet for 1ste Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 med Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage, nu være at ansee efter bemeldte Forordnings § 13, og da Straffen for ham ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Forbedringshunsarbejde i 1 Aar, og denne Doms Bestemmelser om Erstatningen og Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den være at fastfæste“.

Nr. 214.

Advocat Liebe
contra

Ane Kirstine Elisabeth Hansdatter eller **Hansen** (Defensor Brock),
der tiltales for Tyveri eller Bedrageri.

Aalborg Kjøbstads Extrarets Dom af 25de Marts 1862: „Arrestantinden Ane Kirstine Elisabeth Hansen bør straffes med Forbedringshunsarbejde i 4 Aar, hvorhos hun bør tilsvare alle af Actionen flydende Omkostninger, og iblandt disse Salair til Actor, Procurator Benzen, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Hoegh, 4 Rdl. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Riborg Landsoverrets Dom af 2den Juni 1862: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Kühnel, betaler Arrestantinden 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I
I Salarium til Advocaterne Liebe og Brod for Høiestret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebdet det: „Om Arrestantinden Ane Kirstine Elisabeth Hansdatter eller Hansen, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri eller Bedrageri, er det ved hendes egen Tiltaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligt godtgjort, at hun, der var seilet med Skipper Anders Bauer fra Nykjøbing paa Morøst til Aalborg og undervejs af bemeldte Skipper havde erholdt et ham tilhørende Sølvlonneuhr tillæns til Brug under Reisen, ved Ankomsten til Aalborg den 20de December f. A., da de skulde gaae i Land, besluttede at beholde Uhret i den Hensigt at staffe sig Penge ved enten at pantsætte eller at sælge det, hvorefter hun samme Dag pantsatte Uhret for 4 Mk. hos en Mand i Aalborg, og da hun den næste Dag ved Hjælp af et Laan, som hun erholdt hos en Tjenestekarl sammesteds, havde indløst Uhret, solgte hun det strax derefter til bemeldte Tjenestekarl for 3 Rdl.

Uhret er tilbageleveret Bestjaalne, der har ansat dets Værdi til 10 Rdl.

Arrestantinden, der er født i 1840, har tidligere efter nærværende Rets Dom af 25de October 1858 været anseet for anden Gang begaaet Bedrageri efter Forordningen af 11te April 1840 § 43, jfr. §§ 41, 79 og 13 med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, hvorhos hun senere, foruden gjentagne Gange at være straffet for Løsgængeri og Betleri, har i afvigte Aar været under Tiltale for Tyveri eller Forvanskning af fremmed Gods, uden at hun dog ved den i Sagen assagte Underretsdom herfor blev anseet med Straf.

Efter det Anførte vil Arrestantinden nu for det ovennævnte af hende ubviste Forhold være at ansee for 3die Gang begaaet Bedrageri efter Forordningen af 11te April 1840 § 43, jfr. §§ 79 og 15, med en Straf, der ved Underretsdommen efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes tilliges, vil derfor være at stadfæste“.

Nr. 215.

Advocat Brod

contra

Karen Marie Pedersdatter (Defensor Henrichsen),
der tiltales for Bedrageri og Tyveri.

Randers Kjøbstads Extrarets Dom af 7de April 1862: „Arrestantinden Karen Marie Pedersdatter bør hensesættes til Tugthuusarbejde i 8 Aar og udrede alle af hendes Arrest og Action lovligt flyvende Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Cancelliraad Olsen, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Lemerkhusen, 4 Rdl. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 2den Juni 1862: „Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Oberretten, Procurator Morville og Proceprocurator Tsaacsen, betaler Arrestantinden 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Heinrichsen for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestantinden Karen Marie Pedersdatter for Vefrageri og Tyveri.

I forstævnte Henseende er det ved Arrestantindens egen Tilstaaelse i Forkiøndelse med Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at hun, der tjente Forpagter Abrahamsen paa Clausholm og den 5te Januar d. A. havde faaet Tilladelse til at gaae ud og blive borte til næste Dags Aften, men som derefter var ubeleven af Tjenesten, har den 16de s. M. af en Handelsbetjent hos Kjøbmand Thygesen i Randers faaet ubleveret 1 Rdl. under Foregivende af, at hun tjente hos Abrahamsen og skulde indkjøbe nogle Varer til dennes Kone, men at hun havde tabt sin Pengepung.

For den Nigsdaler, som Arrestantinden saaledes har tilvendt sig og som hun maa antages derefter at have forbrøgt, er Erstatning frasat. Forsaavidt det fremdeles under denne Deel af Sagen er oplyst, at Arrestantinden ved sin Vortgang fra Clausholm har laant nogle Klædningsstykker af nogle Tjenestepiger og, naagt det var forudsat, at Klædningsstykkerne skulde tilbageleveres næste Dag, har beholdt og brugt dem indtil den 29de Januar, da hun sendte dem tilbage tildeels i forringet Tilstand, bliver der, da Arrestantinden for dette Forhold ikke er idømt Straf ved Underretsdømmen og bemeldte Dom alene er appelleret efter hendes egen Begjæring, ikke Spørgsmaal om herfor at paalægge hende Ansvar.

Endvidere er det ved Arrestantindens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at hun, efter i nogle Dage at have opholdt sig hos Smed Herman Granat i Sønder-Borup, har den 25de Januar d. A., medens hun var

alene i Stuen, med en afbrækket Nebekam aabnet en Kommode, af hvilken hun kort iforveien havde seet Smedens Kone udtage Penge, og af en Skuffe i Kommoden tilvendt sig en Lærredspose med Penge, hvilken hun gjemte i sin Lomme, hvorpaa hun samme Dag forløb Smedens Huus. Arrestantinden har nægtet at vide, hvormange Penge hun ved denne Leilighed tilvendte sig, da hun ikke vil have estertalt dem, hvorhos hun har udsagt, at hun, da hun den 29de Januar var anholdt og blev transporteret til Randers, undervejs korfastede Pengene, der ikke ere bragte tilstede under Sagen. H. Granat har opgivet det ham saaledes frakomne Belsøb til mindst 14 Rdl., og efterat have faaet nogle i Arrestantindens Bærg forefundne Klædningsstykker til en Værdi af 4 Rdl. 3 M. udleverede, har han frafaldet Krav paa videre Erstatning.

For det Arrestantinden ifølge det Ovenanførte overførte Forhold vil hun, der tidligere gjentagne Gange har været straffet, senest ifølge Højesterets Dom af 23de Marts 1842 for 3die Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 15 med Forbedringshuusarbejde i 5 Aar, være at anses med Straf som for 4de Gang begaaet Tyveri efter den citerede Forordnings § 16, jfr. §§ 41, 79 og 78, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder ved Underrettsdommen passende fastsat til Tugthuusarbejde i 8 Aar; bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes tilliges, vil saaledes være at stadfæste“.

Tirsdagen den 29de Juli.

Nr. 202.

Justitsraad Bunken

contra

Niels Hansen Skjøtt (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Ulfborg og Hind Herreders Extrarets Dom af 5te Febr. 1862: „Tiltalte Niels Hansen Skjøtt bør henfattes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar. Saa bør han og betale alle i Anledning af hans Anholdelse og Arrest samt iøvrigt af Sagen lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Kammerraad, Procurator Møller, 5 Rdl., og til Defensor, Kammerraad, Procurator Krarup, 4 Rdl. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 19de Mai 1862: „Arrestanten Niels Hansen Skjøtt bør henfattes til Tugthuusarbejde i 8 Aar. Saa udreder han og Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens For-
skifter, og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Faber og Morville, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunken og Advocat Heinrichsen for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Niels Hansen Skjøtt for Tyveri og Betleri.

Efterat Arrestanten, der den 8de October f. A. er løsladt af Straffeanstalten i Odense, efter i en Tid at have vandret omkring paa forskjellige Steder var, som blottet for Legitimationspapirer og Subsistensmidler, af Dørigheben i Pinneberg med et bersteds den 9de December f. A. udstebt Tvangspas hjemvilst til sit Forsørgelsessted Einbing Sogn ved Høstebro, fattebe han, da han den 24de December f. A. var kommen circa 3 Mil nord for Ringkjøbing, den Beslutning ikke at begive sig til Einbing og gif derfor igjen syb paa, idet han efter sin Forklaring var inde forskjellige Steder for at bette. Den paafølgende Dag har han derefter under sin Dmsflakten, efter sin egen med Sagens Dplysninger stemmende Tilstaaelse, gjort sig skyldig i sølgende Tyverier, der efter Sagens Dplysninger maae antages tildeels at maatte være forpbebe under de Bestjaalnes Fraværelse.

- 1) Hos Gaardmand Niels Christensen af Madumgaard har han stjaalet en denne Mand tilhørende i en Port til Tørring ophængt Skjorte vurderet til 5 Mk.
- 2) Hos Gaardmand Chr. Peder Riiskjær i Lhim har han stjaalet et til 8 Sk. vurderet Tørklæde, der hang udenfor Huset paa et Søm, samt i den uafsaafede Forsine en til 6 Rdl. vurderet Frakke, begge Gjenstande tilhørende bemeldte Gaardmand.
- 3) Hos Hunsmand Daniel Christensen i Staby, hvor han udenfor bemærkede, at der hang et Par Pibetøier indenfor i et Vindue, har han flaaet nogle Kluder itu og derefter raft Haanden ind og borttaget 2 Piber af Værbi ialt 3 Mk.
- 4) Hos Hunsmand Anders Valle i Staby har han fra en Etue i Huset, i hvilken Arrestanten var kommen ind ad en ikke aflaaet Dør, stjaalet et Uhr og et Tørklæde af Værbi ialt 4 Rdl. 3 Mk.

Efter Udøvelsen af dette sidste Tyveri blev Arrestanten paagreben og funden i Besiddelse af ovennævnte Koster, der ere tilbageleverede Eierne.

Arrestanten, der tidligere gjentagne Gange har været straffet for Tyveri og senest ved Fredericia Kjøbstads Extrarets Dom af 26de April 1857 for denne Forbrydelse 3die Gang begaaet efter Forordningen af 11te April 1840 § 15 med Forbedringshumsarbejde i 4 Aar, vil saaledes — idet der efter de Dplysninger, der ere fremkomne under et efter Øverrettens Kjendelse optaget Forhør ikke findes Anledning til, saaledes som ved Underretsdommen skeet, at tilfidesætte den Arrestanten ved Boller og Møgelkjær Birks Extrarets Dom af 31te Juli 1848 overgaaede Dom for 1ste Gang begaaet Tyveri, og den Dmstændighed, at Straffen efter sidstnævnte Dom i sin Tid ved kongelig Resolution er ham estergiven, ei

heller kan bevirke, at den nævnte Dom ikke tages i Betragtning som en Dom for 1ste Gang begaaet Tyveri ved Bestemmelsen af den Straf, som Arrestanten her under Sagen vil være at idømme — nu være at ansæe for 4de Gang begaaet Tyveri, og findes Straffen efter ny nævnte Forordnings § 16 passende at kunne bestemmes til Tugthuusarbejde i 8 Aar, hvorved den Straf, Arrestanten har forskyldt for det begaaede Betleri efter Lov af 3die Marts 1860, vil afsorberees“.

Nr. 206.

Justitsraad Bungen
contra

Christian Frederik Frisch (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Thisted Kjøbstads Eyrarets Dom af 4de Marts 1862: „Else Marie Krabbe bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, hvorimod Arrestanten Christian Frederik Frisch bør hensættes til Forbedringshumsarbejde i eet Aar. Tiltalte og Arrestanten udrede hver for sit Bedkommende de af Actionen lovlig flydende Omkostninger, og derunder i Salarium til Actor, Kammerraad Lyffe, 5 Rdl., og til Defensor, Kammerraad Nyegaard, 4 Rdl., der tilsvares af Tiltalte med $\frac{1}{4}$ og af Arrestanten med $\frac{3}{4}$. I Erstatning til Mads Brand betaler Arrestanten derhos 2 Rdl. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og det Øvrige at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 19de Mai 1862: „Tiltalte Else Marie Krabbe, Bærtshuusholder Christen Krabbes Hustru, bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestanten Christian Frederik Frisch bør hensættes til Forbedringshumsarbejde i 1 Aar samt udrede Actionens Omkostninger, og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer, samt i Salair til den for Dverretten først bestfikkede Actors, Procurator Holms Bo, og til Defensor sammesteds, Procurator Møller, 5 Rdl. til hver. Det Idømte at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indaankede Dom for Christian Frederik Frisch's Bedkommende anførte Grunde fjendes for Act:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Arrestanten Enebjergmester Christian Frederik Frisch for Tyveri og Betleri og Lilstalte Else Marie Krabbe, født Dahlgaard, Bærtshuusholder Christen Krabbes Husfru, for ulovlig Omgang med stjaalet Gøds.

Ved Arrestantens egen Lilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder er det godtgjort, at han den 13de December f. A. er gaaet fra Thisted ud paa Landet for at bette, og at han, efter at have tilbetlet sig omtrent 4 Mk., har, idet han om Eftermiddagen paa Hjemveien til Thisted gif forbi Hjørnet af Husemand Niels Skaaning Christensens Huus, hvor han ligeledes bettede, tilvænt sig circa $\frac{3}{4}$ Pund uldent Garn, der hang udenfor Huset, og som han tog med sig til Thisted, hvor han samme Dag folgte det til Medtiltalte Else Marie Krabbe for 3 Mk.

Arrestanten har iøvrigt forklaret, at han, da han begik dette Tyveri, ikke var ganske fri for at være bestjænket, og at han paa Grund af, at han havde nydt en Deel Brændeviin, ved den ommeldte Leilighed ikke ganske var sig bevidst, hvad han foretog sig, men ligesom han dog tillige har erkjendt, at han, da han tog Garnet, nok kunde indsee, at Garnet ei kunde tilhøre Andre end Behoerne af Huset, saaledes findes der efter de iøvrigt under Sagen fremkomne Oplysninger ingen Grund til at antage, at Arrestanten skulde have befunden sig i en Tilregnelighed udelukkende Tilstand.

Garnet er vurderet til 3 Mk. og ubleveret til Bestjaalne.

Foraaarvidt Arrestanten tillige har tilstaaet, at han omtrent 3 Uger før Juul f. A. ligeledes var gaaet ud paa Landet for at bette, og at han da, efter at have bettet paa forskellige Steder i Hilsted, i samme Tiemed var kommen ind til Gaardmand Niels Østergaard sammesteds, hvor han, medens bemeldte Gaardmand et Diekluk forlod Stuen, tilegnede sig et paa Væggen hængende Sølv Klokkeur af Værdi circa 10 Rdl., der tilhørte bemeldte Gaardmands Søn Peter Østergaard, og som Arrestanten senere byttede bort med et andet Uhr og 2 Rdl., for hvilket Forhold han tillige er dømt ved Underretten, bemærkes, at da der først efter Actionsordrens Udledelse er opstaaet Spørgsmaal om disse Facta, kunde disse ikke uden Extensionsordres Erhvervelse have været tagne under Paaskjendelse ved Underretten, men da det ikke skjønnes, at de herommeldte Forseelser vilde kunne medføre nogen Forhøielse af den Straf, som Arrestanten, der tidligere ifølge Horsens Rådsheds Extrarets Dom af 6te September 1853 er for 1ste Gang begaaet Tyveri anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, allerede paa Grund af det af ham den 13de December f. A. begaaede Tyveri har forskyldt, findes der ikke tilstrækkelig Grund til at hjemvise Sagen til Erhvervelse af Extensionsordre.

Efter det Anførte vil Arrestanten, der er født i 1823, være at ansee for anden Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbebringshuusarbejde i 1 Aar, hvorved den Straf, som Arrestanten har forskyldt for Betleri efter Lov af 3die Marts 1860, vil være afbrødet.

Nr. 190.

Statsraad Salicath

contra

Nr. 1 **Zens Hansen** (Defensfor Bunnjen), Nr. 2 **Ane Marie Hansen** og Nr. 3 **Anders Hansen** (Defensfor Brock),
der tiltales, Nr. 1 og 2 for Blodskam og for urigtig Udlæggelse af Fader til et af Nr. 2 født nægte Barn og Nr. 3 for Deeltagelse i sidsberørte Forseelse.

Odense Herreds Extrarets Dom af 1ste Novbr. 1861: „Arrestanten Zens Hansen og Tiltalte Ane Marie Hansen bør straffes paa deres Liv. Tiltalte Anders Hansen bør hensesættes i Fængsel paa Band og Brød i 4 Dage. Alle af Actionen flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Hansen, 6 Rdl., og Salair til Defensorerne, Procurator Petersen, Proceprocurator Borch og Procurator Cloos, 4 Rdl. til hver, bør at udredes af Arrestanten Zens Hansen og Ane Marie Hansen in solidum med $\frac{2}{3}$ og af Tiltalte Anders Hansen med $\frac{1}{3}$. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadskretens Dom af 8de April 1862: „Herredskingsdommen bør ved Magt at stande, saaledes at Arrestanten Huusmand Zens Hansen og Arrestantinden Ane Marie Hansen, Een for Begge og Begge for Een, udrede Actionens Omkostninger, og Tiltalte Anders Hansen af Aaby in solidum med dem $\frac{1}{3}$ af disse Omkostninger. I Salair til Actor og Defensorerne ved Overretten, Procuratorerne Maag, Secretair Schonberg, Simonsen og Ibsen, betale alle tre Tiltalte paa den ovenangførte Maade 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadskretens Dom bør ved Magt at stande. Statsraad Salicath, Justitsraad Bunnjen og Advocat Brock tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl., der udredes af de Tiltalte paa den i Henseende til de øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „I nærværende, i 1ste Instants ved Odense Herreds Extraret af Underdommeren og Meddomsmænd paademte og nu hertil indankede Sag, under hvilken Arrestanten, Huusmand Zens Hansen, Arrestantinden Ane Marie Hansen og Tiltalte Anders Hansen af

Naby ere actionerede, de to Førsnævnte for at have gjort sig skyldige i Blodskam samt i urigtig Udlæggelse af Fader til et af Arrestantinden født nægte Barn, og den Sidstnævnte for Deeltagelse i denne urigtige Udlæggelse, er det ved egne, med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger stemmende Tilfælde beviist, at Arrestanten, der er født den 14de October 1822 og er og i over 8 Aar har været gift med Arrestantindens kjædelige Moder, og Arrestantinden, der er født den 10de April 1845, mange Gange have havt legemlig Omgang med hinanden i Liden fra den 1ste Mai 1859, efterat hun havde søbt sit 14de Aar og var bleven confirmeret, indtil kort før den 19de Februar s. A., da hun fødte et Barn som Frugt af den begaaede Blodskam, samt at Arrestanten har kjøbt sin Broder, Medtilltalte Anders Hansen, til at give sit Samtykke til, at han blev ublagt som Fader til det ommeldte Barn, og derefter med Arrestantindens Vidende og Villie anmeldt for den Præst, der døbte Barnet, sin nyseævnte Broder som dette's Fader.

Paa lige Maade er det beviist, at Tiltalte Anders Hansen, der er født den 21de Marts 1833, imod en Betaling af 25 Rdl. har erklæret sig for Fader til det ommeldte af Arrestantinden fødte Barn, til hvilket han isøvrigt ikke vil have vidst, at Arrestanten var Fader.

For deres Forhold ere Arrestanten og Arrestantinden, af hvilke ingen befinde's tidligere at have været criminaliter tiltalt eller straffet, rettelig ved den indankede Underretts Dom ansæet efter Lovens 6—13—14 med at have deres Liv forbrudt, og vil der ikke blive Spørgsmaal om særlig Straf for deres Forhold med Hensyn til den urigtige Udlæggelse af BARNESFADER, ligesom og Tiltalte Anders Hansen, der ikke heller befinde's forhen at have været tiltalt eller straffet, rettelig i Analogi af Lovens 6—13—26 er ansæet med en arbitrair Straf, der ffjønnes passende fastsat til 4 Dages Fængsel paa Vand og Brød, og da Dommens Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensjorerne ved Underretten tilsendte Salairer, hvis Størrelse bifalbes, ligeledes billiges, dog saaledes at Arrestanten og Arrestantinden ville være pligtige, Een for Begge og Begge for Een, at udrede samtlige Omkostninger, og Tiltalte Anders Hansen pligtig til in solidum med de 2 Andre at betale $\frac{1}{3}$ af disse Omkostninger, bliver bemeldte Dom med den heraf følgende Ændring at stadfæste“.

Onsdagen den 30te Juli.

Nr. 213.

Statsraad Salicath
contra

Mogens Mogensen (Defensor Liebe),

der tiltales for Voldtægt.

Fjends og Nørhug Herreders Extrarets Dom af 7de Jan. 1862:
„Arrestanten **Mogens Mogensen** Gald bør have sit Liv forbrudt. Saa bør han og udrede alle af hans Arrest samt af Actionen lovlig flydende

Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Landsoverretsprocurator Møller, 5 Rdl., og til Defensor, Landsoverretsprocurator Morville, 4 Rdl. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 26de Mai 1862: „Arrestanten Mogens Mogensen bør hensættes til Tugthuusarbejde i 10 Aar. Saa udreder han og Actionens Omkostninger efter Underretsdommens Forskrifter, derunder i Salair til Actor for Overretten, Procurator Kühnel, og til den sammesteds først beskikkede Defensors, Procurator Holms Dødsbo, 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Efter de under Sagen fremkomne Oplysninger findes det i den indaankede Dom omhandlede Attentat at maatte henføres under Bestemmelsen i Lovens 6—13—18, idet navnlig den Omstændighed, at Christen Møllers Hustru, efterat Tiltalte ved Anvendelse af Vold, som hun modsatte sig saameget som muligt, havde udført sit første Forsøg, ikke maatte have gjort videre Modstand af Betydning imod hans gjentagne Forsøg, ei findes at kunne komme i Betragtning, da Saadant maa tilskrives den afkræftede og bærgstede Tilstand, hvori hun ved Tiltaltes Fremfærd var bragt. Han bliver derfor at domme til at miste sit Liv. I Henseende til Actionens Omkostninger billiges Dommen.

Thi kjendes for Ret:

Mogens Mogensen bør miste sit Liv. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indaankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Mogens Mogensen, der tidligere flere Gange har været straffet, deriblandt ifølge Overrettens Dom af 27de Februar 1843 for attenteret Voldtægt med 1 Aars Forbedringshuusarbejde, og ifølge samme Rets Dom af 25de October 1847 under en Sag, hvorunder han sigtedes for begaaet Voldtægt, med 6 Aars Fængselsarbejde, hvorhos han tidligere i Aaret 1847 havde været arresteret som mistænkt for et Attentat paa samme Forbrydelse, tiltales under nærværende Sag atter for Voldtægt.“

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at efterat han den 10de November f. A. om Aftenen efter meddeelt Tilladelse af Gaardmand Jens Johansen af Degnsgaard, hos hvem han havde fast Arbejde, var gaaet bort fra Gaarden og derefter i Aftenens Løb havde været inde paa forskellige Steder, paakom der ham, da

han noget over Kl. 11 paa Hjemveien kom i Nærheden af Skomager Christen Møllers Sted — der efter Sagens Oplysninger ligger paa aaben Mark cirka 400 Alen fra nærmeste Hus — en pludselig Lyst til at skaffe sig legemlig Omgang med Chr. Møllers Kone, og da han vidste, at Manden var i Forbedringshuset, og saaledes formodede, at Konen var ene hjemme, tog han ikke i Betænkning at udføre sit Forsæt. Ved sin Ankomst til Huset fandt Arrestanten, der var vel bekendt med Localiteterne, den ydre Dør lukket, men ved at stikke Haanden ind gjennem en ituslaet Rude i Rjoffenvinduet og aftage Vindueskrogeu fik han Vinduet taget ud, hvorpaa han gjennem Labningen krep ind i Rjoffenet, og da ogsaa Døren mellem Rjoffenet og Dagligstuen var aflukket, stak han med sin Lommekniv Leret bort omkring nogle Stene i Muren ved Siden af Døren, hvorefter han udtog Stenene, og gjennem det saaledes fremkomne Hul stak han sin Arm ind og aftog den indvendig paa Døren siddende Krog, hvorefter han aabnede Døren. Fra Dagligstuen gif han gjennem den uafsaede Dør ind i Sovestammeret, hvor Chr. Møllers Kone laa i Sengen med sine 2 Børn, en Pige paa 12 Aar og en Dreng paa 1 Aar, medens et tredie Barn paa 8 Aar laa i en anden Seng; her klæbte Arrestanten sig af og kaste sig derpaa ovenpaa Konens Seng, og efterat han var kommen ned under Dyngen, lagde han sig strax ovenpaa hende, og uagtet saavel hun som hendes Datter gave sig til at strige af al Magt og Konen derhos bad for sig og gjorde Modstand, tiltvang han sig dog med Magt legemlig Omgang med hende, og det tykkes ham navnlig at faae sit mandlige Lem indbragt i hendes Kjønnsdele, men da han, der var noget svirrende, efter sin Forklaring ikke ret kunde opnaae sin Hensigt, forbi — som han sagde — „Uretfærdigheden var med ham“, afstod han fra sit Forehavende, uden at nogen Udgydelse af Sæd havde fundet Sted, hvorefter han lagde sig til at sove. Den næste Morgen tidlig, medens det endnu var balmørkt, stod han op og gif bort ad den samme Vej, ad hvilken han var kommen, idet han navnlig steg ud af Vinduet, som han derefter igjen indfattede paa sin Plads og satte Krogeu paa, hvorefter han gif hjem til Degusgaard.

Ifølge den af Chr. Møllers Kone afgivne edelige Forklaring vaagnebe hun den paagældende Nat ved at høre en sagte Vanken udenfor, men gjorde sig ingen videre Tanker derover, indtil hun lidt efter hørte Noget bevæge sig i Sovestammeret og navnlig hørte Fodtrin og — idet hun paa Grund af Mørket Intet kunde see — af Bevægelsen dømte, at det var ligesom en Person klæbte sig af og henkastede sine Klædningsstykker paa et i Kammeret værende Bord; men uagtet hun var angstelig herover, turde hun dog ikke gjøre Anskrig for ikke at vække sine Børn, der dengang sov. Da Personen dernæst uden at sige et eneste Ord havde kastet sig over hende i Sengen, streg hun om Hjælp, og Børnene gave sig ligeledes til at strige, hvorhos hun gjorde al den Modstand hun formaaede, saalænge hun paa nogen mulig Maade troede at kunne gjøre det med Nytte, men da Personen, der i Begyndelsen talte et uforstaaeligt Sprog, truebe hende med at gjøre Ondt — uden dog nærmere at udtale, paa hvad Maade dette skulde skee — idet han navnlig yttrede, at det vilde gaae galt, hvorved hun idetmindste dengang troede, at han meente, at han vilde tage Livet af

hende — men ved hvilken Dtrring Arrestanten efter sin Forklaring ikke tænkte paa at true hende men blot vil have meent, at hans Forsøg ikke vilde faae det forønskede Udsald — lod hun ham tumle med sig som han vilde, hvorefter han gjentagne Gange forsøgte at staae sig legemlig Omgang med hende, men han opnaaede dog ikke tilfulde sin Hensigt, og hun har navnlig udsagt, at hun er fuldkommen vis paa, at der ingen Udgydelse af Sæd fandt Sted. Forsøvrigt har Møllers Kone udsagt, at hun bagefter vel i Førstningen havde nogen Smerte i Kjønsdelene, men at den hende overgaaede Behandling iøvrigt formeentlig ingen Følger har havt. Efterat have taget Arrestanten i Diesyn har saavel Møllers Kone som hendes ovennævnte Datter med Bestemthed i ham gjenkendt den Person, der behandlede Førstnævnte paa den anførte Maade.

Under et efter Overrettens Kjendelse optaget yderligere Forhør har Møllers Kone erklæret, at hun ikke med Bestemthed kan sige, om hun vedblev at gjøre Modstand, efterat Arrestanten, strax efterat være kommen under Dynen, første Gang havde indbragt sit Lem i hendes, idet hun var saa betagen af Skræk og Rædsel, at det er hende umuligt noie at forklare, i hvilket Dieblis hendes Modstand ophørte, hvorhos hun har udsagt, at det først var efterat Arrestantens første Forsøg havde vilst sig frugtesløst, at han yttrede, at det vilde gaae galt.

Under en i Maret 1855 indlebet Undersøgelse, i Anledning af at Arrestanten havde truet med at afbrænde en Sognekogeds Gaard n. m., blev der reist Spørgsmaal om hans Tilregnelighed, og under de derefter optagne Forhør forklarede navnlig en Opsynsmand ved Straffeanstalten i Viborg og flere Fanger sammesteds samt nogle Fæstningsflaver i Kjøbenhavn, at Arrestanten under sine Ophold deels i den førstnævnte Straffeanstalt deels i Stokhuset i Kjøbenhavn var bleven anseet for „ikke rigtig i Hovedet“ eller „dvaast“ eller „struegal“ eller „noget sindsbvag“, hvorhos to Mænd, hos hvem Arrestanten havde havt Arbejde i 1855, antog, at han ikke altid var ved Fornuftens fulde Brug eller undertiden Bevidstbeden berøvet; en af den daværende Districtslæge afgiven Erklæring gaaer endog ud paa, at Arrestanten rimeligviis i flere Aar havde lidt af momentan Sindesforstyrrelse og endnu dengang imellemstunder angrebes deraf. Ligesom imidlertid Inspecturen og flere Betjente ved Stokhuset ikke vilde have erfaret, at Arrestanten under sit sogaarige Ophold sammesteds ikke skulde have været ved sin Fornufts fulde Brug, i alt Fald naar han var ædru, saaledes erklærede vedkommende Stiftsphysicus, efterat have gjort sig bekendt med de Arrestanten vedkommende ældre Retsacter og efter i længere Tid personlig at have undersøgt ham, at han ikke dengang led af nogen permanent, periodisk eller momentan Mandsforvirring, samt at der ikke forelaae tilstrækkelige Data til at antage, at han nogenstunde tidligere skulde have været underkastet saadan mental Tilstand, undtagen forsaavidt han har været paavirket af Spiritus og heftige Lidenskaber, men at hans dyriste Drifter og Lidenskaber, naar han er i drukkent Tilstand, synes at tage Overhaand i den Grad og at fremtræde i saadan Hæstighed, at de ganske overvælde Forstanden. Under nærværende Sag har Stiftsphysicus efter paany at have undersøgt Arrestanten erklæret, at han ikke finder Anledning til i nogen Henseende at afvige fra sin tidligere Anskuelse og Erklæring, og at han selv-

følgelig ikke kan betragte Arrestanten som utilregnelig med Hensyn til den af ham tilstaaede Forbrydelse, om den end er udsøvet under Indflydelse af Brændeviin og Ridskab. De øvrige under Sagen fremkomne Oplysninger gaae nu vel alle ud paa, at Arrestanten er en i høi Grad voldsom og brutal Person, der især under Indflydelse af Brændeviin, hvortil han maa antages at være forfalden, er tilbøielig til at udvise en tumultuarisk og ustyrlig Opførsel, men der er forøvrigt ikke fremkommet Noget, der tyder paa, at han i Almindelighed, og navnlig naar han er ædru, ikke skulde kunne reflectere over sine Handlingers Strafbarhed, og navnlig have en Mængde Deponenter, som ere afhørte efter Overrettens Kjendelse, udsagt, at Arrestanten har en almindelig god Forstand, men en hæftig, lidenskabelig Character, og vel er det oplyst, at han den ovenomhandlede Aften den 10de November f. A. efterat være gaaet hjemmefra havde druffet en Deel Brændeviin og derefter været i Klammeri med nogle Karle paa Vrålevkoster, ved hvilken Leilighed han havde udviist et voldsomt Forhold, men ligesom flere Deponenters Forklaringer gaae ud paa, at det vel var kjendeligt, at Arrestanten den paagjældende Aften havde faaet Brændeviin, men at han dog ikke var egentlig beruset, saaledes har han ogsaa selv erkjendt, at han, uagtet han var noget svirende, meget vel vidste, hvad han foretog sig. Efterat have gjort sig bekjendt med de optagne yderligere Forhør har Stiftsphysicus ubtalt som sin Mening, at Arrestanten ikke lider af nogenjomhelst Afstandighed eller har været saadan underkastet under Udsøvelsen af sine lovstridige Handlinger, samt at man — uagtet hans Beruselse ved den paagjældende Leilighed — maa antage, at han ogsaa har været istand til at indsee det Urigtige i sine Handlinger. Det kongelige Sundhedscollegium har tiltraadt de af Stiftsphysicus afgivne Erklæringer. Der skjønnes herefter ikke at kunne være nogen Tvivl om Arrestantens Tilregnelighed med Hensyn til den af ham begaaede Forbrydelse.

Da det nu efter det Foransførte maa antages, at Samleiet ikke er blevet fuldbjort, kan Arrestanten alene anses at have gjort sig skyldig i et Attentat paa den ham paafigtede Forbrydelse. Ved Bedømmelsen af Attentatets Strafbarhed maa det imidlertid komme i Betragtning, at Møllers Kone ifølge det Ovenansførte ikke kan antages at være vedbleven med at gøre Arrestanten Modstand saalænge, som det var hende muligt, saa at det ikke er uantageligt, at han, efterat Modstanden var ophørt, kan have troet, at hun ikke længere var afgjort uvillig til at hengive sig til ham. Paa Grund heraf skjønnes Betingelserne for Anvendelsen af Lovens 6—13—18 ikke at være tilstede, hvorimod Arrestanten vil være at ansee med en efter Lovgivningens Analogi lempet arbitrair Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tugt- huusarbejde i 10 Aar“.

Nr. 224.

Advocat Liebe
contra

Ane Kirstine Henriksdatter (Defensor Salicath),
der tiltales for Drab.

Kronborg østre Birk's Extrarets Dom af 30te Mai 1862: „Arrestantinden Ane Kirstine Henriksdatter bør hensættes i Lugthuusarbejde i 6 Aar. Saa bør hun og udrede alle af Actionen og hendes Arrest lovligen flydende Omkostninger, hvoriblandt i Salair til Actor, Procurator Alsted, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Lund, 3 Rdl., samt Diæt-penge til Begge efter Overøvrighedens Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30te Mai 1862: „Arrestantinden Ane Kirstine Henriksdatter bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 6 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Beher og Lihme, betaler Arrestantinden 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „Under nærværende fra Kronborg østre Birk's Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestantinden Ane Kirstine Henriksdatter for Drab, og er det ved hendes egen med det isvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at hun, da hun den 19de Februar d. A. om Formiddagen var kommen i Skjænderi med Indsibber Jens Larsens Hustru Kirstine Rasmusdatter, der stod i Forstuen til sit Huus, medens Arrestantinden stod udenfor, har grebet en udenpaa Huset hængende Lee og slaet efter hende med den skarpe Side af Bladet, hvorved hun bibragte hende et Saar i Halsen, som havde hendes fort efter paafulgte Død tilfølge. Efter Arrestantindens Forklaring havde hun kun til Hensigt at forsvare sig mod Kirstine Rasmusdatter, idet Arrestantinden frygtede for, at denne, som, efter hvad Arrestantinden har foregivet, havde en Kniv i Haanden og havde sat det ene Been udaf Døren, som om hun vilde hen til Arrestantinden, vilde stikke hende med Kniven, men da denne Forklaring staaer i Strid med hvad der isvrigt er

oplyst og desuden, selv om den var rigtig, ikke kunde disculpere Arrestantindens Forhold, maa det billiges, at hun, som er født den 3die November 1821 og ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, ved den indankede Dom er anseet med Straf efter Forordningen af 4de October 1833 § 2, jfr. § 4, men Straffen, som er bestemt til 6 Aars Fugthuusarbejde, vil i Medfør af Lov af 30te November 1857 § 1 være at bestemme til Forbedringshuusarbejde i samme Tid“.

Nr. 226.

Advocat Heinrichsen

contra

Anna Løv eller Anna Sophie Løv (Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Viborg Kjøbstads Egtværets Dom af 19de April 1862: „Arrestantinden Anna Løv eller Anna Sophie Løv bør henføres i Forbedringshuusarbejde i 1 Aar samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Overretsprosecutor Snaacsen, 4 Rdl., og Defensor, Overretsprocurator Neckelmann, 3 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 10de Juni 1862: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Faber og Morville, betaler Arrestantinden 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Heinrichsen og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestantinden Anna eller Anna Sophie Løv for Tyveri og Betleri, og er det i denne Henseende ved Arrestantindens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkelig godtgjort, at hun under et Ophold i afvigte Vinter har gaaet om og bettet og tillige, naar hun saae Leilighed dertil, paa forskellige Steder begaaet Tyveri, idet hun navnlig hos Fru Bay har tilvænt sig et Tørklæde og et Par Handsker af Værbi ialt 5 Mk., hos Farver Jacobsen et Par Damestøvler, et Skjort og et Par Strømper af Værbi ialt 2 Rdl., hos Inspecteur Ulrich et Lagen af Værbi 8 Mk., og hos Stiftsprovst Welbing et Mundklæde af Værbi 2 Rdl. Intet af de anførte Tyverier har været forbundet med

qualificerende Omstændigheder og samtlige de stjaalne Koster, over hvilke Arrestantinden havde disponeret paa forskjellig Maade, ere under Sagen komne tilstede og udliverede de Besjtaalne, der have frasalbet Krav paa videre Erstatning.

For de ommeldte Tyverier er Arrestantinden, der er sødt i Sverrig i Aaret 1820 og tidligere her i Landet — hvor hun har opholdt sig siden Mai Maaned 1856 — har ifølge Niborg Kjøbstads Ertrarets Dom af 23de Mai 1860 været straffet for Tyveri med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Underretsdommen rettelig anseet med Straf for anden Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 13, og da den valgte Straf af Forbedringshussarbejde i 1 Aar, hvorved den Straf, hun for det af hende vedgaaede Væleri har forstykt efter Lov af 3die Marts 1860 § 3, vil absorberes, efter Sagens Omstændigheder findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste“.

Nr. 216.

Advocat Heinrichsen
contra**Niels Pederfen Holm** (Defensor Bunken),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 31te Mai 1862: „Arrestanten Niels Pederfen Holm bør straffes med Forbedringshussarbejde i to Aar samt tilsvare Actionens Omkostninger, derunder Salareer til Actor og Defensor, Procuratorerne Vihne og Berggreen, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Heinrichsen og Justitsraad Bunken for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indaankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Niels Pederfen Holm, som er sødt den 27de Marts 1827 og ikke funden forhen straffet, under nærværende imod ham for Tyveri anlagte Sag ved egen af det iøvrigt Dpflyste bestyrkede Tilstaaelse er overbevist at have den 14de Januar 1860 frasjaalet Glarmester Johan Ferdinand Clausen 150 Rdl. fra en Pult i dennes Contoirlocale i Eiendommen Nr. 43 paa store Kjøbmagergade, til hvilket Locale han om Aftenen mellem Kloffen 8 og 9 skaffede sig Afgang ved at krybe gennem et Bindue, som han aabnede, efterat have sat en Stige til Muren og udtaget

en Klabe ved at pille Ribtet fra samme, vil Arrestanten herfor være at dømmes efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 1ste Membrum, og findes Straffen passende at kunne bestemmes til Forbedringshushandsarbejde i 2 Aar“.

Torsdagen den 31te Juli.

Nr. 1. **Finansministeriet** paa Statskassens Begue
(Conferentsraad Blichingberg)

contra

Amagerlands Hartkornseiere eller paa disses Begue Formandskabet
for Amagerland (Statsraad Liebenberg),
angaende Eiendoms- og Brugsretten til Den Saltholm.

Amager Birketings Dom af 15de Januar 1857: „Statskassen bør være eiendomsberettiget til Den Saltholm, dog saaledes at Contracitanterne, Amagerlands Hartkornseiere, forbeholdes den dem hidtil tilstaaede udelukkende Eneret til Græsning hele Den over, imod at de udrede de Skatter og Afgifter, der blive at svare af det reparerede Saltholms Hartkorn. Forøvrigt bør Statskassen for Contracitanternes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7de Febr. 1859: „Contraføgsmaalet afvises. Hovedcitanterne, Amagerlands Hartkornseiere, bør være eneberettigede til Græsningen paa hele Den Saltholm. Forøvrigt bør Contracitanten, den constituerede Kammeradvocat paa Statskassens Begue, for Hovedcitanternes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves“.

Høiesterets Dom.

Forfaavidt de Indstævnte, i Genhold til Kammeradvocatens Renunciation paa Contraappellstævning for Høiesteret, have her for Retten fremsat forskellige Paastaande, sigtende til den indankede Doms Forandring til deres Fordeel, ville disse Paastaande ikke kunne komme under Paafjendelse af Høiesteret, idet Contraappel først kan anses erklæret eller paabegyndt af de Indstævnte efter Udløbet af fatalia appellationis, uden at de Indstævnte have erhvervet Opreisningsbevilling, og Mangelen af denne ikke afhjælpes derved, at Modparten ingen Indsigelse har gjort mod Contraappellens Fremme.

Paa Statskassens Begue har Kammeradvocaten for Høiesteret først paastaet den indankede Overretsdom annulleret, forsaavidt denne har afviist det af ham for Overretten anlagte Contraføgsmaal, der gif ud

paa Stadfæstelse af Birketingsdommen med en Forandring med Hensyn til den de Indstævnte ved Dommen forbeholdte Græsningsrets Omfang. Der findes nu heller ikke at have været Joie til den skete Afvisning, idet den Omstændighed, at Birketingsdommen væsenligt var en Eiendomsdom, ikke, som af Overretten antaget, kunde gjøre det nødvendigt for Statskassen, for at kunne faae den stadfæstet, ligesom til Underretten at udtage en offentlig Stævning med Mars og Dags Barsel, hvorimod den maatte være befoiet til at indskrænke sig til for Overretten at indstævne dem, der, idet ingen Andre havde givet Møde efter den i første Instants udtagne Stævning, maatte betragtes som de eneste Modparter under den ved Underrettsdommen paakjendte Sag.

Da Kammeradvocaten imidlertid har fremlagt en kongelig Bevilning for Høiesteret til at paakjende bemeldte Contraføgsmaal i Realiteten, saafremt en saadan Paakjendelse burde have funden Sted af Overretten, vil det, uden at det findes fornødent, forsaavidt den skete Afvisning angaaer, udtryffeligt at annullere Overrettens Dom, være at afgjøre, om Birketingsdommen, som af de Indstævnte under denne Deel af Sagen er paastaet, bør stadfæstes uden Forandring, saa at der, idet Statskassen kjendes eiendomsberettiget til Den Saltholm, forbeholdes Amagerlands Hartkornseiere en udelukkende „Eneret til Græsning hele Den over“, eller om Forbeholdet efter Kammeradvocatens Paastand bør indskrænkes til „den af dem hidtil udovede Græsningsret“, i begge Tilfælde mod at de Indstævnte svare Skatter og Afgifter som hidtil.

Til den saaledes paastaede Forandring findes der nu ikke at være Joie, hvorimod det maa billiges, at Forbeholdet med Hensyn til Græsningsretten i Birketingsdommen er tilkjendegivet paa den forstnævnte Maade, i hvilken Henseende, efter den ved Parternes Procedure givne Anledning, bemærkes, at efter Indholdet af Christian den Tredies aabne Brev til Amagerne, dateret Loverdagen efter Sct. Bodils Dag 1547, og efter den Udvikling, som det herved oprindeligt stiftede Retsforhold i Tidens Løb har faaet og som maa anses anerkjendt af alle Vedkommende, maa der antages at tilkomme Amagerlands Hartkornseiere som saadanne en Eneret til Græsningen paa Den Saltholm, som maa kunne udøves til enhver Aarstid, forsaavidt Naturforholdene tillade det, og overalt paa Den, hvor Græsning findes, men uden at denne Ret er til Hinder for, at Staten som Dens Eier udøver eller meddeler Andre Tilladelse til at udøve Kalkbrydning paa dertil af Staten udviste Pladser.

Som Følge heraf vil efter begge Parternes subsidiaire Paastand Birketingsdommen, hvis Bestemmelse betræffende Procesrens Omkost-

ninger billiges, være at stadfæste, og blive Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ligeledes at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Birketingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ophæves.

Den inbankede Birketingsdoms Præmisses lyde saaledes: „Under nærværende Sag søger Kammeradvocaten ifølge dertil erhvervet allerhøieste Bevilling af 2den November 1853 Statskassen kjendt eiendomsberettiget til Den Saltholm, dog under Forbehold af den Beboerne af Amager ved tidligere Adkomster hjemlede Ret til paa bemeldte \mathcal{D} at græsse deres Kreaturer om Sommeren, imod af Hartfornet, hvortil Græsningen sammesteds er anfat og som er repareret paa Amagernes Forders Hartforn, at udrede Skatter og Afgifter. Herimod er af Contracitanterne, Amagerlands Hartfornseiere, neblagt principaliter Paastand om at de kjendes eneberegtigede til udelukkende i alle Maader at bruge Den Saltholm, navnlig med Eneret til at bryde Kalk og Kampesteen paa samme samt at opfiske Kalksteen i Stranden omkring Den og til at bortleie denne Kalkbrudsret, hvorhos de have paaftaaet Statskassen paalagt Søgsmaalets Omkostninger; in subsidium neblægge de Paastand om at kjendes eneberegtigede til ikke alene at nyde Græsgaugsret men ogsaa at bryde Kalk paa Saltholmen og at bortleie denne Ret, men addeles in subsidium paaftaae de, at Statskassen ikke gives Eiendomsdom paa Saltholm paa anden Maade, end at Græsningensretten paa denne \mathcal{D} reserveres for Amagerlands Beboere samt den i Forbindelse dermed staaende Ret for disse til at udvise til Gamle Østre Kalkfabrik og Ny Østre Kalkfabrik de Steder paa Saltholm, hvor Kalk maa brydes, samt til at indgaae Accord med vedkommende Kalkværkseiere som hidtil i denne Henseende og at hæve den Afgift, hvorom de med disse kunne forenes. Endelig har Hovedcitanten paaftaaet Contracitanterne paalagt at erstatte Statskassen Contraføgsmaalets Omkostninger. Foreløbigt bemærkes, at der ikke fra Contracitanternes Side er fremkommen nogen speciel Benægtelse af Hovedcitantens Paastand, uden forsaavidt de have fremsat de ovenangførte Forbringinger, og at der ikke heller fra Andre er gjort nogen Indsigelse imod den udtagne og lovligt kundgjorte Stævning til Eiendomsdoms Erhvervelse.

At nu Contracitanternes Forbringinger, saaledes som af disse formeent, allerede skulde være hjemlede ved de under Sagen fremlagte Documenter fra 1260 fra Biskop Stygge og af 1547, daterede Sanct. Margrethæ virginis Dag og Tøverdagen efter Sanct Bobils Dag, findes ikke at kunne gives Medhold.

Hvad in specie Biskop Stygges aabne Brev af 1280 angaaer, da er den ved samme giorte Tillabelse til at hugge Kalksteen paa Saltholm indbrømmet Borgerne i Kjøbenhavn, ikke Beboerne af Amager, og den kan i alt Fald ikkun betragtes som et midlertidigt Privilegium, der er bortfaldet ved ikke senere at være blevet fornyet. Noget lignende lader sig indvende imod Privilegierne af Christian den Tredie fra 1547. Deels er det nemlig tvivlsomt, om Ret til at

bryde Kalk og Kampfesteen samt opfiske Kalksteen kan ansees indbefattet under Ordene i bemeldte Privilegier, thi endskiøndt de omkvæstionerede Rettigheder vel kunne ansees som Brugsrettigheder og være Gjenstand for Brugscontracter, ere de dog Brugsrettigheder af en saa singular Natur, at de synes at burde være udtryffeligt nævnte, for at kunne ansees overdragne Amagerne; deels er det med Føie af Hovedcitanten erindret, at disse Privilegier ikke ere blevne fornyede af de efterfølgende Konger — i alt Fald savnes Oplysning herom — og det kan neppe betvivles, at de henhørte til de Privilegier og Benaadninger, der, for at bevares, burde været fornyede. Heraf følger tillige, at det ikke kan billiges, at de ovennævnte Documenter af 1547 skulde betragtes som Adkomst for Amagernes Græsningsret paa Saltholm, og at derved tillige de øvrige fra disses Side paafaaede Rettigheder skulde være indbrømmede. Græsningsretten er, jfr. Kongebrevet af 7de August 1579 og Rescript af 12te Juli 1743, stedse anerkjendt af Staten, hvilket i Forening med den in confesso vedvarende Udøvelse af den i den følgende Tid indeholder fuldgyltig Adkomst for samme; derimod er Retten til at bryde Kalksteen m. m. ikke in confesso, men modsiges fra Hovedcitantens Side, og det bliver derfor af Contractanterne, hvem Beviiisbryden i saa Henseende paahviler, at godtgjøre, enten at Staten ved tidligere Leiligheder har anerkjendt de omtvistede Rettigheder, eller at der paa disse er vundet Ubertidshævd. Det sidstnævnte Beviiis kan imidlertid neppe engang siges at være forsøgt af Contractanterne. Dernæst er det saalangt fra, at Staten har tidligere ladet en Anerkjendelse skee af disse Rettigheder, at den endog ved det af Hovedcitanten paaberaabte Privilegium af 15de Mars 1729 har tildeelt Privilegiehaveren en, som det synes, udelukkende Ret til Kalkbrud paa Saltholm og ved det fremtagne Privilegium af 30te November 1731 § 5 gjentaget Saabant, vel ikke længere som en eksklusiv Ret, men dog paa en saadan Maade, at det klarlig kan skjønnes, at Staten ikke blot selv har tiltaget sig Dispositionsretten over Kalkbruddene paa Saltholm, men endog ikke har villet anerkjende, at der tilkom Amagerne nogenjohm-helst Kalkbrudsret.

Vel er det af Contractanterne oplyst, at de have fra 1776 og indtil nærværende Tid anvist Eierne af Kalkfabrikkerne udenfor Kjøbenhavns Østerport, hvoraf den Ene havde succederet Indehaveren af de ovennævnte Privilegier af 1729 og 1731, fornøden Plads paa Saltholm til Kalkbrud, at de herfor have modtaget aarlig Leie, samt at de ved aarlige Eftersyn have paaseet, at Hullerne fra Bruddene ere blevne opfyldte, og oppebaaret de for Forsømmelse i saa Henseende samt andet Contractsbrud bestemte Mulcter; men denne Praxis maa ansees tilstrækkelig hjemlet ene og alene ved Amagernes Græsningsret, jfr. Rescripterne af 12te Juli 1743, 3die Juni 1744 og 11te Juni 1745, og indicerer ikke en Udleie af Kalkbrudsretten; i Forbigaaende bemærkes, at Contracten af 1778 med Ny Østre Kalkfabrik vel foreskriver en Leieafgift af Kalken, der brydes, men at dette synes opgivet i den senere Contract af 1833; i alt Fald vilde saadan Udleie af Kalkbrudsretten være Noget, hvorpaa Statens Sanction mangler, ligesom Tidrummet ikke har været tilstrækkeligt til derpaa at vinde Ubertidshævd.

Mebens det af det Føvegaaende maa ansees godtgjort, at Contracitanterne ifkun have lovligt Krav paa Græsningsretten paa Saltholm, ligesom de ogsaa kun statte og skylde af denne Ret, og hvorfor hverken deres principale eller subsidiaire Paastand kan tages til Følge, skjøndes det dog paa den anden Side, at denne Græsningsret er en Amagerne alene tilkommende eller udelukkende Ret til at benytte Græsningen over hele Øen og uindskrænket af Aarets forskjellige Tider. Thi ikke blot er Saadant stemmende med Ordene i det første og vigtigste herhenhørende Document, Privilegiet af Christian den Tredie, dateret Løverbagen efter Sanct Bobils Dag 1547, men det anførte Rescript af 12te Juli 1743 taler og heelt igjennem for denne Mening, ligesom endelig ogsaa den ovenanførte nugældende Praxis er støttet paa saadan udelukkende og uindskrænket Græsningsret. Hermed stemmer Contracitanternes meest subsidiaire Paastand, forsaavidt som den i og for sig kun angiver nogle Conseqventer af saadan udelukkende Græsningsret, men den egner sig dog ikke til at optages i Dommen, da den mangler behørig Bestemthed og tillige indbefatter Data af tvivlsom Rigtighed, navnlig forsaavidt det ikke er godtgjort, at Gamle Østre Kalkfabrik har vedligeholdt eller Ny Østre Kalkfabrik nogensinde erholdt Statens Tilladelse til at bryde Kalk paa Saltholm.

Som Følge af alt det foran Ventærkede vil Kammeradvocatens Paastand være at give Medhold, dog med foransførte Udbielse i Henseende til Omfanget af den Contracitanterne indbrømmede Græsningsret, ligesom ogsaa saavel Hovedsømsom Contraføgsmaalets Omfostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves.

Det attesteres, at den befaædede Sagsførelse under Sagen har været forsvarlig og at det fornødne stemplede Papir under samme har været forbrugt".

I den indankede Overretsdoms Præmisses hebdet det: „... Da Kammeradvocatens Paastand om Underretsdommens Stadfæstelse i Virkeligheden gaar ud paa, at Overretten skal give Statskassen Eendomsdom paa Øen Saltholm, saa vilde det, for at den skulde kunne tages til Følge, havde været fornødent, at de samme Sagvoldere vare bleve varslede til Overretten, hvis Indvarsling til Underretten var en Betingelse for, at Eendomsdom kunde gives i 1ste Instants. Da nu dette ikke er iagttaget, idet Kammeradvocaten her til Retten kun har givet Hovedcitanterne Varsel, vil altsaa Paastanden om Underretsdommens Stadfæstelse ikke kunne komme under Overrettens Paaføndelse, og da Kammeradvocaten ikke ved nogen subsidiair Paastand har sat Retten istand til en partiel Paaføndelse af Contraføgsmaalet, vil dette i det Hele være at afvise.

Heraf vil det blive en ligefrem Følge, at Kammeradvocaten ikke heller i Statskassens Favør vil kunne opnaae nogen Forandring i Underretsdommen, og at Hovedcitanterne altsaa ville blive at anerkjende som berettigede til Græsningsret over hele Øen; men videre findes Hovedcitanterne heller ikke at kunne opnaae“.....

Lars Rasmussen, Lauge eller Lauritz Nielsen og Peter Andersen
(Defensor Heinrichsen),

der tiltales, de to Forstnævnte for Bedrageri og Sidstnævnte for falsk Forklaring for Retten.

Criminal- og Politirettens Dom af 3die Mai 1862: „De Tiltalte Lars Rasmussen, Lauge eller Lauritz Nielsen og Peter Andersen bør straffes, Forstnævnte med Forbedringshønsarbejde i 18 Maaneder og de to Sidstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød, den Første i 6 Gange 5 og den Sidste i 4 Gange 5 Dage. De Tiltalte Rasmussen og Nielsen bør, Een for Begge og Begge for Een, i Erstatning til Tiltalte Andersen udrede 4 Rigsdaler. Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Hedscher og Ibsen, 8 Rdl. til hver, udredes af de Tiltalte Rasmussen og Nielsen, Een for Begge og Begge for Een, med $\frac{2}{3}$ og af Tiltalte Andersen med $\frac{1}{3}$. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udferd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Liebe og Heinrichsen tillægges i Salarium for Højesteret hver 20 Rdl., der udredes af de Tiltalte paa den i Henseende til de øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hejber det: „De Tiltalte Lauge eller Lauritz Nielsen og Lars Rasmussen, der sigtes for Bedrageri, ere under nærværende Sag ved egne af det isvrigt Dplyste bestyrkede Tilstaaelser overbeviste at have den 1ste Juli f. A. gjort sig skyldige i bemelte Forbrydelse, idet de efter foregaaende Aftale have loffet Tiltalte Andersen ned til en Bærtshuusholder her i Staden for ved falsk Epil at fravende ham Penge, og derpaa have ved saadant Epil, navnlig ved at blande Kortene saaledes, at de selv fik de bedste, vundet 16 Rdl. 4 Mk. fra ham, af hvilket Beløb han betalte 4 Rdl. contant og gav dem et til 7 Rdl. vurderet Uhr for 9 Rdl. 4 Mk., medens han blev dem 3 Rdl. skyldig, ligesom de ogsaa have vedgaaet at have ved falsk Epil fravendt andre Personer Penge, uden at disse Personer have været at bringe tilstede, og uden at de have kunnet opgive, for hvor stort Beløb de have bedraget dem.

For dette Forhold ville disse Tilstaite, der ere langt over criminel Lavaldet og af hvilke Rasmussen tidligere har været anseet ved denne Rets Dom af 13de Januar 1855 efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage og ved den samme Rets Dom af 12te Mai 1857 efter Forordningen af 6te October 1753 § 3 med en Mulct af 10 Rdl., og Nielsen ved bemeldte Rets Dom af 12te October f. A. anseet efter sidstnævnte Lovbestemmelse med en Mulct af 10 Rdl., nu være at domme, Rasmussen i Henhold til Forordningen af 11te April 1840 § 79 efter § 13, cfr. §§ 41 og 46, og Nielsen efter samme Forordnings §§ 41 og 46, og findes Straffen at kunne bestemmes for den Forstnævnte til Forbedringshushandsarbejde i 18 Maanedet og for den Sidste til Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Tilstaite Peter Andersen, der sigtes for usandfærdig Forklaring for Retten, er ligeledes ved egen Tilstaaelse og det isvrigt Dplyste overbevist at have gjort sig skyldig i det nævnte Forhold, idet han, efter først at have anmeldt for Politiet her i Staden, at 3 ham ubekjendte Personer havde affjækt ham hans Uhr og laant 4 Rdl. af ham, samt derpaa havde forladt ham, uden at betale Uhret eller tilbagebetale Pengene, senere for Retten afgav en Forklaring, der gik ud paa, at en af de nævnte Personer havde laant 4 Rdl. af ham i en Kjælder, hvor de vare gaaede ned for at faae noget at drikke, og at derpaa, saavidt han erindrer, en anden af dem, da de igjen vare komne ud paa Gaden, havde snappet Uhret fra ham og var løbet bort med det, hvilken Forklaring han, uagtet formanet til Sandhed, vedblev under Eds Tilbud, indtil han endelig, efterat en Deel Dplysninger vare fremkomne imod ham, vedgik, at hans Forklaringer vare urigtige, og at de andre Tilstaite, hvis Forklaringer han i det Væsentlige erkjendte for rigtige, havde faaet Uhret og Pengene paa den af dem omforklarede Maade, nemlig ved Spil, hvortil han havde ladet sig forlocke af dem.

Da det nu ikke findes at kunne frie Tilstaite for Ansvar, at han frygtebe for at komme Forlegenhed, naar han forklarede Sagens rette Sammenhæng, idet han ingen Grund havde til at antage, at han afgav sin Forklaring, som han selv tilstod at ville beebige, i anden Egenstaaelse end som Vidne, vil han, der er langt over criminel Lavaldet og ikke funden forhen straffet, være at ansee efter Forordningen af 15de April 1840 § 5, og findes Straffen at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage“.

Hermed endte første extraordinaire Sæssion.

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedfæjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dommers Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sæssioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbyes, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 β. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de kgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandling (N. Høgel). — Trykt hos J. H. Schultz.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 24.

Den 5te September.

1862.

Anden extraordinaire Sessjon.

Mandagen den 25de August.

Nr. 252.

Advocat Brock

contra

Rasmus Nielsen og Hans Christianen (Defensor Heinrichsen),
der tiltales for Tyveri.

Nestved Kjøbstads Ertræts Dom af 7de Mai 1862: „De Tiltalte Rasmus Nielsen og Hans Christianen bør hensættes til Forbedringshuusarbeide, Forstnævnte i 4 Aar og Sidstnævnte i 1 Aar. Derhos bør de, Een for Begge og Begge for Een, indrede alle med Sagen lovligten forbundne Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Procurator Ahrensen, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Larsen, 3 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landskover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste Juli 1862: „Bytingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne, Cancelliraad d'Anchamp og Ronge, betale Arresterne Rasmus Nielsen og Hans Christianen, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landskover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Heinrichsen for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „I nærværende, fra Næstved Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag, under hvilken Arrestanterne Rasmus Nielsen og Hans Christiansen ere satte under Tiltale for Tyveri, er det ved egen, med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger stemmende Tilstaaelse beviist, at de Søndagen den 30te Marts d. A. — foruden at Rasmus Nielsen løste en Stump Tong af en Ring i et Slæbested ved Byens Havn, og begge Arrestanter i Forening affar 2 Stumper Fangeline af to ved Byen oplagte Joller, samt derefter fulgte disse Tongstumper med mere af samme Slags for ialt 1 Mk. — have i Forening og efter foregaaende Aftale, uden at det er oplyst, hvo af dem der gav den første Anledning dertil, i 3 forskjellige Gange stjaalet 12 Buntter Hø, hvert Bunt af Vægt 1 Ris pund og af Værdi 14 à 16 Sk., som tilhørte Avlsbruger C. D. Hansen og med flere Buntter henlaae paa en Høstak, der stod paa hans Mark.

Af det Strjaalne, som Arrestanterne strax fulgte, ere de 9 Buntter tilbagegivne Eieren, der forøvrigt har frasalbet Krav paa Erstatning.

For deres ovennævnte Forhold ere Arrestanterne — af hvilke Rasmus Nielsen, der er født den 20de April 1831, tidligere efter nærværende Rets Dom af 25de September 1860 har været anseet for 2den Gang begaaet Tyveri med 1 Aars Forbedringshuusarbeide, og Hans Christiansen, der er født den 9de Marts 1822, tidligere ifølge Tybjerg Herreds Extrarets Dom af 2den April 1852 for første Gang begaaet Tyveri har været anseet med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage — derfor ved Underrettsdommen rettelig dømt, den Førstnævnte for 3die Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 15 og den Sidstnævnte for 2den Gang begaaet Tyveri efter samme Forordnings § 13, ligesom den i Dommen valgte Straf henholdsvis af 4 og 1 Aars Forbedringshuusarbeide findes passende, og, da Dommens Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensor ved Underretten tilkjenbte Salairer ligeledes billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 234.

Advocat Brock

contra

Peter eller **Peder Christian Sørensen**, kaldet **Schou** og dennes Hustru **Nicoline**, født **Mørch** (Defensor Heinrichsen), der tiltales, Førstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for efterfølgende Meddeeltagighed i denne Forbrydelse.

Nibe Kjøbstads Extrarets Dom af 22de April 1862: „Arrestanten Peter Christian Sørensen, med Tilnavn Schou, bør henfættes til Forbedringshuusarbeide i 6 Aar og Tiltalte Nicoline, født Mørch, til Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage; saa ville Arrestanten og Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, have at udrede alle de af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Kam-

merassessor, Prøveprocurator Johansen, 6 Rdl., og til Defensor, Procurator Høegh, 5 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 16de Juni 1862: „Arrestanten Peder Christian Sørensen, kaldet Schou, bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 6 Aar. Tiltalte Nicoline Mørch bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør Arrestanten og Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, udrede Actionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Faber, 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at staade. I Salarium til Advocaterne Brock og Heinrichsen for Højesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Arrestanten Peder Christian Sørensen kaldet Schou for Tyveri, og hans Hustru, Tiltalte Nicoline født Mørch, for efterfølgende Deelsagtighed i denne Forbrydelse.

Ved Arrestanten Peder Christian Sørensens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at efterat han om Aftenen den 25de Februar d. A. omtrent Kl. 8 havde bemærket, at der op til en 4 Aien fra Jorden værende indvendig tilkroget Lem paa Consul Færchs Forhuus i Ribe stod en Stige, der ellers ikke pleiede at være der, besluttede han, da han kjendte Localiteterne og vidste, at man gennem bemeldte Lem kom ind paa et Kornloft og derfra ned ad en Trappe til en Gang, hvorfra en Dør førte ind til Boutikken, at benytte sig af Leiligheden til at tilvende sig Pengestuffen i Boutikken, og han jueg sig derfor samme Aften henved Senugetid ind i Færchs Gaard og tillistebe sig den i Mellemboeren fra Gangen til Boutikken fiddende Nøgle, hvorfra han listede sig op ad Trappen og hen over Loftet, tog Krogen af Lemmen og gik ud gennem denne ad Stigen ned paa Gaden og til sit Hjem. Her lagde han sig paalædt paa Sengen og lidt efter Kl. 12 om Natten gik han derpaa fra Hjemmet til Consul Færchs Huus, hvor han krøb op ad den nævnte Stige og listede sig over Kornloftet og ned ad Trappen til Gangen, og efterat han havde fundet Mellemboeren fra Gangen til Boutikken uafsaaset og staaende paa Alem — saa at han ikke behøvede at kruge Nøglen, hvilken han havde tilvendt sig for

at lukke Døren op —, begav han sig ind i Boutikken og tilvændte sig den i Disten værende store Pengeskuffe, i hvilken Nøglen som sædvanlig sad, samt en ligeover bemeldte Pengeskuffe værende mindre Pengeskuffe, hvori der pleiede at opbevares Fire- og Treflestiklinger. Han listede sig derpaa tilbage ad samme Wei, som han var kommen ind, og da han var kommen til Lemmen, tømte han den store Pengeskuffe, idet han lagde de i samme værende Sedler og Sølv samt en Læderpung, hvori der var en Deel fremmede Sølvmonter, i sine Lommer, og satte derpaa den store Pengeskuffe fra sig, medens han med den mindre Pengeskuffe gik ned ad Stigen og til sit Hjem, hvor han ankom omtrent Kl. 1. Efter Sagens Oplysninger stod Boutikken ved uafsaafede Døre i Forbindelse med Familiens og Boutiksfolkens Soveværelser, og isvrigt var saavel Porten til Gaden som Døren fra Gangen til Gaarden aflaaet. De tagne Penge, hvis Beløb Consul Færch ikke nøiagtig har kunnet opgive, idet han ved Anmeldelsen har udsagt, at der maa have været mellem 100 og 150 Rbd., gjemte Arrestanten deels i sit Chatol, deels over en Hønjesti i et Halvtagshuus, hvor de ved Undersøgelse den 27de Februar ere forefundne og fandtes at udgjøre 163 Rbdl. 5 Mk. 6 Sk. i Landets Penge samt desuden nogle fremmede Monter, ialt circa 200 Rbdl.; Arrestanten har imidlertid forklaret, at han inden Tyveriet var i Besiddelse af 11 Mk. — hvilket isvrigt ikke er bestyrket ved Sagens Oplysninger — og at et Par Mark eller nogle Mark heraf ere komne med blandt de stjaalne Penge, medens han isvrigt enten af de 11 Mk. eller af de stjaalne Penge havde givet sin Koné, Tilstalte Nicoline Mørch, 5 Mk., men efter sin Forklaring ikke selv brugt nogle af de tagne Penge. Det forefundne Pengebeløb er ugleveret til Consul Færch, der i anden Anledning havde et større Beløb tilgode hos Arrestanten end det Par Mark, der, under Forudsætning af Rigtigheden af Arrestantens ovennævnte Udsagn, kunde antages at være indblandede i de stjaalne Penge, og Erstatning er isvrigt frafaldet.

Tilstalte Nicoline Mørch har forklaret at have været ubidende om, at det var Arrestantens Hensigt, da han den ommeldte Nat forlod sit Hjem, at begaae Tyveri, hvorintod hun først, da han om Natten kom hjem, af ham erholdt Kundskab om, at han havde udøvet Tyveriet. Derhos er det ved hendes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at da Arrestanten Dagen efter Tyveriet paa et Værtshuus i Fuldstab havde indgaaet Bæddemaal om at kunne vise 60 Rbdl. i Sedler, søgte Tilstalte at hindre Arrestanten Afgang til Chatollet, hvori dette Beløb var gjemt, hvilket hun efter sin Forklaring gjorde for at forebygge, at Tyveriet skulde blive opdaget, idet hun, som hun har udsagt, selvfølgelig gjerne havde beholdt Pengene, da hun var i Trang.

Fremdeles har Tilstalte vedgaaet, at da hun den følgende Dag foreholdt Arrestanten hans Dumbhed ved som ansøgt at have vist Pengene frem, bleve Arrestanten og hun, paa Arrestantens Forslag, enige om, naar der blev Spørgsmaal om Pengene at ville sige, at de hidrørte fra et Laan, Arrestanten havde gjort i sit Steb, hvorefter Arrestanten skulde en Deel af Pengene, der tidligere havde beroet i et Kammer, i det ovennævnte Halvtagshuus. Endelig er det oplyst, at Tilstalte Dagen efter at Tyveriet var begaaet, da Arrestanten befandt sig paa

det ommeldte Værtshuus, sendte sin lille Dreng hen til ham for at faae ham hjem eller ogsaa faae nogle Penge, hvorefter Drengen bragte hende 2 Mk. fra Arrestanten, og da Arrestanten som anført den næste Dag skulde en Deel af Pengene i Halvtagshuset, gav han hende af Pengene, inden han gjemte dem, 3 Mk., hvilke hun tilligemed de ommeldte 2 Mk. har forbrugt, kjøbt hun, som hun har udsagt, vidste, at de vare sjaalne, og forsaavidt Arrestanten har forklaret at have inden Lyberiet været i Besiddelse af 11 Mk., har hun udsagt, at hun ikke kan troe at dette har været Tilfældet og at hun antog og antager, at de ommeldte af hende modtagne 5 Mk. hidrørte fra Lyberiet og ikke paa nogen Maade med Nette tilhørte Arrestanten.

Efter det Anførte vil Arrestanten P. Chr. Sørensen, der er født i 1825 og 2 Gange inden han havde opnaaet criminel Lavalber har været straffet for Lyberi, men iøvrigt ikke sees at have været straffet, som ved den paaankebe Underrets Dom antaget, være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 2det Led, ligesom den fastsatte Straf af Forbedringshuusarbejde i 6 Aar findes passende. Ligeledes maa Tilstalte Nicoline Mørch, om hvem det ikke er oplyst, at hun tidligere har været tiltalt eller straffet, ansees at have ved sit ovenanførte Forhold gjort sig skyldig i Galeri, og hun vil derfor være at ansee efter bemeldte Forordnings § 22 med en Straf, der ved Underretsdommen findes passende fastsat til Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage. Da Underretsdommens Conclusion imidlertid med Hensyn til Tilstalte Nicoline Mørch ikkun indeholder, at hun bør hensættes til Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, vil der være at give ny Conclusion“.

Nr. 237.

Advocat Brod
contra**Christian Madsen Tarp** (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Mishandling af Fattiglemmerne Mikkel Jensen og Hans Peder Hansen.

Ribe Kjøbstads Exrrets Dom af 9de Mai 1861: „Arrestanten, Fattiglem Christian Madsen Tarp, bor hensættes til Forbedringshuusarbejde i eet Aar samt udrede alle af Actionen flydende Omkostninger, og deriblandt i Salairer til Actor, Procurator Gastrup, 5 Rd., samt til Defensor, Procurator Jerklev, 4 Rd. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 23de Juni 1862: „Underretsdommen bor ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Provedprocurator Isaacsen og Procurator Morville, betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at staude. I Salarium til Advocaterne Brock og Heinrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Fattiglem Christian Madsen Larp for at have gjort sig skyldig i Mishandling af Fattiglemmerne Hans Peder Hansen og Mikkel Jensen.

Fornævnte Hans Peder Hansen, der er Lem paa Ribe Fattighuus og efter Opgivende er 93 Aar gammel, har forklaret, at Arrestanten 2den Juledags Aften 1860 uden nogen Anledning oversalbt ham i hans Seng og rystede ham op og ned samt slog ham, hvor han kunde træffe, saa at Hansen ved denne Fremfærd fik en Contusion over Lænderne og Laarene, hvoraf han laa et Fjerdingaar og formeentlig endnu led, da han angav den anførte Forklaring, den 17de Marts 1862. Arrestanten har imidlertid nægtet at kunne erindre det Mindste af, hvad der ved den ovennævnte Leilighed passerede mellem ham og H. P. Hansen, og vel have flere Vidner udfagt, at Arrestanten da mishandlede Hansen og navnlig ruffede ham op og ned i Sengen, men da det ikke kan ansees godtgjort, at den længere Sygdom, som Hansen efter Sagens Oplysninger maa antages at have gennemgaaet umiddelbart efter det 2den Juledag 1860 Passerede, var en Følge af den ham af Arrestanten tilføiede voldelige Behandling, eller at denne isøvrigt har efterladt saadanne Følger, som Lovgivningen forudsætter som Betingelse for offentlig Paatale -- i hvilken Henseende ogsaa kan mærkes, at det efter Sagens Oplysninger maa antages, at Bestyrelsen af Fattighuset ikke har foretaget Noget mod Arrestanten i Anledning af det Forhold, han skal have udviiist mod det nævnte Fattiglem -- vil Arrestanten for sit ommeldte Forhold ikke kunne drages til Ansvar under nærværende Sag.

Endvidere har Fattiglem Mikkel Jensen forklaret, at da han Søndag Eftermiddag den 23de Februar d. A. kom op fra Fattighusets Kjøkken og ind paa Arbejdstuen med sit Smørrebrød og Mælk og vilde tage lidt Salt, som laa i en Kop paa en Høvlebænk, der stod i Stuen, forbød Arrestanten ham dette og slog ham 2 à 3 Gange ned paa den Træstol, paa hvilken han havde sin Plads, ved hvilken Leilighed han erholdt en Bestadigelse, der efter vedkommende Distriktslæges Erklæring bestod i en Contusion af Brystet og Brud af et Ribbeen, og i Anledning af hvilken Rægen under 30te April næstefter har erklæret, at M. Jensen havde været feugeliggende i henimod 5 Uger, men at han ved Erklæringens Udfærdigelse var helbredet, ligesom det da var at antage, at han for Fremtiden ikke vilde komme til at lide af noget Sygetilfælde som Følge af Bestadigelsen, der ikke havde været forbunden med nogen absolut Fare for hans Liv; isøvrigt har M. Jensen i et Forhør den 7de Mai forklaret, at han ikke har

gjenvundet sin forrige Arbeidsførhed og ikke kan bruge sin venstre Arm saaledes som tidligere, ligesom ogsaa hans venstre Side endnu smerter ham. Efterat være foreholdt M. Jensen's foransførte Forklaring har Arrestanten anbragt, at han ikke gjorde Andet end at stubbe Jensen, der var grov imod ham, bort fra Saltet — hvilket Arrestanten formener tilhørte ham og et andet Fattiglem, idet de pleiede at sidde sammen ved Høvelbænken og at stiftes til at bringe det Salt, som de benyttede til deres Mad, op fra Fattighusets Kjøkken — og at M. Jensen derved saldt ned paa sin Stol, men strax stod op igjen og angreb Arrestanten, der da atter blev nødt til at stubbe ham fra sig; han har derhos ud sagt, at han aldeles ikke tilsigtede at gjøre M. Jensen Skade, og overhovedet benægtet at have været Skyld i de Bestabigelsler, hvoraf M. Jensen har lidt, hvilke han har paastaet at være gammel Skade. Ligesom det imidlertid ved flere Vidner er godtgjort, at M. Jensen ikke fornærmede Arrestanten, idet han, da han gif hen til Høvelbænken, og Arrestanten raabte til ham: „Hvad vil Du ved Høvelbænken“, meget ordentlig svarede, at han kun vilde have lidt Salt til sin Mad, samt at han ikke angreb Arrestanten, idet han end ikke gjorde Mine til at angribe eller værge sig, saaledes gaaer en af Distriktslægen under 29de Marts d. A. afgiven Erklæring ud paa, at den M. Jensen tilspøiede Bestabigelse er en aldeles utvivlsom frist Skade og ikke kan være en Følge af nogen for længere Tid siden muligen paadraget Sygdom. Det maa herefter statueres, at M. Jensen ikke ved sin Ufsærd umiddelbart førend Voldsøgerningen havde givet nogen rimelig Anledning til denne, der saaledes maa blive at betragte som udsvævet mod sagesløs Mand, og efter den nysnævnte Lægeerklæring og Sagens Oplysninger i det Hele skjønnes der ikke at kunne være nogen Tvivl om, at de Bestabigelsler, for hvilke M. Jensen, som ovenfor anført, har været under Lægebehandling, ere ham tilspøiede ved den ommeldte Leilighed af Arrestanten.

For sit her omhandlede Forhold vil Arrestanten, der er født 1828 og, foruden i sin militære Tjeneste 2 Gange at have været straffet for Tjenesteforsæelser, ved Stege Kjøbstads Extrarets Dom af 16de Januar 1860 ifkun er frifundet for videre Diktale for Tyveri, hvorefter han ved samme Ret's Dom af 29de Februar 1860 under en Sag, hvorunder han sigtedes for at have mishandlet sin Kone, for at have truet og at have attenteret et Overfald paa en sagesløs Mand samt overtraadt et ham af Politiet givet Likhold, er for sit Forhold i sidstnævnte Henseende straffet med Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage, — være at ansee efter Forordningen af 4de October 1833 § 9, cfr. § 3, sidste Led og § 6, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder ved Underrettsdommen passende fastsat til Forbedringshunsarbejde i 1 Aar. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste“.

Nr. 211.

Jusfitørraad Buntzen

contra

Nars Madsen (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri og attenteret personelt Falsk.

Kjøbenhavns Amts søndre Birk's Extrarets Dom af 27de Martz 1862: „Arrestanten Lars Madsen bør henfattes til Tugthunnsarbeide i ti Aar. Saa bør han og ndrede alle af Actionen flydende Omkostninger, og derunder Salair til Actor, Procurator Melbøla, 5 Rdl., og til Defensør, Procurator Eltong, 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30te Mai 1862: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensør ved Overretten, Procuratorerne Baastrup og Ronge, betaler Arrestanten Lars Madsen 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunken og Advocat Brod for Høiesteret betaler Tilstalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebdet: „I nærværende, imod Arrestanten Lars Madsen for Tyveri og attentet personligt falsk anlagte og fra Kjøbenhavns Amts søndre Birk's Extrarets hertil indankede Sag er det ved egen, med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger stemmende Tilstaaelse beviist, at han — der er født den 24de Februar 1839 og tidligere har været anseet i Følge Binding Herreds Extrarets Dom af 23de Juni 1853 for Tyveri, begaaet under criminel Lavalder, efter Forordningen af 11te April 1840 § 26 med 25 Slag Riis, ifølge Kjøbenhavns Amts nordre Birk's Extrarets Dom af 23de Februar 1860 for Tyveri efter bemeldte Forordnings § 1 med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, samt efter Kjøbenhavns Criminal- og Politirets Dom af 23de April f. A. for 2den Gang begaaet Tyveri og for Bedrageri efter samme Forordnings § 13, jfr. § 79 og § 43, med 1 Aars Forbedringshuusarbeide — efter sin Udsættelse af Straffeanstalten, der sandt Eted den 15de Januar d. A., har den 5te i den paafølgende Maaned, da han var gaaet ind i et Eted i Falkoneralleen og havde seet en Dør staae paa Klem ind til den sammesteds boende Stomager Schulzes Enke, benyttet denne Leilighed til at frastjæle hende et Sølvkommenbr, en Kaabe, et Par Træksjølver, 2 Par Beenklæder, en Vest og et Forklæde, hvilke Koster, der tilsammen ere vurderede til 12 Rdl. 3 Mk., alle ere komne tilstede og tilbagegivne Besijaalne.

Paa samme Maade er det beviist, at Arrestanten i Januar 1860, altsaa før den ovennævnte Tyvdom af 23de Februar f. A. var ham overgaaet, i et Huus i Fstedgaden fra en Entree, hvortil der var fri Udgang fra den Dgang,

Arrestanten havde benyttet, har sjaalet et til 12 Rbl. vurderet og den senere bortreiste Høker Cramer tilhørende Par Støvler, som Arrestanten strax folgte, samt at Arrestanten i Liddrummet imellem nyenaævnte Dom og Criminal- og Politiretens Dom af 23de April f. A., har begaaet flere Tyverier, nemlig i Mai 1860, da han, medens han tjente paa Lyffeksholm i Frederiksberg Sogn, gik igjennem en naflaaet Dør ind i en dengang der tjenende svenskt Karls Kammer, hvor han aabuede dennes Kuffert ved med en Knivtang at udtrække Krampen tilligemed Hængelaasen, og stjal derfra en Guld-Uhrstjæbe af $\frac{1}{4}$ Alens Længde, som han et Par Dage efter folgte for 15 Mk., uden at der, da Bestjaalene ikke har været at finde, er tilveiebragt nærmere Oplysninger om dette Tyveri, — i November f. A., da Arrestanten, medens han sad ene og spiste i Høker Andersens Boh paa Nørrebrogade, stjal af Pengestuffen, hvortil Røglen laa paa en Hylbe i Bodden, 9 Mk., — i Slutningen af October og Begyndelsen af November f. A., da Arrestanten, som da logerede i Stedet paa Hjørnet af Falkoneeralleen og Holighedsveien hos den der boende Høker Peterfen, i 3 forskjellige Gange frastjal denne i Alt omtrent 20 Rbl. ligeledes af Pengestuffen, som Arrestanten aabuede med en Dirk, uden at han dog, da Laasen var saa svag, at den uberriden gik op, naar man blot trak i Skuffen, med Bestemthed har kunnet sige, om han fik den op meest ved Hjælp af Dirken, og af hvilke Tyverier det ene blev begaaet en Dag eller Aften, Arrestanten tilfølbog var bleven ene i Bodden, men de to andre om Natten, paa den Maade at Arrestanten, der Aftenerne i Forveien havde seet Leilighed til indveubog at aftage Krogene paa et Bindue, som fra Skjænkstuen vendte ud til Gaarden, igjennem dette, der ikke var høiere fra Jorden, end at han kunde komme til det ved at gaae nogle Trin op ad en Trappe, der fra Gaarden førte op i Huset, navnlig ogsaa til Arrestantens Sovekammer i øverste Etage, trøb ind i Skjænkstuen og derfra gik ind i Bodden, hvortil der fra Skjænkstuen var Gjennemgang uden Dør, og hvorfra der igjennem uafsaafede Døre var Afgang til de øvrige Værelser, af hvilke dog ikke de nærmeste vare Soveværelser, — og i Januar eller Februar Maaned f. A., da Arrestanten i den Hensigt at begaae Tyveri gik ind i Gjøstgivergaarden Nr. 23 paa Vesterbrogade, hvor han kjendte Localiteterne, og ad en Stige, den eneste Afgang fra Gaarden op til en aaben Lem paa Loftet over Hestestalden i Baghuset, ind paa dette Loft og derfra igjennem en uafsaafet Dør ind i Karlekammeret, hvor han stjal en Klædeskratte og 3 Bæse, hvilke Gjenstande, tilhørende Karlen Peter Emil Schindler og tilsammen af Værdi 8 Rbl., Arrestanten pantsatte hos en Pantfætter, — og endelig i Februar f. A., da han hos Værtshuusholder Peterfen i Møntergade, hos hvem han spiste, og som havde Karlen Niels Johansen Drups Studemaalebog i Gjemme, tog denne Bog, der laa i et i Gjøstestuen staaende aabent Systerin, hvilket sidste Forbold nemlig ogsaa alene findes at kunne betragtes som Tyveri og ikke, som i Underretstommen statureret, tillige som Attentat paa personelt Hælsf, idet Arrestanten vel har tilstaaet, at det, da han tilvendte sig Bogen — som han isøvrigt, da han kort efter blev paagrebet af Politiet, kortkastede uden at have benyttet den — var hans Hensigt ved foresaldende Leilighed at udgive sig for den Person, paa hvem Bogen lød, for

at skaffe sig en Tjeneste, men en saa almindelig Hensigt ikke kan ansees tilstrækkelig til at begrunde noget Attentat paa Bedrageri, hvortil det derimod vilde høre, at der havde foreligget et bestemt fattet Forsæt om en individuel bedragerisk Handling, til hvis Iværksættelse Bogens Tilagnelse kunde betragtes som et Skridt.

Samtlige Forurettede have frajaldet Krav paa Erstatning hos Arrestanten.

Arrestanten er derfor rettelig ved Underrettsdommen anset for det hos Enken Schultz begaaede Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 15 samt for de andre, af ham under de tidligere imod ham anlagte Justitsfager forfulgte Forbrydelser ifølge bemeldte Forordnings § 19 med Tillægsstraffe, i Henseende til de stjaalne Støvler for 1ste Gang begaaet Tyveri efter samme Forordnings § 1 og i Henseende til de øvrige Tyverier efter tidnævnte Forordnings § 13, jfr. § 14 og § 12. 2det Membrum, hvorefter det i Henshold til det om Studemaalbogen nye Bemærke ikke kan billiges, at Arrestanten ogsaa er anset strafflybige efter §§ 62 og 66.

Da nu den i Underrettsdommen valgte Straf af 10 Aars Tugthuusarbejde efter Omstændighederne findes passende, samt da Dommens Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensor ved Underretten tilkjendte Salairer, hvis Størrelse bifalbes, ligeledes billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 245.

Justitsraad Bunzen
contra

Jens Laurfen Brodersen (Defensor Brod),

der tiltales for Tyveri.

Mols og en Deel af Sønder Herreders Extrarets Dom af 14de April 1862: „Arrestanten Jens Laurfen Brodersen af Orby bør henfættes til Forbedringshumsarbejde i 6 Aar; saa bør han og udrede samtlige af Actionen flydende Omkostninger, derunder indbefattet Salair til Actor, Procurator Seidelin, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Kolding, 3 Rdl. Alt efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 23de Juni 1862: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Morville og Prøveprocurator Isaacsen, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indaafede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunzen og Advocat Brod for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Jens Laurfen Brodersen for Tyveri, og er det i denne Henseende ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkelig godtgjort, at han den 25de Februar d. A. om Aftenen mellem Kl. 10 og 11 — hvilken Tid efter Aarstiden og hvad der er oplyst om den almindelige Sengetid der i Egnen, maa henregnes til Natten — har i den Hensigt at stjæle Penge begivet sig hen til Huusmand Anders Nielsens Huus i Orby, hvor han saae, at der ikke længere var Lys, og derfor antog, at Beboerne vare i Seng, og efterat han her havde udtaget et Vindue, der ubvendig var fastgjort ved 2 Søm, af hvilke han frabøiede det ene, krøb han derigjennem ind i den i umiddelbar Forbindelse med Beboernes Sovevarelse staaende Dverfsteue, hvor der, som han samme Dag havde haft Leilighed til at bemærke, i et utillaaet Skab stod en Kasse med Penge, af hvilke han derpaa tog 3 Rdl. eller muligens 3 Rdl. 2 Mk., og ligesledes tog han af en utillaaet Kommode for 1 Mk. Hvedebrød, hvorpaa han atter steg ud igjennem Vinduet og gik hjem. I de paafølgende Dage forbrugte han paa forskjellige Maader Størstedelen af de stjaalne Penge, af hvilke Bestjaalne har modtaget 1 Rdl. 12 Sk. tilbage, og isøvrigt er Krav paa Erstatning i Anledning af Tyveriet frafaldet.

Endvidere har Arrestanten vedgaaet, at han engang i forrige Vinter, forinden han havde opnaaet 15 Aars Alder, har fravendt Gaardmand Søren Grebe, hos hvem han da var i Tjeneste, en Pung, hvori der var 3 Mk.

Efter det Anførte vil Arrestanten, der er født den 24de Februar 1846 og som ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 2det Membrum, samt § 26, med en Straf, der ved Underrettsdommen rettelig er bestemt til Forbedringshuusarbejde i 6 Aar. Den paaankede Dom, mod hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger Intet findes at erindre, vil saaledes være at stadfæste“.

Tirsdagen den 26de August.

Nr. 248.

Advocat Heinrichsen
contra

Lars Jensen Meelby (Defensør Bunchen),

der tiltales for Tyveri.

Aalborg Byttings Ekstrarets Dom af 31te Marts 1862: „Arrestanten Lars Jensen Meelby bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 6 Aar. Han bør derhos tilsvare alle af Actionen flydende Omkostninger, og iblandt disse Salair til Actor, Procurator Bunchen, 6 Rdl., og til Defensør, Procurator Høegh, 5 Rdl. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 30te Juni 1862: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensør for

Oberretten, Procuratorerne Kühnel og Morville, betaler Arrestanten 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven^o.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indtafede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Heinrichsen og Justitsraad Bunzen for Høiesteret betaler Tilfalte 10 Rdl. til hver.

I den indtafede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Lars Jensen Meelby for Tyveri, og er i denne Henseende ved Arrestantens egen Tilfæelse og Sagens øvrige Omstændigheder følgende oplyst:

Da Arrestanten den 11te Juni f. A. om Aftenen omtrent Kl. 9 ved at gaa forbi en Parcel i Aalborg Byes Østertjør, som Bagermester Øhlenschläger havde i Leie, saae at en af Øhlenschlägers Heste gif løs paa Parcelen og slæbte Tøiret efter sig, fik han det Indfald at tage denne Hest og sælge den for at kunne for Kjøbesummen anstaffe sig Klæder, som han manglede, samt gjøre Rejser til sin Familie, og han satte sig derfor op paa Hesten og red bort med den ad Landeveien til Ribe. Da han kom forbi Gaarden Scheelsminde og vilde tale med en der tjenende Karl, gif han, medens han lod Hesten blive staaende udenfor Porten, ind i Stalblammeret, og da han ikke traf Karlen der, bemægtigede han sig et i Stalden hængende Vidjel samt et Ribedækken, en Dækkengjord og en Lædergime, med hvilke Gjenstande han derpaa, idet han efter sin Forklaring efterlod det med Hesten tagne Tøir paa Marken, hvor det dog ikke senere er fundet, red til Navnø Marked, og idet han, for at undgaa Mistanke om, at han var i uærlig Besiddelse af Hesten, der var af den saakaldte Knapstrupperrace og var kendt af flere paa Markedet Tilfædevarende, foregav at skulle sælge Hesten paa Øhlenschlägers Vegne, samt — som det efter Sagens Oplysninger maa antages — gav sig et urigtigt Navn, afhændede han her aldeles aabenlyst Hesten for 100 Rdl., som han strax modtog, og paa det Vilkaar, at Kjøberen forpligtede sig til, dersom Øhlenschläger skulde være utilfreds med Handelen, da paa Forlangende inden 8 Dage at tilbagelevere Hesten mod Tilbagebetaling af Kjøbesummen. Den paa Scheelsminde stjaalene Grime lod han følge med i Kjøbet, og de øvrige Gjenstande, han sammesteds havde tilvendt sig, leverede han til en paa Markedet Tilfædevarende, der efter hans Opfordring havde været Vidne til Handelen, med Anmodning om at gjemme dem indtil videre, eller — som den Paagjældende har udsagt — bringe dem tilbage til Øhlenschläger. Arrestanten reiste derpaa efter sin Forklaring lige fra Markedet over Aarhus til Kjøbenhavn og Falster, fra hvilken Reise han, efter — som det maa antages — at have forbrugt de for Hesten modtagne Penge, i Februar Maaned d. A. vendte tilbage til Sjælland og tog Tjeneste paa Thorstedlund, men blev kort efter

anholdt i Aalborg, og vedgif da strax Tyveriet, idet han derhos har udsagt, at han, siden han begif dette, ikke havde havt nogen Rolighed.

Ligesom den stjaalne Hest under Sagen er kommen tilstede og udleveret Bager Øhlenschläger, der uden Indvending af Arrestanten har ansat dens Værbi til 200 Rd., og Værdien af det bortkomne Løir til 2 Mk., men isørigt har frafaldet videre Krav paa Erstatning, saaledes ere ogsaa de paa Scheelsminde stjaalne Øjenstaaende, der ere vurderede til 2 Rdl. 1 Mk. 8 Sk., under Sagen tilbageleverede vedkommende Eier, med Undtagelse af Grimen, for hvilken imidlertid Krav paa Erstatning er frafaldet.

For det anførte Forhold vil Arrestanten, der er født i 1836 og tidligere to Gange har været straffet for Tyveri, senest ifølge Hillerød Kjøbstads Extrarets Dom af 21de August 1857 for denne Forbrydelse, anden Gang begaaet, med Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedes, være at anses med Straf for tredje Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 15, jfr. § 6, 1ste Punktum, og da den ved Underretsdommen valgte Straf af Forbedringshuusarbejde i 6 Aar efter Sagens Omstændigheder findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste“.

Nr. 253.

Advocat Heinrichsen
contra**Oline Birgitte Rønne** (Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af en stjaalen Kjøle.

Criminal- og Politirettens Dom af 12te Juli 1862: „Arrestantinden Oline Birgitte Rønne bør straffes med Forbedringshuusarbejde i to Aar samt udrede alle af denne Action flydende Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne, Justitsraad Nyegaard og Høfshcer, med 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Heinrichsen og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestantinden Oline Birgitte Rønne, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af en stjaalen Kjøle, ifølge egen Tilstaaelse har været i Besiddelse af en til 2 Rdl. vurderet Kjøle, med Hensyn til hvilken Martha

Levelora Bilbriften har aflagt Tilhjemlingsed og præsteret Eiendomsbeviis, og intet Hensyn kan tages til Arrestantindens ubestyrkede Forklaring om at have kjøbt Kjølen af en Pige, som hun har navngivet Trine, men om hvilken hun isvrigt ingensomhelst Oplysning har kunnet give, vil hun, der er langt over criminel Lovaldre og senest ved den kongelige Landsover- samt Hof- og Stadsrets Dom af 18de Februar 1843 er anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, nu i Genhold til Danste Lovs 6—17—10 og 11 og Forordningen af 8de September 1841 § 6 blive at bømme for uhjemlet Besiddelse af Hjaalve Koster efter Omstændighederne dog kun efter den førstciterede Forordnings § 22, jfr. § 25, som for 3die Gang begaaet Hæleri, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar“.

Nr. 223.

Justitsraad Bunghen

contra

Niels Pedersen (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri og Brandstiftelse.

Criminal- og Politiretten's Dom af 31te Mai 1862: „Arrestanten Niels Pedersen bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 5 Aar samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procurator Simonsen og Prøveprocurator Hindenburg, 6 Rdl til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

I Genhold til de i den indaandede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politiretten's Dom bør ved Magt at stånde. I Salarium til Justitsraad Bunghen og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indaandede Doms Præmisser hedder det: „De med nærværende Sag, hvorunder Arrestanten Niels Pedersen tiltales for Tyveri og Brandstiftelse, forbundne Omstændigheder ere isølge hans egen Tilstaaelse, som stemmer med det isvrigt Oplyste, i det Væsentlige følgende:

Efterat Arrestanten havde besluttet at bestjæle Tjenestekarl Hans Paulsen, som tjente i Gaarden Nr. 32 i Bimmelkafjet, og han Søndagen den 16de Marts d. A. om Aftenen Kl. 8 havde mødt ham paa Gaden, begav han, som saaledes visste, at Hans Paulsen var inde, sig ind i bemeldte Gaard, og skaffede sig Afgang til hans Kammer ved at sætte en Trappesige paa en ved Muren under Kamret's Binduer henstaaende Trillevogn, og derefter stige op til et af

Binbuerne og krybe igjennem dette, som han, efterat have ituslaaet en Rude, aabne ved at tage Hasperne fra. Da han derpaa af en Vordstufte havde tilvendt sig 35 Rdl. 5 Mk., opstod pludselig den Tanke hos ham at skjule Tyberiet ved at sætte Ild paa Kamret, i hvilket Diemed han holdt et brændende Lys under en i Kamret værende Seng, men da der var gaaet Ild i Madratten, i hvilken der er brændt et Hul af omtrent 8 Tommer i Firkant, uden at der isvrigt er skeet nogen Skade, fortrød han, som har indbrummet, at det var hans Tanke for at opnaae sit Diemed, at der skulde opstaae en saadan Ild, at Kamret kom i Brand, men forresten ikke gjorde sig nogen Foresikling om, hvorvidt Ilden kunde eller skulde udbrede sig til andre Dele af Bygningen, sin Gjerning, hvorfor han strax med Haanden ubviskede Ilden paa det antændte Sted af Madratten, og forsikkrede sig om, at Ilden var sluttet, forinden han med de stjaalne Penge forløb Gjerningsstedet.

For det Arrestanten saaledes overbeviste Forhold vil han, som er sødt den 21de Marts 1842 og ikke funden forhen straffet, være at dømme efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 1ste Membrum, og Forordningen af 26de Marts 1841 § 13, jfr. § 4 og § 8, og findes Straffen passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 5 Aar“.

Nr. 244.

Advocat Brod

contra

Lars Hansen (Defensor Heinrichsen) og **Frederik Jensen**

(Defensor Salicath),

der tiltales, Forstuvænte for Kirkefyveri, ulovlig Dmgang med Hittegods, Løsgængereri samt Betleri, og Sidstuvænte for bedragerisk Forhold eller ulovlig Dmgang med Hittegods.

Odense Herreds Extrarets Dom af 21de Marts 1862: „Arrestanten Lars Hansen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, forøvrigt bør han for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Frederik Jensen bør at hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Actionens Omkostninger udredes af Arrestanten og Tiltalte af hver for sit Vedkommende, dog saaledes, at det Actor, Procurator Tommerup, tilkommende Salair, 8 Rdl., udredes af Arrestanten med $\frac{3}{4}$ og af Tiltalte med $\frac{1}{4}$, hvorimod Arrestanten og Tiltalte have at betale hver den for ham beskikkede Defensor, Procuratorerne Borch og Peterfen, det dem tilkommende Salair, 4 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24de Juni 1862: „Arrestanten Lars Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage. I Henseende til den Tiltalte, Smedesvend Frederik

Jensen af Odense, idømte Straf samt Actionens Omkostninger bør Herredstingsdommen ved Magt at stande. I Salarium tillægges Procurator Schack for Overretten 10 Rdl. og Prøveprocurator Hindenburg og Cancelliraad d'Anchamp hver 8 Rdl., af hvilke det Førstnævnte udredes af Arrestanten med $\frac{3}{4}$ og af Tiltalte med $\frac{1}{4}$, og de tvende sidstnævnte Salairer af Arrestanten og Tiltalte hver for sit Bedkommende. At efterkommes under Afsjærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

Foruden at Lars Hansen ved den indankede Dom retteligen er anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 58, jfr. §§ 30 og 50, samt funden skyldig i Betleri, vil han endvidere for den af ham vedgaaede Omstreifen, fornemmelig i den Hensigt at betle, blive at dømmes som Løsgænger efter Lov af 3die Marts 1860 § 1, hvorimod der, forsaavidt han er sigtet for Kirkehverf, ved bemeldte Dom med Høie er antaget ei at være fremkommet tilstrækkeligt Beviis mod ham. Straffen for denne Tiltalte findes i det Hele at kunne fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Med Hensyn til den Frederik Jensen idømte Straf vil Dommen, i Henhold til de i samme for hans Bedkommende anførte Grunde, være at stadfæste, ligesom dens Bestemmelser om Actionens Omkostninger findes at maatte billiges.

Chi kjendes for Ret:

Lars Hansen bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til den Frederik Jensen idømte Straf samt Actionens Omkostninger bør Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Advocaterne Brock og Heinrichsen samt Etatsraad Salicath tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Salairer fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende fra Odense Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Lars Hansen for Kirkehverf, ulovlig Omgang med Gitegods, Løsgænger og Betleri.

I førstnævnte Henseende sigtes Arrestanten for at have forøvet Tyveri i Paarup og Frostrup-Korups Kirker i Tiden fra den 13de til den 16de October f. A., hvorved der af Kirkefloken er stjaaet respective circa 2 Rdl. og 5 Rdl. à 7 Rb., men der er imod Arrestantens vedholdende Benægtelse ikke tilveiebragt noget til at fælde ham tilstrækkeligt Beviis.

Foraaavdt angaaer Sigtelsen for ulovlig Dmgang med Hittegods, er Arrestanten overbevist at have undladt at oplyse et til 1 Mk. vurderet Stiemmejern, som han er antruffen i Besiddelse af og som han opgiver at have fundet paa Landeveien mellem Nyborg og Odense, hvilket Forhold efter Omstændighederne, derunder Gjenstandens ringe Værdi, findes at maatte henføres under Bestemmelsen i Forordningen af 11te April 1840 § 58, jfr. § 30 og § 50.

Med Hensyn til at Arrestanten er sigtet for Løsgængereri og Vetteri bemærkes, at det er oplyst, at han i Midten af afdvige September Maaned har forladt Kjøbenhavn, hvor han dengang havde Ophold, og over Næsby, Sorø og Næsby med flere Steder begivet sig til Korsør og derfra over Nyborg til Odense, hvor han antages at være ankommen den 9de eller 10de October. Vel har Arrestanten forklaret, at han paa denne Vandring er gaaet fra Sted til Sted, uden nogensteds at opholde sig længere end Natten over og at han har været uden Arbeide og levet af at bette, hvor han er kommet frem, idet han har tilbetet sig deels Fødemidler, deels Penge; men da Arrestanten derhos har forklaret, at han ved Afreisen fra Kjøbenhavn var i Besiddelse af noget over 10 Rdl. og at Hensigten med hans Reise var deels at søge Arbeide, deels at besøge en Slagting, der lever i Odense, hvilke Angivelser der ikke er aldeles tilstrækkelig Grund til at forfaste, skjønner Overretten ikke, at han kan anses skyldig i Løsgængereri, hvormod han vil blive at straffe for Vetteri. Den Straf, Arrestanten, der er født den 28de November 1832 og ved Højesterets Dom af 18de Juni 1852 er idømt 6 Mars Tugthuusarbeide for Indbrudstyveri, saaledes vil have forskyldt efter Forordningen af 11te April 1840 § 79, jfr. §§ 58, 30 og 50, samt Lov af 3die Marts 1860 § 3, findes i det Hele at burde bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 4 Dage. Underrettsdommen af 21de Marts d. A., hvorved Arrestanten er som for 2den Gang begaaet Hæleri, for Løsgængereri og Vetteri ansæt med 2 Mars Forbedringshuusarbeide, vil altsaa foraaavdt være at forandre.

Under Sagen er endvidere Smedesvend Frederik Jensen af Odense tiltalt for bedragerisk Forhold eller ulovlig Dmgang med Hittegods. Det er ved Tiltaltens egen, med det isvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse beviist, at han engang i forrige Sommer har solgt for 8 Mk. et Par Fjernhalskobler, der tilhørte en Bonde, som under et Besøg hos et Fruentimmer i Odense havde lagt dem fra sig i en Kaffeloon, men ved Vortgangen glemte at tage dem med sig, hvorefter bemeldte Fruentimmer leverede Koblerne til Tiltalte med Anmodning om at bringe dem til Politikammeret, istedetfor hvilket Tiltalte imidlertid, som bemærket, solgte dem. Eieren af Koblerne, der ere komne tilstede og vurderede til 4 Mk., har ikke meldt sig.

Tiltalte, der er over criminel Lovvald og som ved Odense Herreds Politirets Dom af 27de April 1858 er idømt 1 Maanedes Arbeide i Odense Tvangsarbeidsanstalt for Vetteri, men isvrigt ikke findes tiltalt eller straffet, vil for ovennævnte Forhold være at anses efter Forordningen af 11te April 1840 § 43, jfr. § 1, og Højesterets Straffen, som i den iudankede Dom bestemt, at kunne fastsættes til 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød“.

Onsdagen den 27de August.

Nr. 217.

Justitsraad Bunchen

contra

**Harald Frederik Ferdinand Worthmann Lohse og Ingvar
Frederik Møller (Defensor Liebe),**

der tiltales for Møveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 31te Mai 1862: „Arrestanterne 1) Ingvar Frederik Møller og 2) Harald Frederik Ferdinand Worthmann Lohse bør straffes med Forbedringshuusarbeide hver især i tre Aar. Saa bør de og, Een for Begge og Begge for Een, tilsvare Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Simonsen og H. H. Nyegaard, otte Rigsdaler til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjen-des for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunchen og Advocat Liebe for Højesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Foraauidt Arrestanterne 1) Ingvar Frederik Møller og 2) Harald Frederik Ferdinand Worthmann Lohse, der begge ere langt over criminel Ravalder og af hvilke Førstnævnte foruden ved Sorø Kjøbstads Extrarets Dom af 17de November 1851 at være anseet efter Forordningen af 4de October 1833 § 16 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og ved Korfjor Kjøbstads Extrarets Dom af 2den November 1852 efter samme Lovbestemmelse med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage, er ved nærværende Rets Dom af 25de September 1858 anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 42 med Forbedringshuusarbeide i 2 Aar og ved samme Rets Dom af 11te Juli 1857 efter Forordningen af 4de October 1833 § 16 og Lovgivningens Analogi med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage —, under nærværende Sag sigtes for Møveri, ere de ved egne, af det isvrigt Dplyste bestyrkede Tilstaelser overbeviste at have den 24de September f. A. efter Aftale og i Forening forsvet et Overtal paa Skipper Carl Frederik Svendsen af Maasholm i den Hensigt at fratage ham de Penge, hvoraf han maatte være i Besiddelse.

Følge den af bemeldte Svendsen under Sagen afgivne Forklaring blev han, da han den paagjældende Aften klokken mellem 11 og 12 passerede ad Philosophgangen forbi Bastionen, i hvilken den til Circus Reng afsenptte Bygning var, antastet af et ham ubekjendt Fruentimmer, der anmodede ham om Penge, og idet han, efterat have givet hende 3 Mk. i 3 forskjellige Gange, var fulgt efter hende om Lag den nævnte Bygning, blev han pludselig overfaldet af 3 Mandspersoner, der havde ligget paa Skrænten af Bastionen, og tilføiet et Slag i Ansigtet ved det venstre Øie og et i Nakken, saa at han faldt til Jorden, hvorefter han følte, at hans Lommer bleve undersøgte og navnlig en Haand stukket ned i hans venstre Buxelomme, i hvilken hans Penge beroede, saa at disse bleve revne op, og, skjædt han senere, efterat der paa hans Ansigt var kommet Folk tilstede og de Paagjældende flygtede, opsamlede de paa Jorden liggende Penge, vil han dog ved Overfaldet have mistet circa 15 Rdl.

Arrestanterne have imidlertid hver især vedblivende paaftaaet, at de ingen Penge have tilvendt sig, idet de som Følge af, at Svendsen gav sig til at strige, bleve bange og toge Flugten, ligesom de, ved senere at undersøge Gjerningsstedet, heller ikke fandt Penge sammesteds; men isvrigt ere deres Forklaringer om de nærmere Omstændigheder ved Overfaldet tilbeels indbyrdes afvigende, idet Arrestanten Møllers Forklaring gaaer ud paa, at, efterat han og Arrestanten Lohse vare blevne enige om at overfalde Skipper Svendsen for at fratage ham hans Penge, uden at nogen Anden har været deelagtig heri, idet en under Sagen ikke medtalt Person vel kort forinden havde opholdt sig hos dem, men forblev tilbage, da de gik hen imod Svendsen, slog Lohse denne omkuld, hvorpaa Arrestanten, uden at tilføie ham Slag, kastede sig over ham og holdt paa ham, medens Lohse undersøgte hans Lommer, ved hvilken Leilighed Arrestanten hørte Pengene klirre, — hvormod Arrestanten Lohse har paaftaaet, at han ifkun kastede Svendsen omkuld ved at skubbe til ham, men uden at tilføie ham nogen anden Vold, og at han ikke fik Leilighed til at undersøge hans Lommer, forinden Arrestanten maatte unløbe.

Eidsnævnte Arrestant har derhos senere tilbagekaldt sin Tilstaaelse og benægtet at have deeltaget i det ommeldte Overfald, men til denne af Intet bestyrkede Fragaalelse, der staaer i Strid med hvad der isvrigt er oplyst, vil der i Medfør af danske Lovs 1—15—1 intet Hensyn kunne tages. I Overensstemmelse med det saaledes Anførte maa Arrestanterne ansees overbevisede at have i røverisk Hensigt overfaldet Skipper Svendsen, men efter hvad der er oplyst kan det ikke ansees for beviist, at Røveriet er bleven fuldbjort, idet der ifkun høves Svendsens egen Forklaring om, at han har mistet Penge ved den ommeldte Leilighed, uden at det er godtgjort, at Arrestanterne have frataget ham Noget, og ville de som Følge heraf være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 80, jfr. §§ 34, første Membrum, 79 og 13, og findes Straffen efter Omstændighederne at burde bestemmes til Forbedringshuusarbeide for hver især i 3 Aar⁴.

Nr. 254.

Statsraad Salicath
contra**Dorthe Kirstine Christophersdatter** eller **Pedersdatter** eller
Pedersen, Nielsens Hustru (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 15de Juli 1862: „Arrestantinden Dorthe Kirstine Christophersdatter eller Pedersdatter eller Pedersen, Nielsens Hustru, bor straffes med Forbedringshuusarbejde i 4 Aar saamt tilsvare Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Salomonson og Maag, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Da Arrestantinden Dorthe Kirstine Christophersdatter eller Pedersdatter eller Pedersen, Nielsens Hustru, som er langt over criminel Lovalder og senest ved denne Rets Dom af 25de August 1860 anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, hvilken Straf ved allerhøieste Resolution af 17de October s. A. blev formildet til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, under nærværende mod hende for Tyveri anlagte Sag ved egen af det isvrigt Dplyste bestyrkede Tilstaaelse er overbevist at have i Marts d. A. fra- stjaalet Sabelmagersvend Jens Nohbe 12 Vidstestore af Værdi 1 Rdl. 3 Mk., vil hun nu være at domme efter den citerede Forordnings § 15, og Straffen efter Omstændighederne at bestemme til lige Arbejde i 4 Aar“.

Nr. 258.

Statsraad Salicath
contra**Christoffer Tørgensen** (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Tyveri eller i alt Fald for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Kronborg vestre Birk's Extraret's Dom af 19de April 1862: „Arrestanten Christoffer Jørgensen bør henlægges til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar og udrede samtlige af denne Action lobligt flydende Omkostninger, derunder Salairer til Actor, Procurator Lund, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Schmidt, 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8de Juli 1862: „Underrettens Dom bør ved Magt at staade, dog at Straffen bestemmes til 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Baud og Brød. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og From, betaler Arrestanten Christoffer Jørgensen 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

Foraauidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse og i Genhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde, kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at staade. 3 Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Heinrichsen for Høiesteret betaler Tilkalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Kronborg vestre Birk's Extraret hertil indankede Sag actioneres Arrestanten Christoffer Jørgensen for Tyveri eller i alt Fald for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Foraauidt Arrestanten sigtes for at have fravendt Tjenestekarl Niels Christensen af Laagerup ved et Gilde afvigte Nytaarsdag hos Gaardmand Anders Sørensen i Hølløse en Pengepung med 6 Rdl. 1 Mk. samt ved et Gilde hos Gaardmand Hans Nielsen sammesteds den 19de Januar sidstleden 4 Mk., er der ikke tilveiebragt Bewiis mod ham. Derimod er Arrestanten ved den indankede Dom rettelig anset overbeviist uhjemlet Besiddelse af et den nævnte Christensen tilhørende til 8 Rdl. vurderet Sølvuhr med Kjæbe, som Christensen mistede ved det sidsnævnte Gilde.

Det er i denne Henseende oplyst, at Christensen henad Morgenstunden blev jaa beruset, at han faldt om og af Arrestanten og Tjenestekarl Johansen blev baaret over i Foderloen, hvor Arrestanten var alene med ham, medens Johansen hentebe nogle Dækener, at Christensen, da han om Formiddagen vaagnebe, fandte sit Uhr, og at Arrestanten er funden i Besiddelse af dette.

Vel har Arrestanten foregivet, at Christensen ved Gildet laante 5 Rdl. af ham og derfor gav ham Uhret i Pant, men da Christensen bestemt har benægtet dette og beediget, at Uhret er ham frakommet imod hans Vidende og Villie, og da det maa ansees tilstrækkelig godtgjort under Eagen, at Christensen har været i Besiddelse af Uhret efter Tid, Arrestanten foregiver at have modtaget det, maa det billiges, at Arrestanten, der er født den 25de Februar 1831 og som ved Krigsrets Dom af 14de Juni 1855 i Genhold til Forordningen af 11te April 1840 §§ 1, 43 og 78 er for 1ste Gang begaaet Tyveri og Bedrageri anset med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, og ved Krigsrets Dom af 26de October 1855 for Tyveri er frifunden for videre Tiltale, men isøvrigt ikke findes tiltalt eller straffet for nogen Forbrydelse, er anset som for 2den Gang begaaet Hæleri efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 22 og 25, men findes Straffen, der er fastsat til eet Aars Forbedringshuusarbejde, at kunne bestemmes til 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, og da Dommens Bestemmelser med Hensyn til Actionens Omkostninger billiges, vil den med den nævnte Modification være at stadfæste“.

Hermed endte anden extraordinaire Sæssion.

Rettelser.

S. 349 5 R. f. o.: 30te Mai, læs 23de April.

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dommers Præmisseser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sæssioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udendbyes, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 f. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalffe Boghandling (F. Høgel). — Trykt hos J. H. Schults.

Høiesteretstidende,

udgivet

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 25.

Den 10de October.

1862.

Anden ordinaire Session.

Onsdagen den 1ste October.

Nr. 243.

Advocat Liebe

contra

Mette Marie Jacobsdatter (Defensor Bunchen),

der tiltales for Løsgænger og Bekleri.

Bjerge og Masum Herreders Politirets Dom af 27de Januar 1862: „Arrestantinden Mette Marie Jacobsdatter af Norre Lyndelse bor hensættes til Arbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt i 3 Maaneder, samt indrede alle med hendes Arrest og denne Sag forbundne Omkostninger. Alt efterkommes under Udferd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de Mai 1862: Underrettsdommen bor ved Magt at staade. I Salarium til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Lihme og Berggreen, betaler Tiltalte Mette Marie Jacobsdatter af Norre Lyndelse 5 Rd. til hver. Alt efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og med Bemærkning, at Tiltaltes Straf bliver at bestemme efter § 1 i Forbindelse med § 5 i Loven af 3die Marts 1860, vil Dommen være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde fastsættes til 180 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bor ved Magt at staade, dog at Straffetiden bestemmes til

180 Dage. I Salarium til Advocat Liebe og Justitsraad Bunchen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Tiltalte Mette Marie Jacobsbatter af Nørre Lyndelse, der er født i Maret 1824 og som ved Baag Herreds Politivets Dom af 15de August 1859 er for 3die Gang begaaet Løsgængeri og Betleri anseet med 18 Maaneders Arbeide i Odense Tvangsarbeidsanstalt, sigtes under nærværende fra Bjerge og Asum Herreders Politiret hertil indankede, under 27de Januar d. A. paadømte Sag for paany at have gjort sig skyldig i disse Forseelser. Da Tiltalte, hvem der var anviist Bolig i Nørre Lyndelse Fattighuus, ved egen med det isvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er overbeviist i Slutningen af afvigte Aar at have forladt Fattighuset og streifet om uden Arbeide og betlet, idet hun har erkjendt, at hun paa sine Vandringer ikke har haat Andet at leve af, end hvad hun tilkølede sig af Fødemidler paa de forskjellige Steder, hvor hun har opholdt sig, ligesom hun ogsaa har overtraadt et hende under 14de Juli 1858 til Politiprotokollen givet Tilhold ved uden Sogneforstanderstabets Tilladelse at have forladt Nørre Lyndelse Sogn, findes hun ved den indankede Dom rettelig anseet skyldig i Løsgængeri og Betleri, og da den Straf, som hun herfor er tilfunden efter Lov af 3die Marts 1860, findes passende bestemt til Arbeide i Odense Tvangsarbeidsanstalt i 3 Maaneder, og det ligeledes tilliges, at hun er tilpligtet at udrebe Sagens Omkostninger, vil Underrettens Dom være at stadfæste“.

Nr. 255.

Advocat Liebe
contra

Rasmus Hansen (Defensor Bunchen),

der tiltales for Tyveri eller ulovlig Omgang med Hittegods.

Lunde og Skam Herreders Evtretets Dom af 29de Marts 1862: „Den Tiltalte, Smedelærling Rasmus Hansen i Anderup, bør henseettes i Fængsel paa Vand og Brod i 3 Dage; saa bør han og betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt i Salair til Procurator Cloos 4 Rdl., og til Procurator Knudsen 3 Rdl. Denne Dom efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de Juli 1862: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Nyegaard og Meyer, betaler Tiltalte, Smedelærling Rasmus Hansen af Anderup, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landskover- samt Hof- og Stadsherrens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Justitsraad Bunken for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Lunde og Eskam Herreders Extraret hertil indankede Sag actioneres Tiltalte Smedelærling Rasmus Hansen af Aunderup for Tyveri eller ulovlig Omgang med Hittegods med Hensyn til et Par, Gaardeier Peder Ludvig Schmidt tilhørende, til 2 Mk. 4 Sk. vurderede, nye Træsko, af hvilke Tiltalte er junden i Besiddelse.

Om Eftermiddagen den 3die Februar d. A. var Schmidt i et Grinde inde hos Tiltaltes Mester, Smed Madsen i Aunderup, og blev Tiltalte anmodet om imidlertid at passe paa Schmidts Heste, men ved sin Hjemkomst samme Aften fandt Schmidt Træskoene, der efter hans Angivende havde ligget bag Agestolen i hans Vogn.

Da der imod Tiltaltes Benægtelse af at have taget Træskoene af Vognen ikke er tilvejebragt Beviis imod ham, men han har forklaret, at han om Aftenen efterat Schmidt var kjørt bort, fandt Træskoene paa Veien uden for Smedien, maa det billiges, at Tiltalte, der er født den 20de November 1841 og ei forhen har været tiltalt eller straffet, og som har beholdt de ommeldte Træsko i over 3 Uger uden for Noget at have omtalt at have fundet dem og uden at oplyse dem, er anseet for ulovlig Omgang med Hittegods efter Forordningen af 11te April 1840 § 58 med en Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Dage og paalagt at udrede Actionens Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor for Underretten, og den indankede Dom vil saaledes være at stadfæste“.

Nr. 85. Auctionsholder **J. Cappé** (Brok)

contra

Byfoged **Rosenstand** (Bun),

angaaende Injurier.

St. Thomæ Bytings Dom af 21de Mai 1861: „De af Citanten, Byfoged, Auctionsdirecteur Rosenstand, paastævnte Udtryk bør dode og magtesløse at være, saa at de ikke komme Citanten til Skade paa gode Navn og Rygte. Indstævnte, Auctionsholder Cappé, bør erlægge en Mulct af § 32 til St. Thomæ Fattigtæske samt erstatte Citanten Sagens

Omkostninger stadesløst. Det Bdomte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommene i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Den vestindiske Landsøverrets Dom af 7de August 1861: „Contractanten Judah Cappé bor til St. Thomæ fattige bode § 100. Forovrigt bor Underretsdommen ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten betaler Contractanten til Hovedcitanten stadesløst, derunder Sagførersalair § 30. Det Bdomte at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

Efter Citantens Procedure for Høiesteret bliver der ikke her for Retten Spørgsmaal om den af ham for Overretten nedlagte Paastrand om, at Indstævnte mulkeres for en af ham under Proceduren i første Instants brugt Uttring. Lovrigt vil den indankede Dom i Henhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste, dog at Muleten, ved hvis Fastsettelse der nu vil være at tage Hensyn til Anordningen af 11te Marts 1862 § 9, 2det Punctum, efter Sagens Omstændigheder findes at kunne bestemmes til 50 vestindiske Daler.

Processens Omkostninger for Høiesteret ville være at ophæve.

Thi fjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bor ved Magt at stande, dog at Muleten bestemmes til 50 vestindiske Daler. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Institskassen betaler Citanten 3 vestindiske Daler

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Nærværende Sag er foranlediget ved at Auctionsholber paa St. Thomas J. Cappé i den der udkomnende St. Thomæ Tidende af 20de Marts d. A. har ladet indrykke en paa Fransk affattet Skrivelse fra ham til den franske Viceconsul, hvori han, næst at fortælle, hvad der skal være passeret angaaende Auctionsalget af Labningen af et fransk Etik, og navnlig at besvare sig over, at Salget og Incassationen ikke, som tidligere lovet, er bleven overdraget ham men en anden ikke navngiven Person, samt at anføre, hvad der lovligen tilfalder saavel Statskassen som Landkassen af Auctioner samt ham selv som Auctionsholber i Commission for Salget, Incassationen og for at staae del credere for Auctionsbetsbet, tilføjer en Passus, der i Oversættelse lyder som følger:

„Men jeg betvivler, dersom der indtraf noget Uheld førend Incassationen efter en Auction, bevirket ved hvilken som helst anden Person end den autoriserede

Auctionsholder, at han vilde svare til Auctionsbølsbet, selv om det var Auctionsdirecteuren eller hans Repræsentant.

Auctionsdirecteuren kan sige mundtligt, at han er Sikkerhed for Auctionen og Incassationen derefter, men jeg tvivler om, at han eller hans Repræsentant gjør det skriftligt, noget som jeg er pligtig at gjøre som autoriseret Auctionsholder, og som jeg allerede har bekendtgjort i *Dens Avis*“.

Auctionsdirecteuren, Byfoged Rosenstand, der fandt sig fornærmet ved de anførte Udtryk, jag gav i denne Anledning Cappé, og ere ved den beskikkede Sættedommers, Politimester Seidelins, Dom af 21de Mai sidstleden de brugte Udtryk mortificerede, og Indstævnte Cappé i Henhold til Forordningen af 27de September 1799 § 12 tilfunden at bøde § 32 til St. Thomæ Fattigkæsse, samt betale Procesens Omkostninger skadesløst.

Denne Dom er derefter af Byfoged Rosenstand, som anser den uskyldiggjørende for sig, ved Stævning af 7de Juni indbøtet for Overretten, hvor han har paastaet Dommen forandret saaledes, at Mulcten bestemmes til § 200 og forøvrigt stadfæstet, samt Indstævnte derhos tilpligtet at betale Appellens Omkostninger skadesløst, derunder Sagførersalair.

Indstævnte, Auctionsholder Cappé, har derimod efter udtagen Contrastævning paastaet Frisindelse og sig tillagt Procesens Omkostninger skadesløst, saavel for Underretten som for Overretten i Hoved- og Contrasøgsmaalet, Sagførersalair derunder indbefattet.

Hovedcitanten har antaget, at den ovenanførte Passus af Brevet og navnlig den sidste Deel deraf ikke kan forstaaes anderledes end at Auctionsdirecteuren, for at have den med Incassationer forbundne Gevinst, nok vil findes villig til at indestaae for Auctionsbølsbet, naar det kun kan stee paa en saadan Maade, at han, hvis Incassationen skulde være forkunden med Tab, kan gaae fra sit Ord, og at han derfor vil vogte sig for at paatage sig Forpligtelsen skriftligt o: beviisligt, og han har derhos formeent, at Contracitanten for denne fornærmelige Yttring, der er bragt til almindelig Kundskab ved Indrykkelse i Avisen, især naar henføres til den Stilling, Fornærmeren staaer i til Hovedcitanten som Auctionsdirecteur, burde være anset med en høiere Straf end netop Minimum af den Mulct, som Forordningen af 27de September 1799 § 12 bestemmer for utilbørlige Ord, der kundgjøres ved Trykken.

Hovedcitanten har derhos fremlagt et Nummer af *Willmer & Smiths European Times* af 17de April d. A., hvori den i St. Thomæ Tidende indrykkede Skrivelse ligeledes findes indført, og med Bemærkning, at den maa være offentlig til Indrykkelse i det fremmede Blad flere Dage efter at Cappé var stævnet i denne Sag, samt at det anførte Blad udgives i Liverpool, særligt for Vestindien, hvor det derfor har en meget udbredt Circulation, paaberaakt dette som Beviis paa Contracitantens Bestræbelse, at give de for Hovedcitanten fornærmelige Ubladelser den muligste Kundskab.

Contracitanten har forfikkret, at han ved at bruge de omhandlede Udtryk samt ved at bringe sin Correspondance med den franske Viceconsul til offentlig Kundskab ikke har havt til Hensigt at fornærme Hovedcitanten, og derhos anført,

at, da han ikke er meget kyndig i det franske Sprog, er Brevet bleven dicteret af ham paa Engelsk, hvilket har foranlediget, at hans Mening er bleven udtrykt paa en uvigtig Maade, uden at han itide er bleven opmærksom derpaa. I Henseende til Indrykkelsen i Willmer & Smiths Tidende da nægter han at have fremsendt Brevet til Indsøvelse i samme.

At nu de af Hovedcitanten incriminerede Udtryk ikke blot kunne modtage den Fortolkning, som denne giver dem, men ogsaa af Læsere i Almindelighed ville opfattes paa saadan Maade, at Meningen i alt Fald bliver, at Auctions-directorens Ord, som han nok vil være tilbøielig til at give, ikke er at lide paa, findes ikke at kunne omtvives, og de af Contracitanten anførte Undskyldningsgrunde kunne ikke tillægges nogen afgjørende Vægt.

Ligesom det nemlig ikke, naar en Fornærmelse er tilføiet, kan fritage Fornærmeren for Ansvar, at han angiver den ikke at have været tilfjættet, saaledes maa han og tilskrive sig selv Følgerne af at have udtrykt sig i et Sprog, som han ikke tilstrækkeligt forstod. I Henseende til Indrykkelsen i Willmer & Smiths Tidende, da, naar hensees til at Cappé i Brevet til Consulen tilkjendegiver sin Hensigt, at ville offentliggjøre samme ikke blot i Dens Avis, men ogsaa i Fastlandets Tidender, og at det uimodsagt er bleven avanceret, at han selv eller i Cappé & Co. er bemeldte Blads Agent paa St. Thomas, saa kan det, hans Benægtelse nægtes, neppe andet end antages, at han har Deel i Besørgelsen af denne Indrykkelse.

Hvad angaaer den Straf, som Contracitanten for sit brugte Forhold maa være ifalden, da er den vel ved Underrettsdommen rettelig bestemt efter Forordningen af 27de September 1799 § 12, men naar hensees til, at de brugte Ubladesser maae anses i høi Grad utilbørlige, — at derhos Hovedcitanten, efter hvad der under Sagen er in confesso, ikke har havt noget som helst at gjøre med den Transaction, der foranledigede Contracitantens Indrykkelser i Aviserne, og derfor uden al fra hans Side given Anledning er draget ind i Sagen, samt til hvad idvrigt af Hovedcitanten er anført, da kan det ikke billiges, at Straffen, som forømmelst, er bestemt til Minimum af den i bemeldte Lovbestemmelse anordnede Mulct, hvorefter denne findes efter Omstændighederne at kunne fastsættes til \$ 100.

Korisaavidt det under Contrastsøgemalet er gjort gjældende, at den Person, hvem Incasationen i den af Cappé omhandlede Anledning blev overdraget, skal være Hovedcitantens Fuldmægtig, og af dennes formeentlige Forhold, som i alt Fald indirecte menes at angaae Hovedcitanten, og Cappés Tausked herom udledes et Beviisdatum for, at denne ikke har været tilfjænds at fornærme Hovedcitanten, da er dette formeentlige Factum og de derpaa byggede Bemærkninger nærværende Sag uvedkommende og kan i alt Fald, som udenfor Proceduren ved Underretten, ikke mod Bederpartens Indsigelse her tages i Betragtning.

Naar endelig Contracitanten har andraget paa, at Hovedcitanten maatte drages til Ansvar for de af ham i hans Indlæg for Underretten om Contracitanten brugte formeentligt fornærmelige Ytringer, da maa denne Paastand allerede af den Grund bortfalde, at Contracitanten i sit Tilsvær for Underretten har erklæret, i

Betragtning af at Hovebcitanten har været provoceret til disse Yttringer, ikke at ville tage Notice af dem, ligesom de da heller ikke vare af den Bestaffenhed, at Retten behøvede ex officio at tage dem i Betragtning. Ibet efter det Foransførte Underrettsdommen med Hensyn til Mulcten vil være at forandre, vil den i Henseende til den givne Mortification saavelsom Processens Omkostninger være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten vil Contracitanten have at udrede til Hovebcitanten skadesløst og derunder i Sagsførersalair § 30.

Nr. 197.

Advocat Liebe

contra

Gaardmand **Nasmus Hansen** (Defensor Bunken),

der tiltales for paa voldsom Maade at have forhindret en hos ham tillyst Auction afholdt, for at have lagt Haand paa Fuldmægtig Lunoe, der fungerede som constitueret Auctionsdirecteur, for paa voldsom Maade at have modsat sig en saamtidig hos ham afholdt Fogedforretnings Fremme og derunder at have tildeelt det ene Bidue ved Fogedforretningen, Politibetjent Nielsen, under Udforelsen af den ham af Fogden givne Ordre Stød og Slag, samt for under de ommeldte Forretninger at have brugt Trusler saavel mod Fuldmægtig Lunoe som mod Enhver, der vovede at frimme ind i hans Gaard.

Dragholm Birk's Eyrarets Dom af 17de Januar 1862: „Tiltalte, Gaardeier **Nasmus Hansen** i Kjeldstrup, bor hensejtes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, hvorhos han bor udrede alle af Auctionen flydende Omkostninger, og deriblandt Salair til Actor, Prøveprocurator Clausen, 6 Rdl., og til Defensor, Amtstuefuldmægtig Sorensen, 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22de April 1862: „Tiltalte, Gaardmand **Nasmus Hansen** i Kjeldstrup, bor hensejtes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Auctionens Omkostninger bør Birketingsdommen ved Magt at stande. I Salarium til Procuratorerne Christensen og Larsen betaler Tiltalte 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indaafede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og

Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte
20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „Under nærværende, fra Drarholm Birketing hertil indankede Sag er det deels ved Tiltaltes egen Tilstaaelse, deels ved de afgivne Vidnesbyrd tilstrækkeligt oplyst, at Tiltalte, Gaardmand Nasmus Hansen i Kjelstrup, da Fuldmægtig Lunø, der har Constitution til i vedkommende Netsbetjents Forsald at foretage Auctions- og Fogedforretninger, den 30te October f. A. kom ind i Tiltaltes Port og underrettede Tiltalte, som var der, om at han kom for efter skeet Tillysning at holde Auction over en tidligere hos Tiltalte udlagt Vogn, har, efter forudsatte Beslutning om at nægte Auctionens Afholdelse og hindre Vognens Udlevering, saalænge hans Kræfter slog til, forbudt Lunø at gaae ind i Gaarden, og nægtede at udlevere Vognen eller at give Tiltaltes Tilfald til Auctionens Afholdelse hos sig, hvorefter Lunø udenfor Porten paa en Steen gjorde Tilførsel i Auctionsprotocollen. Da Lunø derefter igjen vilde gaae ind i Gaarden, havde Tiltalte filltet sig for Porten, og da Lunø nu greb efter Portklinken, tog Tiltalte ham i Armen og satte ham tilside. Den tilstedeværende Auctionsrequirerent afgav derpaa en Requisition til Lunø om i Egenkab af Foged at sætte ham i Besiddelse af Vognen, hvorom denne gjorde Tilførsel i Fogedprotocollen, som for mødende Tilfælde var medtaget, og Lunø henvendte sig da til Tiltalte, der vedblivende stod udenfor sin Port med Ryggen imod Laagen, og foreholdt ham Requisitionen samt betydede ham, at han nu optraadte som Kongens Foged, hvem Tiltalte ikke maatte modsætte sig, og opfordrede gjentagende Tiltalte til at lade ham komme ind i Gaarden for som Foged at udlevere den udlagte Vogn til Requirerenten. Tiltalte nægtede ham imidlertid vedholdende Afgang, idet han derhos gjentagende slog ud med Armene og raabte, at Ingen fik Lov til at komme ind i hans Gaard, om det saa gjaldt Livet, og paa Lunøes Ytring om, at denne nok skulde komme ind, naar han vilde bruge Magt, svarede Tiltalte, at dertil skulde „bedre Karl“, hvorved han vil have meent en Mand med flere Kræfter end Lunø.

Denne beordrede da de ved Forretningen tilstedeværende Vidner, Politibetjent Nielsen, der var iført Politibetjentuniform og havde sit Politifiskil fremtaget, og Sognefogden til at gaae ind i Gaarden og føre Vognen udenfor, men da Nielsen vilde aabne Portlaagen, stødte Tiltalte ham tilside, idet han forbød ham at gaae ind, og da nu Nielsen gav Tiltalte et Slag med sin Stok over Armen, gav Tiltalte Nielsen et saadant Slag i Hovedet med sin Haand, at Nielsen tumlede tilbage, og har Nielsen efter sin Forklaring af den mod ham øvede Medfart havt en Skenude i Hovedet samt Ræfleslod, Sufen for Ørene og Smerte i Siden.

For dette Forhold vil Tiltalte, der er over criminel Lov og ikke findes forhen straffet, være at anses efter Forordningen af 4de October 1833 § 16 og Lovgivningens Analogi med en Straf, der ifølge samtlige Sagens Omstændigheder skønnes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i

6 Gange 5 Dage. Underrettens Dom af 17de Januar d. A., hvorved Straffen er bestemt til 1 Aars Forbedringshuusarbejde, vil altsaa forsaavidt være at forandre, hvorimod Dommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger, derunder de Sagsførerne tillagte Salairer, billiges, i saa Henseende vil være at stadfæste“.

Nr. 266.

Advocat Liebe
contra

Søren Peder Pedersen (Defensor Bungen),

der tiltales for voldeligt Overfald mod Skolefoged Jens Jensen.

Hæde med flere Herreders Egtretts Dom af 7de April 1862: „Arrestanten Søren Peder Pedersen af Elsted bør henfattes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage; saa bør han og udrede alle af hans Arrest og Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Proveprocurator Møller, 6 Rdl., og til Defensor, Kammerraad, Procurator Jensen, 5 Rdl., samt i Erstatning til Jens Jensen af Elsted 2 Rdl. Alt efterkommes under Udferd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 14de Juli 1862: „Arrestanten Søren Peder Pedersen bør henfattes til Forbedringshuusarbejde i eet Aar. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten, Proveprocurator Saaesen og Procurator Møller, tillægges i Salair hver 8 Rdl., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Udferd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Justitsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Søren Peder Pedersen for voldeligt Overfald mod Skolefoged Jens Jensen.

Sidsnævntes Hustru har i denne Henseende edelig forklaret, at Arrestanten den 8de December f. A. i Mørkingen, efterat hun havde tændt Lys, indfanbt sig ved deres Huus og bankede paa Dørbønnen, men da Arrestantens Hustru

samme Eftermiddag havde yttret til hende, at hun frygtede for at hendes Mand havde Ondt isinde mod Jens Jensen, vilde hun ikke lade ham komme ind, og efterat det var lykkedes Arrestanten at slyde Forsluedøren op, skjøndt Krampen var sat for, holdt hun paa Dagligsluedørens Laas, saa at Arrestanten ikke var istand til at lukke den op, naftet han flere Gange forsøgte derpaa. Han gik da hen til et Vindue og slog det ind, saaledes at alle 6 Ruder sprang ind i Stuen, hvorpaa han steg ind igjennem Vinduet med en Knippel eller en Stok i Haanden, og uden at yttre et Ord greb han hendes Mand, der sad ved Enden af et Bord og paa hendes Bøn havde forholdt sig ganske rolig under Marmen, med den ene Haand i Haaret og gav ham idetsamme med Knippelen et Slag i Hovedet over det høire Øie, saa at Blodet sprang voldsomt frem af Saaret, samt tilspiede ham derefter flere Slag i Hovedet og over Armen, idet han yttrede, at han vilde have at Jensen skulde ligge under Bordet, hvorpaa han endelig forsøiede sig bort.

En hermed albefes overeensstemmende Forklaring har Jens Jensen afgivet, med Tilspøiende, at skjøndt der forhen oftere har været Uenighed imellem ham og Arrestanten, have de dog i det sidste Aar levet i god Forstaaelse med hinanden, saa at han ikke havde fjærneste Grund til at antage, at Arrestanten var noget Nag til ham.

Efter Overfallet fandtes det Bord, hvorved Jens Jensen havde siddet, og som efter Sagens Oplysninger var c. 2½ Alen lang og 1½ Alen bredt, næsten paa hele Bordpladen bedækket med Blod, hvoraf endog noget var igjennem Bordpladen løbet ned i Bordstussen, ligesom der ogsaa i Nærheden paa Gulvet laa et betydeligt Quantum Blod, og den nederste Halvdeel af Jens Jensens høire Trøieærme og Skjorteærme var gjennemvædet af Blod.

Den følgende Dag blev Jens Jensen undersøgt af vedkommende Districtslæge, hvis Erklæring angaaende de Jensen tilspøiede Læsioner gaaer ud paa, at der midt oven i Hovedet fandtes et Saar, som strakte sig forfra bagtil i en Længde af omtrent 2 Tommer, men som dog ikke havde blottet Hjerneskallen, og paa den høire Side af Panden tæt ved Tindingen et andet Saar, som næsten 2 Tommer langt strakte sig ovenfra nedad, og hvis nederste Ende havde kløvet Dienbrynet, og som paa et enkelt Sted næsten havde blottet Pandebeuet; det høire Øies Omgivelser vare noget opsvulmede og undersøgte med Blod, og den venstre Underarm var noget hævet og øm, ligesaa venstre Haand. Iøvrigt har Lægen udtalt, at de afgivne Forklaringer om at de nævnte Læsioner ere frembragte ved Slag af en tyk Stok, synes at være overeensstemmende med Sandheden, og denne Stok har rimeligviis været af stor Vægt, da den i den lille Stue vanskelig kan have været ført med stor Kraft, og Virkningen dog har været temmelig stor, da idetmindste Saaret i Panden er meget dybt. Efter Lægens Formening er den store Mængde Blod, der har beløbet sig idetmindste til en Pot, kommen fra de to Saar i Hovedet, og rimeligviis har Jensen, bedøvet af Slagene, hvilet Hovedet paa høire Arm, hvorved Trøieærmet og Skjorteærmet ere blevene gennemtrukne med Blod. Endelig indeholder Erklæringen, at der idetmindste vilde hengaae en Maanedstid, inden Jens Jensen kunde ansees for

helbredet, men paa Grund af hans høie Alder (68 Aar) vilde der naturligviis hengaae længere Tid, inden han kom rigtig til Kræfter; imidlertid var der Grund til at haabe, at den lidte Mishandling ikke vilde medføre videre skadelige Følger for hans Liv eller Helbred. Under 20de Januar d. A. har Districtslægen erklæret, at Saarene i Hovedet vare lægte med Undtagelse af det over høire Nie, der dog vilde være lægt om faa Dage, og at den venstre Haands Lillefinger var noget indskrænket i Bevægelsen, men forresten ikke havde taget videre Skade, og i en yderligere Erklæring af 28de Februar har Lægen yttret, at den venstre Lillefinger synes at være lidt mindre bevægelig, hvilket rimeligviis er forarsaget ved det Slag, Jens Jensen har faaet over denne Haand, hvilken Mangel paa Bevægelighed dog antages snart at ville svinde af sig selv.

Efterat Arrestanten i det første Forhør gjentagende havde benægtet at have forøvet den omhandlede Voldsbegjæring og udsagt, at det var et løgnagtigt Paafund af Jens Jensen og Kone, der altid have været ham sjæmste, har han senere vedgaaet Gjæringen, og i denne Henseende afgivet en Forklaring, der i det Væsentlige gaaer ud paa Følgende:

Arrestanten havde den paagjældende Dags Formiddag hørt, at Jens Jensen, med hvem han i mange Aar havde havt idelige Stridigheder og som altid havde viist sig som en uforligelig Nabo, skulde i Fleres Nærværelse have fortalt, at han engang i forrige Efteraar under en Strid med Arrestanten havde rypket denne i Haaret og trukket ham ind under Bordet. Denne efter Arrestantens Mening løgnagtige Fremstilling af en stedfunden Strid, i Forbindelse med at Arrestanten havde nydt en Deel Spiritus, ophidsede ham heftigt mod Jens Jensen, og han besluttede at kræve ham til Regnskab derfor, dog uden i fjærneste Maade at have til Hensigt at tilføie ham nogen Overlast. Efterat han om Eftermiddagen forgjæves havde søgt at træffe Jensen paa forskjellige Steder, gif han efter at have spist til Aften ud for at fiske, idet han medtog sin sædvanlige Spadserestof — efter Sagens Oplysninger en Tjornestok med affaarne Knorter, circa $1\frac{1}{2}$ Alen lang og $\frac{3}{4}$ Tomme i Diameter —, og da han ved at komme i Nærheden af Jens Jensens Huus saae, at denne var kommen hjem, fattede han pludselig den Beslutning at gaae ind til Jensen og tvinge ham til at tilbagefalde sine løgnagtige Bestyblinger, men da han af Konen blev nægtet Afgang til Huset og derved opstod Mundhuggeri og Ordstrid, hvorunder saavel Jensen som Konen skjæbte ham ud for Nøver, Skæltring m. m., gif han hen til Binduet, og der fortsattes Ordstriden, idet Arrestanten spurgte, om de vilde tvinge ham til at slaae Binduerne ind, og da der hertil gjentagende svarede, at det kunde han gjerne, slog han Binduet ind med sin Stok, hvorpaa der atter foresaldt Ordstrid, og Jens Jensen brugte Ytringer, der ophidsede Arrestanten i den Grad, at han sprang ind ad Binduet, og under det Klammeri og Haandgemæng, der nu opstod imellem dem, gav Arrestanten Jensen et Slag i Hovedet, hvilket dog var imod hans Villie, da det var hans Mening at ramme Skulderen, og efterat Jensen havde yttret, at Arrestanten gjerne kunde slaae mere, hvis han havde Lyst, tilbeelte Arrestanten ham endnu et Par Slag og forlod derpaa Huset.

Om nu end Arrestantens Forklaring om, at Jens Jensen, efterat Arrestanten havde forlangt at komme ind i Huset og dette var blevet ham nægtet, har brugt Skjældsord imod ham, saasom Røver og Kjeltring, og at de, forinden Arrestanten slog ham, havde været i Haandgemæng sammen — fjøndt denne Forklaring ikke alene paa det Bestemteste er modsagt af Jensen og hans Hustru, men ogsaa maa ansees at stride imod hvad der er oplyst om de efterladte Spor af Voldbegjæringen saavel som om de tilsoiede Læsoners Bestaafenhed, ligesom Arrestantens egen, først efter gjentagen haardnakket Benægtelse stykkeviis fremkomne detaillerede Fremstilling af det Foresaldne i flere Henseender er i høi Grad uantagelig — lægges til Grund ved Bedømmelsen af hans Forhold, maa dog den omhandlede Voldbegjæring, selv om den ikke ansees udført efter foregaaende Overlæg, hvilket flere Omstændigheder kunde synes at tale for, i hvert Fald betragtes som udbøvet mod sagesløs Mand, idet Arrestanten udtryffeligg har erkjendt, at han, efterat Afgang var ham nægtet, har forsøgt at tilvinge sig den med Magt og derefter endog er trængt ind i Stuen ved at itusflaae Vinduet, og Arrestanten, der er født i Aaret 1817 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, vil derfor ikke kunne undgaae for det ham overførte Forhold at ansees efter Forordningen af 4de October 1833 § 9, jfr. § 3, sidste Led, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar.

Arrestanten vil berhos have at udrede den af Jens Jensen paastaaebe Erstatning af 2 Rdl. for Udgift til Medicin m. m., i hvilken Henseende, ligesom ogsaa med Hensyn til Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten tillægges i Salair hver 8 Rdl., Underrettsdommen vil være at stadfæste“.

Torsdagen den 2den October.

Nr. 238.

Advocat Liebe

contra

Ane Catharine Steensen eller **Steenådatter**, Arbeidsmand
Hansens Hustru (Defensor Bunchen),

der tiltales for Rufferi.

Criminal- og Politirettens Dom af 14de Juni 1862: „Tiltalte Ane Catharine Steenådatter, Arbeidsmand Hansens Hustru, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brod i 4 Gange 5 Dage, samt betale alle af Actionen flydende Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Maag og Berggreen, med 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politiretten's Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Justitsraad Bunzen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, mod Tiltalte Ane Catharine Steensbatter, Arbeidsmand Hansens Hustru, der er født den 25de Februar 1817 og ikke findes forhen at være straffet, for Rufferi anlagte Sag er det ved hendes egen, af det iøvrigt Dplyste bestyrkede Tilstaelse beviist, at hun, uden dog derfor at være betinget noget Vederlag, har tilladt et Fruentimmer, som boede tilleie hos hende, at drive Utugt for Betaling paa sit Værelse, men da det maa antages, at dette Fruentimmer forinden var løssagtigt, og det desuden ikke er godtgjort, at Tiltalte har tilskyndet bemeldte Fruentimmer til at søge Erhverv paa den ommeldte Maade, vil Danske Lovs 6—22—1 ikke kunne komme til Anvendelse paa Tiltaltes Forhold, hvorimod hun for samme vil blive at ansee efter Analogien af Danske Lovs 6—22—5, og findes Straffen at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Hun vil derhos have at betale alle af denne Action flydende Omkostninger“.

Nr. 269.

Advocat Liebe
contra

Poul Larsen eller **Lauritzen** (Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri.

Lynggaard og Hids Herreds Extrarets Dom af 22de Januar 1862: „Tiltalte, Indsidder Poul Larsen af Seiling, bør at henlægges i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Saa bør han og at betale samtlige af Actionen og Dommens Execution flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Provedprocurator Kjær, 4 Rdl., og til Defensor, Overretsprocurator Kühnel, 3 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Biborg Landsøverrets Dom af 19de Mai 1862: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Morville og Provedprocurator Jhaacsen, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Tiltalte Poul Larsen eller Laurigen, der under nærværende Sag sigtes for Tyveri, er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligt godtgjort, at han en Aften i afvigte Eiteraar har af noget udenfor Indsidder Jens Laursens ubeboede Huus paa Seiling Mark henliggende gammelt Tømmer tilvendt sig et Stykke Træ af Værdi 2 Rdl., hvilket han, efterat have sauet det i to Stykker, bragte til sit Hjem i den Hensigt muligen at anvende det til Stolper i sit Kammer. Det er under Sagen tilbageleveret Besjaaelse, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning.

For det anførte Tyveri er Tiltalte, der er født i Aaret 1796 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anset med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, jfr. Forordningen af 12te Juni 1816 § 7, og da den valgte Straf af Fængsel paa sædvanlig Fængelst i 40 Dage efter Sagens Omstændigheder findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, være at stabsætte“.

Nr. 275.

Advocat Liebe

contra

Gfild Clemmensen (Defensør Salicath),

der tiltales for Indbrudstyveri.

Salling Herredets Etrarets Dom af 26de April 1862: „Arrestanten Gfild Clemmensen bør henføres til Tugthunsarbejde i 9 Aar, samt udrede samtlige med Actionen forbundne Omkostninger, hvorunder Salairer til Actor, Procurator Munksgaard, 5 Rdl., og til Defensør, Procurator Fasting, 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 11te August 1862: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 8 Aar. I Salair til Actor og Defensør for Overretten, Proceprocurator Isaacsen og Procurator Faber, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver, samt i Salair til den subsidiaire Defensør, Procurator Schubarth, 2 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Etatsraad Salicath for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Gfild Clemmensen for Indbrudstyveri.

Efter Sagens Oplysninger bemærkede Ungkarl Jens Jacobsen, der havde Natteleie i Gæstekammeret i sin Fader Gaardmand Jacob Jensens Gaard i Otting, Natten mellem den 24de og 25de Februar d. A. omtrent Kl. 12, at Nøgler Klingede og Skuffer bleve indtrukne i den tilstøbende Storstue, der ved en ulaaset Dør stod i Forbindelse med Gæstekammeret, og ved nærmere Eftersyn blev det da opdaget, at der var skeet Indbrud i Storstuen, idet det nemlig viste sig, at et Vindue, paa hvilket Hasperne vare afrevne, havde været udtaget og derefter igjen var sat ind, samt at et Chatol var opbrudt, og at der af samme var borttaget adskillige Klædningsstykker samt en Lommebog, ialt vurderet til 13 Rbl. 5 Mk., tilhørende bemeldte Jens Jacobsen. Jens Jacobsen og Tjenestefarlen Peder Rasmussen gik derpaa ud i Byen for at see, om de ikke kunde træffe paa Tyven, og efter deres edelige Forklaringer saae de, da de, efterat have været flere andre Steder, omtrent en Time efterat de havde forladt Jacob Jensens Gaard kom til Sognefoged Niels Pedersens Gaard, som ligger omtrent $\frac{1}{4}$ Fjerdingvei fra den førstnævnte Gaard, at der var Lys i Storstuen, hvorpaa Jens Jacobsen gjorde Ansfrag, medens Peder Rasmussen løb om paa den anden Side af Huset, hvor han da saae en Person springe ud af Vinduet og løbe bort; for at standse Personen skjød P. Rasmussen efter ham med et medbragt Gevær, og da han vedblev at løbe, forfulgte P. Rasmussen ham og indhentede ham, efterat han var falben i en Grøft, hvorpaa Jens Jacobsen, der havde hørt Skuddet og seet P. Rasmussen løbe efter Personen, og som derefter ligeledes var løbet efter ham, kom tilstede og i Forening med P. Rasmussen bragte Personen, hvem de begge senere have gjenkjendt i Arrestanten, tilbage til Sognefogdens Gaard. Her tilstod nu Arrestanten i flere Vidners Overværelse, at det var ham, der havde været inde i Sognefogdens Storstue, hvor han havde gjort Indbrud, og at han ligeledes havde gjort Indbrud i Jacob Jensens Gaard og sammesteds stjaalet de ovennævnte Jens Jacobsen tilhørende Effecter, af hvilke han fandtes i Besiddelse af Lommebogen, medens han havde gjemt de øvrige Gjenstande etsteds udenfor Gaarden, hvorfra de efter Arrestantens Anvisning strax bleve bragte tilstede. Ved den i Sognefogdens Gaard anstillede Visitation paa Arrestantens Person fandtes han tillige i Besiddelse af et sort Silkehalsstørklæde, som Jens Jacobsen vedkjendte sig som sit, og som Arrestanten ogsaa tilstod at have stjaalet ved Indbrudet i Jacob Jensens Gaard, samt af en Kasp og et Stykke Jern, om hvilke Gjenstande Smed Anders Nielsen edelig har udsagt, at de ere hans Eiendom og fraaalt ham samme Nat ved et Indbrud i hans Smedie; men om dette sidste Tyveri bliver der forøvrigt efter den Maade, hvorpaa Sagen efter den passerende Indstævning foreligger Overretten, ikke videre Spørgsmaal her for Retten. Endvidere er det oplyst, at der i et til Storstuen i Sognefogdens Gaard stødende Gæstekammer var udtaget en Klæde, og at Vinduet var aabnet, samt at et Par Træsko stod udenfor Vinduet, hvilke Arrestanten efter Vidnernes Forklaringer i Sognefogdens Hus vedkjendte sig, ligesom disse Vidner have udsagt, at Arrestanten ved Anholdelsen var barfodet; i Gæstekammeret var et Par Beenklæder flyttet hen i Nærheden af det aabentstaaende Vindue, men der savnedes forøvrigt Intet, hvorimod der paa

Gulvet i Storstuen, der efter Forklaringerne i Sagen maa antages ved ulaaefede Døre at staae i Forbindelse med Beboernes Soveværelser, fandtes nogle Lys, som Arrestanten efter Viduernes Udfagn tilstod at have tabt sammesteds. Det maa endnu bemærkes, at da den almindelige Indgangsdør begge Steder var aflaaet, kunde Arrestanten ifkun ved at gjøre Indbrud komme ind i Værelserne.

Esteraat være stillet for Forhør hos Arrestanten vedhølsende benægtet at have gjort sig skyldig i de ham paasigtede Indbrud, eller at have sjaalet de ovennævnte Effecter, af hvilke han end ikke vil indbrømme at have været i Besiddelse med Undtagelse af Lommebogen, det sorte Silkehalstørklæde, Kåspen og Fernestykket, hvilke Hjenstaaende han foregiver at have fundet udenfor Sognefogdens Gaard; og vel har af de afførte Vidner alene den ovennævnte Peder Niasmusen kunnet beedige, at de Klædningsstykker, som Jens Jacobsen senere har indleveret til Retten som dem, der vare ham frastjaaene, ere de samme, som den paagjældende Nat bleve indbragte til Sognefogdens Gaard efter Arrestantens Anviisning, og om hvilke han tilstod at have sjaalet dem, men ligesom dog flere andre Vidner have erklæret, at de med temmelig Bestenighed maae antage, at de dem foreviste Klæder, som siden deres Aflevering til Retten uasbrudt havde været i deenes Besiddelse, ere de, med Hensyn til hvilke Arrestanten har givet den ommeldte Ubeurets-Tilstaaelse, saaledes findes der efter samtlige Sagens Omstændigheder ikke at kunne være nogen Tvivl om, at de Klæder, som saaledes have været i Arrestantens Besiddelse, ere de samme, som efter Jens Jacobsens leedige Forklaring ere ham frastjaaene, og ligesaa lidt findes der at kunne tages noget Hensyn til Arrestantens Foregivende om, at han ikke kunde erindre at have afgivet den ovenansførte Tilstaaelse i Sognefogdens Gaard, idet han har angivet at have været i en forvirret Tilstand, da han blev bragt ind i Stuen. Det skjønnes saaledes ikke rettere, end at der ved den ommeldte Tilstaaelse i Forbindelse med samtlige øvrige ovenansførte Oplysninger i Sagen — hvortil endnu kommer, at Arrestanten har erkjendt, at han intet Grinde havde den paagjældende Nat ved Sognefogdens Gaard, hvor han ifkun vil have staaet for at spise et Stykke Smørrebrød, at han paa den Tid netop gif arbejdsløs omkring, idet han efter sin Forklaring søgte Arbejde, og at han tidligere gjentagne Gange har været straffet, nemlig for 1ste Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 og for Eidsmaatsbogsforfalskning med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, samt ifølge Overrettens Dom af 13de Mai s. A. under en Sag, hvorunder han sigtedes for Indbrudstyveri eller i alt Fald for uhjemlet Besiddelse af sjaaene Koster, for anden Gang begaaet Hæleri efter den nævnte Forordnings § 22, jfr. § 25, med 1 Aars Forbedringshuusarbejde — maa i Henhold til Forordningen af 8de September 1841 ansees tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for, at Arrestanten har begaaet saavel det ovenomhandlede Indbrudstyveri i Jacob Jensens Gaard som Indbrudet i Sognefoged Niels Pedersens Gaard, hvilket sidste, da Intet blev borttaget, alene bliver at ansee som et Attentat paa Indbrudstyveri. Da nu lægge de nævnte Indbrud ere begaaede ved Nattetid og i beboet Sted, og Arrestanten, som meldt, tidligere har været straffet deels for 1ste Gang begaaet Tyveri deels for 2den Gang begaaet Hæleri, vil hans Forhold være at henhøre under Forordningen af 11te April 1840 § 12, 2det Led, jfr. §§ 14, 25 og 80. Straffen findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Tugthuusarbejde i 8 Aar, og med denne Nedsættelse i Straffetiden, der ved Underrettsdommen er bestemt til 9 Aar, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger tilliges, være at stadfæste“.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 26—27.

Den 17de October.

1862.

Anden ordinaire Sessjon.

Torsdagen den 2den October.

Nr. 261.

Aadvocat Liebe

contra

Hans Peter Hansen (Defensør Salicath),

der tiltales for Voldtægt.

Hjelmålev og Gjern Herreders Extrarets Dom af 5te Juli 1862: „Arrestanten Hans Peter Hansen bør have sit Liv forbrudt, samt derhos indrede alle af Sagen og Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder indbefattet Salair til Actor, Procurator Jensen, 5 Rdl., og til Defensør, Procurator Bagger, 4 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Riborg Landsøverrets Dom af 4de August 1862: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensør for Overretten, Procuratorerne Møller og Morville, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Aadvocat Liebe og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Arrestanten Hans Peter Hansen, der under nærværende Sag sigtes for Voldtægt, er det ved hans
VI. Hørgang.

egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at da han om Eftermiddagen den 5te Juni d. A. paa Landeveien ved Skanderborg havde truffet Pigen Ane Cathrine Johansen, der var paa Veien til en nærliggende Skov for at samle Mos, tilbød han at vise hende et Sted, hvor der var godt Mos at finde, og da han derpaa havde ført hende et Stykke ind i Skoven, opstod Tanken hos ham om at skaffe sig legemlig Omgang med hende, hvorfor han kastede hende omkuld, tog hendes Klæder op, blottede sig selv og indbragte sit Lem i hendes Kjønnsdele, idet han, da hun begyndte at skrige, truede hende med Slag, saafremt hun gjentog sine Skrig. Efter den af Ane Cathrine Johansen afgivne Forklaring, hvis Rigtighed Arrestanten har erkjendt, havde hun ikke mindste Tanke om, at Arrestanten vilde have hende at skaffe, søvend han kastede hende omkuld og derefter fuldbyrbede sin Billie med hende, hvorhos hun isøvrigt nærmere har udsagt, at hun, der er født den 14de September 1849 og som i de nærmest foregaaende Dage havde været syg, ikke formaaede at auvende nogen Magt mod Arrestanten og var alene istand til at skrige, men da Arrestanten derpaa truede hende med Prygl, hvilken Trusel vel ikke af ham blev udført, men som dog var saaledes ndtalt, at hun antog, at han vilde sætte den i Udførelse, saafremt hun havde vedblevet med at skrige, ophørte hun dermed af Frygt for at blive tilbeelt Prygl, og var saaledes, som hun har udtrykt sig, idet hun ikke havde Kræfter til at gjøre nogen Modstand, aldeles givet til Priis. Fremdeles har hun forklaret, at hun sølte store Smertes, da Arrestanten fuldbyrbede sin Billie, og at en Deel Blod flød fra hende. Efterat det Anførte var passeret, forlob Arrestanten Ane C. Johansen, idet han paaviste hende en Veid ad Skanderborg til.

Bed en af vedkommende Districtslæge samme Dag foretagen Undersøgelse af Pigen Ane Cathrine Johansen, hvis hele Udvikling efter Lægens Erklæring er langtfra Modenhed, fandtes hun fuldstændig defloreret, hvorhos der flød Blod i ikke ringe Mængde fra et friskt udrevet Saar i hendes Kjønnsdele. Lægen har derhos erklæret, at da der ikke er Sandsynlighed for, at Læsionen i Kjønnsdelene er tilføiet Pigen paa nogen anden Maade end den af hende angivne, skjønnes hun at være bleven voldtaget, og at Voldtægten er effectueret i fuldeste Maal, saa at Voldtagerens mandlige Lem har sprængt og udrevet Barnets snevre Kjønnsdele, samt at det da tillige er høist sandsynligt, at Sædbutømmelse har fundet Sted. Ifølge en senere Erklæring fra Districtslægen af 24de Juni d. A. var Ane C. Johansen da fuldkommen rask og Saaret i hendes Kjønnsdele lægt med et noget strammet Ar, der dog ikke skjønnes at ville medføre nogen væsentlig Ulempe i Fremtiden.

Efter det Anførte maa Arrestanten, der er født i 1842 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, anses at have gjort sig skyldig i Voldtægt, eller, forsaavidt effusio seminis ikke maatte antages at have fundet Sted, i alt Fald i Attentat paa denne Forbrydelse efter Lovens 6—13—18, og han vil derfor være at straffe paa Livet“.

Nr. 278.

Statsraad Salicath

contra

Hans Christian Hansen (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 19de August 1862: „Arrestanten Hans Christian Hansen bør straffes med Forbedringshumsarbejde i 4 Aar, samt tilsvare Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne From og Waastrup, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Henrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Hans Christian Hansen, som er langt over criminel Lovalder og senest ved denne Rets Dom af 25de Mai 1850 anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 med 1 Aars Forbedringshumsarbejde, under nærværende mod ham for Tyveri anlagte Sag ved egen af det iøvrigt Oplyste bestrakte Tilstaaelse er overbevist at have den 28de Juni dette Aar frastjaalet Højer Rasmus Jensen 6 Pund Ost af Værdi 1 Rdl. 3 Mk., vil han herfor være at dømmes efter bemeldte Forordnings § 15, og findes Straffen efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Forbedringshumsarbejde i 4 Aar“.

Fredagen den 3die October.

Nr. 251.

Advocat Henrichsen

contra

Ola Nilsen (Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri og Valfst.

Norre og en Deel af Sønder Herreds Egtvæts Dom af 29de Marts 1862: „Arrestanten Ola Nilsen bør hensættes til Lugthumsarbejde i 8 Aar og betale Sagens Omkostninger, hvoriblandt i Salair til Actor, Procurator Lunøe, 8 Rdl., og til Defensor, Procurator Hansou, 6 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 7de Juli 1862: „Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Proveprocurator Sjaacsen og Procurator Møller, betaler Tiltalte 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at det i Dømmen med Hensyn til Tyveriet i Nintofte Kro antagne Resultat bestrækes ved de efter Overretsdømmens Afsluttelse tilveiebragte nye Oplysninger om Localiteterne sammesteds, vil Dømmen være at stadfæste.

Chi kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Heinrichsen og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebbes det: „Under denne Sag tiltales Ole Nielsøn, der er svenst af Fødsel og siden 1855 har havt Ophold her i Landet, for Tyveri og Falsk.“

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han, der den 28de October f. A. fraaadte sin Tjeneste paa Dronninggaard og som ifølge sin Forklaring efter den Tid vandrede omkring, fordi han ikke kunde træffe noget Arbeide, han syntes om, har i November og December Maaned f. A. begaaet følgende Tyverier:

1) Natten mellem den 14de og 15de November logerede Tiltalte i Maarnpvaad Kro og havde Natteleie i Stadtkammeret tilligemed Karlen Niels Pedersen, og da Sidstnævnte om Morgenens havde forladt Kammeret, efter først i Tiltaltes Paasyn at have lagt sin Pengesum i sin Kiste sammesteds, aabnede Tiltalte Kisten, hvori N. Pedersen havde ladet Nøglen sidde, og tilvandt sig af Pungen, der maa antages at have indeholdt ialt lidt over 7 Rdl., omtrent 4 Rdl., idet Tiltalte efter sin Forklaring ikke vilde tage alle Pengene, fordi han frygtede for, at N. Pedersen i saa Fald skulde blive opmærksom paa Tyveriet, inden Tiltalte var kommen bort fra Kroen. Ved sin Anholdelse den 13de December f. A. var Tiltalte i Besiddelse af circa 12 Rdl., og Beskjaalene er under Sagen heraf bleven fyldestgjort for det ham fravendte Beløb.

2) Natten mellem den 26de og 27de November stæffede Tiltalte sig Afgang til Gundsmand N. Mogensens Bopæl paa Dyrstrup Mark ved med sin Kniv, som han stak ind mellem Døren og Karmen, at afdrage en Haspe, hvormed Døren til Bryggerstet indvendig var lukket, hvorefter han gik igjennem Bryggerstet og Rjøfkenet ind i Stuen, og her tilvandt han sig af en utillaaet Dragkiste en lille Uffe, hvori der laa 14 Rdl. Tiltalte forløb derpaa Huset ad samme Ve

og bortkastede Vesten ikke langt derfra; efter sin Forklaring mærkede han ikke, medens han var i Huset, noget til Beboerne, der maae antages at have været tilsæns i Sovokammeret, og han kjendte ikke Huusmand N. Mogensen eller vidste, at han havde Penge, men han gif, som han har udtrykt sig, paa Kov, og havde isinde at tage hvad han kunde forefinde og see Leilighed til, uden at han dog vil have tænkt paa at bruge Vold. Bestjaalne N. Mogensen, efter hvis Erklæring den ommeldte Veste var uden Værbi, har under Sagen deels i Penge deels ved Modtagelsen af Klædningsstykker, der tilhørte Tiltalte, erholdt Gjældstgjøvelse for det ham frafjalne Pengebeløb.

3) Da Tiltalte den 2den December om Aftenen omtrent Kl. 10 var kommen til Nimitoste, skaffede han sig en Timestid eller maafee noget længere derefter, da Lysene vare slukkede og Folkene gaaede til Ro, Udgang til Boutiken i Kroen sammesteds ved med en Meisel, som han i dette Niemed havde taget fra en Ploug ved Veien i Nærheden, at fratage de Søm, hvormed et Vindue i Boutiken udvendigt var fastgjort i Karmen, og derpaa udtage Vinduet; efterat være steget ind gennem Vinduesaabningen tilvendte han sig ifølge sin Forklaring i Boutiken, der efter Sagens Oplysninger maa antages at støde umiddelbart op til Bestjaalnes Sovokammer, 14—15 Mk. i Penge, der — tildeels i en Løspung — fandtes i en ikke tilaaftet Skuffe i en Skrivepult, samt endvidere et Pibetspi, et Dglas med Hagel, 3 Flasker med Spirituosa og nogle — efter Tiltaltes Formening 4 — Karbuser Tobak, hvilke Gjenstande tilsammen ere vurderede til circa 5 Rdl.; Pibetsiet med Undtagelse af Hovedet, samt 2 tomme Flasker og noget Tobak er kommet tilstede under Sagen og udeliveret Bestjaalne, Kroeier Houlberg, der har formeent, at det sjaalne Pengebeløb har udgjort 8—10 Rdl., samt at Tiltalte har tilvendt sig mere Tobak end 4 Karbuser, ligesom han og endvidere ved Tyveriet vil have mistet en Riptang, men mod Udelivering af de tilstedekomne Gjenstande samt en Godtgjøvelse af 4 Rdl. 3 Mk. i Penge har han isvrigt frafaldet Krav paa Erstatning.

4) Da Tiltalte en Nat, noget efter at det sibstansførte Tyveri forøvedes, kom forbi Thorsager Kro, begav han sig — som han antager omtrent Kl. 2 og efter sin Forklaring i den Tanke, at han kunde faae fat i nogle Fødevarer, hvortil han trængte — ad en Dør, der maa antages at have været uafaaft, ind i et Kammer i Kroen, i hvilket han fort iforveien havde logeret en Nat, og her tilvendte han sig af en Skuffe i Dragtstuen, hvori Nøglen sad, en til 8 Sk. vurderet Portemonnaie, hvori der efter hans Forklaring var 3 Sk., samt en lille Sølvring og en Haarhalskjæde, tilsammen af Værbi 1 Rdl. 1 Mk., hvilke Gjenstande tilhørte Tjenestepigen Hansine Andersen, hvorhos han fra bemeldte Kammer gif gennem Kjøkkenet ind i Spisekammeret, hvor han tilvendte sig Spisevarer til Værbi 3 Mk., hvorefter han, da han mærkede, at Nogen rørte sig i Sovokammeret, tog Flugten ad samme Wei, som han var kommen, og strax efterat han havde forladt Kroen, hvor han under Tyveriets Udøvelse havde seet sig for ved at antænde Svovlstikker, som han havde med sig, fortærede han Spisevarerne, for hvilke Bestjaalne Kromand Andersen har frafaldet Erstatning, ligesom

Bestjaalne Hansine Andersen mod Ublevering af Portemonnainen, Ringen og Kjæden, der ere komne tilstede under Sagen, har frasaget Krav paa Erstatning.

5) Natten mellem den 11te og 12te December, da Tiltalte, der efter sin Forklaring trængte til at nyde Noget, gjennem Binduet til Gaardeier Jens Andersen Brøggerss Spisekammer i Drum kunde see, at der stod nogle Flasker indenfor, aabnede han Binduet ved at stifte sin Haand ind gjennem en Rude, hvoraf nogle Stykker vare ude, og hvis øvrige Deel han udpillede, samt derefter tage Krogen af Binduet, og fra et Bord tæt ved Binduet tilvendte han sig derpaa uden at stige ind i Kammeret 2 Flasker med Brændeviin. Tiltalte har isvrigt udsagt, at han under Tyveriet benyttede Svovlsfikker, som han antæudte og rakte ind i Spisekammeret, og han har derhos vedgaaet, at da der i Spisekammeret var andre Gjenstande, som han ikke kunde naae udenfra, var det hans Agt at stige ind ad Binduet, men at han opgav dette Forsæt, fordi han mærkede Bevægelse af Fokkene i Huset og tillige blev lange, fordi Hundene gjøede. De ommeldte 2 Flasker Brændeviins Værdi 2 Mk. 8 Sk. er under Sagen udbetalt Bestjaalne af de hos Tiltalte foresundne Penge.

6) Endelig har Tiltalte Natten mellem den 12te og 13de December begaaet Tyveri i Hjellerup Præstegaard, og efter hans Forklaring, der dog i saa Henseende ikke er videre bestyrket ved Sagens øvrige Oplysninger, havde en Kone, med hvem Tiltalte Dagen isorveien havde talt, navnlig givet ham Anvisning paa at stjæle Penge i Præstens Studerekammer. Efterat Tiltalte, sovinde han stred til Gjærningen, havde fra en Bogn, der stod andetsfeds i Byen, forsynet sig med en Øxe — som han vilde benytte til at bryde med, saafremt Omstændighederne gjorde det nødvendigt, hvorimod han ikke vil have tænkt paa at sætte sig til Modværge eller bruge personlig Vold, hvis han blev overrasket — begav han sig gjennem Præstegaardens Have og Gaard hen til Forstuedøren, ad hvilken han efter den Anvisning, han som ommeldt vil have modtaget, troede at kunne komme til Studereværelset, men da han imod Forventning fandt bemeldte Dør aflukket, ituslog han en Binduestrude i det vestligste Fag i Vaaningshuset, og efterat have aabnet Binduet ved at række Armen ind og aftage Krogene steg han ind i Værelset, hvorfra han efter den modtagne Anvisning ventede at kunne komme gjennem Døren ind i Studereværelset. Da denne Dør imidlertid viste sig at være aflaaet, forlod han igjen Værelset, og stæffede sig paa lignende Maade som nyansført gjennem et andet Bindue Afgang til et andet Værelse i Præstegaarden, men da han efter den Beskrivelse, han desangaaende vil have faaet, kunde see, at dette heller ikke var Studereværelset, gif han atter udenfor, og han steg derefter gjennem et Bindue, som han aabnede ligeledes efter at have ituslaaet en Rude, paa den ovenansførte Maade ind i det tilstødende Studereværelse, hvor han ved Hjælp af Svovlsfikker tændte en Vognstabel, som fandtes der. Han gjennemførte derefter Skrivebordet, som ikke var aflaaet, men da han ingen Penge fandt enten i dette eller i en Reisepult, hvori han opbrød et Gjemme med et Brækjern, som han foresandt, gif han nu gjennem Døren, som fra Studereværelset kunde aabnes med Nøglen, der sad i til denne Side, ind i det Værelse, hvori han, som meldt, umiddelbart isorveien havde

været inde, og med Dyen opbrød han her Klappen og Skabsdøren i en Pult. I de sidstnævnte 2 Værelser tilvendte Tiltalte sig et sølvbeslaaet Meerstumpepibehov, en Pennelkniv, et Sikkelfommertørklæde, et Brændeglas, tilsammen af Værdi circa 5 Rbl., nogle Cigarer, som Bestjaalne, Pastor Meierjen, ikke har villet ansætte til nogen Pengeværdi, samt omtrent 1 Rbl. i Penge, hvorhos han i den til Studereværelset hørende Forslue tilvendte sig en til 20 Sk. vurderet Flaske Blæk i den Tanke, at det var Noget, der kunde nydes. Da Tiltalte, der antager, at han tilfragte et Par Timer med Lyveriets Udvælgelse, omtrent Kl. 4 hørte Bestjaalne kalde fra sit Sovokammer, der staaer i Forbindelse med den nævnte Forslue ved en Dør, som aflaaes om Natten, flygtede han ud gennem Vinduet i Studereværelset, og begav sig med de sjaaalne Gjenstande hen til en Kornstak paa Hjellerup Mark, hvor han brød Beslaget af Pibehovedet, og efterlod Stykkerne af Pibehovedet samt Blækflasken, der imidlertid ere komne tilstede under Sagen, og ligesom Beslaget, Kniven, Tørklædet og Brændeglasset — hvilke Gjenstande Tiltalte tilligemed de Cigarer, han havde i Behold, havde seet Veilighed til at kaste fra sig i Dyrstrup Kro, forinden han Dagen efter dette Lyveri anholdtes — ere ubleverede Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

Ved sin Anholdelse fandtes Tiltalte i Besiddelse bl. A. af et i det svenske Eprog udfærdiget Præstebrev, dateret Solberg Præstegaard den 28de October 1861 og underskrevet „Julius, Pastor“, med Hensyn til hvilket han endvidere har erkjendt, at det efter Anledning fra hans Side er skrevet af en anden svensk Karl, der i Aaret 1861 tjente sammen med ham paa Dronninggaard, men hvis Forklaring iøvrigt ikke har været at erholde under Sagen. Efter Tiltaltes Forklaring tilbød bemeldte Karl, da Tiltalte, der for længere Tid siden havde mistet sit Præstebrev, og ikke kunde faae nogen rigtig Skudsmaalsbog uden at forevise et saadant Brev, talte om at maatte reise hjem for at skaffe sig et nyt Præstebrev, ham at skrive et saadant, hvilket Tilbud Tiltalte, uagtet han indsaae Ulovligheden i en saadan Handling, modtog, da Karlen erklærede, at det godt kunde gaae an, og bemeldte Karl, der vidste, i hvilken Form et slikt Brev skulde affattes, og som paa Grund af sit Kjendskab til den paagjældende Egn i Sverrig var istand til at skrive Brevet, forsaavidt angik de deri berørte Stedforhold og Navnet, hvormed det underskrevs, skrev derefter Brevet og oplæste det for Tiltalte, der ikke selv vil kunne læse eller skrive. Det færdige Brev vil Tiltalte iøvrigt ikke have forevist for Noget, idet han først naar han havde faaet Tjeneste havde tænkt at ville benytte det ved Anskaffelsen af en Skudsmaalsbog.

Af de ovenangførte Lyverier ville de under Nr. 3 og 6 nævnte i Nintofte Kro og Hjellerup Præstegaard, der have været forbundne med natligt Indbrud i beboet Sted, være at hense under Forordningen af 11te April 1840 § 12, 2det Led, hvorimod Tiltalte for de øvrige Lyverier — af hvilke navnlig det hos N. Mogensen paa Dyrstrup Mark forøvede ikke efter den Maade, hvorpaa Tiltalte, som nævnt, skaffede sig Adgang til Huset ved med sin Kniv at afdrage Dørhæspen, vil kunne henses under den fornævnte Lovbestemmelse — vil være at anses efter den nævnte Forordnings § 1, og den Straf, som Tiltalte, der ikke vides tidligere at have været tiltalt eller straffet, har forskyldt efter disse Lovbestemmelser

samt for at have ladet det ovennævnte falske Præstebrevs udsærdige, hvilket Forhold vil være at henføre under samme Forordnings § 62, 2det Led, jfr. § 66, 1ste Led, findes efter Sagens Omstændigheder passende under Set at kunne fastsættes til Tugthuusarbejde i 8 Aar. Da Tilstaette ved Underrettsdommen ligeledes er idømt denne Straf og bemeldte Doms Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger billiges, vil den være at stadfæste“.

Nr. 221.

Advocat Heinrichsen
contra**Mads Johan Pedersen** (Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri.

Skabs Herreds Egtrets Dom af 14de Decbr. 1861: „Arrestanten Mads Johan Pedersen af Guldbager bor, efter at have udstaaet den ham ved Højesterets Dom af 6te November dette Aar idømte Straf af 4 Aars Forbedringshuusarbejde, henfættes til Forbedringshuusarbejde i 6 Aar. Saa bor han og udrede i Erstatning til Kirsten Clausdatter i Gullestrup 19 Rdl. 2 Mk. og til Skomager Clemmen Knudsen Holdt i Frøsting 5 Rdl. Arrestanten udreder ligeledes samtlige af hans Arrest, Transport til Straffestedet og denne Action lovlig flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Procurator Nyssum, 5 Rdl., til Defensor, Procurator Bloch, 4 Rdl. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 14de April 1862: „Underrettsdommen bor ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Kockelmann og Procurator Møller, betaler Tilstalte 8 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

3 Genhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bor ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocat Heinrichsen og Statsraad Salicath for Højesteret betaler Tilstalte 20 Rdl. til hver.

3 den indaankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Mads Johan Pedersen for Tyveri.

Efterat Tiltalte ved Skabs Herreds Extrarets Dom af 15de Februar f. A. var bleven anseet som for 3die Gang begaaet Hæleri efter Forordningen af 11te April 1840 § 22, jfr. §§ 25 og 12, 1ste Punktum, med Straf af Forbedringshuusarbejde i 3 Aar, hvilken Dom ved Overrettens Dom af 5te August f. A. og senere ved Højesterets Dom af 6te November f. A. er bleven forandret derhen, at Straffetiden forhoiedes til 4 Aar, brod Tiltalte tilligemed en Person ved Navn Graves Jensen, der ligesom Tiltalte bensad i Varetægtsarrest, Matten mellem den 27de og 28de Februar f. A. ud af Arresten, hvorefter de i Tidrummet indtil den 1ste April f. A. om Aftenen, da Tiltalte paany blev anholdt, begik efternævnte 5 Tyverier, hvoraf de 4 vare forbundne med Indbrud.

Da de den 2den Marts f. A. i Mørkningen vare komne til Skolehuset i Gullestrup og ved at banke paa Døren havde erfaret, at Jngen var hjemme, slog Graves Jensen en Klude ind, aabnede derpaa Vinduet, og medens Tiltalte holdt Vagt, steg Graves Jensen gennem Vinduet ind i den af Indsidderske Kirsten Clausdatter beboede Veilighed, hvor han deels i Kjøkkenet, deels i Sovestuen og navnlig af en der staaende Dragkiste, hvori Nøglen sad, tilegnede sig en Deel Klædningsstykker, Fødevarer og andre Gjenstande, der tilsammen af Bestjaalne ere ansatte til en Værdi af 20 Rdl., og da kun enkelte Gjenstande, tilsammen vurderede til 4 Mk., ere komne tilstede og udleverede til Bestjaalne, har denne paafaaet sig tilkjendt 19 Rdl. 2 Mk. i Erstatning.

Den næste Nat havde Tiltalte og Graves Jensen Logis hos Skomager Clemmen Knudsen holdt af Frøsig, og da de om Morgenen forløbe hans Huus, tilegnede de sig 2 Par Støvler af Værdi 7 Rdl., tilhørende bemeldte Skomager holdt, og en lodden Hue af Værdi 2 Mk. tilhørende Clemmen Jørgensen, hvilke Gjenstande hang i Forsluen; heraf er det ene Par Støvler kommet tilstede og udleveret Bestjaalne, der for dets Forringelse samt for det andet Par, der blev kastet bort, har forlangt 5 Rdl. i Erstatning; derimod har Clemmen Jørgensen ei neblagt nogen Paastand paa Erstatning for Huen.

Da de den 20de Marts f. A. om Formiddagen kom til Huusmand Niels Christian Christensens Huus i Hvidberg og mærkede, at Jngen var hjemme, idet Døren var lukket med en Skobde paa den indvendige Side, kaaned Graves Jensen sig Afgang til Huset ved med et stærkt Tryk at løbe Døren op, og medens Tiltalte holdt Vagt ved Enden af Huset, gik Jensen ind i dette, hvor han navnlig af en i Sovestuen henstaaende Dragkiste, hvori Nøglen sad, tilegnede sig en Mængde forskellige Gjenstande, fornemmelig Klædningsstykker, hvoraf en Deel, der tilsammen er vurderet til circa 9 Rdl., er kommen tilstede og udleveret til Bestjaalne, der har frataget Krav paa Erstatning for de øvrige stjaalne Gjenstande, hvis Værdi han har ansat til omtrent 19 Rdl.

Den 28de Marts om Formiddagen kom de paa deres Vandring til Huusmand Søren Hansens Huus i Nørre Tinnet, og da de havde bemærket, at Jngen var hjemme, idet der nemlig var Hængelaas for Døren, brod Graves Jensen Døren op ved, som det maa antages, med sin Stof at udbrise Krampen, hvori Laasen var fastgjort, hvorefter de begge gik ind i Huset og tilegnede sig der af en Dragkiste og en anden Kiste, i hvilke Meubler Nøglerne sad, en Mængde

Rædningsstykker og andre Gjenstande, men af Penge, som de navnlig søgte efter, fandt de kun en Sølvbaler. Af de sjaalne Gjenstande, der af Bestjaalne i det Hele ere ansatte til en Værdi af omtrent 45 Rdl., er en stor Deel, af Værdi omtrent 25 Rdl., kommen tilstede og ubleveret til Bestjaalne, der iøvrigt har frasalbet Krav paa Erstatning.

Den næste Dags Formiddag begik de Tyveri hos Husemand Jens Kirkeby i Fjilskov, hvor de navnlig af uafslaaede Membler tilegnede sig en Deel Badmæl og nogle andre Gjenstande, hvoraf nogle, der ere vurderede til 10 Mk., samt en Skudsmaalsbøg ere komne tilstede og ubleverede Bestjaalne, der har ansat de øvrige sjaalne Kofsters Værdi til 16 Rdl., men frasalbet Krav paa Erstatning. Med Hensyn til Maaden, hvorpaa de kandede sig Afgang til Huset, har Tilstalte og Graves Jensen paastaet, at de gik ind i Huset gjennem Hoveddøren, som efter Graves Jensens Udsagn var fastkubdet paa den indvendige Side med noget Sælgarn, som han ryffede istykker, ligesom de ogsaa forlobe Huset gjennem Hoveddøren, som de lukkede til efter sig, men uden at tilfomme den, men denne Forklaring stemmer ikke med Bestjaalnes Udsagn om, at han, der ved sin Vortgang fra Huset bemeldte Dag forinden Tyveriet blev begaaet, havde tilfømmet Døren paa den indvendige Side og derefter forladt Huset gjennem Binduet, ved sin Hjemkomst efter Tyveriets Udførelse fandt Døren tilfømmet paa den indvendige Side paa samme Maade, som tidligere, men hvad enten de have lanet sig Afgang til Huset gjennem Døren paa den af Graves Jensen omforklarede Maade eller gjennem Binduet, saaledes som Bestjaalne antager, at deres Indtrængen maa være skeet, maa Forholdet i begge Tilfælde betragtes som Indbrud.

For disse Tyverier vil Tilstalte efter det Ovenansførte nu være at anses som for 4de Gang begaaet Hæleri efter Forordningen af 11te April 1840 § 22, jfr. §§ 25 og 12, 1ste Punctum, med en Straf, der ved Underrettsdommen efter Sagens Omstændigheder findes passende fastsat til Forbedringshumsarbejde i 6 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Erstatning til Kirken Glansbatter og Skomager Holbt samt om Actionens Omkostninger ligeledes tilliges, vil derfor være at stadfæste“.

Nr. 240.

Advocat Heinrichsen
contra**Franz Jacob Gromi** (Defensor Salicath),

der tistales for Tyveri eller ulovlig Omgang med Gittegods.

Korsør Kjøbstads Extrarets Dom af 31te Mai 1862: „Arrestanten Franz Jacob Gromi bør behandles i Overensstemmelse med den ovenansførte kongelige Resolution af 16de Juni 1847. Saa udreder han og Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Justesen, og til Defensor, Procurator Jacobsen, 5 Rdl. til hver. Dommen at efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste Juli 1862: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Delbanco og Cancelliraad d'Auchamp, betaler Arrestanten Franz Jacob Gromi 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udførd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Heinrichsen og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Arrestanten Franz Jacob Gromi, der efter flere Gange at være anset for Tyveri, Bedrageri og Løsgænger, ved Høiesterets Dom af 11te Marts 1831 for Drab blev dømt til at have sit Liv forbrudt, hvilken Straf imidlertid ved kongeligt Reskript af 20de April s. A. blev forandret til Tugthuusarbejde paa Livstid, og som ved kongelig Resolution af 16de Juni 1847 blev skjænket Friheden saaledes, at han igien uden videre Dom vilde blive at indsætte i Tugthuset paa Livstid, naar han paany maatte gjøre sig skyldig i nogen Forbrydelse, der ei medførte større Straf, eller maatte overtræde de Regler, som Politiet, for at sikke sig hans ordentlige Forhold, fandt sig foranlediget til at foreskrive, og som endelig ved Høiesterets Dom af 4de December s. A. for mislig Omgang med Hittegods efter Forordningen af 11te April 1840 § 58, sammenholdt med Grundfætningerne i §§ 30 og 50, blev anset med 14 Dages Fængsel — sigtes under nærværende, fra Korsør Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag for Tyveri eller ulovlig Omgang med Hittegods.

Vel er der fremkommet en ikke ringe Grad af Formodning for, at Arrestanten har stjaalet en practiserende Læge Wilhelmens i Korsør tilhørende til 1 Rdl. vurderet Sølvhæske, men der findes dog ikke tilstrækkelig Anledning til at forkaste Arrestantens Foregivende om, at han har fundet denne Skee, som han ikke har oplyst, men leveret en anden Person for at sælge, paa Korsørs Havneplads, og Arrestanten, der saaledes er overbevist at have gjort sig skyldig i ulovlig Omgang med Hittegods, vil altsaa være at behandle efter den ovenanførte kongelige Resolution af 16de Juni 1847, og da Underrettsdommeren er kommen til samme Resultat, vil den indankede Dom, hvis Bestemmelser med Hensyn til Actionsomkostningerne ligeledes tilliges, være at stadfæste“.

Nr. 262.

Advocat Heinrichsen
contra**Erik Eriksen** (Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri.

Læse Gytrarets Dom af 24de Febr. 1862: „Tiltalte, Aftægtsmand Erik Eriksen af Byrum, bor hensættes til Forbedringshumsarbejde i eet Aar, samt til Humsmand Daniel Meyer Christensen af Klitten og Søren Clausen Borre Jensen af Østerby i Erstatning betale 1 Rdl. til hver, forsaavidt de dem frastjaalne Gjæs ei ere eller blive dem tilbageleverede i uskadt Stand. Saa bor han og betale alle af hans Arrest og denne Action lovlig flydende Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Procurator Logstrup, 4 Rdl., og Defensor, Procurator Sand, 3 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Biborg Landsøverrets Dom af 21de Juli 1862: „Underrettsdommen bor ved Magt at staende, dog saaledes at bemeldte Doms Bestemmelser om Erstatning bortfalde. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Kühnel, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bor ved Magt at staende. I Salarium til Advocat Heinrichsen og Etatsraad Salicath for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Tiltalte Aftægtsmand Erik Eriksen, der under nærværende Sag sigtes for Tyveri, er det ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at han i December Maaned f. A. har frastjaalet Humsmand Lars Søren Nielsen en Gaase og Daniel Meyer Christensen en Gaas samt Søren Clausen Borre Jensen en Gaase, efterat han ved Natteid var gaact ind i de nævnte Mænds Gaafestier, der kun vare tillukkede enten ved en paa den udvendige Side af Døren op imod samme anbragt Stof eller lignende Redskab eller ved en udvendig for Døren siddende Hvirvel; de stjaalne Gjæs, der ere anflaaede til en Værdi af 1 Rdl. Stykket, har Tiltalte derefter afhændet deels mod Fødevarer deels for Penge, som han senere vil have brugt til Indkjøb af Brød samt noget Kaffe og Brændeviin, idet hans Aftægt efter hans Forklaring er saa lille, at han og hans Kone ikke kunne leve deraf.

Ved et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør er det imidlertid oplyst, at samtlige de ommeldte Gjæs ere tilbageleverede til de Bestjaalne, der have frataget Krav paa Erstatning.

For dette Forhold vil Tilstalte, der er circa 74 Aar gammel og ifølge Høiesherets Dom af 20de Juni 1854 har været straffet efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 og Forordningen af 21de August 1829 § 4 for første Gang begaaet Tyveri og Belleri med Fængsel paa sædvanlig Fængelost i 48 Dage, være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 for 2den Gang begaaet Tyveri med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende jussat til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger ligeledes tilliges, vil derfor være at stadfæste, dog saaledes, at Dommens Bestemmelser om Erstatning til to af de Bestjaalne ifølge det Foransførte bortfalde“.

Mandagen den 6te October.

Nr. 63. **Frederiksborg Amtsraad** (Bunzen)

contra

Gaardmand og Sognefoged **Mogens Andersen** og Gaardmand **Anders Sylvest** paa egne og øvrige Lodsceiers Begne (Jngen), angaaende Omkostningerne ved Hagelse- eller Attemose-Maens Regulering.

Frederiksborg Amts Landvæsencommissions Kjendelse af 25de Juli 1860: „Den her under Forretningen fremlagte Plan til Hagelse-Malob's Regulering og Omkostningernes Fordeling bliver at tage til Folge med de i bemeldte Kjendelse antydede Modificationer, dog saaledes at den ved den af Amtsraadet nærmere foranledigede Revision af Vandinspecteuren i Forening med 2de af de respective Sogneforstandersfaber udmeldte fhudige Mænd eller de i de respective Sogne beskittede Vandsynsmænd, tillige kommer til at omfatte den eller dem, hvis Eiendomme vel ikke grændse op til Hagelse-Malob, men dog muligens ere beliggende saaledes, at Malobets Regulering i meer eller mindre Grad kunde være i deres Interesse, forsaavidt saadanne ikke allerede ere optagne i den fremlagte Plan og Beregning“.

Frederiksborg Amts Overlandvæsencommissions Kjendelse af 8de Juli 1861: „Hagelse- eller Attemose-Maen bor reguleres efter det af Landinspecteur Benzon overensstemmende med det fremlagte Kort og Beregninger gjorte Forslag. Omkostningerne ved Reguleringen saavel som ved den fremtidige Vedligeholdelse bor udredes overensstemmende med den i Landvæsencommissionen af Landinspecteur Benzon affattede Fordelingsplan, dog med de Modificationer, som ere gjorte ved den fremlagte

Førretning af 23de October f. A. og med den Bestemmelse, at Repartitionsfondet bærer indtil 1,000 Rdl. af samtlige Omkostninger. Omkostningerne ved Landvæsencommissionen, Overlandvæsencommissionen samt i Anledning af alle Forarbejderne udredes af Amtsrepartitionsfondet^a.

Høiesteret's Dom.

Foraaavidt den indankede Kjendelse blandt Andet gaar ud paa, at Amtsrepartitionsfondet bør bidrage til samtlige i Kjendelsen omhandlede Omkostninger ved Hagelse- eller Attemose-Maens Regulering m. v. med et Beløb af indtil 1,000 Rdl., findes der at maatte gives Citanterne, Frederiksborg Amtsraad — der med Hensyn til denne Bestemmelse have paaanket Kjendelsen i Genhold til Lov om Landvæsencommissioners og Overlandvæsencommissioners Sammensætning m. m. af 30te December 1858 § 21 — Medhold i, at Overlandvæsencommissionen har manglet Competence til at give denne Bestemmelse. Efter § 1 i Lov indeholdende Tillæg til og Forandringer i den gjældende Lovgivning om Blands Afledning m. m. af 17de Januar 1859 er det nemlig alene Amtsraadet, der er bemyndiget til med Indenrigsministeriets Samtykke at overtage for Amtets Regning de der omhandlede Arbejder, altsaa og at tage Beslutning om, hvorvidt saadan Overtagelse skal finde Sted efter den almindelige Regel i samme Lovs § 2, eller om undtagelsesviis sammes Slutningsbestemmelse skal komme til Anvendelse; hvorimod Loven ikke bemyndiger Landvæsencommissionerne til paa egen Haaud at give nogen Forskrift herom. Som Folge heraf, og idet der ikke under Sagens Behandling var indrommet Overlandvæsencommissionen Competence til at give nogen Bestemmelse som den paaankede, vil denne efter Citanternes Paastand være at ophæve.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at hæve.

Thi kjendes for Ret:

Den i den indankede Kjendelse indeholdte Bestemmelse, at Repartitionsfondet bærer indtil 1,000 Rdl. af samtlige Omkostninger, ophæves. Processens Omkostninger for Høiesteret hæves.

Den indankede Kjendelses Præmisser lyde saaledes: „Efterat Landvæsencommissionen for Frederiksborg Amt under 25de Juli forrige Aar har afgivet sin Kjendelse med Hensyn til denne Sag, har Mogens Andersen og Anders

Sylvest paa egne og flere Lodsseieres Begue indanket den for Oberlandsvæfens-commissionen og have principaliter forlangt Sagen hjemviist til Behandling i 1ste Instants paa Grund af Formalitetsfeil; subsidialiter have de forlangt Commissionens Kjendelse forandret med Hensyn til de fastsatte Bestemmelser om Omkostningernes Fordeling.

Med Hensyn til den principale Paastand, da er der først fremsjort, at en Deel af de Lodsseiere, som efter Appellanternes Formenting burde deeltage i Omkostningerne, ikke ere indvarslede til Commissionsmøderne og at som Følge heraf Sagens Behandling lider af saadanne Mangler, som der rettelig bør hjemvise til anden og bedre Behandling. Hvad nu dette Punkt angaaer, da maa det først bemærkes, at af Indkaldelserne, der ere læste ved samtlige Kirkestævner for de Sogne, hvorom der kan være Spørgsmaal, frengaaer, at samtlige Beboere, som ere interesserede i Sagelse-Maens eller Attemose-Maens Oprensning og Regulering, indkaldes for Commissionsmøderne. Som Følge heraf ere Alle lovlig indvarslede, idet Indvarsling lovlig kan stee ved Læsning ved Kirkestævne og navnlig Indkaldelse ikke er nødvendig. Men selv om dette ikke havde været Tilfældet, saa vilde en Mangel i denne Retning paa ingen Maade in casu kunne bewirke Sagens Hjemviisning, idet det ikke er de Lodsseiere, som ikke ere indvarslede, men netop de, som ere indvarslede, som fremsjøre denne Formalitets-exception.

Den anden Formalitetsexception gaaer ud paa, at Commissionsmøderne ere holdte paa Naadstuen i Hillerød og ikke paa Aastedet, og at sølgelig, da denne Slags Møder altid skulle være Aastedsmøder, hele Forretningen maa være uefterrettelig og som Følge heraf hjemvise. Med Hensyn til denne Paastand maa det bemærkes, at ihvorvel de fleste af denne Slags Sager forberedes ved Møder paa Astedet, hvilket har givet Anledning til, at Landvæfenscommissionsmøder i daglig Tale kaldes Aastedsmøder, saa er der dog ikke nogen absolut Nødvendighed herfor, og er der Intet til Hiuder for, at en Landvæfenscommission, som anseer sig tilstrækkelig bekendt med Localiteterne, kan afholde sine Møder paa et hvilket som helst andet Sted end Astedet, naar det kun er et Sted, som ikke ligger i en altfor fjært og ubehagelig Afstand fra vedkommende Interesserebes Boliger, men dette kan ikke statuere med Hensyn til Hillerød i Forhold til samtlige her paagjældende Lodsseiere. Som Følge heraf vil heller ikke Hjemviisningspaastanden paa Grund af denne Exception kunne tages til Følge.

Hvad nu Realitetsexceptionen angaaer, da gaaer denne ud paa, at da samtlige Arvefæstestjæber i de 7 Sogne, hvorigjennem den heromhandlede Sagelseaa eller Attemoseaa gaaer, indeholde i deres § 10, at Gaardbrugerne skulle deeltage lige med Frederiksborg Amts andre Bønder i Mølle- og andre Maers Oprensning, saa er det urigtigt, naar den af Landinspector Benzon forfattede og af Landvæfenscommissionen stadfæstede Fordeling af Omkostningerne ved Reguleringen og den tilkommende Vedligeholdelse alene paalægger de Lodsseiere, som ansees at have Nytte af Oprensningen, og ikke samtlige Gaardmænd Omkostningerne.

Hvad nu denne Paastand angaaer, da indeholde de omhandlede Stjæber, hvoraf 7, 1 fra hvert Sogn, ere producerede, unægtelig den omhandlede Bestemmelse

men fremtræder den ligefrem som en Ret for Godseieren, in casu Staten, mod Arvefæstere, men ingenlunde som en Ret for enkelte Arvefæstere mod andre Arvefæstere. Den heromhandlede Bestemmelse er en Ret, som Staten, saalænge denne eier Jord i de omhandlede Sogne, kan bruge, hvis den vil bruge den og hvis der maatte være Anledning til Brugen, men den bortfalder, naar Staten ikke længere har Interesse af Brugen, men dette vilde Staten endog under den Forudsætning, at den endnu var Lodsseier i de heromhandlede Sogne, nu ikke have, idet der nu i den senere Lovgivning er sørget paa en fuldkommen og tilstrækkelig Maade for samtlige Vandløbs Oprensning og Regulering. Den af Landvæsenkommissionen stadfæstede Fordeling af samtlige Omkostninger støtter sig paa Bestemmelserne i Loven af 17de Januar 1859 § 2 i Forbindelse med Forordningen af 29de Juli 1846 § 17, men heri siges ene og alene, at de Lodsseiere skulle beseje Oprensning og Regulering, som deels ligge langs med Aaerne, deels faae Nytte af Aaernes Oprensning.

Naar nu hertil kommer, at der i den omhandlede § 10 af Arvefæstefjøberne ganske almindelig siges, at Vedkommende lige med alle andre Bønder i Frederiksborg Amt skulle deeltage i Aaers Oprensning, men ikke i hvilke Aaers Oprensning, fremdeles at Bestemmelsen umuligt kan gjælde en anden Oprensning end den, som paa Skjødets Tid var brugelig, altsaa paa ingen Maade om saadanne Reguleringer, som nu jordres, saa er det jo klart, at en saadan Bestemmelse ikke harmonerer med den senere Lovgivning og maa altsaa, forsaavidt denne senere Lovgivnings Bestemmelser bringes i Anvendelse, hvilket in casu er Tilfældet, bortfalde. Den aldeles in subsidium stillede Paastand, at vedkommende Lodsseiere, som ifølge deres Skjøder ere forpligtede til Aaoprensningen, dog i ethvert Fald maatte paalægges Deel i den fremtidige Vedligeholdelse af den regulerede Aa, kan af samme Grunde, som ovenfor ere anførte imod den første Paastand, ikke gives Medhold, navnlig fordi Landvæsenkommissionerne kun fordele Omkostningerne ifølge de lovbefalede Regler, som ifølge Lov af 17de Januar 1859 § 2 og Forordningen af 29de Juli 1846 § 17 ere, at de skulle bære Omkostningerne ved den første Regulering og den fremtidige Vedligeholdelse, som faae Gavn deraf.

For end tydeligere at vise, at den omhandlede Bestemmelse i Arvefæstefjøbernes § 10 aldeles ingen Betydning har ligesoverfor det Offentlige, bemærkes, at det jo er utvivlsomt, at Domainebestyrelsen, naar den vilde, og derom kunde blive enig med vedkommende Gaardmænd, kunde høre enten med eller uden Erstatning denne Bestemmelse i § 10 ligesaa godt som de andre i samme § indholdte Høverbestemmelser, men kan Saadant skee af en Privatmand — her træder Domainebestyrelsen ganske op som saadan —, saa er det jo klart, at Bestemmelsen i § 10 ligesoverfor Landvæsenkommissionen ikke kan faae den Vægt og Betydning, som man forudsætter hos de i § 11 af Forordningen af 29de Juli 1846 fastnærede Undtagelser fra samme Forordnings § 17.

Da der ikke er anset over det foreslaaede Reguleringsarbejde i sin Heelhed eller enkelte Dele af samme, ligesaa lidt som over Fordelingen af Omkostningerne med Undtagelse af hiin ovenomhandlede og ovenfor gjendrevne Høvedpaastand, og

Oberlandvæsencommissjonen tillige ikke skjønner rettere end at baade Forslaget til Reguleringen og Forslaget om Fordelingen af Byrden — dette dog med den senere under 23de October forrige Aar forfattede nærmere Modification — ere hensigtsmæssige og retfærdige, saa bliver Landvæsencommissjonens Kjendelse at stadfæste, dog med den Modification, at Amtsrepartitionsfondet ifølge Lov af 17de Januar 1859 § 2 in fine bør bidrage til samtlige Omkostninger med et bestemt Beløb, som ansættes indtil 1,000 Rbl. Oberlandvæsencommissjonen finder nemlig i den Omstændighed, at Hagelse Mølle efter Sagens nuværende Stilling forbliver som Vandmølle og som Følge heraf vedblivende stopper for Vandets frie Afløb, og at som Følge heraf en Deel Lodbøiere ovenfor Hagelse Mølle, ved at Vandet ved den foreslaaede Regulering hurtigere og volbsommere kommer over dem, snarere kunne antages at lide Skade end Gavn af Reguleringen, Grund til for saadanne Lodbøieres Vedkommende at fritage dem for Deeltagelse i Reguleringsomkostningerne eller endog at give dem Erstatning for det Tab, de ved Reguleringen muligen komme til at lide. Det bestemmes derfor, at det ovenomhandlede Beløb indtil 1,000 Rbl. bør af en Committee, som vil være at udnævne af Amtsrådet, fordeles mellem de Lodbøiere, som paa Grund af denne særegne Omstændighed ved Hagelse Mølle enten ikke nyde Gavn af Reguleringen eller muligen endog kunne antages at blive skadelidende derved, Alt alene overensstemmende med Committeeens Skjøn.

Omkostningerne ved Oberlandvæsencommissjonen blive at udrede af Amtsrepartitionsfondet“.

Nr. 230.

 Justitsraad Bungen
 contra

Marie Sophie Christine Rønnow (Defensor Heinrichsen),
 der tiltales for Ehyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 17de Juni 1862: „Tiltalte Marie Sophie Christine Rønnow bør straffes med Forbedringshuusarbejde i eet Aar samt tilsvare Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procurator From og Prøveprocurator Sørensen, fem Rigsdaler til hver. Alt efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indaafede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Heinrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rbl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Tiltalte Marie Sophie Christine Roumow, der er født den 21de September 1845 og, foruden at være straffet for Tyveri under criminel Lov, er ved nærværende Rets Dom af 14de December s. A. anført efter Forordningen af 11te April 1840 § 29, jfr. § 1, med Fængsel paa sædvanlig Fængeløst i 30 Dage, under nærværende Sag ved egen af det isøvrigt Dplyste bestyrkede Tilstaaelse er overbevist at have i sidstafgite April Maaned frastjålet Skomagermester Andreas Fakstev et Guldbuhr med Guldbjæde og et Sølvuhr, tilsammen af Værdi 31 Rdl., samt Caroline Sophie Andersen et til 1 Rdl. 4 Mk. vurderet Par Støvler og en Portemonnaie af Værdi 1 Mk., med deri værende 4 Rdl. 15 Sk., samt en Deel Klædningsstykker til en Værdi af 9 Rdl. 2 Mk., vil hun herfor være at ansee efter ovennævnte Forordnings § 13 og Straffen efter Omstændighederne at bestemme til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar.

Tiltalte vil derhos have at udrede Actionens Omkostninger“.

Nr. 235.

Advocat Heinrichsen
contra

Bengta Larsdatter (Defensør Buntzen),

der tiltales for Barnefødsel i Dolgemaal.

Kjøbenhavns Amts nordre Virketings Dom af 1ste Marts 1862: „Arrestantinden Bengta Larsdatter bor miste sin Hals og hendes Hoved sættes paa en Stage. Saa udreder hun og samtlige Actionens Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Procurator Eltong, og til Defensør, Proceprocurator N. P. Møller, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Afdærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de Juni 1862: „Underretsdommen bor ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensør ved Overretten, Procuratorerne Herforth og Maag, betaler Arrestantinden Bengta Larsdatter 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Afdærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Da den af de obducerende Læger afgivne Erklæring, der efter Overretsdommens Affigelse er tiltraadt af det kongelige Sundhedscollegium, gaaer ud paa, at Undersøgelsen af Liget af det af Tiltalte fødte Barn ingen Dplysning afgiver om Aarsagen til dets Død, men at det er sandsynligt, at det er omkommet ved Mangel paa den fornødne Omhu og Behandling umiddelbart efter Fødselen, findes som Folge heraf i Forbindelse med de øvrige i Sagen tilveiebragte Dplysninger den i Lovens 6—6—8 hjemlede Formodning om begaaet Fosterford at maatte

ansees saaledes svækket, at det nævnte Lovbud ikke i denne Sag kan komme til Anvendelse. Derimod vil Tiltalte for det Forhold, der i denne Henseende er hende overført, og som i den indankede Dom nærmere er fremstillet, være at ansee med en arbitrær Straf, der efter samtlige Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 2 Aars Forbedringshunsarbejde.

I Henseende til Actionens Omkostninger billiges den indankede Dom.

Chi kjendes for Ret:

Bengta Larsdatter bør hensættes til Forbedringshunsarbejde i 2 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Heinrichsen og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestantinden Bengta Larsdatter for Barnefødsel i Dølgemaal.

Arrestantinden, der er født i Sverrig den 6te April 1840 og ikke findes tidligere at have været straffet eller tiltalt, har forklaret, at medens hun i Vinteren 1860—61 tjente hos Gaardeier Hans Nielsen paa Dverrød Mark, kom hun i fortroligere Bekjendtskab med en sammesteds tjenende Karl, med hvem hun ostere havde legemlig Omgang indtil 1ste Mai j. A. Først henimod Slutningen af Juni Maaned, da hun mærkede en Bevægelse i hendes Underliv, saft det hende ind, at hun var frugtommelig, og meddeelte hun ogsaa sin daværende Husboud Slagter Eibergs Moder, at hun følte en synderlig Fornemmelse i sin Mave, hvortil bemeldte Kone skal have yttret, at det muligens kunde være Drm. Senere bestyrkedes hun imidlertid i, at hun var frugtommelig, men omtalte det ikke for Nogen; tvertimod benægtede hun det for Fiere, blandt disse Gaardmand Agier og dennes Husfru, hvis Tjeneste hun tiltraadte den 1ste November j. A., naar der herom gjordes hende Spørgsmaal, og Børnetoi har hun ikke tilberedt.

Allerede Natten før den 13de November havde Arrestantinden følt Fødselsmerter og tiltoze disse hele Dagen, hvorfor hun om Eftermiddagen lagde sig paa Sengen i Pigekammeret. Skjøndt hun efter hendes Forklaring nu nok indfaae, at hendes Medkomst nærmede sig, nægtebe hun dog at være syg, da hendes Medtjenereste derom spurgte hende, idet hun, som hun har sagt, undsaae sig for at aabenbare sin Tilstand. Kloften omtrent 6½ gif hun over i Kofalden for at malle, og da hun havde malket den 10de Ko, mærkede hun, at Blødet begyndte at gaae fra hende, hvorpaa hun lagde sig paa Mave i i Halsmen i en

af de derværende Waase uden, som hun i de første Forhør har udsagt, at tænke paa at tilkalde Nogen, ligesom der da heller ikke var Nogen i Nærheden.

Efter her at have født sit Barn, ved hvilken Leilighed hun tillige blev skilt ved Esterbyrden, rejste hun sig op; da hun ved Lyset af den i Stalden hængende Lygte havde seet, at Barnets Zine vare lukkede og der intet Tegn til Liv viste sig, var hun det hen i den ved Siden af Stalden værende Skjævelo, hvor hun lagde det i Halsmen. Hun hentede derpaa i Pigeammeret en Nattrøse og tog i et tilspidende Værelse en Kniv, vendte dermed tilbage til Roen og skilte nu ved at overføre Navlestrængen Barnet fra Esterbyrden. Vel havde hun hørt ligesom en Pustlen eller Rallen fra det Sted, hvor Barnet var henlagt, uden at hun turde afgjøre, om denne Lyd hidrørte fra dette eller fra en af de i Stalden staaende Køer; men, da hun ved fornyet Undersøgelse fandt Barnet livløst, indsvøbte hun det i den nævnte Nattrøse og gjemte det i sin Kiste, hvor hun beholdt det indtil den paafølgende Søndag den 17de November, da hun tidlig om Morgenen nedgrub det i Hønsengaarden, hvor det, da Undersøgelsen i Sagen var begyndt, fandtes.

Det af Overlæge Dr. med. Bondeesen og Districtslæge Dr. med. Hempel den 29de Januar sidstleden optagne visum repertum gaaer ud paa, at Barnet er født fuldbaaret eller dog i en Udviklingsgrad, der nærmer sig Fuldbaarenhed saameget, at det antages at være kommet fuldstændig levedygtigt til Verden, hvorhos det efter Lungernes Bestaaffenhed og Resultatet af den hydrostatiske Lungeprøve maa antages, at Barnet har aanded og været levende efter Fødselen, medens den forøttede Tilstand af et større Parti af højre Lunge dog tyder paa, at denne ikke fuldstændig er bleven gennemtrængt af Luft ved Aandedrættet, og at dette saaledes ikke har været ganske fuldstændigt og rimeligviis kun fortløbet. Efter hvad der er oplyst om de nærmere Omstændigheder ved Fødselen, antage bemeldte Læger det slutteligen for sandsynligt, at Barnet er omkommet af Mangel paa den fornødne Omhu og Behandling umiddelbart efter Fødselen.

Da Arrestantinden, efter i de første Forhør at have nægtet at have fattet nogen Beslutning om at føde hemmeligt, den 9de Mai sidstleden har tilstaaet, at det har været hendes Hensigt at føde i Dølgemaal, og at hun ikke fra Stalden begav sig over i Beboelsesleiligheden, for at faae Hjælp, fordi hun generede sig for at sige til Nogen, at hun skulde føde, medens hun i et Forhør af 30 f. M. har forklaret, at hun ikke havde betænkt, om hun vilde føde hemmeligt eller ikke, men at hun, da hun mærkede Fødselsmerter, fattede den Beslutning ikke at tilkalde Nogen, uden dog at have tænkt paa, hvorledes hun vilde bære sig ad for at skjule Fødselen for Andre, naar den indtraf, skjønnes ikke rettere end at hun — skjøndt hun vil være gaaet over i Stalden uden at tænke paa, at Fødselen der vilde indfinde sig — maa ansees for forsættlig at have født i Dølgemaal, og da derhos det af hende fødte Barn ifølge Lægefjønnet maa statuere at være kommet levende til Verden, og Arrestantinden endelig maa henføres til „letfødt Kvindfolk“, maa det billiges, at hun ved den indarbejde, af Underdommeren med tiltaagne Meddomsmænd den 1ste Marts sidstleden affagte

Dom er anseet efter Lovens 6—6—8, jfr. 7de Artikel, og da Dommens Bestemmelse i Henseende til Actionens Omkostninger, som det er paalagt hende at udrede, ogsaa billigse, vil den i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 219.

Advocat Heinrichsen
contra**Christen Jacobsen og dennes Hustru Ane Elisabeth Madsdatter**
(Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri.

Lysgaard og Hids Herreders Etrarets Dom af 30te Octbr. 1861: „Tiltalte Christen Jacobsen bør hensejtes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Tiltalte Ane Elisabeth Madsdatter bør hensejtes til Forbedringshumsarbejde i eet Aar. Saa bør og de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, udrede samtlige af Actionen flydende Omkostninger, og dernæst i Salair til Actor, Overretsprocurator Kühnel, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Hammershøi, 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Riborg Landsoverrets Dom af 22de April 1862: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til den for Overretten først beklædte Actor, Procurator Holms Dødsbo, og til Defensor sammesteds, Procurator Fader, betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Heinrichsen og Justitsraad Bungen for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Christen Jacobsen og dennes Hustru Ane Elisabeth Madsdatter for Tyveri.

Ved Tiltaltes egne Tilstaaelser i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder er det godtgjort, at Tiltalte Christen Jacobsen deels i Foraaret deels i Sommeren s. A. har frastjaalet Humsmand Jens Østergaard i Høgid 2 Høns, Gaardmand Jens Jensen i Nederrhøe 4 Brød af Værbi 10 Mk., Gaardmand

Hans Nielsen i Karup 3 Høns, Engbandingsmester Feddersen sammesteds 2 Høns og Huusmand Christen Nielsen af Høgilb Mark 2 Høns og en Hane, samt at Liltalte Ane Elisabeth Madsebatter i samme Lidsrum har frastjaalet Gaardmand Lars Valle i Karup 2 Høns, Skolelærer Lars Mikkelsen sammesteds en Høne, Huusmand Jens Dahl i Høsfellund 2 Høns og Huusmand Mikkil Nielsen sammesteds ligeledes 2 Høns.

Samtlige disse Tyverier maae antages at være begaaede om Natten, men intet af dem har været forbundet med kvalificerede Omstændigheder, idet der navnlig har været ubindret Afgang til de Steder, hvor Tyverierne ere begaaede, gjennem Døre, der enten aldeles ikke have været forsynede med noget Luffe, eller som i alt Fald kun have været aflukkede med udvendige Kroge eller Hæpper eller paa anden lignende Maade.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Christen Jacobsen den 5te Juli f. A. om Morgenen har fra Gaardmand Jens Langborgs Tørvemose tilvendt sig nogle denne tilhørende Tørv af Værbi 1 Mk., og efter Christen Jacobsens Tilstaaelse har han desuden i Forbindelse med sin Hustru for et Par Aar siden frastjaalet bemeldte Jens Langborg en Snees Tørv af Værbi 8 Sk., men Ane Elisabeth Madsebatter har i saa Henseende erklæret, at det vel er muligt, men at hun dog ikke kan erindre at have havt nogen Deel i Udøvelsen af dette Tyveri.

Endelig er det godtgjort, at Christen Jacobsen en Dag, da han for 4 à 5 Aar siden arbejdede som Dagleier hos ovennævnte Gaardmand Jens Jensen og var beskæftiget i Laden med at tærffe, spjødte en Skjæppe Byg i en i dette Niemed medbragt Pose, men da han derefter blev bange for at der skulde opstaae Mistanke imod ham, naar han bragte Kornet til Mølle, lod han Posen med Byggen blive staaende i Laden, hvor den omtrent 14 Dage senere blev funden af Bestjaalne, for hvem Liltalte derefter vedgif Gjerningen.

De stjaalne Gjenstande, af hvilke Hønsene ere vurederede til 24 Sk. pr. Skf., maae, naar undtages den ny nævnte Skjæppe Byg og den Huusmand Christen Nielsen frastjaalne Hane, der i plukket Staud er tilbageleveret Bestjaalne, antages at være enten solgte eller forbrugte i de Liltaltes sælles Huusholdning, og samtlige Bestjaalne have, forsaavidt de ikke have erholdt Erstatning, frafaldet Strab paa Erstatning.

For de ovennævnte Tyverier ville de Liltalte — af hvilke Christen Jacobsen, der er født i 1822, ei tidligere har været tiltalt eller straffet, medens derimod Ane Elisabeth Madsebatter, der er født i 1825, tidligere ifølge Skive Kjøbstads Eyrarets Dom af 29de December 1846 har været straffet for 1ste Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage — nu være at ansee med Straf, forstnævnte for 1ste Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 og Sidstnævnte for 2den Gang begaaet Tyveri efter den citerede Forordnings § 13, og findes Straffen ved Underretsdommen efter Sagens Omstændigheder passende fastsat for Christen Jacobsen til Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage og for Ane Elisabeth Madsebatter til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar,

og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at stabsfæste".

Nr. 270.

Advocat Heinrichsen
contra

Jørgen Christian Pedersen, ogsaa kaldet Marcusfen
(Defensor Bunken),

der tiltales for Hæleri.

Sjorring Kjøbstads Extrarets Dom af 20de Marts 1862: „Arrestanten Bengt Ericsson bor henfættes til Forbedringshuusarbejde i otte Maaneder. Tiltalte Jørgen Christian Pedersen bor henfættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Arrestanten udreder samtlige af denne Action flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Winther, 8 Rdl., og Defensor, Procurator Lund, 6 Rdl., dog saaledes at Tiltalte in solidum med Arrestanten deeltager i Udredelsen af samme for sit Vedkommende, derunder $\frac{1}{4}$ af Salairerne. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 30te Juni 1862: „Arrestanten Bengt Ericsson og Tiltalte Jørgen Christian Pedersen, ogsaa kaldet Marcusfen, bor henfættes i Fængsel paa Vand og Brød, Forstnævnte i 6 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage. Actionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Morville og Prøveprocurator Isaacsen, 8 Rdl. til hver, udredes saaledes, at Arrestanten tilsvare samtlige Omkostningen og at Tiltalte in solidum med ham udreder Halvdelen deraf. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indaankede Dom for Jørgen Christian Pedersens Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at staade. I Salarium til Advocat Heinrichsen og Institutsraad Bunken for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indaankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Arrestanten Bengt Ericsson for Tyveri og Tiltalte Jørgen Christian Pedersen, ogsaa kaldet Marcusfen, for Hæleri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder er det godtgjort,

Paa samme Maade er det godtgjort, at Arrestanten, som det maa antages i November eller Begyndelsen af December f. A., i Hjørring har frafsjaalet Brygger Schmidt en Dlotting af Værbi 1 Rdl., der henlaa i Bestjaalnes Gaard, Træstohandler Søren Chr. Pedersen en Skjorte af Værbi 4 Mk. og en Sæk af Værbi 1 Mk., der vare ophængte til Lørring i hans Gaard, og Kjøbmand C. W. Høgsted en Regustraffe af Værbi 21 Mk., der var ophængt som Skilt paa en sjaalet udenfor Bestjaalnes Boutik — samt at han fra en Vogn i Hjørring har sjaalet en Sæk, hvortil Cieren ikke er udfunden. Ligeledes har Arrestanten tilsaaet, at han den 14de December f. A. beels om Eftermiddagen beels om Aftenen i Hjørring har sjaalet hos Kjøbmand Kalmær 2 Saver af Værbi 5 Mk., der hang paa et Søm paa Døren til Bestjaalnes Baghuus, og som Arrestanten samme Dag folgte for 5 Mk., hos Kjøbmand P. Møller en plybdes Kaabe af Værbi 20 Rdl., der som et Slags Skilt var ophængt paa et Stativ i Forstuen udenfor Bestjaalnes Boutik, og fra Gaardmand Mads Chr. Christensen en Bibst af Værbi 1 Mk., som Arrestanten tog fra Bestjaalnes paa Gaden staaende Vogn, medens Bestjaalne en kort Tid havde forladt samme, samt endvidere fra forskellige Porte eller Gaardsplasser nogle der til Lørring ophængte Gjenstande, nemlig hos Fuldmægtig Petersen et Sengetæppe af Værbi 2 Rdl. og en Chemise af Værbi 1 Rdl., hvorimod Arrestanten efter sin Forklaring ei mindes tillige at have taget et til 9 Mk. vurderet Lagen, som Bestjaalne vil have mistet ved samme Leilighed, hos Kjøbmand Iversen en Barnetrøje af Værbi 1 Rdl., hos Kjøbmand P. Schibbye 2 Chemiser, en Skjorte, et Haandklæde og et Tørklæde, tilsammen af Værbi 3 Rdl. 4 Mk., og et dennes Tjenestepige Eline Marie Nørgaard tilhørende Skjort af Værbi 3 Mk. samt hos Arbeidsmand Anders Pedersen et Par Beenklæder og et Tørklæde, tilsammen af Værbi 2 Mk. 12 Sk., hvorimod Arrestanten ikke har kunnet erindre, om han der ogsaa har sjaalet et andet Par Beenklæder og et Haandklæde, som denne Bestjaalne har mistet ved samme Leilighed.

Endelig har Arrestanteu tilsaaet, at han samme Dags Aften fra en i Gjæstgiver Houmanns Gaard i Hjørring staaende Vogn har tilegnet sig en Pakke Urtekramvarer af Værbi 2 Rdl. 3 Mk. 6 Sk., tilhørende Forpagter Mortensen, en Bibst, et Nagle Iyjelaaet Uldgarn og en lille Pose med $\frac{1}{4}$ Pund Humle, tilsammen af Værbi 1 Rdl. 3 Mk. 6 Sk., tilhørende Tjenestekarl Frederik Poulsen, en Pakke Fjentramvarer af Værbi 2 Rdl. 5 Mk. 8 Sk., tilhørende Pastor Schjøtt, samt et Anker Sl, hvoraf Sløet, der er ansat til en Værbi af 1 Rdl., ligeledes tilhørte Pastor Schjøtt, medens derimod Ankeret, der er ansat til en Værbi af omtrent 10 Mk., tilhørte Brygger Schmidt. Samtlige disse Gjenstande bleve af Arrestanteu bragte til et Sted i Nærheden af Kjøbmand Jacobsens Huus, hvor han lod Ankeret, hvoraf han dog efterat have køret et Hul i samme drak Noget, henstaae, og hvor det et Par Dage efter blev fundet; derimod bragte Arrestanten de øvrige Gjenstande hen til en ved Byen liggende Have, og efterat han derpaa havde truffet Tilstalte, og en Sæk, som Arrestanteu tidligere havde sjaalet og derefter laant til Tilstalte, var bragt tilstede, gif de sammen hen til bemeldte Have og fylgte de fleste af de i Gjæstgiver Houmanns Gaard tilligemed

nogle af de andre samme. Dag stjaalne Gjenstande i den nævnte Sæk, som Tiltalte derefter var Arrestanten behjælpelig med at bringe til Tiltaltes Hjem, hvorfra Arrestanten imidlertid strax bragte samtlige stjaalne Gjenstande til sit eget Hjem, men den næste Dag bragte han de fleste af de den 14de December stjaalne Gjenstande tilligemed de ovennævnte Kjøbmand Høgsted og Trækstohandler Pederfen frastjaalne Sager til Tiltaltes Huus, hvor han — med Undtagelse af et Tørklæde og nogle Urtekramvarer, som han leverede til Tiltaltes Hustru, der gjemte disse Sager i en Kiste, hvor de senere ved en Mansagning bleve fundne — leverede Resten til Tiltalte med Anmodning om at forvare dem og efter Tiltaltes Udsagn tillige med Tilfagn om Godtgjørelse herfor. Tiltalte, der heller ikke turde beholde de stjaalne Gjenstande i sit Huus, gjemte nogle af dem deels mellem nogle Sandtorv deels under et Overtjørselesjed over en Grøft i Nærheden af Huset, hvor de imidlertid senere ved en Mansagning bleve fundne, ligesom Tiltalte ogsaa senere, efterat han havde været arresteret og igjen var bleven løsladt, henkastede et Par Gjenstande i en i Nærheden af hans Hjem værende Grøft, hvor de bleve fundne.

De fleste af de stjaalne Gjenstande ere tilbageleverede til de Bestjaalne, og forsaavidt dette ikke er skeet eller Gjenstandene kun ere tilbageleverede i forringet Tilstand, have de Bestjaalne frasalbet Krav paa Erstatning.

Hvad dernæst angaaer Tiltalte Jørgen Christian Pederfen, er det ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder godtgjort, at han har været Arrestanten behjælpelig med at bringe den ommeldte Sæk med stjaalne Koster fra Hjørring til Tiltaltes Hjem og den næste Dag har modtaget en Deel af de stjaalne Gjenstande til Forvaring, uagtet han vidste, at bemeldte Gjenstande vare stjaalne. Paa Grund heraf vil Tiltalte, der er født i 1827 og ei tidligere har været tiltalt eller straffet, være at ansee for Hæleri efter Forordningen af 11te April 1840 § 22 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage".

Nr. 298.

Advocat Liebe
contra**Hans Peter Mathiesen** (Defensor Bunken),

der tiltales for at have angrebet og slaet sin Foresatte, Opshvsmanden ved Odder Fattighuus, samt i Forbindelse hermed for sit gjenstridige Forhold mod samme Opshvsmand.

Hads Herreds Eyrarets Dom af 25de Juni 1862: „Arrestanten, Fattiglem Hans Peter Mathiesen af Odder Fattighuus, bør henføres i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage; saa bør han endvidere udrede alle af denne Sag lovligen flydende Omkostninger, og deriblandt i Salairer 4 Rdl. til Actor, Procurator Terndrup, og 3 Rdl.

til Defensor, Procurator Knudsen. Alt efterkommes under Udferd efter Loven".

Viborg Landsøverrets Dom af 18de August 1862: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Oberretten, Procuratorerne Morville og Kühnel, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udferd efter Loven".

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Justitsraad Bunken for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten, Enebker Hans Peter Mathiesen, for at have angrebet og slaaet sin Foresatte, Opsynsmanden ved Odder Fattighuus, samt i Forbindelse hermed for sit gjenstridige Forhold imod samme Opsynsmand.

Efter den Maade, hvorpaa Sagen ifølge den passerende Indstævning foreligger Oberretten, bliver der her for Retten ifkun Spørgsmaal om den Deel af Sigtelsen, der gaaer ud paa, at Arrestanten skal have angrebet og slaaet Opsynsmanden ved Odder Fattighuus, Grumstrup, under dennes Udøvelse af sin Function. Sidstnævnte har i denne Henseende edelig udsagt, at han en Dag i Marts Maaned d. A., da Sogneforstander Jens Sørensen havde indfundet sig i Fattighuset for at bestemme noget Enebkerarbejde, som Arrestanten, der har Ophold i Fattighuset havde udført, blev af Arrestanten tiltalt paa en fornærmelig og spydig Maade, og da han omsider tog Arrestanten i Brykset og betydede ham, at han skulde være rolig, slog Arrestanten ham paa Dret. En hermed overeensstemmende Forklaring har den nævnte Jens Sørensen edelig afgivet, med Tilføiende, at Arrestanten, forinden Grumstrup tog fat i ham, flere Gange trængte sig ind paa Grumstrup.

Vel har nu Arrestanten ikke villet erkende at have ved den omhandlede Leilighed forsætlig slaaet Grumstrup, hvorimod hans Forklaring om det Passerede gaaer ud paa, at Grumstrup uden nogen videre Foranledning greb ham i Brykset, og da Arrestanten, idet han derved faldt om, vilde gribe for sig med Hænderne, er det muligt, at han er kommen til at ramme Grumstrup med sin Haand, men da Grumstrup og J. Sørensen have erklæret, at Arrestanten ved den ommeldte Leilighed ikke faldt om, og at det var med Forsæt, han slog Grumstrup paa Dret, stjønnes der ikke at kunne tages noget Hensyn til Arrestantens i og for sig libet sandsynlige Forklaring om hvorledes det skal være gaaet til, at han, hvad han som meldt ikke bestemt har benægtet, ramte Grum-

strup med Haanden, og idet det saaledes maa statueres, at Grumstrup under Udbøvelsen af sin Function som Opsynsmand ved Fattighuset er bleven angrebet med Vold af Arrestanten, maa det billiges, at denne, der er født i 1819 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen er for det anførte Forhold anseet efter Forordningen af 4de October 1833 § 16, ligesom den valgte Straf af Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage efter Sagens Omstændigheder findes passende. Bemeldte Dom, mod hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger heller Intet findes at erindre, vil saaledes være at stabsæste, hvorhos Arrestanten vil have at betale i Salair til Actor og Defensor for Overretten 5 Rdl. til hver.

Med Henlyn til Sagens Behandling i 1ste Instants bemærkes, at Bestemmelsen i Grundlovens § 85 om at Enhver, der anholdes, skal inden 24 Timer stilles for en Dommer (cfr. Forordningen af 3die Juni 1796 § 25) vel ikke kan ansees fuldstændig efterkommet ved den Politiprotocolen under 19de April tilførte Bemærkning af Dommeren, at Arrestanten var bleven bragt tilstede og, efterat han var bleven fremstillet for Dommeren, som anholdt sat i Forvaring, uden — som det maa antages — at være bleven underkastet uogensomhelst Examination før den 22de April, men der findes dog efter Sagens Omstændigheder i det Hele ikke tilstrækkelig Føie til i den Anledning at paalægge Underdommeren Ansvar“.

Tirsdagen den 7de October.

Nr. 283.

Advocat Liebe
contra**Søren Nielsen** (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for voldeligt Overfald paa Opsynsmanden ved Odder Fattighuus samt i Forbindelse hermed for sit gjenstridige Forhold mod samme Opsynsmand og for ikke at have holdt sig det ham af Politiet givne Tilhold efterrettelig.

Hads Herreds Extrarets Dom af 25de Juni 1862: „Arrestanten, Fattiglem Søren Nielsen af Odder Fattighuus, bør hensejtes i Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage; saa bør han endvidere udrede alle af denne Sag lovligten flydende Omkostninger, og deriblandt i Salairer 4 Rdl. til Actor, Procurator Terndrup, og 3 Rdl. til Defensor, Procurator Knudsen. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 11te August 1862: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Kühnel og Morville, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Heinrichsen for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Arrestanten Fattiglem Søren Nielsen tiltales under nærværende Sag for voldeligt Overfald paa Dpsynsmanden ved Odder Fattighuus, samt i Forbindelse hermed for sit gjenstridige Forhold imod samme Dpsynsmand og for ikke at have holdt sig det ham af Politiet givne Tilhold efterrettelig.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder er det godtgjort, at Arrestanten, der var indlagt som Lem i Odder Fattighuus, og hvem der under 24de Marts d. A. til Politiprotocolen er givet Tilhold om, at han under sit Ophold i Fattighuset havde, saavel med Hensyn til det Arbejde, han havde at udføre, som med Hensyn til Ordens Overholdelse i Fattighuset, at holde sig de Forordninger efterrettelig, som Soguesforstanderskabet enten directe eller ved den Mand, som det maatte bemyndige dertil, maatte foreffrive ham, ligesom og navnlig at vise sig høvrig og lydig mod den i Fattighuset ansatte Dpsynsmand, Alt under Tilfjendbegivelse af, at han ved at tilfidesætte det ham saaledes givne Tilhold vilde paadrage sig Tilstalte for Løsgænger, den 17de April d. A. har, efterat han fra Sognepræsten havde erholdt en Seddel til Dpsynsmanden i Fattighuset, Grumstrup, hvori Præsten har anført, at Arrestanten for ham havde anmeldt, at han den Dag forlod Fattighuset for at flytte i Ljeneste, og idet han afleverede denne Seddel til Dpsynsmanden, forlangt af denne at maatte gaae bort fra Fattighuset, og efter Dpsynsmandens Tilfjendbegivelse om, at denne Seddel ikke indeholdt Tilladelse for Arrestanten til at forlade Fattighuset, og at han ikke tillod, at Arrestanten gik bort, er vedbleven, som det efter Sagens Dplysninger maa antages paa en stoisende Maade eller dog med høi Stemme, at paastaae at ville gaae bort, og da han, efterat der saaledes 2 Gange i Fattighuset var talt mellem Dpsynsmanden og ham om hans Vortgang fra Fattighuset, var gaaet ind i Spisestuen i Fattighuset og Dpsynsmanden, efter sin Forklaring foranlediget dertil ved Arrestantens stoisende Forhold, ogsaa var kommen ind i Spisestuen og havde henvendt sig til Arrestanten, har Arrestanten med en Stok givet Dpsynsmanden et Slag paa den forreste Deel af Hovedet lidt ovenfor Panden. Den paafølgende Nat undveg Arrestanten fra Fattighuset og opholdt sig paa forskjellige Steder i Omegnen, indtil han den paafølgende 25de April frivillig indfandt sig hos Herredsfogden.

Efter Arrestantens Forklaring stod han i den Formening, at den ham fra Præsten meddeelte Seddel indeholdt Samtykke til, at han maatte forlade Fattighuset, og har han derhos udsagt, at det var fordi Dpsynsmanden, efterat have nægtet

ham Tilløbelse til at forlade Fattighuset, uagtet den ham af Præsten formeentlig givne Tilløbelse, gav ham med knyttede Næver nogle Lufinger, at Arrestanten i Hidfighed slog Opsynsmanden med en Stok, som Arrestanten havde i Haanden. Opsynsmanden har vel indrømmet, at han havde taget Arrestanten i Brykset og ruffet ham ved de ovennævnte Leiligheder, paa Grund af det Forhold, som Arrestanten udbviste, men har benægtet at have slaaet Arrestanten, og denne har ogsaa paa Foreholdelse af Opsynsmandens Forklaring erkjendt, at Opsynsmanden ikke har slaaet ham, da de, som meldt, vare samlede i Spisestuen, hvorimod han derefter har paastaet, at det var, da han tidligere talte med Opsynsmanden, at denne havde slaaet ham, hvilket imidlertid ikke er bestrøket ved de fremkomne Oplysninger, og det maa derhos mærkes, at Arrestanten har vedgaaet, at han antog, da han anden Gang talte med Opsynsmanden om at forlade Fattighuset og forinden han var sammen med Opsynsmanden i Spisestuen, at Opsynsmanden imidlertid havde været hos Præsten, samt at det først var den 1ste Mai, at Arrestanten skulde tiltræde sin Tjeneste, og at han efter sin Forklaring vilde gaae bort fra Fattighuset for at faae nogle Reparationer udførte ved sine Klæder, førend han tiltraadte sin Tjeneste.

Efter den under Sagen fremlagte Lægeattest har Opsynsmanden efter det ham af Arrestanten tilbeholdt Slag havt en Contusion paa den betegneede Deel af Hovedet og Hudben været affkræbet eller afløbet, da der havde dannet sig en tynd Skorpe, men ibrigt var der, da Opsynsmanden Dagen efter det Passerede blev undersøgt af Lægen, hverken Smerte eller Svælske tilføede, og efter Opsynsmandens egen Forklaring var Læsionen lægt efter nogle Dages Forløb, uden at den har havt nogen skadelig Følge for hans Helbred.

For det af Arrestanten mod Opsynsmanden udbviste voldelige Forhold vil han efter den udbøvede Volds Beskaffenhed være at ansee efter Forordningen af 4de October 1833 § 16, og ligeledes maa han ansees at have paadraget sig Straf for Løsgængeri efter Lov af 3die Marts 1860 ved, uagtet det ham givne Tilhold, at forlade Fattighuset uden Tilløbelse og derefter at være fraværende i flere Dage. Arrestanten, der tidligere har været straffet for Tyveri med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, men om hvem det ikke er oplyst, at han ibrigt har været straffet, vil derfor være at ansee efter de nævnte Lovbestemmelser med en Straf, der ved Underretsdommen findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og da denne Doms Bestemmelser om Actionens Omkostninger ogsaa billiges, vil den være at stadfæste“.

Nr. 182.

Jusfiteraad Bunken
contra

Søren Hansen (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Rougsø med flere Herreders Extrarets Dom af 11te Febr. 1862:
„Arrestanten Søren Hansen bør henføres til Forbedringshussarbejde i

1½ Mar. Han bør derhos i Erstatning til Sognefoged N. Pagter i Afsjentsoft betale 27 Rdl. Han bør endelig udrede alle af Actionen lovligt flydende Udgifter, derunder i Salair til Actor, Procurator Smith, 6 Rdl., og til Defensor, Procurator Leuerkhjusen, 5 Rdl. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forlyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Viborg Landsøverrets Dom af 22de April 1862: „Tiltalte Søren Hansen bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor for Overretten, Procurator Holm eller nu hans Bo, og Defensor sammesteds, Procurator Møller, betaler Tiltalte 8 Rdl. til hver. Det Idømte efterkommes under Udfærd efter Loven".

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Buugen og Advocat Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

—

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Gartner Søren Hansen for Tyveri.

Ratten mellem den 18de og 19de October f. A. bortkom fra Sognefoged N. Pagters Mark i Afsjentsoft 3 Faar og 2 Lam, som stode tøirede der, og som maae antages at være bortstjaaene derfra, idet navnlig bemeldte N. Pagter edeligen har udsagt, at disse Faarkreaturer ere fratømne ham imod hans Vidende og Villie.

Arbejdsmand Rasmus Nielsen har edeligen forklaret, at han den 19de October f. A., da han hjorte til Aarhus, kom forbi en Person, der traf med 5 Faarkreaturer, hvoraf 2 eller 3 vare mindre end de andre, og efter hans Forklaring forekom det ham stor, at denne Person var Tiltalte, som han oftere havde seet, og han vil ogsaa til en Mand, der hjorte med ham, have talt om at Personen accurat lignede Tiltalte; da Rasmus Nielsen samme Dags Aften paa Veien fra Aarhus var inde i en Kro, traf han Tiltalte der, og antog fremdeles, at det var Tiltalte, han om Formiddagen var hjort forbi, uden at han dog er saa vis paa dette Sidste, at han har turdet beedige det. Endvidere have Slagterne Schrøder og Jesen i Aarhus edeligen forklaret, at de i Tiltalte med Bestemthed gjenkjendte en Person, der den 19de October f. A. solgte nogle Faar paa Markedet i Aarhus, og som navnlig bemeldte Dag beels solgte 2

Lam til Schröder beels besforuden var i Besiddelse af 3 eller i alt Fald af 2 Faar, hvorhos Slagter Rysler edeligen har udsagt, at han den ommeldte Dag paa Markedet i Aarhus købte 1 Faar af en Person, som han med Bestemthed har gjenkjendt i Tilstalte, ligesom fornævnte Slagter Jesen ogsaa har forklaret, at han veed, at Rysler ved kemelbte Leilighed købte et Faar af Tilstalte, og at de 2 andre Faar af Tilstalte bleve solgte til Bønder. De 2 Lam, som Schröder efter det Anførte skal have købt af Tilstalte, solgte Schröder ifølge Sagens Oplysninger endnu samme Dag til Slagter Ziegler, der edeligen har forklaret, at den Mand, af hvem Schröder havde købt Lammene, endnu dengang var tilstede og havde 3 eller 4 Faar, samt at det forekommer ham, at denne Person var Tilstalte, og Ziegler solgte igjen Lammene til Huusmand N. Rasmussen, der edeligen har udsagt, at han var tilstede, da Schröder handlede om Lammene med den omkjørgte Person, som han holder sig forviøst om at være den samme som Tilstalte, uden at han dog er fuldkommen sikker derpaa. De omhandlede 2 Lam ere komne tilstede under Sagen og med Bedkommendes Samtykke udsøberede til N. Pagter, der edeligen har erklæret, at han efter Lammenes Mærker og øvrige Udseende ikke kan skjønne Andet, end at de ere de samme, der, som ovenanført, ere ham frakomne, men at han dog, da Lammene imidlertid vare bleve skippede, ikke turde erklære det med bestemt Visshed; foruden at N. Pagters 12aarige Stedson, der havde passet Faarene, derhos har gjenkjendt de ommeldte 2 Lam som de bortkomne, har endvidere en anden Stedson af N. Pagter samt 2 af dennes Tjenestefolk edeligen forklaret, at de ikke kunne see Andet eller rettere, end at disse 2 Lam ere dem der ere frakomne N. Pagter, og at de tilhøre ham.

Tilstalte har imidlertid vedholdende benægtet at have forøvet det ommeldte Tyveri; han har særligt benægtet at have været i Aarhus netop den 19de October, hvilket han idetmindste ikke troer, og i alt Fald vil han ikke have været i Besiddelse af Faarkreatureur, eller have truffet med saadanne efter Aarhus, eller solgt Faarkreatureur i Aarhus, ligesom han i det Hele har benægtet, hvad de ommeldte Vidner have forklaret om hans Tilsebevarelse i Aarhus, og han vil ei heller tidligere have seet fornævnte Arbeidsmand N. Nielsen.

Ved de ovennævnte Vidners edelige Forklaringer maa det nu vel ansees tilstrækkelig beviøst, at Tilstalte den 19de October f. A. har været i Aarhus, og at han der har været i Besiddelse af og solgt nogle Faarkreatureur; der er vel endvidere ved samtlige de foransørte Oplysninger fremkommen en særdeles høi Grad af Formobning for, at de Faarkreatureur, af hvilke Tilstalte saaledes var i Besiddelse, og navnlig de 2 Lam, der under Sagen ere komne tilstede, ere dem, der Matten mellem den 18de og 19de October f. A. maae antages at være frafjaaerne Sognefoged N. Pagter, og foruden at Tilstalte ved Overretsdøm af 13de August 1860 for Brandsstiftelse ikkun er frikendt for Actors videre Tilstalte, taler det endvidere imod ham, at han ifølge Sagens Oplysninger omtrent ved den Tid, Tyveriet blev begaaet, er pludseligen kommen i Besiddelse af en Deel Penge, uden at den Forklaring, han har afgivet om Sammenhængen

hermed, kan ansees for fyldestgjørende; imidlertid skjønnes det dog ikke imod Tiltaltes Benægtelse at kunne ved Sagens Omstændigheder i det Hele ansees tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte har forøvet det omhandlede Tyveri, ligesom der navnlig ei heller — idet der ikke er tilveiebragt aldeles fuldstændigt Beviis for, at de 2 under Sagen tilstedekomne Lam have været i Tiltaltes Besiddelse og at de tilhøre N. Pagter — er tilstrækkelig Høie til i Henhold til Lovens 6—17—10 og 11, jfr. Forordningen af 8de September 1841 § 6, at dømme Tiltalte for u hjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, og Tiltalte vil som Følge heraf være at frifinde, dog efter Sagens Omstændigheder ifkun for Actors videre Tiltale.

Da Underrettsdommens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger billiges, vil bemeldte Dom forsaavidt være at stadfæste“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommes Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 ß, om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandling (F. Høgel). — Trykt hos J. H. Schultz.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 28—29.

Den 24de October.

1862.

Anden ordinaire Session.

Tirsdagen den 7de October.

Nr. 239.

Advocat Liebe

contra

**Julius August Nielsen, Carl Thomsen eller Carl Frederik
Jensen, Jens Jensen og Henrik Baldemar Lindstrøm**
(Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri.

Slagelse Kjbstads Extrarets Dom af 12te Marts 1862: „De Tiltalte, Drengene 1) Henrik Baldemar Lindstrøm, 2) Julius August Nielsen, 3) Carl Thomsen eller Carl Frederik Jensen og 4) Jens Jensen, bør at straffes med 10 Slag, den Forstnævnte med en Rottling og de tre Sidstnævnte med et Niis af Slutteren under Fogdens Opsyn, og derhos at udrede de med denne Sag forbundne Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Nye, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Rangel, 3 Rdl. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20de Juni 1862: „Tiltalte Henrik Baldemar Lindstrøm bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Iøvrigt bør Bytingsdommen ved Magt at stande, saaledes at Actionens Omkostninger udredes af samtlige Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een. I Salair til Procuratorerne Heinrichsen og Herforth her for Retten betale de Tiltalte Henrik Baldemar Lindstrøm, Julius August Nielsen, Carl Thomsen eller Carl Frederik Jensen og Jens Jensen paa samme Maade 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Brock for Højesteret betale de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, fra Slagelse Kjøbstad indankede Sag ere de Tiltalte, Drengene Henrik Valdemar Rindstrøm, Julius August Nielsen, Carl Thomsen eller Carl Frederik Jensen og Jens Jensen, actionerede for Lyveri, begaaet i Januar og Februar Maaaned d. A., hvorved en Deel Been, som Kjøbmand Béch havde indkjøbt for 6 Rdl. og havde henliggende paa en til hans Pakhuus stødende og med et Plankeværk indbegnet Plads, efterhaanden er bleven borttagen.

Tiltalte H. W. Rindstrøm, som er født den 3die September 1845 og saaledes er over criminel Ravalder, har vel vedgaaet een Gang at have deeltaget i Borttagelsen ved at staae udenfor Plankeværket og være med at tage imod de Been, som efter hans Forklaring, de Tiltalte Carl Thomsen og Jens Jensen, efterat være krøbne over Plankeværket, kastede ud over dette, men de Tiltalte have forklaret, at nogle Drengene i Naboløbet ved Béch's Eiendom havde imod Betaling givet dem Tilladelse til at tage Been paa Pladsen, hvilken Forklaring, uagtet Drengene i Naboløbet kun have villet indrømme at have tilladt de Tiltalte at tage Been i den Gaard, i hvilken hine boede, har saameget mere Sandsynlighed, som det aldeles ikke er oplyst, at der var Been at tage i sidstnævnte Gaard; og da der ikke findes aldeles tilstrækkelig Feie til at forkaste Tiltalte Rindstrøms Forklaring om, at han, dengang Naboløbet gav den omtalte Tilladelse, troede at Benene tilhørte dem, og at det først bagefter paa Grund af, at de lode sig nøie med 2 Sk. og vedbleve at give de andre Drengene Lov til at tage saamange Been, saaldt ham ind, at det dog ikke kunde være Tilfældet, og at han, der strax solgte sin Andeel i Benene og maa antages at have leveret Pengene fra sig, først senere vil have hørt, at Benene tilhørte Béch, vil han være at frifinde for Actors Tiltale, dog at han tager Deel i Actionsomkostningerne.

Tiltalte Carl Thomsen eller Carl Frederik Jensen, der er født den 19de Januar 1848 og saaledes var 14 Aar gammel, og efter egen Tilstaaelse 3 Gange har deeltaget i Borttagelsen, som skete paa den Maaade, at enten han eller en af de Andre krøb over Plankeværket og kastede Benene ud til de Dvrigte, har ligeledes paaberaabt sig, at han troede, at Benene tilhørte Naboløbet, som havde givet Tilladelse til at tage dem, hvorhos han vil have antaget, at de havde kastet dem ind paa den Plads, hvor de laae og til hvilken der ingen Indgang var paa Plankeværket; men det skjønnes efter Omstændighederne ikke rettere, end

at denne Forklaring navnlig paa Grund af, at Carl Thomsen 3 Gange har deeltaget i Vorttagelsen og saaledes havt tilstrækkelig Leilighed til at sætte sig ind i Forholdene, der ikke vare vanskelige at opfatte, er saa uindsynlig, at der intet Hensyn vil kunne tages til den, hvorimod Gjerningen for hans Vedkommende maa antages udført med Bevidsthed om dens Retstridighed, hvorfor det maa billiges, at han er anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 26, ligesom og den valgte Straf, 10 Slag med et Riis, billiges.

De Tilstalte J. A. Nielsen og Jens Jensen have derimod ei alene tilstaaet deres Deelagtighed i Gjerningen, Forsmævnte saaledes at han 1 Gang og Eidsnævnte at han 5 Gange har været med at stjæle Been, men de erkjende og at have vidst, at Benene tilhørte Bødd, og indseet, at Nabodrengene ikke kunde give Tilladelse til at borttage dem.

Det maa derfor billiges, at disse Tilstalte, der begge ere mellem 10 og 15 Aar gamle og ikke tidligere have været dømt for Forbrydelser, ved den ind-
ankebe Dom ere ansete efter Forordningen af 11te April 1840 § 26, ligesom ogsaa den foreskrevne Straf, bestaaende i 10 Slag med et Riis af Slutteren under Fogdens Opsigt for hver, findes passende.

Actionsomkostningerne, som retteligen ere paalagte samtlige Tilstalte, vilse disse efter Omstændighederne have at udrede Een for Alle og Alle for Een, hvorhos bemærkes, at Størrelsen af de Sagsførerne i 1ste Instants tillagte Salair billiges.

Den indankebe Dom vil altsaa for Lindstrøms Vedkommende, der af Underdommeren er funden skyldig og anseet med Straf, blive at forandre, men iverigt at stadfæste".

Onsdagen den 8de October.

Nr. 232.

Advocat Liebe
contra

Peder Christian Jensen Bommerhede (Defensør Brock),
der tiltales for voldsomt Forhold mod sin Husbond Niels Christensen Østerkjælder, hvorved denne er tilføiet en Legemsbeskadigelse, samt for Tyveri eller i alt Fald for ulovlig Dngang med Hittegods.

Stodborg og Baudsuld Herreders Extrarets Dom af 21de Decbr. 1861: „Tilstalte Peder Christian Jensen Bommerhede bor at hensesættes i Fængsel paa Baud og Brod i 4 Gange 5 Dage, samt at betale i Erstatning til Gaardmand Niels Christensen af Østerkjælder i Lomborg Sogn for Lægehonorarer og Medicamenter 16 Rdl. og for Næringstøb, Svie og Smerte indtil 12te October d. A. 47 Rdl., hvorhos denne Ret til yderligere Erstatning hos Tilstalte for Næringstøb efter 12te October d. A. reserveres. Saa bor og Tilstalte at udrede alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, og derunder i Salair til Actor,

Procurator Christensen, og Defensor, Procurator Hjorth, 5 Rdl. til hver. De idømte Erstatningssummer at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Riborg Landsoverrets Dom af 5te Mai 1862: „Tiltalte Peder Christian Jensen Bommerhede bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i sex Gange fem Dage. Saa bør han og betale i Erstatning til Gaardmand Niels Christensen Østerkjælder 63 Rdl. samt udrede Actionens Omkostninger, derunder indbefattet i Salair til Actor ved Underretten 6 Rdl., til Defensor sammesteds 5 Rdl., samt til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Morville og Justitsraad Neckelmann, 8 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og ivotrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesteret's Dom.

I Henshold til den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling maa det billiges, at Tiltalte er ansæet skyldig til Straf efter de i Dommen citerede Lovbestemmelser, men Straffen findes efter Omstændighederne at burde fastsættes til 1 Aars Forbedringshuusarbeide. ivotrigt billiges Dommens Bestemmelser.

Chi kjendes for Ret:

Peder Christian Jensen Bommerhede bør hensesættes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar. ivotrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Pramisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Tjenestekarl Peder Christian Jensen Bommerhede for voldbomt Forhold mod sin Husbond, Gaardmand Niels Christensen Østerkjælder, hvorved denne er tilsoiet Vegembskfabigeller, samt for Tyveri eller i alt Fald ulovlig Omgang med Hittegods.

Med Henslyn til den førstnævnte Sigtelse har Gaardmand Niels Christensen Østerkjælder forklaret, at esterat han den 26de August f. A. om Estermiddagen havde givet Tiltalte en Frettesættelse, fordi et Par Heste vare løbne løbst for ham og havde splittet Vognen ad samt selv taget Skade, blev han om Aftenen Kl. 8 à 9 inde i Stalben uden videre Foranledning overfalden af Tiltalte, der fastede ham onksuld, satte sine Knæer ovenpaa hans Bryst og tilsoiede ham adskillige Slag samt bed ham i Fingeren, medens han bestrebte sig for at

komme op. Det lykkedes ham imidlertid at reise sig og at trænge Tiltalte, idet de begge holdt fast paa hinanden, ud i Gaarden. Christensen slap nu Tiltalte, men denne vedblev at holde fast paa Christensen, og efterat han gjentagne Gange med sin ene Fod, hvorpaa han havde Trækø, havde sparket efter Christensens Skræv, ramte han ved det sidste Spark denne saaledes, at han ved den voldsomme Smerte tabte Besindelsen og løb omkring i Gaarden som et vanvittigt Menneſte, hvorpaa han i længere Tid var under Lægebehandling for Følgerne af den lidte Medfart.

Tiltaltes Forklaring gaaer derimod ud paa, at det var Husbonden, som, efterat han hele den paagjældende Eftermiddag havde gaaet og udfjældt Tiltalte, endelig om Aftenen kom ind i Staldkammeret til Tiltalte og vilde prygle ham, ved hvilken Leilighed Tiltalte, da Husbonden greb fat paa ham og havde faaet sin Finger ind i hans Mund, bed Husbonden i Fingeren, men ivoerigt alene afbødede de ham tiltænkte Slag, uden selv at flaae igjen, og saasnuart han var kommen løs, løb han ud af Kammeret og Stalden, men blev forfulgt af Husbonden, der paany angreb ham i Gaarden, hvor han værgede sig saa godt han kunde, indtil det omsider lykkedes ham at undløbe.

Vel tale nu Sagens Oplysninger i flere Henseender imod Rigtigheden af Tiltaltes Forklaring om hvad der passerede imellem Husbonden og ham i Staldkammeret eller Stalden, forinden de kom ud i Gaarden, ligesom det ogsaa kan mærkes, at Tiltalte deels efter et Vidnes Udsagn den omforklarede Aften skal have udladt sig med, at han nok skulde faae fat paa sin Husbond, om ikke den Aften, saa en anden Gang, og deels skal ved forskjellige tidligere Leiligheder ifølge flere Vidners Forklaringer have brugt truende Ytringer om Husbonden, men det kan dog ikke imod Tiltaltes Benægtelse ansees godtgjort, at det var ham, der ved den paagjældende Leilighed først begyndte Haandgribelegheder mod Husbonden, eller at han overhovedet inde i Stalden har øvet anden Vold imod Husbonden end under den opstaaede Brydning at bide ham i Fingeren, hvilket dog ikke kan antages at have efterladt videre Skade. Derimod have to Vidner edelig forklaret, at de den paagjældende Aften saae, at Tiltalte og Niels Christensen stode i Gaarden tæt udenfor Stalddøren og snakkede sammen eller vare i Mundhuggeri, samt at Tiltalte — der efter det ene Vidnes Udsagn havde Trækø paa Fødderne — da, uden at Christensen angreb ham eller truede ham med nogen Vold, sparkede Christensen op i Skrævet, og der er efter Sagens samtlige Oplysninger ingen Føie til at tvivle om, at den Legemsbestadigelse, for hvilken Christensen umiddelbart efter det Passerede maatte underkaste sig Lægebehandling, er en Følge af det af Vidnerne omforklarede Spark.

Den ommeldte Legemsbestadigelse, der maa antages at have været forbunden med store Smertes, bestod ifølge de af vedkommende Læge meddeelte Attester væsentlig i en betydelig Hævelse af den ene Testikel samt af Sædstrengen; i en den 12te October s. A. dateret Attest hedder det, at den venstre Steen endnu var omtrent dobbelt saa stor som den høire, og Sædstrengen hævet og haard, og under 8de December næstefter har Lægen erklæret, at den venstre Steen nu var af normal Størrelse, men at der endnu var nogen Haardhed tilstede i

Vitesfikken og Sædstringen, og at der formodentlig vil hengaae lang Tid, førend denne Haardhed, der vel kan bevirke nogen Emerite ved stærk Bevægelse, men dog ikke antages at ville have nogen videre Indflydelse paa Christensens Helbreds-tilstand eller Arbeidsdygtighed, vil sviinde bort.

For det Tiltalte saaleedes overførte Forhold vil han, idet det ikke kan ansees godtgjort, at Christensen har været aldeles sagesløs, være at ansee med Straf efter Forordningen af 4de October 1833 § 3, sidste Led, jfr. § 23 og Lyndeloven af 10de Mai 1854 § 26, hvorhos han vil have at erstatte Gaardmand Niels Christensen de Udgifter, dennes Helbredelse har medført, med det paaftaaede Beløb 16 Rdl., ligesom han ogsaa vil have at udrede Erstatning for det Christensen paaførte Næringsstab, i hvilken Henseende bemærkes, at Christensen vel allerede den 7de September mødte personlig i Retten, men at han iøvrigt efter sit Anbringende endnu den 12te October ikke var eller havde været istand til at passe sin daglige Gjerning og derfor har ansat sit Næringsstab i den Tid til mindst 1 Rdl. daglig; da Tiltalte ikke har gjort nogen speciel Indsigelse mod denne Erstatningspaaastand, men alene har erklæret, at han ikke vidste hvad han skulde sige dertil og i hvert Fald var ude af Stand til at betale det Forlangte, vil han, idet Husbonden maa antages fra den sidstnævnte Tid af at have i det Væsentlige gjenvundet sin Arbejdsfærlighed, være at tilpligte under denne Post at betale Niels Christensen ialt 47 Rdl. Derimod vil der, idet Christensen efter det Foransførte ikke kan statueres at have været uden Brøde, i Henhold til Forordningen af 4de October 1833 § 28 ikke kunne tiltjendes ham nogen Erstatning for de ham paaførte Lidelser.

Foraaavidt Tiltalte dernæst sigtes for Tyveri eller i alt Fald ulovlig Omgang med Hittegods, bliver der efter den Maade, hvorpaa Sagen ifølge den påseende Indstævning foreligger Overretten, her for Retten alene Spørgsmaal om det af Tiltalte vedgaaede Forhold med Hensyn til et til 5 Mk. vurderet Sofuspænde, som han efter sin Forklaring har fundet for et Par Aar siden i Nærheden af Stranden og derefter beholdt uden at fremlyse det, idet han ikke vil have troet, at Saabant var nødvendigt ved en Gjenstand, der ikke har større Værd end det fundne Spænde, — hvilket Forhold efter Omstændighederne og naar hensees til, at Tiltalte efter sin Forklaring ikke vil have lagt Dølgemaal paa sit Fund, men sagt til Alle og Enhver, hvorledes han havde faaet Spændet, maa blive at hense på under Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 58, jfr. § 30.

Den Straf, der efter alt det Foransførte vil være at idomme Tiltalte, der er født i Aaret 1829 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, findes efter Sagens Omstændigheder at kunne i Henhold til de ovenfor citerede Lovbestemmelser i det Hele fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Uge 5 Dage, hvorhos Tiltalte vil have at udrede Actionens Omkostninger, og derunder i Salair til Actor ved Underretten 6 Rdl., til Defensor sammesteds 5 Rdl."

Kirsten Marie Thomsen eller Thomasdatter, Baabens Hustru
(Defensor Liebe),

der tiltales for Hæleri.

Gjording og Malt Herreders Extrarets Dom af 27de Novbr. 1861: „Tiltalte Ane Magdalene Thomsen eller Ebbesen bor hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage, de Tiltalte Kirsten Marie Thomsen, Baabens Hustru, og Abelone Knudsatter i Fængsel paa Vand og Brød, den Første i 4 Gange 5 Dage og den Anden i 5 Dage. Alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Ferslev og Hofstrup, 4 Rdl. til hver, udredes af de Tiltalte Ane Magdalene Thomsen eller Ebbesen og Kirsten Marie Thomsen, Baabens Hustru, Een for Begge og Begge for Een, dog at Tiltalte Abelone Knudsatter in solidum med dem tilsvares $\frac{1}{3}$ af de Actor og Defensor tillagte Salairer. Alt efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 28de April 1862: „Underrettsdommen bor ved Magt at stande, dog saaledes at Tiltalte Ane Magdalene Thomsen eller Ebbesen udreder sauntlige Actionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer, hvorhos de Tiltalte Kirsten Marie Thomsen eller Thomasdatter og Abelone Knudsatter in solidum med hende udrede, Førstnævnte $\frac{2}{3}$ og Sidstnævnte $\frac{1}{3}$ af disse Omkostninger. I Salair til Actor for Overretten, Procurator Møller, og den førstbestfikkede Defensor, Procurator Holms Bo, betale de Tiltalte 8 Rdl. til hver, der tilsvares i samme Forhold som Sagens øvrige Omkostninger. Alt efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom for Kirsten Marie Thomsens Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bor, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes de Tiltalte, Ane Magdalene Thomsen eller Ebbesen, Kirsten Marie Thomsen eller Thomasdatter, Baabens Hustru, og Abelone Knudsatter, Førstnævnte for Tyveri og de 2 Sidstnævnte for Hæleri.“

Ved de Tiltaltes egne med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaelser er det tilstrækkeligen godtgjort, at Tiltalte Ane Magdalene Thomsen, medens hun i afvigte Sommer tjente hos Pastor Letens i Maltbæk, efter Opfordring af Tiltalte Kirsten Marie Thomsen jevnliggen har sjaalet forskjellige Fødevarer fra sin Husbond, hvilke hun derefter gjennem sit Kammervindue leverede Kirsten Marie, der stod udenfor og modtog disse Fødevarer, hvis Mængde og Bestaafenhed iøvrigt ikke er oplyst videre, end at de efter de Tiltaltes Forklaring have bestaaet af Orvn, Meel, Flæsk, Brød og Mælk, af hvilke Dele Ane Magdalene hver Gang tog circa 3 Pægle Mælk, en Kop Orvn eller Meel og en Strimmel af en Side Flæsk. Da Tiltalte Kirsten Marie ved disse Leiligheder tillige anmodede Ane Magdalene om fra hendes Husbond at stjæle Pinned og deklige, som hun kunde bruge til sine Børn, har Tiltalte Ane Magdalene derefter engang i afvigte Sommer 2 Gange fra et Pinnedskab i Gjestekammeret i Præstegaarden sjaalet ialt 2 Hørgarns og 2 Blaargarns Lagener, en Dug, 2 Servietter og et Haandklæde, hvilke Gjenstande hun derpaa bragte over til Tiltalte Kirsten Marie med Undtagelse af et Hørgarnslagen, som hun selv vilde beholde, hvorhos hun gav Kirsten Marie Lagenerne, men bad hende om at gemme de andre Sager, idet hun med Hensyn til samtlige Gjenstande underrettede hende om, at de vare sjaalne hos Præstens. . . .

Det ommeldte sjaalne Pinned er for største Delen kommet tilstede og i tildeels forringet og forandret Tilstand anflaaet til en Værdi af 6 Rdl. 2 Mk. . . .

For det ommeldte Forhold vilde de Tiltalte, af hvilke Ingen tidligere har været tiltalt eller straffet, være at ansee, Ane Magdalene Thomsen eller Ebbesen, der er født 29de Mai 1846, med Straj efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, jfr. § 29, og Kirsten Marie Thomsen, der ifølge Actionsordren alene er tiltalt for Hæleri, saavelsom Abelone Knudsbatter, der begge ere langt over criminel Paralder, med Straj efter bemeldte Forordnings § 22. . . . Da nu de de Tiltalte ved Underretsdømmen idømte Straffe passende findes bestemte for Tiltalte Ane Magdalene Thomsen til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage, og for de Tiltalte Karen Marie Thomsen og Abelone Knudsbatter til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage for Førstnævnte og i 5 Dage for Sidstnævnte, vil bemeldte Dom være at stadfæste, dog med den Forandring, at Tiltalte Ane Magdalene tilsvares samtlige Actiøens Omkostninger, derunder de ved Underretsdømmen bestemte Salairer, og at de Tiltalte K. M. Thomsen og A. Knudsbatter in solidum med hende udrede, Førstnævnte $\frac{2}{3}$ og Sidstnævnte $\frac{1}{3}$. . .

Nr. 273.

Advocat Brock

contra

Hans Masmussen (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Bordingborg nordre Birk's Extrarets Dom af 19de Mai 1862:
„Arrestanten Hans Masmussen bør straffes med 2 Aars Arbeide i

Forbedringshuset og betale alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, deriblandt til Actor, Procurator Ringberg, 4 Rdl., og Defensor, Procurator Hjort, 3 Rdl. At efterkommes ved Overighedens Foranstaltning under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te August 1862: „Arrestanten Hans Rasmussen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar. I Henseende til Actionsomkostningerne bør Virketingsdommen ved Magt at staade, og i Salair til Procuratorerne Tsen og Bang her for Retten bør Arrestanten betale 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at staade. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, fra Bordingborg nordre Virk indankede Sag er Arrestanten Hans Rasmussen sat under Justitiens Tiltale for Tyveri, og ved hans egen Tilstaaelse, der bestyrkes ved Sagens Omstændigheder, er det bevist, at han i November Maaned f. A. har frafjælet Tjenestefarl Peder Hansen i Søren Nielsens Gaard i Eskibinge et Par til 4 Rdl. vurderede Beenklæder, samt en Barbeerkniv, et Par Strømper og 4 Mk. i Penge, og Nøgler Anders Rasmussen samt Tjenestefarl Anders Pedersen i Lukås Mølle, Forstnævnte en til 1 Rdl. vurderet Skjorte samt et blaaopriffet Pinned-Halvhalstørklæde, og Eidsnævnte 3 Par Strømper af Værbi 1 Rdl. og et Par Beenklæder af Værbi 2 Rdl. Da Arrestanten, for at skaffe sig Afgang til Søren Nielsens Gaard og begaae det der udførte Tyveri, er stegen over et 2 Aen høit Plankeværk uden Laage eller anden Abning, der spærrede Afgangen til Gaardrummet mellem 2 af Gaardens Bygninger, vil han, der er født den 19de September 1842 og ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, for dette Tyveri være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 1ste Membrum, og iøvrigt efter samme Forordnings § 1, og findes Straffen af Underdommeren, der dog har brugt en anden Terminologi, passende bestemt til 2 Aars Forbedringshuusarbejde. Arrestanten er tillige overbevist og dømt for i en Alder af 16 Aar, medens han tjente hos Gaardmand Hans Henningsen i Uglebige, at have frafjælet denne for 9 Sk. Brændeviin i den Hensigt at drikke det, naar Henningsen var fraværende, men da denne Forseelse findes at maatte henføres under Forordningen af 11te April 1840 § 30, og Henningsen under et efter Overrettens Foranstaltning optaget Forhør har erklæret ikke at ønske Arrestanten dømt herfor, falder denne Deel af Sagen bort.

Forjaavbidt det endvidere er oplyst, at Arrestanten i en Alder af 13½ Aar har frataget et 7 til 8 Aar gammelt Varn en Portemonnaie og 8 Sk. paa den Maade, at han lod Varnet række sig Portemonnaien, hvori der desuden var en Specie og en Mark, og kastede Specien og Marken paa Veien, hvorefter han løb bort med Portemonnaien og Ottefillingen, hvilken han bragte hjem og først gravebde ned i Jorden, men dog atter efter Paafordring udleverede, til hvilken Handling der i 1ste Instants er taget Hensyn, da stjønes til dennes fuldstændige Bedømmelse nye Oplysninger at være fornødne, hvilke der dog, da Tiltalte er arresteret og de ingen Indskyldelse ville kunne faae paa Straffen, ikke findes Anledning til at indhente.

I Henseende til Actionsomkostningerne bliver Underrettsdommen, hvis Bestemmelser derom, navnlig og forjaavbidt Salairerne angaaer, billiget, at stabsfæste“.

Nr. 265.

Advocat Brock

contra

Ane Kirstine Hansen eller Hansdatter (Defensør Liebe),
der tiltales for Tyveri.

Odense Kjøbstads Eyrarets Dom af 13de Mai 1862: „Arrestantinden Ane Kirstine Hansen eller Hansdatter bør hensættes til Tugthussarbejde i 8 Aar. Alle af Actionen lovlig flydende Omkostninger, og deriblandt Salair til Actor, Procurator Tommerup, 4 Rdl., og til Defensør, Procurator Knudsen, 3 Rdl., udredes af Arrestantinden. At efterkommes efter Dvirghedens Foranstaltning under Udferd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te August 1862: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensør for Overretten, Procuratorerne From og Ibsen, betaler Tiltalte Ane Kirstine Hansen eller Hansdatter 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Tiltalte Ane Kirstine Hansen eller Hansdatter, der under nærværende fra Odense Kjøbstads Eyraret hertil indankede Sag actioneres for Tyveri, ved egen med de isvrigt tilveie-

bragte Oplysninger stemmende Tilstaaelse er overbeviist om Aftenen den 27de Marts d. A. hemmeligen at have tilvendt sig en i Maler Bondos Gaard i Odense til Tørring ophængt Skjorte af Tvist eller Halslærred, der af Bestjaalne, Skoledisciplen Feilberg, er ansat til en Værdi af 9 à 10 Mk., maa det billiges, at hun, der ved Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 4de September 1856 er for 3die Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 15 anseet med 4 Aars Forbedringshuusarbeide og ved Høiesterets Dom af 22de December 1859 efter samme Forordnings § 19 med en Tillægsstraf af 1 Aars Forbedringshuusarbeide, nu er anseet for 4de Gang begaaet Tyveri efter bemeldte Forordnings § 16, jfr. § 82, med 8 Aars Tugthuusarbeide, og da Dommens Bestemmelse med Hensyn til Actionens Omkostninger ligeledes bifaldes, vil den i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 193.

Statsraad Salicath

contra

Ane Margrethe Nielsdatter, Skræder Niasmus Jøppesens Hustru
(Defensor Liebe),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Storcheddinge Kjøbstads Extrarets Dom af 30te Novbr. 1861:
„Tiltalte Ane Margrethe Nielsdatter, Skræder Niasmus Jøppesens Hustru, bor hensesættes i Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage saunt betale alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt i Salair til Actor, Procurator Warfoed, og til Defensor, Toldforvalter Nye, 4 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22de April 1862:
„Tiltalte Ane Margrethe Nielsdatter, Skræder Niasmus Jøppesens Hustru af Sierslov, bor hensesættes i Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bor Bytingsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Lihne og Maag, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „I nærværende, imod Tiltalte Ane Margrethe Nielsen, Estrader Niasmus Jepsens Husfru af Eiersløv, for bedrageligt Forhold anlagte og fra Storeheddinge Kjøbstads Etraret hertil indankede Sag er det ved Tiltaltes egen, med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger fremmende Tilstaaelse beviist, at hun, der paa det i bemeldte Kjøbstad den 18de October f. A. afholdte Marked havde indfundet sig ved Eskomager Henningsens Enkes Udsalgstied og taget et Par Børnestøvler af Værbi 8 Mk. i Hænder og Diesun, har, uden at spørge om Prisen endfide betale dem, fjærnet sig noget — hvor langt har ikke kunnet oplyses — fra Udsalgstiedet med Støvlerne, hvorved bemærkes, at Tiltaltes først under Reasumtionsforhøret fremkomne Forklaring om at være skubbet bort fra Udsalgstiedet, der ikke besvyrkes ved det forøvrigt i Sagen Fremkomne og særlig er modfagt af fornævnte Enke, i Henhold til Lovens 1—15—1 ikke findes at kunne komme i Betragtning som stridende imod Tiltaltes tidligere Forklaringer, samt at hun, efterat være bestyldt af Eierinden, der gif efter hende, for at have stjaalet Støvlerne, foregav at have betalt dem med 5 Mk., hvilken Usandhed hun gjentog saavel for den af Eierinden tilfaldte Politibetjent som paa Politikammeret under den af Politimesteren foresøbig anstillede Undersøgelse om Sagens Sammenhæng.

Efter dette hendes Forhold maa det antages, at hendes Hensigt var at tilegne sig Støvlerne uden at betale dem, idet hendes Anbringender om, at hun ved at bestyldes for Tyveri tabte sin Fatning og i sin Angst foregav at have betalt Støvlerne, samt at Grunden til, at hun gjentog Usandheden paa Politikammeret, var den, at hun i Begyndelsen ikke turde sige Andet, ikke skjønnes at have nogen som helst Sandsynlighed for sig, og hun, der er født den 31te October 1827 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, vil derfor være at ansee for Tyveri, hvorfor den Omstændighed, at Actionsordren som ovenansført lyder paa bedrageligt Forhold, ikke vil kunne være til Hindre, da der ikke kan være Tvivl om, at Amtet ved Actionsordrens Udstedelse har tilfattet at drage Tiltalte til Ansvar for den af hende begaaede ulovlige Tilagnelse af Støvlerne, som maa være antaget at maatte henføres under bedrageligt Forhold, medens Retten finder, at det maa betragtes som Tyveri, eftersom Støvlerne, forinden hun fjærnedes sig med dem, ikke kunde siges at være komne ud af Besjaaetnes Besiddelse.

Den Straf, Tiltalte vil være at idømme, findes ifølge Forordningen af 11te April 1840 § 1 at kunne fastsættes til Fængsel paa Baud og Brød i 2 Gauge 5 Dage, med hvilken Straf Tiltalte vel ogsaa ved Underrettsdommen er anseet, men da denne har dømt hende efter bemeldte Forordnings § 41, jfr. § 1, vil der i Henseende til Straffen være at give en ny Conclusion, hvorimod den indankede Dom i Henseende til Actionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensor for Underretten tilsendte Salairer, vil være at stadfæste“.

Torsdagen den 9de October.

Nr. 260.

Advocat Brock

contra

Søren Christensen med Tilnavn **Høvig** (Defensor Liebe),
der tiltales for bedrageligt Forhold i Kortspil.

Hammerum Herreds Extrarets Dom af 15de Febr. 1862: „Tiltalte Søren Christensen med Tilnavn Høvig bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fem Gange fem Dage, hvorhos han i Erstatning til Mikkel Nielsen af Godsager bor udrede 4 Rdl. 4 Mk. 4 Sk. og til Hunsmand Niels Hærk 9 Rdl. Saa udreder Tiltalte sauntlige Acti-
onens, deriblandt Arrestens Omkostninger, samt i Salair til Actor, Pro-
curator Valeur, og Defensor, Kammerraad Neysdorff, fem Rdl. til
hver. Den idømte Erstatning at udredes inden femten Dage efter
denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes
under Adfærd efter Loven“.

Riborg Landsøverrets Dom af 7de Juli 1862: „Underretsdom-
men bor ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes
til 4 Gange 5 Dage. I Salair til Actor og Defensor for Overretten,
Justitsraad Neckelmann og Procurator Faber, betaler Tiltalte 5 Rdl.
til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne
Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd
efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes
for Ret:

Landsøverrettens Dom bor ved Magt at stande. I
Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Højeste-
ret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indaankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag
tiltales Gaarbmænd Søren Christensen med Tilnavn Høvig for bedrageligt Forhold
i Kortspil.“

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Om-
stændigheder er det godtgjort, at han i Løbet af de sidste 8 Vintre oftere i
Trekortspil, naar Veterne vare høie og han ikke paa anden Maade kunde staae
sig, har gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold ved, som han har udtrykt sig, at
passe Kortene, hvilket skete paa den Maade, at han, naar han gav Kort, lagde
3 Kort af samme Farve saaledes, at det ene af disse blev Trumf og han selv

fik de 2 andre paa Haanden. Hvormeget Tiltalte paa denne Maade i det Hele har tilvendt sig, har han ikke nøiagtigt kunnet opgive, men det er blaaet Andet oplyst, at Tiltalte i saadant falsk Epil har vundet fra Huusmand Mikkil Nielsen deels 25 Rdl., for hvilket Beløb denne udstedte et Beviis, der senere efter Tiltaltets Udsagn er brændt, deels endvidere 7 Rdl. 4 Mk. 4 Sk., fra Huusmand Niels Færk 9 Rdl., fra Huusmand Morten Thimsager 3 Skpr. Rug og fra Huusmand Jacob Limager 5 Mk., ligesom Tiltalte ogsaa engang, da han ved at spille med Aftægtsmand Hans Brohuus et Par Gange pakkede Kortene, vandt omtrent 7 Rdl.

Endvidere har Tiltalte tilstaaet, at han engang, da han spillede Kort med Møller Morten Johansen Berg og en anden Person, har i Forbindelse med denne Sidste — der dog har benægtet Saadant — gjort sig skyldig i uredeligt Epil, idet nemlig den Ene af dem, naar han havde gode Kort, skal have støbt til den Anden, der da pakkede; ved denne Leilighed tabte Berg omtrent 10 Rdl., hvoraf Tiltalte vandt omtrent 3 Rdl.

For sit ansorte Forhold vil Tiltalte, der ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at anses for bedrægligt Forhold efter Forordningen af 11te April 1840 § 41, jfr. § 46, andet Punctum, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne fastsættes til Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage, og med denne Forandring i Straffetiden vil Underrettsdommen, hvorved Straffen var fastsat til Fængsel paa Band og Brød i 5 Gange 5 Dage, og hvis Bestemmelser om Erstatning til Huusmændene Mikkil Nielsen og Niels Færk samt om Actionens Omkostninger tilliges, være at stadfæste“.

Nr. 241.

Advocat Brock

contra

**Niels Tranberg Holst, Niels Peder Nicolaisen og Carl
Marinus Feddersen** (Defensor Liebe),

der tiltales, de to Hørfnævnte for Falsk og Sidstnævnte for Meddeeltagthed i denne Forbrydelse.

Varde Kjøbstads Eyrarets Dom af 23de April 1862: „De Tiltalte, Guldsmed Niels Tranberg Holst, Gartner Niels Peder Nicolaisen og Herbergerer Carl Marinus Feddersen, bør hver især henføres i Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage. Derhos bør samtlige Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, udrede alle af denne Sag og Dommens Guldbyrdelse lovligt flydende Omkostninger, derunder Arrestomkostningerne, samt i Salair til Aetor, Proveprocurator Bloch, og Defensor, Procurator Nyssum, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 10de Juni 1862: „De Tiltalte, Guldsmed Niels Tranberg Holst, Gartner Niels Peder Nicolaisen og Herbergerer Carl Marinus Feddersen, bør henføres i Fængsel paa

Vand og Brød hver især i 4 Gange 5 Dage. Saa udrede de og, Een for Alle og Alle for Een, Actionens Omkostninger, derunder de ved Underretskdommen bestemte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Faber og Kühnel, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven^a.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag tiltales Gulbsmed Niels Tranberg Holst, Gartner Niels Peder Nicolaisen og Herbergerer Carl Marinus Feddersen, de 2 Førstnævnte for Falsk og Sidstnævnte for Meddeelsagtighed i denne Forbrydelse.

Efterat Tiltalte Gulbsmed Niels Tranberg Holst ifølge Sagens Oplysninger var i Begyndelsen af Januar Maaned d. A. med Transportpas bleven hjemsendt fra Roeskibe til Varde for at afleveres til Fattigvæsenet i sidstnævnte By, og Politimesteren sammesteds derefter havde tilkjendegivet ham, at det ikke kunde tilstædes ham at begive sig paa Vandring uden at vide, hvor han kunde faae Arbeide, medmindre han tilveiebragte 10 Rdl. i Rejsepenge, hvorimod der kun blev forbret de virkelig fornødne Rejsepenge, naar Tiltalte kunde forevise Attest for, at han havde faaet Arbeide nogetsteds, lod bemeldte Tiltalte — for hvem det efter hans Forklaring var høist nedtrykkende at skulle blive ved Fattighuset i Varde, uagtet han vidste, at han strax kunde faae Arbeide, naar han blot kom til Ribe — Medtiltalte Herbergerer Carl Marinus Feddersen, hos hvem han logerede, den 21de Januar d. A. i sit Navn skrive et Brev til en Gulbsmed i Ribe, der efter Holsts Forklaring var en Ven af ham, og som i Brevet indtrængende anmodedes om at sende Holst et saakaldt Forskrivningsbrev, da Holst i modsat Fald stod fare for at blive sin Frihed berøvet, hvorhos det tilføies, at Holst haabede at bemeldte Gulbsmed, hvad enten han havde Arbeide eller ikke, vilde sende ham et saadant Brev, da han nok alligevel skulde klare sig, men Brevet maatte stiles saaledes, at, som det hedder, høiere Vedkommende, hvem Brevet forevises, ikke skulde ane Noget om, at Holst iforveien havde anmodet om det. Da Holst imidlertid, inden dette Brev affendtes, erfarede, at den Gulbsmed, til hvem det var stilet, netop var død, skrev Medtiltalte Feddersen et nyt Brev for ham til en anden Gulbsmed i Ribe, ved Navn Jørgen Jørgensen, hvem Holst ogsaa kjendte, hvori Jørgensen anmodedes om at aabne det førstnævnte Brev, der indlagdes deri, samt, som det hedder, at tjene Holst med det

omskrevne Forfribningsbrev. Paa dette Brev svarede Gulbsmed Jørgensen fra, at hverken han selv, eller en anden Gulbsmed i Ribe, til hvem han i den Anledning havde henvendt sig, for Diebliffet havde Arbeide til Holst, og denne Tilstalte talte derefter med Tilstalte Feddersen, om det kunde lade sig gjøre at skrive et falsk Brev i Jørgensens Navn, hvilket Feddersen imidlertid vægrede sig ved at gjøre, idet han -- efter hvad Laade Holst og Tilstalte Nicolaisen, der ogsaa logerede hos Feddersen og overværede denne Samtale, havde udsagt, og hvad Feddersen eiheller bestemt tør nægte -- som Grund til sin Væging naadlig angav, at hans Haandskrift var kjendt paa Politicointoeret. Efter Tilstalte Nicolaisens Forklaring spurgte de 2 andre Tilstalte ham derpaa, om han troede at kunne efterligne Haandskriften i det Brev, som Holst efter det Anførte nyligen havde modtaget fra Jørgensen, og da Nicolaisen havde seet dette Brev, erklærede han sig villig til at skrive, idet han antog, at han nok kunde efterligne Haandskriften og bevægedes dertil af Medlidenshed ved at see den Misstemning, hvori Jørgensens Brev havde bragt Holst; han begyndte derfor at skrive et Brev, som han har sagt, under Holsts Tilsyn, hvorimod saavel han som Holst have benægtet Feddersens Forklaring om, at det skete efter Holsts Dictat; men dette Brev blev imidlertid, inden det blev færdigt, caeseret paa Grund af Stilen og derefter brændt. Ved de Tilstaltes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger er det nu godtgjort, at Tilstalte Nicolaisen derpaa skrev et andet Brev -- ifølge Holsts og Feddersens Udsagn efter et af Eidsmændene paa Holsts Begjæring forfattet Concept, hvorimod Nicolaisen vel ligeledes har udsagt, at Feddersen var Brevets Forfatter, men dog ikke vil kunne erindre, om han skrev Brevet efter Concept eller Dictat -- hvilket Brev, der gaves Datum den 22de Januar 1862, blev underskrevet „J. Jørgensen, Gulbsmed“, og gik ud paa, at denne netop i den Tid var forlegen for en Medhjælper, og at Brevets Modtager, der ikke nævnes i Brevet, derfor anmodes om at komme snarest muligt. Saavidt Nicolaisen erindrer, blev Brevet derpaa lagt ind i den Convolut, hvori Jørgensens Brev til Holst var kommet, og Holst gik saaledes med det efter Foregivende paa Politikammeret. Efterat Holst, der har udsagt, at han ikke troede, der var noget Ondt deri, derpaa havde foreviist Brevet og nogle Mark som Reisepenge paa Politikammeret, blev hans Vandrebog samme Dag under Paaberaabelse af at han havde foreviist et Brev fra Gulbsmed Jørgensen i Ribe, hvorefter han kunde faae Arbeide der, viseret til denne By, hvorhen Holst derefter begav sig, og hvor han ogsaa erholdt Arbeide. Nicolaisen har isvrigt forklaret, at han efterlignede Haandskriften i det ovenmeldte Brev, som Holst samme Dag havde faaet fra Jørgensen, hvilket efter hans og Holsts Forklaring laa for ham, medens han skrev, hvorimod Feddersen har nægtet at kunne afgive nogen bestemt Erklæring herom; Nicolaisen og Holst have endvidere udsagt, at Feddersen, medens Brevet blev skrevet, stod heldet over Bordet, og Nicolaisen derhos, at Feddersen opfordrede ham, da Jørgensens Navn var skrevet under Brevet, til at sætte Ordet „Gulbsmed“ under Navnet, idet han fremhævede, at der var Mange, der kunde hedde Jørgensen, men Holst vil ikke kunde mindes dette Eidste, og Feddersen har bestemt benægtet at have rettet en sliq Opfordring til Nicolaisen, hvorhos

han har udsagt, at han ikke havde gjort sig nogen klar Forestilling om det Strafbare i deres Foretagende.

For det ovenanførte Forhold ville de Tiltalte, der — med Undtagelse af at Nicolajsen i Aaret 1850 i en Alder af 10 Aar er for uberettiget Brug af en Hest bleven straffet med Riis under Fogdens Opsyn — ikke tidligere have været tiltalte eller straffede, være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 62, 2det Led, jfr. for Holsts og Fedderjens Vedkommende henholdsvis § 66 og § 77, og findes Straffen efter Sagens Omstændigheder passende at kunne for hver især bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage“.

Nr. 268.

Statsraad Salicath

contra

Anders Peder Marqvart (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri.

Middelfom og Sønderlyng Herredets Etravets Dom af 8de Mai 1862: „Tiltalte Anders Peder Marqvart bor heusattes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder han og denne Sags Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Justitsraad, Landsøverrets-procurator Reckelmann, 5 Rdl., og til Defensor, Landsøverretsprocurator Møller, 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 7de Juli 1862: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Provedprocurator Isaacsen og Procurator Morville, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebbes det: „Under denne Sag tiltales Huusmand Anders Peder Marqvart for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han ved Midbagstid den 8de Marts d. A., medens han som Dagleier arbejdede og var alene i Proprietair Holms Lade paa Bindum-overgaard, har sammeflæds tilvendt sig circa 2½ Ekr. Byg, som han fyldte i en Pose, han havde medbragt; han kastede derpaa Posen ud af en Lem paa

Laden, og efter selv at være stegen ud gjennem den samme Lem, skjulte han Posen — som han vilde tage med sig, naar han gik hjem om Aftenen — under noget Halm udenfor, hvor den samme Eftermiddag blev funden af nogle af Gaardens Folk. Tiltalte har isvrigt udsagt, at han havde medtaget Posen i den Hensigt at købe Byg, saaledes som han tidligere havde gjort paa Gaarden, at Tanken om at stjæle først opstod hos ham, da han bemeldte Dag erfarede, at Gaardens Eier ikke var hjemme, samt at han, saafremt denne havde været hjemme, ikke vilde have stjaalet, men, som tidligere, kjøbt Byg af ham. Det stjaalne Byg er ansat til en Værdi af 1 Rd. 2 Mk. og udleveret Bestjaalne.

For sit ansjorte Forhold er Tiltalte, der ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gauge 5 Dage efter Sagens Omstændigheder findes passende, og det ligeledes vil kunne have sit Forbivende ved bemeldte Doms Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger, vil den være at stadfæste“.

Nr. 208.

Advocat Brock

contra

**Anders Gustav Eckholm og Rasmus Hansen eller Rasmus
Frederik Christian Hansen** (Defensor Salicath),

der tiltales for at have gaaet omkring paa Landet og musiceret uden Tilladelse af Politiet for derved at tilvende sig Penge.

Odense Herreds Politirets Dom af 31te Marts 1862: „Tiltalte, Værtshusholder N. G. Eckholm og Skomagersvend Rasmuss Hansen eller Rasmus Frederik Christian Hansen, Begge af Odense, bør at hen-sættes til Arbejde i Odense Lvangsarbejdsanstalt hver i 30 Dage. Saa bør de og at udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, hver med det Halve. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20de Mai 1862: „De Tiltalte, Værtshusholder Anders Gustav Eckholm og Skomagersvend Rasmuss Hansen eller Rasmus Frederik Christian Hansen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, og dernunder Salairret til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad, Procurator Petersen og Procurator Bang, 5 Rd. til hver, udredes af det Offentlige“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stånde. Advocat Brock og Statsraad Salicath

tillægges i Salarium for Høiesteret hver 10 Rdl., som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Ødense Herreds Politiret hertil indankede Sag ere de Tiltalte, Værtshusholder Anders Gustav Eckholm og Skomagersvend Rasmus Hansen eller Rasmus Frederik Christian Hansen for Veltteri ansøgte efter Loven af 3die Marts 1860 og Placaten af 21de December 1825 med en Straf hver iaar af Arbejde i Ødense Lvangearbejdsanstalt i 30 Dage, samt tilpligtede at udrede de af denne Sag flydende Omkostninger hver med det Halve.

Da imidlertid det Forhold, der er de Tiltalte overbeviist, nemlig at de have gaaet omkring paa Landet og musiceret for Dørene og derfor paa forskellige Steder modtaget Penge, ikke gaaer ind under det i Reglementet for Fattigvæsenet paa Landet af 5te Juli 1803 § 62 om Veltteri givne Begreb, naar denne Lovbestemmelse sammenholdes med § 126 i Plan af 1ste Juli 1799 for Fattigvæsenet i Kjøbenhavn, hvor Forholdene ere væsentlig forskellige, vilde de Tiltalte, efter hvis Begjæring alene Sagen er appelleret, for Actors Tiltale være at frifinde, hvorhos Sagens Omkostninger vilde være at udrede af det Offentlige“.

Nr. 218.

Advocat Brock
contra

Anders Pedersen (Defensør Salicath),

der tiltales for Veltteri og bedrageligt Forhold.

Venneberg Herreds Extrarets Dom af 17de Septbr. 1861: „Tiltalte Anders Pedersen af Sullsted var hensat i Fængsel paa Rand og Brød i 6 Gange 5 Dage, samt udrede alle af Undersøgelsen og Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensør, Kammerraad, Procurator Aagaard og Procurator Lund, 4 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udferd efter Loven“.

Riborg Landsoverrets Dom af 28de April 1862: „Tiltalte Anders Pedersen var hensat til Forbedringshushuusarbejde i 1 Aar. Saa udreder han og Actionens Omkostninger efter Underretsdømmens Bestemmelser, og derunder i Salair til Actor for Overretten, Procurator Møller, og den sammesteds først beskikkede Defensør, Procurator Holms Bø, 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landskoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I
 Salarium til Advocat Brod og Etatsraad Salicath
 for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebbes det: „Under denne Sag tiltales
 Huusmand Anders Pedersen for Vetsleri og bedrageligt Forhold.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det
 tilstrækkeligt godtgjort, at han — der efter sin Forklaring i sin store Nød og
 Trang havde besluttet at tilbetle sig en Sum Penge, som han havde tilkaans i
 sit Huus og som var opsagt ham — i dette Niemed forlod sit Hjem den 18de
 Juni forrige Aar tilligemed sin 10aarige Datter, efterat han for at bevæge
 Folk til større Godgjørenhed havde nogle Dage forinden skrevet et Document,
 der gif ud paa at anbefale ham til Understøttelse, og blandt Andet indeholdt
 det urigtige Foregivende, at han den 16de Mai havde mistet en Hest og Aaret
 iforveien en Ko, hvorhos han desl. underskrev Documentet med de opdigtede
 Navne Christen Jensen og Peter Pedersen, desl. paategnede det 5 ligeledes
 opdigtede Navne med vedføjede Pengebidrag af forskjellig Størrelse fra 1 Rdl.
 indtil 6 Rdl. Ved at forevise dette Document i flere Herreder tilbetlede Tiltalte
 sig efter sin Forklaring i Løbet af omtrent en Uge 5 Rdl. 2 Mk. 14½ Sk.,
 som han ved sin Anholdelse fandtes i Besiddelse af tilligemed det ommeldte Document
 samt 2 Sebler, hvorpaa efter hans Forklaring de fleste Folk, af hvem han fik
 Gaver, havde tegnet deres Navne og Bidrag, hvorhos han har udsagt, at han
 levede af den Gøde, han fik hos forskjellige Folk, som han kom ind til. Affattelsen
 af det ommeldte falske Document er isørigt meget mangelfuld, og det indeholder
 end ikke Navnet paa den Person, der ved samme anbefales til Understøttelse, og
 som skulle have mistet de nævnte Kreaturer.

Tiltalte, der er født i 1815, er tidligere isølge en den 9de December
 1844 affaagt Underretsbdom for 1ste Gang begaaet Tyveri anseet efter Forordningen
 af 11te April 1840 § 1 med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, og han vil saaledes
 nu for sit Forhold ved at udsærdige og afbenytte det ommeldte falske Document
 i Genhold til Forordningen af 11te April 1840 § 79, 1ste og 2det Led, være at
 ansee efter samme Forordnings § 13, jfr. § 62, 2det Led og § 68, og Straffen
 findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Forbedrings-
 huusarbejde i 1 Aar, hvorved den Straf vil være absorberet, som Tiltalte
 endvidere har forstyldt efter Lov af 3die Marts 1860 § 3 for det af ham be-
 gaaede Vetsleri“.

Nr. 287.

Advocat Brod

contra

Niels Sigvartsen (Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri.

Aksens Kjøbstads Extrarets Dom af 22de Juli 1862: „Arrestanten Niels Sigvartsen af Sønderbroby bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, samt udrede alle af hans Arrest og denne Action lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Gormsen, 4 Rdl., og Defensør, Procurator Schmidt i Middelfart, 3 Rdl. At efterkommes under Udjærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26de August 1862: „Arrestanten Niels Sigvartsen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Bytingsdommen ved Magt at stande, og bør Arrestanten derhos i Salair til Procuratorerne, Justitsraad Nyegaard og Berggreen, betale 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udjærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Act:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om det end maatte antages at være tilstrækkeligt oplyst, at Arrestanten Niels Sigvartsen er antruffen i Besiddelse af den Tobakspibe, som han sigtes for at have frafjædet Olbrigger Jørgen Larsen i Aksens, saa skjønnes der i alt Fald ikke efter samtlige Sagens Omstændigheder at være aldeles tilstrækkelig Foie til at forfaste Arrestantens Dpgivende om ved den Leilighed, da Lyberiet skal være begaaet, at have været i den Grad besjænknet, at han ikke har været sig ret bevidst, hvad han foretog sig. Han vil derfor være at frifinde for Actors Tiltale i Sagen, og den inden Aksens Kjøbstads Extraret den 22de Juli d. A. affagte Underretsdom, hvorved Arrestanten er anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 15 med 4 Aars Forbedringshuusarbejde, forsaavidt at forandre, hvorimod Dommen findes i Henseende til Actionens Omkostninger, derunder de Underretssagsjærerne tillagte Salairer, at burde stadfæstes“.

Fredagen den 10de October.

Nr. 181.

Statsraad Salicath
contra

Frans Meisner og Joseph Bræhmer Meisner (Defensør Brock),
der tiltales for bedrageligt Forhold.

Horsens Kjøbstads Eyrarets Dom af 17de Decbr. 1861: „De Tiltalte, Kjøbmændene Franz Meisner og Joseph Brähler Meisner, bor henfætted til Fængsel paa Vand og Brod, den Første i 3 Gange 5 Dage og den Sidste i 4 Gange 5 Dage. Saa bor og begge de Tiltalte in solidum indrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, hvormunder i Salair til Actor, Procurator Nielsen, 8 Rdl., og til Defensor, Kammerraad, Procurator Hansen, 6 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Riborg Landsøverrets Dom af 22de April 1862: „Underrettsdommen bor ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden for Tiltalte Joseph Brähler Meisners Vedkommende bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Morville og Provedprocurator Sjaacsen, betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

I Genhold til den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling og med Bemærkning, at Straffen bliver at bestemme, for Franz Meisner efter Forordningen af 11te April 1840 § 55, sammenholdt med § 76, og for Joseph B. Meisner efter samme Forordnings § 77, sammenholdt med næsnævnte §§, vil Dommen være at stadfæste, dog at Straffetiden for hver af de Tiltalte findes at burde bestemmes til 4 Gange 5 Dage.

Chi kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bor ved Magt at stande, dog at Straffetiden for hver af de Tiltalte bestemmes til 4 Gange 5 Dage. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Brock for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Kjøbmændene Franz Meisner og Joseph Brähler Meisner for bedrægligt Forhold.“

Efterat Tiltalte Franz Meisner ved Skadesløsbrev af 12te Juli 1859 for en Gæld af tilsammen 7891 Rdl. 88 Sk. havde givet Handelshuset H. G. Worm & Comp. og nogle andre navigions Creditorer Panteret næstefter 13,900 Rdl. i sin Gaard i Horsens med Lilligende, det i Gaarden værende Damptrænderi og det Pantfattes Leie-Indtægt og Revenuer m. v., samt 1ste Prioritets Panteret i sit Varelager, sine ubestaaende Fordringer, Besætning, Ud- og Indbo, Løssøre og hvad han iverigt eiede, lod bemeldte Handelshuus

den 2den og 3die September 1861 foretage Arrest hos ham for 666 Rdl., der udgjorde en Deel af den Fordring til Beløb i Alt 2,500 Rdl., hvorsor Handels-
 huset efter Stabesløbsbrevet havde Pant, under hvilken Arrestforretning Tilstalte,
 der ved Forretningens Begyndelse den 2den September havde været traværende
 paa en Rejse til Fredericia, men den følgende Dag mødte ved Forretningen,
 erklærede, at det ommeldte Brænderi, hvori tilligemed den deraf gaaende Leie
 der den foregaaende Dag var decreteret Arrest, var isølge Leiecontract bortleiet
 til Tilstaltes Broder, Medtiltalte J. B. Meisner, at af nogle den foregaaende
 Dag beslaglagte Kreaturer vare 23 Stkr. tilhørende Gaardmændene Jens Nielsen
 og Sognefoged P. Sørensen, at 2de i hans Besiddelse værende Heste, der endnu
 ikke vare indbragne under Arrestforretningen, tilhørte Gaardmand Lars Andersen,
 til hvem han circa 5 Uger tidligere havde solgt dem for 370 Rdl., paa Bistfaar,
 at Tilstalte maatte beholde dem til sin Kjørsel og Arbejde indtil Efteraaret, og
 endelig a t 45 Tdr. Havre og 63 Tdr. Byg, der tidlig om Morgenen den 2den
 September vare fra Tilstaltes Pakhuus blevne bortførte og indlade i et i
 Havnen liggende Skib, og hvori Arrest derpaa var bleven decreteret, ikke vare
 Tilstaltes, men J. B. Meisners. Under den dernæst, paa Foranledning fra
 Handelshuset F. G. Worm & Comp., mod de Tilstalte indlebede Undersøgelse,
 ved hvilken den ommeldte Leiecontract — der er dateret 12te Juli 1859 og gaaer
 ud paa, at Fr. Meisner for et Lidrum af 15 Aar fra 1ste August 1859
 bortleier til J. B. Meisner Brænderibygningen med Brænderi, Inventarium,
 Kofaldbygningen samt en Deel andre Localer i Gaarden mod en aarlig Leie af
 500 Rdl., der efter paateguede Qvitteringer er betalt for 3 Aar, senest under
 1ste Januar 1861 for Aaret til 1ste August 1862 — blev fremlagt, har Tilstalte
 Fr. Meisner imidlertid erkjendt, at bemeldte Leiecontract ikke er oprettet i anden
 Hensigt, end at den, overeensstemmende med den ved Oprettelsen med J. B.
 Meisner truffe Aftale, skulde benyttes, naar J. Meisners Creditorer saft ind
 paa denne, der var meget behæftet med Gjæld, for da at forhindre, at Creditorerne
 skulde kunne faae Udlæg i Indtægterne af det Leie, og for at give det Udseende
 af, at J. B. Meisner havde Stalben og Brænderiet i Leie, medens det i
 Virkeligheden var J. Meisners og er vedblevet at drives for dennes Regning
 og uden at J. B. Meisner dermed har havt noget at gjøre; derhos har
 J. Meisner udsagt, at han naturligviis ikke har modtaget den Leie, der efter
 Paategningerne paa Leiecontracten skulde være bleven betalt, idet disse Paateg-
 ninger blot skete for at give Leiecontracten, der i det Hele kun var oprettet for
 et Skins Skyld, Udseende af, at den betyde noget. Ligesom Tilstalte J. Meisner
 fremdeles har indrømmet, at han ikke har solgt de ommeldte 2 Heste til Lars
 Andersen, hvorimod han alene til Jens Nielsen, der havde laant ham 370 Rdl.,
 havde sagt, at han maatte erholde Hestene for dette Beløb, eller at han maatte
 gjøre sig betalt i dem for sit Tilgodehavende, forsaavidt Tilstalte ikke kunde betale
 Pengene til rette Tid, hvorpaa J. Nielsen havde sagt, at han derpaa atter vilde
 sælge dem til Lars Andersen for derved at komme til sit Tilgodehavende, saaledes
 har Tilstalte J. Meisner med Hensyn til de ovennævnte 23 Kreaturer udsagt,
 at han havde laant Penge af J. Nielsen og P. Sørensen netop for at indkjøbe

Kreatureur og havde allerede for et Aar siden mundtlig sagt dem, at han vilde overlade dem Kreaturerne som deres Eiendom, eller at de skulde have første Ret til Kreaturerne, medens disse dog ikke derved vare ophørte at være Tiltastes Eiendom eller Raadighed undergivne, ligesom ogsaa Kreaturerne tildeels bestaae af andre Individier end dem, der vare i Stalden, da han lovede bemeldte Mænd, at de maatte holde sig til Kreaturerne for deres Tilgøbehavende, og dette Udsagn er ogsaa i det Væsentlige bekræftet ved de af J. Nielsen og P. Sørensen afgivne Forklaringer. Endelig har bemeldte Tiltalte — der under Forhøret først havde udsagt, at det ovennævnte den 2den September indladede Korn var under 26de August næisforhøret af ham blevet solgt til J. B. Meisner overeensstemmende med en under Sagen fremkommen Regning af bemeldte Dato, mod Betaling, deels i en Vexel paa 500 Rdl., deels i et contant modtaget Beløb af 84 Rdl. 2 Mk. 9 Sk. — vedgaaet, at bemeldte Korn ved Affikningen tilhørte ham, men ikke J. B. Meisner, og at den ommeldte Regning, uagtet den er dateret den 26de August, først er bleven udstedt den 2den September om Aftenen efter J. Meisners Tilbagekomst fra Fredericia, og efterat Kornet allerede var samme Dag blevet belagt med Arrest, samt at Udstedelsen er skeet for at gjøre det sandsynligt, at Kornet var solgt til J. B. Meisner tidligere. Foraauidt det derhos er oplyst, at Medtaltte J. B. Meisner den 1ste September om Eftermiddagen havde fragtet det ommeldte Skib til at medtage en Deel Korn til Kjøbenhavn paa Betingelse, at det skulde være klart til Ladning den følgende Morgen Kl. 6, og derefter den nævnte Morgen tidlig ladet Kornet indlade i Skibet, er det vel godtgjort, at Tiltalte J. Meisner, der maa antages fra sin Handelsbetjent at have den 1ste September pr. Telegraph modtaget Underretning om, at den ommeldte Arrestforretning kunde ventes afholdt den følgende Dag, har den 1ste September om Eftermiddagen telegrapheret til bemeldte Handelsbetjent, at han strax den følgende Morgen tidlig skulde affibe Bygget, med Tilføiende, at Skipperen skulde give Connossement til J. B. Meisner; men J. Meisner har imidlertid i denne Henseende forklaret, at det Byg, til hvis Affikning han saaledes gav Ordre, var det han ventede, at Bønderne vilde bringe om Lørdagen den 31te August, og at det var hans Mening, at Connossementet skulde leveres til, men ikke udstedes til J. B. Meisner, hvorimod han har udsagt, at J. B. Meisner uden hans Vidende havde taget Bestemmelse om Kornets Affikning for om muligt at redde det fra at blive medtaget under Arrestforretningen.

Jøvrigt bemærkes, at Tiltalte J. Meisner, hvis hele Bo var registreret under Arrestforretningen, senere mod en Betaling af 60 pCt. er kommet til Accord med H. G. Worm & Comp., som derfor har hævet Arresten.

Tiltalte J. B. Meisner har — efter først under Forhørerne i længere Tid at have paastaet, at han i Virkeligheden overeensstemmende med Leiecontracten havde leiet sin Broders Brænderi m. m. og drevet det for sin Regning siden 1ste August 1859 samt betalt Leien til 1ste August 1862, samt at han den 26de August havde kjøbt det ommeldte Korn, og at Regningen i Virkeligheden var udstedt bemeldte Dag — indrømmet, at han ikke, da Arrestforretningen blev afholdt, havde overtaget Brænderiet og Stalden eller det iøvrigt ved Leiecon-

tracten, hvis Oprettelse var bleven holdt hemmelig, Leiede, hvorimod F. Meisner var vedbleven at have Bestyrelsen og Indtægten af samme; hvorhos han dog har udsagt, at han havde havt i Sinde at overtage det Leiede til Bestyrelse den 1ste September. Fremdeles har han erkjendt, at der ikke er bleven betalt nogen af de Summer, der paa Leiecontracten ere affrevne som betalte i Leie. Idet han iøvrigt har forklaret, at Grunden til, at disse Dvitteringer bleve skrevne, var, at han ikke i Tilfælde af F. Meisners Død eller Fallissement skulde blive afkrævet Leie efter Leiecontracten; forsaavidt Leien imidlertid ogsaa er affreven som betalt for det løbende Aar indtil 1ste August 1862, har han ikke kunnet afgive nogen Forklaring herom, medens han dog har benægtet, at Leiecontracten er bleven oprettet i den Hensigt at leuppte den, naar F. Meisners Creditorer saldt ind paa ham. Hvad dernæst angaaer det omtalte Korn, har han indrømmet, at Salgsregningen først er bleven udstedt den 2den September, da hans Broder kom hjem, idet han dog derhos har forklaret, at Grunden til, at den blev dateret den 26de August, var den, at han fra den Dag havde været bestemt paa at købe Kornet, hvorfor han har formeent, at Kornet kunde siges at være hans fra den Tid. I Forbindelse hermed har han imidlertid udsagt, at Grunden til, at han under Arrestforretningen eller da han vidste, at denne skulde begynde, udfikede Kornet og tillige gav det Udseende af, at han havde leiet og overtaget Brænderiet, ikke var den, at han vilde redde dette Gods og Indtægterne af Brænderiet fra Arresten, men at det skete for at han — der maa antages at have havt circa 980 Rdl. tilgode hos F. Meisner — selv derved kunde komme til sine Penge, og at han meente, at han nok kunde gjøre dette, da F. Meisner eengang for alle havde givet ham Lov til at gjøre sig betalt for sit Tilgodehavende i hvad F. Meisner eiede. I et følgende Forhør har J. B. Meisner endelig udsagt, at han i Virkeligheden havde overtaget Brænderiet den 1ste September, til hvilket Anbringendes Bestyrelse han dog ikke har anført noget.

Efter det Anførte har Tilstalte F. Meisner gjort sig skyldig i et svigagtigt Forhold, ved, i den Hensigt at forhindre sine Creditorer i at søge Fyldestgjørelse i det til dem pantsatte Gods, deels at oprette den omtalte Proforma-Leiecontract, deels urigtig at opgive, at en Deel af de Gjenstande, hvori Arrest var foretaget eller skulde foretages, vare overdragne til Andre, samt derhos, hvad det omtalte Korn angaaer, at søge at besyrke dette Opgivende ved en antedateret Regning, og bemeldte Tilstalte, der ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, vil derfor for dette sit Forhold være at ansee efter Analogien af Forordningen af 11te April 1840 § 55, jfr. §§ 76 og 43, og findes hans Straf at maatte bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Ligeledes maa det efter Sagens samtlige Omstændigheder i Forbindelse med Tilstalte J. B. Meisners egne modsigende Forklaringer ansees denne Tilstalte overført, at han har deeltaget med Tilstalte F. Meisner i dennes svigagtige Forhold med Hensyn til den nævnte Leiecontract samt med Hensyn til det omtalte Korn, hvilket Tilstalte J. B. Meisner inden Arrestens Paabegyndelse har ladet udfikede, for at unddrage det fra Arresten, og denne Tilstalte, om hvem det ikke er oplyst, at han tidligere har været tiltalt eller straffet, vil i Henhold hertil være at ansee

efter Forordningen af 11te April 1840 § 77, sammenholdt med de med Hensyn til Tiltalte F. Meisner citerede Paragrapher, og findes hans Straf ligeledes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Da Underrettsdommen med Hensyn til Tiltalte F. Meisner har samme Resultat, medens Tiltalte F. B. Meisner er anseet med en Straf af 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger billiges, med den anførte Forandring i Straffetiden for Tiltalte F. B. Meisners Bedkommende, være at stadfæste“.

Tirsdagen den 14de October.

Nr. 61. Urtekræmmer **Emil Nielsen** (Brok)

contra

Handelskøbet H. G. Worm & Comp. (Liebe),

angaaende hvorvidt Citanten maatte være forpligtet til at udstede til de Indstævnte en Bregel paa 500 Rdl.

So. og Handelskrettsens Dom af 23de Januar 1862: „Indstævnte, Urtekræmmer Emil Nielsen bor, under en Bøde af 2 Rdl. til Kjøbenhavns Fattigvæsen's Hovedkasse for hver Dag han sidder Dommen overhorig, til Sagsøgerne H. G. Worm & Comp. udstede en Sola Bregel stor 500 Rdl. Rigsmon, betalbar senest 3 Maaneder fra den 1de Januar d. N. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udjærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Den af Citanten i Documentet af 24de December 1861 til Loftet om at udstede en Solavegel til de Indstævnte knyttede Udtalelse, at det gaves for at hjælpe Broderen ud af sit Gjældsforhold til de Indstævnte, maa efter det saaledes tilkjendegivne Diemed og efter de Omstændigheder, under hvilke Loftet maa ansees givet, navnlig den, at Broderen var truet med personlig Arrest, hvis hans Gjæld til de Indstævnte ei blev betalt, betragtes ikke blot, som i den indankede Dom antaget, som Udstederens Bevæggrund til at love Breglens Udstedelse, men som en Forudsætning, hvoraf Loftets forbindende Kraft gjordes afhængig, og denne Loftets betingede Character fremgaaer end mere af Documentets Slutning, hvori Udstederen indbeder sig, at Sagen maa stilles i Bero, indtil en Samtale havde fundet Sted. Men det bliver da en Folge heraf, at Forpligtelsen maatte bortfalde, efterat det under Citantens Samtale med de Indstævnte havde vüst sig, at hiint Diemed ikke ved Breglens Udstedelse kunde naaes. Citanten vil saaledes blive at frifinde, og findes

Sagens Omkostninger efter Omstændighederne at burde hæves for begge Netter.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bor for de Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Netter ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 5 Rdl.

Den indbankede Doms Præmisses lyde saaledes: „I Henhold til et af Indstævnte, Urtekræmmer Emil Nielsen, under 24de December f. A. til Sagsøgerne, S. G. Worm & Comp., udstedt, under Sagen fremslagt Document faalydende:

„Jeg lover herved, for at hjælpe min Broder, Urtekræmmer Chr. B. Nielsen, ud af sit Gjældsforhold til Dem, at give Dem min Sola Bægel paa Rdl. 500, men da jeg nærmere ønsker at tale med Dem, og jeg paa Grund af Travlhed ikke kan forlade Boutiken i Aften, maa jeg bede Dem lade Sagen beroe til Fredag den 27de dennes“,

have Sagsøgerne, efter forgjæves forøgt Forligsmægling, paastaet Indstævnte tilpligtet under en passende daglig Mulct at udstede til dem, til Afdrag paa Urtekræmmer Chr. B. Nielsens — Firma N. B. Holms — Gjæld til dem, en Sola Bægel stor 500 Rdl. Nøgsm. betalbar senest 3 Maanedes fra den 4de Januar sidstleeben — inden hvilken Dag Sagsøgerne ved en Notarialbestikelse havde opfordret Indstævnte til at udstede Bæglen — samt at betale dem Sagens Omkostninger skabestøft. Subsidiairt have de paastaet Bæglets Betalingstid regnet fra Forligsklagens Dato den 6te Januar d. A. eller i alt Fald fra Dommens Dato.

Indstævnte har derimod gjort gjældende, deels at der ikke i det ovenangførte Document er angivet nogen Tid for Forpligtelsens Opfyldelse, deels at det deri indeholdte Løfte ikke var ubetinget, men gjort afhængigt af Udsaldet paa den Samtale, som Indstævnte vilde have med Sagsøgerne. I sidste Henseende har Indstævnte nærmere fremhævet, at denne Samtale skulde gaae ud paa at faae det Fornødne aftalt angaaende Bæglets Fornøjelse og succesfulde Afbetaling, ligesom ogsaa paa at faae Besked om Firmaet N. B. Holms hele Mellemværende med Sagsøgerne, idet det navnlig skulde være en Forudsætning for Indstævntes Løfte om Bæglets Udstedelse til Sagsøgerne, at bemeldte Firma kunde komme heelt ud af sit Gjældsforhold ved Hjælp af den af Indstævnte lovede og en ved samme Leilighed af en Tredeemand i Udsigt stillet Bægel til Sagsøgerne. Ved den imellem Parterne Dagen eller Aftenstunden før den 27de December f. A. stedfundne Samtale viste det sig imidlertid, at Sagsøgerne ikke vilde give noget bestemt Løfte om Bæglets Fornøjelse og afdragsvise Betaling, og at Firmaet N. B. Holms Gjæld til Sagsøgerne ikke vilde kunne blive dækket af de tvende omhandlede Bægler fra Indstævntes og ovennævnte Tredeemands Side; Indstævnte ansaae sig derefter løst fra sit Tilbud og afbrød Forhandlingerne. I Henhold hertil

har Indstævnte paastaet sig frifunden for Sagsøgenes Tilstale i denne Sag, med Tillæg af sammes Omkostninger; subsidiairt har han paastaet sig frifunden i Sagen som for tidligt anlagt, idet han formeentlig i hvert Fald kun skulde være pligtig til at udstede den paagjældende Bæxl, naar det havde viist sig, at Firmaet N. B. Holm derved — og ved Udstedelse af Bæxlen fra den ovenberorte Tredeemandes Side — vilde blive hjulpet ud af sit Gjældsforhold til Sagsøgerne.

Den Omstændighed, at der ikke i Documentet af 24de December f. A. maatte være anført noget bestemt Tidspunkt til Bæxlens Udstedelse, vilde imidlertid ikke kunne begrunde Indstævntes Frifindelse, eftersom Folgen deraf, forsaavidt det ikke maatte oplyses, at Meningen eller Aftalen havde været en anden, kun kunde blive den, at Indstævnte var pligtig at udstede Bæxlen paa Anfordring. Det er fremdeles ikke godtgjort, at den Forpligtelse, som paahvilede Indstævnte efter Documentet af 24de December 1861, er bleven forandret ved den ovennævnte senere stedfundne Samtale imellem Parterne, ligesaa lidt som der af hvad der er oplyst at være påseret ved hiin Leilighed — hvorom Parterne ikke have været ganske enige — kan udledes Noget, der kunde blive af væsentlig Betydning med Hensyn til den rette Forstaaelse af Documentet af 24de December. Dette, der er Grundlaget for Indstævntes Forpligtelse, vil saaledes blive at fortolke i Overensstemmelse med dets eget Indhold og Ord ifølge disses naturlige Betydning, uden at Documentets Egenskab som eensidigt forpligtende kan berettigge til at tvinge en anden Mening end den, der naturlig fremgaaer af Ordene, ind i samme. Men det er da for det Første klart, at Tilføiningen af Udstederens Bevæggrund til at love Bæxlens Udstedelse ikke, saaledes som Indstævnte har villet gjøre gjældende, indeholder nogen Betingelse eller kan betragtes som en Forudsætning, hvoraf Røstets forbindende Kraft gjordes afhængig; i intet Tilfælde kunde derhos Documentets Modtager være foranlediget til at forstaae hiin Tilføining saaledes, at Røstet betinges af, at Chr. B. Nielsen vilde blive hjulpen heelt ud af sit Gjældsforhold til Sagsøgerne, eftersom Indstævntes Overtagelse af en stor Deel af Broderens Skyld til disse dog i alt Fald maatte være en Hjælp for Broderen til at komme ud af Gjældsforholdet. Og hvad angaaer Indstævntes Paastand om, at Røstet var betinget af Udsaldet af den forlangte Samtale, da findes heller ikke den hjemlet ved Documentets Ord. Documentet giver i sin Begyndelse et ubetinget Løfte, og naar dertil knyttes en Indskrænkning ved Ordet „men“, da gaaer denne efter Ordene kun ud paa, at Sagen o: Bæxlens Udstedelse bedes at maatte berøe indtil den 27de December næstefter, med Tilføining af Indstævntes Bevæggrund til denne Anmodning, nemlig hans Ønske om at tale nærmere med Sagsøgerne. Om det nu end maatte kunne siges, at Røstet om Bæxlens Udstedelse var betinget af, at en Samtale fandt Sted, og at fremdeles de nærmere Modaliteter af Indstævntes Forpligtelse skulde bestemmes ved hiin Samtale, f. Ex. om Bæxlen skulde udstedes paa kortere eller længere Tid, saa kan dog ingenlunde selve Forpligtelsen til at udstede en Bæxl paa 500 Rbl. siges at være betinget af, at Sagsøgerne under den forlangte Samtale gik ind paa de Forbringinger, som Indstævnte maatte fremkomme med, navnlig

betræffende Verdens Fornælse og succesfve Afbetaling samt Afgjørelse af hele Broderens Gjaeldsforhold til Sagsøgerne. Dvsstet om en Samtale bliver derfor ikke betydningsløs, efterjom Indstævnte jo vel — foruden den nærmere Bestemmelse af Verdens Indhold — kunde vente eller nære Haab om, at han under og ved Samtalen kunde fremfalde de forønskede Udtalelser eller Indrømmelser fra Sagsøgernes Side.

Idet Indstævnte efter det Anførte ifølge det ommeldte af ham udsærdigebe Beviis maa være forpligtet til — under en daglig Bøde af 2 Rdl. til Kjøbenhavn's Fattigvæsens Hovedkasse — at udsæde en Verel til Sagsøgerne paa 500 Rdl., vil det derhos efter Sagsøgernes Paastrand, imod hvilken Indstævnte forsaavidt ikke har gjort nogen Indsigelse, være nærmere at bestemme, at Verden skal udsædes betalbar seneft 3 Maaneder fra den 4de Januar d. A. at regne.

Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Der vil være at foreslægge Procuratorerne Alberti og Jbsen hver især en passende Frist til at foranstalte affkreve paa behørig stemplet Papir de af dem fremlagte Indlæg, nemlig respective Sagsøgernes Sagsudvikling og Indstævntes Fremstilling af sine Indsigelser og Paastrand. Iøvrigt har ingen Overtrædelse af Siempelpapirsløvgivningen fundet Steb“.

Nr. 44. Indsidder **Hans Tørgen Jespersen** (Sagen)

contra

Kverndrup Sogneforstanderskab ved dets Formand, Exam. juris
Møller Børgensen (Brock, efter Ordre).

Høiesteret's Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bor betale 80 Lod Solv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Nette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Qvittering, at bemeldte 80 Lod Solv ere betalte, bor han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale. Saa bor han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Rdl. og endvidere til samme Kasse 5 Rdl. 3 Salarium til Advocat Brock for Høiesteret betaler Citanten 40 Rdl. Endelig betaler han det Retagebyr og Skriveresalarium, som skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, der skulde have været brugt eller endnu bruges, hvis Sagen ikke for Høiesteret for de Indstævntes Vedkommende havde været beneficeret.

Onsdagen den 15de October.

Nr. 198.

Statsraad Salicath

contra

Rasmus Christensen eller Rasmus Christensen Krog

(Defensor Brock),

betræffende Injurier.

Calling Herredstings Dom af 28de Octbr. 1861: „De ovenfor nævnte af Citanten, Justitsraad, By- og Herredfoged Stricker paaankede, for ham ærefrænkende og fornærmelige Bestyldninger og Udladelser, bør døde og magtesløse at være og ikke komme ham til Skade paa nogen Maade paa Embede, Ære, gode Navn og Rygte, og bør Indstævnte Rasmus Christensen eller Rasmus Christensen Krog for sit i saa Maade ndviste Forhold henføres i Fængsel i fire Maaneder. Saa har han og at betale det Retsgebyr og Skriverjalair, som skulde have været betalt, samt at godtgjøre det Offentlige det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen fra Citantens Side ikke havde været beneficeret. Endelig betaler han og i Salair til Citantens befalede Sagsfører, Landvæsenkommissair Glod, 15 Rdl. Det Idomte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til at Indstævntes Indlæg af 7de Juni d. A. er skreven paa Papir af Stempel for 1860, hvorhos Indstævnte forelægges en Frist af 14 Dage til at foranstalte de af ham fremlagte Erklæringer af 26de Juni og 21de September d. A. omskrevne paa anordnet stempelt Papir“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22de April 1862: „Underretsdommen bør ved Magt at staade. I Salarium til Actor og Defensor her for Retten, Procuratorerne Ibsen og Winther, udreder Taltale, Ungkarl Rasmus Christensen eller Rasmus Christensen Krog, 5 Rdl. til hver. Det ved Underretten Idomte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 3 Maaneder.

Ihi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at staade, dog at Straffetiden bestemmes til 3

Maaneder. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indbankede Doms Præmisses hebber det: „Anledning til nærværende Sag er et til Svendborg Amt under 18de Februar f. A. indgivet Andragende, hvori Ungkarl Rasmus Christensen eller Rasmus Christensen Krog — som det hebber i Andragendet — „saa sig foranlediget til at klage over Herredsfogden i Salling Herred, Justitsraad Strickers Dictat og Indføring i Protocollen“, under et den 6te September 1858 inden bemeldte Ret optaget Vidneforhør, hvorunder Klageren tilligemed 2de andre Vidner havde afgivet Forklaring til Oplysning i en mellem hans 2de Brodre Lars og Mads Christensen da verserende RetsSag, idet Andragendet navnlig gaaer ud paa at insinuere, at det Protocollen Tilferte ikke skal stemme med hans og de andre Vidners Forklaringer. Andragendet indeholder derhos blandt Andet en Pasfus, hvori det siges, at „har Herredsfoged Stricker aflagt Ed for at handle med Ret og Retsfærdighed, da har han sveget sin Ed,“ ligesom Klageren endelig begjærer sin Broder Mads Christensen indstævnet for at høre, at Klageren vil rense sig „for de falske Besskyldninger, som Protocollen er fyldt med imod ham“.

Efterat det i nævnte Anledning var paalagt Justitsraad Stricker ved Dom at fralægge sig de i Andragendet imod ham fremsatte fornærmelige Besskyldninger, hvortil der blev meddeelt ham fri Proces, har Justitsraad Stricker faggivet Tiltalte, Ungkarl Rasmus Christensen eller Rasmus Christensen Krog, ved Salling Herredsbret, og er derpaa af den constituerede Sættedommer under 28de October f. A. afsagt Dom i Sagen, hvorved saavel de i Andragendet indeholdte som ogsaa forssjellige andre af Tiltalte imod Justitsraad Stricker under Proceduren fremsførte, høist ærefrakende og fornærmelige Besskyldninger og Ublæbser ere mortificerede, og Tiltalte derhos for sit i saa Henseende udviste Forhold anseet med Fængsel i 4 Maaneder samt iøvrigt tilpligtet at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager ligesom endelig at udrede i Salaar til den for Justitsraad Stricker befalede Sagsfører, Exam. juris, Landvæsenscommisssair Elob, 15 Rdl.

Denne Sag, der saaledes i 1ste Instants har været behandlet som privat Injuriesag, er dernæst efter Tiltaltes Begjæring i Hensholt til Placat af 23de Mai 1840 § 2 indanket her til Retten som JustitsSag. *

Med Hensyn til de nærmere Omstændigheder, som have foranlediget Tiltalte til at indgive det ovennævnte Andragende til Amtet, bemærkes, at der i Aaret 1858 verserede en RetsSag imellem Tiltaltes tvende Brodre, Mads Christensen og Lars Christensen, hvorunder Forstnævnte sagsøgte den Sidste til Betaling af 900 Rdl. i tilgodehavende Arv og Løn. Til Oplysning i denne Sag lod Lars Christensen, der procederede til Griffindelse, optage det ovennævnte under 6te September 1858 afholdte Tingsvidne, hvorved foruden 2de andre Vidner ogsaa Tiltalte aflagde edelig Forklaring, og gaaer Tiltaltes Forklaring, efter hvad der anføres i den under Sagen fremlagte Tingsvidneact, ud paa, at saavel han som

hans Broder Mads Christensen alt i For sommeren 1855 vidnefast havde udstedt en fælles Dvittering til Broderen Lars Christensen, hvori de erkjendte at være fyldestgjorte for de dem tilkommande Arvebesøb, ligesom Mads Christensen — som det endvidere hedder — ved samme Leilighed mundtlig erklærede, at han havde faaet, hvad der tilkom ham og ikke havde videre at fordrø. Som Følge af denne og de andre Vidners hermed samstemmende Forklaring blev Lars Christensen under den nævnte Sag tilslagt Friindelse, men, efter hvad der siges i Tiltaltes Andragende til Amtet, foranledigede dette Mads Christensen til for Tiltalte at besvære sig over den af ham under Tingsvidnet afslagte Forklaring som formeentlig urigtig, og Tiltalte vil nu ogsaa gjøre gjældende, at han ikke under Tingsvidnet skal have udsagt, at hans Broder Mads Christensen tilligemed ham havde underkrevet den forommeldte i Aaret 1855 udstedte Dvittering, hvorfor det Protocollen forsaavidt Tilførte skal være urigtigt og ikke stemmende med hans Forklaring. At imidlertid den mod Justitsraad Stricker saaledes fremsatte Betydning for urigtigt Dictat til Protocollen — hvilket Tiltalte derhos har insinueret at skulle være skeet med Bevidsthed om det Urigtige heri — er aldeles grundløs, maa paa det Fuldstændigste ansees godtgjort saavel ved vedkommende Revisors Erklæring som navnlig ogsaa ved et under Sagen optaget Tingsvidne, hvorunder de ved Tingsvidnet i Aaret 1858 tilsebevarende Personer eenstemmig have bevundet, at Tiltalte dengang i Virkeligheden udtalte sig saaledes, som det findes Protocollen tilført, ligesom det ogsaa kan bemærkes, at Tiltalte under et efter Amtets Ordre forinden nærværende Sags Anlæg optaget Forhør selv først har indrømmet, at ingen Uoverensstemmelse i den ommeldte Henseende var tilstede, hvilken Indrømmelse han dog senere fragik. Da Alt, hvad Tiltalte under Proceduren for Underretten iøvrigt har anført til Styrke for Rigtigheden af de af ham mod Justitsraad Stricker fremsatte Betydninger, hvorved disse yderligere inhæres, ligeledes sanner enhver Begrundelse, maa det billiges, at han for sit forommeldte Forhold er anset med Straf, og da der efter Bestaffenheden af de fremsførte Sigtelser, der, ligesaavel som de under Proceduren for Underretten fremsatte yderligere Fornærmelser, retteligen findes at være mortificerede, ikke findes at være Anledning til at nedfætte det ved Underretsdommen til 4 Maaneders Fængsel fastsatte Straffean svar, der bliver at bestemme efter Analogien af Lov af 3die Januar 1851 § 9, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser med Hensyn til Sagens Omkostninger og det tilkjendte Salair ligeledes bifaldes, i det Hele blive at stadfæste, hvorved endnu bemærkes, at der efter den Maade, hvorpaa Sagen er indbragt for Overretten, ikke bliver Spørgsmaal om noget yderligere Ansvar i Anledning af Tiltaltes for Underretten brugte Procedure“.

Høiesterets Tidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 30—31.

Den 31te October.

1862.

Anden ordinaire Session.

Onsdagen den 15de October.

Nr. 256.

Statsraad Salicath
contra

Severin Nielsen (Defensor Brod),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Dronninglund Herreds Ertværets Dom af 3die Marts 1862: „Tiltalte Kirstine Kathrine Andersdatter bor for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestanterne Severin Nielsen og Christian Peder Christensen bor henfættes til Tugthuusarbejde respective i 8 og 10 Aar. Tiltalte Jens Severin Madsen bor henfættes til Forbedringsarbejde i 6 Aar. Saa bor Arrestanten Christian Peder Christensen og Jens Severin Madsen in solidum betale 15 Rdl. 2 Mk. til Proprietair Lange, ligeledes in solidum 9 Rdl. 60 Sk. til Proprietair Gudme; Arrestanten Christian Peder Christensen 3 Rdl. til Proprietair Lemberg og Tiltalte Jens Severin Madsen 2 Rdl. til Proprietair Lange, hvilke Erstatninger udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse. Endelig bor Arrestanterne Severin Nielsen og Christian Peder Christensen samt Tiltalte Jens Severin Madsen in solidum betale denne Actions Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Sand, 20 Rdl., og til Defensor, Procurator Logstrup, 15 Rdl., dog at Tiltalte Kirstine Kathrine Andersdatter in solidum med dem udrede Actionens Omkostninger for hendes Vedkommende, derunder $\frac{1}{8}$ af Salairerne. Dommen at efterkommes under Udseend efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 7de Juli 1862: „Arrestanten Severin Nielsen bor henfættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange

5 Dage, men iøvrigt for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underretskdommen, forsaavidt paaanført er, ved Magt at stande, hvorhos Arrestanten bør indrede Actionens Omkostninger for Overretten, og derunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds, Procuratorerne Kühnel og Faber, 12 Rdl. til hver. Det Bdomte at efterkommes under Adfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Salicath og Advocat Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 30 Rdl. til hver.

I den indaankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag, der i 1ste Instants tillige angik 3 andre Tiltalte, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er appelleret, sigtes Arrestanten Severin Nielsen for Tyveri og Betleri.

I forsinævnte Henseende er Arrestanten, der tidligere har været straffet for Tyveri med 2 Gange 5 og for Hæleri med 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, og som er en for Tyveri i høieste Grad berygget Person, navnlig mistænkt for Deeltagelse i flere tildeels med Indbrud forbundne Typerier, som ere forøvede samtlige ved Nattetid paa Gaardene Bangterp, Hjortholm, Skjægesholt og Milbakkens, der alle ligge i Nærheden af Arrestantens Bopæl, og som de i 1ste Instants Medtiltalte Christian Peder Christensen og Jens Severin Madsen have vedgaaet, at de hver for sig eller begge tilsammen have forøvet i Forening med Arrestanten. Bemeldte Christian Peder Christensen har saaledes forklaret, at han deels Natten mellem den 4de og 5te Mai s. A. efter Tilskyndelse af Arrestanten har deeltaget med denne i et Tyveri paa Gaarden Bangterp, ved hvilken Leilighed Arrestanten opbrød en Luge paa et Udhuus og derefter steg ind og fylbte 2 medbragte Sække med omtrent 1 Ld. Havre, hvorpaa Christensen, der imidlertid havde holdt Vagt, var Arrestanten behjælpelig med at bære Havren til dennes Huus; deels en Nat i Efteraaret 1859 har deeltaget med Arrestanten i et Tyveri paa Gaarden Hjortholm, ved hvilket Arrestanten gif gjennem en Vognport — der maa antages ikke at have været aflaaet — ind i Løen og sammesteds fylbte en medbragt Sæk med circa ½ Ld. Rug, som Christensen derpaa hjalp Arrestanten med at bære hjem. Ligeledes har den i 1ste Instants Medtiltalte Jens Severin Madsen forklaret, at han, der dengang tjente paa Gaarden Skjægesholt, noget efter Aptaar 1858 efter Anmodning af Arrestanten har 2 forskellige Gange lukket ham ind i Løen paa bemeldte Gaard og været ham behjælpelig med at fylbte en medbragt Sæk, hvergang med circa 2 Skpr. Byg,

som Arrestanten derefter gif bort med. Endelig have begge de nævnte Medtilltalte forklaret, at de i Foraaret 1858 efter Opfordring af Arrestanten og i Forening med ham have i 2 forskellige Gange staalet circa 3 Edr. Korn fra et Loft paa Gaarden Skjægesholt, til hvilken de skaffede sig Afgang derved, at Jens Severin Madsen aabnede en utilkkaet Vognport og, efterat være stegen op paa Portlængen, med en medbragt Knibtang brød en Hængelaas fra en Luge ind til det ommeldte Loft, under hvilket der var et Karlekammer, hvorpaa de 2 Medtilltalte stige ind gjennem Lugen, medens Arrestanten, der den sidste Gang tillige skal have tilvendt sig 2 Høns, hvergang blev staaende nedenfor. Efter bemeldte 2 Personers Forklaring begif de fremdeles bort efter i Forening med Arrestanten 2 Gange Tyveri paa Gaarden Milbakken, hvor Chr. P. Christensen krøb gjennem et Hul paa Ladeporten og aabnede denne for de 2 Andre, hvorefter de tilvendte sig første Gang 3 Knipper Halm, og anden Gang 3 Edr. Havre, hvilke Gjenstande de derefter bære hjem til Arrestantens Huus.

Arrestanten har imidlertid vedholdende benægtet at have deeltaget i noget af de ommeldte af de 2 nævnte Medtilltalte vedgaaede Tyverier, og vel bestyrkes, forsaavidt angaaer det af disse, der er begaaet paa Gaarden Bangterp, Medtilltalte Christensens Sigelse derved, at det navnlig er oplyst, at Arrestanten Morgenen efter Tyveriets Udøvelse har i sin Mark saet Havre, der ganske svarede til den staaende, uden at Arrestanten har kunnet afgive nogen fyldestgjørende Forklaring om, hvorledes han er kommen i Besiddelse af samme, men der skjønnes dog ikke herved i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger at kunne anses tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for, at Arrestanten har deeltaget i dette Tyveri, ligesom han ei heller vil kunne sædes for noget af de øvrige ommeldte Tyverier, med Hensyn til hvilke der med Undtagelse af de Medtilltaltes Sigelser ikke er tilveiebragt andre selvstændige Oplysninger, der i nogen væsentlig Grad tale imod Arrestanten.

Foruden de nævnte Tyverier er Arrestanten endvidere mistænkt for en Mængde andre Tyverier, fornemmelig af Korn, Foder, Tørv og deslige, men har han ligeledes stadigen nægtet at have begaaet noget af disse Tyverier, og vel er der med Hensyn til enkelte af dem fremkommet en betydelig Formodning imod ham, og navnlig har et Vidne edelig udsagt at have en Nat i Sommeren 1859 seet Arrestanten stjæle en Sæksfuld Billehave paa Marken, men ei heller noget af disse Tyverier kan dog med hans Benægtelse anses ham tilstrækkeligt overført, og forsaavidt der særlig er fremkommet Formodning for, at han har været i hjemmet Besiddelse af en Lunde og et Stykke Smedeværktøi, en saakaldet Sink, hvilke Gjenstande ere bragte tilstede under Sagen og i sin Tid skulle være fra stjaalet henholdsvis Egnestoged Brandstrup og Smed Niels Peber Jensen, da er de nævnte 2 tilstedebragte Gjenstandes Identitet med de Gjenstande af lignende Beskaffenhed, der have været i Arrestantens Besiddelse, ikke godtgjort, saa at der allerede af denne Grund ikke heller bliver Spørgsmaal om at bringe det i Lovens 6--17--10 og 11 hjemlede indirecte Beviis til Anvendelse.

Efter det Anførte vil Arrestanten under denne Deel af Sagen være at frifinde, efter Omstændighederne dog ikkun for Actors videre Tiltale.

Forsaauidt derimod angaaer Sigtelsen for Betleri, er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han paa forskjellige Steder har tiggat Halm samt Brød og andre Levnetsmidler, hvorhos han har udsagt, at han siden 14 Dage efter November 1860 indtil den 7de Mai 1861, da han blev anholdt, ikke har levet af Andet end af Betleri. For dette Forhold vil Arrestanten, der ikke kan ansees at være i egentlig trængende Forsætning, og om hvem det er oplyst, at han er arbeidsfør, være at ansee efter Lov af 3die Marts 1860 § 3 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage“.

Nr. 295.

Statsraad Salicath
contra

Hans Christian Pedersen (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Amts søndre Birk's Extrarets Dom af 29de Juli 1862: „Arrestanten Hans Christian Pedersen bør hensættes til Forbedringshushandsarbejde i 4 Aar. Saa bør han og udrede sauntlige af Actionen flydende Omkostninger, og deriblandt Salair til Actor, Procurator Meldola, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Eltong, 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de Septbr. 1862: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Lindhard og From, betaler Arrestanten Hans Christian Pedersen 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „I nærværende, fra Kjøbenhavns Amts søndre Birk's Extraret hertil indankede Sag imod Arrestanten Hans Christian Pedersen, der er sat under Justitiens Tiltale for Tyveri, er det ved egen, med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger fremmende Tilstaaelse beviist, at han, der havde faaet den Tanke at ville søge Arbejde i Kjøbenhavn,

medtog paa Reisen hertil deels et af ham kjøbt Hestehovedtøi, deels et hans Fader Boelsmand Peder Hansen af Slotsbjergby Mark tilhørende og til 1 Rdl. 1 Mk. 8 Sk. vurderet Dækken med Gjord, som Arrestanten havde tilvendt sig, for at benytte disse Gjenstande til en Hest, som han agtede, naar han kom fra Kjøbenhavn, paa Hjemveien at tage et eller andet Sted, samt at han nogle Dage derefter, Natten imellem den 16de og 17de Juni d. A. har taget paa Bribbsløselille Mark, hvor han i en Rugager havde gjemt det ovennævnte Hestetøi, en paa bemeldte Mark tøvret, til 100 Rdl. vurderet og Brygger Jacobsen tilhørende Hest, som Arrestanten gjorde et Par Forsøg paa at sælge. Bestjaalne har faaet Hesten tilbage i uskadt Stand og har forøvrigt strafaldet Krav paa Erstatning.

For dette Forhold er Arrestanten — der er født den 9de Februar 1835 og tidligere ved Antvorfbov Birks Etrivarets Dom af 28de September 1852 for Tyveri er bleven dømt i Følge Forordningen af 11te April 1840 § 29, jfr. § 1, til Fængsel paa sæbvanlig Fangekost i 20 Dage eller 10 Slag af en Rotting, hvilken sidste Straf han har ubstaaet — ved Underrettsdommen rettelig anseet efter bemeldte Forordnings §§ 13 og 14, jfr. § 6 1ste Punctum, og da den i Dommen valgte Straf af 4 Aars Forbedringshuusarbeide efter Omstændighederne findes passende, og Dommens Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger, beriblandt de Actor og Defensor ved Underretten tilfjendte Salairer, ligeledes billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste“.

Torsdagen den 16de October.

Nr. 233.

Statsraad Salicath
contra

Johan Elias Gæmann (Defensor (Bunten)),

der tiltales for fornærmelig Udfærd imod Rettens Betjente m. v. ved en Auctionsforretning den 29de September 1860.

Middelfart Kjøbstads Etrivarets Dom af 7de Mai 1861: „Tiltalte, Spætkøber Johan Elias Gæmann af Middelfart, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brod i 4 Gange 5 Dage, hvorhos han udreder samtlige af Actionen flydende Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Procurator Møller i Bogenf, 6 Rdl., og til Defensor, Procurator Møller i Middelfart, 5 Rdl. De indhævede, af Tiltalte om og imod Justitsraad, By- og Herredsfoged Møller og Byfogedfuldmægtig Madsen, begge i Middelfart, brugte fornærmelige Udladelser bør døde og magtesløse at være og ikke komme disse til Skade paa Hæ, gode Navn og Rygte. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadrettens Dom af 30te Mai 1862: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at den ved samme givne

Mortification indskrænkes som ovenanført. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Lihme og Christensen, betaler Tiltalte, forhenværende Spætkhofer Johan Elias Eckmann af Middelfart, 8 Rdl. til hver, samt til Procurator Møller i Middelfart 2 Rdl. Procurator Lihme bor til Kjøbenhavn's Fattigvæsens Hovedkæse bode 10 Rdl. Den idømte Mulet at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven^a.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Salicath og Justitsraad Bunken for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Middelfart Kjøbstads Eyraret hertil indankede Sag tiltales forhenværende Spætkhofer Johan Elias Eckmann af Middelfart for fornærmelig Adfærd mod Rettens Betjente ved en Auctionsforretning den 29de September 1860.

Det maa i denne Henseende ved de afgivne Vidneforklaringer ansees tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte, da der den ovennævnte Dag efter passeret Udlæg blev afholdt 3die Auction over hans Eiendomme, Husene Matr. Nr. 70 og Nr. 64 i Middelfart, har viist et i høi Grad forstyrrende, trodsigt og opførsigt Forhold ikke alene mod Auctionsbirecteurens, By- og Herredsfoged, Justitsraad Møllers constituerede Fuldmægtig, Exam. juris Madsen, der administrerede Auctionen over Huset Nr. 70 indtil Hammerflag blev givet, men ogsaa mod Justitsraad Møller selv, saavel da denne, efterat Hammerflag var givet paa Huset Nr. 70, indsaandt sig sammesteds og ledede Forhandlingerne om en fjerde Auction, som da Justitsraad Møller derefter afholdt Auctionen over Huset Nr. 64. Det maa saaledes navnlig ansees oplyst, at Tiltalte gjentagne Gange ved Auctionen over Huset Nr. 70 under Naab og Eder slog i Bordet foran Auctionsbirecteuren, erklærede Auctionen for ulovlig, forstyrrede Oplæsningen af Documenterne og efter Paalæg om at forholde sig rolig trodsig nægtede at efterkomme dette, ligesom ogsaa at han, efterat Justitsraad Møller var kommen tilstede, tog en levende Strubtudse op afommen og satte paa Bordet foran Auctionsbirecteuren, samt at han, efterat Justitsraad Møller for ham havde opgivet Omkostningerne ved en 4de Auction til 15 Rdl. og Tiltalte havde erklæret at ville deponere dette Beløb og derefter hentafset en Deel Penge paa Bordet, da Justitsraad Møller vilde estertælle Beløbet, i en høi og truende Tone, idet han tillige slog i Bordet, og tiltræde, at han nok gad seet, hvem der turde røre ved hans Penge, hvorefter

Hustru Ane Kirstine Jørgensdatter bør at hensesættes i Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage og til Vestjaalme, Kjobmand Fischer, at betale 1 Rdl. 1 Mk. 8 Sk. i Erstatning. Saa bør Begge in solidum at betale de med denne Sag forbundne Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Hartnaek, 4, og til Defensor, Procurator Mangel, 3 Rdl. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2den Septbr. 1862: „De indankede Domme bør ved Magt at stande. Actor og Defensorerne for Overretten, Procuratorerne Justitsraad Nyegaard, Levinsen og Baastrup, tillægges hver 8 Rdl., hvoraf Arrestanten Mathias Jensen udreder $\frac{2}{3}$ og de Tiltalte Niels Nielsen og Hustru Ane Kirstine Jørgensdatter in solidum $\frac{1}{3}$. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocat Liebe, Statsraad Salicath og Justitsraad Bunzen tillægges i Salarium for Høiesteret, den Første 20 Rdl. og hver af de Sidste 10 Rdl., hvilke Salairer udredes af de Tiltalte paa den i bemeldte Dom med Hensyn til Salairerne for Overretten bestemte Maade.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclussioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Domes Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalønge Rettens Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der søgte Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de egl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalffe Boghandling (N. Høgel). — Trykt hos F. H. Schultze.

nings § 15 til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar, kan det mod hans vedholdende Benægtelse af at have begaaet noget af de ovenansførte Tyverier, for hvilke han under denne Sag alene sigtes, ikke ansees tilstrækkeligt godtgjort, at han er skyldig i det først begaaede af samme; derimod maa der overensstemmende med Forfættelserne i Forordningen af 8de September 1841 statueres at være tilveiebragt Beviis for, at han har været meddeelsagtig i Tyveriet den 31te December f. A., idet han, der oftere er straffet for Tyveri og desuden ved Høiesterets Dom af 21de Januar 1852 i en mod ham for samme Forbrydelse anlagt Sag er frifunden for Actors videre Tiltale, samt senere flere Gange har været arresteret som mistænt for Tyveri og Hæleri, foruden at Forbrydelsen er paasagt ham af hans Medskyldige, ifølge hans egen af det iøvrigt herom Dplyste bestyrkede Tilstaaelse har paa den Tid, Tyveriet maa antages udført, været paa Gjærningsstedet og i dets umiddelbare Nærhed er truffen i Besiddelse af en omtrent 11 Pd. vægtig Klump Talg, af hvilken Gjenstand der fra den ommeldte Fougslage, medens den henstod paa det ovenangivne Sted, er bortkommet flere Lispund, uden at han har kunnet godtgjøre nogen lovlig Afkomst til denne Klump Talg, hvorhos han under sit Forsøg paa at paavise saadan Afkomst, har afgivet en Mængde vallende, tildeels i Strid med hverandre staaende Forklaringer, hvis Urigtighed for en Deel er beviist ved Vidner.

I Henhold til det Ovenansførte vil Arrestanten Jensen nu blive at dømmes efter Forordningen af 11te April 1840 § 16 og Arrestanten Nielsen efter samme Forordnings § 13, og findes Straffen at kunne bestemmes for den Første til Tugthuusarbeide i 8 Aar og for den Sidste til Forbedringshuusarbeide i 18 Maaneber“.

Torsdagen den 23de October.

Nr. 290.

Advocat Liebe

contra

1) **Masmus Jensen** (Defensor Salicath), 2) **Niels Nielsen** og 3) dennes Hustru **Ane Kirstine Tørgensdatter** (Defensor for Nr. 2 og 3 Bunden),

der tiltales, Nr. 1 for Tyveri, Nr. 2 og 3 for Hæleri.

Slagelse Kjøbstads Extrarets Dom af 19de April 1862: „Arrestanten Masmus Jensen bør at henlægges til Forbedringshuusarbeide i 6 Aar, og udrede de med hans Arrest og denne Sag forbundne Omkostninger, derunder indbefattet Salair til Actor, Procurator Hartnack, 4, og til Defensor, Procurator Nye, 3 Rd. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Slagelse Kjøbstads Extrarets Dom af 22de Mai 1862: „Tiltalte, Spisevært Niels Nielsen, bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være, men betale de med hans Arrest forbundne Omkostninger. Hans

retten respective 4 og 3 Rdl., og til Actor og Defensor ved Overretten med 5 Rdl. til hver.

Underrettsdommen, hvorved de Tiltalte ere frifundne for Justitiens Tiltale og Omkostningerne ved Actionen paalagte det Offentlige, vil i Overensstemmelse hermed være at forandre“.

Nr. 236.

Justitsraad Bunchen

contra

Peter Christian Jensen (Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 21de Juni 1862: „Arrestanterne Peter Christian Jensen og Adolph Christian Nielsen bør straffes, den Første med Tugthusarbejde i 8 Aar og den Sidste med Forbedringshusarbejde i 18 Maaned. Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Møller og Lihme, 8 Rdl. til hver, udredes af Arrestanterne, Een for Begge og Begge for Een. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom for Peter Christian Jensens Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at staade. I Salarium til Justitsraad Bunchen og Statsraad Salicath for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanterne Peter Christian Jensen og Adolph Christian Nielsen for Tyveri.

Af disse er Arrestanten Nielsen ved egen med det isvrigt Dphyste stemmende Tilfaaelse overbevist at have været meddeeltagtig i Udførelsen af 2 Tyverier, begaaede det ene en af de sidste Dage i December Maaned s. A. og det andet den 31te s. M., hvorved fra en paa Gangen udenfor Kjøbenhavns Politikammer staaende Foustage med Talg blev bortstjaaet første Gang omtrent 13 Pb. Talg af Værbi omtrent 2 Rdl. 2 Mk., og sidste Gang omtrent 11 Pb. Talg af en Værbi omtrent 2 Rdl., hvilke Tyverier efter hans Forklaring begge udførtes i Forening med Arrestanten Jensen, saaledes at denue tilvøndte sig Talgen, medens Arrestanten Nielsen holdt Vagt.

Om Arrestanten Jensen, der ligeledes er langt over criminel Lavalber og senest dømt ved Højesterets Dom af 10de April 1845 efter den citerede Forord-

bestyrkes ved de iøvrigt fremkomne Oplysninger, godtgjort, becks at Tiltalte Hans Hansen omtrent ved Midten af Januar Maaned d. N. i den til Baroniet Quellinge hørende Dyrehave har stude og tilegnet sig et Stykke Daavildt, en Spidshjort, som han derefter solgte for 4 Rdl., becks at begge de Tiltalte i Forening efter foregaaende Aftale den 20de s. M. seent om Aitonen sammesteds have stude et andet Stykke Daavildt, en Halvsuffiel, som de, der efter den trufne Aftale skulde bele Fortjenesten ved det, de skjød, forsøgte paa at sælge i Raskfod for 10 Rdl., hvilket dog ikke lykkedes, da de forinden bleve anholdte.

Efter hvad der er oplyst under Sagen, er bemeldte Dyrehave aldeles indhegnet, og er navnlig den Deel deraf, hvori Vildtet opholder sig, og som udgjør circa 36 Tdr. Land, overalt omgivet med en Jordvold med et Riisgjærde ovenpaa, i hvilket Hegn, der er tilstrækkelig høit til at hindre Daavildtet, til hvilken Art den hele Vildtbesætning henhører, i at slippe ud, om end ikke til at hindre, at Daavildt kan springe over det ud og ind, der vel findes enkelte Laager eller Gjennemhjørsejer, men disse holdes lukkede, skjøndt ikke aflaaede. Den hele Vildtbesætning, 31 Stkr. ialt, er født i Dyrehaven og fodres om Vinteren i et der indrettet Dyrehuus.

Begge Gange banebe Paagjældende sig Afgang til Dyrehaven ved at stige over den nævnte Indhegning.

Da nu Daavildtet efter det Anførte maa siges at være i Dyrehavens Eiers Besiddelse, ville de Tiltalte ikke kunne undgaae at anses for Tyveri, og vil Tiltalte Hans Hansen, der er født 1828 og tidligere har været straffet ifølge Odense Herreds Extrarets Dom af 12te April 1855 for Falsk og Betleri i Henhold til Forordningen af 11te April 1840 § 62 og Placaten af 21de December 1825 og Forordningen af 21de August 1829 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, og ifølge Bjerge og Aasum Herredets Extrarets Dom af 4de Januar 1858 som for anden Gang begaaet Tyveri i Henhold til Forordningen af 11te April 1840 § 13 med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, nu være at anses efter samme Forordnings § 15, jfr. § 79, med en Straf, der passende findes at kunne fastsættes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, og Tiltalte Johannes Nielsen, der er født den 17de September 1844 og ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, efter samme Forordnings § 29 med en Straf, der findes at kunne fastsættes til 10 Slag af en Rotting, hvilken Straf han ifølge indhentet Lægeerklæring uden Fare vil kunne underkastes.

Tiltalte Hansen vil derhos have at udrede i Erstatning til Besidderen af Baroniet Quellinge, Kammerherre Grev Frijs, 8 Rdl., til hvilket Beløb det første af ham stude Stykke Vildt er vurderet, hvorimod Erstatning er fremsat for det andet, der er blevet udleveret Besidderens Skovrider, og den af Besidderen endvidere paaftaaede Erstatning af 12 Rdl. for en Hjort, der er funden stude i Dyrehaven, vil i alt ialt ikke kunne tilkjendes under nærværende Sag, da det ikke er godtgjort, at den er bleven stude ved nogen af de to anførte Leiligheder, skjøndt dette vel af de Tiltalte er indrømmet som en Mulighed.

De Tiltalte ville derhos in solidum have at udrede de med Actionen forbundne Omkostninger, derunder Salarium til Actor og Defensor ved Under-

5 Dage. Bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger det ligeledes findes at kunne have sit Forblivende, vil saaledes være at stadfæste“.

Nr. 259.

Justitsraad Bunken

contra

Hans Hansen eller Hans Hansen Thonning og Johannes Nielsen
(Defensør Heinrichsen),

der tiltales for Tyveri

Hollands Sønderherreds Extrarets Dom af 19de April 1862: „De Tiltalte Hans Hansen, og saa kaldet Hans Hansen Thonning, af Hørs-lunde og Johannes Nielsen sammesteds bør for Justitiens Tiltale i denne Sag frie at være. Salair til Actor, Procurator Heinrichsen, 4 Rdl., og til Defensør, Procurator Barfoed, 3 Rdl., udredes af det Offentlige“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de Juli 1862: „Tiltalte, Indsidder Hans Hansen eller Hans Hansen Thonning af Hørs-lunde, bør henføres til Forbedringshushandsarbejde i 4 Aar. Tiltalte Johannes Nielsen af Hørs-lunde bør straffes med 10 Slag af en Rotting. I Erstatning til Besidderen af Baroniet Juellinge, Kammerherre, Grev Frijs, betaler Tiltalte Hans Hansen 8 Rdl. Actionens Omkostninger, derunder Salairerne til Actor og Defensør ved Underretten, Procuratorerne Heinrichsen og Barfoed, respective 4 Rdl. og 3 Rdl., og ved Overretten, Cancelliraad Nyholm og Procurator Berggreen, 5 Rdl. til hver, udrede de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunken og Advocat Heinrichsen for Høiestretet betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Hollands Sønderherreds Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Indsidder Hans Hansen eller Hans Hansen Thonning af Hørs-lunde og Johannes Nielsen sammesteds tiltales for Tyveri, er det ved de Tiltaltes egen Tilstaaelse, der

at han ikke kan erindre, hvorledes han er kommen i Besiddelse af Frakken, og navnlig at han skulde have været inde i L. H. Rattrups Huus og der sjaalet den, idet han efter sin Forklaring var fuld, da han forlod P. Mogensens Huus, og aldeles ikke kan huske, hvad der senere passerede med ham, førend han ved at falde i Vandet igjen var bleven ædru. Denne Forklaring er Tiltalte senere vedbleven, idet han dog har erkjendt, at han, da han kom til sig selv efterat have været i Mojegravene, nok vidste, at den Palle, han gik med under Armen, ikke var hans egen, samt at han søgte efter Pallen udenfor Peder Nielsen Hansens Huus — hvor han havde ladet den ligge, medens han var inde i Huset, fordi den var vaad og snublet — og at han havde til Hensigt at beholde den; men han har derhos anbragt, at han ikke vidste, at det var en Frakke, før efterat han var bleven anholdt af L. H. Rattrup og dennes Lebsagere, samt at han ikke har hørt P. N. Hansens Spørgsmaal, om det var en Frakke Tiltalte søgte efter.

Det fremgaaer nu af Sagens Oplysninger, at Tiltalte den 28de December f. A. har været i Ribe og der paa forskjellige Steder nydt en Deel Punsch og Brændeviin, hvoraf han maa antages at være bleven beruset, i hvilken Henseende navnlig en Bærtshuusholder har ndsagt, at Tiltalte om Aftenen kom ind til ham og da var i en usædvanlig høi Grad beruset, saa at Deponenten endog tvivlede om, at Tiltalte vilde være istand til at naae sit Hjem. Derimod have Peder Mogensen og hans Kone, Jens Peder Pedersen samt Peder Nielsen Hansen og hans Kone overensstemmende forklaret, at Tiltalte, da han om Aftenen kom til Peder Mogensens Huus — der maa antages at ligge omtrent $\frac{1}{2}$ Mil fra Ribe — ikke var egentlig bestjænkter, skjøndt det nok kunde mærkes, at han havde faaet Noget at drikke, og at han endnu mindre var beruset, da han forlod Huset, idet han nemlig talte meget sammenhængende og ordentlig, ligesom det ei heller var at mærke paa hans Gang, at han skulde være i den Tilstand, at han var sig ubevidst. Det kan herester, samt da Tiltalte har erkjendt, at han efter, som ovenfor anført, at være antruffen af de fornævnte Personer gjentagne Gange for dem tilstod at have sjaalet Frakken, ikke antages, at Tiltalte, da han forlod P. Mogensens Huus, skulde have været beruset i en saadan Grad, at han aldeles ikke skulde kunne huske, hvad der senere passerede med ham, indtil han faldt i Vandet, og navnlig paa hvilken Maade han kom i Besiddelse af den under Sagen omhandlede Frakke, og denne Deel af Tiltaltes Forklaring findes derfor at maatte forkastes, hvorimod det ved hans gjentagne og navnlig ogsaa i Retten afgivne Tilfæelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa ansees tilstrækkelig godtgjort, at han i en Tilstand, der ikke ubeløfter Tilregnelighed, har gjort sig skyldig i det ham paafigtede Tyveri, hvilket imidlertid, efter hvad der er oplyst om Maaden, hvorpaa L. H. Rattrups Huus var lukket, ikke kan ansees at have været forbundet med Indbrud.

Følge det Anførte vil Tiltalte, der ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at ansee med Straf for Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange

hvilken han ved sin Bortgang havde tilluffet ved at binde en paa Døren fastgjort Snor om en i Dørfarmen siddende Trækrampe, som den indre Dør fra Forstuen ind til Dagligstuen, hvilken han ligeledes havde tilluffet uden dog at afslaae den, stode aabne, hvorhos en til 5 Rdl. vurberet Frække, der havde hængt paa Væggen i Dagligstuen, var borttagen; da det derhos strax saldt ham ind, at Tilstalte vist maatte have sjaalet Frakken, gik han tilbage til Peder Mogensens, hvorefter han i Følge med denne og Huusmand Jens Peder Pedersen begav sig paa Weien til Tilstaltes Hjem, og efterat de først underveis havde været inde hos Huusmand Peder Nielsen Hansens, der ligeledes havde været med til Gildet, og hos hvem de formodebe, at Tilstalte var tagen ind, hvilket dog ikke bekræftede sig, gik de til Tilstaltes Huus, men da han ikke var hjemme og ei heller kom hjem, medens de i en Timestid ventebe udenfor Huset, vendte de hjemad og traf da paa Tilbageveien Tilstalte. Denne havde imidlertid, efter hvad fornævnte Peder Nielsen Hansens og hans Kone have forklaret, omtrent 3 Dvarteer efterat de ovennævnte 3 Personer havde været i P. N. Hansens Huus, indfundet sig sammesteds, vildfarende og tilspølet, og banket paa, hvorefter han var bleven indladt i Huset, og efterat Hansens Kone havde lyst ham ud, og han atter var kommen paa Wei, havde hun udenfor Huset fundet den bortkomne Frække meget tilspølet, hvilken hun derefter havde taget med sig ind i Huset, og da Tilstalte kort efter vendte tilbage til Huset og spurgte om en Klud eller Pakke, som han gav sig til at søge efter udenfor Huset, yttrede han blandt Andet, at han grumme nødig vilde miste den Pakke, hvilken han dog paa Forespørgsel benægtede at have indeholdt en Frække, og han fik ei heller Frakken udleveret. Da L. S. Rattrup og hans Ledsagere efter, som ovenfor anført, at have truffet Tilstalte paa Weien, underrettebe ham om, at han var mistænkt for Tyveri af Frakken, nægtede han efter disse Personers overensstemmende Forklaring i Begyndelsen at have sjaalet Frakken, idet han gjorde Forsøg paa at undvige, men da de derefter vare komne til P. N. Hansens Huus, og J. P. Pedersen nu trængte ind paa Tilstalte og foreholdt ham, at han skulde tilstaae, og at de ikke vilde gjøre ham Noget, naar Rattrup fik sin Frække igjen, indrømmede han, at han havde forset sig, idet han bad dem at sjaane ham for hans smaa Børns Skyld, og da de derpaa vare komne ind i Huset, hvor Hansens Kone fremviste den sjaalme Frække, tilstod Tilstalte igjen Tyveriet og bad blot om at maatte slippe; denne Tilstaaelse gjentog Tilstalte paany i Peder Mogensens Huus i Overværelse af de samme 3 Personer og Peder Mogensens Kone, hvorhos han lovede, at han aldrig skulde komme igjen, naar de blot vilde lade ham gaae.

Da Tilstalte første Gang stillebes for Forhør, paastod han i Begyndelsen, at han var uskyldig i det ham paafigtede Tyveri, men paa Foreholdelse af de 3 ovennævnte Deponenters Forklaringer tilstod han — som det hebdet i Protocollen — „ligefrem, at han har sjaalet den i Retten værende Frække, og at de 3 Deponenters Forklaringer om, at han for dem har tilstaaet Tyveriet, ere rigtige“, idet han dog tilføiede, at han, der efter første Gang at have forladt P. Mogensens Huus flere Gange saldt i Mosegrave, nok kan huske, at han, da han var salden i Bandet, havde Frakken, der blev tilspølet paa samme Maade som han selv, men

ibomme en arbitrair Straf, som passende skjønnes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 40 Dage. Da der ikke er paaflaaet Mortification af de af Tiltalte imod Roggenbau brugte Udtryk, har Retten ikke at undersøge, hvorvidt disse Udtryk burde mortificeres eller ikke. Tiltalte vil derhos have at udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger“.

Nr. 249.

Justitsraad Bunzen
contra

Erik Nielsen Pedersen eller Petersen (Defensør Heinrichsen),
der tiltales for Tyveri.

Ribe Kjøbstads Extrarets Dom af 11te Febr. 1862: „Tiltalte Erik Nielsen Pedersen eller Petersen var hensat i Fængsel paa Baud og Brød i tredje Gange fem Dage, samt udrede alle af Actionen flydende Omkostninger, og dernæst i Salair til Actor, Procurator Hostrup, 4 Rdl., og til Defensør, Procurator Ferslev, 3 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Riborg Landsoverrets Dom af 26de Mai 1862: „Underrettsdommen var ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensør for Overretten, Procuratorerne Kühnel og Morville, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom var ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunzen og Advocat Heinrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Tiltalte Erik Nielsen Pedersen for Tyveri.

Efter Sagens Oplysninger indfandt Tiltalte sig den 28de December f. A. om Aftenen hos Bolesmand Peder Mogenien paa Ribe Mark, hos hvem en Deel Personer og deriblandt Hunsmand Laust Hansen Kattrup vare forsamlede til Gilbe, og efterat have deeltaget i Gilbet i nogen Tid forsøiede Tiltalte sig atter bort, som det maa antages omtrent Kl. 10¹/₂. Kort efter forløbe ogsaa de andre Deeltagere Gilbet, og da fornævnte E. S. Kattrup tilligemed sin Søn kom hjem til sit ligeledes paa Ribe Mark beliggende Huus, der ikke var beboet af Andre end dem, bemærkede han efter sin Forklaring strax, at der under hans Fraværelse var begaaet Tyveri sammesteds, idet saavel den ydre Dør paa Huset,

I den indbankede Doms Præmisser hebbes det: „Følge Amtets Ordre af 8de f. M. tiltales under nærværende Sag Tiltalte, forhenbærende Sergeant Hans Dibrif Lyster, for at have truet anden Mand paa Livet. Det er ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og de øvrige tilveiebragte og dermed stemmende Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte i den første Halvdeel af Februar Maaned sidstleden har tilskrevet Forstraad og Skovrider Roggenbau i Almindingen et anonymt Brev, hvori han udtaler, „at der ikke siden Prindsensfjolds Tid har været saa stor en Tyrann herpaa Landet som Roggenbau, men han blev gjenemboret af en Kugle, hvilket ogsaa skal træffe Dig, hvad enten det skeer i Skov eller Krat ved Dag eller Nat; dette haver Du at rette Dig efter“. Denne Skrivelse affendte Tiltalte ved Leilighed til Roggenbau og foranledigede derved, at det blev opdaget, at han idetmindste var Affenderen. Tiltalte har angivet som Motiv til denne Handling, at han var vred paa Skovrider Roggenbau, fordi denne havde foranlediget, at Tiltalte blev sagst og multeret, fordi han i sidste Efteraar havde været iærd med at affjære en Ellegreen i Sandflugtskoven, og paa saaer Tiltalte, at Roggenbau ved denne Leilighed udfjældte Tiltalte og stødte ham for Brystet, hvilket Roggenbau imidlertid benægter. Tiltalte har derhos bemærket, at han, da saa lang Tid var hengaaet imellem han blev antruffen i Sandflugtskoven og til han forfattede og affendte det ommeldte Truselsbrev, haabe, at ingen Mistanke vilde falde paa ham og at dette Brev muligt kunde bewirke, at Roggenbau i Fremtiden ikke var saa streng imod Fattigfolk, som han antraf i Skoven, men det fremgaer ikke heraf, at han selv har ventet at faae nogen Fordeel af det ommeldte Truselsbrev. Dette indeholder imidlertid ikke, at Tiltalte selv vil dræbe Roggenbau eller gjenembore ham med en Kugle, hvorimod der kun er udtalt, at Prindsensfjolds Etjæbne ogsaa skal træffe Roggenbau; Ordene i Actionsordren kunde derfor været heldigere valgte, men antager Retten, at den begaaede Lovovertrædelse dog kan subsumeres under Actionsordrens Udtryk. Bestemmelserne i 1—23—1 ere ikke anvendelige paa Tiltalte, ikke blot fordi han, som Actor bemærker, er saa gammel og svag, at han ikke er istand til at udføre sin Trusel og at saaledes den Truede fornøstigheds ikke kan nære nogen Frygt for sit Liv, men ogsaa af den Grund, at 1—23—1 forudsætter, at Truselen fremkommer aabenlyst, bestemt og saaledes at den Udsigende vedkjender sig Truselen. Men kan den incriminerede Handling end ikke henføres under Bestemmelserne i 1—23—1 og eiheller under Forordningen af 11te April 1840 § 33 eller sammes Analogi, fordi Tiltalte ikke ved det ommeldte Truselsbrev har tilsigtet egen Fordeel, er det dog utvivlsomt, at Tiltalte ved at tilskrive og tilsende en kongelig Embedsmand et Brev, hvori han trues paa Livet, har begaaet et Retsbrud og at han ingentunde kan disculperes ved at han albrig har havt istand at iværksette den Trusel, som Brevet indeholder, eller er istand til at bringe Truselen i Udværelse. Hans Strafftyd bliver ogsaa større ved det angivne Motiv til Handlingen, da Skovrider Roggenbau kun har udført hvad der var hans Embedspligt, om dette maatte er skeet paa en for Tiltalte haarbere Maade end nødvendig. Tiltalte, som er døbt i Aaret 1791 og altsaa nu over 70 Aar gammel, og som ikke tidligere er tiltalt, dømt eller straffet, vil være at

at han nu ved den indankede Dom er i Genhold til bemeldte Forordnings § 79, jfr. § 25, anseet med Straf som for 3die Gang begaaet Hæleri, og da Straffen passende findes fastsat til 2 Aars Forbedringshussarbejde samt Bestemmelsen om Actionsomkostningerne billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste. Om Erstatning bliver der ikke Spørgsmaal, da Krav herpaa er strafaldet, forsaavidt Gjenstandene ikke ere tilbageleverede“.

Onsdagen den 22de October.

Nr. 228.

Advocat Brock

contra

Hans Didrik Lyster (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for at have truet anden Mand paa Livet.

Rønne Kjøbstads Eyrarets Dom af 13de Mai 1862: „Tiltalte, forhenværende Sergeant Hans Didrik Lyster, bor hensættes i simpelt Fængsel i 40 Dage, samt derhos udrede alle af denne Sag løbligt flydende Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor, Procurator Erichsen, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Lund, 3 Rdl. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Vel er der efter de fremkomne Dplysninger Grund til at antage, at Tiltalte ikke har havt i Sinde at udføre den Trusel, som indeholdes i det i den indankede Dom ommeldte anonyme Brev til Skovrider Roggenbau; men, medens der som Folge heraf ikke er Høie til at henhøre Tiltaltes Forhold med at tilstille Roggenbau dette Brev under Bestemmelsen i Lovens 1—23—1, vil han dog, navnlig i Betragtning af at hans Diemed dermed har været at intimidere bemeldte Embedsmand med Hensyn til Udførelsen af hans Kaldsforretninger, ikke kunne undgaae for det nævnte Forhold at ansees med en arbitrair Straf, der efter Omstændighederne findes at kunne fastsættes til simpelt Fængsel i 14 Dage. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser betræffende Actionens Omkostninger billiges, vil saaledes i Resultatet kunne stadfæstes, med Forandring i Henseende til Straffetiden.

Thi kjendes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 14 Dage. I Salarium til Advocaterne Brock og Heinrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

Nr. 297.

Advocat Broch

contra

Andreas Snevoldsen (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Helsingør Kjøbstads Erttrarets Dom af 23de Juli 1862: „Arrestanten, Bødkersvend Andreas Snevoldsen, bør henfættes til Forbedringshushandsarbejde i 2 Aar, samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, og deriblandt i Salair til Actor, Procurator Knop, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Møller, 3 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te Septbr. 1862: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Schack og Nygaard, betaler Arrestanten, Bødkersvend Andreas Snevoldsen, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Broch og Heinrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Helsingør Kjøbstads Erttraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Bødkersvend Andreas Snevoldsen for Tyveri og Bedrageri, og er det ved Arrestantens egen med det iøvrigt Dplyste stemmende Tilskaaelse beviist, at han har gjort sig skyldig i førstnævnte Forbrydelse, idet han har frastjaalet Bødkermester Stonor en til 2 Mk. vurderet Strippe og et til 3 Mk. vurderet Halvanker, og i sidstnævnte Forbrydelse, deels ved at sælge en til 3 Mk. vurderet Spand, som han havde erholdt tilkaans af Værtshusholber Stephensens Husfru og deels med Hensyn til en til 2 Rdl. vurderet, Bødkermester Norstrøm tilhørende Ballie, som han havde erholdt udleveret under det falkste Joregivende, at han kunde sælge den til en navngiven Kjøber for 2 Rdl., og som han derefter folgte til en Anden for 8 Mk., hvilkke Penge han selv beholbt og forbrugte. Da Arrestanten, der er langt over criminel Kavalder, tidligere ved Helsingør Kjøbstads Erttraretsdomme af 13de Februar 1858 og 23de Februar 1861 er anseet respective med 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød for Tyveri og Løsgengeri, og med 5 Gange 5 Dages lignende Fængsel i Genhold til Forordningen af 11te April 1840 § 58 og § 79, jfr. § 22 og § 25, for ulovlig Omgang med Hittegods, maa det billigses,

den Tid ikke henhørte til nogen af disse, og i Henseende til den de Forest tilkommende Fordring, da gav den for Diebliffet hverken Eiendom eller Pant, men begrundede kun et personligt Krav paa at Cieren, J. v. Brakke, naar han kom i Besiddelse af en Erstatningssum, da af denne skulde overdrage til de Forest Doll. 2,000, saafremt ikke hele Summen medgik til Dækning af Pantegjælden, i hvilket Fald Creditor skulde gives Sikkerhed i de frigjorte Panter.

Ligesom der herefter ikke kunde være Spørgsmaal om, at Creditor skulde kunne ansees som den, der var Cier af en Deel af et Erstatningsbeløb, som endnu ikke eksistere som noget, hvorpaa Debitor havde retligt Krav, saaledes kunde den Panteret, som eventualiter skulde stiftes, saameget mindre angaae Vederlagsbeløbet, som det netop var forudsat, at dette skulde være medgaaet til Indfrielsen af tidligere Forhæftelser, forinden den nye Panteret blev stiftet.

Naar saaledes den ansøgte Lov ikke her kan komme til Anvendelse, bliver Spørgsmaalet om Citantens Berettigelse til med det omspurgte Beløb af Doll. 1357. 32 at indfri Bureaubeviser, der gave fortrinlig Sikkerhed deels i Plantagen Montpelliers deels i en anden Plantages Høst, isædedfor at afskrive ogsaa dette Beløb paa sin Pantefordring, at afgjøre efter hvad der i Almindelighed gjælder om Retsforholdet imellem forskellige Panthavere, og det maa da antages, at de secundaire Panthavere, der have Opfyndningsret, ere berettigede til at paasee og forbre, at hvad der er blevet betalt paa en foran deres prioriteret Pantefordring, ogsaa virkelig kommer til Afdrag og bliver affrevet paa denne; men at de til Citanten overleverebe Doll. 5,000 i Vederlagsobligationer ere givne og modtagne som Afdrag paa Citantens Pantefrav i Plantagen, kan efter Indholdet af hans ovenanførte i Henhold til Lov af 23de Juli 1853 gjorte Requisition til Vederlagsprotocollen og de ligeledes ovenomhandlede Dwitteringer for Modtagelsen ikke omtvivles.

At Cierens Samtykke, om det endog ellers lovsigen kunde gives, ikke ligeoverfor de secundaire Panthavere var tilstrækkeligt til at legalisere den paaanførte Transaction — i hvilken Henseende det bemærkes, at paa den Tid, da den endelige Afgjørelse og Afkrivning foregik, var Indstævnte Panthaver i Plantagen — er en Folge af Foransførte. I nærværende Tilfælde kunde imidlertid intet Samtykke lovsigen gives; thi om end Cieren J. v. Brakke ikke ved det omtalte Document af 26de Marts 1852 havde frastrevet sig Eiendomsretten til Doll. 2,000 af Vederlagssummen, saa havde han dog frastrevet sig Ret til at anvende den eller nogen Deel af samme paa anden Maade end til Afdrag paa Pantegjælden, idet efter Documentets Indhold kun, naar efter saadan Anvendelse den overdragne Sum blev tilovers, denne skulde tilfalde de Forest eller ham gives Pant for Beløbet.

Den indankede Decision, hvorved Indstævntes Paastand er tagen til Følge, bliver efter Foransførte, hvad Resultatet angaaer, at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten, hvilke begge Parter have forlangt sig tillagte, findes efter Omstændighederne at kunne ophæves“.

Da de under Nr. 1 og 2 anførte Panteobligationer vare udstedte tidligere end Slave-Emancipationen den 3die Juli 1848 og Pantet altsaa indbefattede Slaverne, vare Panthaverne i Henhold til Lov af 23de Juli 1853 berettigede til Andeel i det tilstaaede Vederlag, og Slaver ved sin Fuldmægtig Stakemann meldte sig derfor i Overensstemmelse med Lovens § 2 for vedkommende Protocol med Paastand om at erholde samtlige Vederlagsobligationer udliveredede til Udbrug paa sine Pantefordringer i Montpellier, forsaavidt de bedre prioriterede Creditorer ei gjorde Paastand paa samme, i Henhold hvortil han erholdt udliveret Vederlagsobligationer for Doll. 5,000, hvorfor han paa Panteobligationerne den 11te September 1854 gav foreløbig Dvittingering under Forbehold af nærmere Opgjørelse, og da denne omsider var bragt istand, gaves Obligationerne under 1ste November 1858 en ny Paategning, hvorved det Beløb, som Vederlagsobligationerne ved Forhandling vare udbragte til, blev affrevet, dog med Undtagelse af Doll. 1357. 32., hvorom det bemærkes, at de strax efter Vederlagets Modtagelse bleve anvendte til Indfrielse af 7 udstedte Bureaubeviser. Som Erkjendelse af Opgjørelsens Rigtighed blev Paategningen medunderskreven af Debitor J. v. Bralle.

Det er denne sidste Fremgangsmaade, Indstævnte har gjort Indsigelse imod, idet han formener, at Citanten, der, som foransøgt, til vedkommende Protocol har paastaet Vederlagsobligationerne sig udliveredede som Udbrug paa sine Pantefordringer, og under 11te September 1854 har kvitteret for Modtagelsen af Doll. 5,000 i saadanne Obligationer, har været uberettiget til senere at affrive mindre end det hele Beløb, som Obligationerne vare udbragte til, hvilket, ligesom det antages at stride imod Indstævntes Ret som senere Prioritetshaver med Opfigelsesret, saaledes formeentlig heller ikke kan bestaae med den Forpligtelse, Citanten ved det ovenfor under Nr. 3 anførte Document havde paataget sig, eftersom ifølge denne Overleveringen af Doll. 2,000 af Vederlagssummen til de Forest kun under den Betingelse skulde bortfalde, at hele Summen anvendtes til Udbrug paa Prioriteterne.

Derimod har Citanten ikke villet indrømme, at Indstævnte, der ikke var Panthaver dengang Vederlaget tilstodes, har nogen Ret til nu at paatale den Maaed, hvorpaa det modtagne Vederlagsbeløb er blevet anvendt, Noget, hvorfor Citanten, eftersom ingen Fordring paa Plantagen var anmeldt paa den i Lov af 23de Juli 1853 paabundne Maaed, formeentlig alene stod Cieren — Debitor — til Ansvar, hvis Samtykke til Indfrielsen af de 7 Bureaubeviser med Doll. 1357. 32. af Vederlagssummen har været erhvervet, hvorhos tillige Indfrielsen af denne paa Plantagens Høst for en Deel hvilende Gjæld skal have været i alle Vedkommendes Interesse.

Forsaavidt nu Citanten har støttet sin Formening paa Forfristerne i den anførte Lovs §§ 4 og 2, da skjønes det ikke, at disse Bestemmelser kunne komme til Anvendelse paa de her omspurgte Retshforhold. De Fordringer, der ifølge § 4 ikke maae gjøres gjældende, medmindre Paastand derom er gjort i Overensstemmelse med § 2, ere efter Indholdet af § 4 saadanne, der fremsattes enten af En, der inden den forestrevne Frist var traadt i Cierens Sted, eller af en Panthaver. Men hvad Indstævnte angaaer, da er det klart, at han paa

retlig Betydning der maatte være at tillægge det i Dommen nævnte Document af 26de Marts 1852, eller hvorvidt Debitor af Hensyn til dette ikke lovligten kunde have givet Santyhke til den omtvistede Anvendelse af en Deel af Bederlagssummen, men iøvrigt i det Væsentlige billiger de Grunde, hvorpaa det ved Dommen antagne Resultat er støttet, navnlig forsaavidt angaaer Betydningen af de under 11te September 1854 meddeelte Paategninger, vil den være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiestret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Til fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiestret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 3 bestindiske Daler.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under nærværende Sag paaanker Citanten, Justitsraad og Byfoged Stakemann, som Fuldmægtig for Louis Danper af Bordeaux en af Eksteretten i Planter John van Bralles Opbudsbo den 5te April d. A. affagt Decision i en imellem Citanten og Indstævnte, Kjøbmand J. J. Lund paa egne Vegne og som Fuldmægtig for Handelshuset J. J. Hansen af Kjøbenhavn, paa bemeldte Bo opstaaet Trætte.

Til Forstaaelse af dennes Anledning bemærkes Følgende:

Paa den Voet tilhørende Plantage Montpellier hvilede efter Pantebogens Udvisende efterstaaende Forhæftelser:

- 1) Tvende Obligationer til Overformyndieret, oprindeligt til Beløb 10,000 Dollars, om hvilke her under Sagen ikke bliver Spørgsmaal.
- 2) Tvende efter de fornavnede prioriterede Obligationer, udstedte af J. v. Bralle til hans Datter Mary Ann, gift med Louis Danper, den ene af 4de October 1841 for 50,000 Francs, og den anden af 10de Marts 1843 for 13,600 Dollars.
- 3) Et Document udstedt af J. v. Bralle den 26de Marts 1852 til B. de Forest & Comp. og G. B. de Forest & Comp. af New-York, hvori han erklærer at have transporteret til dem Doll. 2,000 af den ham for de emanciperede Slaver tilkommende Erstatningssum, forsaavidt denne ikke bliver reclaimeret af de Creditorer, der have Pant i Plantagen, i hvilket Tilfælde Transportbaverne skulle indtræde som Panthavere i det ved Erstatningssummens Modtagelse afbetalte Pant.
- 4) Tvende Stadesløsbreve udstedte af J. v. Bralle til de Indstævnte, det ene af 3die September 1855 med Paategning af 30te October f. A. for Doll. 6,000, og det andet af 4de August 1859 for Doll. 4,000, begge med Opstigelsesret.

Plantagen er den 5te Juli f. A. solgt for Doll. 20,050, hvilken Sum ikke vil dække Panteforhæftelserne.

bliver Spørgsmaal om at drage Tiltalte til Ansvar for selve Udførelsen af den urigtige Attest.

Forsaaibit det nu er imputeret Tiltalte, at han, hvad han har vedgaaet, har skænket Gaardmand Jens Rasmussen af Skalsemark 6 Pople, findes der heller ingen Anledning til derfor at paalægge Tiltalte Strafansvar, hvad enten nu disse Pople, som af Tiltalte under Forhøret er forklaret, have været over-complette fra Plantningen, idet Tiltalte vel efter sin Stilling og efter det Forhold, hvorunder Dispositionen efter det Dplyste foregik, kan have anseet sig besøiet hertil, eller Popleerne, som Tiltalte i en Skrivelse til Overretten har villet gjøre gjældende, vare hans private Eiendom.

Den Straf, Tiltalte — der er født 1812 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, hvorimod der er meddeelt ham meget gode Vidnesbyrd om hans tidligere Vandel ogsaa i Stillinger, der have været forbundne med betydelige Oppebørser, ligesom han, efter hvad han i den ovennævnte Skrivelse har yttret, i de sidste 6 Aar har været Sogneforstander og Skolepatron i 5 Aar — efter det Foransførte har forskyldt efter Forordningen af 11te April 1840 § 62, 3die Membrum, jfr. § 68, findes passende at kunne bestemmes som ved Underrettsdommen til 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød; men da Underretten har anseet flere af de Facta, hvorfor Tiltalte ved Overrettens Dom frifindes, for straffbare, vil der med Hensyn til Straffen være at give en ny Conclusion, hvorimod Underrettsdommen vil være at stadfæste i Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger“.

Tirsdagen den 21de October.

Nr. 307. Justitsraad **Stakemann** som Mandataricus for **Louis Dlaner** i Bordeaux (Liebe)

contra

Kjøbmand **Lund** paa egne Vegne og som Fuldmægtig for Handelskøbet **J. J. Hansen** i Kjøbenhavn (Brock), angaaende Parternes indbyrdes Forhold som Panthavere i Planter **J. van Brakles** Opbudso.

Frederikssteds Skifterets Decision af 5te April 1861: „Louis Dlaner bor være uberettiget til at erholde Udlæg paa dette Bo for Panteobligationen af 10de Marts 1843; paa Panteobligationen af 4de October 1841 bor afgaae Doll. 147. 16“.

Den vestindiske Landsøverrets Dom af 18de Septbr. 1861: „Den paaankede Decision bor ved Magt at staae. Processens Omkostninger for Overretten ophæves“.

Højesterets Dom.

I Henshold til den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling, og idet Højesteret ikke finder Uledning til at afgjøre, hvilken

Tiltalte har vedgaaet at have underskrevet. Det er nu opløst, at Gaardmand Rasmus Smed er bød for mange Aar siden, og at Handelen om Poplerne, dog kun 100 Stkr. af de i Attesten anførte 180, er sluttet mellem Tiltalte og Rasmus Smeds Enke og Søn, der bestyrer Gaarden. Ved bemeldte Enkes og Søns edelige Forklaring maa det dernæst mod Tiltaltes Benægtelse ansees tilstrækkelig godgjort, at Tiltalte kun har betalt 4 Sk. for Stykket af Poplerne, medens Attesten, som meldt, lyder paa en Betaling af 7 Sk. pr. Stk., og at Betalingen af Tiltalte, hvad denne iøvrigt ogsaa har indbrømmet, blev erlagt strax ved Modtagelsen, men uden at der, som af Tiltalte paastaet, var Tale om nogen Dwittering, hvoraf da igjen følger, at Enken ikke, som Tiltalte har villet gjøre gjældende, kan have givet sit Samtykke til Dwitteringens Underskrift, der, som bemærket, heller ikke er underskrevet med hendes men med hendes afdøde Mand's Navn, hvortil Tiltalte har angivet, at Grunden maa være den, at det, da han skrev Attesten, har været ham ubekendt, at Konen var Enke, og da Mandens Navn nu engang var benyttet, maatte det ogsaa staae under Dwitteringen. Tiltalte har iøvrigt nægtet at kunne erindre, hvor de manglende 80 Stkr. Popler ere blevne indkjøbte, hvorved bemærkes, at efter Lars Jochumsens Forklaring har denne plantet samtlige 180 Popler, og der er iøvrigt ikke af Veivæsenet nævnet Noget om, at dette ikke skulde have været Tilfældet, ligesaa lidt som Saabant under Sagen er opløst.

Som Grund til Underskriften af Jens Hansens Navn, der er meddeelt uden dennes Vidende, har Tiltalte angivet, at han, der selv havde besørget Transporten, efter sin Stilling ikke kunde qvittere for Betalingen.

Derimod har Lars Jochumsen, der, som bemærket, efter sin Forklaring har plantet Poplerne, om end ikke efter udtrykkelig Aftale med Tiltalte, saa dog efter foregaaende Forhandling med ham herom, vedgaaet at have meddeelt Tiltalte Samtykke til at underskrive Dwitteringen for de 8 Rdl. 52 Sk. med hans Navn, men han har iøvrigt edelig nægtet at have modtaget Pengene af Tiltalte, hvilket denne derimod paastaar.

For Underskriften af Rasmus Smeds Navn, der maa betragtes som et opdigtet Navn, vil Tiltalte være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 62, 3die Membrum, jfr. § 68, uden at der ved Siden heraf findes Anledning til at ansee Tiltalte med nogen særlig Straf for det ved Attesten og den falste Dwittering forøvede Bedrageri mod Veivæsenet, forsaavidt Tiltalte nemlig ved det her omhandlede Forhold efter det Ovenanførte maa ansees overbevist om paa Veivæsenets Beføining at have tilvendt sig Differencen mellem 7 Sk. og 4 Sk. for Stykket af 100 Popler eller ialt 3 Rdl. 12 Sk. Hvad angaaer Underskriften af Huusmand Jens Hansens Navn, har Tiltalte under det efter Overrettens Kjendelse optagne Forhør forklaret, at han efter det mellem ham og Jens Hansen bestaaende Forhold antog, at denne ikke vilde have noget imod, at han benyttede hans Navn som sket, og da dette efter den af Jens Hansen under samme Forhør afgivne Forklaring ikke findes at kunne forkaftes, skjønnes det ikke, at Tiltalte for denne Underskrift har paadraget sig Straffeanbaar, ligesom der, efter hvad under Nr. 1 er bemærket, ikke under nærværende Sag

nævnte Frants Olsen og paa Tilstaltes Spørgsmaal, om han da troede, at Frants Olsens Navn kunde benyttes til at underskrive Contracten, havde svaret — hvad ogsaa stemmer med Lars Jochumsens Forklaring — at han vilde indstaae herfor, blev Frants Olsens Navn underskrevet af Tilstalte. Iøvrigt gaaer Lars Jochumsens Forklaring ud paa, at Tilstalte ingen Deel skulde have af Betalingen, hvad heller ikke isøvrigt er oplyst, og at. Overslagssummen var lavere.

Foraaavidt nu den ommeldte Accord maa betragtes som en Proforma-contract, idet den hverken var indgaaet med Frants Olsen eller bestemt til at gjøres gjældende mod denne, bliver der, da det ikke er oplyst, at Tilstalte derved har tilfigtet at besvige Nogen, efter hvad foran er bemærket, ikke Spørgsmaal under nærværende Sag om at drage Tilstalte til Ansvar herfor, men kun om, hvorvidt han maatte have paadraget sig saadant Ansvar for Underskriften af Frants Olsens Navn. Da det imidlertid efter de foreliggende Oplysninger ikke med Sikkerhed tør forkastes, at Tilstalte, som af ham paaberaabt, kan have staaet i den Formening, at Lars Jochumsen efter det mellem ham og Frants Olsen bestaaende Forhold kunde være berettiget til at indstaae for Benyttelsen af Frants Olsens Navn paa den skete Maade, findes Tilstalte ikke ved Underskriften af Frants Olsens Navn at have gjort sig skyldig i noget Forhold, der kan henføres under Lovgivningens Straffebestemmelser for Falsk.

3) Under en Accord om en Leverance af en Kubikfavn Steen til Maribo-Bandholm Landevei for en Betaling af 18 Rdl. har Tilstalte vedgaaet at have skrevet Gaardmand Hans Nielsens Navn af Bandholm. Da Tilstalte imidlertid har paastaet at have haat Hans Nielsens Tilladelse til at underskrive dennes Navn, og da Accorden efter det Oplyste virkelig er indgaaet mellem Tilstalte og Hans Nielsen, og denne Sidste derhos har erklæret, at han ikke tør nægte Muligheden af, at Tilstalte for ham har omtalt, at skriftlig Accord skulde oprettes, i hvilket Tilfælde han Intet kunde have imod, at hans Navn underskrevs af Tilstalte, der saaledes i hvert Fald kan have haat Feie til at ansee sig siltiende bemyndiget til Underskriften, vil Tilstalte ikke for dette Forhold have paadraget sig noget Strafansvar, hvilket ligeledes maa statueres, foraaavidt det af Actor er lagt Tilstalte tillast, at han har givet Hans Nielsen en kort Genstand med Leverancen, da dette i hvert Fald kun var en Overstridelse af Tilstaltes Tjenestepligt, hvorfor der, efter hvad ovenfor er bemærket, ikke kan blive Spørgsmaal om at drage ham til Ansvar under nærværende Sag.

4) I Anledning af Pileplantningen i Aaret 1860 paa de mindre Landeveie i Tilstaltes District har Tilstalte under 26de April s. A. tilfattet Veinspecteuren 3 af ham udstedte Attester, af hvilke den ene gaaer ud paa, at Gaardmand Nasmus Emed af Kartofte har leveret 180 Estr. italienske Popler à 7 Sk. pr. Stk., hvilket ialt udgjør 13 Rdl. 12 Sk., den anden, at Huusmand Jens Hansen af Rødsleb har transporteret Poplerne, hvorfor der tilkommer ham 3 Rdl., og den tredie, at Huusmand Lars Jochumsen af Hillested — den tidligere nævnte Weimand — har plantet Poplerne, hvorfor der ialt tilkommer ham 8 Rdl. 52 Sk. Efterat derpaa Beløbene vare blevne anviste paa Amtstuen, er der paa Attesterne qvitteret for Modtagelsen med de i Attesterne anførte Navne, hvilke

Madsen Intet vilde have imod, at Tilstalte benyttede hans Navn som sseet, ligesom ogsaa Jørgen Madsen har erklæret, at han, hvis Tilstalte forinden Underkristen havde forlangt hans Samtykke hertil, ikke vilde have nægtet det, og at han ikke har Noget imod, at Tilstalte har benyttet hans Navn, som sseet, og herefter skjønnes det da ikke, at Tilstalte har paadræget sig noget Straffeanstvar for Underkristen af Jørgen Madsens Navn. Derimod vil Tilstalte ikke kunne undgaae saadant Ansvar for Underkristen af Navnet Jens Andersen paa Accorden om Leverancen af de 150 Popler, idet der, efter det Oplysste, ikke har eksisteret noget Forhold mellem Tilstalte og Gaardmand Chr. Rasmussen, til hvem Tilstalte, som bemærket, har sigtet ved Navnet Jens Andersen, at Tilstalte med nogen Føie kunde antage, at Chr. Rasmussen Intet vilde have imod, at Tilstalte benyttede hans Navn til Underkristen, ligesom ogsaa Chr. Rasmussen under det ovennævnte efter Overrettens Kjenndelse optagne Forhør har erklæret, at han vel antager, at han, hvis Tilstalte forinden Contractens Underkrist havde forlangt hans Samtykke til at underkrive hans Navn, vilde have givet saadant Samtykke, saalænge Contracten kun omfattede, hvad der virkelig skulde leveres, men at han ingenlunde vilde have samtykket i, at Contracten løb paa 150 Popler, medens deres Aftale kun gjaldt 100 Popler. Skjøndt nu Tilstalte vel ved Underkristen af Navnet Jens Andersen har sigtet til en bestemt Person, findes dog, da det ikke er oplyst, at der i Taars By eksisterer nogen Gaardmand Jens Andersen, Underkristen af dette Navn at kunne betragtes som Underkrist af et opbygget Navn, og Tilstalte vil saaledes for det heromhandlede Forhold være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 62, 3die Membrum, jfr. § 68.

For Udstedelsen af Attesterne af 3die April f. A. findes Tilstalte ikke at kunne paalægges Ansvar, da de Urigtigheder, disse Attester indeholde, alene kunne betragtes som en Tjenesteforfeelse, hvorfor der ikke kan blive Spørgsmaal om at drage Tilstalte til Ansvar under nærværende Sag.

2) I Marts Maaned f. A. blev Tilstalte ligeledes af Beiinspectoren bemyndiget til at afflutte Accord om Medbrydelsen af en ældre og Opjørelsen af en ny Steenkiste med Træbro paa den mindre Landvei mellem Nysted og Nødby, hvilken Accord Tilstalte ogsaa derefter affluttede med den ovennævnte Weimand, Huusmand Lars Jochumsen, for Overflagssummen 130 Rdl., men oprettede desuagtet Accorden i Tømmermand Frants Olsens Navn af Hillested, med hvilket Navn Tilstalte ogsaa underskrev Accorden uden Frants Olsens Vidende, hvorimod denne først efter Begyndelsen af Undersøgelserne i nærværende Sag er bleven underrettet om det Passerede af Lars Jochumsen, der har maattet afstaae Arbeidet, men hvilket Frants Olsen har nægtet at paatage sig. Som Grund til denne Fremgangsmaade har Tilstalte angivet, at han vilde sikkre sig, at Lars Jochumsen til Tømmerarbeidet benyttede en Tømmermand — hvorved bemærkes, at Beiinspecteur Piltkens Forklaring under det efter Overrettens Kjenndelse optagne Forhør gaaer ud paa, at det ved Meddelelsen af Ordren til Tilstalte om at afflutte Accorden siltiende forbjættedes, at Accorden blev oprettet med en Tømmermand, hvorfor han opfordrede Lars Jochumsen til at opgive ham den Tømmermand, han vilde benytte til Arbeidet, og da Lars Jochumsen derefter

ogsaa Veimandens Forklaring stemmer, og vil denne alene have indladt det, fordi han antog, at de alt tilstedeværende 135 Popler vare tilstrækkelige til Plantningen.

Med Hensyn til Accorden om Transporten af Poplerne, underskrevet med Huusmand Jørgen Madsens Navn, har Tiltalte forklaret, at han ikke har underskrevet dette Navn for at forvurre Nogen, men at han selv ønskede at udføre denne ubetydelige Transport, og da han som Ophynsbetjent efter sin Instrux ikke selv kunde underskrive Accorden som Entrepreneur, tog han ikke i Betænkning at benytte Jørgen Madsens Navn, overbeviist om, at denne ikke vilde have Noget derimod, naar Tiltalte havde talt til ham derom, hvilket han imidlertid ikke har erindret. Transporten af de omhandlede 150 Popler er derefter udført af Tiltalte selv, skjøndt ikke i det Hele tilendebragt forinden Udstedelsen af Attesten af 3die April f. A.

Accorden om Plantningen af Poplerne er derimod virkelig affluttet med Veimanden, Huusmand Lars Jochumsen, der dog har paastaet, hvad Tiltalte imidlertid nægter, at det ikke blev aftalt, hvilken Betaling han skulde have for Plantningen, men at han, naar han, som her, skulde tillægge Stager og Ljørn, pleiede at faae 6 Sk. for Stykket, og har Lars Jochumsen derhos vedgaaet at have samtykket i, at Tiltalte underskrev Accorden med hans Navn, da han ikke selv kunde skrive.

Jøvrigt bemærkes, at en Betaling af 6 Sk. for Stykket af Poplerne kun vil udgjøre et Beløb af 9 Rdl. 36 Sk., hvorimod Betalingen i Accorden, som meldt, er opført med 9 Rdl. 54 Sk., altsaa 18 Sk. mere, hvilket Tiltalte imidlertid har erklæret at hidrøre fra en Feilregning, samt at Plantningen af samtlige 150 Popler vel maa antages at være bleven udført, men dog først længere Tid efter Attestens Udstedelsesdag, den 3die April f. A.

Hvad Spørgsmaalet om Tiltaltes Straffskyld angaaer, bemærkes, at da han havde Lars Jochumsens Tilladelse til at underskrive den med denne Mand affluttede Accord om Plantningen, vil Tiltalte for denne Underskrift ikke kunne paalægges Ansvar. Forsaavidt dernæst Accorden, underskrevet med Jørgen Madsens Navn, er fingeret — hvilket ligeledes er Tilfældet med Hensyn til Accorden, underskrevet med Navnet Jens Andersen, forsaavidt nemlig Accorden med Gaardmand Chr. Rasmusen kun angik 100 Popler — har Tiltalte vel herved ligeoverfor Veivæsenet gjort sig skyldig i et ulovligt Proformaværk, der indeholdt Brud paa hans Bestillingspligt, men det skjønnes dog ikke, at han herved har gjort sig skyldig i noget criminellet strafbart Forhold, da det ikke er oplyst, at han ved denne Fremgangsmaade har besvæget eller tilfigtet at besvige enten Veivæsenet eller nogen Anden, og der bliver saaledes under nærværende Sag kun Spørgsmaal om, hvorvidt Tiltalte har paadraget sig Strafansvar for Underskriften af Navnene Jørgen Madsen og Jens Andersen.

Hvad da Underskriften af Jørgen Madsens Navn angaaer, maa det efter de under et efter Overrettens Kjendelse optaget Forhør erhvervede Oplysninger antages, at der, som af Tiltalte paaberaabt, har eksisteret et saadant Forhold mellem ham og Jørgen Madsen, at Tiltalte vel har kunnet antage, at Jørgen

1) Efterat Tilstalte, der siden August 1846 havde været ansat som Veiofynsbetjent ved de mindre Landeveie i Follands mellemste District, i Marts Maaned f. A. af Veiiinspecteuren var bleven beordret til at afslutte og indsende Accorder om Leverance, Transport og Plantning af 150 Stkr. Popler paa nogle af Veiene i hans District til en Betaling af 16 Stk. for hver Poppel eller ialt 25 Rdl., indsendte Tilstalte i Slutningen af samme Maaned til Veiiinspecteuren tre skriftlige Accorder, den ene som afsluttet med og underskrevet af Gaardmand Jens Andersen i Taars om Leverancen af 150 Popler for en Betaling af 12 Rdl. 3 Mk. -- 3 Mk. mere end Overflagssummen — den anden som afsluttet med og underskrevet af Huusmand Jørgen Madsen i Stemminge om Transporten af Poplerne for en Betaling af 4 Rdl., der svarer til Overflagssummen, og den tredje som afsluttet med og underskrevet af Huusmand Lars Jochumsen i Hillested om Plantningen af Poplerne med Tillæg af Stager og Tjørn for en Betaling af 9 Rdl. 54 Stk. — 54 Stk. mere end Overflagssummen. Efterat disse Accorder efter Veiiinspecteurens Indstilling vare blevne approberede af Amtet, indsendte Tilstalte til Veiiinspecteuren under 3die April f. A. 3 af ham udsedte Attester om at Jens Andersen havde leveret, Jørgen Madsen transporteret og Lars Jochumsen plantet samtlige 150 Popler, hvorefter Betalingen blev anvist paa Amtstuen, men dog ikke erlagt paa Grund af Undersøgelserne i nærværende Sag.

Tilstalte har nu vedgaaet, at de ovennævnte tre Accorder ere skrevne af ham, og at han ogsaa har underskrevet dem med de anførte Navne, i hvilken Henseende han nærmere har forklaret, at efterat han havde accorderet med en Gaardmand i Taars om Leverance af en Deel Popler til 8 Stk. pr. Stk., men hvilken Gaardmand dog kun vilde paatage sig at levere 100 Stkr., skrev han, da der skulde oprettes en skriftlig Accord om Leverancen, Accorden i Gaardmand Jens Andersens Navn, som han antog var Navnet paa den Gaardmand, med hvem han havde accorderet, men hvilket ikke er Tilfældet, da denne Mand's Navn var Christian Rasmussen, og for at have hele Leverancen samlet under Et, lod han Accorden lyde paa 150 Popler, hvorved han ikke vil have gjort sig nogen Betænkning, da han alt dengang vidste, hvorfra han skulde faae de manglende Popler. Efter Oplysningerne i Sagen ere ogsaa samtlige 150 Popler indkjøbte af Tilstalte til den i Accorden anførte Priis; men herved kan dog mærkes, at det af Gaardmand Christian Rasmussen og Gaardmand Jens Pedersen Komme, hvilken Sidste efter Annodning af Gaardmand Christian Rasmussen havde paataget sig at beeltage med denne i Leverancen af de 100 Popler, er forklaret, at der ved Afleveringen af de 100 Popler var et overfyldende Antal af 9 Stk., der af Tilstalte ere medregnede til de 150 Stkr., for hvilke 9 Stkr. det ikke var deres Mening at modtage nogen Betaling, af hvilken Mening Tilstalte imidlertid ikke vil have været, og at 15 Popler først ere blevne indkjøbte, efterat Veiiinspecteuren den 11te April f. A. havde befaret Veien og beordret en Omplantning, men i hvilken Henseende Tilstalte har anført, at han alt tidligere havde truffet Aftale med Veimanden, ovennævnte Huusmand Lars Jochumsen, der forestod Plantningen, om at indkjøbe disse Popler, hvormed

Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18de Marts 1862: „Tiltalte, forhenværende Veibetjent Marcus Bielefeldt Hartmann, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Larfen og Winther, betaler Tiltalte 8 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiestrets Dom.

Mod Tiltaltes Benægtelse findes det ikke at kunne antages, at han forsætlig paa Veivæsenets Befordring har villet tilvende sig de i den indankede Doms 4de Post omhandlede 3 Rdl. 12 St., hvorfor den ham ved Dommen i saa Henseende idømte Erstatning maa bortfalde. Derimod findes han ved sit i Dommens 1ste og 4de Post omhandlede Forhold med Hensyn til fingerede Accorder om og urigtige Deviduelser af de under disse Poster omtalte Transporter, som han mod Forstrifterne i den ham meddeelte Instrux selv har udført, ikke at kunne undgaae criminel Ansvar efter Lovgivningens Analogi. Idet den indankede Dom isørigt i Henhold til de i samme anførte Grunde billiges, findes Straffen for Tiltalte i det Hele at kunne bestemmes, saaledes som i Dommen skeet, til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ligesom det og vil have sit Forblivende ved sammes Bestemmelser om Actionens Omkostninger.

Chi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at den idømte Erstatning bortfalder. I Salarium til Justitsraad Bunken og Advocat Brock for Høiestret betaler Tiltalte 30 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Grevstabet Hardenberg-Reventlovs østre Districts Extraret hertil indankede Sag tiftales forhenværende Veibetjent Marcus Bielefeldt Hartmann for misligt Forhold og navnlig Forfærdigelse og Benyttelse af fingerede Documenter med efterskrevne eller opbigtede Navne samt Udstedelse af urigtige Attester, og ere i denne Henseende ved Tiltaltes egen Tilfælelse og Sagens øvrige Oplysninger følgende Facta godtgjorte:

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunken og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebdet det: „Da Arrestanten Niels Sørensen Jensen, der er langt over criminel Lovatværd og blandt Andet ved Høiesterets Dom af 22de November 1860 anset i Henhold til Bestemmelserne i Forordningen af 8de September 1841 § 6, jfr. Forordningen af 11te April 1840 § 25, som for 2den Gang begaaet Hæleri efter sidstnævnte Forordnings § 22 med 8 Maaneders Forbedringshuusarbejde, under nærværende Sag ved egen af det isvrigt Oplyste bekyrkede Tilstaaelse er overbevist at have i sidstafvigte Vinter og Foraar frafjæret Georg Peter Petersen en til 12 Rdl. vurderet Frakke, Bærtshuusholder Peter Nielsen en til 5 Rdl. vurderet Frakke, Opvarter Anton Christian Raudrup en til 10 Rdl. vurderet Frakke, Peter Søller 2 Bøger af Verbi 1 Rdl. 4 Mk., samt Georg Flor og Johannes Orfeldt en til 4 Rdl. vurderet Riffert, vil han være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 25 som for 3die Gang begaaet Hæleri, og Straffen efter § 22 at bestemme efter Omstændighederne til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar, hvorhos han vil have at udrede Actionens Omkostninger“.

Mandagen den 20de October.

Nr. 169.

Justitsraad Bunken

contra

Marcus Bielefeldt Hartmann (Defensør Brock),

der tiltales for misligt Forhold og uavnlige Forfærdigelse og Benyttelse af fingerede Documenter med efterskrevne eller opdigtede Navne samt Udstedelse af urigtige Attestes.

Grevskabet Hardenberg-Reventlows østre Districts Extrarets Dom af 29de August 1861: „Tilstalte, forhenværende Weibetjent Marcus Bielefeldt Hartmann, bør at hensettes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage; saa bør han og at udrede i Erstatning til Maribo Amtarepartitionsfonds Weikasse 3 Rdl. 12 Sk. samt betale alle af Actionen lovlig skyldende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Prøveprocurator Koefoed, 6 Rdl., og til Defensør, Capitain og Procurator Staal, 5 Rdl., foruden Diætpenge efter Dvirghedens Bestemmelse. Det

Kammerraad, Procurator Hansen, 5 Rdl., og til Defensor, Cancelliraad, Procurator Busch, 4 Rdl. At efterkommes under Udferd efter Loven".

Viborg Landsoverrets Dom af 25de August 1862: „Underrettsdommen bor ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Møller, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven".

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Justitsraad Bunken for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Arrestanten Johan Gottlieb Theodor Engelsmann, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri, er det ved hans egen med Sagens øvrige Omstændigheder stemmende Tilstaaelse tilstrækkelig godtgjort, at han den 30te Juni d. A. om Aftenen omtrent Klokken 10 har fra en i en Gaard i Hersens henstaaende Vallie med Vabstøi tilvendt sig nogle Klædningsstykker, ialt af Værdi 5 Rdl. 24 Sk., af hvilke han strax derpaa solgte et Par Beenklæder og en Vest, men saavel disse som de øvrige Klædningsstykker, der foresandtes hos ham ved hans Anholdelse, ere komne tilstede og ubleverede de Besjæerne, der have frasødt Krav paa Erstatning.

For dette Forhold vil Arrestanten, der tidligere ifølge Højesterets Dom af 3die September 1852 har været anseet for 4de Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 16 og 79 med Tugthuusarbejde i 8 Aar, nu være at ansee for 5te Gang begaaet Tyveri efter bemeldte Forordnings § 17 med Straf af Tugthuusarbejde paa Livetid. Da Underretsdommen har samme Straffebestemmelse og dens Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil den være at stadfæste".

Nr. 267.

Justitsraad Bunken
contra

Niels Sørensen Jensen (Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 9de August 1862: „Arrestanten Niels Sørensen Jensen bor straffes med Forbedringshuusarbejde i 3 Aar samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Maag og Lindhard, 6 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven".

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at staude. I Salarium til Statsraad Salicath og Justitsraad Bunken for Høiestret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende inden Hillerød Kjøbstads Extraret den 24de Januar sidstleden paakjendte Sag, hvorunder Parcellist Morten Larsen tiltales for Tyveri, er det ved hans egen med hvad der igrønt er oplyst stemmende Tiltaale beviist, at han den 9de December f. A., da han var tjøvende til Hillerød, har sat sig i Besiddelse af 4 Sabelmager Søborg sammesteds, hos hvem han havde været inde, tilhørende Kjørepibste, der vare opstillede udenfor dennes Bontik eller, efter Tiltaltes Forklaring, henslaae langs med Husets Murr paa Steenbroen, hvor de — som han mener — vare faldne ned fra den Krog, paa hvilken de havde været ophængte, hvilke Pibste han derefter lagde i sin Vogn og ved sin Hjemkomst skjulte i Haven til det af ham beboede Sted i Dybslansmosen.

For det af Tiltalte, der er født den 11te November 1817, og tidligere ifølge Kronborg Districts Extrarets Dom af 4de October 1838 er straffet arbitrairt med 4 Dages Fængsel paa Vand og Brød for at have tilegnet sig et paa Landeveien fundet Stykke Brænde, saaledes forøvede Tyveri findes han ved den indankede Dom rettelig at være anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, uden at den Omstændighed, at han, da han begif Tyveriet, vil have været i en noget beskjænket Tilstand, kan tillægges nogen Betydning, da Veruselsen i alt Fald ikke har været i en saadan Grad, at den skulde have gjort ham utilregnelig.

Straffen, der ved Underrettens Dom er bestemt til 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, findes dog efter Omstændighederne at kunne fastsættes til lignende Fængsel i 3 Gange 5 Dage. Med denne Modification vil den indankede Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger billiges, være at stadfæste, hvorhos endnu kun bemærkes, at de sjaalne Pibste, der ere vurderede til 6 Rdl., under Sagen ere komne tilstede, og at der intet Spørgsmaal er om Erstatning“.

Nr. 284.

Statsraad Salicath

contra

Johan Gottlieb Theodor Engelsmann (Defensor Bunken),
der tiltales for Tyveri.

Horsens Kjøbstads Extrarets Dom af 22de Juli 1862: „Tiltalte, Arrestanten Johan Gottlieb Theodor Engelsmann, bør hensesættes til Tugthuusarbejde paa Livstid. Saa bør og Arrestanten betale alle af denne Sag lobligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor,

Sagens Behandling for Underretten og den befalede Sagsførelse sammesteds har været lovlig.

Med Hensyn til Sagsførelsen for Overretten bemærkes, at efterat Retten havde reasumeret Sagen den 9de August f. A. og paalagt Actor, Procurator Rihme, at tilveiebringe en Deel manglende Documenter tilligemed en Erklæring fra Virkebonnier Bruun, at han frasaaldt Stævning til Overretten, har Procurator Rihme først den 17de Februar d. A. fremmet Sagen ved at fremlægge de ommeldte Documenter og Virkebonnier Bruuns Erklæring, og fremgaaer det af en af ham fremlagt Skrivelse, at han, uagtet det efter hans Ansøndsbejæring maatte antages, at han strax efter Rettens Paalæg havde tilstrevet Amtet, dog først den 26de Januar d. A. har gjort dette. Da Procurator Rihmes Forhold i denne Henseende ikke kan undskyldes ved hvad han herfor har paaberaabt, nemlig at en Trebiemand, som han pleier at benytte ved sine Skriverier, og til hvem han havde overdraget at reenskrive hans Kladde og derefter affende Sagen, havde forglemt dette, vil han ikke kunne undgaae for denne Forhaling af Sagen at anses med en Mulct efter Forordningen af 3die Juni 1796 § 35, hvilken Mulct, der tilfalder Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedklasse, dog navnlig med særdeles Hensyn til, at Ingen har været arresteret under Sagen, findes at kunne bestemmes til Minimum efter den nævnte §, 10 Rdl.

Defensørs Sagsførelse for Overretten har været lovlig".

Nr. 203.

Statsraad Salicath
contra

Morten Larsen (Defensor Bunken),

der tiltales for Tyveri.

Hillerød Kjøbstads Extrarets Dom af 24de Januar 1862: „Morten Larsen bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa bor han og udrede alle af denne Action flydende Omkostninger, hvoriblandt Salarium til Actor, Procurator Schmith, med 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Albrechtsen, 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13de Mai 1862: Underrettsdommen bor ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Nothe, betaler Tiltalte, Parcellist Morten Larsen, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indaafede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Tilstalte igjen stak Pengene i Lommen. Ved samme Leilighed maa det efter Vidneforklaringerne ansees beviist, at Tilstalte, da Justitsraad Møller ikke strax kunde opgive Omkostningerne ved en 4de Auction, har sagt til Justitsraad Møller, at han var en daarlig Auctionsdirecteur og ikke forstod sine Ting, hvorved bemærkes, at Tilstalte vel ikke har villet indrømme at have brugt disse Udtryk, men dog nogle albeles lignende, nemlig at det var en daarlig Dyrighed, der ikke kunde opgive Omkostningerne ved en Auction.

Fremdeles maa det ved Vidneforklaringerne ansees beviist, at Tilstalte har nægtet Justitsraad Møller at komme ind i Huset Nr. 64, for der at afholde Auctionen, samt at han, efterat Justitsraad Møller havde taget fat i et Bord for at lade det bringe ind i Porten til Nr. 64, for der at afholde Auctionen, med Magt har søgt at forhindre dette, og efterat Bordet var bragt ind, søgt at skubbe det ud igjen, ligesom ogsaa, at han har forstyrret Oplæsningen af Documenterne ved høie Raab om, at det var Løgn hvad der blev læst op.

Endelig har Tilstalte indrømmet, at han, efterat en Bænk var bragt tilstede, hvorpaa Justitsraad Møller havde sat sig for at afholde Auctionen, har sat sig paa den samme Bænk, som det efter Vidneforklaringerne maa antages, umiddelbart op til Justitsraad Møller, med den Yttring, at der var Plads nok til et Par Tyveknegte endnu. Da imidlertid Tilstalte herved alene vil have sigtet til, at Justitsraad Møller for nogle Aar siden i Fleres Paahør skulde have betegnet ham som en Tyveknegt, hvilken Forklaring der ikke findes tilstrækkelig Grund til at forkaste, vil denne Yttring ikke kunne betragtes som en Injurie mod Justitsraad Møller, men alene komme i Betragtning i Forbindelse med Tilstaltes øvrige fredsforstyrrende Forhold.

Efter det Anførte maa det billiges, at Tilstalte, der er langt over criminel Lovsaber og tidligere straffet efter Høiesterets Dom af 24de Januar 1853 for Fornærmelser mod den kgl. Aagepost med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, og efter nærværende Rets Dom af 17de December 1858 for opsætligt og fornærmeligt Forhold mod den ovennævnte Fuldmægtig Madsen under dennes Function som Auctionsdirecteur med 2 Gange 4 Dages Fængsel paa Vand og Brød, ved den indbante Dom er anset med en arbitrair Straf, der passende findes bestemt til 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, hvorved bemærkes, at Straffen vil være at festsætte efter Grundsætningerne i Lovens 1—12—2, 6—4—18 og Forordningen af 30te Marts 1827 § 1.

Den ved Underrettsdommen givne Mortification vil være at indskrænke til den mod Justitsraad Møller brugte Yttring, at han var en daarlig Auctionsdirecteur eller Dyrighed, idet de øvrige ved Underrettsdommen mortificerede Yttringer intet personlig Fornærmeligt findes at indeholde.

I Henfænde til Auctionens Omkostninger vil Underrettsdommen være at fastsætte, hvorhos Tilstalte vil have at udrede Salarium til Actor og Defensor for Overretten med 8 Rdl. til hver, samt endvidere til Procurator Møller i Middelstakt for hans Møde under det efter Overrettens Kjendelse optagne Forhør 2 Rdl.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 32—33.

Den 7de November.

1862.

Anden ordinaire Sessjon.

Torsdagen den 23de October.

Nr. 290.

Advocat Liebe

contra

Rasmus Jensen, Niels Nielsen og dennes Hustru Ane Kirstine
Torgensdatter (see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Efterat der den 19de April d. A. ved Slagelse Kjøbstads Exraret var bleven afsagt Dom i en mod Arrestanten Rasmus Jensen for Tyveri anlagt Sag, hvorved han idømtes 6 Aars Forbedringshuusarbeide, er der fremdeles, i Henhold til en af Arrestanten afgiven yderligere Tilstaaelse og Forklaring, anlagt Sag ved bemeldte Ret mod de Tiltalte Niels Nielsen og Hustru Ane Kirstine Torgensdatter for Hæleri med Hensyn til det af Arrestanten begaaede Tyveri, og ved bemeldte Retts Dom af 22de Mai d. A. blev Tiltalte Nielsen frifunden for videre Tiltale, medens Tiltalte Torgensdatter for Hæleri idømtes Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt paalagdes en Erstatning til Bestjaalne af 1 Rdl. 1 Mk. 8 Sk.

Ved allerhøieste Bevilling af 16de Juni d. A. er det tilladt, at disse 2de Sager maae sammenbrages og under Eet behandles og paatjendes af nærværende Ret.

Hvad nu først angaaer Arrestanten, da er det ved egen med det isvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han Ratten mellem den 31te Marts og 1ste April d. A. har skaffet sig Udgang til Kjøbmand Joseph Fischers Huus i Slagelse ved at aabne et Kjælbervindue, hvorpaa en Rude var istykket og hvis Kroge ikke vare paahæstede, hvorefter han krøb ind i Kjælderen, og derfra begav sig gjennem en Dør, hvis Staa han skjød tilbage, over Gaarden til den bageste Boutik gjennem et Vindue, som han aabnede med Fingrene, da Stablerne ikke vare satte paa Krogene indvendig, saa at noget af Vinduesrammen stød udenfor Karmen, og tilvendte han sig der af Pengeskuffen en Deel rede Penge, som han

har angivet til 14 Rdl. 2 Mk. 8 Sk., foruden endeel, til noget over 15 Rdl. vurdere, forskjellige Effecter, samt derhos paa Tilbageveien gjennem Kjelderen 8 Flaſter Viin. For dette Lyveri, der er udøvet i et beboet Sted ved Nattetide, maa det billiges, at Arrestanten, der er født i Aaret 1835 og ei forhen tiltalt eller straffet, er anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 2det Membrum, og findes hans Straf passende fastsat til Minimum.

Tiltalte Niels Nielsen, der af Arrestanten er sigtet for at have modtaget en Deel af de sjaaalne Penge og Effecter, efterat Arrestanten havde fortalt ham, hvorledes han var kommen i Besiddelse af samme, har imidlertid stadigen benægtet Saadant, og imod hans Benægtelse er der ikke fremkommet tilstrækkeligt Beviis, saa at denne Tiltalte ved Underretten med Fjõe er frifunden, dog kun for Actors videre Tiltale.

Tiltalte Ane Kirsiine Jørgensdatter har derimod vedgaaet, at hun, uagtet hun havde Mistanke om Arrestantens ulovlige Besiddelse, har modtaget Størstedelen af den sjaaalne Viin, som hun har ført sig til Nytte paa 3 Flaſter nær, som ere komne tilstede, ligesom hun ogsaa ved Klausagningsforretningen har søgt at lægge Dølgemaal paa Kosterne. Det maa derfor billiges, at hun, der er faugt over criminel Lovvald og ei forhen findes straffet, er anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 22, og findes Straffen passende bestemt til 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød.

De indankede Domme, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger ligeledes gives Medhold, ville derfor blive at stadfæste".

Nr. 274.

Statsraad Salicath
contra

Lars Nielsen, ogsaa kaldet **Lars Nielsen Lykkese** (Defensør Liebe),
der tiltales for Losgænger.

Brahetrolleborg Virks Politirets Dom af 12te Mai 1862: „Lars Nielsen, ogsaa kaldet Lars Nielsen Lykkese eller Lars Lykkese, bor henfættes til Arbeide i Odense Tvangsanstalt i 60 Dage og betale alle af Sagen og Dommens Execution flydende Omkostninger. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te August 1862: „Tiltalte Lars Nielsen, ogsaa kaldet Lars Nielsen Lykkese, bor for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han udreder Sagens Omkostninger, derunder i Salair til Procuratorerne Hindenburg og Heckſcher for Overretten, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Forfaavidt den indankede Dom har taget under Paafjendelse, hvorvidt Tiltalte har gjort sig skyldig til Straf for uden Politiets Tilladelse at have med Samtykke af Gaardmand Rasmus Rasmussen i Grønderup, hos hvem han var sat paa Dmgang, taget Arbeide hos Smeden i denne By, vil der for Høiesteret ikke kunne tages Hensyn til dette Forhold, da det ikke har været Gjenstand for Afgjørelse ved Underretten. Tovrigt vil den indankede Dom i Henshold til det i samme Anførte og med Bemærkning, at Overtrædelse af det Paalæg, der blev givet Tiltalte af Politimesteren den 11te Mai sidstleden, saameget mindre findes at burde paadrage Tiltalte Straf for Løsgænger, som der med Hensyn til samme ikke er forholdt paa den i Loven af 3die Marts 1860 § 2 foreskrevne Maade, blive at stadfæste, saaledes at de Omkostninger, der have været en Folge af Tiltaltes Arrest fra den 16de August sidstleden, da Sagen blev indstævnet til Høiesteret, findes at burde tilsvares af det Offentlige, der ligeledes vil have at udrede Salariene her for Retten.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bor ved Magt at stande, saaledes at de af Tiltaltes Arrest efter den 16de August d. A. flydende Omkostninger tilsvares af det Offentlige. Etatsraad Salicath og Advocat Liebe tillægges i Salarium for Høiesteret hver 10 Rdl., der ligeledes udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hebdet: „Under 1ste Mai d. A. blev der til Bræhetrolleborg Birks Politiprotocol givet Tiltalte Lars Nielsen, ogsaa kaldet Lars Nielsen Lykkesen eller Lars Lykkesen, der under vedkommende Fattigvæsen's Forsorgelse var sat paa Dmgang i Sognet, Tilhold om ikke uden Politimesterens specielle Tilladelse at forlade det Sted, hvor han efter Dmgangstouren af Sognefogden bliver sat paa Dmgang, og derhos betydet ham, at han i Overtrædelsestilfælde vilde blive straffet som Løsgænger.

Under sit Ophold paa Dmgangstouren hos Gaardmand Rasmus Rasmussen i Grønderup har han derefter, med Tilladelse af denne Mand, der intet Arbeide havde til ham, begivet sig i Arbeide hos Smeden i Grønderup, hvor han stadig arbejdede indtil den 11te Mai, da han med Smedens Minde begav sig til Politimesteren for at begjære dennes Tilladelse til at tage Arbeide ved Jernbanen. Denne Tilladelse fik Tiltalte, men han fik tillige det mundtlige Paalæg af Politimesteren, strax at gaae tilbage til Grønderup og ikke gaae derfra, før han

med det Samme begav sig paa Veien til Jernbanen. Dette sidste Paalæg har Tiltalte ikke efterkommet, hvorimod han samme Dags Aften er antruffen i beffjænket Tilstand i Gjørup, men han har paastaet, at det var hans Agt at efterkomme det, naar han først havde hentet et Par ham tilhørende Strømper, som beroede hos hans Broder. Dette Opgivende kan efter Omstændighederne ikke forkastes, og da det ikke kan betragtes som nogen Overtrædelse, i alt Fald ikke som nogen strafbar Overtrædelse, af det Tiltalte givne Polititilhold, at han med Gaardmand Nasmus Rasmussens Samtykke, hos hvem intet Arbeide fandtes, har taget Arbeide hos Smeden, vil Tiltalte, der ved Brabrokkelborg Birks Politirets Dom af 12te Mai sidstleden er for Løsgængeri anseet med 60 Dages Arbeide i Odense Tvangsarbeidsanstalt, blive at tillægge Fribudelse i Sagen, dog at han udreder dennes Omkostninger".

Nr. 229.

Statsraad Salicath

contra

August Julius Georg Holm (Defensor Liebe),

der tiltales for Løsgænger.

Criminal- og Politiretens Dom af 14de Juni 1862: „Tiltalte August Julius Georg Holm bør straffes med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsenes Tvangsarbeidsanstalt i 180 Dage samt tilsvare denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Udsærd efter Loven".

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Criminal- og Politiretens Dom bør ved Magt at stånde. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Tiltalte August Julius Georg Holm, der er født den 8de September 1820 og senest ved Korsørs Politirets Dom af 27de April f. A. for Løsgænger og Vekteri anset efter Lov af 3die Marts 1860 §§ 1, 3 og 5 med Fængsel paa Band og Brød i 6 Uge 5 Dage, under nærværende Sag ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med det isvrigt Oplyste er overbevist at have overtraadt et ham til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer den 28de Juni 1861 givet Tilhold, hvorved det betyndes ham, som da afleveredes til Fattigvæsenet, at han ved at forlade Sammes Forsorg, uden forud at have godtgjort løbligt Erhverv og erholdt Tilladelse, vilde paadrage sig Straf for Løsgænger, derved, at han forrige Sommer uden Tilladelse udeblev fra Ladegaarden, hvor han var ublagt, og

brev om, indtil han under nærværende Sag blev anholdt, saa vil han nu i Medfør af den citerede Lovs § 1 være at anses med Straf, der findes at kunne fastsættes til Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage, hvorhos han vil have at tilsvare denne Sags Omkostninger“.

Fredagen den 24de October.

Nr. 246.

Statsraad Salicath

contra

Søren Mikkelsen (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Bjerre Herreds Extrarets Dom af 4de Marts 1862: „Tiltalte, Fæstegaardmand Søren Mikkelsen af Sloubystov, bør hensættes til 3 Mars Forbedringshumsarbejde og betale alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Kammerraad Hansen, 6 Rdl., og til Defensor, Procurator Nielsen, 5 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Riborg Landsøverrets Dom af 2den Juni 1862: „Tiltalte Søren Mikkelsen bør hensættes i simpelt Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage. Saa indreder han og Actionens Omkostninger, og derunder i Salair til Actor og Defensor for Underretten, 5 Rdl. til den Første og 4 Rdl. til den Sidste, samt til Actor for Overretten, Justitsraad Beckmann, og til den sammesteds først beskikkede Defensor, Procurator Holms Dodsbo, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indaankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Fæstegaardmand Søren Mikkelsen for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Efter Sagens Oplysninger traf Gaardmandskenke Maren Andersdatters Søn Niels Nielsen og 10 andre Mænd, der førte med ham, den 19de September f. A. om Morgenen omtrent Kl. 7½ paa Landeveien udenfor Veile Tiltalte,

der traf med 2 Køer, og da Niels Nielsen i disse troede at gjenkjende 2 Køer, som hans Moder havde havt gaacnde løse i en Skovhave, hvor de navnlig endnu havde været den foregaaende Aften, holdt han stille, og efterat have forviklet sig om, at det var hans Moders Køer, som Tiltalte traf med, sagde han dette til Tiltalte, der imidlertid angav, at en ham ubekjendt Person havde leveret ham Køerne paa Veien og leiet ham for 2 Mk. til at trække dem til Weile, hvor der samme Dag var Marked. Efterat Niels Nielsen derpaa havde paalagt Tiltalte at trække Køerne til Markedet og anmodet en Karf, der allerede tidligere paa Veien var truffen sammen med Tiltalte og var vedbleven at følge ham, idet det forekom ham, at Køerne vare Maren Andersdatters, om at blive ved Tiltalte og passe paa ham, indtil Niels Nielsen kom tilstede, traf Tiltalte Køerne til Markedet, hvor han forlod dem, efter den sidsnævnte Karls Forklaring strax efterat han var ankommen paa Markedspladsen og der havde bundet Køerne ved en Pæl.

Tiltalte har under Forhørrerne vedholdende benægtet at have sjaalet de ommeldte Køer, og paastaet, at have paa Veien fra sit Hjem modtaget dem af en ubekjendt Person, der leiede ham til at trække dem til Markedet i Weile; men forøvrigt har hans Forklaring været i høi Grad tilbageholdende, vakkende og tildeels beviidlig usandsfærdig, ligesom der ogsaa under Sagen er fremkommet flere Data, der positivt tale imod ham. Der kan imidlertid ikke mod Tiltaltes Benægtelse ansees tilveiebragt noget fyldestgjørende Beviis for, at han selv har sjaalet Køerne; men da Maren Andersdatter har aflagt Tilhjemlingsed med Henyn til Køerne, hvis Værdi hun har ansat til mindst 100 Rdl., og ved Vidner har godtgjort sin Eiendomsret til dem, vil Tiltalte, der er født 1794 og ved et den 27de Februar 1854 for en Politiret indgaaet Forlig har forpligtet sig til at betale en Mulct af 48 Rdl. efter Forordningen af 26de Januar 1733 § 1 for at have borttaget nogle Bøge i en Skov, men som forøvrigt ikke har været tiltalt eller straffet, for sin uhjemelede Besiddelse af de ovennævnte 2 Køer, i Overeensstemmelse med Lovens 6—17—10 og 11 og Forordningen af 8de September 1841 § 6, være at ansee med Straf som for Hæleri efter Forordningen af 11te April 1840 § 22, jfr. Forordningen af 12te Juni 1816 § 7, og findes Straffen efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel paa sædvanlig Fængsel i 80 Dage. Tiltalte vil derhos have at udrede Actionens Omkostninger“.

 Nr. 242.

 Statsraad Salicath
 contra

Hans Andreasen eller Andersen og Peder Albrechtsen Jensen
 (Defensor Liche),

der tiltales for voldeligt Overfald paa en Vægter.

Criminal- og Politiretens Dom af 21de Juni 1862: „De Tiltalte, Tjenestekarl Hans Andreasen eller Andersen og Arbeidsmand Peder

Albrechtsen Jensen, bør straffes med Forbedringshumsarbejde hver i 1 Aar. Saa bør de og, Een for Begge og Begge for Een, betale i Erstatning til Vægter Frederik Jacobsen 22 Rdl. og til Kjøbenhavns Magistrats 3die Afdeling 10 Rdl. 84 Sk., samt tilsvare Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Larsen og Lindhard, 5 Rdl. til hver. De idømte Erstatninger at indredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden efter Bestemmelserne i Forordningen af 4de October 1833 § 17 og § 13, sammenholdt med § 9, findes at burde fastsættes til 18 Maaned.

Ihi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 18 Maaned. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Liebe for Højesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag, hvormunder de Tiltalte, Tjenestekarl Hans Andreasen eller Andersen og Arbeidsmand Peder Albrechtsen Jensen, tiltales for voldeligt Overfald paa en Vægter, ere begge Tiltalte ved egne med det ioveigt Oplyste stemmende Tilstaaelser overbeviste at have den 10de Marts d. A. om Morgenen Kl. 2, efter forudgaaet Aftale om at prygle Vægter Nr. 90 Frederik Jacobsen, paa hvem den forsvænte Tiltalte var vred, fordi denne ved en tidligere Leilighed havde foranlediget ham anholdt paa Grund af Gadenordener, i Forening overfaldet bemeldte Vægter uden nogen fra dennes Side dertil givne Foranledning, slaet ham omkuld og tilspøiet ham flere Slag med Hænderne og Spark.

Følge Erklæring fra Overkirurgen paa Almindelig Hospital, hvor Vægteren som følge af den ham tilspøiede Overlast samme Dag blev indlagt og forblev indtil den 30te samme Maaned, havde Vægteren en betydelig mørkeblaa Esvulst af begge Dienlaage paa høire Side, hvorved Nier var aldeles skjult, endvidere Esvulst og Blodudtrædning omkring nederste Deel af venstre Skinnebeen og Fodled, som forhindrede ham i at gaac, dog uden Vestadigelse af Knoklerne, men var, da han forlod Hospitalet, helbredet for den ham kibragte Læsion og for den delirium potatorium, der havde udbillet sig sammesteds, saa at det med temmelig Sikkerhed kunde siges, at hans Vestadigelse vilde være uden Følger for Fremtiden.

Som følge heraf og da de Tiltalte, saavel efter hvad de selv have erkjendt, som efter hvad der isvrigt er oplyst, skjøndt de ved den paagjældende Leilighed vare noget befkjæmbede, dog ikke vare i nogen Tilregnelighed udelukkende Tilstand, ville de, der ere fødte henholdsvis den 16de November 1829 og den 30te August 1835 og ikke fundne forhen straffede efter Dom, og til hvis senere af Jutet be-
 styrkede Tilbagefaldelse af deres engang afgivne Tilstaaelse der i Medfør af Danst Lovs 1—15—1 intet Hensyn vil kunne tages, være at ansee efter Forordningen af 4de October 1833 § 17, jfr. § 13, og findes Straffen efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde for hver iår i 1 Aar, hvorhos de Een for Vegge og Vegge for Een ville have at betale til Vægter Jacobsen i Erstatning for Næringstab 7 Rdl. og for Evie og Emerte 15 Rdl. samt til Kjøbenhavns Magistrats 3die Afdeling Omkostningerne ved hans Suur og Pleie i Almindelig Hospital i det ovennævnte Tidrum til Beløb 10 Rdl. 84 Sk., ligesom de endelig paa samme Maade ville have at tilsvare Actionens Omkostninger“.

Nr. 263.

 Justitsraad Buntzen
 contra

Conrad Rasmussen (Defensør Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Halsnæs og Frederiksbærks Birk's Extrarets Dom af 23de April 1862: „Tiltalte, Skovløber Conrad Rasmussen, bor henfætted i Fængsel paa Band og Brod i 3 Gange 5 Dage. Saa bør han og udrede alle af Actionen flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor og Defensør, Procuratorerne Smith og Wodschou, respective 5 og 4 Rdl. Tiltalte Hans Nielsen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29de Juli 1862: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Tiltalte, Skovløber Conrad Rasmussen, bestemmes til Fængsel paa Band og Brod i 2 Gange 5 Dage og at Tiltalte, Gaardmand Hans Nielsen, in solidum med Forstnævnte deeltager i Udredelsen af Actionens Omkostninger. Paa samme Maade betale de Tiltalte Salair til Actor og Defensør for Dverretten, Secretair, Procurator Schouberg og Cancelliraad, Procurator Nyholm, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Hoiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Conrad Rasmussens Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium

til Justitsraad Bungen og Advocat Liebe for Høiestret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Halsnæs og Frederiksbærks Birk's Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Skovløber Conrad Rasmussen, actioneret for Tyveri og Tiltalte, Gaardmand Hans Nielsen, for Hæleri.

Ved egen Tilstaaelse, der stemmer med hvad der isvrigt er oplyst under Sagen, er Conrad Rasmussen overbevist at have den 28de Februar d. A. om Aftenen, forinden han forlod Bunderød Skov, hvor han havde været beskæftiget med Skovning, sat sig i Besiddelse af 2 til 28 Sk. vurdere, Forstvæsenet tilhørende Bøge Faonespykker, i den Hensigt at give dem til Medtiltalte Hans Nielsen, hos hvem han paa den Tid havde Ophold, og hvem han ogsaa derefter bragte Brændet.

For dette Tyveri, jfr. Lovens 6—17—26 og Forordningen af 18de April 1781 § 40, er Tiltalte, der er 51 Aar gammel og ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, ved Birketingsdommen rettelig anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, men skjønnes Straffen, der er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, efter Omstændighederne at kunne sættes til lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage.

Ved Birketingsdommen ere Actionens Omkostninger paalagte Tiltalte Conrad Rasmussen, men findes de at burde udredes af begge de Tiltalte in solidum“.

Nr. 280.

Advocat Liebe

contra

1) **Christen Pedersen**, 2) **Christian Mathiesen** og 3) **Lovise Søndergaard** (Defensor Bungen),

der tiltales, Nr. 1 for Røveri og Høer, Nr. 2 for Røveri og Nr. 3 for Medvirkning for Røveri og for Tyveri.

Vordingborg nordre Birk's Extrarets Dom af 7de April 1862: „De Tiltalte Christen Pedersen, Christian Mathiesen og Lovise Søndergaard bør hensesættes til Arbejde i Forbedringshuset, den Første i 5, den Anden i 4 og den Tredie i 2 Aar og, Een for Alle og Alle for Een, udrede alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, hvoriblandt i Salair til Actor, Procurator Ringberg, 5, og Defensor, Procurator Hjort, 4 Rdl., samt i Erstatning til Provisor Maaloe 15 Rdl. I Erstatning til Medtiltalte Mathiesen betaler Tiltalte Søndergaard 4 Rdl. At efterkommes, forsaavidt den idømte Erstatning angaaer, inden 15 Dage

after denne Doms lovlige Forkyndelse, og forovrigt under Adfærd efter Loven^a.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de Juli 1862: „Arrestanten Christen Pedersen og de Tiltalte Christian Mathiesen og Lovise Søndergaard bør hensættes til Forbedringshuusarbejde, Forstnævnte i 5 Aar, Mathiesen i 4 Aar og Søndergaard i 8 Maaned. I Henseende til Actionens Omkostninger og den idømte Erstatning bør Virketingsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Proveprocurator Westrup og Procurator Alberti, udrede Arrestanten og de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, 8 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven^a.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Justitsraad Bunzen for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Bordingborg nordre Virks Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Christen Pedersen for Røveri og Hoer, Tiltalte Husemand Christian Mathiesen for Røveri og Tiltalte Lovise Søndergaard for Medvirking ved Røveri samt for Tyveri.

Ved de Tiltaltes egen Tilstaaelse, der bekræftes ved de isvrigt oplyste Omstændigheder, er det godtgjort, at de, som det maa antages nærmest efter Ankiistelse af Tiltalte Mathiesen, i Forening have truffet Afstale om, at Tiltalte Søndergaard skulde opfordre Provisor Maaløe fra Præsto, der forhen havde havt legemlig Omgang med hende, til at komme til hende i samme Diemed om Aftenen, og at de Andre da skulde træde frem og aftvinge ham Penge. Denne Plan blev ogsaa udført saaledes, at Søndergaard, da Maaløe efter hendes Opfordring kom om Aftenen og af hende gennem Vinduet var bleven lukket ind paa hendes Bopæl, anmodede ham om at tage sine Klæder af og lægge sig i Sengen, og, da han efterat have afdraget sin Frakke og sine Veentklæder havde gjort dette, kom de tvende andre Tiltalte ind i Kammeret, og idet Arrestanten Pedersen udfærdigede Maaløe Søndergaard og Maaløe, bemægtigede de sig de af Maaløes Klæder, som han havde lagt fra sig, men igjen havde grebet, da de traadte ind, og stødte ham ud af Huset. Da han derefter bankede paa Vinduet

og bad om sine Klæder, affordrede de ham først 100 Rdl., senere 50 Rdl., og da han vægrede sig ved at betale dem, truede Tiltalte Mathiesen med at hente Bøsse og Sabel, hvilket dog ikke skete, hvorimod han hentede en Hundepidst, med hvilken Arrestanten Pedersen libragte Maaløse flere Slag, der efterlod Strimer paa hans Ryg, men ikke have forvoldt ham nogen Skade. Efter nogen videre Forhandling enedes de om, at Maaløse skulde erlægge 15 Rdl., for hvilke han, der ikke havde Penge hos sig, maatte sætte sit Uhr i Pant, men som han, efterat Tiltalte Søndergaard havde bragt ham et af Arrestanten Pedersen skrevet Brev, hvori der trueedes med Anmelbelse af det Paaførende for hans Principal, to Dage efter gik ud til Arrestanten Pedersen og betalte, hvorefter han erholdt Uhret tilbage. Pengene, som Arrestanten Pedersen behøvede, uden at Tiltalte Mathiesen, der efter Pedersens Forklaring havde betinget sig, og efter sin egen Forklaring i alt Fald havde faaet Tilfagn om Halvdelen deraf, erholdt nogen Andeel deri, har Maaløse paaastaet sig erstattede, hvorimod han iøvrigt har frafaldet Krav paa Erstatning.

Foruden dette saalebes af de Tiltalte i Forening udsøvede Forhold er Arrestanten Pedersen, der er gift Mand, ved egen Tilstaaelse og øvrige fremkomne Oplysninger overbevist om at have bedrevet Hoer med Tiltalte Søndergaard, og denne sidste Tiltalte paa samme Maade overbevist om at have frafjaalet Tiltalte Mathiesen omtrent 4 Pbd. Klude af Værbi 4 Rdl., som laae paa et Loft, til hvilket hun havde Afgang, og sammeklebs at have tilvendt sig en til 2 Mk. vurderet Sæk, der er kommen tilstede og ubleveret Mathiesen, som har frafaldet Erstatning for dens Afjavn, men har paaastaet sig 4 Rdl. tilkjent i Erstatning for Kludene.

Som Følge heraf vil Arrestanten Christen Pedersen, der er født 1824 og, foruden ifølge Krigsrets Dom af 6te Juli 1850 at være straffet med 75 Rottingsslag, Medsættelse i de Meniges 2den Klasse og 20 Dages strengt Fængsel paa Vand og Brød for at have unddraget sig Krigstjenesten i 14 Maaned, ved Kjøbenhavns Criminal- og Politirets Dom af 9de April 1853 har været dømt for Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 til 6 Gauge 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, nu være at ansee for Nøveri og Hoer efter samme Forordnings § 31, Membrum 1, jfr. §§ 37 og 79, og Lovens 6—13—24, jfr. Forordningen af 24de September 1824, med en Straf, der ved Underretskommun passende findes til Forbedringshuusarbejde i 5 Aar; og Tiltalte Christian Mathiesen, der er født 1821 og ikke forhen findes tiltalt eller straffet, for Nøveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 34, Membrum 1, jfr. § 37, med en Straf, der ligeledes passende findes fastsat til 4 Aars Forbedringshuusarbejde. Hvad angaaer Tiltalte Lovise Søndergaard, der er født 1834 og heller ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, da gaaer hendes Forklaring under et ifølge Overrettens Kendelse optaget Reasumptionsforhør — hvilken forsaavidt bestrykes ved de tvende andre Tiltaltes Forklaringer — ud paa, at det ikke under den mellem de Tiltalte truene Aftale blev omtalt, at der eventualiter skulde anvendes personlig Volds med Maaløse, hvorimod hun vil have tænkt sig, at Maaløse skulde afvinges Penge ved Trusel om, at hans Besøg hos hende vilde blive bekendt-

gjorte, og da der ikke findes tilstrækkelig Grund til at forkaste denne hendes Forklaring, og hun ikke har taget Deel i selve Anvendelsen af fysisk Vold mod Maaløe, vil hun ikke kunne dommes for Medvirkning til Røveri, men vil være at ansee, foruden for det hende overførte Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, for Deelagtighed i Pengeafpresning efter samme Forordnings § 77, jfr. §§ 33 og 37, og hendes Straf findes at kunne fastsættes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes. Da Underrettsdommen, der har anset hende med samme Arbejde i 2 Aar, for samtlige Tiltaltes Bedkommende har brugt den urigtige Terminologi „hensættes til Arbejde i Forbedringshuset“, vil der i Henseende til Straffen i det Hele være at give en ny Conclusion, hvorimod Dommen med Hensyn til Actionens Omkostninger, berunder de Sagsøverne ved Underretten tillagte Salsarer, og den idømte Erstatning vil være at stadfæste“.

Tirsdagen den 28de October.

Nr. 43. Høiesteretsadvocat **Liebe** som Mandatarius for Kammerherre **G. Skeel** til Dronninglund paa egne og Hustruens, Fru **Ch. Adelaide Skeels** Begue, og for Sidstnævntes Son, Stamhuusbesidder **Sophus Skeel** til Birkelse

contra

Indenrigsministeren paa Statskassens Begue (den constituerede Kammeradvocat, Conferentsraad Bledhingberg), angaaende Tilbagebetaling af den i Anledning af Kammerherreinde **G. A. Skeels** Tiltrædelse af Stamhuset Birkelse i 1849 erlagte Halvprocentafgift.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de August 1861: „Indstævnte, Indenrigsministeren paa Statskassens Begue, bor for Tiltale af Citanten, Høiesteretsadvocat Liebe som Mandatarius for **G. Skeel** til Dronninglund paa egne og Hustruens, Charlotte Adelaide Skeels Begue, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, imod hvilke intet Væsentligt findes at erindre, og hvortil endnu føies, at Kammerherreinde Skeel, medens hun som Enke besad Stamhuset, ifølge Cessionsbrevet af 27de October 1696 Art. 6 og den testamentariske Disposition af 4de September 1834 ganske havde den samme Naadighed over Stamhuset, som enhver anden Besidder, bliver Dommen at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret ville være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Hoiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl.

Den indanfede Doms Præmisser lyde saaledes: „3 Crectionsbrevet for Stamhuset Birkelse af 27de October 1696 sammes 6te Post hedder det, efterat en særlig Forfæst er givet med Hensyn til Erectors nærmeste Arvinges Hustru, saaledes: „Elsers maa Stamhusets Besiddere forunde sin Hustru det alene ubi hendes Enkeskæde efter hans Død at eie og besidde“. Af denne Bestemmelse blev der gjort Anvendelse i et under 4de September 1834 af den daværende Besidder af Stamhuset, Kammerjunker og Premierlieutenant, senere Kammerherre og Capitain, Jørgen Erik Frederik Skeel, og Hustru Charlotte Adelaide Skeel, oprettet Testament, forsaavidt det nemlig her, efterat Ægtefællerne først for det Tilfælde, at de ingen Livsarvingerne maatte efterlade, gjensidigen havde indsat hinanden til Arving af deres fælles Bo, „dog berunder ikke indbefattet det, der udgjør en incorporerende Deel af Stamhuset Birkelse“, hedder saaledes: „Endvidere bestemmes herved, at saafremt jeg, J. E. F. Skeel, først dør, min bemeldte Kone skal, uden Hensyn til om jeg maatte efterlade mig Livsarvinger, være berettiget til at tiltræde, og i hendes Enkestand, saalænge hun lever, at besidde Stamhuset Birkelse, og nyde dets Indtægter, i Overeensstemmelse med Erectionen for Stamhuset“.

J Henhold hertil gif Besiddelsen af Stamhuset, efterat Kammerherre Skeel i December 1849 var afgaaet ved Døden, over til hans Enke, ovennævnte Kammerherreinde Charlotte Adelaide Skeel, som derpaa i Aaret 1852, i Anledning af en Revisions-Udsættelse ved vedkommende Regnskab, der gif ud paa at erholde Oplysning om Grunden til at $\frac{1}{2}$ pCt. Afgiften efter Forordningen af 8de Februar 1810 § 2, e, ikke fandtes beregnet i Anledning af, som det hedder, „at Stamhuset Birkelse ved Kammerherre Skeels Død den 22de December 1849 er tilfaldet Enken, Fru Kammerherreinde Skeel,“ blev afkrævet bemeldte Afgift, hvilken hun imidlertid vægrede sig ved at erlægge, fordi hun, som det hedder i hendes Skrivelse af 14de December 1852, „ikke kan ansee sig for ny Besidder, men kun fortsætter sin afdøde Mandes Besiddelsesret“; men da Finanzministeriet i Skrivelse af 2den April 1853 havde erklæret, at det, efter Correspondance med Justitsministeriet, maatte fastholde sin Anskuelse om hendes Forpligtelse til at erlægge Afgiften, blev denne ogsaa under 13de Juni s. A. af Kammerherreinde Skeel indbetalt med 1,712 Rdl. 19 Sk. ifølge den af hende gjorte Ansættelse af Stamhusets Værdi.

Da Kammerherreinde Skeel senere indgif ny Ægtefæst, blev Stamhuset den 1ste Januar 1858 i Henhold til den i Erectionsbrevet fastsatte Successionsorden tiltraadt af hendes og Kammerherre Skeels Søn, Sophus Skeel, der angav Stamhusets Værdi til Erlægelse af Afgiften efter Forordningen af 8de

Februar 1810 § 2, o til 600,000 Rdl., hvorefter Afgiften vilde udgjøre 3,000 Rdl.; men da han heri ansaae sig berettiget til at liquidere de af hans Moder den 13de Juni 1853 indbetalte 1,712 Rdl. 19 Sk., indbetalte han alene Afgift med 1,287 Rdl. 77 Sk.

Judenrigsministeriet vilde imidlertid ikke erkjende hans Berettigelse til denne Liquidation, og Ministeriet resolvoeyede derfor under Sde Juli 1859, at han inden 14 Dage havde at indbetale de ommeldte 1,712 Rdl. 19 Sk., da han i modsat Fald vilde blive sagsøgt til dette Beløbs dobbelte Betaling i Henhold til Forordningen Sde Februar 1810 § 9, og paa Grund af denne Resolution indbetalte Stamhusbesidderen den 30te Juli 1859 de liquiderede 1,712 Rdl. 19 Sk. til Statskassen, idet han dog ubestridelig reserverede sin Moders eller sin egen Ret til at erholde Beløbet tilskjendt af Statskassen.

Under nærværende Sag har nu Citanten, Høiesteradvocat Piebe som Mandatarins for E. Skeel til Dronninglund paa egne og Hustrues, ovennævnte, tidligere Enke-Kammerherreinde, Charlotte Abelaide Skeels Vegne, og for Sidstnævntes Son, den nuværende Besidder af Stamhuset Birkelse, ovennævnte Sophus Skeel, efter Stævning til Indenrigsministeren af 18de Februar f. A. paaستاet denne paa Statskassens Vegne tilpligiet at betale ham 1,712 Rdl. 19 Sk. med Rentur — saaledes som Paastanden under den senere Procedure er forandret — 4 pCt. aartlig fra den 30te Juli 1859 til Stævningens Dato, og 5 pCt. fra sidstnævnte Dato til Betaling steer, samt Processens Omkostninger skadesløst.

Foraaavidt det indskævnte Ministerium ved at meddele den constituerede Kammeradvocat Ordre til at møde for det, har tilskjendegivet, at det ikke for sit Vedkommende har Noget at erindre imod, at det i Henhold til Grundlovens § 77 undergives Paa skjendelse ved Retten, om det paa gjældende Spørgsmaal i Realiteten egner sig til Afgjørelse ved Domstolene, bemærkes, at Domstolenes Competence efter Grundlovens § 77 ikke er afhængig af nogen administrativ Autoritets Samtykke, og Ministeriets ovennævnte Tilskjendegivelse kan derfor ikke tillægges nogen Betydning.

Da der nu ingen Anledning findes til, som af Kammeradvocaten formeent, ex officio at afvise Sagen, idet dennes Gjenstand ikke, som Kammeradvocaten har villet gjøre gjældende, kan siges at angaae nogen Skatteberegning eller Skatteansættelse, men derimod selve Skattepligten, idet Spørgsmaalet gaaer ud paa, om de i Lovgivningen fastsatte Betingelser for en Skattepligt i et givet Tilfælde have været tilstede, eller ikke, hvilket Spørgsmaal selvsølgelig maa henhøre under Domstolenes Afgjørelse, ligesom der heller ikke, efter at Parterne under den senere Procedure maae antages at være blevne enige om, at det alene er Spørgsmaalet om, hvorvidt Afgiften efter Forordningen af 8de Februar 1810 § 2, o retteligen er afkrævet Kammerherreinde Skeel paa Grund af hendes Besiddelse af Stamhuset, der foreligger til Afgjørelse under Sagen, kan siges at finde nogen ulovlig Cumulation af Søgemaal Sted, idet nemlig herestier den nuværende Besidders, Sophus Skeels tidligere Deeltagelse i Søgmaalet maa anses for at være uden Betydning eller bortfalden, — vil Sagens Realitet, under hvilken

Kammeradvocaten proeederer til Frifindelse for Ministeriet med Tilfjendelse af Sagens Omkostninger stadesløst, være at paafjende.

Naar nu Titanten har formeent, at Kammerherreinde Skeels Besiddelse af Stamhuset ikke kunde betragtes som en ny Besiddelse, men alene som en Fortsættelse af hendes Mand's tidligere Besiddelse, kan der ikke heri gives ham Medhold, da Kammerherreinde Skeels Besiddelsesret — der maatte anses som en selvstændig, hende alene og ikke tillige paa nogen Andens, navnlig ikke den nærmeste Arve-Succesors Vegne, tilkommende usufructuarist Ret — støttede sig paa en særegen Adkomst, nemlig den af hendes Mand i Kraft af Bestemmelsen i Erectionsbrevets 6te Post trujne Disposition i Testamentet af 4de September 1834, og ligesaa lidet kunne Reglerne for Hensiddens i uskiftet Bo her finde nogen Anvendelse, da selve Stamhuset ikke har udgjort nogen Deel af det jælles Bo — hvilket ogsaa udtrykkeligt er udtalt af Ægtefællerne selv i det ovennævnte Testament — om endog de oppekaarne Indtægter af Stamhuset ere indgaaede i Fællesboet.

Heller ikke skjønes den Omstændighed, at Kammerherreinde Skeels Besiddelse af Stamhuset ifølge Bestemmelserne i Erectionsbrevet og Dispositionen af 1834 maatte ophøre i Tilfælde af hendes Indtrædelse i nyt Ægtefælskab, at kunne medføre, at der ikke burde erlægges $\frac{1}{2}$ pCt. Afgift i Anledning af hendes Tiltrædelse af Stamhuset, selv om det antages, at Forordningen af 8de Februar 1820 § 2, o ikke sigter til temporaire Besiddelsesrettigheder; thi hendes Besiddelse findes ikke med Høie af den nævnte Grund at kunne betragtes som temporair, men maa meget mere anses som en livsvarig Besiddelse, der kunde ophøre under en ophævende Betingelse, hvilken tilmed var afhængig af Besidderiendens Vilkaarlighed.

Det skjønes saaledes ikke rettere, end at Kammerherreinde Skeels Tiltrædelse af Stamhuset maa betragtes som en saadan „ny Besidders Tiltrædelse“, som den citerede Bestemmelse omhandler, og, da $\frac{1}{2}$ pCt. Afgiften altsaa maa betragtes som retteligen afkrævet hende, vil Indstævnte, Indenrigsministeren paa Statskassens Vegne, være at frifinde for Tiltale af Høiesteretsadvocat Liebe som Mandatarius for E. Skeel til Dronninglund paa egne og Hustruens, Charlotte Abelaide Skeels Vegne, hvorhos Processens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve.

Det stemplede Papir er under Sagen rigtigheden forbrugt“.

Onsdagen den 29de October.

Nr. 247.

Advocat Brock
contra

Otto Frederik Henningsen (Defensor Heinrichsen),
der tiltales for bedrag liget Forhold.

Antvorskov Birks Extrarets Dom af 19de Marts 1862: „Tiltalte, forhenværende Teglværksbestyrer Otto Frederik Henningsen af Slagelse,

bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa bor han i Erstatning til Tægtermester, Godsøier Vech til Valdbyygaard, betale 298 Rdl. 2 Mk. $3\frac{1}{2}$ Sk., samt udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Hartnack, 6 Rdl., og til Defensor, Procurator Juslesen, 5 Rdl. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udjærd efter Loven".

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8de Juli 1862: „Tiltalte, forhenværende Teglværksbestyrer Otto Frederik Henningsen af Slagelse, bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bor Birketingsdommen ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Proverprocuratorerne Sorrensen og Jacobsen, betaler Tiltalte 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udjærd efter Loven".

Højesterets Dom.

Ligesom Tiltaltes Anbringender om Grundene til, at han i sin Regnskabsprotocol deels ganske har udeladt flere af de foregaaede Handeler, deels har anført dem med mindre Qvanta end de virkelig solgte, i og for sig ere hoist usandsynlige, saaledes kunne de ei heller anses bestrøgne ved Sagens Oplysninger, der endog tildeels tale mod samme, hvorved navnlig bemærkes, at der ikke kan lægges Vægt paa, at Tægtermester Vech har indrømmet, at han enkelte Gange udenfor de sædvanlige maanedlige Opgjørelser kan have modtaget indkomne Penge af Tiltalte, medens han dog ved Siden deraf bestemt har nægtet, at disse Penge bleve holdte udenfor bemeldte Opgjørelser. Tiltalte maa derfor anses overbevist at have tilvendt sig de Beløb, der som Følge af hans ommeldte Fremgangsmaade ikke ere blevne førte Tægtermester Vech til Indtægt. For dette Forhold og for det ligeledes strafbare Forhold, hvori han i den indankede Dom rettelig er funden skyldig ved selv at have beholdt hvad han af Kjøberne oppebar for Teglværkets Fabrikata udover de af Eieren fastsatte Priser, vil han være at domme efter Forordningen af 11te April 1840 § 76, jfr. §§ 42 og 44, og Straffen at bestemme til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og da Underrettsdommen har samme Resultat og dens Bestemmelse om Erstatningen ligeledes bifaldes, vil den i disse Henseender være at stadfæste. Med Hensyn til Actionens Omkostninger billiges den indankede Dom.

Ihi kjendes for Ret:

I Henseende til den idømte Straf og Erstatning bor Birketingsdommen, og i Henseende til Actionens Om-

kostninger Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at staande. I Salarium til Advocaterne Brock og Heinrichsen for Høiesteret betaler Tilstalte 30 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hejber det: „Under nærværende, fra Antvorskov Birks Extraret hertil indankede Sag actioneres Tilstalte, forhenværende Teglværksbeslytter Otto Frederik Henningsen af Slagelse, for bedrageligt Forhold.

Efter hvad der under Sagen er oplyst, blev Tilstalte i Slutningen af Aaret 1858 af Cieren af Valdbysgaard, Tægtermester Bøch, antagen som Beslytter af dennes Teglværk, saaledes at han havde at forestaae Udsalget af Værkets Fabrikata og modtage den af Kjøberne erlagte Betaling, hvorhos han om samtlige stedsindvundne Salg skulde gjøre fornøden Ansørsel i en ham leveret Protocol, samt efter hver Maanedes Udgang aflægge Regnskab til Cieren og afgive til denne den Beholdning, hvormed han efter Protocollets Udvisende da sad inde.

Efterat Tilstalte den 1ste November f. A. var frattraadt sin Tjeneste, er det under den imod ham indlebede Undersøgelse oplyst, at han deels har fulgt og oppebaaret Betalingen for en stor Deel af Værkets Fabrikata uden at disse Handeler ere indførte i Protocollet, deels har adskillige Gange i Protocollet anført et mindre Quantum af Varer end det, der i Virkeligheden er blevet kjøbt og betalt, ligesom han endelig for en Deel Varer har afkrævet Kjøberne og af disse modtaget en højere Betaling end den, der var fastsat i en ham af Cieren meddeelt Priiskourant, medens han dog i Protocollet har anført de normerede Priser og selv beholdt det Overskydende.

Ved Underrettsdommen er Tilstalte anseet overbevist at have besvæget Cieren for samtlige de Beløb, som han saaledes efter sin egen Erkjendelse har oppebaaret uden derom at gjøre Ansørsel i Protocollet, samt derfor idømt Straf af Fængsel paa Baud og Brød i 4 Gange 5 Dage og tilpligtet at betale i Erstatning til Tægtermester Bøch et Beløb af 298 Rdl. 2 Mk. 3/4 Sk.

Forsaaavidt det nu er oplyst, at en Deel af de påsevede Handeler enten aldeles ikke ere anførte i Protocollet eller i alt Fald kun anførte med mindre Qvanta end de fulgte, har Tilstalte imidlertid under Sagen vedblivende påstaaet, at den Betaling, der i det Hele tilkom Cieren, dog ligesuldt skal være kommen denne tilgode. Tilstaltes Forklaring gaaer i saa Henseende ud paa, at Protocollet oftere i længere Tid — ja engang endog saa i 6 Uger — skal have været i Cierens Besiddelse, og at de Salg, der da fandt Sted, aldeles ikke ere bleve indførte i Protocollet, hvorimod de indkomne Penge strax bleve udbetalte til Cieren, der jævnlig indfandt sig paa Værket for at modtage samme.

Ved maa Tilstalte derhos ansees at have indbrunnet, at han har undladt at indføre adskillige Handeler, naaget han ved disses Afslutning ikke savnede Protocollet, men som Grund hertil har han angivet, at Cieren i saadanne Tilfælde ogsaa har indfundet sig hos ham og strax modtaget Betalingen, samt at

han da har anseet det ufornødent derom at gjøre nogen Ansørelse i Protocollen, hvori han alene har meent at burde indføre, hvad han endnu sad inde med ved hver Maanedes Ende, naar Regnskabsaflæggelsen fandt Sted, og herfra skal det efter Tiltaltes Foregivende ogsaa hidrøre, at der ved flere Handeler er i Protocollen noteret et mindre Quantum end det solgte, idet han, for at afrunde de Summer, han udenfor Protocollen betalte til Cieren, ofte kun har tillagt en Deel af Pengene for et solgt Quantum, og derpaa alene opført Restquantummet i Protocollen.

Rigtigheden af denne Forklaring er imidlertid i det Hele modsagt af Jægermester Bøch, der vel ikke har turdet benægte, at han enkelte Gange, dog kun for nogle faa Dage ad Gangen, kan have laant Protocollen fra Teglværket, samt at han ligeledes ved sin Nærværelse paa Værket kan have modtaget Penge af Tiltalte — hvilket dog kun skal være steet een eller høist to Gange, naar han i Maanedens Løb havde bragt i Erfaring, at Tiltalte sad inde med større Beholdninger —, men hvad Bøch saaledes har modtaget, er efter hans bestemte Udsigende atter blevet affortet i hvad Tiltalte ved den maanedlige Regnskabsaflæggelse ifølge Protocollen skulde tilsvare, saa at der ikke er kommet Bøch Mere eller Andet tilgode, end det der findes indført i Protocollen. Imod Tiltaltes Foregivende taler det ogsaa, at Jægermester Bøch, dersom han i Virkeligheden skulde have erholdt Betaling for Alt, hvad der er solgt uden at være noteret i Protocollen, maatte tidt og ofte med faa Dages Mellemrum, ja undertiden endog lige før den maanedlige Regnskabsaflæggelse, have indfundet sig paa Værket og modtaget Penge af Tiltalte, hvad der i sig er usandsynligt, ligesom der ei heller er Grund til at antage, at Jægermester Bøch, efter hvis Anordning der aarlig er bleven aflagt usigtige og omhyggelige Regnskaber over Teglværkets Indtægter og Udgifter, skulde have indladt sig paa en Fremgangsmaade, der maatte gjøre enhver Control med Tiltalte og enhver Regnskabsaflæggelse unyttig. Hertil kommer, at det saavel af Jægermester Bøch som af hans Afskaffter Schulz edelig er udsagt, at Tiltalte, da han kort efter sin Afstedigelse blev af Bøch affordret Forklaring om Sammenhængen med, at 2de Kjøbere ikke stode opførte i Protocollen, har for Bøch i Schulz's Ovrøvelse afgivet den udtrykkelige Erklæring, at han ikke havde solgt Varer fra Teglværket, uden at Salgene vare indførte i Protocollen, idet han foregav, at de Varer, som de nævnte 2 Kjøbere havde modtaget, stode opførte andetsieds i Protocollen som ubleverede til en anden Mand, hvilket imidlertid senere viste sig at være urigtigt, da denne Sidste selv havde brugt, hvad han havde modtaget. Endelig taler det imod Tiltalte, at han ved et inden vedkommende Forligelsescommission indgaaet Forlig selv har forpligtet sig til at betale Jægermester Bøch et Beløb af 43 Rdl. som tilkommende denne for nogle ikke i Protocollen indførte Salg.

Men uagtet alt Ansørelse skjønnes det dog ikke, at der er tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for Tiltaltes Skyld i den her ommeldte Henseende.

Imedens Jægermester Bøch, efter hvad ovenfor er bemærket, dog ikke har turdet benægte Muligheden af, at han nogle Gange har havt Teglværksprotocollen i sin Besiddelse, samt at han ved sin Nærværelse paa Værket har

modtaget Penge af Tiltalte, maa Tiltaltes Foregivende om, at deslige Udbetalinger have sundet Sted oftere end Bøch har villet indrømme, for en Deel ansees be-
 styrket ved den af Maffinbygger Miffelsens Hustru, som boede i Huus sammen
 med Tiltalte, under Sagen afgivne Forklaring, der gaaer ud paa, at hun vel
 kun 2 Gange selv har seet Tiltalte udbetale saadanne Penge, men at hun dog
 har hørt ham ikke saa sjældent omtale, at Bøch havde været hos ham og saat
 Penge. At de Pengesummer, Bøch saaledes modtog, kun ere givne forstudsvis
 og atter beregne til Afsortning i hvad Tiltalte ved Maanedens Ende efter
 Protocollen skulde tilsvare, kan vel efter det Ovenførte have en ikke ringe
 Grad af Formodning for sig, men paa den anden Side staaer dog Tiltaltes
 Foregivende om, at Udbetalingerne skete udenfor Protocollen og uden at staae i
 Forbindelse med den maanedlige Regnskabsaflæggelse, ikke aldeles ubestyrket, idet
 nemlig Gudsforvalteren paa Valbbygaard, Poulsen, har forklaret, at Hjøvdt han
 næsten altid var tilstede, naar Tiltalte aflagde sine maanedlige Regnskaber og
 ved denne Leilighed gennemgik Protocollen, kan han dog aldeles ikke erindre, at
 der da er fratrukket noget tidligere udbetalt Forstuds. Iøvrigt har Tiltalte
 benægtet saavel Jægermester Bøchs som Avlsforvalter Schulz's Forklaring om
 hvad der skal være passeret ved den ovenomtalte Leilighed, da han af Bøch blev
 affordret Oplysning om Sammenhængen med, at Protocollen manglede Tilførsel
 om nogle enkelte Sagg, og da Bøch saavel efter sin hele Stilling til Sagen, som
 da han har nedlagt Paastrand om Erstatning hos Tiltalte, ikke kan tillægges
 Troværdighed som Vidne, haves der forsaavidt kun Schulz's enestaaende For-
 klaring. Hvad endelig angaaer det imellem Bøch og Tiltalte indgaaede Forlig,
 hvorved denne har forbundet sig til at betale et Beløb af 43 Rdl., som skulde
 være erlagt af nogle ikke i Protocollen indførte Kjøbere, maa bemærkes, at den
 Erkjendelse fra Tiltaltes Side, som herfra ellers kunde have været udledet for,
 at han selv havde tilvendt sig det nævnte Beløb, taber en stor Deel af sin
 Betydning, naar henføres til, at Gudsforvalter Poulsen, der paa Bøchs Vegne
 mødte under Forligsforhandlingerne, har udsagt, at Tiltalte under disse vedblivende
 paaftod, at han ikke skyldte det paaflagede Beløb, hvilket ogsaa tildeels har viist
 sig at være Tilfældet, idet der for en af de paagjældende Kjøberes Vedkommende
 er beregnet ham et Beløb af 16 Rdl. for meget tillast, samt at Forliget for en
 Deel maa tilskrives Poulsens og Forligsmæglernes Beskræbelse, idet de søgte at
 formaae Tiltalte til at indgaae paa samme ved at afgive den Erklæring, som
 blev tilført Forligsprotocollen, at man ikke havde Tiltalte mistænkt for Bedrageri,
 og at den paaflagede Mislighed kun var fremkommen ved en Forglemmelse af
 Beløbets Indførelse i Regnskabsbogen.

Efter alt Anførte findes Tiltalte ikke, saaledes som i Underrettsdommen
 antaget, at kunne ansees overbevist om svigagtigen at have oppebaaret de om-
 handelede Beløb ved i dette Tiemed at unblade at tilføre dem i Protocollen, og
 Andet foreligger ikke til Underjøgelse i nærværende af Justitien anlagte Sagg,
 hvormer det navnlig maa blive uden Indflydelse, hvad der muligt under en
 privat Sagg maatte være at statuere med Hensyn til Tiltaltes Ansvar ligeoverfor

Jægermester Bøch til at tilsvare de oppebaarne Bøseb, som han ikke har beviist at have lagt fra sig.

Naar det dernæst er oplyst og af Tilstalte vedgaaet, at han i mange Tilfælde har afkrævet Kjøberne og af disse modtaget en høiere Betaling for solgte Teglværksvarer end den, som findes anført i Protocollen og beregnet Jægermester Bøch tilgode, har Tilstalte angivet, at der vel af Bøch var sat en bestemt Priis paa Værkets Fabrikata, men at han dog havde Bøchs Tilladelse til at tage mere end det saaledes Normerede, samt at beholde det Overskydende.

Ligesom det imidlertid i sig er utroligt, at en for hele Afsetningen fra Værket saa skadelig Fremgangsmaade skulde være sanctioneret af Cieren, saaledes har ogsaa denne saavel som Godsforvalter Poulsen bestemt modtaget Rigtigheden af Tilstaltes ommeldte Foregivende. Det maa derhos bemærkes, at dette Foregivende ogsaa først alene fremkom med Hensyn til en enkelt Sort Steen, om hvilke det da kun var oplyst, at Tilstalte deraf havde solgt endeel til høiere Priser end de af Jægermester Bøch bestemte, idet Tilstalte ved denne Leilighed afgav den udtryffelige Erkjendelse, at han med Hensyn til alle andre Teglværksvarer ikke havde nogen Tilladelse fra Cieren til at beholde hvad han kunde faae udover den fastsatte Priis, ligesom han forøvrigt benægtede at have taget saadan høiere Betaling for andre Varer. Først efterat det senere var blevet oplyst og af Tilstalte indrømmet, at han ved Salget af næsten alle Værkets Fabrikata havde tilvendt sig Fordeel, forandrede han sin Forklaring derhen, at der af Cieren skulde være givet ham en almindelig Tilladelse til paa den anførte Maade at lucrere ved foreskrevne Salg. Men til denne sidste Forklaring vil der under disse Omstændigheder efter Grundsætningerne i Lovens 1—15—1 ikke kunne tages Hensyn, og Tilstalte skjønnes derfor at være tilstrækkelig overbeviist om ulovligt at have tilvendt sig hvad han har modtaget i Betaling for Teglværksvarer udover den fastsatte Takt, hvilket Overfud han selvsølgelig ligesaa vel som den øvrige Deel af Betalingen burde have lagt fra sig til Jægermester Bøch, hvis Varer han solgte og paa hvis Vegne han modtog Betalingen derfor.

Med særdeles Hensyn til at den af Cieren selv fastsatte Priis er kommen denne tilgode, saa at der i alt Fald ikke directe kan siges at være tilføjet ham noget Tab, om end Tilstaltes Forhold indirecte kan have paaført Cieren et saadant ved den Afgang i Søgning, Værket derved kunde lide, skjønnes dette Forhold at have en mindre strafværdig Character, og navnlig ikke at burde belægges med den almindelige Straf for Bedrageri, hvorimod Straffen for Tilstalte, der er langt over criminel Lavald og ikke tidligere criminaliter tiltalt eller straffet, i Medfør af Forordningen af 11te April 1840 § 50 findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Fængsel paa Aand og Brød i 5 Dage.

Hvad angaar det Jægermester Bøch ved Underrettsdommen tilkendte Erstatningsbøseb af 298 Rdl. 2 Mk. 3⁴/₅ Sk., bemærkes, at herunder er indbefattet ikke blot hvad Tilstalte ulovlig har oppebaaret af Kjøberne udover den fastsatte Priis paa Varerne, men ogsaa hvad han efter Forudsætningen i kemelte Dom formenes at have tilvendt sig ved Salg, der i det Hele eller tildeels ikke findes anførte i Regnskabsprotocollen. Da imidlertid efter Sagens Udfald her for

Retten Bestemmelsen om den sidstnævnte Deel af Erstatningen maa bortfalde, medens en særskilt Beregning af den første Deel vilde udkræve enbeel nærmere Undersøgelser og Oplysninger, efter hvis Erhvervelse Justitsfogdens Afgjørelse ikke findes at burde afsættes, vil Intet om Erstatningen være at bestemme under Sagen, hvorimod det maa være overladt Fægtermester Bedch ved privat Søgemaal at gjøre saadant Krav gjældenbe.

Efter alt Ansørte vil Underrettsdommen saavel med Hensyn til Straffen som til Erstatningen være at forandre, medens den i Henseende til Udrettelsen af Actionens Omkostninger, berunder de Underrettsfogderne tilsendte Salairer, der rettelig ere paalagte Tiltalte, vil være at stadfæste“.

Nr. 271.

Advocat Brock

contra

Emilie Marie Nielsen eller Larsen (Defensør Heinrichsen),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 19de Juli 1862: „Tiltalte Emilie Marie Nielsen eller Larsen bør straffes med Forbedringshushandsarbejde i eet Aar samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensør, Procuratorerne Lindhard og Bang, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og med Bemærkning, at det i Dommen sidstberorte Tyveri henhører under Slutningen af den citerede Anordnings 8de §, jfr. § 1, vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Heinrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Tiltalte Emilie Marie Nielsen eller Larsen, der er født den 1ste September 1846, og senest ved denne Rets Dom af 29de Januar f. A. ansæet efter Forordningen af 11te April 1840 § 27, jfr. § 26, med Niis, fordeelte paa 2 Dage, 25 Slag hver Dag, og som under nærværende Sag tiltales for Tyveri, er ved egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbevist deels at have den 10de Mai f. A. i det af Prinds Frederik af Hessen-Cassel, der er en Søn af den nu regjerende Konges Fæster, Landgrevinde Louise Charlotte, beboede Palais paa Hjørnet af Norgesgade

og Frederiksgade her i Staden i et af hans Gemalindes Bævesser fraafrastjaalet Eidsnævnte 3 Guldbaale af Værbi ialt 120 Rdl., deels at have den 26de April d. A. begivet sig ind sammesteds for at forsøbe Tyveri, uden dog at have fundet Leilighed til at tilvende sig Noget, og deels at have den 30te April d. A. i et Bærelse i Mesaninetagen sammesteds, der benyttet af Hofdame, Frøken Steilber, fraafrastjaalet denne en Gulbring og et emaillet Hjerter, tilsammen af Værbi 30 Rdl.

Som Følge heraf, og da den i § 8 i Forordningen af 11te April 1840 fastsatte qualificerede Straf ikke skjøntes at kunne blive anvendelig paa det sidst-anførte Tyveri, hvorved Gjenstaade af ikke betydelig Værbi ere bortstjaalene fra et Bærelse, som blev afbenyttet af bemeldte Hofdame, vil Tiltalte nu være at ansee efter samme Forordnings § 27, sidste Membrum, samt § 1, jfr. § 80, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, hvorhos hun vil have at tilsvare Actionens Omkostninger“.

Torsdagen den 30te October.

Nr. 209.

Advocat Broch

contra

Claudius Madsen (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Overtrædelse af Placaterne af 24de Januar 1806 og 12te September 1823.

Middelfart Kjøbstads Politirets Dom af 18de Febr. 1862: „Tiltalte, Redacturen af Middelfart Avis, Claudius Madsen, Lieutenant af Infanteriets Krigsreserve, bor erlægge en Mulet af 100 Rdl. til lige Deling mellem Middelfart Kjøbstads Fattigkæsse og samme Kjøbstads Politikæsse. Det Idømte at udrede inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udseend efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de April 1862: „Den i nærværende Sag ved Underretten brugte Behandling og affagte Dom bor ufeilagtig at være, og Sagen fra Underretten være afviiist. Proceprocurator Jacobsen og Procurator Alberti for Overretten tillægges i Salarium hver 5 Rdl., der udredes af det Offentlige“.

Høiesterets Dom.

Da der ikke i Sagen foreligge tilstrækkelige Oplysninger for at afgjøre det Spørgsmaal, om Tiltalte henhører under civil eller militair Jurisdiction, kjendes for Ret:

Denne Sag bør paany indstævnes for Høiesteret, efterat den Beskikkelse, der i sin Tid maatte være meddeelt

Tiltalte som Officeer i Krigsreserven, er bragt tilveie, og Ophæning erhvervet om det Forhold, hvori han nu staaer til Militaaretaten, navnlig om han er permitteret og om han oppebærer Gage eller andre Emolumenter.

Nr. 286.

Advocat Heinrichsen
contra

Adolph Ferdinand Emilius Johansen (Defensor Brock),
der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Amts søndre Virks Eyrarets Dom af 24de Juli 1862: „Arrestanten Adolph Ferdinand Emilius Johansen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar. Han udreder derhos samtlige af Actionen skyldende Omkostninger, og derunder Salair til Actor, Procurator Eltong, 5 Rdl., og til Defensor, Procecurator Møller, 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2den Septbr. 1862: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Procuratorerne Ibsen og Maag for Overretten betaler Arrestanten Adolph Ferdinand Emilius Johansen 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Adolph Ferdinand Emilius Johansen, der er født den 16de December 1836 og tidligere er anset ifølge Kjøbenhavns Criminal- og Politirets Dom af 24de Januar 1857 for 1ste Gang begaaet Tyveri med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød og ifølge Kjøbenhavns Amts søndre Birketings Dom af 17de Februar 1859 for samme Forbrydelse 2den Gang begaaet med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar — hvilken Straf dog ved allerhøieste Resolution af 25de Marts s. A. formildedes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage — under nærværende, fra sidstnævnte Ret hertil indankede Sag ved egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder er overbeviist paany at have gjort sig skyldig i

Lyveri, idet han en Aften midt i Juni Maaned d. A. fra et ikke aflaaet Skarlekammer i Frederiksberg Byes Smallegade har sat sig i Besiddelse af en Stortrøie og et Par Stø, tilhørende Tjenestefarl Anders Andersen og tilsammen vurderede til 7 Mk., maa det bifalbes, at han ved den indankede Dom er anseet overeensstemmende med Forordningen af 11te April 1840 § 15, jfr. § 82, og da Straffen passende findes bestemt til Minimum, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes gives Medhold, være at stadfæste“.

Nr. 288.

Advocat Heinrichsen
contra

Peter Christian Gjæssel (Defensor Brock),

der tiltales for Væleri og Løsgænger.

Criminal- og Politirettens Dom af 19de August 1862: „Tiltalte Peter Christian Gjæssel bør straffes med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsens Evangsarbeidsanstalt i 180 Dage samt tilsvare denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Tiltalte Peter Christian Gjæssel, der er langt over criminel Pavalber, og senest ved Storeheddinge Kjøbstads Politirets Dom af 22de April dette Aar er anseet efter Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Væleri § 1, jfr. § 5, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved egen Tilstaaelse er overbevist at have streift arbejdsløs omkring i Landet i et Tidrum af omtrent 8 Dage og ernæret sig ved Væleri, samt derhos har overtraadt et ham til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer, som hjemsendes, den 7de Mai 1860 under sædvanlig Straffetruffel givet Tilhold om siebtikkelig at melde sig ved bemeldte Protocol, naar han maatte indfinde sig her i Staden, idet han, uden at efterkomme dette Paalæg, har opholdt sig paa Stadens Grund i 2 Dage, saa vil han nu være at dømmes efter de foranførte Lovbestemmelser, og findes Straffen at kunne bestemmes til Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsens Evangsarbeidsanstalt i 180 Dage, hvorhos han vil have at tilsvare denne Sags Omkostninger“.

Nr. 303.

Advocat Brock

contra

Christian Frederik Friedenreich Berg (Defensor Bunken),
der tiltales for Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 13de Septbr. 1862: „Arrestanten Christian Frederik Friedenreich Berg bør straffes med Forbedringshuusarbejde i eet Aar, samt betale i Erstatning til Kjøbenhavns Fattigvæsen 12 Rdl. 5 Mk. 14 Sk. og denne Sags Omkostninger, hvorunder Salair til Actør og Defensor, Procuratorerne H. S. Nyegaard og Cancelliraad Nyholm, med 6 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Justitsraad Bunken for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Christian Frederik Friedenreich Berg, der er langt over criminel Aalder, og ved denne Rets Dom af 14de September 1861 ansæet efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, under nærværende mod ham for Bedrageri anlagte Sag ved egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er overbevist at have i Aarene 1860—62 under det Foregivende, at han havde sin Hustru og hun 4 Børn at forsørge, naattet han kun i en kort Tid af bemeldte Tidrum havde eet af sine Børn til Forsørgelse, men iøvrigt Intet i samme har bidraget til Hustru eller Børn, begjært Understøttelse af Kjøbenhavns Fattigvæsen og af dette i Henhold til hans urigtige Foregivende faaet i det Hele 96 Brød af Værdi ialt 15 Rdl. 13 Sk., over hvilke han disponerede til egen Fordeel i alt Fald med Undtagelse af en halv Enees Brød, han overlod til en Mand, hos hvem Arrestantens Hustru paa sin Beføstning havde andragt 2 af deres Børn i Pleie. vil han nu i Henhold til den citerede Forordnings § 79 blive at dømmes efter samnes § 13, jfr. § 42, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. Han vil derhos have at betale i Erstatning til Kjøbenhavns Fattigvæsen 12 Rdl. 5 Mk. 14 Sk. og denne Sags Omkostninger“.

Fredagen den 31te October.

Nr. 231.

Justitsraad Bunchen

contra

Peter Petersen (Defensor Brock),

der tiltales for Rufferi.

Criminal- og Politiretens Dom af 14de Juni 1862: „Tiltalte, Bærtshuusholder Peter Petersen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt tilsvare Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Heinrichsen og Cancelliraad Nyholm, 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling vil Tiltalte være at belægge med Straf efter Analogien af de i Dommen citerede Lovartikler, jensvorte med Placaten af 27de November 1775, og findes Straffen at burde bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger billiges den indankede Dom.

Thi kjendes for Ret:

Peter Petersen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politiretens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunchen og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Forjaaviddt Tiltalte, Bærtshuusholder Peter Petersen, der er langt over criminel Lavalder og forhen anseet ved nærværende Rets Domme af 12te Februar og 6te Mai 1856 efter Forordningen af 22de October 1701 II. Cap. 3 § 2, jfr. Rescript af 16de Januar 1713, med Mulcten til Kjøbenhavns Politikasse af henholdsvis 16 Rdl. og 8 Rdl., og ved samme Rets Dom af 4de April 1857 i Genhold til Placat af 4de Juli 1817 § 2 med en samme Kasse tilfaldende Mulct af 10 Rdl., under nærværende Sag sigtes for Rufferi, har han vel i Almindelighed nægtet at have gjort sig skyldig i det ham saaledes imputerede Forhold, men ligesom han dog har vedgaaet at have taget unge Piger i Huset til Oprartning i sin Beværtning og sørget for, at de vare godt klædte, for paa den Maade at lokke Mandfolk til Huset, samt at han har tilladt dem at tage Plads ved Bordet og drikke med Gjæsterne, og i disses Overværelse selv brugt uanstændig Tale og Udfærd mod Pigerne — uden at hans senere Tilbagefaldelse af denne Forklaring i Medfør af Danste Lovs 1—15-1 vil kunne komme i Betragtning, saaledes maa det ved de af en stor Mængde under Sagen afhørte Deponenters edelige Forklaringer,

hvoriblandt fornemmelig Entreprenør Henrik Caius Bruun, Smedemeſter Carl Florentzen, Commiſſionair Mads Sørensen og Slotsgartner paa Bernstorffs Plads Svendsen, samt Tjenestepigerne Ane Larsen, Wilhelmine Nicoline Kilstrom, Johanne Marie Hansen, Maren Sophie Andersen, Margrethe Koff og Wilhelmine Olfine Carlſen, anſees tilſtrækkeligt beviist, at Tiltalte har været vidende om og ſamtyktet i, at der i Løbet af flere Aar, i hvilke han har drevet Bærtshuushold paa forſkjellige Steder ſaa vel heri Staden ſom udenfor ſamme, er af de i hans Tjeneste værende Opvartningspiger jævnligt drevet Utugt i hans Huus med Gæſterne, af hvilke flere viſte en uauſtændig Adfærd, ſom han ikke blot taalte, men endog opmuntrede til, ſamt at Tiltalte, om han end ikke har haft nogen directe Pengefordeel af dette utugtige Forhold, der, efter hvad der oplyst, har fundet Sted i hans Bøværtning, dog derved har tilſigtet og opnaaet at trække Gæſter til Bøværtningen og ſaae diſſe til at nyde mere, end ellers vilde have været Tilfældet.

For det Tiltalte ſaaledes overbeviste Forhold, der imidlertid efter Omſtændighederne og navnlig, da det ikke er tilſtrækkeligt godtgjort, at noget af de paagjældende Fruentimmer, forinden de antoges af ham, har været uberygtet, ikke ſkjønnes ligefrem at kunne henføres under Beſtemmelſerne i Danſke Lovs 6—22—1 og 5, vil han være at anſee med en efter Analogien af de nævnte Lovsteder, ſſr. Placat af 27de November 1775, ſempet arbitrair Straf, der findes at burde beſtemmes til Fængſel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, hvorhos han vil have at tilſvare Actionens Omkoſtninger“.

Nr. 250.

Inſtittraad Buntzen
contra

Ole Tørgensen og Ellen Tensdatter (Deſenſør Brock),
der tiltales, den Forſtnevnte for Mord, Medvirking til attentet Forſterfordrivelse, Hoer og Hæleri, den Sidſtnevnte for Medvirking til attentet Forſterfordrivelse, Bedrageri og Dvafſalveri.

Holſteinborg Birkſs Extrarets Dom af 9de Novbr. 1861: „Arreſtanten Ole Tørgensen af Hylleſted bør at have ſit Liv forbrudt og lægges paa Steile og Hjul. De Tiltalte, Tjenestepige Ane Marie Larsdatter af Hylleſted og Hnudsmandskone Ellen Tensdatter af Albernæs, bør at henſættes i Fængſel paa Vand og Brød hver iſær i 6 Gange 5 Dage. Saa betaler og Arreſtanten Ole Tørgensen ſamtlige med Actionen lovligt forbundne Omkoſtninger, dog ſaaledes, at han udreder Halvdelen af det for de beſtittede Sagførere beſtemte Salair, der for Actor, Procurator Hartnaek, beſtemmes til 10 Rdl., og for Deſenſør, Prøveprocurator Swendsen, til 8 Rdl., in ſolidum med de Tiltalte Ane Marie Larsdatter og Ellen Tensdatter, hvilke hver iſær af bemeldte Salair have at betale $\frac{1}{4}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de Juni 1862: „Arrestanten Ole Jørgensen bør miste sin Hals og hans Hoved at sættes paa en Stage. Tiltalte Anne Marie Larsdatter af Hyllested bør hensesættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage, men iøvrigt for Justitiens Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Ellen Jensdatter, Huusmand Ole Larsens Hustru af Abbernæs, bør hensesættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage samt til Amtets Fattigkasse bøde 10 Rdl. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Birketingsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Meyer og Alberti, betaler Arrestanten til hver 10 Rdl., dog at de Tiltalte deeltage i Udredelsen heraf in solidum med Arrestanten, hver især med $\frac{1}{4}$. Den idømte Mulet at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indaankede Dom for Ole Jørgensens og Ellen Jensdatters Vedkommende anførte Grunde, med Hensyn til den Sidstnævnte forsaavidt Sagen efter den fte Indstævning foreligger til Høiesterets Paafjendelse, kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunzen og Advocat Brock for Høiesteret betaler Ole Jørgensen 20 Rdl. til hver, hvoraf Ellen Jensdatter in solidum med ham udreder $\frac{1}{4}$.

I den indaankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, i 1ste Instants ved Hofsteinborg Birks Extraret af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd paafjendte Sag tiltales Arrestanten Ole Jørgensen for Mord, Medvirking til attenteret Fosterfordrivelse, Hoer og Gæleri, Tiltalte Anne Marie Larsdatter af Hyllested for attenteret Fosterfordrivelse og Lyveri eller Bedrageri, samt Tiltalte Ellen Jensdatter, Huusmand Ole Larsens Hustru af Abbernæs for Medvirking til attenteret Fosterfordrivelse, Bedrageri og Dvafsalveri.

Hvad først angaar Arrestanten Ole Jørgensen, da gaaer den af ham afgivne, med det iøvrigt Dplysne bestrykede Tilstaaelse ud paa, at hans Hustru Birthe Marie Christiansdatter fra Efteraaret 1860 jevnlig lod ham høre sin Utilfredshed med deres smaa Kaar, medens de indtil da havde levet godt sammen, og at der, da han herover beklagede sig for sin Medtjener, Tiltalte Anne Marie Larsdatter, snart opstod et forvroligt Forhold imellem dem, saa at hun ontrent fra Juletid f. A. jevnlig tilsæbede ham Samleie med sig. Da hans Hustru ved Kastelavn f. A. fattebe Mistanke om dette Forhold, forgesbes derved Mis-

stemningen imellem Ægtefolkene i en saadan Grad, at han, til hvem ogsaa Anne Marie, der var bleven frugtsommelig ved ham, havde udladt sig med, at hun maatte omkomme sig selv, da hun ikke kunde overleve sin Skam, for at gjøre en Ende paa sit ulykkelige Forhold tænkte paa at aflive sig selv, da der den 13de Mai s. A. efter Middag i hans Husbonds Gaard pludselig paafoem ham Ideen om ligesaagodt at aflive sin Kone, hvorefter han hurtigt begav sig over Marken til sin nærliggende Bolig. Arrestanten har vedblivende paaستاet, at han kun begav sig hjem for at afraage sit Stjæg, og skjønt Tanen om at dræbe Konen et Par Gange gjærede op hos ham underveis, trængtes den igjen tilbage, saa at han ikke havde fattet nogen Beslutning herom, da han traadte ind i Stuen til sin Hustru, der sad og vuggede deres tre Fjerdingaar gamle Barn. Der opstod imidlertid strax en Ordstrid imellem Ægtefolkene, hvorunder Arrestantens Hustru navnlig brugte Haans- og Stjælbsord om Anne Marie, og nedtog Arrestanten da fra en Krog i Stuen ved Døren en Tækkergarns Sangesnor, hvormed han vilde gaae ud af Stuen for at sauge noget Brænde. Forinden Bortgangen stillede han sig imidlertid foran sin Hustru, lagde Garnet, hvis Ende han holdt hver med en Haand, foran hendes Hals, idet han satte sine Hænder paa hendes Skuldre, og spurgte hende, om hun vilde kysse ham, hvortil hun i Brede svarede „Nei“. Arrestanten har vedblivende forfikkret, at han, hvis hun paa dette hans Spørgsmaal havde svaret Ja, ikke vilde have foretaget Noget imod hende, men at han, forbitret over det Paaferede, lagde Tækkergarnet tættere og heelt op om hendes Hals med de Ord: „Skal jeg da hængte Dig?“ og først da hun derpaa atter havde svaret: „Ja det kan Du gjerne gjøre; det Gode er dog forbi for mig“, slog han en Klante paa Garnet, og trak nu i den Hensigt at dræbe sin Hustru Garnet af al Magt sammen om hendes Hals, uden at hun gjorde nogen Modstand eller anden Bevægelse end at hendes zittrende Hænder sank ned i hendes Skjød. Da Arrestanten mærkede, at Konen var død, hængte han hendes Legeme op paa den Krog i Stuen, af hvilken han havde nedtaget Garnet, og forlod Huset. I en af Arrestanten efter Underrettsdommens Afsligelse afgiven yderligere Forklaring har han udsagt, at han strax angrede sin Gjerning og forsøgte at drage Strikken op, men da dette, fordi den var saa fast antrukken, ikke siebtikkelig vilde lykkes, var hun uigjenkaldbelig død, inden han opnaede, hvad han vilde.

I den over Riget foretagne legale Obductionsforretning have Stiftsphysicus og Districtslægen udtalt, at der ikke kan være nogen Tvivl om, at den Afsdøbe jo er kommen af Dage ved Dvælning, at der eiheller kan reises nogen Tvivl om, at Dvælningen er foregaaet paa den af Arrestanten omforskarede Maade, samt at det er sandsynligt, at Døden er indtraadt saa hurtigt efter Anlæggelsen af Dvælningsredskabet, at den Afsdøbe ikke har kunnet erhøbe Tid til at frigjøre sig for dette, eller til overhovedet at gjøre nogen activ Modstand.

Da den af Arrestanten udførte Afslivelse af hans Hustru efter det Anførte var forbunden med en bestemt Hensigt til at stille hende ved Livet, vil Arrestanten, der er over criminel Lovvalder og ikke forhen straffet, i Henshold til Forordningen af 4de October 1833 § 6 ifølge samme Forordnings § 10 være at

ansees med den i Danske Lovs 6—9—1 bestemte Straf, idet der ikke findes tilstrækkelig Føie til at statuere, at Arrestanten med „beraad Hu“ har myrdet sin Egtfælle, hvorfor Underretsbdommen, der har anseet Arrestanten i Genhold til Forordningen af 16de October 1697 med den i Danske Lovs 6—9—12 fastsatte Straf, forsaavidt vil være at forandre, hvorimod ved bemeldte Dom den Straf retteligen er anseet absorberet, som Arrestanten har forskyldt for den ham overbeviste Hoersbrøbe, samt for den ham ligeledes ved egen Tilstaaelse overbeviste Medvirkning til den af Tilstalte Anne Marie Larsdatter attenterebe Fosterforbrivelse, hvormed Sammenhængen er følgende:

I Vinteren 1860—1861, medens Anne Marie endnu var uvis om hun var frugtommelig, har Arrestanten efter hendes Anmodning bragt hende en Pøgel fransk Brændeviin samt for 8 St. Dvilsøl, for at hun dermed kunde fordrive Fosteret, hvis hun var frugtommelig, idet han nemlig til hende havde yttret, at han havde hørt, at fransk Brændeviin skulde kunne hjælpe, medens hun vilde have hørt det Samme om Dvilsøl. Af Brændevinen købte Anne Marie 2 Gange, hvorimod hun vil have bortkastet Dvilsølvet. Arrestanten har derefter den 7de April f. A. begivet sig til Tilstalte Ellen Jensdatter, der var ham bekendt som „en klog Kone“, hvem han foreviste et ham af Anne Marie medgivet Halstørklæde med Spørgsmaal, hvad det Fruentimmer, som havde baaret Tørklædet, og som ikke kunde sige sig fri for Mandfolk, jeilede. Da Ellen Jensdatter, efterat have læst — som hun har paaflaaet „Gadervor“ — over Tørklædet, svarede, at Fruentimmeret var frugtommeligt, og at det var ved en gift Mand, spurgte Arrestanten hende, om hun vidste noget Raad derfor — hvad Anne Marie dog har benægtet at have anmodet ham om — og gav hun ham da en Opkrift paa Laurbær og Safran af hver Slags for 8 St., som skulde koges i Ml, hvorhos hun tillige foreskrev, at Patienten, naar hun tørstede, skulde drikke Ml med Peberrod i, samt høre det hende foreviste Tørklæde om det vare Liv, indtil Arrestanten ved sin Gjenkomst atter foreviste hende det. Dette Raad meddeelte Arrestanten Anne Marie, som fulgte den givne Anviisning, idet hun dog kun vil have nydt lidt Laurbær og Safran, da det foraarjagede hende Brækning, ligesom hun ogsaa kun vil have nydt en Kop af det hende foreskrevne Ml med Peberrod i. Da Anne Marie imidlertid vedblev at være frugtommelig, begav Arrestanten sig paany omtrent 14 Dage senere til Ellen Jensdatter, fra hvem han meddragte den Bessed, at der skulde blives ved med Laurbær og Safran, men sat paa fransk eller dansk Brændeviin, hvorefter han ogsaa selv bragte hende Laurbær, hvilket hun imidlertid bortkastede tilligemed den Safran, hun endnu havde i Behold efter Arrestantens første Besøg i Abbernæs, da hun ikke vilde tage mere ind. Anne Marie har derhos endvidere tilstaaet at have indkjøbt Sennepssblade for at tilbagefalde de udeblevne maaendelige Forandringer, hvilket imidlertid ikke havde hjulpet, men hvorom Arrestanten maa antages at have været uvidende.

I en af Stiftsphysicus, Justitsraad Høegh-Guldberg, under 7de Juni 1861 afgiven Erklæring har denne udtalt, at Safran, Laurbær og tildeels Dvilsøl og Peberrod henregnes til remedia abortiva domestica, idet de ikke

uden Hælb anvendes af Almuen i Egenstaa af Huusraad for at fremkalde stanset Menstruation, og derved ogsaa kunne faae nogen Indflydelse til at fremkalde Abort, og practiserende Læge paa Holsteinborg Steenbuch var i en Erklæring af 7de November f. A. i det Hele udtalt sig overensstemmende hermed, hvad Safran, Laurbær og Sennepsblade angaaer, medens han dog derhos har erklæret, at de af Anne Marie indtagne Qvantiteter have været altsor ringe til at kunne have nogen Virkning, samt at det af hende under Sagens Hensind for Underretten den 27de September f. A. fødte Barn i alle Henseender befaundt sig vel, ligesom at det ogsaa efter Pleiemoderens Udsagn var raft ved Fødselen.

Det kongelige Sundhedscollegium, hvis Betænkning om Sagen af Retten er bleven indhentet, har derhos i Skrivelse af 14de Mai d. A. erklæret, at af de fornævnte til Fosterfordrivelse tilraadebe og tildeels anvendte Midler kan intet, anvendt paa den Maade og i den Dosis, som skeet in casu, antages stiftet til at virke fosterfordrivende eller til at fremkalde Abort.

Naar det derimod endeligen er imputeret Arrestanten, at han skulde have hølet med de af Tiltalte Anne Marie formeentligen begaaede Dyrverier og Bedragerier, da findes han ikke i saa Henseende at have paadraget sig noget Strafansvar. Han har vel indrømmet af Anne Marie at have modtaget og hjembragt en Blodpølse, et Fod tørre Urter og $\frac{1}{2}$ Flaske Fløde, tilhørende deres fælles Huusboud, Gaardmand Søren Johansen, men da denne herfor har frasaldet Paataale, findes den af Anne Marie, der som Huusholderiske forestod Søren Johansens Huus, forøvede Borrtagelse af disse ubetydelige i Alt kun til 16 Sk. vurderede Fødemidler til forskjellig Tid efter Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 30 in fine ikke, som ved Underretsdommen antaget, at kunne anses som strafbar, uden at der dog paa Grund heraf findes Anledning til at nedsette den Tiltalte Anne Marie Farsdatter, der er født den 7de April 1834 og ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, ved bemeldte Dom i det Hele tilfundue Straf af 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, hvilken hun efter Analogien af Bestemmelserne i Forordningen af 30te November 1714 § 10 og Reglement af 21de November 1810 § 41 allerede findes at have forskyldt for den hende efter det Anførte overbevisste attenterede Fosterfordrivelse, hvorimod der isvrigt vil være at tillægge hende Frisindelse for Justitiens Tiltale.

Hvad endelig angaaer Tiltalte Ellen Jensdatter, der er født den 1ste October 1816 og heller ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, da er hun, foruden hvad ovenfor er anført om at hun har givet Anvisning paa Brugen af fosterfordrivende Midler — hvorved dog bemærkes, at hun ikke bestemt vil kunne erinde at have ordineret \mathcal{M} med paasat Peberrod — samt om at hun har læst over det hende forviste Lærklæde, endvidere ved egen Tilstaaelse overbeviist ved Arrestantens første Besøg hos hende, efterat have undersøgt den Barnefforte, han medbragte, at have givet ham en Dystriit paa Medicamenter til hans syge Barn, hvem hun derhos anbefalede at ombinde med et Bændel, hun havde læst over — som hun har paastaet dog kun med en Bøn til Gud om at han vilde lade Midlet virke — samt derhos ved hvert af Arrestantens tvende Besøg hos hende i Betaling at have modtaget, hvad han gav hende, efter Arrestantens

Opgivende hver Gang 1 Rdl. Hun har fremdeles tilstaaet at have taget Gaardmand Niels Rasmusens 15aarige Datter i Tunn for Skjæver eller engelst Syge, og i den Anledning at have forestrevet denne forskjellige efter Stiftsphysici Erklæring iøvrigt temmelig indifferente Midler samt Brugen af et Bændel om det bare Liv, hvorfors Niels Rasmussen betalte hende 2 à 3 Mk., som han under en senere Forklaring har paastaet dog kun for hans Fortæring hos hende, ligesom hun endelig ogsaa har tilstaaet at have læst over Tørklæder, der tilhørte Folk, der lede af Gigt, for derved at helbrede disse, hvilken Læsning efter hendes Paastand under et efter Overrettens Kjendelse optaget Reasumptionsforhør dog kun har bestaaet i, at hun i Centrum oplæste Bønnen „Fadervor“ over Tørklæderne. Vel har denne Tilstalte under samme Forhør yderligere forklaret, at hun, naar der frivillig blev tilbudt hende Noget for den foretagne Læsning, tog derimod, men da hun i Forbindelse hermed har paastaet, at hun ganske vist troede, at den af hende anvendte Læsning havde helbredende Kraft, hvilken Forklaring ikke findes at kunne forkastes, og hun saaledes ikke kan ansees overbevist dermed at have forkyndet nogen bedragerisk Hensigt, findes der hverken for den af hende over Bændeset til Arrestantens Barn eller over Tørklæderne foretagne Læsning at kunne paalægges hende noget criminel Ansvar.

For de denne Tilstalte efter det Anførte overbeviste Lovovertrædelser vil hun, foruden at hun er straffkyldig efter de for Anne Marie Larsdatters Vedkommende anførte Lovbestemmelser, ogsaa være at ansee efter Lov af 3die Marts 1854, og findes hun, foruden den hende ved Underretsdømmen idømte Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Uge 5 Dage, tillige at maatte idømmes en Bøde af 10 Rdl. til Amtets Fattiggæsse.

I Overensstemmelse hermed vil Underretsdømmen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger, derunder de Actor og Defensor tillagte Salairer, billiges, være deels at forandre, deels at sabsætte“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med ved-
siede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dømmes
Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert
Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens
Sesjoner holdes, udgaar egentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for
Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. —
Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa
de fgl. Postcontoirer.

Forslagt af den Gyldendaliske Boghandling (J. Høgel). — Trykt hos J. H. Schult.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 34.

Den 14de November.

1862.

Anden ordinaire Sessjon.

Mandagen den 3die November.

Nr. 272.

Advocat Liebe

contra

Sognepræst **Ludvig Daniel Hafs** og Bogbinder **Johan Adolph Lindstrøm**, (Defensør Heinrichsen),

der tiltales for uberettiget Medicament eller anden ulovlig Handel.

Ribe Kjøbstads Politirets Dom af 2den Novbr. 1861: „Tiltalte, Sognepræst Ludvig Daniel Hafs og Bogbinder Johan Adolph Lindstrøm, Begge af Ribe, bor til Ribe Kjøbstads Kæmmerkasse bode 5 Rdl. hver; saa tilsvare de Tiltalte, Begge for Een og Een for Begge, ogsaa samtlige af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder 35 Rdl. for den foretagne chemiske Analyse. At efterkommes inden 3de Solemærker efter denne Doms Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 28de Juli 1862: „De Tiltalte, Sognepræst Ludvig Daniel Hafs og Bogbinder Johan Adolph Lindstrøm, bor til Ribe Kjøbstads Fattigkasse bode hver 100 Rdl. Saa bor og de omhandlede saakaldte homoopathiske Medicamenter være forbrudte. Sagens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensør for Overretten, Procuratorerne Kühnel og Morville, tillægges i Salair hver 5 Rdl., udredes af Tiltalte Hafs, hvorhos Tiltalte Lindstrøm in solidum med ham udreder Halvdelen af bemeldte Omkostninger. De idømte Boder udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Heinrichsen for Høiesteret betaler Sognepræst Ludvig Daniel Hafs 10 Rdl. til hver, hvoraf Johan Adolph Lindstrøm in solidum med ham udreder Halvdelen.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag, der i 1ste Instants har været anlagt som offentlig Politisag, tiltales Sognepræst Ludvig Daniel Hafs og Bogbinder Johan Adolph Lindstrøm for uberettiget Medicament eller anden ulovlig Handel.

Tiltalte Hafs, der 5 Gange har været straffet for Dvafkalveri og jensef ved Høiesterets Dom af 13de Marts 1860 er idømt en Straf af simpelt fængsel i 2 Maaneder, som dog ved Kongelig Resolution er forandret til en Mulct af 500 Rdl., hvorhos han to Gange har været tiltalt for ulovlig Medicamenthandel, men uden herfor at være bleven idømt Straf, har erkendt, at han har givet Medtilltalte Lindstrøm i Commission at besørge Udsalget af 500 Flasker saakaldet homøopathisk Medicin, som Tiltalte Hafs efter sin Forklaring har forskrevet fra et homøopathisk Apothek og en Læge i Udlandet og derefter tildeels yderligere tilberedet, idet han har bemærket, at han ikke veed, om Medicinen paa Udsalgsstedet har været underkastet nogen offentlig Control, hvilket han dog antager. Af disse Flasker, der ere forsynede med paaktiobrede Indholdsangivelser, svarende til de i en af Tiltalte Hafs udgiven Lægebog anvendte Betegnelser paa de homøopathiske Medicamenter, som tilraades i Bogen, har Tiltalte Lindstrøm derefter ifølge sin Forklaring udsolgt til Enhver, der forlangte dem, imod en Betaling af 2 Mk. pr. Flaske, uden at der var truffet nogen bestemt Aftale om den Godtgjørelse, Lindstrøm skulde have for Udsalget, idet Tiltalte Hafs blot foreløbigt havde yttret, at han var betænkt paa at give Lindstrøm 4 à 5 Sk. for hver Flaske, han solgte.

Foraaavdt der nu er Spørgsmaal om, hvorvidt de Tiltalte ved det ovenanførte Forhold have gjort sig skyldige i uberettiget Medicamenthandel, maa det bemærkes, at ved en efter Sundhedscollegiets Foranstaltning foretagen Chemisk Undersøgelse af en Deel af de til Udsalg bestemte saakaldte Medicamenter ere disse befundne hovedsagelig at bestaae af stærk Viinaand — hvoraf hver Flaske indeholdt omtrent 1 Drachme — samt tildeels af lidt Mellesukker, hvorimod det, foraaavdt de efter Tiltalte Hafs's Forklaring og de paaktiobrede Indholdsangivelser tillige indeholde medicinske Stoffer, har viist sig, at disse Stoffer i alt Fald kun ere tilstede i en saa ringe Mængde, at deres Tilstedeværelse ikke ved Hjælp af de Prøvemidler, Chemien anviser, har kunnet paavises. Ligesom de Tiltalte imidlertid have erkendt, at de ommeldte Flasker indeholde tilberedede

Medicamenter, og at Indholdet af samme er blevet forhandlet som Medicin, saaledes har det Kongelige Sundhedscollegium i en over Sagen afgiven Erklæring udtalt, at hvis de omhandlede Bæbster virkelig indeholde de Bestanddele, som anføres paa Etiketterne, maae de betragtes som Medicamenter, hvis Forhandling i Detail i de Suges Interesse er forbeholdt de autoriserede og under Control staaende Apothekere; derhos har Collegiet tilføjet, at de homöopathiske Medicamenter vel ikke ere optagne i den autoriserede Pharmacopoe, der kun indeholder dem, hvis Nytte Collegiet anerkjender, og at Apothekerne, som det ikke kan paalægges at være forsynede med alle mulige Medicamenter, ikke ere forpligtede til at have homöopathiske Medicamenter i Forraad, men at vedkommende Apotheker, naar noget saadant foreskrives af en autoriseret Læge, er forpligtet til enten selv at tilberede det efter Forfærdningen eller at anskaffe det fra de Steder, hvor det haves i Forraad. Da det nu efter denne Erklæring fra Sundhedscollegiet i Forbindelse med Tiltalte Hajs's Forklaring om, at Flaskerne indeholde de medicinske Stoffer, der ere anførte paa Etiketterne, maa antages, at Indholdet af bemeldte Flasker maa henregnes til saadanne Præparater, der ifølge Forordningen af 4de December 1672 § 30 henhøre til Apotheket, ville de Tiltalte, af hvilke Hajs, som meldt, har forskrevet de ommeldte Medicamenter og overdraget Udsalget af samme til Lindstrøm, medens denne som Commissionair for Hajs har forhandlet dem, for deres Forhold i saa Henseende være at ansee efter den anførte Lovbestemmelse, og de Tiltalte ville derfor hver især være at idømme en Bøde af 100 Rdl. til Ribe Kjøbstads Fattigkasse, hvorhos den hos Tiltalte Lindstrøm beroende Beholdning af de ommeldte Medicamenter vil være at confiskere. Derhos vil Tiltalte Hajs have at udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salsair til Actor og Defensor for Overretten 5 Rdl. til hver, hvorhos Tiltalte Lindstrøm in solidum med ham udreder Halvdelen af bemeldte Omkostninger“.

Nr. 310.

Advocat Liebe

contra

Niels Simonson, (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Løsgænger.

Criminal- og Politirettens Dom af 27de Septbr. 1862: „Arrestanten Niels Simonson bør straffes med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage samt udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Heinrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Niels Simonfen, som er langt over criminel Lavalder og blandt Andet anseet ved Høiesterets Dom af 21de October 1852 for 2den Gang begaaet Vælgængeri efter Forordningen af 21de August 1829 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og jensest ved denne Rets Dom af 6te December 1856 efter Forordningerne af 11te April 1840 § 15 og 21de August 1829 § 3 med Forbedringshuusarbejde i 5 Aar, ved egen af det iøvrigt Dplyste besturkede Tilskaaelse er overbevist at have overtraadt et ham den 4de August dette Aar ved Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer givet Tilhold, hvorved det blev ham, som afleveredes til Fattigvæsenet, under sædvanlig Straffetruffel betydet, at han ikke maatte forlade sammes Forjorg uden forud at have godtgjort lovligt Erhverv og af Politiet erholdt Tillabelse dertil, idet han den 9de næstefter uden Tillabelse er bortgaaet fra Ladegaarden, hvor han var udlagt, vil han herfor være at ansee efter Loven af 3die Marts 1860 om Straffen for Vælgængeri og Betleri § 1, og findes Straffen passende at kunne bestemmes til Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Dvangsarbejdsanstalt i 90 Dage, hvorhos han vil have at tilsvare denne Sags Omkostninger“.

Nr. 302.

Advocat Heinrichsen
contra

Lars Hansen (Springenberg), (Defensor Liebe),

der tiltales for bedragerisk Forhold ved at spaae i Kort, for Vælgængeri, samt for et af ham under hans Nærværelse den 18de Februar dette Aar i Gaardmand i Faurskov Peder Jørgensen's Kjøkken udvist Forhold.

Wedelsborg Birk's Extrarets Dom af 6te Juni 1862: „Arrestanten Lars Hansen (Springenberg) bor hensættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar og derhos udrede sauntlige af Actionen flydende Omkostninger, herunder i Salair til Actor, Procurator Schmidt, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Møller, 4 Rdl. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2den Septbr. 1862: „Arrestanten Lars Hansen bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, men iøvrigt bor Underrettens Dom ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Naasloff og Lihme, betaler Arrestanten 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indkaldede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Webelsborg Birk's Extraret hertil indkaldede Sag actioneres Arrestanten Lars Hansen for bedragerisk Forhold ved at spaae i Kort, for Løsgænger, samt for et af ham under hans Nærværelse den 18de Februar d. A. i Gaardmand i Faurstov Peder Jørgensens Kjøkken udviist Forhold.

Ved egen Tilstaaelse, der stemmer med de iøvrigt tilveiebragte Oplysninger, er Arrestanten overbevist at have gjort sig skyldig i Løsgænger, ved stadig at vandre om i Fyen uden lovtigt Erhverv, idet han vel har foregivet at have skaffet sig en Indtægt ved at tilforhandle sig Olsfager, som han atter folgte til en navngiven Mand, men denne Bestjæftigelse kan ikke disculpere ham, navnlig da det efter de foreliggende Oplysninger ikke kan antages, at han har drevet denne Handel i et saadant Omfang, at han dermed har kunnet ernære sig, hvorfor han og, som af ham vedgaaet, tillige har søgt Erhverv, deels ved at spaae Folk i Kort, idet han oplæste en Lykkeseddel og sang en Vise for dem, og tilbød at ville spaae dem for en Betaling af 4 Rk. indtil 3 Mk., uden at han dog, — som han i et Reassumtionsforhør har forklaret —, ved sine Spaadomme tog Hensyn til, om der blev lovet eller givet ham mindre eller høiere Betaling, men søgte at tilfredsstille de Paagjældende, saavidt det stod i hans Magt, og uden at han i Almindelighed fordrede Betaling forud, men som oftest modtog det, Man ydede ham, efterat han havde udøvet sin Kunst, — deels ved et Lotterispil, som han, skjønt det af Politimesteren i Waag Herred var ham forbudt, førte med sig paa sine Vandringer. Da Arrestanten saaledes tildeels har gjort sig Pengefordeel ved at benytte sig af og nære Folks Overtro og har gjort sig dette til en Næringsvgi, findes han for sit ovenangførte Forhold rettelig anset efter Lov af 3die Mars 1860 § 1 samt Forordningen af 11te April 1840 § 76, ifr. § 50.

Hvad angaaer den sidste Deel af Actionsordren, er Arrestanten ligeledes overbevist, da han den 18de Februar d. A. indjandt sig i Gaardmand Peder Jørgensens Kjøkken og af Datteren fik Mad og Brændeviin, men blev fortrydelig over, at hun, da hun hjernede sig, lod en lille Pige have Opsigt med ham, hvilket han sluttede af, at denne uafslædelig blev staaende og betragtede ham, i sin Forbittrelse herover, at have indstøkket nogle Svovlsulfidhoveder, — uden at han erindrer Tallet, men som han dog ikke tør nægte kan have været 10 Stykker —, i et paa Kjøkkenbordet hentliggende Stykke Brød, samt kastet nogle Svovlsulfider i en paa Ilden staaende Gryde, han antog indeholdt Mad, hvorved han har vedgaaet, at det vel ikke var hans Hensigt at tilspøe nogen af Husets Beboere nogen betydelig Skade eller foranledige Nogens Død, men derimod at Maden vilde blive dem ubehagelig at spise eller i alt Fald kun forarsage dem

et ubetydeligt Ildbeholdende, idet han har erklæret, at han vidste, at Phosphor, som anbringes paa Evovsfikker, indeholder Gift, men at han dog ikke tænkte sig, at det mindre betydelige Quantum, han, som anført, anvendte, kunde medføre værre Følger end i det Høieste et forbigaaende Ildbeholdende.

For dette Forhold, der ikke har medført nogen Ulempe for Beboerne i Peder Jørgensens Huus, da Arrestantens Handling var bleven bemærket, og Møden bortkastet, findes han at maatte anses med en efter Lovgivningen lempet arbitrair Straf.

Arrestanten, der er født den 14de September 1816 og, foruden som Militair at være ansæet for disciplinaire Forseelser, ved Høiestrets Dom af 28de Mai 1841 er frijunden for videre Tiltale for Indbrudstyveri eller uhjemlet Besiddelse af sjaalet Gods, og ved Grevstabet Muckabell og Friherstaberne Brahetrolleborg og Hofstenshuus Birkers Extrarets Dom af 22de Mai 1861 er ansæet for svigagtig Omgang med Hittegods og Løsgænger med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, findes nu at maatte anses med en Straf, der i det Hele skjønnes at kunne fastsættes til 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, og Uluderrettens Dom, hvorved Straffen er bestemt til 1 Aars Forbedringshuusarbejde, vil forsaavidt være at forandre, hvorimod den, da dens Bestemmelser med Hensyn til Actionens Omkostninger billiges, iøvrigt vil være at stadfæste“.

Nr. 296.

Advocat Heinrichsen

contra

Dlaus Carl Christian Wahl, (Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri forbundet med Indbrud samt for Bedrageri.

Kronborg vestre Birk's Extrarets Dom af 8de Juli 1862: „Arrestanten, Malersvend Dlaus Carl Christian Wahl, bor hensættes til Tugt-huusarbejde i 7 Aar samt i Erstatning udrede til Skolelærer Bronts i Sneffersteen 4 Rdl. 4 Mk. 10 Sk., til Gaardmand Ole Larsen i Tuulstrup 7 Rdl. 4 Sk. og til Bøver Schauer i Dragstrup 8 Rdl. 2 Mk. 5 Sk. Saa udreder Arrestanten tillige samtlige af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salairer til Actor, Procurator Lund, 7 Rdl., og til Defensor, Procurator Albrechtsen, 6 Rdl. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udserd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te Septbr. 1862: „Birketingsdommen bor ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procurator Maag og Provedprocurator Westrup, betaler Arrestanten, Malersvend Dlaus Carl Christian Wahl, 8 Rdl til hver. De idømte Erstatningsbeløb at udrede inden 8 Uger

efter denne Doms lovlige Forfyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udferd efter Loven".

Høiesteret's Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Heinrichsen og Etatsraad-Salicyath for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „I nærværende, fra Kronborg vestre Virks Extraret hertil indankede Sag, er det ved egen med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger stemmende Tilstaaelse bevist, at Arrestanten Claus Carl Christian Wabl, der er sat under Justitiens Tiltale for Tyveri, forbundet med Indbrud, samt for Bedrageri, har gjort sig skyldig i de fire, i Underrettsdommen ommeldte Indbrudstyverier, alle udøvede om Nattetid ved at trykke en Klude ind og derefter aakne og stige igjennem et Vindue ind i Værelser, der umiddelbart eller middelbart stode i Forbindelse med Beboernes Soveværelser ved nassaaede Døre, ved hvilke Tyverier han stjal deels Fødemidler, deels Klædningsstykke og Kjøkkenredskaber m. m. til Værdi henholdsvis 16 Rdl. 1 Mk. 4 Sk., 1 Mk. 12 Sk., 2 Rdl. 8 Sk. og 41 Rdl. 4 Mk., samt ligeledes i det i Underrettsdommen omhandlede Bedrageri, der bestod deri, at han, der af Bæver Schnauer i Dragstrup havde modtaget en Deel Manufacturvarer for at pantsætte og sælge dem og derefter kringe Eieren de derved indkomne Penge, har solgt af Varerne for 2 Rdl. 4 Mk. 2 Sk. og pantsat Resten, der er kommen tilfide og vurderet til 18 Rdl. 4 Mk. 4 Sk., paa Assistentshuset for 8 Rdl., men selv forbrugt Pengebeløbene.

Arrestanten, -- der er født den 10de November 1832 og ikke bestræbes tidligere at have været tiltalt eller straffet --, er derfor rettelig ved Underrettsdommen anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 2det Membrum og § 43, og findes hans Straf passende fastsat til 7 Mars Engthnusarbejde.

Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Erstatningen til de Beskjaalne og den Bedragne samt Actionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensor ved Underretten tilkjendte Salairer, ligeledes bifaldes, vil saaledes i det Hele være at stadfæste".

Tirsdagen den 4de November.

Nr. 225.

Statsraad Salicyath

contra

Christian Emil Hansen og dennes Hustru **Marie Cathrine**
Abrahamsen, (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Amts nordre Birkis Extrarets Dom af 3die Februar 1862: „De Tiltalte, Bøversvend Christian Emil Hansen og Hustru Marie Cathrine Abrahamsen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød hver i 2 Gange 5 Dage samt, Een for Begge og Begge for Een, udrede Actionens Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Procurator Meldola, og til Defensor, Procurator Eltong, 4 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de Mai 1862: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Nothe og From, udrede de Tiltalte, Bøversvend Christian Emil Hansen og Hustru Marie Cathrine Abrahamsen, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Heinrichsen for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rdl. til hver.

3 den indankede Doms Præmisser hedder det: „Det er i nærværende fra Kjøbenhavns Amts nordre Birkis Extraret herfor Retten indankede Sag, hvorunder de Tiltalte, Bøversvend Christian Emil Hansen og Hustru Marie Cathrine Abrahamsen, ere actionerede for Tyveri, ved deres egen Tilstaaelse og de isvrigt under Sagen tilveiebragte Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at de have gjort sig skyldige i den nævnte Forbrydelse, idet de Søndagen den 15de December f. A. i Jagersborg Dyrehave have tilegnet sig hver 2 Stykker Bøge-Flavnebrænde af en af de i Skoven opsatte Stabler. Brændet, der er vurderet til 4 Mk., er tilbageleveret Forstvæsenet, der har frasalbet Krav paa videre Erstatning.“

For det saaledes udviste Forhold findes de Tiltalte, der begge ere langt over criminel Lovalder, og ikke tilbligere tiltalte eller straffede, ved den indankede Dom rettelig ansete med Estraf i Henhold til Forordningen af 11te April 1840 § 1, og da den valgte Strafegrad 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød for hver findes passende, ligesom det tilliges, at de Tiltalte in solidum ere tilsligtede at udrede Actionens Omkostninger, derunder de Underretsfagførerne tilslagte Salairer, vil Underretsdommen saaledes i det Hele være at stadfæste“.

Niels Christian eller **Christensen Larsen**, (Defensør Salicath),
der tiltales for Falsk og Bedrageri.

Nibe Kjøbstads Eyrerets Dom af 5te Mai 1862: „Arrestanten, Ejsærfliber Niels Christian eller Christensen Larsen, bør behandles efter allerhøieste Resolution af 4de October f. A. Tiltalte Lauritz Johansen (Duum), Arrestanten Frederik Ferdinand Christian Larsen og de Tiltalte Maren Andersdatter, Christian Brøndums Enke, og Esiue Cathrine Brøndum bør hensættes, Nr. 1 til Forbedringshuusarbeide i 8 Maaned, Nr. 2 og 3 til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og Nr. 4 til simpelt Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage. Samtlige de af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Kammerassessor, Proveprocurator Johansen, 12 Rdl., og til Defensør, Procurator Nielsen, 10 Rdl., foruden Diæter til Sidstnævnte efter Alborg Stiftants nærmere Bestemmelse ville alle Domsældte, Een for Alle og Alle for Een, have at tilsvare. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Riborg Landsøverrets Dom af 21de Juli 1862: „Underretsdømmen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensør for Overretten, Proveprocurator Szaacsen og Procurator Kühnel, betaler Arrestanten 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Heinrichsen og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Niels Christian eller Christensen Larsen, — der ved Høiesterets Dom af 29de Juni 1844 for Røveri, Tyveri, Falsk m. m. har været anset med Ragsstrygning og Raskhuusarbeide paa Livstid, men som ved Kongelig Resolution af 2den October 1856 blev løsladt af Straffeanstalten paa Vilkaar blandt Andet, at han, saafremt han paany gjorde sig skyldig i nogen Forbrydelse, der ikke maatte medføre større Straf, uden videre Dom vilde være at indsætte til Tugthuusarbeide paa Livstid, hvorefter han, da han gjorde sig skyldig i bedragerligt Forhold m. m., efter Justitsministeriets Resolution af 14de October 1857 paany blev indsat til Tugthuusarbeide paa

Fivstid, men ved Kongelig Resolution af 4de October j. A. igjen blev løsladt paa de ovennævnte Billaar —, tiltales under nærværende Sag, der ved Underretten tillige angik 4 andre Tilstalte, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, for Falst og Bedrageri.

Den 27de December j. A. indfandt Arrestantens Søn, den ved Underretten Medtilstalte, Frederik Ferdinand Christian Lassen, sig hos den i Horsens Lughuus hensiddende Fange Møller Morten Mikkelsens Kone paa Thurs under Sunds og Gudme Herreders Jurisdiction og afleverede der, idet han angav at være sendt fra Pastor Boesen i Horsens, et forseglet med Udskrift til bemelte Kone forsynet samt med Navnet Emil Boesen understrevet Brev, dateret Horsens den 19de December 1861, hvori Boesen som Præst ved Horsens Lughuus underretter hende om, at det efter hendes Mand's Lufte er lykkedes ham at formaae de 2 Directeurer til, mod en Douceur af 300 Rbl. til hver, at skjænke hendes Mand Friheden, og anmode hende om til Overbringeren at levere disse 600 Rbl., samt om tillige at lade medfølge nogle Klæder m. m., hvorhos Overbringeren af Brevet skulde have 8 Rbl. og Præsten for hans Godhed, hvad hun kunde undvære til ham, hvilket ligeledes kunde medfølge; men da Mikkelsens Kone efter sin Forklaring strax kunde indsee, at der maatte være Bedrageri med i Spillet, blev Undersøgelse i denne Anledning indledet, under hvilken F. F. C. Lassen, der ved Anholdelsen fandtes i Besiddelse af et andet Brev uden Underskrift, men med Udskrift „Til Dig, min Søn F. F. C. Lassen“, forklarede, at han den 21de December under een Couvolut havde modtaget det ommeldte Brev til Morten Mikkelsens Kone tilligemed det nævnte ved Anholdelsen hos ham fundne Brev, hvilket sidste er dateret Ribe den 17de December 1861 og indeholder en Instrux fra Brevskriveren, der betegner sig som F. F. C. Lassens Fader og kalder denne „fjære Søn“, om hvorledes F. F. C. Lassen skulde forholde sig med det med samme fulgte Brev til Mikkelsens Kone, hvilket han, saafremt M. Mikkelsen ikke til den Tid maatte være frigiven, skulde levere til hende med Angivende af at være sendt af Præsten Boesen ved Straffeanstalten i Horsens, hvorhos han skulde indvøbe den Pakke og det Brev, han vilde modtage, i et Stykke Papiir og derudpaa skrive „til Skipper Lassen i Ribe“, og derefter saa hurtigt som muligt selv bringe det til „mig“, som der staar i Brevet, af hvilket Slutningen: „Du maa endelig være godt. klædt, saa godt som muligt“, saavel som den ovennævnte Udskrift „Til Dig, min Søn F. F. C. Lassen“, er skrevet med en anden Haandskrift end det øvrige. F. F. C. Lassen udsagde derhos, at da han maatte antage dette sidstnævnte til ham stuede Brev for at være skrevet enten af hans Fader, der havde Ophold i Fattighuset i Ribe, eller i dennes Navn, havde han ingen Betænkelighed ved i Henhold til den i samme indeholdte Opfordring at aflevere det til Mikkelsens Kone stuede Brev, der var kommet til ham i forseglet Stand.

I Henseende til Forfættelsen af det ommeldte til Mikkelsens Kone stuede Brev, med Hensyn til hvilket Pastor Boesen ved Horsens Lughuus har erklæret, at han selvselvselv ikke havde bemyndiget Nogen til at underskrive hans Navn under samme, har den ved Underretten Medtilstalte Maren Andersbatter, Chr.

Brøndums Enke, der var Gangkone paa Fattighuset i Nibe, forklaret, at Arrestanten allerede længe før havde omtalt til hende, at han, der i Straffeanstalten i Horsens havde været sammen med Morten Mikkelsen, vilde snyde dennes Kone for nogle Penge, og at Arrestanten i dette Niemed har den 15de December ladet det ommeldte Brev skrive under Medvirkning af Marens Datter, Etsine Cathrine Brøndum, samt Snebbersvend Laurits Johansen, der begge vare medtiltalte i 1ste Instants. Etsine Cathrine Brøndum har forklaret, at hun om Eftermiddagen den 15de December efter Arrestantens Dictat paa en Tavle nedskrev det ommeldte Brev, der imidlertid blev dateret den 19de December, for, som Arrestanten yttrede, at det ikke skulde være for gammelt, naar det afleveredes paa Thors, og efter Etsines og L. Johansens overensstemmende Forklaring blev Brevet derpaa af L. Johansen, ifølge Arrestantens Anmodning til denne, renskrævet, idet Etsine dicerede ham det fra Tavlen, og da der ikke havde været Plads paa denne til Slutningen af Brevet, kom Arrestanten dernæst tilstede og dicerede Johansen Resten af Brevet saavel som Navnet Emil Boesen til Underkrift; efter Oplæsningen for Arrestanten yttrede denne, at det var godt sat sammen, og modtog Brevet; Brevet til Sønnen skrev Etsine ligeledes efter sin Forklaring samme Dag efter Arrestantens Dictat, med Undtagelse af dets ovennævnte Slutning: „Du maa osv.“, hvilket Arrestanten efter Marens Udsagn selv skrev. Maren Andersdatter har derhos forklaret, at Arrestanten Dagen, efterat Brevene vare skrevne, forseglede Brevet til Sønnen, hvorefter han bragte det andet til en Skræder Beltoft, for at denne skulde skrive udenpaa, og at Arrestanten derefter strax kom tilbage med Brevet og forseglede dette og lagde begge Brevene i een Couvolut, hvorefter Maren og Etsine, efter deres Forklaring, ifølge Arrestantens Anmodning bragte Brevet paa Posthuset, efterat Etsine havde skrevet Adressen til Sønnen udenpaa.

Skræder Beltoft har med Bestemthed gjenkjendt Udskriften paa Brevet i Boesens Navn som skrevet af ham en kort Tid før Juul s. A. efter Arrestantens Anmodning og Dictat, og Beltofts Svend, der da var tilstede, har forklaret, at Mesteren efter Arrestantens Opgivende skrev en Adresse paa et Brev, som Mesteren senere efter Arrestantens Bortgang sagde ham havde været til en Møllerkone ved Svendsborg.

Arrestanten har stadigen benægtet at have haft mindste Kundskab om det tilføjede Bedrageri og ganske benægtet Rigtigheden af de afgivne Forklaringer af de Medtiltalte. Ligesom Arrestanten imidlertid har udsagt, at det var ham bekendt, at Præstens Navn ved Horsens Straffeanstalt er Emil Boesen, samt at der paa den Tid, Arrestanten sad i Straffeanstalten, var sammesteds en Fange ved Navn Morten Mikkelsen fra Thors, der var Møller, og som Arrestanten vidste var gift, saaledes er der ved Naabsagning i Arrestantens Stue i Fattighuset blandt Andet fundet en Seddel, hvorpaa der med Blyant var skrevet „Emil Boesen“ og „Morten Mikkelsen“ hvorhos Haandskriften paa denne Seddel, saavel som Slutningen af det ovennævnte Brev til F. F. C. Lassen og Udskriften paa samme „Til Dig, min Søn F. F. C. Lassen“ er befundet at have Lighed med Haandskriften paa nogle af Arrestanten i sin Tid til Politiprotocollen

afløvede Sedler. Fremdeles har Arrestanten med Hensyn til den af Estræder Bøstoft afgivne Forklaring indrømmet, at han har været hos denne i December f. A. og faaet ham til at skrive Adressen paa et Brev, hvilken Adresse han først ikke vilde kunne erindre, men senere har han angivet, at den var „Morten Mikkelsens Kone paa Thursø“, og ligeledes har han vedgaaet at have dernæst bedet Maren Andersdatter om at bringe dette Brev paa Posthuset, men Arrestanten har isvrigt udsagt, at dette Brev, hvis Indhold var ham ubekjendt, var blevet leveret ham af Johansen med Anmodning om, at Arrestanten vilde besørge Adressen paaafrevet, fordi Johansen ikke selv havde Tid til at faae Adressen paaafrevet, og at Johansen vel ikke havde anmodet Arrestanten om at bringe Brevet paa Posthuset, men sagt, at det skulde derhen; men dette Arrestantens Føregivende er imidlertid ikke blevet bekræftet ved Noget som helst af hvad der isvrigt under Sagen er oplyst. Da nu hertil endelig kommer, at efter en af en Deponent afgiven Forklaring, der bekræftes ved 2 andre Deponents Forklaring, har Arrestanten alt nogen Tid forinden gjort et Forsøg paa at formaae den førstnævnte Deponent til at rejse til Fyen med et Brev, hvorpaa han skulde have 600 Rdl., men hvorpaa denne, da han mærkede, at det var et Bedrageri, der tilsigtedes, ikke vilde indlade sig, findes der efter samtlige Sagens Oplysninger at være fremkommet tilstrækkeligt Beviis for, at Arrestanten, der har afgivet vækkende og usandhjnlige Forklaringer under Forhøret, og som nævnt er en i høieste Grad graveret Person, har i bebragerisk Hensigt ladet det ommeldte med Pastor Boesens Navn underskrevne Brev skrive.

Dette Arrestantens Forhold vil være at hense under Straffebestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 62, 1ste og 3die Led, jfr. § 66, og det maa derfor billiges, at Arrestanten ved Underretsdommen er tilfunden at behandles efter den ovennævnte allerhøieste Resolution af 4de October f. A., saaledes at han igjen indsættes til Tugthuusarbejde paa Livstid, og da denne Doms Bestemmelser om Actionens Omfoininger for Arrestantens Vedkommende ligeledes billiges, vil den være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket“.

Onsdagen den 5te November.

Nr. 44. Indfiddet **Hans Jørgen Jespersen** (Selv)
contra

Overndrup. Sogneforstanderskab ved dets Formand **Examinatus juris**
og **Møller Wagnsen**, (Advocat Brock, efter Ordre),
angaaende Spørgsmaalet om Gyldigheden af en efter de Indstævntes Requisition den 3die Mai 1859 foretagen Fogedsforretning og den derunder affagte Kjendelse, ifølge hvilken Citanten med Familie og Bohave er bleven udsat af den Leilighed, som han fra 1ste Mai 1858 vil have haft til Leie i Huusmand Lars Pedersens Huus i Overndrup.

Den af Herredsfogden i Sunds og Gudme Herreder den 3die Mai 1859 affagte Kjendelse: „Paa Grund af Foranstaaende decreterede Fogden bemeldte Indsidder Hans Sorgen Jespersen og Hustru Christiane Frederikke Andreasdatter eller Hohl at være udsatte tilligemed deres Eiendele af den af dem i Huusmand Lars Pedersens Huus i Overdrup beboede og af Overdrup Sogneforstanderskab anviste Beboelsesleilighed, saaledes som Loven det hjemler“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29de Octbr. 1860: „Den paaankede Udsættelsesforretning bør ved Magt at stande. Saa bør og Citanten, Indsidder Hans Sorgen Jespersen i Overdrup, til det Offentlige betale Erstatning for de Retågebyrder, som skulde have været erlagte, og det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, hvis Sagen ikke for de Indstævnte, Overdrup Sogneforstanderskabs Vedkommende havde været beneficeret, samt i Salair til disses befalede Sagfører, Cancelliraad, Procurator Petersen, 15 Rdl. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven. Der forelægges Procurator Winther en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afgjælse til paa behørigt stemplet Papir at foranstalte affkræve de ovennævnte tvende af ham den 14de Mai og 13de August d. A. irettelagte Skrivelser“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, mod hvilke intet Væsentligt findes at erindre, vil den være at stadfæste, hvorhos Citanten vil blive at tilpligte at udrede Processens Omkostninger for Høiesteret efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock for Høiesteret betaler Citanten 40 Rdl. Saa betaler han og det Retågebyr og Skriver-salarium, som skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, der skulde have været brugt eller endnu bruges, hvis Sagen ikke for Høiesteret for de Indstævntes Vedkommende havde været beneficeret, samt endeligen til Justitskassen 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under nærværende Sag har Citanten Indsidder Hans Sorgen Jespersen i Overdrup paaanket en den

3die Mai f. A. efter de Indstævnte Quærndrup Sogneforstanderskabs Requisition foretagen Udsættelsesforretning og det derunder afsagte Decret, hvorved han med Familie og Bohave er udsat af den Leilighed, han fra 1ste Mai 1858 skal have havt i Leie i Huusmand Lars Pedersens Huus i Quærndrup, til som ulovlige og ugyldige at vorde annullerede eller ophævede, hvorhos han har paastaet sig Omkostningerne paa Appellen tillagte stadesløst.

De Indstævnte have derimod, efter dem meddeelt Bevilling til fri Proces, procederet til den paaanfede Forretnings Stadfæstelse med Paastand om, at Citanten tilpligtes at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salair til deres befalede Sagfører, Cancelliraad, Procurator Petersen.

Til Støtte for Søgemaalet har Citanten, hvis Hensikling om, at Udsættelsesforretningen ex officio skulde annulleres paa Grund af, at det ene af de ved samme fungerende Vidner som Sogneforstander har deeltaget i Requisitionen om Udsættelsen, Overretten ingen Anledning finder til at tage tilfølg, — anført, at han selv havde leiet den paagjældende Beboelsesleilighed af Huuseieren fra den 1ste Mai 1858 samt taget den i Besiddelse, og at han, da han prompte havde betalt Leien, saavel for Halvaaret til 1ste November 1858 med 8 Rdl. som for Halvaaret til 1ste Mai 1859 med 7 Rdl., og ikke havde modtaget lovlig Opsigelse til Fraflyttelse den 1ste Mai 1859, fremdeles var berettiget til at forblive boende i Leiligheden. Han erkjender vel, at han i Vinteren 1857—58 henvendte sig til Sogneforstanderskabet med Andragende om, at han ikke kunde skaffe sig selv Huusly til 1ste Mai 1858, og at dette da i et Møde den 9de Februar f. A. overdrog 2 af sine Medlemmer at opspørge ham en Leilighed, samt at 2de Sogneforstandere fremdeles formaaede Lars Pedersen, i hvis Huus Citanten hidtil havde havt Bolig, til fremdeles at ville beholde ham, men han paa-staaer, at han selv, og ikke Forstanderskabet leiede Boligen af Lars Pedersen fra 1ste Mai, ligesom han selv, — som 2 af ham under Sagen fremlagte Dvittinger vise — betalte Leien, som ovenanført, til Eieren, med hvem han navnlig ogsaa i Juli Maaned 1858 vil være bleven enig om, at han for det andet Halvaar, og fremdeles halvaarlig, indtil Leieforholdet opsigdes fra en af Siderne, kun skulde betale 7 Rdl. Citanten har derhos, forsaavidt det fra de Indstævnets Side under Udsættelsesforretningen saavel som under Sagen her for Retten er bleven gjort gjældende, at den paagjældende Beboelsesleilighed var bleven leiet for Citanten ved Forstanderskabets Foranstaltning, nemlig af de ovennævnte 2 Medlemmer af samme, næst, som anført, at benægte dette, erindret, at disse 2 Medlemmer i alt Fald ikke vilde have været competente til at indgaae et saadant Leiemaal, ligesom det endelig ogsaa er bleven fremhævet fra Citantens Side, navnlig i nogle af ham under Sagen fremlagte Skrivelser fra Præsten i Quærndrup Sogn, at den hele Udsættelsesforretning maa være ugyldig allerede af den Grund, at den er foretagen i Henhold til en ugyldig Sogneforstanderskabsbeslutning.

I sidste Henseende bliver det imidlertid at bemærke, at Requisitionen om Udsættelsesforretningen, der er udfærdiget i Sogneforstanderskabets Navn og

unberstrevet foruden af sammes Formand af alle dets Medlemmer med Undtagelse af Præsten, selvsølgelig ligesaa vel som den Beslutning, hvortil den støtter sig, og der, efter hvad ligeledes maa anses in confesso, blev vedtagen i et Sogneforstanderskabsmøde den 6te April 1859 med alle Stemmer imod Præstens, maa gaae og gjælde for virkelige Sogneforstanderskabsbestemmelser, uden Hensyn til, om et eller andet Hensyn eller en og anden Form end mulig maatte være tilfidsat ved deres Tilblivelse, saalænge de ikke af saadan eller anden Grund maatte være blevne forandrede eller ophævede af rette Bedkommende. Og hvad angaaer de ommeldte 2 Sogneforstanderskabsmedlemmers formeentlige Incompetence til at seie Boligen i Lars Pedersens Huus paa Sogneforstanderskabets Vegne, da gjælder en lignende Betragtning, forsaavidt det, efter hvad der er oplyst, ikke kan omtvies, at Sogneforstanderskabet som saadant har givet dem den fornødne Bemynbigelse eller i alt Fald bagefter ratihaveret deres Virksomhed i den Henseende, uden at det her bliver Gjenstand for Undersøgelse, hvorvidt der i dette Anliggende maatte være bleven givet Præsten den ham tilkommende Indflydelse, eller om Formen i Henseende til Beslutningens Indførelse i Fattigvæsenetsprotocollen maatte være bleven behørig iagttagen. Sogneforstanderskabets Competence til at skride ind i Forholdet mellem Citanten som Beboer af Lars Pedersens Huus og denne som Eier maa fremdeles anses givet derved, at Lars Pedersen under Udsættelsesforretningen har erkjendt, at han havde leiet den paa-gjældende af Citanten beboede Leilighed til Sogneforstanderskabet, som derhos, efter den til samme skete Opfigelse af Leieaalet til 1ste Mai 1859, var forpligtet til til denne Dag at skaffe Leiligheden, hvilken Lars Pedersen fra den Tid af havde bortleiet til en Anden, ryddelig; noget Andet er det, at Lars Pedersen og de Indstævntes Enighed i denne Henseende ikke kunde betage Citanten den Ret, som han ifølge selvstændig Contract med Lars Pedersen maatte have til at blive boende i Leiligheden, eller i og for sig være afgjørende Beviis imod ham for, at hans Paastand om, selv at have leiet Boligen af Lars Pedersen, er urigtig. Men Beviisbyrden for, at han selv var indtraadt i Leieforhold til Husets Eier, maa, ligeoverfor dennes Benægtelse heraf, paaligge Citanten, og noget Beviis herfor findes han ikke at have tilveiebragt. Vel har han paaveraabt sig sin factiske Besiddelse af Leiligheden, i Continuation, som han har kaldet det, af det tidligere mellem ham og Lars Pedersen bestaaende Leieforhold, men herpaa kan der ikke lægges videre Vægt, da det er givet, at det ældre Forhold ophørte til 1ste Mai 1858, og at et helt nyt Forhold derefter indtraadte, — et Forhold, der efter Eieren Paastand udtryffeligt var, indstræket til den tidligere nævnte Termin og, som sagt, kun en Følge af et Arrangement mellem ham og Sogneforstanderskabet. Eiheller godtgjøres Citantens Paastand derved, at han selv betalte Huusleien, thi dette var fra først af betinget og kunde ikke forandre Forholdets Character, da Sogneforstanderskabet dog, forudsat at dette skaffede Citanten Leiligheden, maatte indstaae Eieren for Betalingen, jfr. Cancelli Circulaire af 24de September 1803, og at Citanten, naar han dog selv skulde betale Huusleien, erlagde den directe til Eieren, skjønes endelig ligesaa lidt at indeholde noget betydende Argument for, at han stod i et directe Leieforhold til

Huuseieren, som et saadant kan uleedes deraf, at denne for det sidste Halvaar lod sig noie med en Forudbetaling af 7 Rdl. At særligt en ny Overenskomst derom og om fremtidig Behoefse i Aarets Løb skulde være bleven truffen imellem Citanten og Lars Pedersen, er ikke godtgjort. Da nu endelig Sogneforstanderskabet, — om det end ikke imod Citantens Benægtelse er oplyst, at samme, navnlig i et Sogneforstanderskabsmøde den 1ste December 1858, som det har paaftaaet, tiikjendegav Citanten, at han maatte være belavet paa at fraslytte Leiligheden til 1ste Mai 1859, — ifølge Forholdets Beskaffenhed maatte være besøiet til, ved Udsøbet af det med Lars Pedersen stiftede Leiemaal at forlange, at Citanten skulde flytte ind i en anden Leilighed, som det er in confesso, at det til den nævnte Tid havde staaet Citanten, uden at denne, der ikke selv var Leier, kunde være besøiet til at styde sig ind under Bestemmelserne i Forordningen af 27de Mai 1848 § 4 om halvaars Opsigelse til 1ste Mai —, findes det efter alt det Anførte at maatte statueres, at den paaankede Udsættelsesforretning har været lovlig foretagen, og den vil derfor efter de Indstævntes Paastand blive at Raabjæfte.

Efter Omstændighederne findes Citanten derhos at burde udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager og derunder Salair til de Indstævntes befalede Sagfører, hvis Sagførelse har været lovlig, med 15 Rdl.

Der vil være at forelægge Procurator Wiuther en passende Frist til at joranstaae de af ham den 14de Mai og den 13de August d. A. fremlagte Skrivelser fra Pastor Feilberg, der maa betragtes som Indlæg i Sagen, affrevne paa behørigt stemplet Pøpir. Iøvrigt er det anordnede stemplede Pøpir, forsaavidt Sagen ikke for de Indstævntes Vedkommende har været beneficeret, rigtig forbrugt“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Rethers Domme og de indankede Dommers Præmissjer, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rethens Sæssioner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 β. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglæber og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandling (F. Hegel). — Trykt hos J. H. Schultz.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 35.

Den 21de November.

1862.

Anden ordinaire Sessjon.

Fredagen den 7de November.

Nr. 25. Contoirist i Kjøbenhavns Fortificationscontoir **L. D. Berg**
(Advocat Liebe)

contra

Landsøver- samt Hof- og Stadsretsprocureator **Ibsen**, som bekliffet Væрге for den i 1842 borteblevne Arving efter **Birthe Andersdatter** eller **Jensen**, Brændeviinsbrænder **Boye Jensens** Enke, Sønmand **Jens Boye Jensen**, og som Mandatarius for de øvrige myndige Arvinger efter bemeldte **Birthe Andersdatter** eller **Jensen**, (Advocat Brock, efter Ordre), angaaende Spørgsmaalet om Eiendomsretten til Bankhæftelsesobligationen, stor 654 Rdl., paa Eiendommen Matricul Nr. 189 paa Sjørnet af store og lille Regnegade i Kjøbenhavn samt til den til bemeldte Obligation svarende Actieret i Nationalbanken.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de Marts 1861: „Hovedcitanten, Procurator **Ibsen**, som bekliffet Væрге for den i Maret 1842 borteblevne Arving efter **Birthe Andersdatter** eller **Jensen**, Brændeviinsbrænder **Boye Jensens** Enke, Sønmand **Jens Boye Jensen**, og som Mandatarius for de øvrige myndige Arvinger efter bemeldte **Birthe Andersdatter** eller **Jensen**, bør for Contracitantens, Contoirist i Kjøbenhavns Fortificationscontoir, **Lars Diderik Bergs** Tiltale i denne Sag fri at være, og bør Contracitanten inden 4 Uger fra denne Doms lovlige Forkyndelse at regne, under en Mulct af 5 Rdl. til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag Dommen maatte jiddes overhørig, mod at erholde 654 Rdl. contant udbetalt, til Hovedcitanten udlevere enten med behørig Transport eller uden nogenfomhelst Paategning eller Trans-

port efter Bankens Cession af 9de Februar 1830 og Tinglæsningspaategningen, Bankhæftelsesobligationen for Eiendommen Nr. 189 i Regnegade, Kjobmager Qvarter her i Staden. Saa bør og Hovedcitanten i hans fornævnte Egenkab være berettiget til fremfor Contrahentanten af Nationalbanken at erholde udstedte de til bemeldte Hæftelsesobligation svarende Actiebrev, med alt disse vedhængende og paaløbende Udbytte. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Citanten for Høiesteret ikke har inhæreret den af ham i foregaaende Instants fremsatte Erindring om, at der ikke fra Modparternes Side er forudgaaet nogen Opfigelse af Birthe Andersbatters Obligation eller skeet noget lovligt Tilbud til afdøde Sadelmagermester Berg om Laanets Indfrielse, forinden nærværende Sag paabegyndtes, vil den indankede Dom, i Henhold til de i samme iøvrigt anførte Grunde, være at stadfæste, saaledes at den deri fastsatte Frist bliver at beregne fra denne Høiesterets Doms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Høiesteret findes at burde ophæves, og vil det Advocat Brock tilkommende Salarium, der bestemmes til 60 Rdl., blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at staade, saaledes at den fastsatte Frist beregnes fra denne Høiesterets Doms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl. Advocat Brock tillægges i Salarium for Høiesteret 60 Rdl., som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Efterat Birthe Andersbatter, Brændeviinsbrænder Boye Jensen's Enke, som daværende Eierinde af Eiendommen Nr. 189 i Regnegaden her i Staden, i Aaret 1830 havde ved Hjælp af et hende af Skibsbygger Lars Larsen forneret Laan stort 654 Rdl. labet indfri den paa Stedet hvilende Bankhæftelse af samme Beløb, og af Nationalbanken under 9de Februar 1830 havde paa Hæftelsesobligationen erholdt den sædvanlige Cessionspaategning, overgav hun den cederede Obligation til bemeldte Lars Larsen som haandsaaet Pant for det modtagne Laan, hvorfors hun derhos udstedte sin Obligation, dateret den 27de Februar s. A. Ved Skjøde af 8de Juli 1831 solgte Birthe Andersbatters Arvinger, — idet hun imidlertid

ved Døden var afgaaet —, den ommeldte Eiendom til Sabelmagerfrimester A. P. Berg, blandt Andet paa Vilkaar, at Kjøberen forpligtedes til at overtage „den paa Eiendommen hvilende af Skibshygmester Lars Larsen indfrieede Bankhæftelsesforfrivning“, stor 654 Rdl. rede Sølv uden Afgang i Kjøbesummen, samt til at forrente samme fra den 11te October d. A. (1831), „indtil den af ham bliver indfriet“. Senere, — efter hvad der maa antages i Aaret 1839 —, er den af Banken cederede Hæftelsesobligation, tilligemed den af Birthe Andersdatter til Lars Larsen udstedte Obligation for 654 Rdl., af Sidstnævnte udeleveret til Kjøberen af Eiendommen, uden nogen Transport fra Lars Larsen, da denne ikke ansaae sig som Eier af bemeldte Hæftelsesobligation.

Da Arvingerne efter Birthe Andersdatter ansee sig eiendomsberettigede til den cederede Bankhæftelsesobligation, og som saadanne berettigede til den dertil knyttede Actieret, har Citanten, Procurator Jbsen som bestiftet Børge for den i Aaret 1842 bortblevne Arving efter bemeldte Birthe Andersdatter eller Jensen, Brændeviinsbrænder Boye Jensens Enke, Sønmand Jens Boye Jensen, og som Mandatarius for de øvrige myndige Arvinger efter meerkemlede Birthe Andersdatter eller Jensen, anlagt nærværende Sag mod Sabelmagerfrimester A. P. Berg, — der imidlertid under Sagens Drift ved Døden er afgaaet, og i hvis Sted er indtraadt hans Søn, Contoirist i Kjøbenhavns Fortificationscontoir Lars Diderik Berg —, og har Citanten paaflaaet, at Indstævnte tilpligtes, imod at erholde 654 Rdl. contant udbetalt, inden en vis Tid og derefter under en daglig Mulct, til ham at udelevare enten med behørig Transport eller uden nogensomhelst Paategning eller Transport efter Bankens Cession af 9de Februar 1830 og Tingslæsningspaategningen, Bankhæftelsesobligationen for Eiendommen Nr. 189 i Kjøbmager Qvarteer heri Staden, samt at Citanten kjendes berettiget til fremfor Indstævnte at erholde udstedt af Nationalbanken de til Hæftelsesobligationen svarende Actiebrevne med alt disse vedhængende og paaløbende Udbytte. In subsidium har Citanten paaflaaet, at i ethvert Fald den sidste Deel af Paastanden tages til Følge, samt at han i hans foransførte Egenkab tilkjendes Sagens Omkostninger.

Indstævnte, der navnlig paa Grund af de i Skjebet af 8de Juli 1831 indeholdte Bestemmelser formener at være bleven lovlig Besidder af den omhandlede Obligation og fremfor Arvingerne efter Birthe Andersdatter actieberettiget i Banken, har, næst i Hovedsøgsmaalet at procedere til Frisindelse, efter udtagen Contraflævning paaflaaet sig, fremfor Arvingerne efter bemeldte Birthe Andersdatter eller Jensen, kjendt berettiget til af Nationalbanken at forlange til sig udstedt de Actier, som kunne erholdes for Bankhæftelsesobligationen paa den ommeldte Eiendom, og til at hæve det samme vedhængende og yderligere paaløbende Udbytte, at de nævnte Arvinger kjendes pligtige til at anerkjende Contracitantens Eiendomsret til den ovennævnte Bankhæftelsesobligation stor 654 Rdl. med alle dens Rettigheder, derunder navnlig Actieretten, samt at Hovedcitanten deels som Børge for den bortblevne Arving deels som Generalfuldmægtig for de øvrige Arvinger efter Birthe Andersdatter kjendes pligtig til under en daglig nærmere bestemmende Mulct inden en vis Tid at forsyne den nævnte Bankhæftelsesobligation

med Paategning om, at de fra deres Side erkjende ham eiendomsberettiget til bemeldte Obligation og de nævnte Actier med Udbytte.

Saa har Contracitanten ogsaa paastaet sig tilkjendt saavel Hoved- som Contrastsøgsmaalets Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

Hovedcitanten har fra sin Side neblagt Paastand om Frifindelse under Contrastsøgsmaalet og Tilfjendelse af dets Omkostninger hos Contracitanten.

Forsaauidt Contracitanten principaliter har formeent, at allerede den Form, hvori Hovedcitanten har indklædt sin Paastand, nemlig forsaavidt han paa Arvingernes Vegne har paastaet den omhandlede Bankhæftelsesobligation sig ubleveret, maatte medføre Contracitantens Frifindelse i det Hele eller i ethvert Fald med Hensyn til den første Deel af Hovedcitantens Paastand, fordi der nemlig ikke fra Arvingernes Side er forudgaaet nogen lovlig Opsigelse af Birthe Andersbatters Obligation eller skeet noget lovligt Tilbud til afdøde Sadelmagermester Berg om Laanets Indfrielse, forinden nærværende Sag paa-begyndtes, da kan der ikke heri gives Contracitanten Medhold. Om nemlig end den i Obligationen til Lars Larsen indeholdte Bestemmelse om Fristen for Opsigelse fra Lars Larsens Side maatte anses anvendelig ogsaa med Hensyn til Indfrielse af Laanet fra Debtors Side, saa vilde dette dog kun kunne have begrundet en Indsigelse fra Contracitantens Side, imod i noget Tilfælde at blive tilpligtet at udløse Bankhæftelsesobligationen, eller rettere at modtage Pengene førend til den 1ste, 3 Maaneder efter Dommen, indtrædende Termin, hvorimod der ikke paa Udsædelsen af en formelig Opsigelse af Obligationen til Lars Larsen fra Udsæderindens Arvingers Side med Høie kan støttes en Paastand om, at det Spørgsmaal, der er nærværende Sags egentlige Gjenstand, nemlig angaaende Retten til Bankhæftelsesobligationens Besiddelse og den dermed i Forbindelse staaende Ret til at faae Bankactier, ikke maa komme til Afgjørelse nu, saameget mindre, da selve Opsigelsen af Laanet til Udbetaling naturlig betinges af dette Spørgsmaals Afgjørelse. Contracitanten, der erkjender ikke fra den til ham af Skibsbygmester Lars Larsen skete Overdragelse af Bankhæftelsesobligationen i og for sig at kunne derivere nogen Eiendomsret til samme eller nogen sig dertil knyttende Ret, efter som Larsen kun havde Obligationen som haandsaaet Pant, støtter dernæst sin Paastand saavel i Hoved som Contrastsøgsmaalet væsentligen, — som alt antydet —, paa de ovenfor citerede Ord i Skjødet af 8de Juli 1831, hvorved Eiendommen folgtes til hans Fader, idet han mener, at disse Udtryk efter deres naturlige Forstaaelse nødvendigen hos Kjøberens af Eiendommen maatte vække den Forestilling, at Sælgeren fremtidigens anstaa Bankhæftelsen og hele det dertil knyttede Forhold, som sig uvedkommende og overgaaet paa Kjøberens, naar denne indfrie Bankhæftelsen hos Lars Larsen, idet navnlig Ordene „indtil den af ham indfries“ under en modsat Forudsætning formeentligen vilde være meningsløse. Derhos har Contracitanten formeent, at han i alt Fald, da over 20 Aar ere forløbne siden Indfrielsen hos Larsen, maa have vundet Hævd paa Hæftelsesobligationen, og da tillige paa den dertil knyttede Ret til at erholde Actier i Banken.

Men naar der maa gaaes ud fra, at den Birthe Andersbatter af Banken cederede Obligation kun bejædres af Skibsbygmester Larsen, som haandsaaet

Pant, og at altsaa Sadelmagermester Berg ikke har kunnet ved Overdragelsen fra Larsen erholde større Ret, end denne selv havde, skjønnes det ikke, at de af Contracitanten paaberaabte Udtryk i Skjødet i og for sig kunne være afgjørende i Contracitantens Faveur. Udtrykkene ere maastee vel forsaavidt mindre heldige, som det ganske vist var Noget, der fulgte af sig selv, at Bankhæftelsesobligationen ikke af Eiendommens Kjøber skulde forrentes længere, end til Obligationen indfrieedes af ham, men den Omstændighed, at en Sætning ellers vilde være overflødig, kan dog ikke berettige til at tillægge den en Betydning, hvorved Skjødets Bestemmelse vilde komme i Strid med det virkelige factiske Forhold. Med dette indholder den paagjældende Post 2 i Skjødet intet usforeneligt; det siges slet ikke, at Hæftelsesobligationen var cederet til L. Larsen af Banken eller af Birthe Andersbatter, og naar det bemærkes i denne Post, at Bankhæftelsesforordningen, som Kjøberen skulde overtage uden Afgang i Kjøbesummen, — hvilket det aabenbart er den egentlige Hensigt med denne Post i Skjødet at bestemme —, er indfriet af L. Larsen, saa kan dette naturlig forklares paa den Maade, at Sælgerinden vilde henvise Kjøberen til at betale Renterne directe til den nævnte Mand, der jo ifølge hendes Gjældsforhold til ham virkelig skulde have dem. Derhos maa det bemærkes, at det i ethvert Fald maatte være Kjøberens Sag at skaffe sig Kundskab om, hvorledes det forholdt sig mellem Sælgerne af Eiendommen og L. Larsen i Henseende til Bankhæftelsen og dens Indfrielse, hvilken Kundskab han letteligen vilde kunne have erholdt hos Sidstnævnte.

Forsaavidt isvrigt Contracitanten har paaberaabt sig, at det paa den Tid, da Eiendommen solgtes, skulde have været den almindelige Retsanskuelse, at Actieretten fulgte med Eiendommen og ikke med Besiddelsen af Bankhæftelsesobligationen, er det af Hovedcitanten med Høie erindret, at det i alt Fald ikke kan antages, at der i den Henseende virkelig havde dannet sig en fast Retsanskuelse i den af Contracitanten paastaede Retning, og der kan da ei heller af denne Betragtning ubledes noget Argument for, at det skulde have været Parternes Mening i 1831, at det hele Forhold til Banken overgik paa Kjøberen, og at denne navnlig var berettiget til at indfri Bankhæftelsen hos L. Larsen.

Contracitanten kan saaledes ikke paaberaabe sig nogen Cession til sig af den omhandlede Obligation, der endnu ifølge Bankens Cessionspaategning lyder paa Birthe Andersbatters Navn, men ei heller kan Contracitantens Paastand om ved Hævd at være bleven eiendomsberettiget til Bankhæftelsesobligationen gives Medhold, eftersom Obligationen ifølge Gjældsbrevet til L. Larsen af 27de Februar 1830 kun var overgivet i Larsens Værge som haandsaaet Pant og af Larsen kun kan antages at være bleven overgivet til Sadelmagermester Berg tilligemed hiint Gjældsbreve, ligeledes som haandsaaet Pant, uden at det herefter kan have nogen Indflydelse paa den retlige Bedømmelse af Besiddelsens Character, at Berg tillod sig at transportere Bankhæftelsesobligationen til Trediemand. Da Contracitanten imidlertid under Forudsætning af, at han ikke er eiendomsberettiget til den omhandlede Hæftelsesobligation, ei heller kan prætendere den dertil knyttede Actieret, som derimod maa tilkomme Birthe Andersbatters Arvinger, vil efter alt Foransførte Hovedcitanten blive at søge for Contracitantens Tiltale, og

denne at domme efter Hovedcitantens principale Paastrand, saaledes at Tidsfristen for Ubleveringen bestemmes til 4 Uger og den daglige Mulct til 5 Rdl., der tilfalder Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedklasse.

Processens Omkostninger findes efter Omskændigheberne i det Hele at burde ophæves.

Fornødent stemplet Papir er under Sagen forbrugt“.

Nr. 312.

Advocat Liebe

contra

Nasmus Jensen og **Hustru Karen Rasmusdatter**, (Defensør Brock), der tiltales, Forstuvante for Betleri og for herved at have afbenyttet en falsk Attest og Sidstuvante for Deelagtighed i denne Forbrydelse.

Thræsting og Brads Herreders Extrarets Dom af 7de Mai 1862: „De Tiltalte, Huusmand **Nasmus Jensen** af Lund og **Hustru Karen Rasmusdatter**, bor hensættes i Fængsel paa Band og Brød hver især i 2 Gange 5 Dage. Saa bor begge de Tiltalte og in solidum udrede alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Hvuid, og til Defensør, Procurator Zielian, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 18de August 1862: „De Tiltalte, Huusmand **Nasmus Jensen** og **Hustru Karen Rasmusdatter**, bor hensættes i Fængsel paa Band og Brød hver i 4 Gange 5 Dage. Saa udrede de og, Een for Begge og Begge for Een, Actionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen fastsatte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensør for Overretten, Prøveprocurator **Isaacsen** og Procurator **Møller**, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne **Liebe** og **Brock** for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rdl. til hver.

I den indaankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Huusmand **Nasmus Jensen**, — der i Aaret 1846 ved Krigsrets Dom er for attenteret Omgængelse mod Naturen anseet med Fæstningsarbeide i 3 Aar —,

for Betleri og for herved at have afbenyttet en falsk Attest, og hans Hustru Karen Rasmusdatter, der ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, for Deelagtighed i denne Forbrydelse.

Ved Tiltalte Rasmus Jensen's egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han den 27de Januar d. A. har betlet paa de fleste Steder i Aale By, hvor han paa de enkelte Steder sædvanlig erholdt 1—2 Sk. og i det Hese 4 Mk. 8 Sk., samt at han ved Betleriet urigtigen foregav at have mistet en Ko, og derhos foreviste en falsk Attest, der var underskrevet „Hr. Pastor Rattrup“ og indeholdt, at Rasmus Jensen havde mistet sin eneste Ko og bad om Hjælp for at kunne faae sig en anden. Efter begge de Tiltaltes Forklaringer havde de paa Grund af deres Trang, og da Konen ventede sin Nebkomst, talt med hinanden om, at Tiltalte Rasmus Jensen skulde gaa omkring og indsamle Understøttelse samt derved benytte en Attest om, at de havde lidt et eller andet Tab, og Tiltalte Karen Rasmusdatter, der har udsagt, at de ogsaa meente, det var bedst, at Attesten gav sig ud for at være fra Præsten, paatog sig derpaa, som hun har sagt, efterat hendes Mand forgjæves havde søgt at faae den skrevet, at erholde en saadan udsærdiget, idet hun tillige har forklaret, at det blev aftalt, at hun desangaaende skulde henvende sig til en Mand i Horsens ved Navn Søren Nielsen, og efter sin Forklaring fik hun derefter, som det maa antages den 25de Januar, bemeldte Søren Nielsen til at skrive den ovennævnte af Tiltalte Rasmus Jensen afbenyttede Attest, idet hun af Søren Nielsen forlangte, at Seblen skulde see ud, som om den kom fra Pastor Rattrup, der er de Tiltaltes Sognepræst. Tiltalte Rasmus Jensen har vel benægtet, at det blev omtalt, hvem der skulde skrive Attesten, men han har udsagt, at hans Kone ved hendes Hjemkomst fra Horsens fortalte, at Søren Nielsen havde skrevet den, og han har derhos erkjendt, at han tidligere i sin Tegnebog har øvet sig paa efter en Seddel, som han engang havde faaet af Præsten, at skrive Navnet Rattrup, fordi han næsten antog, at han Ingen kunde faae til at skrive Seblen, ligesom ogsaa, at han, efterat hans Kone havde bragt Attesten, har, uagtet han efter sin Forklaring ikke er fuldkommen skribkyndig, i sin Tegnebog for Tidsfordriv affskrevet Indholdet af Attesten, efter hvad han meente, at kunne faae ud af den. Søren Nielsen har iøvrigt benægtet at have skrevet Attesten.

For den af de Tiltalte udviste Virksomhed ved Udsærdigelsen og Afbenyttelsen af den ommeldte falske Attest ville de være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 62, 2det Led, jfr. § 66, og Straffen herfor findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes for hver af dem til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvorved den for det forøvede Betleri efter Lov af 3die Marts 1860 forstjulte Straf vil være absorberet; de Tiltalte ville derhos Gen for Begge og Begge for Gen have at ubrede Actionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten 5 Rbl. til hver“.

Nr. 282.

Advocat Broch
contra**Jens Eleut Olsen**, (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri eller i alt Fald for Hæleri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Færøernes Sorensskriveries Extrarets Dom af 21de Juni 1862: „Jens Eleut Olsen af Gaasedal og Niclas Johannesen af Aalefjer bør henfættes i Fængsel paa Vand og Brød hver i 3 Gange 5 Dage; samtlige Actionens Omkostninger, hvorunder i Salair til Defensor, Sagsfelmand Winther, 6 Rdl., udredes af Jens Eleut Olsen, dog saaledes at Niclas Johannesen deeltager i disse Omkostninger for sit eget Bedkommende og betaler $\frac{1}{6}$ Deel af Defensors Salair. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

Medens Høiesteret ikke finder, at der er tilveiebragt Beviis for Jens Eleut Olsens Besiddelse af de i den indankede Dom under Tyveriet Nr. 5 omhandlede Gjenstande, hvorfor han ikke med Hensyn til disse kan blive at dømme, maa derimod det Resultat, hvortil Dommen forøvrigt, hvad denne Tiltalte angaaer, er kommen, i Henhold til de derfor i samme anførte Grunde, billiges.

Thi kjendes for Ret:

Underrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Broch og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Ifølge Færø Amts Ordre af 9de October s. A. og Sammes Extensionordre af 7de dennes tiltales under nærværende Sag Ungkarl Jens Eleut Olsen af Gaasedal for Tyveri, eller i alt Fald for Hæleri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, og Indsidder Niclas Johannesen af Aalefjer for falsk Forklaring for Retten.

Under Sagen er Følgende oplyst:

1) Efterat Amtet under 27de Marts s. A. havde beordret Sorensskriveren at foretage de fornødne Undersøgelser i Anledning af et Indbrudstyveri, som ifølge en til Samme fra abjungeret Sagsfelmand Zacharias Nielsen paa Vaagø indsendt Rapport formeentes at være forevet Natten imellem den 23de og 24de s. M. i Handelshuset Gøbtbaab i Midvaag, hvor man om Morgenen den 25de havde fundet Linen til Skodden for det ene Vinbue overskaaren, dette aabent og en Klude i samme ituslaaet og derhos savnede i Boutikken et Pengebelsø af 6 à 8 Rdl. bestaaende meest af Smaapenge og deriblandt fornemmelig Tre-

ffillinger, samt en Veste med Knalbhætter og flere andre Gjenstande, — blev endnu samme Dag Jens Oleut Olsen af Gaasedal, som i Rapporten var nævnt som den Person, hvem man havde mistænkt for det Pasferebe, anholdt i Thors-havn, hvor han var ifærd med at gjøre forskjellige Indkjøb, som han betalte meest med Smaapenge og fornemmelig Treffillinger. Ved den efter Anholdelsen hos bemeldte Person foretagne Visitation foresandtes han iblandt andet i Besiddelse af et Pengebelsb paa 4 Rdl. 4 Sk., deriblandt 30 Treffillinger og en Deel andre Smaapenge, samt en Veste med Knalbhætter, en ny Lin Skraatobaksdaase, hvori noget fint Poleerkrudt og nogle Skud Hagel, ligesom det ogsaa under det derefter optagne Forhør oplystes, at Tilstalte saavel i Vestmankøbenhavn som i Thorshavn samme Dag og de 2 nærmest foregaaende Dage havde gjort forskellige Indkjøb, hvorfor han havde betalt med Smaapenge. Fremdeles oplystes det, at Tilstalte var taget fra sin Fødebygd Gaasedaal, Løvedag Eftermiddag den 23de Marts, for over Slettenæs at begive sig til Strømsø, men at han først Søndag Aften den 24de ankom til Slettenæs, uagtet denne Bygd kun ligger i en Afstand af omtrent 2 Meil fra Gaasedal, uden at Tilstalte har været istand til at afgive nogen sandsynlig Forklaring om, hvor han har tilbragt den mellemiggende Tid. Endelig er det af Handelsmand Johannes Samuelsen Svabo og Handelsbetjent Johan Godtfred Heinesen, Begge af Etablissementet Godthaa, forklaret, at den hos Tilstalte foresundne Veste med Knalbhætter var aldeles liig den, der savnedes, ligesom ogsaa at den dem foreviste Lin Skraatobaksdaase med det deri værende Krudt samt Haglene ganske lignede de Artikler af samme Art, som fandtes ved Etablissementet, og hvoraf de troede at savne Noget.

Trods alle disse Oplysninger og uagtet det desuden baade af Tilstaltes Fader, Moder og Broder er forklaret, at de ikke vidste og ikke troede, at denne ved Afreisen hjemmefra havde medtaget et saa stort Pengebelsb, som han efter det Oplyste maa have haft i sin Besiddelse, ei heller nogen Veste med Knalbhætter, Skraatobaksdaase, Krudt eller Hagel, har Tilstalte dog bestandig benægtet at have forøvet det ommeldte Tyveri.

Pengene og de øvrige hos ham foresundne Gjenstande har han vedblivende paastaet at have ført med sig hjemmefra, og i Midvaag vil han ikke have været i de sidste 14 Dage, før Tyveriet pasferebe.

Da der nu ligeoverfor denne Tilstaltes Benægtelse, trods alle de fremkomne Data, ikke skønnes at være tilveiebragt et efter Lovgivningens fuldgyldigt Beviis imod ham, vil han ikke kunne dømmes skyldig i den ham saaledes paafigtede Forbrydelse.

Paa samme Maade forholder det sig med de øvrige Tyverier, som, efterat Undersøgelsen i Anledning af nysnævnte Tyveri var begyndt, anmeldtes, og hvorfor Tilstalte ligeledes var mistænkt, nemlig:

2) Tvende Tyverier begaaede i Fastetiden s. A. hos Handelsmand Thore Nattestad Joensen af Midvaag, hvorved denne havde mistet omtrent 2 Voger eller 72 Pund Tvist (tørret Grindeskjød).

3) Et ditto begaaet Natten imellem den 25de og 26de Marts s. A. hos Opsybder Christian Hansen paa Syberdal, hvorved der fravendtes denne et Par blaa Strømper, en Hudebælgde og en Seidbekrop.

4) Et ditto begaaet Natten imellem den 23de og 24de s. M. hos Smed Johannes Hansen af Midvaag, hvorved der borttoges en i dennes Smedie staaende til 4 Rdl. vurderet Bøsse, der tilhørte Peter Hente Danielsen af Sandevaag, samt endelig

5) Et ditto hos Odelssønne Johan Peter Petersen af Gaafedal, der antages begaaet Natten imellem den 22de og 23de s. M., og hvorved denne mistede 2de til 14 Mk. vurderede Hudebælger af en Ko.

Der er vel tilveiebragt Opsyhninger, der gjøre det i høi Grad sandsynligt, at Tiltalte er Gjerningsmanden til alle disse Tyverier, men der ffjønnes dog ikke ligeoverfor hans vedholdende Benægtelser at foreligge noget efter Lovgivningen tilstrækkeligt Beviis, hvorefter han kan dømmes som Tyv.

Da imidlertid for de under Nr. 4 og 5 nævnte Tyveriers Vedkommende Retten maa antage, at der ved de afslagne beedige Bidneforklaringer er tilveiebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Beviis for Smed Johannes Hansens Besiddelse og Odelssønne Johan Peter Petersens Eiendomsret til de ved hine Tyverier bortkomne Gjenstande, og disse Personer derhos have afslagt Tilhjemlingsed til samme, uden at det er lykkes Tiltalte, der er overbeviist om at have haft de ommeldte Gjenstande i sin Besiddelse, paa en syldestgjørende Maade at gjøre Rede for, hvorledes han har erhvervet disse, vil han ikke kunne undgaae for uhjemlet Besiddelse af de nævnte sjaalne Koster efter Norske Lovs 6—17—10 og 11, jfr. Forordningen af 8de September 1841 § 6, at blive anset med Straf, dog kun som Gæler, og findes Straffen for Tiltalte, som er over criminel Lov og tidligere tiltalt for Tyveri, hvorfor han dog ved Højesterets Dom af 11te December 1861 blev frifunden imod at udrede Actionens Omkostninger, efter samtlige Sagens Omstændigheder og i Medfør af Forordningen af 11te April 1840 § 22 påsende at kunne fastsættes til Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Under Sagen er der ikke ueblagt nogen Paastand paa Erstatning, hvorfor der i saa Henseende Intet bliver at påkjende“.

Tirsdagen den 11te November.

Nr. 173. Lieutenant **William Balduin Jespersen** med Curator
(Advocat Liebe)
contra

Overretsprocurator **Alberti** og Assistent under Finantsministeriet **Nlsen**
som executores testamenti i afdøde Krigsraad **Jens Rahbeks** og
tidligere afdøde Hustru **Ane Rahbeks**, født **Bærens**, deres Fællesbo
samt Grosferer **Rjørboe** m. Fl., (Advocat Brock),
angaaende Spørgsmaalet om, hvor stor en Deel af bemeldte Fællesbo

Krigsraad Rahbek efter sin Hustrues Død har været berettiget til at disponere over mortis causa.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftecommissions Decision af 24de December 1861: „Af nærværende Boes beholdne Formue bør, efterat blandt Skifteomkostningerne er ført til Udgift de for Executorerne ved Krigsraad Rahbeks Testamente bestemte Salairer, Halvdelen udlægges til dem, der have legitimeret sig som paa Grund af Slægtskab arveberettigede efter Fru Rahbek“.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at af de i den indankede Decision omhandlede Spørgsmaal alene det, der angaar afdøde Krigsraad Rahbeks Berettigelse til ved Testament at disponere over Mere end Halvdelen af Boets beholdne Formue, foreligger Høiesteret til Paatjendelse, og i Henhold til de i Decisionen med Hensyn til dette Spørgsmaal anførte Grunde, der i det Væsentlige billiges, vil den forsaavidt være at stadfæste, hvorhos Processens Omkostninger findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Skiftecommissions Decision bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl.

I den indankede Decisions Præmisser hedder det: „Paa Skiftet efter den den 1ste Februar f. A. afdøde Krigsraad Jens Rahbek og tidligere afdøde Hustru Ane Rahbek sødt Barentz, hvis Fællesbo i Medsør af allerhøieste Bevilling af 15de Februar f. A. behandles af executores testamenti, er der mellem de i Boet Interesserede opstaaet forskellige Disputer, som Executorerne ved Skrivelse af 9de f. M. have tilskillet nærværende Commission til Paatjendelse.

Ved et af fornævnte Ægtefæller for Notarius i Gierløv og Dnsld Herreder under 2den Juli 1840 oprettet reciprokt Testamente havde de bestemt: „At naar en af dem ved Døden afgik, skulde den Længstlevende beholde deres hele fælles Bo uden mindste Paastrav fra den Afdødes Arvingers Side, og skulde den Længstlevende indlade sig i nyt Ægtefæll, da skulde den Afdødes Arvinger heller ikke kunne gjøre mindste Krav paa Arv, men den Længstlevende fremdeles forblive i Boets Besiddelse ubeelt. Skulde derimod den Længstlevende dø i ugift Stand, da — hedder det — skal Boet, saaledes som det da forefindes, deles imellem begge Arvinger efter Loven efter Arvesforholdene til den Tid, den Længstlevendes Dødsfald stede, forsaavidt ikke den Længstlevende ved Testament maatte have disponeret over sin halve Deel af Boet“

I Foraaret 1855 døde Fru Rahbek, og hendes Mand forblev derefter paa Grund af Testamentet i Enebesiddelse af Fællesboet indtil sin Død, uden at have indladt sig i nyt Ægtekab.

Under 27de December 1855 udstedte han derefter en Obligation, hvorved han tilfod, at da Frøken Wilhelmine Marie Severin i en Række af Aar havde været i hans Huus og ydet ham og hans afdøde Hustru al sønskelig Pleie og Omhu foruden anden Gængsgerning, uden at hun derfor havde modtaget Løn eller andet Vederlag, var han i den Anledning bleven hende skyldig 6,000 Rdl. Rm., hvorfor han meddeelte hende sin Forstrøning, som skulde hæfte paa hans og hans afdøde Kones Fællesbo. I Obligationen siges endvidere, at det var en Overenskomst med Creditrix, at Capitalen først skulde udbetales hende ved hans Død, og at der indtil da ikke skulde svares Renter af den. Denne Obligation blev efter Krigsraad Rahbeks Død fundet blandt hans Papirer. Fremdeles har Krigsraad Rahbek under 24de Juni 1859 oprettet et samme Dag notarialiter attesteret Testament, hvorved han bestemmer, hvorledes der efter hans Død skal forholdes med hans Andeel af hans og afdøde Kones Fællesbo, og i hvis § 1 bestemmes, at fornævnte Frøken Severin i Arv efter ham skal have 4,000 Rdl. Rm. uden Afdrag af Skifteomkostninger og Arveafgifter. Dernæst hedder det: Det bemærkes til Efterretning, at min afdøde Hustrues og mit Fællesbo har at udbetale til bemeldte Frøken W. M. Severin 6,000 Rdl., som Fællesboet skylder hende efter en af mig under 27de December 1855 til hende udstedt Obligation, og at det altsaa ialt bliver 10,000 Rdl., som skal udbetales hende og det, hvorledes Boets Forsætning end maatte være.

Ved § 2 bestemtes et Legat paa 1,000 Rdl. til Frøken Anna Kirstine Marie Schmidt.

I § 3 siges, at hvad Testators Andeel i Fællesboet udgjør mere end de Summer, hvorover han ovenfor har disponeret, skal som Arv tilfalde Søcabet William Balbuin Jesperfen.

Testamentets 4de § erklærer, at ved Testators Andeel i Fællesboet forstaaes Alt, hvad han eier efter Loven, altsaa ikke alene hans halve Deel af Fællesboet, men ogsaa den Trejedeel af Fællesboets anden halve Deel, som ifølge Forordningen af 21de Mai 1845 tilkom ham i Arv efter Konen; han siger derhos, at han finder det klart, at der ikke fra Reciproptestamentet af 2den Juli 1840 kan argumenteres mod hans Berettigelse til her at disponere over bemeldte Trejedeel, og at han for at affjære enhver Paastand om, at han ikke havde en saadan Berettigelse, annullerede de Udtryk i bemeldte Testamente, som maatte kunne paaflaaes at staae i Strid med denne Berettigelse.

Efterat Testator dernæst havde truffet Bestemmelser om sin Begravelse og udnævnt til executores Overretsprocurator Alberti og Assistent under Finantsministeriet Olsen, hvis Salair han bestemte til 1,000 Rdl. til lige Deling, angiver han, at hans Kones Arvinger vare 3 Døttre af Enken Mariane Søgaard og en Datter af Kjøbmand Børentz i Aalborg, der har været gift med, men nu er skilt fra Apotheker Christens i Hjørring.

Testamentet indeholder endnu nogle Slutningsbestemmelser, der forøvrigt ere uden Interesse med Hensyn til de foreliggende Disputer. Disse angaae:

1. Spørgsmaalet om, hvor stor en Deel af Fællesboet Krigsraad Rahbek har været berettiget til morsis causa at disponere over, eller hvormeget Fru Rahbeks Arvinger have Ret til.
2. Betydningen af den forannævnte under 27de December 1855 til Frøken Severin udsædte Obligation.
3. Spørgsmaalet, om Apotheker Christens i Hjørring eller dennes i November 1855 fraeparerede Hustruens anden Mand Cand. pharmaciæ Drangel i Stockholm er berettiget til, hvad der maatte tilkomme Fru Drangel af Fru Rahbeks Arvingers Andeel efter det reciproffe Testamente.

Med Hensyn til den førstnævnte Dispute bemærkes, at saavel Cancelliraad Nyholm, der er mødt for Grosjerer Kjørboe og Kjobmand Mørck, der begge ere gifte med Døttre af den i Krigsraad Rahbeks Testamente nævnte Enke Søegaard, og for dennes ugifte Datter, som Procurator Winther, der er mødt for Apotheker Christens, og Procurator Hindenburg, der har Fuldmagt fra Cand. pharmaciæ Drangel, have formeent, at afsøde Krigsraad Rahbek har været uberettiget til ved Testament at disponere over mere end sin Halvdeel af Fællesboet, og har Procurator Hindenburg i Indlæg af 13de September 1860 formuleret Paastanden derhen, at Boet opgjøres saaledes, at den ene Halvdeel af samme, uden Afkortning af de Executorerne tillagte Beløb, deles imellem Fru Rahbeks Arvinger. Herimod er fra de ved Rahbeks Testament indsatte Legatarier, som ogsaa navnlig fra den testamentariske Universalarvings Side gjort gjældende, at Ægtefællenes reciproffe Testamente gaaer ud paa, at den Længstlevende af dem skulde have saamegen Gavn af det fælles Bo, som dette kunde yde den, medens ingen af dem i Testamentet viste nogen særdeles Interesse for den Førstafdødes Arvinger, at Testamentet ikke gaaer ud paa at bestemme, at Rahbek som den Længstlevende ikke maatte disponere over mere end Halvdelen af Boet, hvis han døde ugift, eller at stipulere for den Førstafdødes Arvinger netop Halvdelen af Boet, som Weberlag for, at dette ikke skulde stiftes før efter den Sidstafdødes Død. Foraaavidt der i Boet er nævnt Halvdelen af Boet og omtalt den Længstlevendes Berettigelse til derover at testere, antage de, at Ordet „halve“ er brugt som en Pleonasma, men ikke for at betegne, at den Længstlevendes Andeel af Boet ikke maatte beregnes til mere end en Halvdeel, selv om den senere Lovgivning maatte medføre, at den skulde beregnes højere, og ansøre, at da Testamentet er oprettet 1840, kan det ikke antages at indeholde en Renunciatio fra Rahbeks Side paa den Arveret, Lovgivningen af 1845 medførte, hvorimod Formodningen maatte være for, at det var beggees Mening, at den Længstlevendes Andeel af Boet skulde bestemmes efter Lovgivningens almindelige Regler paa den Tid, Boet skulde deles.

De have derfor paaberaabt, at den 4de § af Rahbeks Testamente af 1859 viser, at han har opfattet det reciproffe Testaments Mening paa samme Maade, ligesom ogsaa, at vedkommende Ministerium ved dette Testaments Omstæmpning maa være gaaet ud fra, at Rahbek ad intestato havde erhvervet $\frac{1}{3}$ af Konens

Boeslob, da Taxten for det stemplede Papir var beregnet til $\frac{1}{3}$ af Fællesboets Formue, og derfor paastaet, at Fællesboet deles overeensstemmende med Bestemmelseerne i Testamentet af 1859.

Vel er det nu saa, at Krigsraad Rahbek efter Forordningen af 21de Mai 1845 § 15, hvis der var blevet afholdt Skifte af Fællesboet efter Fru Rahbeks Død, vilde have været berettiget til at erholde, foruden sin Halvdeel af Boet, endvidere en Trediedeel af Konens Boeslob, og at denne Ret ikke kunde være betaget ham ved Testamente af Konen, naar han ikke dertil gav sit Samtykke, Forordningens § 21, men Spørgsmaalet reducerer sig til, om ikke et saabant Samtykke foreligger og maa uledes af, at Rahbek ved Konens Død ikke forlangte Skifte, men vedblev Besiddelsen af Boet i Henhold til det reciprokke Testamente, og dette Spørgsmaal finder Stiftescomissionen at maatte besvare bekræftende.

Ved at beholde Boet udeelt i Medfør af Testamentet forpligtede nemlig Rahbek sig i Forhold til hans Kones Intestatarvinger til at efterlade dem en saadan Dvotabeel af Fællesboet, som Testamentet bestemmer, for det Tilfælde, at han døde ugift. Vel kan det nu ikke siges med Sikkerhed, at Ordene i Testamentet „efter Loven“ ere anførte for at betegne, at Delingen skulde skee efter den da gjældende Lov, da fornævnte Ord ligesaavel kunne referere sig til det foregaaende Ord, saa at der læses „Arvinger efter Loven“ = Intestatarvinger, hvortil efter 1845 ogsaa den efterlevende Ægtefælle maa henregnes, men naar det hedder, „forfaavidt ikke den Længstlevende ved Testament maatte have disponeret over sin halve Deel af Boet“, gaae begge Ægtefællerne ud fra den Forudsætning, at den Førstafdødes Slægtninge eventuelt skulde have den anden Halvdeel, og at den Længstlevende ikke maa ved Testament disponere over nogen Deel deraf. Naar Testamentet saaledes med tydelige Ord bestemmer, hvormeget den Længstlevende kan disponere over, kan det ikke siges, at Testamentet gaaer ud paa at overlade den Længstlevende den størst mulige Hjælp af Fællesboet, eller at Testatorerne have viist mindre Interesse for deres Slægtninge i Faveur af den Længstlevende, og Rahbek maa antages ved at beholde Boet udeelt at have paa- taget sig at overlade Halvdelen deraf til Konens Slægtninge.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorledes denne Halvdeel bliver at beregne, navnlig om den skal bære nogen Deel af Executor Salair, er det vel rigtigt, hvad Rahbeks Universalarving har ladet anføre, at Apotheker Drangels Procedure ved Stiftescomissionen, sørend Boet gik over til Behandling af Executorer, ubeluffer ham fra at fremsætte Indsigelse imod, at 500 Rdl. af Executoralairerne udredes af Fru Rahbeks Andeel, men da Cancelliraad Nyholm og Procurator Winther have henholdt sig til, hvad Procurator Hindenburg herom har anbragt, bliver dog Spørgsmaalet nu at afgjøre, og skønner Stiftescomissionen ikke rettere, end at det reciprokke Testamente ikke kunde ubeluffe den Længstlevende fra at træffe Bestemmelser om Boets Behandling af Executorer, samt at bestemme for disse af Fællesboet et billigt Vederlag for deres Uleilighed. Da nu det fastsatte Vederlag ikke, som man har villet gjøre gjælden, kan betragtes som Regater til Executorerne, men naar henføres saavel til Boets Forsætning som til

Executorernes Dyring om, at intet særligt Curator Salair bliver at beregne, ikke findes at oversfige, hvad der passende kunde bestemmes som Løn for Executorernes til Forbeel for Fællesboet havde Uleilighed, maa Halvdelen af Executor Salair udredes af Fru Rahbeks Boeslob.

Til dem, der have legitimeret sig som paa Grund af Slægtskab arbeberettigede efter Fru Rahbek, vil saaledes være at udlægge Halvdelen af Boets beholdne Formue, efterat blandt Skifteomkostninger er ført til Udgift de ved Rahbeks Testament for Executorerne bestemte Salairer“.

Nr. 305.

Advocat Liebe

contra

. Jens Knudsen. (Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri og Løsgænger.

Sors Kjøbstads Extrarets Dom af 3die Juni 1862: „Arrestanten Jens Knudsen bør hensættes til Lughuusarbejde i 8 Aar. Saa bør han og udrede de af hans Arrest og denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Flor, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Hansen, 4 Rdl. At efterkommes efter Dvrighedens Foranstaltning under Udferd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2den Septbr. 1862: „Bytingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Actor og til Defensor for Overretten, Procuratorerne Heckscher og Delbanco, betaler Arrestanten Jens Knudsen 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Sors Kjøbstads Extraret heril indankede Sag actioneres Arrestanten Jens Knudsen for Tyveri og Løsgænger.“

I sørsnævnte Henseende sigtes Arrestanten for den 14de Marts d. A. om Eftermiddagen, medens han besøgt sig i Kjøbmand Schmidts Boutik i Sors, at have tilvenbt sig et Buntt Seler, vurdere til 11 Mk. Arrestantens Forklaring gaaer forsaavidt ud paa, at han med Tilladelse af en af Kjøbmand

Schmidts Folk havde nedtaget det ommeldte Bundt med Seler, som hængte paa Bæggen udenfor Dissen, samt at han derefter lagde dem foran sig paa Dissen, men at han i det Samme blev tiltalt af Kjøbmand Schmidt, som sigtede ham for at have sjaalet Selerne, og, idet han som en Følge heraf vendte sig om imod Kjøbmanden, formener han at have revet Selerne fra Bordet ned paa Gulvet, hvorfra de bleve optagne. Ligesom det imidlertid af samtlige Kjøbmand Schmidts Folk, der ved den ommeldte Leilighed befandt sig i Boutikken, edelig er benægtet, at Arrestanten til nogen af dem skulde have henvendt sig om at erholde Seler tilkjøbs, saaledes er det af 2de andre Vidner edelig forklaret, at de have seet Arrestanten nedtage Selerne fra Bæggen og skjule dem under sin Frakke, samt at de, efterat Kjøbmand Schmidt, som af dem var bleven underrettet om det Passerebe, havde tiltalt Arrestanten, ligeledes have seet, at Selerne faldt ned paa Gulvet fra den indvendige Side af Arrestantens Frakke, hvilket sidste ogsaa er blevet iagttaget af et 3die under Sagen afhørt Vidne, foruden af Bestjaalne. Som Følge heraf maa Arrestanten ansees tilstrækkelig overbevist om at have gjort sig skyldig i det omhandlede Tyveri. Forsaavidt han derimod ved Underretten tillige er sigtet for forskjellige andre Tyverier, vil Intet i denne Henseende kunne komme under Paaskjendelse her for Retten, da han ikke ved Underretten er anset overbevist om disse Tyverier, og Sagen derhos kun efter hans egen Begjæring hertil er indanket.

I Henseende til Sigteelsen for Løsgængereri er det oplyst, at der under 7de Mai 1860 af Politimesteren i Meerløse og Tubse Herreder overensstemmende med Lov af 3die Marts s. A. § 2 blev givet Arrestanten Tilhold om at søge løsligt Erhverv, hvorpaa ved, forsaavidt han ikke selv kunde forskaffe sig saadant, vilde blive givet ham Anvisning af vedkommende Fattigvæsen, ligesom det blev paalagt ham hver Lørdag for Sognefogden paa hans Hjemsted at oplyse, hvorfra han ernærede sig og hvor han opholdt sig, samt ligeledes den sidste Lørdag i hver Maaned indtil videre at indfinde sig paa Politimesterens Contoir for at meddele Oplysninger om sin Færd, Alt med Tilkjendegivelse om, at han, naar han sad Tilholdet overhørig eller streifebe ørkesløs omkring, vilde i Medfør af Loven af 3die Marts 1860 § 1 blive anset som Løsgænger. Dette Tilhold, som under 21de Mai 1860 blev gjentaget for Arrestanten, har denne, efter hvad der af vedkommende Politimester er attesteret, ikke holdt sig efterrettelig, idet han navnlig har unbladt at melde sig paa Sidstnævntes Contoir til de forefrevne Tider, og vel har Arrestanten foregivet, at han hertil skulde have erholdt Politimesterens Tilladelse, men til dette Foregivende vil der, da Politimesteren har modsagt sammes Rigtighed, intet Hensyn kunne tages.

Hvad angaaer den Straf, som Arrestanten for de ham overbeviste delicta vil være ifalden, bemærkes, at han, der er langt over criminel Lavaler, tidligere flere Gange er straffet, og navnlig ifølge Kjøbenhavns Criminal- og Politivets Dom af 25de Juni 1853 for 3die Gang begaaet Tyveri med Forbedringshunsarbejde i 4 Aar, ligesom han senere ved Meerløse og Tubse Herreders Extrarets Dom af 10de October 1859 er for Opsætighed imod Politiet anset med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Arrestanten vil derfor, som ogsaa i Underretsdommen antaget i Medfør af Forordningen af 11te April 1840 § 16 nu være at ansee med Straf for 4de Gang begaaet Tyveri, og da den valgte Straffegrad 8 Aars Tugthunsarbejde findes påseende, ligesom det bisalbes, at den Straf, Arrestanten for Løsgængereri i Genhold til Loven af 3die Marts 1860 har forskyldt, herunder er anset afborberet, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ogsaa billiges, i det Hele være at stadfæste.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 36.

Den 21de November.

1862.

Anden ordinaire Sæssion.

Tirsdagen den 11te November.

Nr. 304.

Statsraad Salicath

contra

Johan Christian Pedersen, kaldet Christian Skræder, og den til ham ægteviede Jens Pedersens Enke, Maren Christensdatter, (Defensior Liebe),

der tiltales for Blodskam.

Kjær Herreds Ertterets Dom af 5te Mai 1862: „De Tiltalte, Arrestanten, Huusmand Johan Christian Pedersen, kaldet Christian Skræder, og den til ham ægteviede Jens Pedersens Enke, Maren Christensdatter af Hals, bør have deres Liv forbrudt. Derhos bør de, Een for Begge og Begge for Een, betale alle af Undersøgelsen og Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salarium til Actor, Procurator Hoegh, 5 Rdl., og til Defensior, Prøveprocurator Larjen, 4 Rdl. Dommen at fuldbyrdes under Adfærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 11te August 1862: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensior for Overretten, Prøveprocurator Sjaacsen og Procurator Møller, betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Salicath og Advocat Liebe for Høiestret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indtante Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Huusmand Johan Christian Pedersen, der er født i Aaret 1831, og den til ham ægteviede Jens Pedersens Enke, Maren Christensbatter, der er født i Aaret 1814, for Blodskam.

Ved de Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at de den 11te Juni s. A. have ladet sig ægtevie sammen og derefter levet som Ægtefolk, uagtet Tiltalte Johan Chr. Pedersen tidligere havde haft legemlig Omgang med Tiltalte Maren Christensbatters Datter af et tidligere Ægtekab, med hvem han i omtrent $\frac{1}{2}$ Aar indtil St. Hansdag 1860 havde været forlovet, og at det navnlig ogsaa, da Ægtekabet blev indgaaet, var Tiltalte Maren Christensbatter bekjendt, at Tiltalte Pedersen tidligere havde haft Samleie med hendes ommelte Datter. Tiltalte Joh. Chr. Pedersen har isørigt udsagt, at det ikke i mindste Maade faldt ham ind, at den Omstændighed, at han havde haft legemlig Omgang med Tiltalte Maren Christensbatters Datter, kunde være en Hindring for Ægtekabet, samt at Ægtekabet aldrig skulde være blevet indgaaet, dersom han blot havde anet Saadant, ligesom Tiltalte Maren Christensbatter har udsagt, at hun ikke vidste, at der var Noget til Hinder for Ægtekabet, da det var saa lang Tid siden, og forinden hun selv kom i nogen Forbindelse med Tiltalte Pedersen, at denne havde haft legemlig Omgang med hendes Datter, der senere blev forlovet med og befvangret af en anden Mandsperson, samt at hun ikke havde nogen Følelse af, og at Ingen af dem i mindste Maade tænkte paa, at de ved at indgaae Ægtekab gjorde sig skyldige i nogen Forbrydelse, og at hun ikke vilde have indladt sig i noget saadant Forhold med Tiltalte Pedersen, saafremt hun endogsaa blot havde haft en Aelse om, at det var en Forbrydelse.

Ejendømt det nu ikke efter de Tiltaltes Forklaringer og Sagens øvrige Oplysninger er uantageligt, at de ved at indgaae Ægtekabet ikke have gjort sig nogen egentlig Forestilling om Ulovligheden af denne Forbindelse, findes det dog ikke at kunne undgaaes at dømme de Tiltalte efter Lovens 6—13—14, 1ste Led, jfr. Lovens 3—16—9—5 og Forordningen af 23de Mai 1800 § 1, og Underrettsdommen, ved hvilken de Tiltalte efter disse Lovbestemmelser ere ansete med Livsstraf, og hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste“.

Onsdagen den 12te November.

Nr. 264.

Statsraad Salicath

contra

Hans Peder Hansen, (Defensor Liebe),

der tiltales for bedrægeligt Forhold.

Halters vestre Herreds Etrarets Dom af 6te Marts 1862: „Tiltalte Hans Peder Hansen af Nørre Drølev bør henfættes i Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage og udrede alle af denne Action lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Kammerraad, Procurator Møller, 6 Rdl, og til Defensor, Procurator Blæsberg, 5 Rdl. Til Ungkarl Ole Hansen af Nørre Drølev betaler Tiltalte i Erstatning 2 Rdl. 2 Mk. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de Mai 1862: Tiltalte Hans Peder Hansen af Nørre Drølev bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Provedprocurator Jacobsen og Procurator Schack, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Da der ikke findes tilstrækkelig Grund til at antage, at Tiltalte har haft nogen bedragerisk Hensigt med det af ham den 7de og 8de November f. A. udviste i den indankede Dom nærmere fremstillede Forhold, der alene foreligger Højesteret til Paakjendelse, vil der være at tillægge ham Frisindelse for Actors Tiltale, dog at han efter Omstændighederne vil, som i Dommen fastsat, have at udrede Actionens Omkostninger.

Chi kjendes for Ret:

Hans Peder Hansen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under nærværende fra Falsters vestre Herreds Etraret hertil indankede Sag tiltales Hans Peder Hansen af Nørre Drølev for bedrægligt Forhold.

Følge Tiltaltes med de isvrigt fremkomne Oplysninger siemmende Forklaring har han, — da Ungkarl Ole Hansen den 6te November f. A. i et Værtshuus i Nykjøbing havde fremlagt paa Bordet et Pengebeløb i Sølv til Betaling af hans Anpart i Kjøbesummen for en Koe, som Gaardmand Chr. P. Hansen havde solgt til bemeldte Ole Hansen og Slagter P. Rasmussen for 32 Rdl., hvoraf hver skulde betale Halvdelen —, lagt sin Haand over bemeldte Pengebeløb og spurgt Ole Hansen, om han vilde sælge det for 16 Rdl. 3 Mk., men da denne var uwillig dertil, tog han sin Haand bort og behøft ved den Leilighed — dog rimeligviis kun for Spøg — en Specie mellem Fingrene, hvilket flere af de Tilstebeværende, men dog ikke Ole Hansen, saae. Ved Eftertælling af Pengene fandtes der kun 14 Rdl., som Sælgeren af Koen dog erklærede at ville nøies med; de manglende 2 Rdl. har Tiltalte imidlertid senere betalt til Sælgeren.

Da Ole Hansen den næste Dag indfandt sig hos Gaardmand Chr. P. Hansen for at hente Koen, foreslog denne, — hos hvem Tiltalte, der havde afkjøbt Slagter Rasmussen hans Andeel af Koen, og foregav, at han atter havde solgt denne til bemeldte Gaardmand Hansen, var tilfede —, at Ole Hansen skulde afkjøbe ham ogsaa den anden Halvdeel af Koen for 20 Rdl., og fremhævede i saa Henseende, at han kun havde givet 14 Rdl. for den ene Halvdeel, og deels af denne Grund, deels af Frygt for, at han ellers slet ikke skulde komme i Besiddelse af Koen, indvilgede han heri, men da han ikke havde Penge hos sig, gik Tiltalte i Caution for Betalingen og lod Koen drive hjem til sig. Da Ole Hansen den paafølgende Dag vilde afhente Koen hos Tiltalte, vægrede denne sig imidlertid ved at udlevere den, medmindre Ole Hansen betalte de 20 Rdl., for hvilke Tiltalte var gaaet i Caution, og dette gjorde Ole Hansen da ogsaa.

Ved den indankede Dom er det antaget, at Tiltaltes førstomtalte Forhold med at tage Specien ikke er strafbart, og da Dommen alene er appelleret efter Tiltaltes Begjæring, foresligger dette ikke til Overrettens Prøvelse. Derimod er Tiltalte ved Underretsdommen, for ved sit sidstomtalte Forhold at have bevirket, at Ole Hansen gav saameget mere for den anden Halvdeel af Koen, at heri i Virkeligheden var indbefattet Erstatning for de ved den første Betaling formeentlig manglende 2 Rdl., anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 42, jfr. § 76, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, men da det dog ikke skjønnes at være klart, at Tiltalte virkelig har haft nogen bedrageriff Hensigt, kan dette ikke billiges, hvorimod han, som tidligere ved Falsters vestre Herreds Etrarets Dom af 17de October 1861 er anset med en Mulct af 10 Rdl. for af Kaabhed at have skaaret Halen af en Andens Hest, men ellers ikke findes at være tiltalt eller straffet, vil være at frifinde, dog efter Omstændighederne kun for Actors videre Tiltale. Som Følge heraf bortfalder ogsaa under nærværende Sag Spørgsmaalet om Tiltaltes Erstatningspligt.

I Henseende til Actionens Omkostninger, som rettelig ere paalagte Tiltalte, vil Underrettsdommen derimod være at stadfæste, hvorhos Tiltalte vil have at udrede Salair til Actor og Defensor for Overretten med 5 Rdl. til hver.

Sagens Behandling i 1ste Instants og Sagsførelsen for begge Retter har været loblig, dog at det ikke kan billiges, at Defensor for Underretten, Procurator Blæsberg, i sit Indlæg har critiseret Underdommerens Behandling af en anden Sag“.

Nr. 292.

Justitsraad Bunken

contra

1) **Ernst Svendsen**, 2) **Johan Svendsen** og 3) **Christian Svendsen**, (Defensor Salicath),

der tiltales, Nr. 1 og 2 for Legemsfornærmelser og Nr. 3 for Legemsfornærmelser og Injurier.

Criminal- og Politirettens Dom af 12te August 1862: „Det ovenomhandlede af Indklagede Christian Svendsen om Klageren, Værtshuusholder Peter Rasmussen, brugte Skjældsord bør være dødt og magtesløst, saa at det ikke kommer Klageren til Skade paa Ære, gode Navn eller Nygte. Indklagede Christian Svendsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 5 Rdl. De Indklagede Ernst Svendsen og Johan Svendsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, den Første i 4 Gange 5 Dage og den Sidste i 3 Gange 5 Dage. Samtlige Indklagede betale derhos, Een for Alle og Alle for Een, til Klageren 25 Rdl. i Erstatning for Svie og Smerte og Sagens Omkostninger med 4 Rdl. 38 Sk. Den idømte Mulet og Erstatning at udredes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Da Sagen, forsaavidt den angaaer den af Klageren i foregaaende Instants paatalte verbale Injurie, ikke har objectum appellabile for Højesteret, vil den forsaavidt være at afvise.

Tovrigt bliver den indankede Dom i Henshold til de i samme anførte Grunde at stadfæste.

Thi fjendes for Ret:

I Henseende til den idømte Mulet og givne Mortification afvises Sagen. Tovrigt bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunken og Etatsraad Salicath for Høie-

steret betale de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, 10 Rdl. til hver.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under nærværende Sag gaaer Klageren, Værtshusholber Peter Rasmussens endelige Paastand ud paa, at Indklagebe, Christian Svendsen, for den 24de Juni d. A. paa Amagersfælleb at have udfjældt ham for en Sjouerkarl, ansees med Straf efter Lovgivningen, og at dette Skjældsord mortificeres, samt paa at denne Indklagebe og de Indklagebe Ernst Svendsen og Johan Svendsen for ved ovennævnte Leilighed at have overfaldet ham og tilspiet ham forskjellige Legemsbeskadigelses ansees med Straf efter Loven og tilpligtes, Een for Alle og Alle for Een, at betale ham Erstatning for Svie og Smerte efter Rettens Skjøn og denne Sags Omkostninger.

Af de Indklagebe, der Alle have procederet til Frisindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, har Indklagebe Ernst Svendsen indrømmet, at han ved den paagjældende Leilighed har slaaet eller stødt Klageren, men til Styrke for sin Frisindelsepaastand paaberaabt sig, at Klageren først havde angrebet ham, og saaledes nødsaget ham under et derved opstaaet Slagsmaal til som Selsforvar at anvende den vedgaaede, Klageren tilspiede, Overlast paa Person, medens de 2 andre Indklagebe derimod i det Hele have nægtet Rigtigheden af de mod dem af Klageren fremsførte Sigtelser.

Samtlige Indklagebe have derhos in subsidium protesteret imod, at Klageren i noget Tilfælde tilkjendes Erstatning for Svie og Smerte.

For at Klageren skulde paa Amagersfælleb have givet nogen Anledning til Slagsmaal, er der mod hans Benægtelse ikke ført noget Bevis, medens det derimod er tilstrækkeligen godtgjort ved de af Arbeidsmændene Henrich Wilhelm Becken og Peter Jespersen afgivne keedigebe Forklaringer, og tildeels ved Høker Christian Petersens Forklaring, der er tillagt samme Betydning, som om den var bekræftet med Ed, at Indklagebe Christian Svendsen til ovennævnte Tid og Sted har brugt det paaklagede Skjældsord om Klageren, og derefter har uden nogen fra Klagerens Side givne Anledning tilligemed Indklagebe Ernst Svendsen angrebet Klageren, idet Ernst Svendsen tog fat i Klageren bag fra, medens Christian Svendsen forfra slog Klageren i Ansigtet, saaledes at han faldt til Jorden, og at de derpaa begge gjentagne Gange sparkede Klageren, samt at Indklagebe Johan Svendsen, som var kommen til, har slaaet Klagerens Arme tilbage, hvormed denne søgte at holde de 2 andre Indklagebe fra sig, og derved bevirket, at disse fik Leilighed til at bibringe Klageren endnu nogle Spark, og maa det antages ifølge 2de under Sagen fremlagte Lægeattester, der af samtlige Indklagebe ere vedtagne som ægte og rigtige, at Klageren ved det ovennævnte af de Indklagebe ubviste Forhold er bleven vibragt flere ingenlunde ubetydelige Læsioner, hvorimellem knuste Saar paa Næsen og Underlæben, Brud af Næsebenene og stærk Blodudtrædning i venstre øvre Dielslag.

Som Følge heraf vil Indklagebe Christian Svendsen blive at ansee deels efter Danske Lovs 6—21—4 med en Kjøbenhavn's Fattigvæsens Hovedkasse til-

faldbende Mulct, der bestemmes til 5 Rdl. og Skjældsorbet, Sjouerkarl, blive at mortificere, deels i Henhold til Forordningen af 4de October 1833 § 6 efter sammes § 9 med Straf, der findes at kunne fastsættes til Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage, og de Indklagede Ernst og Johan Svendsen, Sidsmænd i Medfør af den citerede Forordnings § 25, i Henhold til samme Forordnings § 6, efter § 9 med Straffe, der for Ernst Svendsen bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage og for Johan Svendsen til lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage, hvorhos samtlige de Indklagede ifølge den anførte Forordnings § 28 ville have at betale Klageren Erstatning for Svie og Smerte, der fastsættes til 25 Rdl. og bliver at udrede af de Indklagede, Een for Alle og Alle for Een.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne de Indklagede have at tilsvare Klageren, Een for Alle og Alle for Een, med 4 Rdl. 38 St."

Nr. 320.

Justitsraad Bunzen

contra

Maren Rasmussen og Else Marie Andersen, Jensens Hustru,
(Defensør Salicath),

der tiltales for Betleri.

Odense Herreds Politirets Dom af 21de Juni 1862: „De Tiltalte Maren Rasmussen og Else Marie Andersen bør hensættes, den Forstnævnte i Fængsel paa Band og Brød i 4 Dage, Sidsmænd til Arbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt i 60 Dage. Saa bør de og hver for sit Vedkommende udrede alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de Septbr. 1862: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensør for Overretten, Prøveprocurator Sørensen og Cancelliraad, Procurator d'Auchamp, betale de Tiltalte Maren Rasmussen og Else Marie Andersen, Dagleier Peder Jensens Rone, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunzen og Etatsraad Salicath for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da de Tiltalte Maren Rasmussen og Else Marie Andersen, Dagleier Peder Jensen's Kone, der under nærværende fra Odense Herreds Politivet hertil indankede Sag actioneres for Væleri, ved egen Tilstaaelse ere overbeviste den 6te Mai d. A. efter foregaaende Aftale at have begivet dem ud for at betle og paa Lindvedgaard og i flere Gaarde i Hvidby at have tilbillet dem Fødevarer, maa det billiges, at de, af hvilke Tiltalte Rasmussen er født den 25de Januar 1829 og ei forhen har været tiltalt eller straffet, og Tiltalte Andersen, der er født den 29de December 1815 og ved Lunde og Skam Herreders Politivets Dom af 27de September 1859 for Væleri er anset med Arbeide i Odense Tvangsarbeidsanstalt i 1 Maaned og ifølge Odense Herreds Politivetsdomme af 4de Juni 1860 og 24de Marts d. A. for samme Forseelse med respective 2 Maaneders Tvangsarbeide i bemelte Anstalt og Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, nu ere ansete, Førstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Dage og Sidstnævnte med Arbeide i Odense Tvangsarbeidsanstalt i 60 Dage, samt paalagte at udrede Sagens Omkostninger hver for sit Vedkommende, og Politivettens Dom vil saaledes være at stadfæste“.

Torsdagen den 13de November.

Nr. 11. Pastor **Cinar Hjørleifsson** (Advocat Liebe, efter Ordre),
contra

Jon Sølvason og Bigfus Petursøn (Tugen),
angaaende Spørgsmaalet, om Citanten er berettiget til at oppebære aarlig Landsthyld af Jorden Harekæstadir m. v.

Norder Mule Syksels Extravets Dom af 30te October 1856: „De Indstævnte Jon Sølvason og Bigfus Petursøn bør, Een for Begge og Begge for Een, betale til Præsten Cinar Hjørleifsson som Eier af Stjaldolfstadir, Landsthyld af Nybyggerstedet Harekæstadir med tolv Rigsdaler aarlig fra 14de October 1854, saafremt en anden Overeenskomst derom ikke bliver truffen, men i modsat Fald bør de fravige Jorden med alt deres Gods til næstkommende Fardag. Iøvrigt bør Parterne for hinandens Tiltale under nærværende Sag frie at være. Processens Omkostninger ophæves. Landsthylden bør udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forlyndelse, og den forøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Den islandske Landsøverrets Dom af 12te Juli 1858: „Underrettens Dom i nærværende Sag bør uuesterrettelig at være, og afvises Sagen fra Underretten. Processens Omkostninger ophæves“.

Høiesteret's Dom.

Ved den i den indankede Overretsdom paaberaabte Dom af 11te November 1845 i en tidligere af Citanten paa hans Stedmoders Begue

mod Indstævnte Jon Sølvason anlagt Sag er det, forsaavidt angaaer den af Citanten da nedlagte Paastand om Anerkjendelse af Eiendomsretten over Jorden Harekøstadir, alene afgjort, at en saadan Eiendomsdom, som skulde kunne gjælde mod Alle og Enhver, ikke kunde gives i bemeldte Sag, hvorimod Dommen intet afgjør om, hvorvidt Citantens Stedmoder kunde ligeoverfor Indstævnte Sølvason ansees eiendomsberettiget til den nævnte Jord, hvilket Spørgsmaal ifølge Bestaffenheden af Citantens Paastand ikke i Dommen er taget under Paakjendelse. Forsaavidt Dommen af 1845 dernæst omhandler Citantens Paastand om, at Indstævnte Sølvason skulde tilpligtes at erlægge alle en Leilændings Pligthyldelser, udtaler den alene, at en Domskonclusion angaaende Indstævntes Pligter som Nybygger ikke kunde gives, saalænge loubefalet Udviisnings- og Udmaalingsforretning endnu ikke var afholdt, og Retstilstanden som Følge heraf endnu var ubestemt, og den kan saaledes ikkun ansees at gaae ud paa for Tiden at frifinde den Indstævnte i dette Sagens Punkt. Da der nu senere er afholdt en saadan Forretning, som den i Dommen af 11te November 1845 bemanglede, hvorefter Indstævnte Sølvason i Gehold til samme har faaet Nybyggerbrev paa en bestemt Strækning af den omtvistede Jord, og Paastanden i nærværende Sag end ikke gaaer ud paa, at der særligen skulde gives Dom for Eiendomsretten til bemeldte Jord, men alene paa at faae de Indstævnte tilpligtede at svare Citanten Landstyd af samme, kan det ikke billiges, at den af de Indstævnte fremsatte *exceptio rei judicatæ* ved den indankede Dom er givet Medhold. Som Følge heraf og da de øvrige af de Indstævnte for Overretten paaberaabte Grunde for Sagens Afviisning fra Underretten allerede efter deres Bestaffenhed ikke kunne bevirke Afviisning, idet de maae ansees at vedkomme Realiteten, vil nærværende Sag i Medfør af Citantens Paastand for Høiesteret være paany at foretage ved Overretten og der at paakjende i Realiteten. Efter Omstændighederne blive Processens Omkostninger for Høiesteret at ophæve og det Citantens befalede Sagsfører her for Retten tilkommende Salair at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag bør paany foretages ved Landsøverretten og sammesteds i Realiteten paakjendes. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Advocat Liebe tillægges i Salarium for Høiesteret 60 Rdl., der udredes af det Offentlige. Til Justitskassen betale de Indstævnte 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: Appellanterne i nærværende Sag, Jon Sølvason og Vigfus Petursou indanke her til Landsoverretten en ved Norder Mule Sysfels Extraret under 30te October 1856 affagt Dom, som tilpligter dem in solidum at betale den Indstævnte, Pastor Einar Hjørleifsson af Ballanæs, som Eier af Jorden Skjølboldsfstadir ubi Jøkulbalen, Landsskyld af Nybyggerstedet Harekfstadir, med 12 Rdl. aarlig, fra 14de October 1854, eller i møbsat Fald til at frastytte Jorden til næstfølgende Fardag, og have Appellanterne paastaet denne Dom kjendt ufterrettelig, men subsidialiter, at de frifindes for Indstævntes Tiltale, hvorimod den Indstævnte har paastaet Underretsdommen stadfæstet.

Af Actis erfares, at efterat den ene af Appellanterne, Jon Sølvason i Aaret 1841 havde optaget et Nybyggersted paa Harekfstadir, anlagde den Indstævnte, Pastor Einar Hjørleifsson, paa hans Stedmoder, Margrete Jonsdatter, daværende Eierinde af Jorden Skjølboldsfstadir, hendes Vegne, i Aaret 1844 Sag mod J. Sølvason ved Norder Mule Sysfels Extraret, og paastod, at bemeldte Nybyggersted kjendtes at tilhøre Jorden Skjølboldsfstadir, samt at Jon Sølvason maatte blive dømt til at betale til bemeldte Margrete Jonsdatter alle en Leilændings Ydelsler; men ved den under 11te November 1845 i Sagen affagte Dom blev Jon Sølvason frifunden for Citantens Tiltale, hvilken Dom ikke er bleven indanket for høiere Ret, hvorimod Pastor Einar Hjørleifsson, som senere blev Eier af Jorden Skjølboldsfstadir, efter sin Stedmoders Død, nu har, efterat Jon Sølvason under 14de October 1854 havde af Norder og Øster Amtet erholdt Nybyggerbrev for Jorden Harekfstadir, overensstemmende med Forordningen af 15de April 1776, anlagt nærværende Sag imod bemeldte Jon Sølvason og Vigfus Peturesou, som Jon Sølvason har tilbygget det ommeldte Nybyggersted, og har han i Klagen til Førligelsescommissionen gjort den Paastand, at Harekfstadir kjendes at tilhøre Skjølboldsfstadir, eller statueres at være en Deel af denne Jords Enemærker, men for Underretten har han paastaet, at Appellanterne betale ham Landsskyld af Jorden Harekfstadir fra den 14de October 1854, eller at de flytte fra Jorden, og denne Paastand har Underdommeren givet Medhold i sin Dom af 30te October 1856.

Forsaauidt her er Spørgsmaal, om den Retstvift, som under nærværende Sag er Talen om, er at ansee som res judicata, eller en Sag, som er endelig afgjort ved Dommen af 11te November 1845, har Indstævnte rigtignok fremhævet, at i bemeldte Dom fra Aaret 1845 er i Præmisserne for Domsconclusionen anført, at Harekfstadir ikke kunde tilkjendes Jorden Skjølboldsfstadir, af den Grund, at intet Abkomstdocument var fremlagt til Beviis herfor, samt forbi der ikke var bleven erhvervet Kongelig Bevilling til at udstede en almindelig Stævning, hvilket havde været nødvendigt, saafremt Eiendomsdommen skulde kunne gjælde mod Alle overhovedet; ligesom det endvidere statueres i bemeldte Dom, at Jon Sølvason heller ikke kunde tilpligtes at præstere en Leilændings Ydelsler til Citanten, efter som denne havde bygget sin Paastand paa Forordningen af 15de April 1776, som ikke var anvendelig, saalænge Udviisning, overensstemmende med bemeldte Forordning, ikke havde fundet Sted, og har Indstævnte saaledes

formeent, at denne Dom er en Formalitets Dom, men ikke en Dom i Realiteten, og at den selvfølgelig ikke, som saadan, kan være til Hinders for, at Sagen angaaende Skjoldbølsstadvirs Eiers Ret til Nybyggerstedet Harekøstadvir toges under Paaskjendelse paany; men denne Indstævntes Anskuelse af Sagen kan ikke gives Medhold, thi ligesom de paaberaabte Præmisses for den allegerede Dom aldeles ikke angaae Formaliteten, men selve Sagens Realitet, saaledes gaaer selve Domsconclusionen ikke heller ud paa Sagens Afvisning, men er overeensstemmende med den, som sædvanlig bruges i Realitetsdomme, og saaledes maa den ommeldte Dom, endstjøndt samme kun er bygget paa de ovennævnte almindelige Grunde, og den ikke senterer over alle de enkelte foransførte Bevisligheder, hvilket ogsaa var ufornødent ifølge Dommerens Betragtning af disse Grunde, ansees for en endelig og definitiv Afgjørelse af den Retstrætte, som verserede mellem Parterne, der ikke kunde svækkes eller forandres, uden ved at indbringe Sagen for en højere Ret, hvilket, som ovenfor bemærket, ikke er steet, og da nu denne Sag, som her er indbragt fra Landsoverretten, endstjøndt den neblagte Paastand er lidt anderledes formuleret, i Tet og Alt maa ansees at være den selvsamme Retstrætte, som ved Dommen af 11te November 1845 blev afgjort, idet Spørgsmaalet begge Gange dreier sig om Eiendomsretten over Harekøstadvir fra Skjoldbølsstadvirs Eiers Side og Harekøstadvirs Besidders Forpligtelse til at præstere en Leilændings Ydelse til Eieren af Skjoldbølsstadvir, og den Omstændighed, at Jon Sølvason senere har faaet et Nybyggerbrev for bemeldte Eted, ingen Forandring kan medføre i Sagens retlige Stilling, da Nybyggerbrevet, endstjøndt samme rigtignok reserverer Eieren af Jorden Skjoldbølsstadvir sin fulde Ret, ikke kan derved give ham en større Ret, end han havde før, ligesom han selv ikke heller herpaa har bygget sin neblagte Paastand, maa Retten give den exceptio rei judicatæ, som fra Appellanternes Side er fremkommen for Underinstansen, og som de under Proceduren ved Landsoverretten ikke kunne ansees at have desereret eller frasaget, Medhold, og maa bemeldte Exception ogsaa gjælde om den anden af Appellanterne, Vigfus Petursen, uagtet han ikke blev stævnet første Gang, idet han under nærværende Sag kun er stævnet som Jon Sølvasons Leilænding, der som saadan ikke kan have anden eller større Ret, end Jorddrotten har givet ham.

I Overensstemmelse hermed vil altsaa den paaankede Underrets Dom være at lende udestrettelig, og Sagen blive at afsi fra Underretten, og bliver det efter dette Sagens Resultat ufornødent nærmere at undersøge de øvrige Grunde, som Parterne hver især have anbragt til Begrundelse af deres Paastande.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve“.

Nr. 276.

Justitsraad Bunzen
contra

Neder Mortensen, (Defensor Brod),

der tiltales for kvalificeret Skovforbrudelse.

Kronborg vestre Birk's Extrarets Dom af 14de Juni 1862: „Arrestanten Peder Mortensen bør hensejtes i Fængsel paa sædvanlig Fængselskost i 80 Dage samt udrede samtlige af denne Action lovligt flydende Omkostninger, derunder Salairer til Actor, Procurator Lund, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Schmidt, 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven. Det Kongelige Forstævens Ret til at søge Erstatning hos Arrestanten for de under Sagen omhandlede borttagne Kosteris forbeholdes“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8de August 1862: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 60 Dage. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Christensen og Beyher, betaler Tiltalte, Indsidder af Kamsløse Overdrev Peder Mortensen, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling maa det billiges, at Tiltalte er anseet skyldig i det ham paasigtede ulovlige Forhold, men efter det Borttages ringe Værdi og øvrige Bessaffenhed findes § 30 i Forordningen af 11te April 1840 at maatte komme til Anvendelse, og Straffen herefter at kunne bestemmes til Fængsel i 14 Dage.

I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste, dog at Salariene, navnlig i Betragtning af, at Sagen burde have været anlagt som Politisag, findes at maatte udredes af det Offentlige.

Ihi kjendes for Ret:

Peder Mortensen bør straffes med Fængsel i 14 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande, dog at de idømte Salairer udredes af det Offentlige. Justitsraad Bungen og Advocat Brock tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl., der ligeledes udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Kronborg vestre Birk's Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Indsidder af Kamsløse Overdrev Peder Mortensen tiltales for kvalificeret Skovforbrydelse, sigtes han for Søndagen den 12te Januar d. A. om Eftermiddagen at have i den

kongelige Skov Tidsvilde-Hegn skaaret og bortført et Bundt Birkefosteriis til 6 à 7 Koste, hvilket af Forskvaesenet er vurderet til 12 St.

Af Hegnsmand ved bemeldte Skov Martin Jensen er det edeligen forklaret, at han den ommeldte Dag saae Tilstalte komme fra Tidsvilde-Hegn og gaae ud over Hegnsgjærdet med et Bundt Birkefosteriis, hvilket Tilstalte derefter bar til sin Bolig, samt at han ved at undersøge i Skoven nogle Aen fra det Punct, hvor Tilstalte var gaaet over Gjærdet, fandt Stedet, hvor Risene vare affaarne.

Da nu derom var gjort Anmeldelse, foretog Skovfogderne ved bemeldte Skov Ernst og Schmidt i Forening med Martin Jensen næste Dag en Randfagning paa Tilstaltes Bopæl, og fandtes der da i hans Stue foruden nogle enkelte Birkeriis endvidere en Deel Stoppe eller Pinde, som, naar Koste ere bundne, skjæres fra foroven for at gjøre Kosten lige, af hvilke Pinde 2de fandtes at passe aldeles noiagtigt til 2de af Strubene af de Træer i Skoven, af hvilke Tilstalte maatte formodes at have affaaret Risene. Tvende andre tilkalbte Skovfogder have ligeledes, efterat Stoppene og Enderne af de tilhørende Grene vare dem foreviste i Ketten, under Eds Tilbud forklaret, at Stoppene og Greneenderne ere af samme Grene, ligesom Tilstalte, efterat bemeldte Skovfogder vare fremstaaede for edeligt at bekræfte deres Forklaringer, har erklæret, at han ikke vil benægte Muligheden af sammes Rigtighed.

Fremdeles have Skovfogderne Ernst og Schmidt samt den ovennævnte Hegnsmand edeligen ubfagt, at de den Dag, da Randfagningen foregik, kunde i Sneen see Tilstaltes dem bekjendte Spor fra hans Bolig til det Sted i Skoven, hvor Risene vare skaarne og derfra igjen tilbage. Endvidere er det af en i samme Huus som Tilstalte boende Kone forklaret, at han den nævnte Søndag kom hjem med 2 Byrder Rosteriis, af hvilke nogle vare af Birk, andre af Vibier, at han fortalte at have skaaret Vibierne paa Hegnsgjærdet og Birkerisene inde i Hegnet, at han af Birkerisene om Aftenen bandt nogle Koste i hendes Stue og ligeledes om Aftenen eller maastee tidlig næste Morgen nogle andre Koste i sin egen Stue, med hvilke han denne Morgen, før Randfagningen, trillede til Helsingø, ligesom hun ogsaa har forklaret, at han Søndag Eftermiddag ved Hjemkomsten fra Skoven med Risene havde yttret til hendes 2de Drengsbørn, at de frit kunde gaae over i Skoven og skjære Riis, da Hegnsmanden var fraværende, og at de kun behøvede at sælge hans Spor i Sneen ind i Skoven, efterom der var Rosteriis nok, Noget, som bemeldte 2 Børn, hvoraf det ene er 13, det andet 10 Aar, ogsaa have forklaret, ligesom de, af hvad der under Sagen er fremkommet, sees at have fulgt hiin Opfordring, men bleve grebne i Gjærningen.

Vel har nu Tilstalte, der isøvrigt indrømmer den ommeldte Søndag Eftermiddag at være kommen hjem til sin Bolig i Retningen fra Tidsvilde-Hegn, medførende en Deel Riis, benægtet hvad der her under Sagen imputeres ham og navnlig hiin Eftermiddag at have været inde i Skoven.

Men, naar hensæes til alle de efter det Ovennævnte oplyste Momenter i Forbindelse med, at hans egne Forklaringer med Hensyn til Stedet, hvor han vil have skaaret de omhandlede Riis m. m., have været særdeles vakkende, hvortil

endnu kommer Hensynet til hans vita ante acta, maa det billiges, at Beviis overensstemmende med Forordningen af 8de September 1841 ved Underrettsdommen er statueret at være tilveiebragt imod ham.

Tiltalte, der er døbt i Aaret 1797 og tidligere isølge Kronborg Districts Extrarets Dom af 28de December 1819 er straffet for ulovlig Omgang med Pittegodts med 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, isølge Hirschholm Birks Extrarets Dom af 25de September 1829 for ulovlig Disposition over ublagte Effecter med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, isølge nærværende Overrets Dom af 23de Marts 1852 for at have været behjælpelig med Bortførelsen af nogle kjaalne Effecter med en arbitrair Straf af 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, ligesom han og ved Domme, assagte af Kronborg Districts Extraret den 11te Juni 1824, af Overretten her i Staden den 7de Marts 1829 og af Høiesteret den 1ste November 1831 er frifunden for videre Tiltale respective for Høstetjveri, Skotjveri og Indbrudstjveri, vil derfor nu, saaledes som ogsaa statueret er ved den indankede Dom, være at ansee efter Forordningen af 18de April 1781 § 34, jfr. Forordningen af 11te April 1840 § 1, jfr. § 79, dog skjønnes Straffen, der ved bemeldte Dom er fastsat til 80 Dages Fængsel paa sæbbaanlig Fangekost, at kunne bestemmes til saadant Fængsel i 60 Dage.

Med denne Modification vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser med Hensyn til Actionens Omkostninger billiges, være at stadfæste“.

Fredagen den 14de November.

Nr. 279.

Justitsraad Bungen
contra

Forbedringshuusfange **Laurig Frederik Serriglev**, (Defensor Brock), der tiltales for voldeligt og mordersk Overfald paa Mestersvend ved Straffeanstalten Anderjen.

Criminal- og Politirettens Dom af 26de August 1862: „Arrestanten, Forbedringshuusfange Laurig Frederik Serriglev, bør have sit Liv forbrudt samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Christensen og Alberti, 6 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbet det: „Arrestanten, Forbedringshuusfange Lauritz Frederik Serriglev, der er laugt over criminel Favalder og senest anseet ved Næstved Kjøbstads Extrarets Dom af 21de Marts d. A. i Medfør af Forordningen af 11te April 1840 § 79 i Forbindelse med §§ 62 og 68, jfr. §§ 60 og 76, efter § 15, med Forbedringshuusarbeide i 4 Aar, tiltales under nærværende Sag for volbeligt og morberiff Dverfsald paa Mestersvend ved Straffeanstalten, Andersen, og ere de dermed forbundne Omstændigheder efter den af ham afgivne Tilstaelfe og de isvrigt tilveiebragte Oplysninger i det Væsentlige følgende:

Efterat Arrestanten i Genhold til den nævnte Dom var under 30te Marts bleven indsat i det herværende Forbedringshuus, og den 5te Mai næstefter anbragt til at dreie Maskiner, blev han, der fandt dette Arbeide uoverkommeligt, tilmed da han antog, at den Høde, han erholdt, ikke var tilstrækkelig til et saadant Arbeide, saa fortvivlet over sin Tilstand, at han paa en eller anden Maade vilde skaffe sig Forandring i sine Forhold, hvorfor han, der desuden var forbittet paa Mestersvend Andersen fra den første Gang, han havde været indsat i Straffeanstalten, fordi han ansaae ham for en streng Mand, bestemte sig til at anmode Andersen om at blive fritagen for det nævnte Arbeide, og dersom dette nægtedes ham, til da at tilføie Andersen et Stik med en Kniv enten paa Halsen eller i Ansigtet, uden at han dog derved har tænkt paa at stille ham ved Livet. Denne Plan tænkte Arrestanten over den 1ste Juni, og da han den næste Morgen havde bestemt sig til at udføre den, gik han Kl. lidt over 5 om Morgenen ned paa Andersens Contoir, hvor denne var tilstede, og anmodebe ham om at blive fritagen for det nævnte Arbeide, uden at han dog havde til Hensigt at øve Vold mod Andersen. Da hans Anmodning var bleven afflaaet, gik han tilbage til Arbeidsalen, og efterat have fattet den Beslutning nu at hævne sig paa Andersen, tog han en der beroende Kniv, som havde et $4\frac{3}{4}$ Tomme laugt og 1 Tomme bredt meget skarpt Blad, og som var bestemt til fælles Afbenyttelse for alle Fangerne, og skjulte den i sin Trøielomme, hvorefter han atter begav sig ned paa Contoiret Kl. mellem 6 og 7 og listede sig bag om Andersen, der sad bøiet over sit Skrivebord, samt huggebe af al Magt med den skarpe Side af Kniven mod Andersens Hals eller Hoved, hvorpaa han, da Andersen raabte om Hjælp, blev af en anden Fange greben og ført ind i et andet Værelse, hvor han kastede Kniven fra sig. Det Saar, der tilføiedes Andersen, efterat Kniven først var gaaet igjennem hans af fiirdokkest tykt Løi bestaaende Frakkekrave, befandtes ved den foretagne Lægeundersøgelse at være et omtrent $1\frac{1}{2}$ Tomme nebenfor Randen af Underkjæben paa venstre Side af Halsen værende lille skaaret Saar af en god halv Tommes Længde, hvoraf kun den forreste Halvdeel gik igjennem Huden omtrent 3 Linier dybt, og umiddelbart under hvilket føltes Pulsationen af Carotis, hvorhos tilføiedes, at Saaret hverken i Diebliffet medførte Fare eller efter Næmelighed vilde efterlade Følger, der kunde være af skadelig Indflydelse paa Andersens Helbredsstilstand, ligesom denne ogsaa selv under 18de Juni har erklæret, at han da var aldeles helbredet efter det ham tilføiede Saar, af hvilket han ingen Skade havde høvt. Medens Arrestanten nu, som meldt, har nægtet

at have havt til Hensigt at berøve Andersen Livet, har han tillige paaستاet, at han, da han gif for at udsjøre Gjerningen, har sølt paa Pulsen paa sin egen Hals for at vide, hvor han ikke skulde ramme Andersen, men ligesom det under et saadant Overtagelse maatte ansees umuligt at beregne, hvor og i hvilket Omfang han vilde komme til at træffe, især da han, som han har yttret, huggede til iblinde og med et saa skarpt og farligt Redskab som den af ham afbenyttede Kniv, saaledes maa det ogsaa ansees. hvist sandsynligt, hvilket Arrestanten selv har erkjendt, at dersom Frakkekraven ikke havde optaget Støbet og betydeligt svækket dets Virksomhed, vilde Andersen være bleven tilføiet Saar, der havde medført Døden, og da den af ham forøvede Vold mod hans ostnævnte Foresatte selvgelig har været forbundet med Livsfare for denne, vil Arrestanten i Medfør af Placaten af 31te August 1813 § 10 være at dømmes til at have sit Liv forbrudt, hvorhos han vil have at udrede Actionens Omkostninger, derunder 6 Rdl. i Salarium til hver af de befalede Sagsførere".

Nr. 309.

Advocat Brock

contra

Johanne Beate Johansdatter, (Defensor Bunken),

der tiltales for Barnefødsel i Dølgemaal.

Kjøbenhavns Amts nordre Virks Cytrarets Dom af 3die Juni 1862: „Arrestantinden Johanne Beate Johansdatter bør miste sin Hals, og hendes Hoved sættes paa en Stage. Saa udreder hun og alle af Actionen flydende Omkostninger og derunder i Salair til Actor, Prøveprocurator N. P. Møller, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Meldola, 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16de Septbr. 1862: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Herforth og Maag, betaler Arrestantinden Johanne Beate Johansdatter 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Justitseraad Bunken for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.).

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 37.

Den 28de November.

1862.

Anden ordinaire Sessjon.

Fredagen den 14de November.

Nr. 309.

Advocat Broch

contra

Johanne Beate Johansdatter (see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende inden Kjøbenhavn's Amts nordre Birks Eyraret af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd paakjendte Sag tiltales Arrestantinden Johanne Beate Johansdatter for Barnefødsel i Dølgemaal.

Ved Arrestantindens egen med hvad der isvrigt er fremkommet stemmende Tilfåaelse er det oplyst, at hun, efter i November 1860 at være fra Jylland taget med sin Huusbond Meieriforpagter Koll til Frederikslund under det nævnte Birk, kom i Kjæresteforhold med en paa Dronninggaard tjenende Karl, med hvem hun fra December s. A. af og til havde Samleie. I Mai Maaned s. A. ved Pintesdagstid mærkede hun, at hendes Mensruation udeblev; nogen Tid efter meddeelte hun bemeldte Karl, at hun vistnok var frugtommelig, og blev senere hendes Formobning herom end mere bekræftet, da hun blev sværre, og hendes maanedlige Forandringer fremdeles udebleve. Hun udlob sig isvrigt ikke til Noget herom, men søgte meget mere at skjule sin Tilstand, ligesom hun ikke traf Forberedelser med Hensyn til hendes forestaaende Medkomst navnlig ved Anskaffelsen af Børnetoi. Den Sde Marts d. A. ved Sengetid følte hun Smertes over Lænderne, hvilke Smertes tilstode i Løbet af Natten; ikke bestomindre stod hun op den næste Morgen Kl. 3, begav sig ud i Stalden og malkede nogle Køer, men gik derefter atter tilsengs i Pigekammeret, hvor hun blev liggende under Paastud af at være syg. Efter Middag tilstode Smertene i den Grad, at hun lydelig gav sig, uden at dog en af hendes Medtjenere, der sov i en anden i Kammeret staaende Seng, herved vaagnebe, hvilket først skete, da Arrestantinden Kl. 2—2½ om Eftermiddagen havde født sit Barn i Sengen, hvor hun laae,

og sagde Arrestantinden til bemeldte Medtjener, at hun nu havde faaet No, idet hun paa Medtjenerens Spørgemaal berom yttrede, at hendes maanedlige Forandringer vare indtraadte. Barnet, der efter Arrestantindens Forklaring vel under Fødselen havde bevæget sig, men ikke havde givet nogen Lyd fra sig, lod hun af Frygt for at tage det frem og i den Tro, at det sov, blive liggende under Sengedyngen, hvor hun havde sødt det, indtil Kl. henved 4, da hun, efterat hendes Medtjener var gaaet bort fra Kammeret, tog Barnet frem, som vel endnu var noget varmt, men ganske livløst. Da hun herpaa havde holdt det et Kvarteerstid ved sit Bryst, men mærkede, at det stebte blev faldere, overklippede hun Navlestrengen, lagde dets Liig i sin Kiste og lod det forblive her indtil den 20de April, da hun nedsaunkede det i en nærliggende Tørvegrav, hvor det nogle Dage senere blev fundet.

Ifølge den under Sagen fremlagte af Dr. med. Overlæge Boudesen og Dr. med. Districtslæge Hempel foretagne Obductionsforretning har det af Arrestantinden fødte Barn været fuldbaaret og istand til at føre et selvständigt Liv efter Fødselen, men Ligets stærke Forraadnelse medførte, at Obductionen ikke kunde vise, om Barnet efter Fødselen havde aanded eller ikke, ligesaa lidt som den anatomiske Undersøgelse kunde give nogen Oplysning om Ursagen til Barnets Død, og til denne Erklæring har det Kongelige Sundhedscollegium, hvis Betænkning af Overretten har været indhentet, henholdt sig.

Da det nu efter Arrestantindens egen ved det Fremkomne bestyrkede Tilstaelse har været hendes Hensigt at føde hemmeligt, saaledes som dette ogsaa er steet, da hun derefter har fordulgt Fødselen, og Barnet er paastudt og befundet at være dødt, maa det billiges, at hun, der er sødt i Sverrig den 24de October 1839 og ikke findes tidligere at have været straffet eller tiltalt, ved den indaankede den 3die Juni sidstleden assagte Dom er anseet efter Lovens 6—6—8, jfr. 7, med at miste sin Hals, og hendes Hoved at sættes paa en Stage, og da bemeldte Doms Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger, som det er paalagt Arrestantinden at ubrede, billiges, vil den i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 291.

Advocat Brock

contra

Nr. 1 **Christian Steffensen**, Nr. 2 **Christen Sørensen** ogNr. 3 **Søren Steffensen**, (Defensor Heinrichsen),

der tiltales, Nr. 1 for Bedrageri og for at have forledet Medtiltalte Nr. 2 til at afgive falsk Forklaring for Retten, Nr. 2 for falsk Forklaring for Retten og Nr. 3 for Usurancesvig og Bedrageri.

Norre og en Deel af Sonder Herreds Extrarets Dom af 3die Februar 1862: „De Tiltalte Søren Steffensen og Christian Steffensen bør henhættes i Fængsel paa Vand og Brød, den Første i 2 Gange 5 Dage, den Sidste i 3 Gange 5 Dage, men iøvrigt for Actors Tiltale

i denne Sag frie at være. Tiltalte Christen Sørensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Sagens Omkostninger bør samtlige Tiltalte udrede, Enhver for sit Vedkommende, saaledes at det Actor og Defensor, Procuratorerne Hansen og Lunøe, tilkommende Salair, nemlig 8 Rdl. til hver, betales med Halvdelen af Søren Steffensen og med Halvdelen af de øvrige Tiltalte, disse in solidum. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Viborg Landsoverrets Dom af 28de Juli 1862: „Tiltalte Søren Steffensen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte Christian Steffensen og Christen Sørensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød hver i 3 Gange 5 Dage. Actionens Omkostninger, derunder indbefattet de ved Underretsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Kühnel og Faber, 8 Rdl. til hver, udredes saaledes, at Tiltalte Søren Steffensen udreder Halvdelen og de Tiltalte Christian Steffensen og Christen Sørensen, Een for Begge og Begge for Een, den anden Halvdeel af bemeldte Omkostninger. Det Idømte at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Brock og Heinrichsen tillægges i Salarium for Højesteret hver 20 Rdl., der udredes af de Tiltalte paa den i bemeldte Dom med Hensyn til de øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indaankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Søren Steffensen for Assurancevig og Vedrageri, hans Broder Christian Steffensen for Vedrageri samt for at have forledet Medtiltalte Christen Sørensen til at afgive falsk Forklaring for Retten, og Sidstnævnte for falsk Forklaring for Retten.

Med Hensyn til Tiltalte Søren Steffensen, der er født i Aaret 1818 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, bliver der efter den Maade, hvorpaa Sagen ifølge den iværksatte Indstævning foreligger Overretten, her for Retten alene Spørgsmaal om Sigtelsen for Assurancevig, i hvilken Henseende det er oplyst, at Tiltalte, der havde havt sine Eiendele assurerede i de mindre Landeieendomsbesidderes Brandsforsikringsforening for værlig Eiendom i Nørrejylland, ved en den 15de Mai f. A. af vedkommende Districtscommissair og Synsmand

foretagen Beregning over den Erstatning, der kunde tilkomme Tilstalte i Anledning af en hans Bolig den foregaaende Nat overgaaet Ildbrand, har unbladt blandt det fra Branden reddede at opgive nogle hos hans Nabo Peder Sørensen beroende Effecter, ialt af Værdi 11 Rdl. 4 Mk., hvilke saaledes under Erstatningsberegningen ikke bleve medtagne blandt de fra Branden reddede Gjenstande, og navnlig er Tilstalte ved Underrettsdommen anseet skyldig til Straf med Hensyn til en blandt disse Effecter værende Frakke og Vest samt 2 Ekpr. Boghvede, af Værdi ialt 10 Rdl., medens det med Hensyn til de øvrige Gjenstande i bemeldte Dom med Føie er antaget, at Tilstaltes Forklaring om, at han ikke huffede paa dem eller vidste, at de vare i Behold, ikke kan forkastes.

Hvad de omhandlede Klædningsstykker angaaer, har Tilstalte, — der isørigt har erkjendt, at det under den ovennævnte Forretning gjentagne Gange blev ham foreholdt, om der ikke var reddet Andet eller Mere, end han havde opgivet, hvortil han bestemt svarede nei —, først udsagt, at Grunden til, at han ikke anmeldte disse Klæder, der nogen Tid før Branden vare leverede til en Estræder for at forandres og, efter hvad han antog, endnu keroede hos denne, da Branden fandt Sted, var, at han ikke havde betalt dem og derfor heller ikke ansaae dem for sin Eiendom, men efterat han paa Dommerens Spørgsmaal havde indrømmet, at Tøiet til Frakken og Vesten var tillagt af ham selv, og at det kun var for Søløn og Tillæg, han skyldte Betaling, forklarede han, at han ikke havde anmeldt Klædningsstykkerne, fordi han ikke huffede paa dem, idet det paa Grund af den Estræk, Branden havde indjaget ham, ikke var saa let i det første Dieblis at huffe paa Alting.

Denne forandrede Forklaring har Tilstalte senere fastholdt, og da det i og for sig ikke er uantageligt, at Unbladelsen af at anmelde de omtalte Klædningsstykker hidrører fra en Forglemmelse, og det ikke af hans første Forklaring om Grunden til, at han har unbladt at anmelde de omhandlede Klædningsstykker, utvivlsomt fremgaaer, at han ved denne Unbladelse har havt til Hensigt at tilvende sig en større Assurancegodtgørelse, end der i Virkeligheden kunde tilkomme ham, — findes Tilstaltes heromhandlede Forhold ikke at kunne paadrage ham Straj.

Hvad dernæst angaaer de ovennævnte 2 Skjepper Boghvede, da har vel Tilstalte først forklaret, at han nogen Tid før Branden havde leveret saavel disse som noget Rug og Meel til Peder Sørensen og for disse Leveringer modtaget Brød, medens han senere har vedgaaet, at Boghveden tilhørte ham selv, og at han vilde have den tørret hos Naboen og sendt til Mølle for at males, men undlod at opgive den ved Taxationen over Brandstaden, fordi Peder Sørensens Hustru havde ønsket at faae noget deraf, naar den blev malet, som Weberlag for hvad han skyldte dem, — hvilket imidlertid er modsagt af den paagjældende Kone —, men da Tilstalte, der efter den tegnede Assurance og vedkommende Forsikringsforenings Love var berettiget til Erstatning for 6 Skjepper Boghvede, forsaavidt et saadant Tab var lidt, bestemt har paastaet, at han ved under Taxationsforretningen at opgive det brændte Quantum Boghvede til 6 Skjepper ikke har medregnet de i Behold værende 2 Skjepper Bog-

hvede, og saaledes ikke ved at unblabe at anmeldte disse har søgt at tilvende sig en større Erstatning end der rettelig kunde tilkomme ham, kan der heller ikke i denne Henseende anses ham overført noget Forhold, der kunde paadrage ham Straf for Assurancefvig.

Efter det Anførte vil Tiltalte Søren Steffensen være at frifinde for Actors Tiltale, dog efter Omstændighederne med Forpligtelse til at deeltage i Udredelsen af Actionens Omkostninger.

Hvad dernæst angaaer de Tiltalte Christian Steffensen og Christen Sørensen, da er Førstnævnte, forsaavidt han er sigtet for Bedrageri, frifunden ved Underrettsdommen, og da bemeldte Dom ikke er paaanket paa det Offentliges Vegne, bliver der altsaa ikke her for Retten Spørgsmaal om denne Deel af Sigtelsen imod ham. Med Hensyn til den øvrige Deel af Sigtelsen mod disse Tiltalte bemærkes, at efterat der under Forhøret var opstaaet Spørgsmaal om Tiltalte Christian Steffensens Forhold til nogle Effecter, der havde været solgte ved en i Aaret 1859 hos hans Broder, Tiltalte Søren Steffensen, efter påseret Udlæg afholdt Auction, og som derefter atter vare komne i Søren Steffensens Besiddelse, — i hvilken Anledning der i December 1859 var oprettet en Leiecontract mellem Brøderne, hvorved en Deel specielt nævnte Gjenstande og deriblandt navnlig en Kaffeovn, vare imod en aarlig Leieafgift og under Betingelse af Dybsigelse fra begge Sider overdragne til Søren Steffensen —, forklarede Tiltalte Chr. Steffensen i et den 27de Mai f. A. afholdt Forhør, at Tiltalte Christen Sørensen og en Tredeemand, der efter Auctionen vare blevne Giere af bemeldte Kaffeovn, men havde ladet den blive i Søren Steffensens Besiddelse, havde, da de ikke kunde komme til deres Penge hos Sidsnævnte, henvendt sig til Chr. Steffensen om Betalingen for den, og at han da engang i Sommeren 1860 havde paa Veien imellem Hemmed og Rimss betalt Christen Sørensen 6 Rdl. for den. I Overeensstemmelse hermed forklarede Christen Sørensen sig i et den 2den Juli f. A. afholdt Forhør, men da den Person, som tilligemed ham havde været Gier af Kaffeovnen, den følgende Dag gav en herfra afvigende Forklaring, forandrede Chr. Sørensen efter langvarig Examination og gjentagen Confrontation sin Forklaring derhen, at det først var, efterat Christian Steffensen havde været i Forhør, at det paa Sidsnævntes Bopæl blev afgjort imellem ham og Chr. Steffensen, at Kaffeovnen skulde være dennes Eiendom mod en Betaling af 6 Rdl., og at Chr. Steffensen havde paalagt ham, hvis han skulde blive indkaldt til Forhør, i denne Henseende at afgive en lignende Forklaring som den, Chr. Steffensen i Retten havde afgivet, hvilket Paalæg Chr. Sørensen derpaa, som meldt, efterkom. Tiltalte Chr. Steffensen har derefter ogsaa tilstaaet, at han, af Frygt for at have paadraget sig Ansvar ved at lade Kaffeovnen optage i Leiecontracten med Broderen, naaget den ikke tilhørte ham, har formaaet Chr. Sørensen til at afgive den ovennævnte urigtige Forklaring, idet han dog under et efter Overrettens Kjendelse optaget Forhør har tilsvøiet, at han ikke havde tænkt sig, at Chr. Sørensen vilde komme til at beedige bemeldte Forklaring, da han i saa Fald ikke vilde have søgt at formaae ham til at afgive den, og ligeledes har Chr. Sørensen udsagt, at han ikke havde tænkt over, hvorvidt han vilde blive affordret Ud paa

den urigtige Forklaring, og at han, naar han havde troet, at Forklaringen vilde blive beediget, vilde have sagt Sandhed.

Efter det Anførte vilde de Tilstalte Christian Steffensen og Christen Sørensen, der ere fødte henholdsvis i 1825 og 1834, og som ikke tidligere have været tilstalte eller straffede, ikke kunne undgaae at anses med Straf, Sørensen efter Forordningen af 15de April 1840 § 5, og Steffensen efter samme Forordnings § 11, jfr. § 5, og Sjønnes Straffen efter Sagens Omstændigheder at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage for hver af dem.

Actionens Omkostninger, derunder indbefattet de ved Underrettsdommen bestemte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten 8 Rbl. til hver, vilde være at udrede saaledes, at Tilstalte Søren Steffensen udreder Halvdelen, og de Tilstalte Chr. Steffensen og Chr. Sørensen, Een for Begge og Begge for Een, den anden Halvdeel“.

Onsdagen den 19de November.

Nr. 55. **Indenrigsministeriet** eller **Finansministeriet**

(Den constituerede Kammeradvocat, Conferentsraad Blechingberg)

contra

Justitsraad, Licentiat **C. P. N. Petersen**, (Justitsraad Bunchen), angaaende Spørgsmaalet, om Indstævnte er berettiget til at nyde Pension efter Pensionsloven af 5te Januar 1851 §§ 3 og 4.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Kjendelse af 13de August 1860: „Den af Kammeradvocaten nedlagte Afviisningspaastaand kan ikke tages til Folge“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de Decbr. 1861: „Citanten, Justitsraad, Licentiat **Christian Poulsen Norbom Petersen**, bor være berettiget til fra den 1ste Juni 1859 at nyde Pension efter Pensionsloven af 5te Januar 1851 dennes §§ 3 og 4. Processens Omkostninger ophæves. Procurator Winther forelægges en Frist af 8 Dage fra Dato til at foranstalte affrebet paa befalet stemplet Papir det af ham den 11te Juli 1859 producerede Indlæg ligesom og paa det for Indlæg befalede Papir Citantens Skrivelse, fremlagt den 21de Mai f. N.“

Højesterets Dom.

Forsaavidt Kammeradvocaten paa Finansministeriets Begne for Højesteret har paastaet den indankede Kjendelse og Dom annullerede og Sagen afviist fra Domstolene, idet Besvarelsen af det under Sagen

omhandlede Spørgsmaal efter hans Foruening ligger udenfor disses Omraade, bemærkes, at Pensionsloven af 5te Januar 1851 § 1 tillægger de deri ommeldte Embedsmænd en lovhjemlet Berettigelse, som i fornødent Fald maa kunne gøres gjældende ved Domstolene, til, naar de affstediges formedelt Alder eller Svagelighed eller anden dem utilregnelig Aarsag, at erholde Pension efter Reglerne i Lovens §§ 3 og 4. Det er nu i Henhold til disse Lovbestemmelser, at Indstævnte under nærværende Sag har paastaet sig kjendt berettiget til Pension, og den Indstændighed, at hans Affstedigelse er foregaaet under Paaberaabelse af bemeldte Lovs § 6 og med Afgang til Pension ifølge særlig Lov, findes hverken efter nyseuante Paragraphs eget eller efter Lovens øvrige Indhold at kunne berøve ham den i § 1 hjemlede Ret til at fordrø afsjort ved Dom, om han ikke desto mindre, forsaavidt Pensionsberettigelsen angaaer, maa betragtes som affstediget formedelt en ham utilregnelig Aarsag, jfr. og Lov af 24de Februar 1858 § 17, sammenholdt med §§ 1 og 8. Kammeradvocatens foransførte Paastand vil derfor ikke kunne tages til Folge.

Hvad Sagens Realitet angaaer, vil den indante Dom — med den Bemærkning, at Kammeradvocaten for Høiesteret ikke, som i forrige Instantz, har til Stotte for den af ham nedlagte Paastand om Statskassens Friindelse paaberaabt sig den inden Kronborg vestre Virkting den 29de Martz 1859 affagte Dom i en af Indstævnte mod Commissionair Blindt anlagt og senere af Overretten med et andet Udsald paafjendt Injuriefag —, i Henhold til de i samme forovrigt anførte Grunde, være at stadfæste, hvorhos Processens Omkostninger for Høiesteret blive at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver. samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves.

Den indante Kjendelses Præmisser lyde saaledes: „Da Grundloven, medens det i § 22 bestemmes, at Kongen kan affstede de af ham ansatte Embedsmænd, ikke tillige tillægger Regjeringen Indflydelse paa den Entlediges Berettigelse til Pensionen, og da Pensionsloven af 5te Januar 1851 § 6 naturligen maa forståes saaledes, at det er de af en Embedsmand under hans Embedsførelse virkelig uøvede Misligheder og ikke Opgivendet, Afsertionen om Saadannes Tilstebevarelse, der berøver den entledigede Embedsmand Ret til at faae Pensionen for hans Embedsvirksomhed beregnet efter bemeldte Lovs §§ 3

og 4, saa kan den Omstændighed, at Regjeringen ved at entlebigge en Embedsmand tillige har tilkjendegivet, at Entlebigelsen skeer med Pension efter Lovens § 6, ikke frastrive ham Ret til ad judiciel Wei (jfr. Lov af 24de Februar 1858 § 17) at faae afgjort, i hvilket Omfang Lovgivningen hjemler ham Pension for den af ham udøvede Embedsvirksomhed, og til derunder at faae undersøgt og oplyst, om ikke Entlebigelsen maa i Relation til hans Berettigelse til Pension betragtes som ham utilregnelig, (jfr. Lov af 5te Januar 1851 § 5).

Som Følge heraf vil under nærværende af Citanten, Justitsraad Licentiat jur. Christian Poulsen Norbom Petersen, imod Indstævnte, Indenrigsministeren, til at høre Citanten kjendt berettiget til Pension efter Pensionslovens §§ 3 og 4 eller med et Beløb af 2,757 Rdl. 3 Sk. aarligen, anlagte Sag den af Kammeradvocaten paa Indstævntes Begne neblagte, paa den Forræning, at det foransførte Spørgsmaals Besvarelse ligger udenfor Domstolens Omraade, støttede Afvisningspaastand ikke kunne tages til Følge".

Den indankede Doms Præmisses Lyde saaledes: „Efter en for Indenrigsministeriet forkyndt Stævning af 20de Juni 1859 paaftaaer under nærværende Sag Citanten, Justitsraad, Licentiat jur. Christian Poulsen Norbom Petersen, der ved allerhøieste Resolution af 3die Mai f. A. paa en af den daværende Justitsminister berom neblagt Foreskilling er entlebiget fra hans Embede som Birkedommer og Skriver i Kronborg vestre Birk med en saadan Pension, som i Henhold til Pensionsloven af 5te Januar 1851 § 6 nærmere ved Lov maatte blive fastsat, sig kjendt berettiget til at nyde Pension i Overensstemmelse med bemeldte Pensionslovs §§ 3 og 4 med et Beløb af 2,757 Rdl. 3 Sk. aarlig fra den 3die Mai 1859, eller, som det senere under Proceduren er paaftaaet, med 2,773 Rdl. 64 Sk. aarlig fra den 1ste Juni 1859 at regne, hvorhos han endvidere har paaftaaet sig Søgsmaalets Omkostninger godtgjorte af Indstævnte.

Efterat en af den constituerede Kammeradvocat, der har givet Møde for det indstævnte Ministerium, neblagt Afvisningspaastand, støttet paa, at Domstolene formeentlig skulde være incompetente til at tage under Paakjendelse, hvorvidt Regjeringen ved Citantens ny nævnte Entlebigelse har været beføiet til at bringe Pensionslovens § 6 til Anvendelse, ved Rettens Kjendelse af 13de August f. A. var forkastet, er Sagen procederet i Realiteten, i hvilken den constituerede Kammeradvocat har paaftaaet Indstævnte frifunden, saa og at Citanten idømmes Processens Omkostninger stadesløst, derunder Kammeradvocatens Salair.

Af Sagen fremgaaer det, at, hvad der nærmest foranlebigede Justitsministeriet til at andrage paa Citantens Entlebigelse paa den ovennævnte Maade, var en i Høieseret den 10de December 1858 affagt Dom i en Sag, hvorunder Procurator Lund af Esbønderup, som beffikket Børge for den umyndiggjorte Gaardmand Sorgen Ipsen eller Ipsen af Laugøe, paaftod et af Citanten som Skifteforvalter i Kronborg vestre Birk den 28de November 1854 givet Decret, der gik ud paa, at bemeldte Gaardmands Bo vilde være at tage under Skiftebehandling som fallit, ophævet, ved hvilken Høieserets Dom Decretet og den

derester stedfundne Behandling af Voet kjenbtes uefterrettelige, hvorhos Citanten tilligemed en anden i Sagen Indstævnt, den nemlig paa hvis Begjæring hiin Gaardmand blev erklæret for fallit, kjenbtes pligtige til in solidum at betale Erstatning efter uvillige Mænds Skjøn for den bemeldte Umyndiggjorte ved Decretet tilspøede Skade, Tort og Creditspilbe. Efter den saaledes affagte Høiesterets Dom samt efter Resultatet af en af Justitsministeriet deels med Justitiarius i Høiesteret, deels med Amtmanden over Frederiksborg Amt derom indbledet Correspondance formeente bemeldte Ministerium, at Citanten ei længer var i Besiddelse af den Tillid, som maatte ansees nødvendig for at beklæde Dommerædet, og at det var nødvendigt at bevirke ham entlediget, hvorpaa den ovennævnte allerunderdanigste Forestilling blev nedlagt.

Det er, som allerede anført, imod den til Citantens Entledigelse knyttede Bestemmelse, at hans Pension vilde være at fastsætte i Henhold til Pensionslovens § 6, at nærværende Søgemaal er rettet, idet Citanten formener, at han derved ikke alene er berøvet den almindelige, afftebigede Embedsmand ved Grundlovens § 22 og Pensionslovens § 1, jfr. §§ 3 og 4, hjemlede, Pensionsret og kun henvises til, hvad Regjeringen i Forening med Rigsdagen maatte ville tillægge ham i Pension, men ogsaa siemples som den, der har begaaet Misligheder, der maa medføre en Forringelse af hans Embedsære og borgerlige Agtelse.

Som principal Grund til Frifindelse eller rettere til at frifinde Indstævnte i Sagen, som for tidligt anlagt, har den constituerede Kammeradvocat gjort gjældende, at den høieste Pension, som en afftebiget Embedsmand i Citantens Stilling kan forbre, er det fulde ved Pensionslovens §§ 3 og 4 fastsatte Beløb. Saalænge hans Pension derfor ikke er bestemt, og navnlig saalænge den ikke er bestemt under et saadant Beløb, skal der formeentlig mangle en factist Betingelse for i saa Henseende at kunne henvende sig til Domstolene. Da nu Citanten er entlediget med Pension i Henhold til Pensionslovens § 6 o: saaledes, at samme vil være at bestemme af Lovgivningsmagten, altsaa gjennem Forhandlinger mellem Regjeringen og Rigsdagen, men slike Forhandlinger endnu ikke have fundet Sted, anseer den constituerede Kammeradvocat Henvendelsen til Domstolene i alt Fald for ubetimelig, da Lovgivningsmagten ved særlig Lov kan bestemme ham en Pension, der er ligesaa stor som den, der efter de almindelige Regler i Pensionslovens §§ 3 og 4 kunde tilkomme ham, og naar dette skeer, vedbliver den constituerede Kammeradvocat, er Citantens Ret i enhver Henseende sleet Fjldest. Heri findes Kammeradvocaten imidlertid ikke at kunne gives Medhold. Da nemlig Pensionslovens § 6 gaaer ud paa en Berøvelse af den den afftebigede Embedsmand efter Grundlovens § 22 og Pensionslovens § 1 i Almindelighed tilkommende Ret til den lovbestemte Pension og derhos er knyttet til Forudsætninger, der maa medføre en Forringelse af Vedkommendes Agtelsesret, er det en Selvsølge, at den afftebigede Embedsmand, der formener, at Pensionslovens § 6 urettelig er bragt til Anvendelse imod ham, ei kan være pligtig at oppebie den fastsættelse af Pensionen, som efter denne § maatte finde Sted, forinden han bringer Spørgsmaalet om sin Pensionsret ind for Domstolene,

idet han netop ved dette Skridt søger at forebygge hiin for ham graverende Afgjørelsesmaade.

Naar den constituerede Kammeradvocat dernæst ved in subsidium at behandle Spørgsmaalet om, hvilke factiske Betingelser der overhovedet fordrer for ved Ansættelsen af en entlebiget Embedsmands Pension at anvende Pensionslovens § 6, formener, at det maa være tilstrækkeligt, at Administrationen — Regjeringen — anseer den for hans Stilling nødvendige Agtelse og Tillid svækket, da findes der ikke at være Hjemmel for denne Opfattelse enten i selve denne § eller i Sagens Natur. Biskop maa Administrationen, naar der foreligger den Grund til at ansee en Embedsmands Agtelse og Tillid svækket i en med Hensyn til Tjenestens Løb betænkelig Grad, kunne bevirke ham resolvendo entlebiget; men for med Hensyn til hans Pension at anvende Pensionslovens § 6, maa der efter denne Paragraphs eget udtrykkelige Indhold være Misligheder tilstede, hvorved fornuftigviis kun kan forstaaes beviislige Misligheder. Selv om det derved ikke skulde kunne fordrer som en aldeles nødvendig Betingelse for Anvendeligheden af den oftnævnte §, at den paagjældende Embedsmand har været saggivet til Strafs Lidelse, navnlig til Forbrydelse af sit Embede for formeentlig begangne Misligheder, og under den saaledes anlagte Sag er bleven domfærdt til en eller anden mindre Straf end Embedets Forbrydelse, saa maa det dog efter hele Indholdet af oftnævnte § 6 statuere, at Mislighederne maa foreligge som aldeles bestemte og utvivlsomme, enten fordi den Paagjældende directe eller siltende selv har indrømmet Tilstedeværelsen af samme, eller fordi disse imod hans Benægtelse ere beviste, og Bedømmelsen af et slikt Beviis er, efter vor Lovgivnings almindelige Regel, en judiciel Handling, hvorfor saadan Bedømmelse udtrykkelig maatte være unddraget Domstolens Afgjørelse, naar den ikke skulde henhøre under Samme, og maa dette saameget mere antages, som Bestemmelsen i Pensionslovens § 6 med Hensyn til dens Virkning paa Vedkommendes Pensionsret og Agtelsesret ligefrem har Characteren af et Straffeonde, og Afgjørelsen af, om Betingelserne for dette Straffeondes Indtræden ere tilstede eller ikke, kan selvfølgelig ikke være overladt til Administrationen eller Lovgivningsmagten, der som saadan ikke kan idømme Nogen Straf, medmindre den Paagjældende frivillig maatte samtykke i sliq en Afgjørelse.

Forjaauidt Frifindelse hverken af den principale eller subsidiaire Grund maatte gives, har den constituerede Kammeradvocat aldeles in subsidium støttet sin Paastrand herom paa forskjellige af ham producerede Actstykker, hvoraf det formenes at fremgaae, at Citanten var affædiget paa Grund af Misligheder, der svækkede den for hans Stilling nødvendige Agtelse og Tillid. Disse Actstykker bestaae, foruden de, som ovenfor antydet, af Justitsministeriet, forinden dette neblagde sin Foreskilling om Citantens Entlebigelse, indhentebe Betænkninger fra Justitiarius i Høiesteret og Amtmanden over Frederiksborg Amt, væsentligt deels i en Extract af Acterne i en af Høiesteret den 24de December 1857 paakjendt Justitsjag mod Johan Jørgen Rindin, der angik det samme Forhold, der forhandlede under den civile Sag, som Høiesteret paakjendte den 10de December 1858, deels i en Udskrift af en af en Sættedommer den 29de

Marts 1859 inden Kronborg bestre Birketing affagt Dom i en af Citanten imod en Commissionair Hlindt anlagt Sag, i Anledning af at bemeldte Hlindt i et offentligt Blad havde ladet indrykke en Artikel, hvori Citanten omtales som den, der efter Gaarbeier i Annise Anders Mortensens Død havde affordret dennes Enke en uhjemlet Recognition, som isvrigt senere var bleven den Bedkommende tilbagebetalt.

Af disse Actstykker viser imidlertid Betænkningen fra den daværende Justitiarius i Høiesteret kun, at Citanten efter denne Embedsmands Formening havde ved sin Afserd ved Gaardmand Jørgen Jøfens Falliterklæring i Forbindelse med flere Data i den ovennævnte Kundinsse Justitsfog maattet vække Mistillid i den ham anbetroebe Jurisdiction, ligesom Betænkningen fra Amtmanden over Frederiksberg Amt kun gif ud paa, at der alt i længere Tid i Jurisdictionen havde herstet Mistillid til ham. Men ligesom det ikke i disse Betænkninger er udtalt, end siige ved samme beviist, at Citanten havde gjort sig skyldig i Misligheder, og Saadant ligesaa lidt fremgaaer af den nævnte Extract af Acterne i den af Høiesteret den 24de December 1857 paaltjendte Justitsfog, saaledes er det heller ingensunde ved Høiesteretsdommen af 10de December 1858, der, som anført, nærmest gav Anledning til, at Justitsministeriet androg paa Citantens Entlebigelse, statueret, at der forelaae Misligheder, hvorimod bemeldte Dom alene paa en misbilligende Maade annullerede et af Citanten i 1854 som Skifteforvalter affagt Decret samt paalagde ham at erstatte Bedkommende den ved dets Afsigelse paasorte Skade. Og hvad endelig den nævnte af Citanten imod Hlindt anlagte Injuriefog angaaer, under hvilken Hlindt ved Underretten er frislunden, vil der alt af den Grund intet Hensyn hertil kunne tages, at denne Sag staaer under Appel ved Overretten, hvor Sættedommeren er slæbnet til at stande til Rette og Paastand neblagt over ham som Injuriant.

Naar det saaledes, efter hvad derom ovenfor er anført, maa antages, at ikke den Omstændighed i og for sig, at en Embedsmands Agtelse og Tillid i hans Embedskreds anses svækket, kan berøve ham Ret til den ved Pensionslovens §§ 3 og 4 hjemlede ordinaire Pension, men — forsaavidt der er Spørgsmaal om Anvendelsen af samme Lovs § 6 — ifkun den Omstændighed, at han beviistlig har gjort sig skyldig i Misligheder, der svækket den for hans Stilling nødvendige Agtelse og Tillid, og siige Misligheder ikke med Hensyn til Citanten ere constaterede, maa Overretten give den af ham neblagte Paastand Medhold saaledes, at han kendes berettiget til fra den 1ste Juni 1859 at nyde Pension efter Pensionsloven af 5te Januar 1851 §§ 3 og 4, men uden at Pensionen ved Dommen i nærværende Sag kan blive at tilkjende ham med et bestemt Beløb, da Kammeradvocaten har forbeholdt Modificationer i den fremlagte Pensionsberegning efter Udsalbet af en ved Høiesteret da henstaaende Sag, betræffende Citantens Fordring paa et Auktionsaffair i Anledning af Salget af Søborg Sø, og Parterne saaledes ikke kunne siges at være enige om Størrelsen af Pensionen, uden at Retten isvrigt efter Proceduren er sat istand til at bestemme denne.

Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Procurator Winther vil der være at foreslåge en passende Frist til at foranstalte affrevet paa befalet stempet Papir det af ham den 11te Juli 1859 producerede Indlæg ligesom og paa det for Indlæg befalede Papir Citantens Skrivelse fremlagt den 21de Mai f. A., der maa betragtes som et Indlæg. Iøvrigt er det til Sagen hørende stempede Papir rigtigten forbrugt.

Nr. 315.

Advocat Brock

contra

Andreas Peter Andersen og Christopher Torm, (Defensor Henrichsen),
der tiltales for Betleri.

Odense Herreds Politirets Dom af 14de Juni 1862: „De Tiltalte Andreas Peter Andersen og Christopher Torm bør at hensættes til Arbejde i Odense Evangsarbeidsanstalt hver i 90 Dage; saa bør de og, Een for Begge og Begge for Een, at udrede de af Sagen flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26de August 1862: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Proseprocurator Westrup og Procurator Simonson betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Henrichsen for Højesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Odense Herreds Politiret indankede Sag er det ved de Tiltalte Andreas Peter Andersens og Christopher Torms Tilskaaelser og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligen oplyst, at Tiltalte Torm har vandret om fra den 1ste til 15de Mai d. A. i en Deel af Nyeu og har tilbøttet sig omtrent 14 Rdl. ved at forevise et Bønkrift, der gik ud paa at erholde Laan. Vel har Tiltalte i Begyndelsen af Undersøgelsen søgt at give Sagen den Bending, at han virkeligten kun har meent at lede om Laan og høvt til Hensigt at betale de modtagne Penge tilbage, og at det var derfor, at han havde formaaet dem, der gav ham Penge, til enten at tegne deres Navne og det givne Beløb paa Bønkriftet eller tillade

hans Ledfager at gjøre saadan Opregnelse, men ligesom denne Fremstilling kun er lidet stemmende med Sagens Omstændigheder, saaledes har Tiltalte ogsaa, efterhaanden som en Deel af Giverne ere blevne afhørte og have forklaret, at han af dem har betlet ved Foreviisning af Bønnskriftet, hvilket de havde opfattet som et almindeligt Liggerbrev, og at de havde givet ham Pengene som Gave, vedtaget disse Forklaringers Rigtighed og endelig tilstaaet at have gjort sig skyldig i den ham paasagte Forseelse ved Indsamling af Gaver.

Tiltalte Anderjen, der efter forskjellige Deponenters Forklaring har været i Følge med Tiltalte Torm, naar denne kom ind og betlede hos dem, har tilstaaet at være fulgt med Torm, hvis Syn er svækket ved Denssygdom, som hans Ledfager, samt at de ere gaaede om og have betlet, og at han af Torm, der som forhenværende Underofficer og som Invalid var i Stand til at vække Interesse hos Beboerne, og som modtog Gaverne, har af disse erholdt 5 Rdl., uden at han dog denne Gang saaledes som paa tidligere Vandringer havde Accord med Torm om, hvor meget han skulde have af Pengene.

Medens Torm ligefrem har gjort sig skyldig i Betleri, er Anderjen altsaa i alt Falst deeltagtig heri paa en saadan Maade, at han vil være at straffe, som om han selv havde betlet. Det maa derfor billigges, at de Tiltalte, af hvilke Torm er født 1822 og 2 Gange straffet med Betleri med 5 Dages Fængsel paa Band og Brød og 3 Maaneders Tvangsarbejde og Anderjen er født 1830 og 2 Gange straffet for Betleri med 1 Maanedes Tvangsarbejde og 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, nu ere ansætte efter Lov af 3die Marts 1860 § 3 sammenholdt med § 1, og da den valgte Straf, Arbejde i 90 Dage i Dønsse Tvangsarbejdsanstalt for hver, efter Omstændighederne findes passende, samt da Politiretsdommens Bestemmelser angaaende de med Tiltalten forbundne Omkostninger ligeledes billigges, vil bemeldte Dom i det Hele blive at stadfæste".

Nr. 324.

Advocat Broch

contra

Mauritz Mørch eller **Mørck**, (Defensør Heinrichsen),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politiretens Dom af 11te Octbr. 1862: „Arrestanten Mauritz Mørch bør straffes med Forbedringshunsarbejde i 4 Aar samt indrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensør, Procurator Simonsen og Provedprocurator Lassen, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stående. I Salarium til Advocaterne Brock og Heinrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Da Arrestanten Mauritz Mørch, der er langt over criminel Lavalder og blandt Andet dømt ved Høiesterets Dom af 30te Januar 1855 i Henhold til Forordningen af 11te April 1840 § 79 efter § 13 til Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneber, under nærværende Sag ved egen Tilstaaelse og de isvrigt tilveiebragte Oplysninger er overbevist at have den 1ste s. M. frastjaaet Værtshuusholder Conrad August Julius Liebst et til 4 Rdl. vurderet Ubr, vil han nu være ansee efter samme Forordnings § 15, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, hvorhos han vil have at udrede Actionens Omkostninger, hvorunder 5 Rdl. i Salarium til hver af de befalede Sagsførere“.

Nr. 314.

Advocat Heinrichsen
contra

Bertel Hansen, (Defensor Brock),

der tiltales for at have undladt at føie fornøden Foranstaltning til at hjælpe sin Tjenestekarl, medens denne befandt sig i en hjælpeløs Tilstand paa Landeveien.

Hads Herreds Extrarets Dom af 8de Mai 1862: „Tiltalte, Bogmand Bertel Hansen af Odder, bør bøde 10 Rdl. til Aarhus Amts Fattiggæfse, samt udrede Omkostningerne ved Tjenestekarl Sorgen Nielsens Enur og Pleie med 27 Rdl. 1 Mk. 4 Sk. og i Erstatning til Kroforpagter Peder Andersen 5 Rdl.; saa bør han og udrede alle af denne Sag lovligen flydende Omkostninger, og deriblandt i Salairer til Aetor og Defensor, Procuratorerne Knudsen og Terndrup, 5 Rdl. til hver. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven“.

Niborg Landsøverrets Dom af 11te August 1862: „Tiltalte Bertel Hansen bør for Aetors Tiltale i denne Sag fri at være. Actionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Aetor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Kühnel og Morville, 5 Rdl. til hver, udredes af det Offentlige“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indaafede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Heinrichsen og Brock tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl., der udredes af det Offentlige.

I den inbantebe Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Vognmand Bertel Hansen af Odder for at have unbladt at søie fornøden Foranstaltning til at hjælpe sin Tjenestekarl Jørgen Nielsen, medens denne besandt sig i en hjælpeløs Tilstand paa Landeveien.

Efterat Tiltalte og hans Tjenestekarl Jørgen Nielsen den 18de October f. A. om Eftermiddagen omtrent Kl. 6 à 7 vare komne fra Aarhus til Veder Kro med 2 Vogne, af hvilke de hver kjørte een, og de havde opholdt sig der omtrent 1 à 1½ Time, kjørte Jørgen Nielsen først fra Kroen, men blev senere om Aftenen circa Klokken 11 funden i en meget forslaaet og forkommen Tilstand paa Landeveien, hvorfra han bragtes til Veder Kro. Efter Sagens Dplysninger maa Jørgen Nielsen antages at være faldet af den Vogn, han kjørte, kort efterat han havde forladt Kroen, og da Forpagter Erik Jensen og 2 Personer, der med en Vogn havde forladt Kroen umiddelbart efter Tiltalte, passerede Veien, blev han af disse funden liggende paa Landeveien travlende paa Hænder og Fødder, omtrent ½ Fjerdingvei fra Veder Kro. Paa deres Spørgsmaal sagde Jørgen Nielsen imidlertid, at de ikke skulde bryde dem om ham, og de kjørte derfor videre for at indhente hans Vogn og Heste, som de frygtede vare komne til Skade, og circa 1½ Fjerdingvei fra dette Sted indhente de derpaa Tiltalte, foran hvis Vogn Hestene med den Vogn, Jørgen Nielsen havde kjørt, fandtes gaaende uden Rudst. Forpagter Erik Jensen underrettede nu Tiltalte om, at Jørgen Nielsen var falden af Vognen og laae paa Veien, hvortil Tiltalte efter Jensens Forklaring svarede, at han ikke brød sig om det, og at Jørgen nok kom i Morgen. Tiltalte og en Mand, der kjørte med ham, kjørte nu hver sin Vogn til Odder uden at høre tilbage til Jørgen Nielsen, der saaledes blev liggende paa Veien, indtil han, som meldt, omtrent Klokken 11 blev funden af en Forbigaaende. Efter den af Districtslægen, der den næste Dag tog Jørgen Nielsen under Behandling, afgivne Erklæring, havde J. Nielsen erholdt forskjellige Contusioner, som dog efter Sagens Dplysninger maa antages at være helbredebe uden at have efterladt sig skadelige Følger med Hensyn til hans Helbredstilstand eller fremtidige Arbejdsdygtighed, hvorhos det i Erklæringen er udtalt, at det ikke er antageligt, at J. Nielsens Tilstand er bleven forværret derved, at han i en Tid af omtrent 3 Timer har henligget uden Hjælp paa Landeveien. Tiltalte har forklaret, at da han fik Underretning om, at hans Karl var falden af Vognen,

og det tillige var blevet omtalt af Jensen, at Jørgen Nielsen havde sagt, at han nok skulde hjælpe sig selv, antog han ikke, at Jørgen befandt sig i Livsfare, og da det var forbundet med Banstfeligheber for ham enten at kjøre tilbage eller gaae tilbage, undlod han dette og kjørte videre. Tilstalte har derhos paastaet, at han ikke saae Jørgen, da de kjørte forbi ham paa Landeveien.

Tilstaltes Forklaring om, at E. Jensen ved at meddele ham Underretning om, at J. Nielsen laae paa Landeveien, tillige omtalte J. Nielsens Uttring, at han skulde nok hjælpe sig selv, er ikke bestemt modsagt af E. Jensen, der alene har udsagt, at han ikke troer at have omtalt dette, og maa derfor lægges til Grund ved Bedømmelsen af hans Forhold. Da nu derhos E. Jensen, af hvem Tilstalte modtog Underretningen, selv maa antages at have staaet i den Formening, at J. Nielsen ikke befandt sig i nogen egentlig hjælpeløs Forfatning, kan Tilstalte ikke antages at have havt tilstrækkelig Grund til at formode, at Karlen trængte til øieblikkelig Bistand, og da derhos, som meldt, Karlens Hensigten paa Landeveien ikke kan antages at have havt skadelige Følger, saa findes det ikke, at Tilstalte ved at undlade at vende tilbage og sørge for ham, har gjort sig skyldig i noget Forhold, der kan paadrage ham Strafansvar, og han vil derfor være at fristude for Actors Tilstalte, og som Følge heraf vil der heller ikke herunder Sagen blive Spørgsmaal om noget Erstatningsansvar for ham. Actionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, 5 Rbl. til hver, ville efter Omstændighederne være at udrebe af det Offentlige“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Rethers Domme og de indankede Dømmes Præmisses, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rethens Sessjoner holdes, udgaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rbl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rbl. 20 f. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa Forlagt af den Gyldendalffe Boghandling (N. Hægel). — Trykt hos F. H. Schultze.

Høiesteretstidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 38.

Den 5te December.

1862.

Anden ordinaire Session.

Torsdagen den 20de November.

Nr. 209.

Advocat Brock

contra

Redacturen af Middelfart Avis, Lieutenant i Infanteriets Krigsreserve

Claudius Madsen, (Defensør Heinrichsen),

der tiltales for Overtrædelse af Placaterne af 24de Januar 1806 og 12te September 1823.

(Middelfart Kjøbstads Politirets Dom af 18de Februar 1862 og Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de April 1862 ere aftrykte Side 514).

Høiesterets Dom.

Da Tiltalte ifølge de for Høiesteret fremkomne nye Oplysninger er under 20de Juni 1850 udnævnt til Secondlieutenant i Armeens Krigsreserve, og han ifølge Meddelelse fra Krigsministeriet er i Genhold til Lov af 29de Marts 1852 § 3 permitteret med halv Gage og Emolumenter, maa han efter Lovgivningen anses henhørende under militair Jurisdiction. Paa Grund heraf billiges det Resultat, hvortil den indkomne Dom er kommen, hvorhos Salariene for Høiesteret blive at udrede af det Offentlige.

Chi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Brock og Heinrichsen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl., der udredes af det Offentlige.

I den indbankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Middelfart Kjøbstads Politivet hertil indbankede Sag er Tiltalte, Redacteur af Middelfart Avis Claudius Madsen, Lieutenant i Infanteriets Krigsreserve, for Overtrædelse af Placaterne af 24de Januar 1806 og 12te September 1823 om Forbud mod fremmede Lotteriplaners Indførelse i offentlige Tidender m. v. anseet med en Mulct af 100 Rdl. Da der imidlertid ikke findes nogen Hjemmel for at undtage Officererne i Krigsreserven fra Lovgivningens almindelige Regel om, at Armeens Officerer kun kunne tiltales til Strafs Tidelse for militair Ret, og Sagen saaledes maa ansees vigtigen anlagt ved civil Ret, bliver den i Sagen brugte Behandling og den affagte Dom ex officio at annullere, og Sagen at afvises fra Underretten.

Actor og Defensor her for Retten, Prøveprocurator Jacobsen og Procurator Alberti blive at tillægges i Salarium hver 5 Rdl., der udredes af det Offentlige“.

Nr. 293.

Advocat Heinrichsen
contra

1) Søren Nielsen, 2) Johan Lauritz Peder eller Peter Krætz eller Krætz og 3) Ane Jørgine Frauen, (Defensører, for Nr. 1 Nielsen, Liebe, for Nr. 2 Krætz, Bunnge og for Nr. 3 Frauen, Brock), der tiltales for Tyveri og Sidstnævnte tillige for Meddeedlagthighed i denne Forbrydelse eller Hæleri.

Odense Kjøbstads Exræters Dom af 12te Novbr. 1861: „De Tiltalte Johan Lauritz Peder Krætz, Ane Jørgine Frauen og Søren Nielsen bør hver især henfattes i Fængsel paa Vand og Brød, Nr. 1 i 4 Gange 5 Dage, Nr. 2 i 3 Gange 5 Dage og Nr. 3 i 5 Dage. Sagens Omkostninger samt Salair til Procurator Borch, 6 Rdl., og til Procuratorerne, Kammerassessor Jespersen, Tommerup og Petersen, 4 Rdl. til hver, udredes af de Tiltalte, Enhver med $\frac{1}{3}$ Deel, dog saaledes at Krætz og Frauen udrede de $\frac{2}{3}$ Dele in solidum. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17de Mai 1862: „Tiltalte Søren Nielsen bør henfattes i simpelt Fængsel i 5 Dage. I Henseende til den de Tiltalte Johan Lauritz Peder Krætz eller Krætz og Ane Jørgine Frauen idømte Straf bør Byttingsdommen ved Magt at stande. Actionens Omkostninger for Tiltalte Søren Nielsens Vedkommende, derunder det hans Defensor for Underretten og $\frac{1}{3}$ Deel af det Actor sammesteds ved Byttingsdommen tilkendte Salair, udredes af bemeldte Tiltalte, hvorimod de øvrige Omkostninger, derunder de for de to andre Defensører ved Underretten og $\frac{2}{3}$ Dele af det for Actor samme-

steds i Bytingsdommen bestemte Salair, udredes af de Tilstalte Krey og Ane Jorgine Frauen in solidum. I samme Forhold betale de Tilstalte i Salair til Actor her for Retten, Procurator Berggreen, og til Defensorerne, Procuratorerne Bang og Schack samt Proveprocurator Hindenburg, 8 Rdl. til den Første og 5 Rdl. til hver af de Sidste. At efterkommes under Udfærd efter Loven^o.

Høiesteret's Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes, at da Beskikkelse af en særlig Defensør for hver af de Tilstalte har været ufornuoden, Salarierne for 2de Defensørers Vedkommende i hver Instants findes at burde afholdes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Salarierne til 2de af de ved Underretten og til 2de af de ved Overretten beskikkede Defensører udredes af det Offentlige, og at Salariet til den 3die Defensør ved hver af bemeldte Retter tilsvares af Soren Nielsen med $\frac{1}{3}$ Deel, og af de 2de andre Tilstalte, Een for Begge og Begge for Een, med $\frac{2}{3}$ Dele. Advocaterne Heinrichsen, Liebe, Justitsraad Bungen og Brock tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl., der udredes af de Tilstalte og det Offentlige paa den i Henseende til de øvrige Salarier fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hebdet det: „Under nærværende, i 1ste Instants ved Dønske Kjøbstads Extraret paakjendte Sag tiltales Tjenestekarl Johan Lauritz Peter Krey eller Krag, Ane Jorgine Frauen og Bødler Soren Nielsen, Alle af Dønske, for Tyveri, og Ane Jorgine Frauen tillige for Deelagtighed heri eller for Hæleri.

Hvad den førstnævnte Tilstalte angaaer, er det ved hans egen, med det iøvrigt Dplysste stemmende Tilfæaelse godtgjort, deels at han med Tilstalte Ane Jorgine Frauen, hvem han lever sammen med, i forrige Aars Foraar har deltaget i Udsjørelsen af tvende Tyverier, hvorved fra en Høstør Jørgen Larsen paa Dønske Byes Vesterbro tilhørende Have 2 til ialt 8 Mk. vurderede, paa en Snor ophængte Lagener og fra Nalshkegaards Bleghave en til 8 Mk. vurderet Bommesies Skloffe og 2 til ialt 1 Rdl. vurderede Lagener bleve bortstjaalne, — deels at han ligeledes i Forening med samme Medtiltalte i forrige Aar har stjaalet en

Deel Lørv, navnlig 2 Sætte, vurderede til 8 à 10 Sk. Sæffen, fra Byens Lørvemose, — og endelig at han i Løbet af forrige Aars Foraar og Sommer flere Gange, tildeels med ojnævnte Mechtaltates Hjælp, har af 5te Infanteri Bataillons Skydevold ved Dbenje udgravet Blyflugler, ialt efter hvad han angiver, 3½ Pund., som han derpaa har solgt for 6 Sk. Pundet, medens de af Rettens Vidner ere vurderede til 8 Sk. Pundet. Derimod er der Intet oplyst om, at han, som i Underrettsdommen statueret, skulde have sjaalet nogle gamle Planter, ligesaa lidt som han kan dømmes for Besiddelsen af en paa hans Loft funden Nive, der vel af Tjenestekarl Jens Mortensen er vedskjeudt som ham frakommen mod hans Vidende og Villie, men uden at han har kunnet fremstafte noget Beviis for sin Eiendomsret til den, eller for sit Forhold ved at have tilegnet sig 3 ved en Dam bag Fattiggaardens Have heiliggende Stykker Fyrretømmer af — efter hvad der er antaget — ialt 8 Sk.s Værdi, idet dette Forhold i alt Fald kun vilde kunne henføres under Forordningen af 11te April 1840 § 30, men ingen Eier til Tømmeret har kunnet udfindes, saa at Paatale ikke er begjært. For de ham overbeviste Forbrydelser vil Tiltalte Kreg, der er født den 7de December 1834, og som ingeninde forhen findes tiltalt eller straffet, være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, og findes hans Straf ved Underrettsdommen passende bestemt til 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød.

Om Tiltalte Ane Jørgine Frauen er det paa samme Maade oplyst, at hun, som fornævnt, har deeltaget med den foregaaende Tiltalte i Udførelsen af Størstedelen af de ovennævnte Forbrydelser, hvorhos hun, forsaavidt hun overhovedet har vedgaaet at have gjemt de Penge, Tiltalte Kreg erhøbt ved Salget af Blyflugler, i hvis Tilsegnelse hun, som oven bemærket, kun for en Deel havde deeltaget, maa ansees skyldig i Hæleri. Idet denne Tiltalte, som er født den 16de Mai 1831 og ikke tidligere tiltalt eller straffet, for sit udbviste Forhold saaledes deels bliver at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, deels efter samme Forordnings § 22, findes hendes Straf i den indankede Dom passende bestemt til 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød.

Med Hensyn endelig til Tiltalte, Bødker Søren Nielsen, er det imod hans Nægtelse ved fire Vidners edelige Udsagn beviist, at han en Aften i August Maaned s. A. har indfundet sig ved den ovenfor omtalte Skydevold og, efterat være gaaet omkring denne og have seet sig om, har givet sig til at rage i Jorden nedenfor Skydevolden, hvorpaa han blev anholdt af Vidnerne, til hvem han da sagde, at han ikke havde saaet saa store Sager, idet han derhos viste dem 4—5 Blyflugler, som han tog op af Kommen, og, — efter nogle af Vidnernes Forklaringer —, tilbød at udlevere dem, naar de saa vilde lade ham gaae, ligesom han ogsaa efter eet af Vidneres Udsagn yttrede, at det var første Gang, han havde været der. Det findes herefter vel at maatte ansees beviist, at Tiltalte ved den omspurgte Leilighed har udgravet de ommeldte Blyflugler af Jorden nedenfor Skydevolden, hvor de, — efter hvad der er oplyst om, at Skydevolden med det dertil hørende Terrain er overladt den i Dbenje garnisonerende Bataillon til ubelukkende Benyttelse —, maa ansees for at have været i Bataillonens Besiddelse, og det kan derfor ikke billiges, naar Tiltalte Nielsen i den indankede

Dom kun er antaget overbeviist om et Attentat; men efter Handlingens Besskjæenhed og navnlig det Borttagne ubetydelige Værdi, idet 4--5 Blyflugter, som ere antagne at udgjøre circa $\frac{1}{4}$ Pund, af Rettens Vidner kun ere vurderede til $2\frac{1}{2}$ Sk., findes Forholdet at maatte henføres under Forordningen af 11te April 1840 § 30, og Straffen for den her omhandlede Tiltalte, der er født den 3die Marts 1816 og ikke tidligere tiltalt eller straffet, at kunne bestemmes til 5 Dages simpelt Fængsel.

I denne Henseende vil derfor Underrettsdommen, hvorved Tiltalte Nielsen for attenteret Tyveri er anset med 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, være at forandre, hvorimod den, hvad Straffen for de tvende andre Tiltalte angaar, bliver at stadfæste. Actionens Omkostninger findes derhos istedetfor i det ved Underrettsdommen bestemte Forhold at burde udredes af Tiltalte Søren Nielsen for hans eget Vedkommende, idet han tillige vil have at tilsvare den for ham beskikkede Defensørs Salair samt $\frac{1}{3}$ Deel af Actors Salair, — hvis i Dommen bestemte Størrelse ligesaavel som Størrelsen af Defensorerne Salairer billiges —, hvorimod Omkostningerne isøvrigt ville være at udrede af de Tiltalte Kretz og Ane Jørgine Frauen in solidum. Paa samme Maade blive Salairerne til Actor for Overretten, Procurator Berggreen, og til Defensorerne her for Retten, Procuratorerne Bang og Schack samt Prøveprocurator Hindenburg, at udrede med 8 Rdl. til den Første og 5 Rdl. til hver af de Sidstnævnte.

Om Erstatning bliver Intet at bestemme, da Forbring herpaa er fratalt af samtlige Forvrettede“.

Fredagen den 21de November.

Nr. 327.

Advocat Heinrichsen

contra

Juliane Marie Sauer, (Defensor Dungen),

der tiltales for bedrageligt Forhold, Løsgængereri og Betleri.

Aalborg Kjøbstads Extrarets Dom af 27de August 1862: „Arrestantinden Juliane Marie Sauer bør straffes med Forbedringshumsarbejde i 8 Aar. Hun bør derhos tilsvare alle af Actionen flydende Omkostninger og deriblandt Salair til Actor, Cancelliraad Østenfeldt, 6 Rdl., og til Defensor, Procurator Høegh, 5 Rdl. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 13de Octbr. 1862: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Møller og Prøveprocurator Isaacsen, betaler Arrestantinden 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den flete Indstævning foreligger Høiesteret til Paafjendelse og i Genhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bor ved Magt at staande. 3 Salarium til Advocat Heinrichsen og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebdet det: „Under nærværende Sag tistales Arrestantinden Juliane Marie Sauer for bedrageligt Forhold, Løsgænger og Betleri.

Efter den passerede Indstævning bliver her for Retten alene Spørgsmaal om Arrestantindens Forhold, forsaavidt hun ved Underrettsdommen er funden skyldig i Løsgænger og Betleri samt i bedrageligt Forhold med Hensyn til et Muurmester Fjischs Kone tilhørende Par Træsko, et Pigen Marie Vogt tilhørende Tørklæde og et Fruentimmeret Caroline Marie Lassen tilhørende Tørklæde.

Efter den af Arrestantinden afgivne med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilskaaelse har hun, der nød en ugentlig Understøttelse af 2 Mk. af Fattigvæsenet i Aalborg, siden Julietid s. A. for det meste strejset omkring paa Landet i Omegnen af Aalborg uden at have nogen Tjeneste eller Arbejde, og der bettet deels Fødevarer deels Penge til Livets Ophold. Paa een af disse Vandringer laante hun hos Muurmester Fjischs Kone i Gudumlund blandt Andet et Par Træsko og af Pigen Marie Vogt sammesteds et Tørklæde, hvilke Gjenstande bleve laante til Arrestantinden for af hende at kennyttes til en Tour til Aalborg under den udtryffelige Betingelse, at hun skulde bringe dem tilbage samme Aften, men isbetfor at vende tilbage, forblev Arrestantinden i Aalborg og solgte Tørklædet og Træskoene sammesteds til en Kone tilligemed et Par Strømper for 1 Rdl. Disse Gjenstande, der maa antages at have havt en Værdi af circa 1 Rdl., ere bragte tilfede, skjøndt navnlig Træskoene i forringet Tilstand, og tilbageleverede de Paagjældende, der have frafaldet videre Krav paa Erstatning.

Med Hensyn til det ovennævnte Fruentimmeret Caroline Marie Lassen tilhørende Tørklæde har Arrestantinden vedgaaet at have bortknyttet det nævnte Tørklæde, der er bragt tilfede under Sagen, og om hvilket Caroline M. Lassen har forklaret, at hun har laant Arrestantinden det; men da Arrestantinden, uagtet hun har erkjendt det for muligt, at hun kun har laant Tørklædet, ved Siden deraf har anbragt, at hun troede at have kjøbt det, hvilket Aubringende efter Sagens øvrige Oplysninger ikke kan forkastes, findes hun ikke ved sit Forhold i denne Henseende at have paadraget sig Strafsvar.

For det ovenomhandlede af Arrestantinden udviste bedragelige Forhold vil hun, der tidligere gjentagne Gange har været straffet, senest ifølge Aalborg Kjøbstads Extrarets Dom af 18de October 1848 for 3die Gang begaaet Tyveri med Lugthuusarbejde i 6 Aar, nu være at anses med Straf som for 4de Gang be-

gaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 16, jfr. §§ 43 og 79, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Tugthuusarbejde i 8 Aar, hvorved den Straf vil afbøjes, som Arrestantinden efter Lov af 3die Marts 1860 har forskyldt for det af hende begaaede Vælgængeri og Betleri. Da Underrettsdommen har dette Resultat, og dens Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den saaledes være at stadfæste“.

Nr. 294.

Justitsraad Bungen

contra

Peter Christian Petersen, (Defensor Liebe),

der tiltales for Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 2den August 1862: „Tiltalte Peter Christian Petersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brod i tre Gange fem Dage, samt betale i Erstatning til Arbeidsmand Niels Petersen sex og tredive Rigsdaler og denne Actions Omkostninger, hvorunder Salair til Aetor og Defensor, Procuratorerne Hecksher og Salomonsen, med fem Rigsdaler til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden femten Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stånde. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Liebe for Høiesteret betales Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „Da det under nærværende mod Tiltalte Peter Christian Petersen for Bedrageri anlagte Sag ved Tiltaltes egen, med det isvrigt Dpflyste stemmende, Tilstaaelse er bevist, at han, efterat have den 29de Juni 1860 af Ane Margrethe Petersen, Muussvend Beck's separerede Hustru, til Fylbesigjærelse af hendes Forpligtelse efter et imellem hende og Ane Sophie Lundberg, Petersens Enke, nu gift med Arbeidsmand Niels Petersen, den 24de Februar samme Aar i Kjøbenhavns Forligelsescommissjon indgaaet Forlig, hvis Opfyldelse Petersens Hustru havde givet ham Fuldmagt, udstedt i Form af Transport paa Forsiget, til at fremtvinge igjennem retslig Forsøgning, modtaget en paa Hænderhaveren lydende Obligation stor 100 Rdl. med tilhørende Rentecoupons, udstedt af Høiesternes Creditforening, har uden Vedkommendes Vidende og Billie høvet den til 11te Juni Termin samme Aar for-

salbne Halvaarsrente med 2 Rdl. og solgt Obligationen for 94 Rdl., samt der-
 efter anvendt disse Penge til eget Brug, uden hidtil at have været istand til at
 erstatte Arbeidsmand Petersen mere end 64 Rdl., saa vil han, der er langt over
 criminel Lavalder og ikke findes forhen straffet, være at ansee efter Forordningen
 af 11te April 1840 § 44, og findes Straffen at burde bestemmes til Fængsel
 paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Tiltalte vil berhos have at betale i Erstatning til bemeldte Arbeidsmand
 Niels Petersen 36 Rdl., dog under Reservation af dennes Ret til yderligere af
 ham paaflaaet Erstatning af 15 Rdl., om hvilken, da den er bestridt af Tiltalte,
 Intet vil kunne afgjøres under nærværende criminelle Sag, ligesom han endelig
 vil have at tilsvare Actionens Omkostninger, hvorunder Salairer til de befalede
 Sagsførere med 5 Rdl. til hver“.

Nr. 318.

Advocat Liebe

contra

Magnus eller **Mogens Peter Bengtsson** eller **Hansson** eller
Hansen, (Defensor Bunken),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 4de Octbr. 1862: „Arrestanten
 Magnus eller Mogens Peter Bengtsson eller Hansson eller Hansen bør
 straffes med Forbedringshushandsarbejde i fem Aar, samt efter udstaaet
 Straf ved Politiets Foranstaltning bringes ud af Landet; saa bør han
 og udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og De-
 fensor, Proveprocurator Westrup og Procurator Lihme, 6 Rdl. til hver.
 Alt efterkommes under Udferd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes
 for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at
 stande. I Salarium til Advocat Liebe og Justitsraad
 Bunken for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Magnus
 eller Mogens Peter Bengtsson eller Hansson eller Hansen, der er langt over
 criminel Lavalder og senest ved Højesterets Dom af 29de Juli 1857 anset efter
 Forordningen af 11te April 1840 § 13 med Forbedringshushandsarbejde i 18 Maa-
 neder, er under nærværende Sag ved egen af det iøvrigt Dplyste bestyrkede
 Tiltalælse overbevist at have Lirsbagen den 20de Mai d. A. om Forniddagen

frastsjaalet Barbeer Voigt et til 1 Rdl. 2 Mk. vurderet Lagen og hans Svenbe Nielsen og Zachel samt Lærlingen Gronemann 2 Rdl. 50. og 1 Rdl. Nigestjæld i svenske Penge og en Deel Klædningsstykker m. m. tilsammen af Værdi 76 Rdl. 2 Mk. 8 Sk., hvilket Lyveri han udsørte paa den Maade, at han til den ovenansførte Tid begav sig op i Eieendommen Nr. 3 i Skoubogade, hvor han ved Hjælp af en medbragt Dyrk aabnede Døren til det Dviftværelse, som benytttes af Evedene og Lærlingen til Sovestue, og hvorfra han borttog de ovennævnte Gjenstande.

Da der nu i Medfør af Lovens 1—15—1 intet Hensyn vil kunne tages til Arrestantens senere gjorte, af intet bestyrkede, Forandring i hans Forklaring, der gaaer ud paa, at han ikke har brugt nogen Dyrk til Aabningen af Døren, men alene aabnet den ved Berøring med Haanden, vil han være at dømme efter den ovennævnte Forordnings § 15, jfr. § 12 første Led, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 5 Aar, hvorhos han i Genhold til Placaten af 19de April 1805 vil efter udstaaet Straf være at udbringe af Vandet ved Politiets Foranstaltning; saa vil han og have at udrede Actionens Omkostninger, derunder 6 Rdl. i Salair til hver af de befalede Sagsførere“.

Nr. 328.

Advocat Liebe

contra

Niels Andersen, (Defensør Salicath),

der tiltales for Hæleri.

Veire Herreds Egtrets Dom af 21de Juli 1862: „De Tiltalte Johanne Caroline Andersen og Niels Andersen bor at hensesættes i Fængsel paa Vand og Brod, Forstnævnte i 2 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 4 Gange 5 Dage. Saa udrede de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, de af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Sorensen, 5 Rdl., og til Defensør, Procurator Møller, 4 Rdl. At efterkommes under Udsejrd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12te Septbr. 1862: „Underrettens Dom bor ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensør for Overretten, Procuratorerne Møller og Ronge, betale de Tiltalte, Arbeidsmand Niels Andersen og Hustru Johanne Caroline Andersen, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsejrd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom for Niels Andersens Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landslover. samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocat Liebe og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende fra Keire Herreds Extraret hertil indankede Sag, under hvilken de Tiltalte, Arbeidsmand Niels Andersen og Hustru Johanne Caroline Andersen, sigtes, Hørsnævnte for Hæleri og Eidsnævnte for Tyveri, ere de ved egue med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbeviste, Tiltalte Johanne Caroline Andersen at have en Dag i April Maaned d. A., da hun havde Arbeide hos Forpagteren paa Roeskilde Kloster tilvendt sig en til 3 Mk. vurderet, Forpagter Peterfen paa Ledreborg tilhørende, med „N. P. Ledreborg“ mærket, Sæk, der mellem flere henlaae i Borgestuen, og som hun skjulte i et Gjærde og senere hjembragte, hvorefter hun vendte den, for at det — som hun har sagt — ikke skulde opdages hvem den tilhørte, og Tiltalte Niels Andersen at have benyttet denne Sæk, som han vidste var stjaalen af hans Hustru.

Det maa derfor billigis, at de Tiltalte, af hvilke Johanne Caroline Andersen er født den 18de Marts 1836 og ei forhen har været tiltalt eller straffet, og Niels Andersen, der er født den 5te August 1835 og ved Horns Herreds Extrarets Dom af 28de October 1854 for Tyveri har været anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, nu ere ansete, hun efter nyseævnte § med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød og han efter §§ 22 og 25 for anden Gang begaaet Hæleri med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, og at de ere paalagte in solidum at udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairerne til Actor og Defensor for Underretten, og Dommen vil saaledes i det Hele være at stabsæie“.

Nr. 332.

Advocat Liebe

contra

Niels Rasmussen, (Defensor Salicath),

der tiltales for crimen bestialitatis.

Sunds og Gudme Herreders Extrarets Dom af 27de Juni 1862: „Arrestanten Niels Rasmussen bør straffes med Baal og Brand. Saa bør han og udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, og deriblandt Salair til Actor, Procurator Hansen, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Wilhelm, 4 Rdl. At efterkommes under Udferd efter Lovet“.

Landslover. samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7de Octbr. 1862: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og

Defensor for Overretten, Procuratorerne Alberti og Baastrup, betaler Arrestanten Niels Rasmusens 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landskover- samt Høj- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Niels Rasmussen, der under nærværende fra Sunds og Gudme Herreders Extraret hertil indankede, af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd paadømte Sag, actioneres for crimen bestialitatis, ved egen med det iøvrigt Dplysje stemmende Tilstaaelse er overbevist i flere Aar at have bedrevet og suldbyrdet unaturlig Omgængelse med en Ko, maa det villiges, at han, der er født den 30te August 1816, og som ei forhen er tiltalt eller straffet, ved den indankede Dom er i Henhold til Lovens 6—13—15 anseet med Straf af Baal og Brand samt paalagt at udrede Actionens Omkostninger, og Dommen vil saaledes være at stadfæste“.

Mandagen den 1ste December.

Nr. 4. Proprietair **Jørgen W. Møller** med flere Hartfornsøiere i Aaker Sogn paa Bornholm (Advocat Brock)
contra

Peter Michael Petersen med flere Huusmænd og Ubyggere i samme Sogn (Advocat Liebe, efter Ordre),

angaaende Spørgsmaalet, om de Indstævnte ere berettigede til Andeel i den Aaker Sogn ved Udsiftningen tillagte Part af Høilhyngen og de Kongelige Udmarksjorder paa Bornholm.

Bornholms Søndre Herredstings Dom af 6te Septbr. 1855: „De Indstævnte og ovenfor navngivne Hartfornsbrugere i Aaker Sogn bør for Eitanternes, de ligeledes navngivne Huusmænd og Ubyggere i samme Sogn, deres Tiltale, forsaavidt de derunder have paaftaaet sig kjendte berettigede til Andeel i den Aaker Sogn tillagte Part af de

Kongelige Udmarksjorder, fri at være. Forsaavidt derimod at Citanterne in subsidium have paastaet den nævnte Part af Udmarken tilfjendt Aaker Sogns Commune, afvises Sagen. Processens Omkostninger ophæves“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31te Januar 1859: „Forsaavidt angaaer de Indstævnte, Proprietair P. Ksfoed til store Myregaard, 6te og 8de Frivornede Ole Pedersen afvises Sagen. For de Indstævnte, Proprietair Torgen P. Møller til Wallensgaard, Avlsbruger Jens Christian Lund af Aakerby, deres Vedkommende bor Citanterne, efternævnte Huusmand og Udbyggere af Aaker Sogn, Peter Michael Petersen og Torgen H. Larsen være berettigede til Andeel i den Aaker Sogn ved Udførelsen tillagte Part af Høilungen og de Kongelige Udmarksjorder paa Bornholm eller til det dem tilfagte fuldkomne Bederlag for Uffavn af Brugsretten til bemeldte Jorder. Processens Omkostninger for begge Parter ophæves. At efterkommes under Udsærd efter Loven. Procurator Delbanco tillægges i Salair 20 Rdl. af det Offentlige“.

Høiesterets Dom.

Citanterne have for Høiesteret principaliter paastaet den indankede Dom annulleret, saaledes at Sagen afvises fra Overretten, idet de have formeent, at, naar Sagen, der er afviiet fra Overretten med Hensyn til 33 for Underretten medindstævnte Hartkornseiere, ikke for disses Vedkommende kunde paafjendes af Overretten i Realiteten, burde den, paa Grund af det imellem bemeldte Hartkornseiere og Citanterne, som ere de øvrige 87 Hartkornseiere i Aaker Sogn, stedfindende litis consortium i det Hele ex officio have været afviiet fra Overretten, hvor Citanterne ikke modte, da de ellers, saafremt de Indstævnte ansaaes berettigede til Andeel i Aaker Sogns Part af de under Sagen omhandlede Udmarksjorder, vilde blive lodtagne i disse med en mindre Brokdeel, end Tilfældet vilde have været, hvis Sagen under Set afgjordes for samtlige 120 Hartkornseieres Vedkommende. En saadan Formindskelse af de Citanterne tilkommende Brokdele af de ommeldte Jorder findes imidlertid ikke at maatte blive en nødvendig Folge af Sagens Paafjendelse i Realiteten for deres Vedkommende alene, om endog de Indstævnte fjendes berettigede til Andeel i Udmarksjorderne; thi forsaavidt de 33 Hartkornseiere ifølge Underretsdommen maatte erholde en større Andeel, end om de vare vedblevne at være Parter i Sagen for Overretten og

Høiesteret, behøver der derfor ikke at ssee nogen Afgang i den Citanterne tilkommende Andeel, hvorimod det Areal, bemeldte 33 Hartkornseiere maatte faae mere, end der ellers kunde være tilfaldet dem, vil kunne affortes i den Andeel, der vil tilfalde de Indstævnte. Da der nu, navnlig efterat Sagen, forsaavidt de Indstævnte havde paastaet, at den omtvistede Jord skulde anses for Commune-Eiendom, allerede var bleven afviist ved Underretsdømmen, heller ikke iøvrigt sjonnes for Overretten at have været nogen saadan processuel Forbindelse mellem Citanterne og de 33 andre Hartkornseiere, at Sagen ikke uden Krænkelser af Citanternes Ret skulde kunne paakjendes i Realiteten alene for disses Vedkommende, vil den foranførte Paastand ikke kunne tages til Folge.

Naar Citanterne dernæst have gjort Indsigelse inod, at Indstævnte Peter Michael Petersen betragtes som Part i Sagen, da han for Underretten har tilkjendegivet, at han paa Grund af Salg af sit Hus og Bortflytning fra Sognet ikke længere kunde være Part eller Formand i Sagen, findes der dog ikke at være tilstrækkelig Hoi til at forstaae denne Uttring saaledes, at Husets nuværende Eier, der for Høiesteret har erklæret at have betragtet sig som Part i Sagen, ikke skulde kunne anses som indtraadt i den i hans Sted. Sagen findes derfor at kunne paakjendes i Realiteten ogsaa for bemeldte Indstævntes Vedkommende ligesaa vel som for de flere andre Indstævntes, med hvis Stilling lignende Forandring maatte være foregaaet.

I Sagens Realitet have Citanterne for Høiesteret først søgt at gjøre gjældende, at ved den ifølge Kongelig Resolution af 25de Mai 1842 foregaaede og den 19de September 1848 af det daværende Kongelige Rentekammer approberede Udskiftning mellem Kongen og Bornholmerne ere disses Andele i Udmærksjorderne blevne udlagte til Hartkornet og derved dannet et Samleie for Hartkornseierne, hvori de Indstævnte, der intet Hartkorn eie, selvfølgelig ingen Deel kunne faae; og da nu bemeldte Udskiftning staaer naugreben og usvækket, have de formeent, at de Indstævntes Paastand om Andeel i Udmærksjorderne allerede paa Grund heraf ikke kan tages til Folge. Heri kan der imidlertid ikke gives Citanterne Medhold, da Hartkornet ifølge den citerede Resolution vel er benyttet som Norm for Fordelingen mellem Sognene indbyrdes, men disses Anparter ikke allerede ved Udskiftningsforretningen kunne anses at være udlagte netop til Hartkornet eller Hartkornseierne, hvorimod de ere udlagte til Sognene, ligesom det og i

Approbationen hedder, at de udsagte Grundstrækninger kunne overtages under Soguenes fri Disposition. Heller ikke kan det antages, at de Indstævntes Procedure i de foregaaende Instanser skulde være til Hinder for, at der ved Sagens Afgjørelse tages Hensyn til den Brugsret, der allerede maatte være erhvervet, forend den Kongelige Resolution af 30te Mai 1832 og Placaten af samme Dato, og til hvilken der netop i disse henbises.

Af Sagens Oplysninger fremgaaer det, at medens de saakaldte Udmærksjorder paa Bornholm tilhorte Staten, have dog Dens Indvaanere i umindelig Tid benyttet dem paa forskjellige Maader, deriblandt til Lyngslet og Græsning; og ligesom denne Art af Benyttelse Tid efter anden maa anses anerkjendt fra Statens Side som berettiget, deels directe, see Rentekammerfrivelse af 11te Juni 1709, deels indirecte ved forskellige Forbud mod visse Arter af Brug, saaledes er Berettigelsen senest udtrykkeligen anerkjendt saavel i Indledningen til Placaten af 30te Mai 1832 som i den Kongelige Resolution af samme Dato, der udtaler, at Kongen eier Jorderne, men at Dens Indvaanere have Ret til at benytte dem til Græsning og Lyngslet, ligesom og Rentekammeret i den Forestilling, der gif forud for bemeldte Placat og Resolution, erklærer det for godtgjort, at Ret til Græsning og Lyngslet paa Udmærkerne er af Bornholms Indvaanere erhvervet ved umindelig Tids Hævd. I den Brug af Udmærksjorderne, der saaledes er udøvet af Bornholms Indvaanere, maa det derhos antages, at Huusmændene, der allerede langt tilbage i Tiden have existeret paa Bornholm, have deltaget paa samme Maade som Hartkornseierne; det maa derhos mærkes, at de Indstævnte, der efter Proceduren maa antages alle at være Huusmænd, der selv eie deres Huse og paa Livstid eller langt Aaremaal af Hartkornseierne have leiet den Jord, hvorpaa Husene staae, og som de iøvrigt maatte have i Brug, efter denne deres Stilling ikke mindre end Hartkornseierne maa betragtes som faste Beboere af Sognet og ved Eiendomsbesiddelse knyttede til dette, og der er Intet fremkommet, som taler for, at de, skjondt de selv intet Hartkorn eie, ikke have deltaget i Udmærkernes Afbenyttelse med samme Adkomst som Hartkornseierne, eller at disse netop som saadanne have udøvet Brugsretten, i hvilken Henseende bemærkes, at det ikke kan anses oplyst, at Hartkornseierne for Udmærksjordernes Brug til Lyngslet og Græsning have svaret nogen Skat eller anden Afgift til Staten.

Naar de Indstævnte saaledes maa antages at have været med-

deelagtige i Brugsrätten over Udmarksjorderne, maa de ogsaa anses berettigede til at erholde Andeel i Vederlaget for denne Brugsret, og den Kongelige Resolution af 30te Mai 1832 maa ogsaa antages at have indbefattet dem under de Brugere, hvem et til deres Brugsret svarende Areal skulde udlægges som Eiendom. Den Kongelige Resolution af 25de Mai 1842 afgjør derhos Intet om, efter hvilken Norm den specielle Deling i Sognene skulde foregaae, saafremt den forlangtes iværksat af Sognebeboerne, og den kan i alt Fald ikke have betaget Husemændene en dem tilkommende Ret, hvilket end mere gjælder om de senere Rentekammer-Resolutioner, der have nægtet Husemændene Ret til at faae Andeel i Vederlaget for Brugsrätten.

Med Hensyn til at det i den indtænkede Dom er udtalt, at Sameie-Andelene ville blive een Andeel for hver Sameier eller Lodtager i Fordeieendomsfællesskabet, have Citanterne subsidiairt bestridt Rigtigheden af denne Delingsnorm og formeent, at der maatte tages Hensyn til Omfanget af den hidtil af hver Klasse især udøvede Brug, der efter deres Paastand har været forholdsviis størst for Hartkornsciene; efter Indholdet af Forligsklagen og Beskaffenheden af de Indstævntes Paastande vil det imidlertid ikke her under Sagen kunne afgjøres, i hvilket Forhold de Indstævnte skulle have Andeel i Udmarksjorderne, hvorimod de alene i Almindelighed ville være at kjende berettigede til Andeel i disse, navnlig ligeoverfor Citanterne.

Processens Omkostninger ville være at ophæve for alle Retter, og de de Indstævntes befalede Sagførere for Overretten og Høiesteret tilkommende Salarier blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

De Indstævnte bør ligeoverfor Citanterne være berettigede til Andeel i den Aker Sogn ved Udskiftningen tillagte Part af Høilhygen og de Kongelige Udmarksjorder paa Bornholm. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 5 Rdl. Procurator Delbanco for Overretten og Advocat Liebe for Høiesteret tillægges i Salarium, den Første 20 Rdl. og den Sidste 100 Rdl., hvilke Salarier udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Ved Resolution af 30te Mai 1832 og Placat af samme Dato tilkjendegav Kongen, at Fællesskabet med Hensyn til de saakaldte Udmarksjorder paa Bornholm imellem Akerhøifsamme som Eier og Dens Indvaanere som Brugere skulde ophæves, og at Brugerne til den Ende skulde udlægges et til deres Brugsret svarende Areal som Eiendom og det Øvrige forbeholdes Kongen, og ved Resolution af 25de Mai 1842 bleve Kongens og Brugernes Andele fastsatte, og blev det derhos bestemt, at denne sidste skulde fordeles jagneviis. Denne Fordeling er derefter foretagen, og nærværende Sag angaaer nu det Spørgsmaal, forsaavidt Aker Sogn angaaer, om Brugernes Andeel udelukkende skal tilhøre dette Sogns Hartforndeiere og Brugere, eller om ogsaa Andre i Sognet, navnlig Huusmændene og Udbyggerne have Andeel deri.

(Nærværende Sag sluttes i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Domes Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalange Rettens Sessioner holdes, udgaar egentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa Forlagt af den Gyldendal'ske Boghandling (N. Hægel). — Trykt hos J. P. Schults.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 39.

Den 12te December.

1862.

Anden ordinaire Sessiou.

Mandagen den 1ste December.

Nr. 4. Proprietair Jørgen P. Møller med flere Hartkornsciere i Aker
Sogn paa Bornholm
contra

Peter Michael Petersen med flere Husemænd og Udbyggere i samme Sogn
(see forrige Nr.).

Sagen har i første Instants verseret imellem Citanterne, efternævnte Husemand og Udbyggere af Aker Sogn paa Bornholm, Peter Michael Petersen, Niasmus Ipsen, Peter Nielsen, S. P. A. Svendsen, B. P. Jensen, Hans Hansen, Ole Anker, S. P. Bisht, S. Mikkelsen, M. J. Lund, P. N. Blom, S. Peter Hansen, Jens Mogensen, Jens Andersen, M. Jørgensen, S. C. Jensen, Lars Ipsen, Lars Hansen Schou, Jacob Peter Jacobsen, Jens S. Hjorth, Jens Hansen, Jørgen Peter Jensen Kæmpe, Michal Hansen Lau, S. Andersen, J. S. Jensen, Jens Peter Jensen, Hans Arred, Hans Jørgen Sonne, Jens Hansen, Hans Fr. Mogensen, Jørgen Chr. Lund, Jens Lund, Anders Ipsen, Lars Hansen, Hans Jørgen Larsen, Ole Hansen, Mads Henriksen, Jens Peter Hansen, Ole P. Marcker, Hans Kosoeb, Peter L. Kosoeb, Andreas Olsen, Seier Wibe, Lars S. Bohn, Hans Chr. Olsen, Jens Nielsen, Jørgen S. Larsen, Marius Niasmusen, Jacob Petersen, Christian Sepsen, Jacob P. Kosoeb, Anders Andersen, Andreas Hansen, Anders Petersen Bøhs, Ole Petersen, Anker A. Møller, Mads P. S. Marcher, Hans Morten Jørgensen, Peter Larsen, Mogens Jespersen, Hans Michaelsen, Niels Nielsen, Niasmus Espersen, Peter Mortensen, Jens Jensen, Sander Larsen, Frederik Ipsen, Hans Larsen, Hendrik Jensen, Anders Davidsen, Peter Nielsen, Thomas Vebersen, Gabriel Jensen, S. P. Olsen, Hans Peter Olsen, Peder Mund Westh, Lars Jacob Andreas P. Jensen, Kirstine Marie Niasmusbatter, Andreas Peter, Hans Kosoeb Jensen, Anders S. Prath, Jacob Kunch, D. M. Mouch, Peter Hermansen, Jørgen Peter Hansen, Jens Falkmann,

Peter Olsen, Anders Esperjen, Jens Andersen Westh, Jens Peter Rasmussen, Hans Andersen, Ole Jensen, Jens Peter, Ole Jensen, Hans Peterjen, Lars P. Madsen, Abraham Pedersen, Hans Jørgen Pedersen, C. Dam, Hans P. Hansen, Lars Jensen, Peter Larsen, Jens Andreas Nielsen, Jens Schau, Mogens Andersen Mogensen, Anders Jespersen, Anders P. Marcher, Jørgen S. Larsen og de Indstævnte, samtlige Havikørnsbrugere af samme Sogn, nemlig:

1. Proprietairerne Jørgen P. Møller til Wallensgaard, C. Andersen til Graugjærdehuset, P. Koføed til Store Myregaard, Lieutenant S. P. Dam til Kanniffegaard.

2. Beneficiarierne, Sognepræsten Hr. Moejin, Kirkesanger og Skolelærer E. Prime, Kirkeværgeren for Aker Sogn, forjaavidt Kirkejorden angaaer, Skovrider, Ridder Fasting til Romersbahl, By- og Herredsfoged Emith i Nexø, Skagelsaldet, Chefen for nordre Herreds Compagni, Capitain J. J. Koføed i Rør Sogn.

3. Selveierne og Parcellisterne, 1. Hans Holm, 2. S. S. Marius Hendriksen, 3. Hans Chr. Hansen, 4. og 4. Bornebe, Hans Ph. Koføed, 5. M. Sommer, 6. S. Chr. Hansen, Parcellist P. A. Maglegaards Enke i Pedersker Sogn med hendes Børge, 7. Hans M. Kaas, 8. Hans Peter Hansen, 9. Lars Skjoller, 10. Hans Jensen, 11. Parcellisterne A. S. Hansen Piiil, N. Clemens, W. Andersen, Jens Mogensen, alle fire af Aakirkeby, Hans S. Petersen, S. Andersen, Jørgen P. J. Kampe, 12. Peter Petersen, 13. Niels J. Olsen, 14. Jørgen Dam, 15. Hans P. Bentzen, 16. Lars Peter Jensen, 17. J. Michael Koføed, 18. Capitain C. Koføed, 19. O. Larsen, 20. Ole Olsen, 21. P. Koføed, 22. Peter Dam, 23. A. Jensen, 24. Andreas S. Engel, 25. Ole Edd. Sonne, 26. L. Larsen, 27. Capitain P. Koføed, 28. M. Munch, 29. Capitain A. Koføed, 30. Capitain J. Dam, 31. Joh. Chr. Hansen, 32. Johannes L. Koføed, 33. Peter Schou, 34. Ritmester S. M. Koføed, 35. S. P. Nielsen, 36. Adolph Sonne, 37. Anders S. Dam, 38. Jørgen Koføed, 39. Hans M. Koføed, Parcellist Fr. Nielsen, 40. P. Jensen, 41. E. Jensen, 42. Hans P. Pedersen, 43. Lieutenant Koføeds Enke, 44. And. P. Andersen, 45. Ole Koføed, 46. L. Andersen, 47. Hermann Sonnes Enke, 48. Jens Koføed, 49. Lieutenant P. Nielsen, 50. Andreas Koføed, 51. Jørgen P. Blem, 52. J. Hansen, 53. Th. C. Meyer, 54. S. M. Jensen, Parcellisterne C. P. Koføed, Espen Mogensen, Dibriik Fundt, 55. M. Jørgensen, 56. P. Andersen, 57. Chr. Koføed, 58. Michel Hansens Enke, 59. Hans N. Rømer, 60. P. Jensen, 61. Peder C. Hansen, 62. S. Chr. Hinge, 63. A. Jensen, 64. Lars Mauritsen, 65. Lars Larsen, 66. Niels D. Dam, 67. Mogens Svendsen.

4. Bornegaardseierne og Parcellisterne, 1. P. Jensen, 2. Jens S. Falkmann, 3. Lars Koføed, 5. Lieutenant Espen Marcher, 6. constitueret Søndemand S. D. Ibsen, 7. Henrik Ibsen, 8. J. Poulsen, 10. Jens Olsen, 11. Jens S. Marcher, 12. Jens M. Olsen, 13. Peter Thorsen, 14. L. Jensen Sonne, 15. A. Jespersen Munk, 16. Bataillonschirurg Volbroe, 17. J. Jørgen Engel, 18. Jens Peter Fønberg, 19. Peter Hansen, 20. Jens Christian, 21. Lieutenant O. Koføed, 22. Jens P. Petersen, 23. Peter Andersen, 24. Chr. Bibstrups Enke. Parcellisterne

Morten Jørgensen, J. Madsen, i Poulsker Sogn, 25. Peter Thuesen Dam, 1. Frivornedhuus, Albrecht Kosoeb, 3. og 4. Do., P. Larsen, 5. og 7. Do., Henrik J. Nefstved, 6. og 8. Do., Ole Pedersen, Krigscancellisecretaire Müller, Afskrifter Jeppe Andersen og Jens Christian Lund, samtlige 3 Sidstævnte af Aakirkeby, ifølge erhvervet Bevilling til, at Sagen maatte procederes og paafjendes under Eet for Alles Vedkommende.

Ved den inden Søndre Herredsting under 6te September 1855 i Sagen affagte Underrettsdom ere de Indstævnte frifundne for Titanernes Tilfale, forsaavidt Paastanden gif ud paa at kjendes berettigede til Andeel i den Aaker Sogn tillagte Part af de Kongelige Udmarksjorder. Forsaavidt derimod Titanerne in subsidium havde paaflaaet den nævnte Part af Udmarken tilkjendt Aaker Sogns Commune, er Sagen afviist. Processens Omkostninger ere derhos ophævede.

Denne Dom have Titanerne efter meddeelt fri Proces og Dpreisning ved Stævning af 27de Juli. 1858 indanket her til Retten, hvor de have paaflaaet sig kjendte berettigede til Andeel i den Aaker Sogn ved Udskiftningen tillagte Part af Høilvngen og de Kongelige Udmarksjorder paa Bornholm eller ogsaa til det dem som Indvaanere paa Bornholm tilfagte fuldkomne Vederlag for Affavnet af Brugsretten til bemeldte Jorder. Titanerne have derhos paaflaaet de Indstævnte paalagte at udrede denne Sags Omkostninger stadestøst, som om Sagen ikke havde været beneficeret, derunder Salair til deres befalede Sagsfører, Procurator Delbancó.

De Indstævnte ere samtlige ubeblevne, og da det ikke findes oplyst, at Stævningen er lovligen forkyndt for esternævnte af de Indstævnte, nemlig: Proprietair P. Kosoeb til Store Myregaard, Kirkesanger og Skolelærer E. Prime, By- og Herredsfoged Smith, Capitain og Compagnichef J. J. Kosoeb i Rør Sogn, 3. Selveier Hans Chr. Hansen, 11. Selveiergaards-Parcellist N. H. Hansen Piil, 12. Selveier Peder Pedersen, 18. Selveier, Capitain C. Kosoeb, 19. Selveier D. Larsen, 21. Selveier P. Kosoeb, 25. Selveier Ole Ebv. Sonne, 26. Selveier L. Larsen, 31. Selveier Joh. Chr. Hansen, 39. Hans M. Kosoeb, 43. Lieutenant Kosoeds Enke, 46. P. Andersen, 47. Lieutenant Hermann Sonnes Enke, 50. Andr. Kosoeb, 52. Lieutenant J. Hansen, 53. Do. Th. C. Meyer, 66. Do. Niels D. Dam, 1. Bornedgaardseier P. Jensen, 2. Do. Jens J. Falkmann, 5. Do., Lieutenant Esben Marcher, 6. Do., constitueret Sandemand H. D. Ibsen, 12. Do. Jens M. Olsen, 21. Do. Lieutenant D. Kosoeb, 22. Do. Jens P. Petersen, 24. Do. Chr. Bidstrup's Enke, 25. Do. Peter Thuesen Dam, 3. og 4. Frivornede P. Larsen, 5. og 7. Henrik J. Nefstved, 6. og 8. Ole Pedersen, vil Sagen for deres Vedkommende blive at afvise.

De øvrige Indstævnte maa derimod anses lovligen varselde, og Sagen, hvori Titanerne have erhvervet en for disse Indstævnte forkyndt Bevilling til at fremlægge nye Oplysninger, vil altsaa ifølge Lovens 1—4—30 og Forordningen af 3die Juni 1796 § 2 blive at paafjende efter det Fremkomne, og da det efter de i Sagen foreliggende collegiale og ministerielle Tilfjendegivelser ikke stjønes, at Hensyn til Bestemmelsen i Forordningen af 23de April 1781 § 4 in fine kan være til Hinder for en Afgjørelse ad judiciel Wei, maa det billiges, at Spørgs-

maalet om Titanernes paaftaaede Berettigelse af Underdommeren er taget under Paaskjendelse.

Dette vil altsaa, forsaavidt angaaer de sidstnævnte Indstævnte, være at underlægge af Overretten. Det maa da anses givet, at de Kongelige Udmarksjorder, der udgjøre en Deel af de Bornholmske Almindinger, have fra gammel Tid af været almindeligen benyttede og brugte af Dens Beboere og navnlig af de nærmest Omkringboende. Vel er den Brug, der Tid efter anden kan have været gjort, i enkelte Henseender ved Forordningen af 25de November 1720, Placaten af 9de September 1727 m. fl., bleven forbudt, men isørigt findes en almindelig Brug til Græsning, Lyngslet m. v. af Almindinger, at være stemmende med den Lovgivningens Grundfætning, der maa antages ubtalt i Lovens 5—10—20 in fine, sammenholdt med Lovstedets Kilde, Sydste Lov 1, 53 „uten thet er alminning, there a konung iorth oc bönder skogh“.

Den Kongelige Resolution af 30te Mai 1832 er ei heller, ligesaa lidt som Placaten af samme Dato eller Resolutionen af 25de Mai 1842, gaaet ud paa at skabe nogen ikke forhen eksisterende Brugsret. Det hedder herom i Resolutionen af 1832: „Fremdeles ville Vi, at det Fællesskab, der nu finder Sted med Hensyn til de saakaldte Udmarksjorder paa Bornholm mellem Os og Dens Indbaanere, idet Vi eie Forberne, og Indbaanerne have Ret til at afsenytte dem til Græsning og Lyngslet, skal søges hævet“. Det erkjendes saaledes, at der eksisterer Brugsberettigede, og idet Placatens og Resolutionernes dispositive Deel gaaer ud paa at skifte og dele imellem dem og Kongen, betegner Tilfjendbegielsen af 1832 de Brugsberettigede ved Udtrykket Bornholms „Indbaanere“ og Resolutionen af 1842 ved Dens „Beboere“, hvilke fra Lovgiverens Side brugte Betegnelser væsentligt støtte den Opfattelse af Lovens 5—10—20, hvorefter Udtrykkene „Bonde“ og „Bønder“, i alt Fald efter den Udvikling selve Forholdene i Lidenes Løb have erholdt, ikke alene betegne Landboere, der ere Hartkornseiere og Hartkornbrugere, men enhver Beboer, i alt Fald enhver Landboer, der har egen Hunsstand, (jfr. Lovens 3—13—10 „Boudes Gaard eller Huus“, 5—11—5 „Bonde, som haver Gaard eller Huus“), til hvilken Klasse Titanterne, Enhver for sig, maa antages at henhøre. Denne Opfattelse af, hvo der er Brugsberettiget, er og i Overensstemmelse med det Factum, at Huusmænd og Udbyggere ikke mindre have brugt og benyttet Udmarksjorderne end Hartkornseiere og Brugere, og det er ikke oplyst, end ikke asfereret, at der uogenside har fra Hartkornbrugernes Side været reist Tvivl om, at Huusmændene og Udbyggerne vare ligesaa fuldt berettigede til at bruge og benytte Udmarksjorderne som de selv, end lige, at Brugen i sin Tid skulde af hine være gjort dem stridig.

Men naar det saaledes antages, at Huusmænd og Udbyggere have haft Andeel i Brugsretten over Udmarksjorderne, forinden Delingen mellem Gieren og Brugerne skete, eller da denne skete, maa det efter Sagens Natur heraf følge, at det ogsaa, naar ikke Andet kan paavises, maa antages, at Huusmænd og Udbyggere have Deel i Eiendomsretten over den Part af Udmarksjorderne, der ved Delingen er tilfalden Brugerne, eftersom denne Eiendomsret over en Deel

er Equivalent for Brugsretten over det Hele, i hvilken Brugret Huusmænd og Udbyggere ere deelagtige. Der maa altsaa paabises en tilstrækkelig Hjemmel for at frastrive dem Andeel i denne Eiendomsret.

Naar det i saa Henseende er gjort gjældende, at den Kongelige Resolution af 25de Mai 1842 bestemmer, at den Bornholmerne tillagte Andeel skal efter formelig speciel Taxation fordeles paa samtlige Sogne i Forhold til disses Hartkorn efter Maal og Takt, hvorved saaledes ikke er taget Hensyn til det større eller mindre Antal Huusmænd, der maatte findes i hvert Sogn, da kan dette saameget mindre slaaeres at betegne som Lovgiverens Villie, at ogsaa den specielle Deling mellem Mand og Mand skal stee efter Hartkorn, som Kongen, der havde afstaaet indtil $\frac{1}{3}$ af sin Anpart, til nærmere Fordeling efter Omstændighederne, til Sognene, vel kunde have den Forbikning, at en Deling mellem Sognene, der, muligt af practiske Hensyn, foranstattedes i Forhold til disses Hartkorn, ikke vilde fordele de egentlige Brugsberettigede, der maastee endog maatte siges at have en Andel ikke ubelukkende Brugsret, medens derimod en Deling mellem Mand og Mand af Equivalentet for den Brugsret, hvilken Kongen, som meldt, ikke først nu tillagde Nogen, men alene erkjendte som allerede tilværende, efter det Hartkorn Enhver havde i Sognet, maatte præjudicere de Brugsberettigede, der intet Hartkorn havde.

Det er dernæst bemærket, at Resolutionen af 1842 i alt Fald forudsætter eller henviser til en speciel Deling mellem Mand og Mand, der, naar det antages, at ingen særlig Norm herfor er foreskrevet, maa foretages efter den almindelige Lovgivnings Forskrifter, navnlig Forordningen af 23de April 1781, men at denne maa medføre en Deling efter Hartkorn og ubelukkede Huusmænd fra at være egentlige Deeltagere i Udsiftningen. Det forholder sig nu vel saa, at da den forrige Brugsret er converteret til en Eiendomsret, hvorom de, der tidligere kun vare Brugere, nu ere i Eiendomsfællesskab, maa en Udsiftning mellem disse, naar den skal stee, foregaae efter den almindelige Lovgivnings Bestemmelser om Udsiftning af Forbeieendomsfællesskab; men det beroer uden Tvivl paa en Misforstaaelse, at Huusmænd og Udbyggere derfor skulde blive ubelukkede fra Andeel. Da det ikke var til Sognene som Communer, eller til Byerne, men efter Resolutionens egne Ord til Beboerne som Brugere, sogneviis fordeelte, at Equivalentet for Brugsretten overgaves, er det med Hensyn til deres Ret til Andeel heri en ligegyldig Omstændighed, om de Brugsberettigede tillige ere Hartkornseiere i Sognet, eller de intet Hartkorn have eller bruge; det er ikke Bymarker, hvori de Lodseiede selvstændig ere Byens Lodseiere, men det er en Byen og Sognet som saadant uvedkommende Mark, der skal deles imellem Participanterne Mand for Mand, efter deres tidligere Brugsret og ikke efter de Qualiteter, de ellers maatte besidde. Bestemmelsen i Forordningen af 23de April 1781 § 19 om, hvorledes der skal overlægges med Lodseierne for at skaffe Græsning til Huusmandsfamilierne, „som aukees nyttige saavel for det Almindelige som for Gaardmændene“, er altsaa uden Anvendelse paa Delingen af den her omhandlede Deel af de Bornholmske Udmarker, hvori Huusmændene netop selv ere Lodseiere.

Det er fra de Indstævntes Side asseveret, at Udbyggernes Antal i Aaret 1832 uden Tvivl reducerede sig til det halve af det nuværende, og at dengang kun meget faa af Titanterne vare i saadan Stilling. De Indstævnte have dog ikke paa denne Erindring bygget nogen Indsigelse mod, at Titanterne ere optraadte som Sagsøgere, og det skjønnes heller ikke, at den nævnte Omstændighed, der ikke har mødt nogen speciel Modsigelse, vil kunne være afgjørende i Sagen. Naar nemlig Kongen ved Resolutionerne af 1832 og 1842 har tilkjendegivet, at Brugsretten til Udmarkerne skal converteres til en Eiendomsret, da følger vel deraf, at Tilgangen af Brugsberettigede maa kunne standse og Tallet afsluttes, og at der maa komme den Tid, da den Omstændighed, at Nogen bliver Beboer af Aker Sogn, ikke mere kan begrunde et Krav for ham paa Andeel i Udmarkerne; men at dette Tidspunkt skulde være indtraadt ved Emanationen af Resolutionen og Placaten af 1832 kan ikke statueres. Disse allerhøieste Tilkjendegivelser bestemme ligeaa lidt som Resolutionen af 1842, at den forandrede Tilstand, som de omhandlede, strax skal træde i Kraft; de forudsætte, at hermed nødvendigtvis maa hengaae nogen Tid, og medens i denne Mellemtid den hidtil lovlige Tilstand maa fortsætte sig, kan Afslutningen først antages at være indtraadt med Tilendbringelsen af de sognevise Udskiftninger; men paa hvad Tid denne er tilendbragt og, om nogen af Titanterne paa den Tid ikke har været i sin nuværende Stilling er i alt Fald ikke oplyst. Med Tilendbringelsen af denne Udskiftning sognevist, maa hver Sognedeel af Udmarken, som særligt Rettsobject statueres at være gaaet over i de til Sognet hørende da eksisterende Brugsberettigedes Sameie, og da Delingsgrunden for Sameie-Andelene er den tidligere Brugsret, der var eens for alle Berettigede, og ikke Omfanget af den Brug, der af de Berettigede factist er bleven øvet, saa vilde Sameieandelene blive een Andeel for hver Sameier eller Lodtager i Forbeieendoms Fællesskabet.

Efter det Foranførte og da collegiale og ministerielle Meningstilkjendegivelser ikke kunne blive afgjørende, vil Titanternes Paastand, der, om den end afviser Noget fra, hvad Underretsdommens Conclusion betegner, dog ikke findes at være gaaet udenfor, hvad der er paataget eller for Underretten paastaet eller af Underdommeren maa antages at være taget under Paastændelse, være i Relation til de af de Indstævnte, der ere besvorne lovligen varskede, at tage til Følge, idet herved dog bemærkes, at forsaavidt Paastanden nævner Høitungen og de Kongelige Udmarksjorder paa Bornholm, kan derunder, ifølge hvad der maa anses givet under Sagen, ikke indbefattes Andet og Mere end, hvad der under Benævnelsen „de saakaldte Udmarksjorder paa Bornholm“ har været Gjenstand for den Kongelige Resolution af 1832.

Processens Omkostninger findes at burde ophæves ved begge Retter, og vil det Procurators Delbanco, hvis Sagsførelse attesteres at have været lovlig, tilkomme de Salair, der bestemmes til 20 Rdl., blive at udrede af det Offentlige.

Her ved Retten er ingen Overtrædelse af Stempelpapiirs-Forordningen begaaet under Sagen“.

Tirsdagen den 2den December.

Nr. 285.

Justitsraad Bungen

contra

Gyde eller Gjøde Jensen (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri eller Medvirkning til Tyveri og Hæleri.

Horsens Kjøbstads Extrarets Dom af 15de Mai 1862: „Tiltalte, Arrestanten Gyde Jensen, bor hensejtes til Tugthuusarbejde paa Livstid. Tiltalte, Arrestanten Søren Sørensen, bor hensejtes til Forbedringshussarbejde i eet Aar. De Tiltalte, Arrestantinden Kirstine Nielsdatter og Arrestanten Christen Sørensen Hampenbjerg, bor hensejtes til Fængsel paa Vand og Brod, den Første i 3 Gange 5 Dage, den Sidste i 2 Gange 5 Dage. Saa bor og samtlige de Tiltalte udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Nielsen, 8 Rdl., og til hver af Defensorerne, Procuratorerne, Cancelliraad Busch og Kammerraad Hansen, 6 Rdl., saaledes at Arrestanterne Gyde Jensen og Søren Sørensen deraf in solidum tilsvare $\frac{2}{7}$ Dele, og desuden in solidum med Arrestantinden Kirstine Nielsdatter $\frac{2}{7}$ Dele og in solidum med Arrestanten Christen Sørensen Hampenbjerg $\frac{2}{7}$ Dele. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Riborg Landsøverrets Dom af 25de August 1862: „Arrestanten Gyde eller Gjøde Jensen bor for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at han udreder Actionens Omkostninger efter Underretsdommens Forskrifter, og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Kühnel, eller nu hans Dodsbo, og Proceurator Jsaacsen, 8 Rdl. til hver. Det Idømte at efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Tiltalte, hvem intet ulovligt Forhold isvrigt under denne Sag kan anses overbevist, har tilstaaet at have opfordret den i 1ste Instants medtiltalte Søren Sørensen til at stjæle Ekind, og denne Opfordring kan saameget mindre tabe sin strafbare Character derved, at han af en Politibetjent var anmodet om ved Anmeldelse for denne at bidrage til Opdagelsen af saadanne Tyverier, som det af Betjenten udtrykkelig var ham betydet, at han ei maatte opfordre Sørensen til at stjæle. Tiltalte maa derfor anses straffkyldig efter Forordningen af 11te April 1840 § 21, dog sammenholdt med § 80, da det ei i Forhold til ham mod hans Benægtelse kan anses godtgjort, at Tyveri ifølge hans Opfordring er begaaet af Sørensen, hvilket denne dog har tilstaaet; og da han, der

ifølge Høiesterets Dom af 10de Januar 1837 er tilfunden, foruden Sagstrøgning, Straf af Fæstningsarbejde paa Livstid, ved kongelig Resolution af 3die October 1850 er løsladt paa Betingelse af at gjenindsættes til Strafarbejde paa Livstid, saafremt han paaany maatte gjøre sig skyldig i nogen Forbrydelse, der ei medfører større Straf, vil han nu være at tilfinde at behandles i Overensstemmelse med bemeldte allerhøieste Resolution. I Henseende til Actionens Omkostninger vil den indankede Dom være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Gyde eller Gjøde Jensen bør behandles i Overensstemmelse med den kongelige Resolution af 3die October 1850. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsøverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Gyde eller Gjøde Jensen tiltales under nærværende Sag, der i første Instants tillige angif 3 andre Tiltalte, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, for Tyveri eller Mebvirkning til Tyveri og Galeri.

Forsaavidt Arrestanten har været sigtet af den i 1ste Instants Medtaltalte Ane Kirstine Nielsdatter, der en Tid har opholdt sig hos Arrestanten som hans Huusholdeste, for at have foranlediget hende til at begaae 2 Tyverier, hvorved hun har stjaalet deels en gammel Kobberkjedel, som hun derefter har solgt for 24 Sk., og deels en Skjorte og 3 à 4 Allen Tvisflærved, er der, imod Arrestantens Benægtelse deraf, ikke fremkommet noget Beviis imod ham. Ei heller kan det ansees Arrestanten imod hans Benægtelse overført, at han har havt nogen Deel i et Tyveri af en under Sagen tilstedebragt, til 2 Rdl. vurderet Bismer, hvoraf den i første Instants Medtaltalte Christen Sørensen er funden i Besiddelse, og som maa antages at være bortstjaalet fra en Kjøbmand Hansen tilhørende ubeboet Ladebygning paa Horsens Mark, thi vel er der i denne Bygning, da Døren dertil en Dag i Februar d. N. fandtes opbrudt og Bismeren savnedes, forefundet en Sæk, som fornævnte Ane K. Nielsdatter har erklæret at kunne kjende som tilhørende Arrestanten, ligesom hun ogsaa har udfagt, at Arrestanten en Aften i sidste Vinter hjembragte den ommeldte Bismer og angav at have faaet den ude paa Marken, hvorhos den nævnte Christen Sørensen har forklaret, at Arrestanten, efterat have talt til ham om at sælge en Bismer for ham, har i hans Fraværelse bragt den tilstedebragte Bismer i hans Huus, hvilket hans Huusholdeste ligeledes har bekræftet, men Arrestanten har vedholde benægtet saavel at have forøvet dette Tyveri, som at have været i Besiddelse af den ommeldte Bismer eller at have bragt den til Christen Sørensens

Bolig, eller at den paa Gjerningsstedet fundne Sæk er ham tilhørende, og det kan navnlig ikke ansees godtgjort, at Arrestanten har været i Besiddelse af den ommeldte Bismer.

Forsaaavdi den i 1ste Instants for Tyveri medtilltalte Søren Sørensen [har forklaret, at han], der var i Arbejde hos Garvermester Erichsen i Horsens og den 4de November forrige Aar er dømt for første Gang begaaet Tyveri for at have frastjaalet bemeldte Garver Erichsen et Faareffind, har forklaret, at Arrestanten har opfordret ham til at stjæle Skind fra Erichsen og at bringe dem til sig, samt at han til forskjellige Tider i sidste Vinter har frastjaalet Erichsen nogle Faare- og Kalveskind, som han har bragt til Arrestanten, der har solgt dem, har Arrestanten nu vel indbrømmet, at Søren Sørensen engang i sidste Vinter har bragt ham et Skind, men dette vil han dog ikke have modtaget, og medens han iøvrigt har vedgaaet, at han ved denne Leilighed talte til Søren Sørensen om at denne kunde bringe andre Skind, som Arrestanten antog, at Sørensen kunde frastjæle sin Mester, har han derimod ganske benægtet at have efter sin ommeldte Opfordring til Søren Sørensen modtaget af denne noget af de Skind, som det under nærværende Sag er oplyst, at Søren Sørensen, efterat han, som meldt, havde været straffet for første Gang begaaet Tyveri, har frastjaalet Erichsen. Vel har nu Medtilltalte Christen Sørensen Hampenbjerg forklaret, at han, hvad ogsaa hans Huusholderesse har udsagt, har kjøbt af Arrestanten 4 Skind, som maae antages af Søren Sørensen at være stjaaled hos Erichsen, ligesom ogsaa den af Medtilltalte Ane K. Nielsdatter afgivne Forklaring gaaer ud paa, at hun oftere har hørt Arrestanten opfordre Søren Sørensen til at stjæle Skind, og at Arrestanten har modtaget saavel de til Christen Sørensen Hampenbjerg solgte, som andre af Arrestanten i sidste Vinter solgte Skind af bemeldte Søren Sørensen, men imod Arrestantens vedholdende Benægtelse kan det dog ikke ansees ham overført, at han har modtaget noget af de af Søren Sørensen stjaaled Skind, og de Skind, som Arrestanten har vedgaaet at have solgt i sidste Vinter, har han vedholdende paaستاet at have kjøbt deels af ubekjendte Bønder deels af en navngiven Person, uden at det dog er oplyst, at en saadan Person eksisterer, ligesom han ogsaa med Hensyn til, at han har udsagt, at han har været vidende om, at hans Huusholderesse, Medtilltalte Ane Kirstine Nielsdatter, har solgt nogle af Søren Sørensen stjaaled Skind, har forklaret, at han først, efterat A. K. Nielsdatter havde solgt disse Skind, af hende er bleven underrettet derom, og at Skindene vare solgte af A. K. Nielsdatter medens Arrestanten laa som Patient paa Koppehospitalet. Arrestanten har derhos med Hensyn til den Opfordring, som han, som meldt, har vedgaaet at have gjort til Søren Sørensen om at stjæle Skind, udsagt, at han, der vidste at Søren Sørensen stjal Skind, er bleven foranlediget dertil ved at en af Politibetjentene har opfordret ham til at give Underretning om, naar Søren Sørensen bragte Skind til Arrestanten, for at denne skulde sælge dem, og at det var Arrestantens Hensigt, naar Sørensen bragte ham Skind, da derom at underrette Politiet, og under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør har Arrestanten navnlig herom nærmere forklaret, at han allerede, da

Søren Sørensen bragte ham det ovennævnte Skind, som Arrestanten, som anført, efter sin Forklaring ikke vilde modtage, havde talt med den paagjældende Politibetjent om at give denne Underretning om, naar Søren Sørensen bragte ham Skind, at det alene var for at give Leilighed til at Politiet kunde gribe Søren Sørensen med Skindene, at Arrestanten ved den nævnte Leilighed opfordrede Søren Sørensen til at bringe andre, navnlig raa Skind, at denne lovede at bringe saadanne Skind 2 Aftener derefter, samt at Arrestanten 2den Dagen derefter underrettede den paagjældende Politibetjent herom, hvorfor Politibetjenten gav Arrestanten 1 Mk., men at Sørensen ikke kom efter Aftale med Skindene. Endvidere har Arrestanten udsagt, at det ved den ommeldte Aftale mellem ham og Søren Sørensen ikke blev omtalt, at denne skulde skjule Skindene — hvortil han saaledes ikke egentlig vil have opfordret Sørensen — eller paa hvilken Maade han skulde erhverve dem, og at det var Arrestanten det Samme, hvorledes Søren Sørensen skaffede ham Skindene, thi naar Sørensen blev greben, skulde denne gjøre Rede for, hvorledes han havde faaet Skindene. Foruden at det af Forhørsdommeren under Sagen er bemærket, at Arrestanten, der har været dømt til Fængningsarbejde paa Livstid for Indbrudstyveri, og, efterat være benaadet, 2 Gange har været tiltalt for Tyveri, men er frifunden for videre Tiltale, oftere har været Politiet til Nytte ved at oplyse om Tyverier, har nu derhos den paagjældende Politibetjent ogsaa forklaret, at han undertiden har opfordret Arrestanten til at give ham Oplysning om Tyverier, som paatænkes, og at han i saadan Anledning undertiden for egen Regning har givet Arrestanten 1 Mk., samt at han navnlig har opfordret Arrestanten til, saafremt Søren Sørensen, som han havde mistænkt for at skjule Skind fra hans Mester, bragte disse til Arrestanten for at han skulde sælge dem, da at underrette Politibetjenten derom, og at han derefter ogsaa har modtaget Underretning af Arrestanten om at Søren Sørensen en opgiven Aften vilde bringe Skind, hvorfor Politibetjenten gav Arrestanten 1 Mk. og derpaa i flere Timer patrølleerede paa et opgivet Sted, uden at dog Sørensen kom tilstede. Nævnte Betjent har nu vel tillige edeligen udsagt, at han har advaret Arrestanten om, at denne, naar han modtog Skind af Søren Sørensen, strax maatte melde det for Politiet, og at Arrestanten, naar han fandtes i Besiddelse af stjaalne Skind, vilde blive straffet for Hæleri, ligesom han ogsaa har benægtet at have sagt til Arrestanten, at han skulde opfordre Søren Sørensen til at skjule Skind, og Arrestanten, der først havde paaskjndt, at det var efter Aftale med den ommeldte Politibetjent, at han havde opfordret Søren Sørensen til at skjule Skind, har ogsaa erkjendt, at der ikke har været rettet nogen Anmodning desangaaende til ham fra Politibetjenten; men om det end — idet Arrestanten, som berørt, har vedgaaet, at han vidste, at Sørensen skjul Skind, og at han antog, at Sørensen vilde skjule de Skind, som Arrestanten opfordrede denne til at bringe sig — maatte kunne statueres, at Arrestanten havde opfordret Sørensen til de af denne forsvedne Tyverier, maa det dog efter de ovenanførte Oplysninger om, at Politiet ikke blot ved andre Leiligheder har benyttet Arrestantens Hjælp til at erholde Tyverier opdagede, men at Arrestanten endog særligt har af en Politibetjent været opfordret til og

erholdt Betaling for at være behjælpelig med at tilveiebringe Oplysninger om Søren Sørensens Lyberier, ansees betænkeligt at forkaste hans Forklaring om, at han alene i den Hensigt, at Sørensen kunde blive paagreben af Politiet, har opfordret denne til at bringe sig Ekind. Idet nu en alene i et saadant Diemed gjort Oplysning til Lyberi ikke findes at kunne betragtes som Medbeslagtagthed i Lyberi, vil Arrestanten som Følge af det Afsorte være at frifinde, dog efter Sagens Omstændigheder ifkun for Actors videre Tiltale, samt med Forpligtelse til at udrede Actionens Omkostninger“.

Onsdagen den 3die December.

Nr. 301.

Justitsraad Bungen
contra

Peder Hansen Wulff (Defensør Heinrichsen),

der tiltales for Lyberi og uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Ringkjøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 9de Mai 1862: „Arrestanten Peder Hansen Wulff bør behandles i Overeenstemmelse med den allerhøieste Resolution af 7de October 1858. Saa bør han og udrede alle af hans Arrest og Action lovlig flydende Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor, Søkrigscommissair, Procurator Bugge, 5 Rdl., og Defensør, Kammerraad, Procurator Møller, 4 Rdl. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Riborg Landsøverrets Dom af 8de Septbr. 1862: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til den for Overretten først beskikkede Actor, Procurator Kühnelds Dodsbo, og til Defensør sammesteds, Proveprocurator Jsaacsen, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Genhold til den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling af den Deel af Sagen, der efter den fte Indstævning alene foreligger Høiesteret til Paafjendelse, maa det billiges, at Overretten ikke har taget Hensyn til Tiltaltes Foregivende om at have haft Tilladelse til at tage den Fisk, som han har vedgaaet ved den omhandlede Leilighed at have sat sig i Besiddelse af; derimod findes der ikke tilstrækkelig Høie til at forkaste hans Paastand om, at det var en Fisk, der kun havde en Værdi af 5 til 6 Sk. Da det nu i Betragtning heraf og efter Sagens Omstændigheder i det Hele maa antages, at det foreliggende Factum henhører under Forordningen af 11te April 1840 § 30, findes den kongelige

Resolution af 7de October 1858 ikke i nærværende Tilfælde at kunne komme til Anvendelse, hvorimod Tilstalte vil være at domme efter den nævnte §, og fjernes Straffen at burde fastsættes til Fængsel i 14 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver den indankede Dom at stadfæste.

Ihi kjendes for Ret:

Peder Hansen Wulff bør straffes med Fængsel i 14 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Justitseraad Bungen og Advocat Heinrichsen for Høiefsteret betaler Tilstalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Peder Hansen Wulff for Tyveri og u hjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Fisser Niels Christian Nielsen har edelig forklaret, at medens han den 12te December f. A. om Eftermiddagen, da det begyndte at blive mørkt, var beskæftiget nebe ved Fjorden i Ringløbing med at fiske nogle Fisk, der fra Baaden vare bragte op paa Land, i en Kurv, bemærkede han, at Arrestanten tog en Dorff af Bærvi 24 Sk., som han puttede ind under sin Krakke og gif bort med. Nielsen gif da strax efter ham, og da han tog fat i Arrestanten og faskede ham overende, kaldt Dorffen fra ham, hvorpaa Nielsen tog den op og Arrestanten løb sin Wei, uden at der blev vexlet noget Ord imellem dem. En hermed overensstemmende edelig Forklaring er afgiven af Fisser Christian Anderssen, der var i Fællig med N. Chr. Nielsen om de paagjældende Fisk og efter sin Forklaring saae, at Arrestanten bemægtigede sig en Dorff, og ligeledes har Arbeidsmand Peder Jensen edelig udsagt, at han var Vidne til at N. Chr. Nielsen tog fat i Arrestanten og at der kaldt en Dorff fra denne, som Nielsen da tog, hvorimod Arrestanten løb sin Wei.

Arrestanten har ogsaa erkjendt, at han ved den ommeldte Leilighed tog en Fisk, der dog efter hans Paastand ikke var en Dorff men en Hvidling af Bærvi 5 à 6 Sk., men han paastaer, at efterat han samme Dags Eftermiddag havde været en Fisser — der efter hans første Opgivende var bleven nævnt ved Navnet Knud, men hvem han senere har gjenkjendt i ovennævnte Christian Anderssen — behjælpelig med at faae nogle Fisk, som han stalde bringe i Byen men havde tabt ved at falde, igjen i Kurven, havde denne Fisser som Vederlag for den ydede Bistand givet ham Tilladelse til at gaae ned til Fjorden og tage en Fisk for hans Regning, og dette havde Arrestanten derpaa gjort, uden at sige noget til de ved Fjorden Tilstedeværende, men da der strax efter kom en Fisser og tog fat i ham, saa at han sank i Knæ, smed han, for — som han har yttret — ikke at have noget Klammeri, den tagne Fisk fra sig og gif sin Wei uden forresten at yttre noget.

Ligesom denne Forklaring imidlertid er edelig modtaget af Chr. Andersen, efter hvis Forklaring det var N. Chr. Nielsen der hjalp ham at faae Fiske i Kurven igjen, da han, efterat have gaaet nogle saa Skridt, kom til at falde ved at træde op paa en Brink, hvilket ogsaa stemmer med Nielsens Udsagn, hvorhos saavel Nielsen som fornaævnte P. Jensen have udjagt, at Arrestanten hele Tiden, medens Chr. Andersen var fraværende, opholdt sig ved Fjorden, saaledes er det i og for sig uantageligt, at Arrestanten, hvis hans Forklaring var rigtig, skulde have fundet sig i at blive frataget den ommeldte Fisk, uden at beraabe sig paa Chr. Andersen, der efter det Ovennævnte maa antages at have været tilstede ved det Passerebe, som Hjemmel for sin Bemægtigelse af Fisken. i hvilken Henseende Arrestanten alene har ansøgt, at han ikke ansaae saadant fornødent, da han virkelig havde Andersens Tilladelse, og idet der derfor ikke vil kunne tages noget Hensyn til Arrestantens Paastud om at have havt Tilladelse til at tage en Fisk, maa han ved det heromhandlede Forhold anses at have gjort sig skyldig i Tyveri.

Arrestanten, der er født i Aaret 1797, har tidligere flere Gange været straffet deels for Tyveri deels for andre Overtrædelser, og efter ved Højesterets Dom af 8de October 1838 at være for 3die Gang begaaet Tyveri ansæet efter Forordningen af 20de Februar 1789 § 3 med Straf af offentlig Arbejde paa Livstid, er han ved kongelig Resolution af 7de October 1838 skjænket Friheden med Tilfjendegivelse blandt Andet om, at han, saafremt han paany maatte gjøre sig skyldig i nogen Forbrydelse, der ikke medfører større Straf, uden videre Dom vil blive gjenindsat til Tugthumsarbejde paa Livstid. Da han nu efter det Ovennævnte har gjort sig skyldig i 4de Gang begaaet Tyveri, vil han altsaa være at dømme til at behandles overensstemmende med den ommeldte kongelige Resolution, og Underrettsdommen, der har dette Resultat og mod hvis øvrige Bestemmelser Intet findes at erindre, vil saaledes være at stadfæste".

Nr. 326.

Commissionair **Ulbeck** (Selv)

contra

Chefen for Kjøbenhavns Politi, Conferentsraad **Bræstrup**, Criminal- og Politiretssædesfor **Behrend** og Justitssecretairen i Criminal- og Politiretten, Justitsraad **Mangor** (Advocat Liebe, efter Ordre), angaaende Citantens Paastand om at kjendes berettiget til at erholde Beskrivelse af alt det i Sagen Nr. ^{58/1862} Passerede til Appel af en ham af Forhørsdommeren den 11te October s. A. givne Tilfjendegivelse om, at den ham tidligere decreterede Fængsling vilde vedvare, hvilken Beskrivelse den 14de s. M. var bleven Citanten nægtet af bemeldte Dommer.

Højesterets Dom.

Da den over Citanten i nærværende Sag den 23de April d. A. affagte og i Højesteret under 4de Juni næstefter stadfæstede Fængslings-

ankede Dom nævnte Hæftelse paa 996 Rdl. har en i bemeldte Protocol indført Paategning af samme Indhold som den i Dommen nærmere omhandlede Paategning af 21de Juni 1827 paa Bankhæftelsesobligationen Nr. 774, og at sidstnævnte Paategning er under 12te Juni 1837 indført i sin Heelhed i Tillysningsprotocollen, samt at den af Hovedcitanten fremlagte Gjenpart af de i Paatebogen indførte „Extractor“ af de den sidstnævnte Dag i Retten læste Documenter ikke godtgjør, at samme Paategning desuagtet ikke da skulde være bleven tinglæst, og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, vil den være at stadfæste, dog at Hovedcitanten efter den paagjældende Obligations Indhold findes at burde betale Contracitanterne Processens Omkostninger i foregaaende Instants skadesløst. Saa vil Hovedcitanten og have at udrede Processens Omkostninger for Høiesteret efter Reglerne for beneficerede Sager, og derunder til Justitsraad Bungen i Salarium for Høiesteret 40 Rdl., samt endvidere for Udlæg til de ovennævnte Udfstriters Erhvervelse 1 Rdl. 5 Mk. 6 Sk.

Thi kendes for Ret:

Landsøver. samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stånde, dog at Hovedcitanten til Contracitanterne udreder Processens Omkostninger for bemeldte Ret skadesløst. Til Justitsraad Bungen betaler Hovedcitanten i Salarium for Høiesteret 40 Rdl., samt endvidere for havte Udlæg 1 Rdl. 5 Mk. 6 Sk. Saa betaler han og det Retsgebyr og Skriversalarium, som skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, der skulde have været brugt eller endnu bruges, hvis Sagen ikke for Høiesteret for Contracitanternes Vedkommende havde været beneficeret, samt endeligen til Justitskassen 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „I nærværende Sag søge Citanterne, Stege Overformynderi, Indstævnte, Auctionsholder Bay, som Eier af Eiendommen Nr. 177 A i Overgaden over Vandet her i Staden, tilpligtet ved Extradition af den paa denne Eiendom nu hvitende Bankhæftelsesobligation Nr. 774 at betale Citanterne paa den umyndige Lydia Julie Hasselqvists Vegne 396 Rdl. med Renter 4 pCt. fra den 11te Juni til den 11te December f. A. og derefter 6½ pCt. til Betaling skeer, samt Sagens og den under Sagen fremlagte Dpfjelses Omkostninger skadesløst.

Jubstævnte har principaliter paastaet Sagen afviist og sig tillagt Kosti og Læring samt Sagsomkostninger med noget Tilstrækkeligt, in subsidium sig freifunden for Titanernes Tiltale med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Ligesom imidlertid Jubstævnte Intet har anført til Begrundelse af den af ham nedlagte Afviisningspaastand, saaledes foreligger der heller ikke Noget, der kunde bevirke en Afviisning ex officio, og Sagen vil derfor være at paafjende i Realiteten.

Med Hensyn til denne bemærkes, at den under Sagen omhandlede Bankhæftelsesobligation, der oprindelig har hvilet paa Gaarden Nr. 177 B i samme Gade, efter i 1817 at være ceberet af Banken paa sædvanlig Maade, af en senere Eier, C. F. Nentmann, er ceberet til Kjøbenhavns Overformynderi ved en Paategning dateret 21de Juni 1827, hvori han forpligter sig og efterfølgende Eiere af det i Obligationen nævnte Sted til at tilbagebetale den deri anførte Capital 396 Rdl. efter et Hjerdingaars foregaaende Opfigelse til en af de sædvanlige Terminer, imod, saalænge den forbliver uopsagt, kun deraf at svare 4 pCt. aarlig Rente, men naar Capitalen efter en saadan Opfigelse ikke bliver betalt, at erlægge den i Obligationen bestemte Rente 6½ pCt. fra den Termin af, at Capitalen er forbrødt. Efter derpaa at være gaaet gjennem flere Hænder, findes Obligationen under 21de December 1847 af H. P. Lorenzen, der, efter hvad Titanerne under Sagen uimodsagt have anbragt, var Eier af samtlige de under Matr.-Nr. 177 hørende Eiendomme, og som fort efter, under 6te Januar 1848, sees at have erholdt Obligationen tiltransporteret, forsynet med en Paategning saalydende: „Denne Obligation bliver for Fremtiden alene prioriteret i Eiendommen Nr. 177 Lit. A i Dvergaden over Vandet lige med 996 Rdl.“, hvorved bemærkes, at disse 996 Rdl. maa antages at være den Matr. 177 A tidligere paahvilede Bankhæftelse. Obligationen, der nu eies af den umyndige Lydia Julie Hæstehøist under Stege Overformynderi, er derefter, i Genhold til den ovennævnte Paategning af 21de Juni 1827, under 5te September f. A. bleven opsagt Jubstævnte, Auctionsholder Bay, der under 19de Juni 1856 har erholdt Auctionsstjøde paa Eiendommen Matr.-Nr. 177 A, i hvilket det blandt Andet er paalagt ham at overtage udenfor Kjøbesummen og forrente den paa Eiendommen hvilende Bankhæftelse, stor 1,392 Rdl., til Udbetaling i December Termin f. A., og, da Betaling ikke ffete, er nærværende Sag anlagt.

(Nærværende Sag sluttet i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dømmes Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sæssioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udbydes, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forslagt af den Gyldendaliske Boghandling (F. Høgel). — Trykt hos J. H. Schultz.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 40.

Den 19de December.

1862.

Anden ordinaire Sessjon.

Fredagen den 5te December.

Nr. 35.

Auctionsholder Bay
contra

Overformynderiet i Stege paa Lydia Julie Hæsfelquists Begne
(see forrige Nr.).

Indstævnte, der har indbrømt, at den under Sagen omhandiede Gjæld af 396 Rdl. hviler paa hans Eiendom Matr.-Nr. 177 A, har til Støtte for sin Paastand om Fristiudløse anført, deels at det formeentligt ikke er lovligt, at der ved Paategningen af 21de Juni 1827 er bestemt, at Obligationen skulde kunne opsiges, idet den fra Banken kun var cederet med den Ket Banken havde, altsaa med Uopsigelighed fra Creditors Side, deels at den herved fastsatte Uopsigelighed i alt Fald maatte være bortfalden ved den ovennævnte Paategning af 21de December 1847, der lægger den under Sagen omhandiede Hæftelse paa Nr. 177 A lige med den bemeldte Eiendom paahvisende tidligere Hæftelse af 996 Rdl., altsaa med Uopsigelighed, hvilken det efter Proceduren maa antages at sidnævnte Hæftelse har bevarer, deels at den oftnævnte Paategning af 1827 ikke er tinglæst, ligesom heller ikke Indstævntes Skjøde indeholder nogen Oplysning om, at en Deel af den i samme nævnte Bankhæftelse skulde være undergivet andre Wilkaar end den øvrige Bankhæftelse.

Ligesom der nu ikke kan tillægges den første af Indstævntes Indsigelser nogen Vægt, da den Debitor ligeoverfor Banken tilkommende Uopsigelighed ved senere Sessjoner maa kunne frasaltes, saaledes skjønnes der ikke heller at kunne gives ham Medhold i den anden af ham fremsorte Indsigelse, hvilken især ifølge iffe — som af Modparten paastaet — kan anses for for sent fremsat. Det er nemlig ikke saa, at det i Paategningen af 1847 forekommende Udtryk „lige med 996 Rdl.“ nødvendig eller engang naturligt bør forstaaes saaledes, at derved denne Bankhæftelse i alle Maader blev sat lige med den tidligere, altsaa ogsaa

i Henseende til Uopfigelighed, hvorimod den naturlige Mening er den, at de to Bankhæstelser fik lige eller sibeordnet Panteret i Eiendommen, og der er ikke oplyst Noget, der kunde tyde paa, at det havde været Hensigten isøvrigt at forandre denne Bankhæstelses Vilkaar.

Da der nu heller ikke findes tilstrækkelig Grund til at betvivle, at den Tinglæsningspaategning af 12te Juni 1837, der findes paa Obligationen, refererer sig ogsaa til den ovennævnte Paategning af 21de Juni 1827, uagtet den ved en mellemkommende Transport er adskilt deraa, og at sidstnævnte Paategning altsaa er tinglæst, og da det under denne Forudsætning ligeoverfor Citanterne maa være ligegyldigt, at Indslæntes Skjøde Intet indeholder angaaende Opfigeligheden af en Deel af Bankhæstelsen, vil Citanternes Paastrand være at tage til Følge, dog at Processens Omkostninger efter Omstændigheder blive at opbevare.

Det stemplede Papir er under Sagen rigtig forbrugt“.

Nr. 277.

Advocat Heinrichsen
contra

Mikkel Niels Christian Sørensen (Defensor Bunken),
der tiltales for Tyveri eller i alt Fald uhjemlet Besiddelse af stjaalne
Koster.

Ringsted Herreds Extrarets Dom af 18de Juni 1862: „Arrestanterne Mikkel Niels Christian Sørensen eller Christian Kjobenhavner og Søren Christophersen eller Sofke-Søren bør henfattes til Lugthuusarbejde, den Første i ti Aar og den Anden i otte Aar; de Tiltalte Cathrine Lisbeth Pedersen af Ringstedkloster og Ane Sophie Olting eller Frederiksen, Schefferlings Hustru, af Ringsted bør straffes hver især med Fængsel paa Vand og Brød i sex Gange fem Dage med anordnede Mellemfrister, Karen Marie Pedersen af Suelund og Sothine eller Ottine Cathrine Sørensdatter, Jørgen Pedersens Hustru af Beenløse, med samme Straf, den Første i fire Gange fem, den Anden i to Gange fem Dage; saa bør og Arrestanten Søren Christophersen og Ane Sophie Olting eller Frederiksen in solidum udrede i Erstatning til Gaardfæster Holm paa Havelbjerggaarden 1 Rdl. 2 Mk. Fremdeles bør begge Arrestanter hver især betale Omkostningerne ved deres Arrest samt deeltage i Actionens øvrige Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Dahlstrøm af Ringsted, tyve Rigsdaler, og til Defensor, Procurator Flor af Sorø, tolv Rigsdaler, samt dennes Diætpenge efter Regning og Revision, hver med $\frac{1}{3}$, hvorimod de øvrige Tiltalte bør

deeltage i Udredelsen af disse Omkostninger hver med $\frac{1}{12}$. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de August 1862: „Arrestanten Mikkil Niels Christian Sørensen bor henfætted til Forbedringshøusarbeide i 3 Aar. Forovrigt bor Underrettsdommen, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Naaskloff, betaler Arrestanten 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiestrets Dom.

Ved det efter Overrettsdommens Afsigelse afhørte Vidnes Forklaring, i Forbindelse med hvad der tidligere under Sagen er oplyst, maa det i Lovens 6—17—10, 11 Art., jævnsfort Forordningen af 8de September 1841 § 6, grundede Beviis ansees tilveiebragt med Hensyn til Tiltaltes uhjemlede Besiddelse af de i den indankede Dom omhandlede 2de Skjorter, og Tiltalte vil derfor forsaavidt blive at domme som Sælger.

Idet nu det Resultat, hvortil Dommen iøvrigt er kommen, maa, i Genhold til de i samme anførte Grunde, billiges, findes den at kunne stadfæstes med den Forandring, at Straffetiden bestemmes til 5 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 5 Aar. I Salarium til Advocat Heinrichsen og Justitsraad Bungen for Høiestret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Mikkil Niels Christian Sørensen actioneres under nærværende fra Ringsled Herreds Extraret hertil alene for hans Bekommende indankede Sag for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af sjaalne Koster.

Forsaavidt han er sigtet for at skulle have sjaalet en Deel Vænder, Høne og Fødemidler samt nogle Lommeterklæder og 3 Rl. i Penge, er denne Sigtelse ikke mod hans Benægtelse tilstrækkelig beviist, hvorfor det maa billiges, at han ikke derfor er sælbt.

Naar han er anseet skyldig i at have sjaalet et Par Skjorter fra Provisor Wengel, da kan dette ikke billiges, da der ikke er tilveiebragt fuldstændigt Beviis for Wengels Eiendomsret til Skjorterne.

Hvad angaaer det under Sagen omhandlede til 25 Rdl. vurdere Gulduhr, hvoraf Arrestanten er funden i Besiddelse, og til hvilket Forpagter Helmers Kone har godtgjort sin Eiendomsret og med Hensyn til hvilket hun har aflagt Likhjemsingsed, da er den aldeles uantagelige Forklaring, Arrestanten har

givet om Maaden, hvorpaa han vil være kommen i Besiddelse af dette Uhr, vistnok med Høie af Underdommeren forkastet; men om der nu end er fremkommet en ikke ringe Grad af Formodning for, at Arrestanten kan have tilvendt sig dette Uhr ved et Indbrud paa Ringsted Klosters Hovedgaard Ratten mellem den 26de og 27de Februar d. A., skjønnes dog ikke, at et tilstrækkeligt indicieelt Beviis er tilveiebragt herfor, da de fremkomne Omstændigheder ikke med Bestemthed henpege paa Arrestanten som Gjerningsmand, og han vil derfor i Genhold til Lovens 6—17—10 og 11 og Forordningen af 8de September 1841 § 6 iflun være at ansee for Hæleri, og da han tidligere ifølge Overretsdom af 23de November 1852 er anset med 3 Aars Forbedringshuusarbeide efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 1ste Membrum. og § 1, og ved Høiestrets Dom af 25de August 1856 med 4 Aars Forbedringshuusarbeide efter den først citerede § og § 14, vil han nu efter §§ 22, 25 og 79 være at ansee som for 3die Gang begaaet Hæleri med en Straf, der findes at maatte fastsættes til 3 Aars Forbedringshuusarbeide, og forsaavidt vil den indanteede Dom være at forandre, hvorimod den, da dens Bestemmelser med Hensyn til Actionens Omkostninger for Arrestantens Vedkommende bifaldes, isvrigt forsaavidt paaanket er, vil være at stadfæste“.

Mandagen den 8de December.

Nr. 7. Afdøde Huusmand **Anders Christensens** efterladte Datter,
Enken Bodil Andersdatter (Advocat Liebe)

contra

Afdøde Gaardmand **Lars Nielsens** efterladte Enke **Hanne Olsen** eller paa hendes Vegne hendes anden Mand **Anders Nielsen** (Ingen),
 betræffende Citantindens Forpligtelse til at gjenopføre et mellem hendes og Indstævntes Torder tidligere værende Høgn.

Kjøbenhavns Amts føndre Birketings Dom af 15de Septbr. 1858:
 „Indstævnte, Huusmand Anders Christensen af Islemark, bor under en Mulct til Kjøbenhavns Amts Fattigkasse af 32 St. for hver Dag han sidder denne Dom overhørig igjen sætte Høgnet imellem de ham og Citanten, Gaardmand Lars Nielsen af Rodovre, tilhørende Torder i samme Stand, hvori det var forinden Indstævnte borttog det; saa bør han og godtgjøre Citanten denne Sags Omkostninger med 10 Rdl. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de Januar 1860:
 „Citantinden Bodil Andersdatter af Islemark, Rodovre Sogn, bor under en Mulct af 32 St. til Kjøbenhavns Amts Fattigkasse, for hver Dag

hun sidder denne Dom overhorig, sætte Hægnet imellem de hende og Indstævnte, Gaardmand Lars Nielsens Enke, Hanne Olsen af Rodovre, tilhørende Forder i samme Stand, hvori det var forinden Citantindens Fader, Hunsmand Anders Christensen, borttog det. Processens Omkostninger for Underretten betaler Citantinden til Indstævnte med 10 Rdl., hvorefter Processens Omkostninger for Overretten ophæves. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

Da Citantindens Fader, ifølge Indholdet af det for Høiesteret fremlagte oprindelige Skjode paa hendes Eiendom af 6te December 1797, maa antages at have været uberettiget til at sløise den under Sagen omhandlede Jordvold mellem hendes og Indstævntes Forder, vil det være at paalægge hende at anbringe Hegn mellem Eiendommene i Stedet for denne Vold, men hun vil ikke, som ved den indankede Dom antaget, kunne tilpligtes at gjenopreise Volden i hele dens tidligere ualmindelige Størrelse, idet Indstævnte ikke kan have Krav paa Bibeholdelsen af et saadant usædvanligt, under ganske andre Forhold reist Hegn, men ifølge Forordningen af 29de October 1794 § 3, jfr. § 12, kun kan fordre et varigt Hegn af den Art, som førstnævnte Paragraph nærmere omtaler. Der vil derhos ikke kunne gives Indstævnte Medhold i, at Halvdelen af den sløisede Jordvolds Grund, med $6\frac{1}{2}$ Alens Brede paa hele Linien, skulde betragtes som tilhørende hans Eiendom, i hvilken Henseende bemærkes, at den Omstændighed, at de foregaaende Ciere af Citantindens Eiendom i en meget lang Arrække udelukkende have benyttet Volden paa begge dens Sider til Græsning og Høstet, vidner om, at dens Grund alene har henhørt til deres Eiendom, der er en Parcel af Islemark Hovedgaardsjord; hvortil kommer, at Formodningen af flere Grunde maa være for, at den hele om bemeldte Hovedgaardsjord i sin Tid reiste Jordvold, der eksisterede forend ovennævnte Forordning udstedtes, og hvoraf den omspurgte Voldstrækning udgjorde en Deel, ene har været anlagt paa Hovedgaardsjorden, ligesom og de under Sagen frenkommne Oplysninger om de factiske Forhold i Tidernes Lob i hoi Grad bestyrke, at dette har været Tilfældet, medens der derimod ikke i de fra Indstævntes Side paaberaabte Omstændigheder indeholdes noget af Betydning til Styrke for, at nogen Deel af Voldens Grund skulde henhøre til hans Eiendom. Idet Citantinden saaledes, overensstemmende med den af Indstævnte fremsatte anden subsidiaire Paastand, vil være at ansee som eiendomsberettiget til hele den sløisede Jordvolds Grund,

medens der paa den anden Side ikke er tilstrækkelig Høie til at antage, at hendes Eiendom omfatter nogen Deel af den udenfor Bouden værende Grund, vil det med Hensyn til Udforelsen af det Paalæg, som bliver at give Citantinden om Anbringelse af Hegn i Stedet for den sloifede Jordvold — hvortil der efter Omstændighederne findes at maatte indrømmes hende en Frist af 6 Maaneder efter Dommens Forkyndelse — være at bestemme, at dennes Ydergrændse mod Indstævntes Forder er at ansee som Skjellinien mellem Parternes Eiendomme.

Processens Omkostninger for alle Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citantinden bør, inden 6 Maaneder efter denne Høiesteretsdoms lovlige Forkyndelse, under en Mulct af 2 Mk. til Kjøbenhavns Amts Fattigkasse for hver Dag hun sidder Dommen overhørig, paa den under Sagen omhandlede Strækning mellem hendes og Indstævntes Forder opføre saadant varigt Hegn, som Forordningen af 29de October 1794 § 3 omhandler, hvorved bliver at iagttage, at den af hendes Fader sloifede Jordvolds Ydergrændse mod Indstævntes Forder er at ansee som Skjellinien mellem Parternes Eiendomme. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Citantinden 1 Rdl. og Indstævnte 5 Rdl.

Den indantebe Doms Præmisser lyde saaledes: „Det er in confesso under nærværende Sag, at nu afsbøde Huusmand Anders Christensen af Islemark, Nødvore Sogn, havde borttaget en circa 13 Aen bred Jordvold, der fandtes mellem hans Løb og den nu afsbøde Gaardmand Lars Nielsens, under Nødvore By henhørende Forder. Da Anders Christensen i den Anledning søgtes af Lars Nielsen, blev han — da han naaget loblig støvnet ei gav Møde — i Henhold til Lovens 1—4—30 og Forordningen af 3die Juni 1796 § 2, overeensstemmende med Sagsøgerens principale Paastand ved Kjøbenhavns Amts søndre Birks Dom af 15de September 1858 kjendt pligtig til under en daglig Mulct at sætte det omhandlede Hegn i samme Stand, hvori det var forinden det borttoges, samt godtgjøre Bederparten Sagens Omkostninger med 10 Rdl.

Denne Sag indbragte fornævnte Anders Christensen for Overretten, efterat have erhvervet Bevilling til fri Proces samt erholdt Bevilling til her for Retten at fremsætte de Indsigelser, som han vilde have været berettiget til at fremsætte, hvis han havde givet Møde den Dag, Sagen faldt i Rette ved Un-

berretten, uanset at disse Indsigelser ikke i første Instants have været fremsatte og tagne under Paafjendelse. Da Anders Christensen under Sagens Drift ved Døben er afgaaet, er hans Datter Bobil Andersdatter som Universalarving indtraadt i Sagen i hans Sted. Den for den oprindelige Citant beskikkede Sagfører Kammerraad, Procurator Nyegaard, har paaflaaet Appellantinden frisunden samt Indstævnte Lars Nielsen eller nu hans Enke Hanne Olsen, der hensidder i usiftet Bo efter ham, tilpligtet at betale Processens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager og berunder Sagførersalair.

Fra Indstævntes Enkes Side er derimod neblagt Paastand om, principaliter, at Underretsbdommen stadfæstes, subsidialiter, at Appellantinden tilpligtes at fravige $6\frac{1}{2}$ Alen paa hele Linien, der danner Grændsen mellem Parternes Forber, samt opreise et lovligt Hegn, dog at Halvdelen af Forberen hertil afgives af de Indstævnte tilfalvende $6\frac{1}{2}$ Alen, og aldeles in subsidium, at Appellantinden opfører og i Fremtiden vedligeholder lovligt Hegn mod Indstævntes Grund, imod at hun, Appellantinden, beholder hele den Grund, hvorpaa Bolden har staaet. Saa har og Indstævnte paaflaaet Appellantinden tilpligtet i ethvert Tilfælde at betale Sagens Omkostninger stadestøst i begge Instanser.

Det er af Indstævnte uimodsigt avanceret og desuden udtrykkelig af Citantinden erkjendt, at der i umindelig Tid har ligget en Jordbold i Stjeldet mellem Parternes Eiendomme, og den maa herefter antages at have dannet Hegnet imellem Eiendommene, idet det end ikke er paaveraabt, at den skulde have haft nogen anden Bestemmelse. Det er derhos in confesso, at Citantindens Fader har borttaget denne Jordbold, og da Citantinden ikke har oplyst nogen Hjemmel for hendes Fader til saaledes at forandre den bestaaende Tilstand, er det en Følge heraf, at hun maa blive pligtig at sætte Hegnet i den tilbligere Stand.

Indstævntes principale Paastand vil saaledes være at give Medhold, dog at det paa Grund af den for Overretten stedfundne, udenfor Sagens Behandling i første Instants liggende, Procedure og Forandringen af Parternes Personer anses for rettest at give ny Conclusion.

Processens Omkostninger for Overretten blive efter Omstændighederne at ophebe; og vil der som Følge af Sagens Udfald ikke kunne tillægges Appellantindens befalede Sagfører Salair.

Den befalede Sagførelse har været fremmet med tilbørlig Hurtighed, og har det stemplede Papir, saavidt Sagen ei har været beneficeret, været rigtigten forbrugt“.

Tirsdagen den 9de December.

Nr. 16. Gaardmand **Niels Nielsen** (Advocat Liebe)

contra

Den constituerede Kammeradvocat, Conferentsraad **Blechingberg** (Selv),
betræffende Spørgsmaalet om Citantens Forpligtelse til at præstere

Kjorsel med Deputatbrænde til Amtsforvalteren i Kjøbenhavns Amtstuedistrict.

Kjøbenhavns Amts nordre Birketings Dom af 8de October 1856: „Indstævnte, Gaardmand Niels Nielsen af Ballerup, bør for Citanten, Kammerherre, Baron Guldencrone, Amtsforvalter over Kjøbenhavns Amtstuedistrict, hans Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves, og det Citantens befalede Sagfører, Procurator Eltong, tilkommende Salair, 8 Rdl., udredes af det Offentlige“.

Landsover- samt Hof- og Stadskrettsens Dom af 2den April 1860: „Indstævnte, Gaardmand Niels Nielsen af Ballerup og efterfølgende Eiere af hans Arvesæstegaard i Ballerup, bør aarlig afgive, efter Omgang og Tilføjelse, fri og forsvarlig Kjorsel med Deputatbrænde til nærværende og efterfølgende Amtsforvaltere i Kjøbenhavns Amtstuedistrict. Saa bør og Indstævnte betale til Amtsforvalter, Kammerherre, Baron Guldencrone, 4 Rdl. Processens Omkostninger ophæves. Procurator Eltong tillægges i Salair 8 Rdl. af det Offentlige. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadskrettsens Dom bør ved Magt at staude. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „I Anledning af at Indstævnte, Gaardmand Niels Nielsen af Ballerup, der tilligemed flere Andre af bemeldte Byes Sognemænd ved Sognefogden var tilfagt den 28de Juni 1853 at hjemføre en Deel af det Amtsforvalteren for Kjøbenhavns Amtstuedistrict, Kammerherre, Baron Guldencrone, for det nævnte Aar tilkommende Deputatbrænde, har vægret sig ved at præstere den ham saaledes affordrede Kjorsel, er han bleven sagsøgt først ved Kjøbenhavns Amts nordre Birks Politivet, hvor Kammerherre Guldencrone paastod ham tilpligtet at betale ublagt Leie for en paa Indstævnets Regning leiet Vogn med 4 Rdl. samt Mulct efter Forordningen af 26de Juni 1844 § 29, og siden — da Sagen, som henhørende under den ordinaire Retts Paakjendelse, ex officio var bleven afviist fra Politiretten — ved Birketinget, hvor Indstævnte og efterfølgende Eiere af hans Arvesæstegaard i Ballerup paastodes tilpligtede fremdeles aarlig at afgive, efter Omgang og Tilføjelse, fri og forsvarlig Kjorsel med Deputatbrænde til de nærværende og

efterfølgende Amtsforvaltere i Kjøbenhavns Amtstuebistric, samt Indstævnte tillige tilpligtet at betale de 4 Rdl., som vare ublagte for den leiede Vogn til Amtsforvalterens Deputatbrændes Hjemkjørsel fra Stoven i 1853, og Sagsmaalets Omkostninger skadesløst efter Reglen i beneficerede Sager; men ved Birketingets den 8de October 1856 affagte Dom er Indstævnte frijunden for Amtsforvalter, Kammerherre, Baron Guldencrones Liltale i denne Sag, hvorhos Sagens Omkostninger ere ophævede og Sidstævntes befalede Sagsfører, Procurator Eltong, tilskjendt 8 Rdl. i Salair af det Offentlige.

Denne Dom har Citanten, den constituerede Kammeradvocat, Conferentsraad Bleckingsberg, Ridder af Dannebrog, efter Bemyndiggelse fra Domainedirectoratet, ifølge Opreisningsbevilling af 30te Mai 1857 ved Stævning af 26de Juni næstefter paaanket her til Retten, hvor han har paastaet den underkjendt og forandret derhen, at den af Amtsforvalter, Kammerherre, Baron Guldencrone i 1ste Instants neblagte Paastand gives Medhold, samt at Indstævnte tilpligtet at betale Sagens skadesløse Omkostninger for Overretten, deriblandt Salair til Citanten som constitueret Kammeradvocat, hvorimod Indstævnte har paastaet Underretsdommen stadfæstet og sig tilskjendt Appellens Omkostninger skadesløst hos det Offentlige eller Kammerherre Guldencrone.

Ved 7de Post i det under 16de Juli 1766 udfædte Skjøde paa Indstævntes Gaard, hvorved denne, der henhørte under Kjøbenhavns Amts Rytterbistric, overgik fra Fæste til Eiendom, er bestemt, at daværende og efterkommende Eiere af Gaarden skulde gjøre Hoveri eller svare Hoveripenge fremdeles som hidtil, og det maa ansees givet heri Sagen, at forsaavidt Hoverikjørsler i sin Tid kunde fordres af Regimentsstriveren, som Forvalter paa Ryttergodset, tilkomme disse nu Amtsforvalteren, efterat Bestyrelsen af bemeldte Gods er gaaet over til ham. Den Kjørsel, hvorom der heri Sagen er Tale, er af Amtsforvalteren affordret Indstævnte, som indbefattet under det Hoveri, der efter det fornævnte oprindelige Skjøde maatte antages at paahvile hans Gaard, samt i Henhold til Forordningen af 26de Juni 1844 om Fribeholdningsvæsenet, hvis § 2 fastsætter, at de Kjørsler, Beboerne paa de kongelige Domainier have at udrede ifølge Skjøder og Fæstebreve, saasom til Befordring af enkelte Brænde- og Tørvedeputater, fremdeles skulde udredes paa samme Maade som tidligere.

Af de i Sagen fremlagte Udskrifter af Amtstuen og de af Sognefogderne førte Rejseprotocoller fremgaaer det, at der af Gaardene af det forrige Ryttergods i Vallerup Sogn, Indstævntes Gaard Matr.-Nr. 11 a og 17 b derunder indbefattet, er efter Omgang og ifølge Tilfigelse fra Amtsforvalteren præsteret Kjørsler til Hjembringelse af denne Embedsmands Deputatbrænde i Lidsrummet fra 1823 til 1852, navnlig ogsaa efterat Indstævnte selv er kommen i Besiddelse af Gaarden, og forsaavidt saadan Kjørsler ikke er afgiven fra Indstævntes Gaard i hvert Aar af det ommeldte Lidsrum, har Citanten bemærket, at der fra Gaarden er afgivet Befordringer i forskjellige andre Domaineanliggender, saaledes at der er intet Aar, hvori der ikke er afgivet 1 à 2 Befordringer til Domainen, samt at Forbelingen af de enkelte Hoveripræstationer maatte afhænge af biskes

Natur og in specie, hvad Brændekjørsel angik, af Byernes Beliggenhed i Forhold til Skovene, hvor Brændet skulde hentes.

Fremdeles er af Citanten, i Medhold af en ham forundt Bevilling til under Sagens Appel at føre nye Bidner og fremlægge nye Documenter, her for Retten fremlagt en Brevvevling imellem det daværende kongelige Rentekammer, Amtmanden over Kjøbenhavns Amt samt Kjøbenhavns Amtstue, der i 1818 og nærmest paafølgende Aar er ført angaaende Afløsningen af det Høveri, der omhandles i den 7de Artikel af de i sin Tid udfærdigede kongelige Skjober paa Bøndergaardene i Kjøbenhavns Amt. I den nævnte Post er det nemlig paalagt — som alt ovenfor anført med Hensyn til det oprindelige Skjode paa Indstævntes Gaard — Tierne at gjøre Høveri som hidtil, „dog ikkun saalange indtil samme Høveri blev reguleret og fastsat, som da paa Skjodet skal vorde strebet til Rettesnor saavel for Gaardens Tiere, som vedkommende kongelige Betjente,“ og Rentekammeret beordrede en Undersøgelse og Indberetning, om det omhandlede Høveri var reguleret, og, jensaavidt det endnu forrettedes in natura, til hvilket Brug dette skete.

Ifølge de derefter indkomne Skrivelser fra Amtsforvalteren og Amtmanden var der dengang en Deel Naturalhøveri tilbage, som Bønderne paa det forrige Nytterdistrikt eller kongelige Gods i Amtet vare pligtige at præstere ifølge de foranmeldte Skjober 7de Post, og deriblandt ansøres udtrykkelig Hjemkjørsel af Deputatbrænde til Forstjellige og navnlig Amtsforvalteren. En Regulering af det tilbageblaaende Høveri blev da forsøgt, idet der udfærdigedes fra Amtstuen til Sognefogderne Circulairer, der indeholdt deets en Dregning af, hvad der af Naturalhøveriet endnu paahvilede Gaardene efter den titnævnte 7de Post i de kongelige Skjober — og nævntes specielt Hjemkjørsel af Amtsforvalterens Deputatbrænde — deels en Ordre til Sognefogderne om enhver i sit Sogn at bekjendtgjøre Circulairets Indhold for de Høveripligtige og afæfte disse deres Erklæring, om og hvorvidt de maatte være villige til at betale de i Circulairet nævnte Kjørsler med Høveripenge, og da hvormeget pr. Lunde Hartkorn, samt om nogle af Beboerne, der boede nærmest de Steder, hvorfra eller hvortil Kjørselen skulde forrettes, maatte være villige til at paatage sig enten hele denne Kjørsel eller en Deel deraf for en vis aarlig Pengefum eller og pr. Læs. Da imidlertid de Høveripligtige i de fleste Sogne, hvoriblandt ogsaa Vallerup Sogn, erklærede sig ude af Stand til at betale det med Penge, blev den paatænkte Regulering af det omhandlede Høveri — paa en enkelt Undtagelse nær — opgivet.

Til Oplysning om den ombisputerede Kjørselspligt er der ogsaa fremlagt i Sagen 3 Tingsvidner, hvoraf de to ere optagne efter Sagens Appel til Overretten. Under disse Tingsvidner, ved hvilke Citanten formener, at Rettigheden til den omkvæstionerede Kjørsel er oplyst ogsaa at være erhvervet ved Alderstids Hævd, have flere Beboere af Vallerup Sogn og tilgrændsende Sogne afgivet beebigede Forklaringer om, hvorlænge og hvorledes Kjørselen af Deputatbrænde til Amtsforvalteren har været præsteret af Gaardene i disse Sogne, og, jensaavidt Bidnernes Udsagn ikke specielt angaae Vallerup Sogn, bemærkes, at det fra

Judskævnets egen Side er gjort gjældende, at disse Sogne hørte til Nyttergodset, at der blev udstedt eenskydende Udskiftbreve til Bønderne i disse Sogne, samt at Skif og Brug i den her ommeldte Henseende maatte være eens for Naboerne, der staae og stode under samme Vilkaar.

Forsaaavidt nu Citanten har begrundet sin Paastrand paa Alderstids Hævd, da er det vel ifølge det Foransførte og ved de afgjorte Vidneforklaringer bevist, at den præterende Kjørsel har været præsteret igjennem et Tidsløb, der ikke kan ansættes kortere end til 40 Aar, men dette skjønnes ikke at være tilstrækkeligt til at constituere Alders Tid.

Sagens Afgjørelse vil altsaa berøe paa, hvorvidt Kjørjelen maa antages at være en Deel af det Judskævnets Gaard ved Skjødet af 1766 paalagte Høveri. Det er da vel saa, at denne Brændekjørsel ikke er betegnet i Skjødet som en Deel af dette Høveri, aldenstund der overhovedet ikke i samme er angivet, hvori Høveriet maatte have bestaaet, men paa den anden Side ere Udtrykkene saaledes, at de ogsaa omfatte den Kjørsel, der factist forefindes som præsteret i en lang Række af Aar efter Tilfisselse og Omgang. Det maa derhos have Sandsynligheden for sig, at saadan Kjørsel allerede har været præsteret paa den Tid, da Gaardene gik over til Arveskifte. Det er nemlig givet, at Regimentskriveren, i hvis Sted Amtsforvalteren senere traadte, erhøbt Deputatbrænde som en Deel af sin Løn, og ligesom han, naar han i sit Omkeds Medsør skulde gjøre Reiser, fik Befordring in natura leveret af Godset, saaledes maa det og efter de historiske Forhold have Formodningen for sig, at Deputatbrændet er blevet ham leveret ved Kjørsel, præsteret af Godsets Bønder. Det maa og efter det under Sagen Oplyste antages, at Kjørjelen er af Amtsforvalteren antaget at henhøre under det Gaardene i Ballerup med flere Sogne ifølge de oprindelige Skjøder paahvilende Naturalhøveri, og at den er som saadan affordret Bønderne, og ligesom Regjeringen i sin Tid, da alt bemeldte Gaarde endnu paahvilende Naturalhøveri forsøgte afløst, henregne de her under Sagen omhandlede Kjørser, saaledes sees det ikke, at nogen af de paagjældende Bønder ved denne Feilighed enten igjennem Sognekogderne eller paa anden Maade have remonstreret imod, at denne Præstation betragtedes som et dem paahvilende Pligtarbejde, hvortil de da maatte være særligt opfordrede, hvis de havde antaget, at det hidtil havde været dem affordret uden Hjemmel i Skjøderne. Naar enkelte Vidneforklaringer under Sagen gaae ud paa, at der skal have været en Tid, hvori ingen Kjørsel blev præsteret, da kan hertil efter Vidnernes Stilling og Forklaringernes Bestaenhed ikke tages noget afgjørende Hensyn, og end mindre vil det kunne komme i Betragtning, at der under Vidneforklaringerne enkeltviis er ytret Formening om, at den Kjørsel, der factist er præsteret, oprindelig har været en Villighed, hvilken Formening fornemmelig er støttet til den lidet betydende Omstændighed, at Rudstene, der førte Brændet, jævnlig have faaet Drikkepenge af Amtsforvalteren. Det skjønnes saaledes ikke rettere, end at der maa antages efter Forholdets Bestaenhed at foreligge tilstrækkelig Føie til at statuere, at den Brændekjørsel, der factist er præsteret, er en Judskævnets Gaard ifølge Skjødet af 1766 paahvilende Præstation, hvortil han frem-

deles maa være forpligtet. Kammeradvocatens her for Retten nedlagte Paaastand maa altsaa blive at tage til Følge, dog saaledes, at Processens Omkostninger i begge Instanter hæves.

Det Procurator Estong tilkommende Salair, hvis Størrelse passende er bestemt til 8 Rdl., bliver at udrede af det Offentlige.

Sagens Behandling i 1ste Instants og den befalede Sagførelse sammeføds har været lovlig, og det fornødne stemplede Papir er her ved Retten forbrugt".

Onsdagen den 10de December.

Nr. 21. Gaardmand **Niels Larsen** med Flere (Advocat Brock)
contra

Arvesæstegaardmand **Frands Hans** eller **Hans Frands Christensen**
med Flere (Jugen).

Høiesteret's Dom.

Da Eitanterne have indladt til Høiesteret at indstævne den af dem, tilligemed de Indstævnte, for Underretten saggivne Smed Jens Larsen af Uglelige, skøndt han efter deres her for Retten nedlagte Paaastand maa betragtes som væsentlig interesseret i Sagens Udfald, vil den udtagne Høiesteret'sstævning være at afvise.

Thi kjendes for Ret:

Den udtagne Høiesteret'sstævning afvise.

Nr. 311. Statsraad **Salicath**
contra

Hans Jørgen Pedersen eller **Petersen** (Defensor Bungen),
der tiltales for udøvet Vold.

Kolding Kjøbstads Extrarets Dom af 16de April 1862: „Tiltalte, Slagter Hans Jørgen Petersen af Gamst, bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. De med Actionen forbundne Omkostninger udreder Tiltalte, navnlig i Salair til Actor, Kammerassessor, Procurator Kvalund, 6 Rdl., til Defensor, Procurator Bartholdy, 5 Rdl., og til den subsidiaire Defensor, Procurator Urboe i Holbek, 2 Rdl. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 15de Septbr. 1862: „Tiltalte Hans Jørgen Pedersen bør hensættes i Fængsel paa Baud og Brød i 6 Gange 5 Dage. Saa bør han og i Erstatning til Slagtersvend Johan

Theodor Frederik Sørensen betale 80 Rdl. 1 Mk. 8 Sk samt indrede Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor for Underretten 4 Rdl., til Defensor sammende 3 Rdl., til Bidefensforene, Procurator Arboe i Holbek og Advocat Langheim i Slesvig, 2 Rdl. til den Førstnævnte og 4 Rdl. til den Sidstnævnte, samt til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Møller og Justitsraad Neckelmann, 5 Rdl. til hver. Den indomte Erstatning indredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven".

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Spørgsmaalet om Advocat Langheims Salarium bliver at overlade til Overrettedens Afgjørelse under Revisionen af Actionens Omkostninger; hvorhos Tiltalte endvidere blandt disse vil være pligtig at betale Actor for Højesteret for en af ham besørget Notarial-Oversættelse 5 Mark.

Chi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Spørgsmaalet om Advocat Langheims Salarium overlades til Overrettedens Afgjørelse. I Salarium til Statsraad Salicath og Justitsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver; saa betaler han og til Førstnævnte for en af ham besørget Notarial-Oversættelse 5 Mark.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Slagter Hans Jørgen Pedersen af Gamst for udøvet Vold.

Slagtersvend Johan Theodor Frederik Sørensen har i denne Henseende edelig forklaret, at efterat han om Aftenen den 12te November f. A. i Følge med Robberfimebvend Groos for at søge Reiseunderstøttelse var gaaet ned i Rjødmand Østervads i en Hælber værende Boutif i Kolbiug, hvor de traf sammen med en Slagter fra Landet, hvem Sørensen har gjenkjendt i Tiltalte, og hvor Sørensen yttrede, at de ikke kunde faae nogen Reiseunderstøttelse hos Slagterne, da den ene ikke var hjemme og den anden stod paa Torvet, saa at der altid var noget i Veien, eller at han ikke fik saa meget hos Slagterne, at han dermed kunde betale sit Natteleie, kom Tiltalte, da Sørensen og Groos gik op af Boutiken, ved hvilken Leilighed Sørensen sagde til Groos paa Plattydsk: „nu gaae vi hjem“, efter Sørensen med et Glas i Haanden og spurgte ham, hvad det var han havde sagt dernede, og da Sørensen hertil yttrede: „hvad jeg har sagt dernede?“ svarede Tiltalte, „ja, jeg er ogsaa Slagtermester“, hvorpaa Tiltalte kastede Sørensen Glasets Indhold i Ansigtet. Sørensen spurgte da Tiltalte,

hvad det skulde betyde og traadte hen imod Tiltalte, idet han med den ene Haand greb efter Tiltalte, hvorpaa Tiltalte slog Sørensen med Glasset i Ansigtet, saa at Sørensen faldt over imod Muren paa Huset og Blodet strømmede ned af hans Ansigt. Tiltalte gik derpaa igjen ned i Boutikken, men kom strax efter op igjen, og da Folk begyndte at stimle til ved Sørensens Ekstrig, sprang Tiltalte op paa en udenfor Boutikken holdende Vogn og kjørte raff bort med den. Efter den af Districtslægen, der samme Aften undersøgte Sørensens Saar og strax lod ham indlægge paa Sygehuset, afgivne Erklæring, fandtes det venstre nederste Dienlaag aldeles gjennemstaaet ovenfra nedad med et skarpt Instrument, rimeligviis Glasfaar, idet Saaret naaede nedad ved Siden af Næsen lige til den øverste Deel af Overløben, foruden at ligeledes det øverste Dienlaag paa samme Side næsten var gjennemstaaet horisontalt. Districtslægen har derhos erklæret, at Saaret vel, da Sørensen den 24de December forlod Sygehuset, var helet saa godt som muligt, men at den nederste Dienrand imidlertid under Heelingen er trukken ned i en Vinkel, saa at ved Diets Lukning et libet Parti af Bindehuden bliver ubeklædt til stor Gæne for den Paagjæbende, der altid vil være udsat for Betændelse af Bindehuden, hvorved hans Arbeidsdygtighed vil lide Afbræk, hvorhos Ansigtet er blevet vandsiret i en ikke ringe Grad og for bestandigt. Ifølge en senere Lægeerklæring af 12te August d. A. er den ommeldte Misdannelse af Diet ved en Operation for største Delen hævet og Diets Functioner vare normale, idet den eneste Ulempe af Læsionen bestod i en større Disposition end tidligere til Betændelse af Diet, naar den Paagjæbende ved Uforfægtighed maatte udsætte sig for skadelige Indvirkninger.

Den ommeldte Kobbersmedsvend Groos har edeligen forklaret, at der ved den ommeldte Leilighed i Boutikken var en ham ubekjendt Slagter fra Landet tilstede, der, da Sørensen begjærede Reiseunderstøttelse, yttrede til Sørensen og Vidnet, at de ikke kunde fordre en saadan, naar de vare fulde, hvilket iøvrigt efter Vidnets Forklaring ikke var Tilfældet, idet Vidnet navnlig var aldeles ædru, medens Sørensen maastee var i en ringe Grad besvænket. Paa denne Tiltaltes Nitring svarede Sørensen, idet han var i Begreb med at gaae op af Kjælbertrappen, med et tydt Ordspog, som Vidnet ikke ganske forstod, hvorefter Slagteren løb bagester Sørensen ud paa Gaden og yttrede til ham: „hvad er Du“, og da Sørensen svarede, at han var Slagtersvend, slog Slagteren, der havde et Glas M i Haanden, Sørensen Mlet i Ansigtet; herover blev Sørensen vred og spurgte Slagteren, om han havde fornærmet ham, ligesom Sørensen ogsaa gav Slagteren et Puf med Haanden i den venstre Side, hvorpaa Slagteren slog Sørensen i Ansigtet med Mglasset, saaledes at Vidnet hørte, at Glasset gik i Stykker, ligesom Sørensen i det samme gav et Ekstrig fra sig og faldt om imod Muren paa Huset, hvorhos Blodet strømmede ud af hans Ansigt; efterat Overfaldet var forsvet, hørte Vidnet en udenfor Boutikken holdende Vogn, paa hvilken efter de paa Gaden sammenstimlede Personers Udsagn Slagteren befandt sig, kjøre i en stærk Fart ud af Vgen. Fremdeles har Kjøbmand Ostervaldt ved et Forhør den 21de December s. A. forklaret, at han ikke erindrer ved den ommeldte Leilighed at have hørt nogen Ordveksling mellem Tiltalte og de om-

meldte Haandværksvende, men at han mindes, at Tiltalte gik op af Kjelberens strøg efter Svendene, og ligeledes hørte han et Dieblik efter et Spektakel udenfor og Skrig af et Menneske, samt at Tiltaltes Vogn nogle Dieblikke derefter førte bort noget raff, og strøg derefter kom Slagtersvenden ned i Boutikken, holdende for Diet, medens Blodet løb ned af Rindben paa ham, og sagde, at den Slagter, der havde været nede i Boutikken, havde slaet Diet ud paa ham. Medens Ostervaldt iøvrigt ikke vil kunne mindes, at Tiltalte, efterat Spektaklet havde fundet Sted, har været nede i Boutikken igjen, have derhos saavel Ostervaldt som hans Handelstærning, der først kom tilstede efter det Passerede, forklaret, at der noget efter paa Dissen fandtes et ituslaet Snapsglas med noget Rødt paa, medens det dog ikke blev undersøgt, om det Røde var Blod.

Under et efter Overrettens Kjendelse optaget yderligere Forhør har Slagtersvend Sørensen, der tidligere havde forklaret, at det var med et Dglas, at Tiltalte slog ham i Ansigtet, udsagt, at han ikke med Bestemthed kan sige, om det var et Snapsglas eller Dglas, men at han efter den Smerte han sølte i Dinene, da Tiltalte kastede ham den i Glasset værende Vædske i Ansigtet, antager, at bemeldte Vædske har bestaaet i Spiritus, og at Glasset derfor har været et Snapsglas. Endvidere har en Wonde, der den ommeldte Dag havde ført med Tiltalte til Byen og ved den ommeldte Leilighed været sammen med ham i Ostervaldts Boutik, og som derefter førte bort med Tiltalte, edelig udsagt, at der, medens de vare i Boutikken, kom 2 Svende ned i denne, og at strøg efterat de vare gaaede ud af Boutikken gik Tiltalte bagefter, og da Bidnet ogsaa strøg efter gik ud, saae han den ene af de Personer, der havde været i Boutikken, staae i Nærheden af Tiltalte med blodigt Ansigt, hvorhos denne Person klagede over at være slaet i Diet; Bidnet har derhos udsagt, at han antager, at Personen er bleven slaet af Tiltalte, uden at han dog bestemt kan sige det, da han ikke selv har seet det og nu heller ikke erindrer eller med Bestemthed kan sige, at Tiltalte paa Hjemveien, paa hvilken Tiltalte i Begyndelsen førte meget stærkt, eller ved en senere Leilighed, da Bidnet spurgte Tiltalte om Sagen, for Bidnet har vedgaaet, at have slaet Personen; endvidere har dette Bidne forklaret, at det vel ikke med Bestemthed tør sige, at Tiltalte, efterat den ommeldte Person var bleven slaet, igjen var nede i Boutikken, men at det dog forekommer Bidnet, at Tiltalte kom løbende op af Boutikken, da han sprang op i Vognen. Ligesom fremdeles en Tjenestepige, der den omhandlede Aften kom forbi Ostervaldts Boutik, har forklaret, at hun udenfor Boutiksdøren saae en Svend, der blødte, og hørte Folk sige, at det var Tiltalte, der havde slaet ham, samt at hun i det samme saae en Person komme op fra Boutikken og springe op paa den udenfor samme holdende Vogn, saaledes har Ostervaldts Tjenestekarl, Laurz Jørgensen, edelig forklaret, at medens han den ommeldte Aften stod udenfor Boutikken for at passe paa Tiltaltes Vogn, saae han 2 Mandspersoner, som han antog for Haandværksvende, komme op fra Boutikken og den ene af Svendene gaae hen ad Fortouget, og lige bagefter ham kom Tiltalte ogsaa ud fra Boutikken, og idet Tiltalte sagde til Svenden: „hvad siger Du“, kom de sammen, eller — som Bidnet har udtrykt sig — klemte de løs paa hindaen,

og Bidnet hørte da, at Evenden skreg og jamrede sig, ligesom Bidnet ogsaa strax efter saae, at Evenden havde et blodigt Dye; han har derhos udsagt, at skjøndt han ikke kan sige, at han saae Tilstalte tilføie Evenden det Slag, hvorved hans Dye blev saaret, da det skete et lille Stykke fra det Sted, hvor han stod, kan dog ingen Anden have gjort det end Tilstalte, da denne og Evenden vare ene tilstede der, hvor det skete, og den anden Evend var længere borte fra Stedet end Bidnet.

Tilstalte har vedgaaet at have den ommeldte Aften været tilstede i Oftervaldts Boutik samtidig med 2 Evende, af hvilke han vel ikke har gjenkjendt Sørensen, men dog har erklæret, at det er muligt, at denne var den ene af dem, hvorhos han har forklaret, at han i Boutikken fik en Snaps; derimod har han benægtet at have talt med bemeldte Evende eller slaaet den ene af dem i Diet med et Glas, idet han har forklaret, at han først forlod Boutikken, efterat Evendene vare gaaede, og at der Intet passerede før han var kjørt bort med sin Vogn, men at han derimod nok hørte at nogen brølte, da han var kommen et Stykke hen i Gaden.

Vel har nu Robbersmedsvend Groos, efterat Tilstalte var bleven fremskillet for ham, ikke med Bestemthed gjenkjendt ham som den af Groos omskrevne Slagter, der havde tilføiet Sørensen Slaget i Ansigtet, hvorhos Groos's Forklaring isørigt gaaer ud paa, at det var med et Nlglas, at Slagteren slog Sørensen, medens det efter de øvrige under Sagen afgivne Forklaringer nærmest maa formodes, at dette er sket med et Snapsglas, men der findes dog ved samtlige oplyste Omstændigheder, hvortil endvidere kommer Tilstaltes egne undvigende Forklaringer, navnlig med Hensyn til den ommeldte Bunde, hvis Navn han oprindelig har vægret sig ved at opgive, at være tilveiebragt et tilstrækkeligt Beviis for, at Tilstalte har tilføiet Sørensen den ommeldte Bestadigelse, og da denne vil være at hense under Bestemmelserne i Forordningen af 4de October 1833 § 3, sidste Led, medens der, efter hvad der i det Hele er oplyst, ikke er tilstrækkelig Føie til at ansee den ommeldte Vold udøvet mod sagesløs Mand, vil Tilstalte, der ifølge et offentligt Forlig af 28de Februar 1860 har for Gadenorden betalt en Bøde af 10 Rdl., men isørigt ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, for det ham nu overførte Forhold være at ansee efter den nævnte Lovbestemmelse, jfr. samme Forordnings § 4, med en Straf, der findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage. Han vil derhos have at betale i Erstatning til Slagtersvend Sørensen de med hans Helbredelse m. m. forbundne Udgifter, nemlig for hans Cuur paa Sygehuset i Kolding 20 Rdl. 1 Mk. 8 Sk., samt de af Sørensen i Anledning af den ommeldte Operation samt i Røringstøb paastaede 60 Rdl., tilsammen 80 Rdl. 1 Mk. 8 Sk., hvorved bemærkes, at de af Physicus i Slesvig for en Erklæring beregnede 3 Rdl. 20 Sk. ikke kunne henføres under Helbredelsesomkostninger, men maae blive at udrede under Actionens Omkostninger“.

Høiesteretstidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 41.

Den 27de December.

1862.

Anden ordinaire Sæssion.

Onsdagen den 10de December.

Nr. 331.

Statsraad Salicath

contra

Rasmus Tørgensen (Defensor Bunken),

der tiltales for Brandstiftelse.

Nykjøbing Herreds Extrarets Dom af 15de August 1862: „Arrestanten Rasmus Tørgensen bør straffes med Forbedringshussarbejde i 3 Aar samt betale i Erstatning til Gaardmand Adrian Nielsens Enke af Sildestrup 50 Rdl. Saa udreder han og alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, og derunder i Salair til Procuratorerne, Kammerraad Müller og Blæsberg, 4 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17de Octbr. 1862: Herredøingsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Secretair Schonberg og Procurator Ibsen, betaler Arrestanten Rasmus Tørgensen 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne bestemmes til 2 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. I Salarium til Etatsraad Salicath og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Arrestanten Nasmus Jørgensen er under nærværende fra Nykjøbing Herreds Ertvaret hertil indankede Sag ved egen Tilstaaelse og øvrige oplyste Omstændigheder overbevist, Ratten mellem den 12te og 13de Juni d. A. at have sat Ild paa en Gaardmand Abrian Nielsens Enke tilhørende, aldeles affides beliggende, ubeboet Hytte, der bestod af Vægge af Græstørv af 2 Mens Høide med et Tag af Straa paa Pile- og Fyrretømmer, og som alene brugtes til Opbevaring af Hø og Halm, ligesom der, dengang Brandstiftelsen skete, ikke var Andet i den end et Par Snipper Halm og et Læs Pilebrænde, der var spredt ud paa Bunden af Hytten for at afværge Fugtighed, hvilket brandte tilligemed Hytten selv. Arrestanten, der strax om Morgenen meldte Gjærningen til en af sine Bekjendte, som igjen strax anmeldte den for Sognefogden, har som Motiv til Gjærningen angivet, at han ikke var sikker paa at kunne erholde Arbejde før til 1ste November og ikke vilde falde Communen til Byrde, men hellere see at indkomme i en Straffeanstalt, og han vil ved Valget af den ommeldte Hytte udtrykkelig have taget Hensyn til, at der ved dens Brand ikke kunde medføres videre Fare. Skaden, der af den Skabelidende er ansat til 50 Rdl., hvorimod Arrestanten Intet har fundet at erindre, er paaftaaet erstattet.

For dette Forhold, der maa henføres under Forordningen af 26de Marts 1841 § 7, vil Arrestanten, der er født 1804 og forhen ved Høiesterets Dom af 17de October 1853 anset for Brandstiftelse i Henshold til Forordningen af 26de Marts 1841 § 5 med 8 Aars Tugthuusarbejde, i hvilken Straf blev absorberet den han havde forskyldt for Tyveri, men ved allerhøieste Resolution af 11te October 1859 erholdt 2 Aar af sin Straffetid eftergivet, nu være at ansee med en Straf, der passende findes at kunne fastsættes, som i Underrettsdommen, til 3 Aars Forbedringshuusarbejde.

Da bemeldte Doms Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger og den Arrestanten idømte Erstatning ligeledes billiges, vil den i det Hele være at stadfæste“.

Torsdagen den 11te December.

Nr. 53. Redacteur af „Sandhedsfaklen“ **C. Fogh** (Selv)

contra

Forhenværende Redacteur af Bladet „Folkets Talsmand“ **H. Madsen**
(Ingen),

betræffende nogle af Indstævnte mod Citanten fremsatte ærerørlige Sigtelser.

Landsøver. samt Hof. og Stadsrettens Dom af 22de Juli 1861: „De paatalte i Bladet „Folkets Talsmand“ Nr. 1, 3 og 4 indeholdte, for Citanten, Redacteur af „Sandhedsfakten“ C. Fogh, fornærmelige Besskyldninger og Udladelser mortificeres, og bør Indstævnte, den ansvarhavende Redacteur af „Folkets Talsmand“ H. Madsen for sit i saa Henseende udviste Forhold til Kjøbenhavns Rattigvæsens Hovedkasse erlægge en Mulet af 100 Rdl. samt erstatte Citanten Processens Omkostninger skadesløst. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Idet nærværende Sag, hvorunder Indstævnte ikke har givet Møde for Høiesteret, alene er af Citanten indanket her for Retten for at opnaae Skjærpelse af den Indstævnte ved den indankede Dom tilfundne Straf, og det efter de under Sagen paatalte Udladelsers Beskaffenhed findes, at den Indstævnte idømte Mulet bør forhøies til 300 Rdl., vil bemeldte Dom med denne Forandring være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret vil Indstævnte have at betale til Citanten med 40 Rdl.

Ihi kjendes for Ret:

Landsøver. samt Hof. og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Mullet bestemmes til 300 Rdl. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Indstævnte til Citanten med 40 Rdl.; saa betaler han og til Justitskassen 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisseser lyde saaledes: „Citanten, Redacteur af „Sandhedsfakten“ C. Fogh, søger under nærværende Sag Indstævnte, den ansvarhavende Redacteur af „Folkets Talsmand“ H. Madsen, for i sidstnævnte Blads Nr. 1, 3 og 4 at have brugt fornærmelige Udladelser om og Besskyldninger imod Citanten, og har Citanten i saa Henseende fremhævet, at Indstævnte i Nr. 1 beskylder Citanten for:

- „at han planmæssigt med det værste Rovdyrs Glubskhed og Blodtørstighed kaster sig over sine selvvalgte Offere“,
- „at han med fræk Løgn har fornærmet Mauge i sit Blad „Sandhedsfakten“,
- „at Bladet ikke bestaaer af andet end grovt pøbelagtigt Indhold og aabenbart opdigtede Røverhistorier“,
- „at Grevinde Danner har seet paa hans litteraire Skraldemandsnavn med den Foragt, det fortjener“,

„at han kalder Citantens Blads Spalter for væmmelig stinkende literaire Afløbsrønder“,

at Indstævnte i Nr. 3 gjør følgende Bestyldninger:

„at Citanten har lidt flere vanærende Straffe“,

„at han har brugt fræk Løgn ved at sige, at Udgiveren af „Folkets Talsmand“ Hr. Philipsen var rendt fra Amager eller Christianshavn“,

„at han har brugt frække Bestyldninger mod Assessor Gubercath“,

„at han fra sin Ungdom af har været en durchbreven og forhærdet Forbryder“,

„at Indstævnte kalder Citanten en Mindremand eller Lugthuusscaubidat“,

at Indstævnte i Nr. 4 titulerer Citanten „for en berygtet Person og sætter ham i Klasse med den laveste Deel af Samfundet“.

Disse Bestyldninger og Udlabelsler har Citanten paastaet mortificerede og Indstævnte for sit ommeldte Forhold anseet efter Lovgivningens Strengthed navnlig Preseslovens § 9, 1ste Membrum, samt derhos tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger skadesløst.

Da Indstævnte, efterat have mødt og gjentagende Gange erhvobt Udsættelse i Sagen, er udebleven uden at have fremsat nogen Indsigelse imod Paastanden, vil denne være at tage til Følge saaledes, at den Mulct, Indstævnte vil have at erlægge, efter Omstændighederne bliver at fastsætte til 100 Rdl. og at tilfjende Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse.

Det fornødne stemplede Papir er i Sagen forbrugt“.

Nr. 317.

Statsraad Salicath

contra

Ane Marie Wedø født **Lund** (Defensør Henschsen),

der tiltales for Tyveri eller for u hjemlet Besiddelse af stjaalne Koster eller for ulovlig Omgang med Hittegods og tillige for Bedrageri.

Skive Kjøbstads Exrærets Dom af 25de Juli 1862: „Tiltalte Ane Marie Wedø født Lund bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt betale 3 Mk. i Erstatning til Peder Christian Sørensen. Saa bor Tiltalte og udrede de med Actionen forbundne Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Procurator Fasting, 5 Rdl., og til Defensør, Procurator Munksgaard, 4 Rdl. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 15de Septbr. 1862: „Tiltalte Ane Marie Wedø født Lund bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Saa udreder hun ogsaa Actionens Omkostninger overensstemmende med Underretsdommens Bestemmelser, og derunder i Salair

til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Faber og Justitsraad Neffelmann, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven".

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Heinrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „Tiltalte Ane Marie Webs, født Lumb, er under nærværende Sag tiltalt for Tyveri eller for uhjemlet Besiddelse af sjaaalne Koster eller for ulovlig Dmgang med Hittegods og tillige for Bedrageri.

Det er af Tiltalte vedgaaet, at hun har leveret et af sine Børn en Dug, for at sælge den, hvorefter Børnet har solgt den for 3 Mk., og efter Bærtshuus-holder Mikkelsens Forklaring er den Dug, der under Sagen er bragt tilstede som den, der var solgt efter Tiltaltes Foranstaltning, ham tilhørende og frakommen ham mod hans Villie og Vidende, uden at han dog nærmere har kunnet angive, under hvilke Omstændigheder Dugen, der er vurderet til 9 Mk., er ham frakommen. Tiltalte har imidlertid benægtet at have sjaalet den Dug, som hun har ladet sælge, og har paastaet, at hun har fundet den i sin Have, hvorhos hun har udsagt, at hun ikke vidste, at det var paabudt, at hun skulde aflevere Hittegods til Politiet, men efter Sagens Omstændigheder i det Hele kan der ikke tages noget Hensyn til hendes sidstnævnte Foregivende, og hun vil for sit anførte Forhold være at anses med Straf for ulovlig Dmgang med Hittegods efter Forordningen af 11te April 1840 § 58.

Endvidere er det af Tiltalte vedgaaet, at hun har udtaget nogle Stykker af 2 Kjoler, som vare hende leverede af et Fruentimmer, der selv eiede den ene og havde den anden tilsalg, og at hun ved at tilbagelevere Kjolerne ikke underrettede bemeldte Fruentimmer om, at hun havde udtaget Noget af Kjolerne. Efter Sagens Oplysninger maa den Bestadigelse, som derved er tilføiet de ommeldte Kjoler, antages for den ene Kjole at have været af en Værdi af 2 Rdl. og for den anden af 1 Rdl. Tiltalte har imidlertid paastaet, at hun, da hun udtog Stykkerne af de ommeldte 2 Kjoler, antog at Kjolerne vare hende solgte, og at hun først senere af den ommeldte Kone blev affordret Kjolerne, fordi hun ikke paa Forlangende kunde betale Kjøbesummen contant, men at hun isvrigt tidligere oftere havde kjøbt forskellige Gjenstande af bemeldte Kone paa Credit. Der findes nu ei heller i Sagens Omstændigheder tilstrækkelig Høie til at forkaste Tiltaltes Forklaring om, at hun, da hun udtog Løi af Kjolerne, har staaet i den Formening, at de vare hende solgte, og hendes Forhold med at forfølge den ved Kjolerne ffete Forandring, da disse bleve tilbageleverede, findes derfor at

kunne henføres under Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 50, jfr. § 43.

Den Straf, som Tiltalte, om hvem det ikke er oplyst, at hun forhen har været straffet, for sit Forhold vil have forskyldt, findes efter de ovennævnte Lovbestemmelser i det Hele at kunne fastsættes til Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage.

Da Spørgsmaalet om Erstatning for den de ommeldte Kjøler tilsoiede Bestadigelse maa ansees afgjort med de Paagjældende, og der ikke herunder Sagen kan tillægges den, der har kjøbt den ommeldte Dug og har tilbageleveret den til Eieren, nogen Erstatning, bliver der i Henseende til Erstatning herunder Sagen Intet at paafænde“.

Nr. 343.

Statsraad Salicath
contra

John Richard Wall (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Forsømmelse af sine Arbeidspligter.

Christiansteds Politirets Dom af 5te August 1862: „De Indklagede John Richard Wall og Joseph Thomas bør hensættes, Forstnævnte til Tvangsarbejde i tolv Dage, Sidstnævnte til simpelt Fængsel i 8 Dage. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Den bestindiske Landsøverrets Dom af 17de Septbr. 1862: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Til Christiansteds Politifond bøder Justitsraad Stakemann § 10. Saa betaler han og de paa John Richard Walls Arrest medgaaede Omkostninger. Den idømte Mulet at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og det Øvrige at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom for John Richard Walls Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Henrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 8 bestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende Politisag ere Arbeiderne John Richard Wall og Joseph Thomas, begge af Plantagen Granard, isølge Klage fra Forvalter Dam saggivne for Arbeidsforsømmelse, og overbeviste, Forstnævnte i en heel Uge og Sidstnævnte i flere Dage at have

forsømt at arbejde, under Paaskud af Ubebefindende, som dog, da de ikke bleve tilfiede paa Plantagen, i Genhold til Anordningen af 26de Januar 1849 § 18, ikke kan komme dem tilgode.

Da de dem ved Politiretsdommen idømte Straffe af 12 Dages Tvangsarbejde for John Richard Wall og simpelt Fængsel i 8 Dage for Joseph Thomas findes passende, bliver bemeldte Dom at stadfæste.

I Henseende til Sagens Behandling bemærkes, at Politidommeren, Justitsraad Stafemann, da Indklagede Wall paa en sjiende Maade benægtede Klagerens Anbragte, og ikke var at formaae til at besvare de til ham rettede Spørgsmaal, lod ham give 8 Rottingslag og derefter hensætte i Arrest, hvorfra han om et Par Dage løslødes. For denne i ethvert Fald uberettigede Fremgangsmaade vil det ikke kunne undgaaes at ansee Justitsraad Stafemann med Mulct, der dog findes at kunne indskrænkes til § 10 til Christiansteds Politifond, hvorhos han endvidere vil have at udrede de paa den Paagjælbedes Arrest medgaaede Omkostninger“.

Nr. 289.

Statsraad Salicath

contra

Johann Friederich Ferdinand Wiedemann (Defensor Liebe),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politiretten's Dom af 16de August 1862: „Arrestanterne Julius Emil Petersen og Johann Friederich Ferdinand Wiedemann bør straffes med Forbedringshuusarbejde hver i 6 Aar. Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Simonsen og Hindenburg, 6 Rdl. til hver, udredes af Arrestanten Wiedemann, dog at Arrestanten Petersen in solidum med ham deraf tilsvare 3/4. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom for Johan Friederich Ferdinand Wiedemann's Vedkommende anførte Grunde — hvorved dog bemærkes, at Tiltaltes Straf bestemmes deels efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 2det Led, deels efter denne Lovbestemmelse, sammenholdt med Forordningens § 80, kjendes for Ret:

Criminal- og Politiretten's Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebbes det: „Under nærværende med Arrestanterne Julius Emil Petersen og Johann Friederich Ferdinand Wiedemann for Tyveri anlagte Sag ere de, der ere langt over criminel Lavald og ikke fundne forhen straffede, ved egne Tilstaaelser og de isvrigt tilveiebragte Oplysninger overbeviste at have i Forening fraaiaalet Urtekammer Sophus Schytt circa 75 Rdl., nogle til 25 Rdl. 2 Mk. vurderede Klædningsstykker og en Portemonnaie af Værdi 1 Rdl., hvilket Tyveri de udførte paa den Maade, at de Natten imellem den 21de og 22de Juni d. A. Klokken omtrent 12 Stege over et 4 Alen høit Plankeværk ned i Gaarden til Eiendommen Nr. 28 paa Hjørnet af Store Torvegade og Amagergade, og gif derfra gjennem et Vindue ind i Vestjaalnes Contoir, der stod i Forbindelse med beboede Værelser, og hvorfra de borttog de nævnte Gjenstande.

Arrestanten Wiedemann har besuden en Nat i Begyndelsen af Mai Maaned d. A. Klokken henimod 12 forseglet et Indbrudstyveri i Eiendommen Nr. 42 paa Hjørnet af Frederiksberggade og Vestervold, ibet han ved Hjælp af et medbragt Brætkjern søgte at aabne en Dør, der fører til den af Urtekammer Fritz Saabye benyttede Kjælberleilighed, i hvilken dennes Svend sover om Natten, men da han ikke kunde skaffe sig Udgang dertil, maatte forlade Stedet uden at have borttaget noget.

For dette Forhold ville Arrestanterne være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, andet Led, Wiedemann i Henhold til § 80, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbringingshuusarbejde for hver i 6 Aar“.

Fredagen den 12te December.

Nr. 322.

Statsraad Salicath

contra

Carl Julius Lauritzen og Maren Kirstine Lauritzen

(Defensor Liebe),

der tiltales, Forstnævnte for Bedrageri og Falsk og Sidstnævnte for Meddeclagtighed deri.

Oster- og Vester Herreds Cytrarets Dom af 29de Juli 1862: „De Tiltalte, Arrestanten Carl Julius Lauritzen og Maren Kirstine Lauritzen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Forstnævnte i 5 Gange 5 og Sidstnævnte i 4 Gange 5 Dage, hvorhos de, Een for Begge og Begge for Een, bør udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Prøveprocurator Bloch, og Defensor, Procurator Nyslum, 4 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsjærd efter Loven“.

Niborg Landsøverrets Dom af 29de Septbr. 1862: „Underrettsdommen bør ved Magt at staande, dog saaledes, at Straffetiden for

Arrestanten bestemmes til 4 Gange 5 Dage. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Møller, betaler Arrestanten og Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til den i den indaafede Dom givne factiske Fremstilling og da de Tiltaltes Forhold retteligen er henført under de i Dommen citerede Lovbestemmelser, vil den være at stadfæste, idet Høiesteret, navnlig i Betragtning af den lange Arrest Carl Julius Lauritzen har været undergIVEN, finder ei at burde forhøje den ham idømte Straf.

Chi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Etatsraad Salicath og Advocat Liebe for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indaafede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Arrestanten Carl Julius Lauritzen og Tiltalte Maren Kirstine Lauritzen, Forsnævnte for Bedrageri og Falsk og Sidstnævnte for Deelagtighed deri.

Ved Arrestantens og Tiltaltes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Omstændigheder er det tilsværfeligen godtgjort, at da Arrestanten — der er søbt udenfor Ægteskab, og hvis Moder senere blev gift med Estrader Jens Lauritzen, der efter Arrestantens Morders Død har giftet sig med Tiltalte Maren Kirstine Lauritzen, fra hvem han dog er bleven separeret, og som han, efter igjen at være flyttet sammen med hende, har forladt i forrige Efteraar — opholdt sig i Januar d. A. hos Tiltalte, der da havde Bopæl i Randers, ere Arrestanten og Tiltalte paa hans Opfordring blevne enige om at søge at erholde enten nogle Meubler, som Jens Lauritzen havde henbragt til sin Broder, der boede i Egnen af Høstebro, ubleverede eller Penge derfor, og for at opnaae dette skrev Arrestanten med Tiltaltes Vidende et Brev i Jens Lauritzens Navn og uden dennes Samtykke eller Vidende til hans ommeldte Broder, hvorhos Arrestanten med dette Brev, der indeholdt en Anmodning til Jens Lauritzens Broder om at besørge de hos ham henfattede Meubler folgte og at levere Pengene derfor til Arrestanten, samt var underskrevet med Jens Lauritzens Navn, begav sig til Sidstnævntes Broder og erhøbt af denne udbetalt 7 Rdl. 3 Mk., som Jens Lauritzens Broder tilbeels skaffede tilveie ved Aaan, da han ikke strax kunde faae Meublerne folgte. Arrestanten begav sig derefter tilbage til Randers, og af de erhøbte Penge leverede han 6 Rdl. 4 Mk. til Tiltalte, hvorimod han selv med hendes Tilslæbelse har forbrugt det øvrige Beløb. Ligeledes er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse godtgjort, at han saa Dage efter har opfordret Tiltalte til at skrive et Brev

til en Mand i Egnen af Varde med Anmodning om at udløbere til Arrestanten en Hest og en Vogn, der tilhørte Jens Lauritzen og Tilstalte og var hentsat af Jens Lauritzen hos den ommeldte Mand i Egnen af Varde, og at Arrestanten, da Tilstalte, efterat have skrevet dette Brev og henlagt det i en uafslaaet Commodestuffe, havde forandret sin Beslutning om at begjære Hesten og Vognen udløbere, har uden Tilstaltes Vidende sat sig i Besiddelse af det nævnte Brev og dermed begivet sig til den Mand, hos hvem Hesten og Vognen berode, samt begjært sig disse udløbere, men hvilket blev forhindret ved at Tilstalte, da hun bemærkede, at Arrestanten havde begivet sig bort med det ommeldte Brev, havde tilskrevet den ommeldte Mand om at nægte Udløberingen. Endelig er det paa lige Maade overført Arrestanten; at han, da hans Skudsmaalsbog havde af Præsten paa hans tidligere Opholdssted erholdt en den 2den Januar d. A. dateret Paategning om, at han havde anmeldt Afgang til Aarhus, men han ikke ved sin Reise gennem Aarhus havde foreviist Skudsmaalsbogen der i Byen, har, da han paa sin Reise senere i Januar Maaned til Egnen af Varde skulde passere Aarhus og han befrygtede at erholde Bemærkning i Skudsmaalsbogen om, at han ikke i rette Tid havde foreviist den, forandret Datoen under den ommeldte Paategning til 22de Januar ved i Dateringen at tilføie et Total, men isvrigt er Skudsmaalsbogen ikke derefter bleven foreviist eller forsynet med Paategning, sørend han herunder Sagen blev anholdt.

Med Hensyn til Arrestantens Forsøg paa at erholde den ommeldte Hest og Vogn udløberet, har han stadigen benægtet at dette er skeet for at tilvende sig disse Gjenstande, men har paastaet, at hans Hensigt derved alene har været at bringe disse Gjenstande til hans Stedsfader, for at de ikke skulde komme Tilstalte tilgode, og efter først at have udsagt, at det var efter Stedsfaderens Opfordring, at han søgte at erholde dem udløbere, har han senere udsagt, at han efter Stedsfaderens Udsættelse til ham antog, at denne ønskede at komme i Besiddelse deraf, men efter Stedsfaderens Forklaring herunder Sagen har han ikke udtalt saadant og har derimod erklæret, at da han ikke i den senere Tid har understøttet Tilstalte, havde han Intet imod, at Hesten og Vognen toges i Besiddelse af hende.

Hvad dernæst angaaer de Menbler, som vare hentsatte hos Jens Lauritzens Broder, da maa det efter Sagens Oplysninger antages, at de tilhørte Jens Lauritzen og Tilstalte i Fællesskab, hvorhos Tilstalte har udsagt, at Grunden til, at hun søgte at komme i Besiddelse deraf eller derfor at erholde Penge, var, at hun befandt sig i stor Trang og at hun ansaa dem som sig tilhørende.

Vel kan det nu, efter hvad der som anført er oplyst, ikke anses godtgjort, at Arrestanten enten ved at skrive det ommeldte falske Brev i Stedsfaderens Navn og ved Hjælp deraf at erholde et Pengebeløb udbetalt af Stedsfaderens Broder, eller ved at tillise sig det af Tilstalte skrevne Brev og derefter at begjære Heste og Vogn udløberet, har havt til Hensigt at tilvende sig enten det ommeldte Pengebeløb eller Hest og Vogn, men ligesom det dog af Sagens Oplysninger fremgaaer, at han, der paa den Tid var uden Subsistensmidler, har forbrugt en Deel af det modtagne Beløb, saaledes maa det ogsaa antages, at han har

erholdt Pengene for Meublerne ubleverede og forsøgt at faae Heste og Vogn ubleverede uden Samtykke af den, hvem han anfaae nærmest berettiget til at disponere derover, nemlig Stedsfaderen med Hensyn til Meublerne og Tiltalte med Hensyn til Heste og Vogn. Da nu Arrestanten derhos for at have skrevet det ommeldte falske Brev i Stedsfaderens Navn vil være ifalden Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 62, ligesom og hans Forhold ved at forfalste hans Klubsmaalsbog maa henføres under den nævnte Forordnings § 64, vil han, om hvem det ikke er oplyst, at han tidligere har været straffet, blive at ansee efter de nævnte Lovbestemmelser i Forbindelse med den nævnte Forordnings § 41, jfr. §§ 50 og 80, og findes Straffen for ham i det Hele at kunne fastsættes til Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Svad Tiltalte angaaer, da kan hun vel ikke antages at have paadraget sig criminel Ansvar ved at forlange de ommeldte Meubler ubleverede eller Penge derfor, men da hun har været enig med Arrestanten i, at denne skrev det ommeldte falske Brev i Jens Laurigens Navn, maa hun for dette sit Forhold blive at ansee efter den nævnte Forordnings § 66, jfr. § 62, og findes Straffen for hende ved den paaankede Underrettsdom passende bestemt til Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Bemeldte Dom, hvorved Straffen for Arrestanten er bestemt til Fængsel paa Band og Brød i 5 Gange 5 Dage, vil derfor, og idet dens Bestemmelser om Actionens Omkostninger tilliges, blive at stadfæste med den anførte Forandring i Straffen for Arrestanten“.

Tirsdagen den 16de December.

Nr. 222.

Statsraad Salicath

contra

Practiserende Læge **Hans Thomsen** (Defensor Brock),
der tiltales for uforsvarlig Lægebehandling.

Criminal- og Politiretts Dom af 24de Mai 1862: „Tiltalte, practiserende Læge Hans Thomsen, bør til Kjobenhavns Fattigvæsens Hovedkasje bøde 300 Rdl. samt tilsvare Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor, Procurator, Secretair Schonberg og Proceprocurator Hindenburg, 10 Rdl. til hver. Den idømte Mulet at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Aldfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Sigtelsen mod Tiltalte for uforsvarlig Lægebehandling er væsentlig støttet paa, at han skal have undladt at austille saadan usigtig Underfølgelse af sine Patienter, som behøvedes for at komme til en tilstrækkelig Erkjendelse af Sygdomstilfældenes Art og Beskaffenhed, men der vil i

saa Henseende ikke kunne blive Spørgsmaal om Strafsansvar for ham, uden forsaavidt det maatte ansees godtgjort, at han i visse givne Tilfælde har som Følge af den foretagne Undersøgelses Utilstrækkelighed behandlet Patienterne paa en, ogsaa efter den af ham fulgte homoopathiske Methode, uforsvarlig Maade. Angaaende det i den indankede Dom sidst omtalte Tilfældes Behandling haves der imidlertid ingen anden Oplysning end den paagjældende Piges derom afgivne beedigede Forklaring, om hvis Rigtighed Tiltalte, der ikke vil mindes at have havt hende under Cuur, ikke har seet sig istand til at yttre sig; hvad Behandlingen af Smedesvend Hoppes Hustruets Sygdom angaaer, da kan hendes Forklaring herom heller ikke i dens Hæelhed betragtes som indrømmet af Tiltalte eller paa anden Maade godtgjort, hvorhos bemærkes, at hendes seneste Forklaring gaaer ud paa, at Tiltalte dog har beseet de angrebne Legemsdele; og forsaavidt angaaer Behandlingen af Malerlærling Laus Sygdomstilfælde, der er befundet at være Fnat, da har den nævnte Patient kun een Gang raadspurgt Tiltalte, og dennes Anbringende om, at han ved denne Leilighed besaae Laus Hænder, findes ikke at kunne forkastes. Ved de øvrige under Sagen nærmere oplyste Tilfælde maa Tiltalte antages baade at have erkjendt Sygdommens sande Besskaffenhed og behandlet dem paa en Maade, der efter den homoopathiske Lægemethode ikke tør ansees for urigtig. Det maa derhos fremhæves, at det ved intet af samtlige under Sagen omhandlede Tilfælde er ophyst eller endog blot anseet for sandsynligt, at Tiltaltes Behandling deraf har havt nogen skadelig Følge for Patientens fremtidige Hælbred, men at den i alt Fald ikkun muligviis har bevirket nogen Forlængelse af Sygdommen, i hvilken Henseende dog bemærkes, at Tiltalte ikke i noget af de Tilfælde, hvorom han har kunnet afgive nærmere Forklaring, har faaet Leilighed til i længere Tid at fortsætte Curen. Efter det Anførte findes der at maatte tillægges Tiltalte Frifindelse for Actors Tiltale, og Actionens Omkostninger ffjønnes at burde udredes af det Dffentlige.

Thi kjendes for Ret:

Hans Thomsen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Statsraad Salicath og Advocat Brock tillægges i Salarium for Hoiesteret hver 30 Rdl., der tilligemed Actionens øvrige Omkostninger, hvorunder de ved Criminal- og Politirettens Dom tilkjendte Salaries, udredes af det Dffentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende imod Tilstalte, practiserende Læge Hans Thomsen, for usforvarlig Lægebehandling anlagte Sag er det beels ved de af ham afgivne Forklaringer beels ved de isvrigt tilveiebragte Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold med Hensyn til flere Personer, der have henvendt sig til ham betræffende forskellige Sygdomstilfælde. Det er saaledes oplyst, at Tilstalte, da Nielsine Møller, Jørgensens Hustru, i Begyndelsen af forrige Aar henvendte sig til ham med sin Pleiesøn, Malerlærling Christian Julius Lau, fordi denne havde faaet Udslet paa Kroppen, hvilket udbredte sig mere og mere, har yttret, at det maatte være Kirtler, og at han, da Jørgensens Hustru, der vidste, at Pleiesønnen ikke tidligere havde haft Kirtelsyge, svarede, at hun antog det for at være Gnat og vilde vise Tilstalte de Steder paa Kroppen, hvor Udslettet fandtes, har sagt, at dette var unødvendigt, hvorpaa han tog Drengen under Cuur for Kirtler, indtil Sygdommen tog saadan Overhaand, at han neppe kunde gaae og derfor blev indlagt paa et Hospital, hvor det da viste sig, at Sygdommen var Gnat.

Fremdeles er det oplyst, at Tilstalte har haft flere Personer under Cuur for Gonorrhoe uden at undersøge de Steder, hvor Sygdommen havde sit Sæde, og uden at anvende Opbærerbind, foreskrive dem Diæt eller paalægge dem at afholde sig fra legemlig Omgang, hvorved Smitte kunde udbredes. Dette har saaledes været Tilfælde med en under Sagen fremtraadt Bagersvend, som Tilstalte i længere Tid behandlede for den nævnte Sygdom uden at underkaste ham nogen local Undersøgelse eller foreskrive ham at benytte Opbærerbind, indtil en opstaaet Testikelsvulst bevirkede, at han blev indlagt paa Almindelig Hospital, og med en Smedesvend, hvem Tilstalte ligeledes havde i Cuur for samme Sygdom og behandlede paa samme Maade, indtil han ogsaa indlagdes paa Hospitalet. Endvidere er det af Smedesvend Hoppes Hustru, Albertine Desideria Hansen, edeligt forklaret, at hun i Begyndelsen af forrige Aar henvendte sig til Tilstalte for at søge Raad med Hensyn til hendes Dine, hvoraft navnlig det ene var angrebet, og at han da uden nøiere at undersøge hende eller udspørge hende om hendes Sygdom, navnlig om dens Oprindelse, Varighed eller Bestaffenhed, gav hende et Stykke Sukker, hvormed han vedblev, uagtet hun senere meddeelte ham, at hun havde faaet røde Knopper paa Armene og Kroppen, og senere atter, at hendes andet Die ogsaa var blevet angrebet, samt at hun sølte heftige Smertter i Dinen. Da hendes Tilstand forværredes og hun derfor henvendte sig paa Almindelig Hospital, blev hendes Sygdom strax erklæret for Syphilis, og blev det da tillige bragt i Erfaring, at hendes Mand havde gennemgaaet en saadan Cuur, som strax maatte lide Tanke hen paa, hvorledes hun havde paadraget sig det Onde, hvoraft hun led. Nødtigheden af denne hendes Forklaring har Tilstalte ikke nægtet, idet han ikke vil kunne erindre at have haft hende i Cuur, men kun yttret, at han har foretaget den Undersøgelse eller Examination, som han har anseet nødvendig. Fremdeles har Pigen Henriette Amalie Mogensen afgivet en beediget Forklaring, hvis Rigtighed Tilstalte, der ikke vil mindes at have haft hende under Behandling, ikke har modsaet, og som gaaer ud paa, at

hun, der i Begyndelsen af forrige Aar led af Hævelse i Halsen og Svælget, saa at hun neppe kunde synke, henvendte sig til Lægtale, der uden nogen Examination eller Undersøgelse gav hende et Stykke Sukker og vedblev dermed, hvergang hun indfandt sig hos ham, uagtet hun senkte gjorde ham opmærksom paa, at hun havde faaet Udset over hele Kroppen, og vilde vise ham dette, idet han hverken gav sig Tid til at see paa hende eller gjorde hende noget Spørgsmaal om hendes Tilstand. Da hun senere efter omtrent 2 Maaneders Forløb blev saa slet, at hun maatte indlægges paa Hospitalet, fandtes det, at hendes Sygdom var Syphilis, der havde naaet en temmelig betydelig Udviklingsgrad, og hvorved den Familie, hvor hun tjente, i længere Tid havde været ubst for alle de med Smitten forbundne Farer. Angaaende sin Behandling af de under Sagen omhandlede Patienter har Lægtale i Almindelighed yttret, at han ansaa den vidtløftige Examination og Undersøgelse, som anstilles paa Hospitalerne, for unødvendig, navnlig for ham, deels som en Folge af hans Blik for Sygdommen, og deels fordi de Mibler, han bruger, ere anvendelige hvert imod mangfoldige Sygdomstilfælde, saa at han vanskelig kan tage feil ved sammes Anvendelse, hvorhos han har tilføjet, at hans Tid desuden ikke tillod ham en saa nøiagtig Undersøgelse, da han ellers ikke vilde være istand til, som Tilfældet er, dagligt i Løbet af 4 à 5 Timer at afgive Consultation til ofte mere end 200 Personer. Reservemedicus ved Almindelig Hospital, Dr. med. Bergh, har blandt Andet i en under Sagen fremlagt Skrivelse yttret betræffende de omhandlede Sygdomstilfælde, at Lægtale har handlet uforsvarligt ved at underkaste de Syge en Behandling uden i mindste Maade at have vidst, mod hvilken Sygdom han har gjort sine Ordinationer, idet de omhandlede Sygdomstilfælde ere af den Bessaffenhed, at de aldeles ikke kunne erkjendes ved en blot Udsøggen og et derpaa bygget Raisonnement, men tvertimod alene kjendes og vurderes ved en umiddelbar og nøiagtig Beskuelse af de specielle Legemsdele, hvorpaa Sygdommene have deres Sæde, hvilket Lægtale ikke har gjort. Han har, hebdet det endvidere, i kortere eller længere Tid behandlet dem alle fuldkomment iblinde; men de omhandlede Individuer have endnu mere alle været besængte med smitsomme Sygdomme og have saaledes ved hans Forsømmelse let kunnet oversføre Sygdommene til andre Mennesker. Hvad specielt angaaer Gonorrhoeen, da bemærkes det fremdeles, at den, om den end ikke i og for sig i Regelen er farlig, dog ved Forsømmelse eller urigtig Behandling kan give Anledning til Estersygdomme, der kunne blive endog livsfarlige, hvorhos Dr. Bergh i en af ham under Sagen afgiven Forklaring har angaaende samme Sygdom yttret, at af Ublandets Homöopathier foreskrives, saavidt bekjendt, en meget regulair Diæt ved saadanne Sygdomme, samt at et Suspensorium i et saadant Tilfælde er ligesaa nødvendigt som en Støttebanage ved et Beenbrud, ligesom han i samme Forklaring har bemærket, at han anseer det næsten umuligt for nogen Læge at kunne forverke Kirtelsyge med Fnat.

I en af Sundhedscollegiet under 8de Marts sidstleden efter Foranledning afgiven Betænkning, hebdet det, at Lægtales Behandling af de under Sagen omhandlede Patienter maa uden Hensyn til den af ham anvendte Lægemetode

betragtes som utilbørlig og usforsvarlig, navnlig fordi han har uudsagt en saadan nsiagtig Undersøgelse af Patienterne, som maa ansees for en nødvendig Betingelse for at komme til en tilstrækkelig Erkjendelse af de paagjældende Sygdomstilsfældes Art og Bessaffenhed, uden hvilken ingen rationel Lægebehandling kan anvendes, hvorhos det fremdeles i Betænkningen bemærkes, at den af Tiltalte ifølge hans egne Forklaringer brugte Fremgangsmaade kun lader sig forklare enten ved en for en Læge utilfældig Ubvidenhed om Sygdommenes Bæsen og de derpaa begrundede Principer for deres Behandling eller ved en samvittighedsløs Ligegyldighed for sine Patienters og andre Medmenneskers Hælbred.

For det Tiltalte under Sagen overbeviste Forhold, hvorved forøvrigt bemærkes, at det ikke er oplyst, at hans usforsvarlige Behandling af Patienterne har medført skadelige Følger for deres fremtidige Hælbredstilstand, men kun, at deres Sygdomme derved ere blevne forlængede, vil han, der er langt over criminel Lavalder og tidligere anset ved Landeover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29de Juli 1823 efter Forordningen af 4de August 1819 § 4 med en Mulct af 10 Rdl., ved samme Rets Dom af 17de April 1838 for at have udstebt 2 Dødsattester uden at have besigtiget Eigene eller af egen Erfaring havt Kundskab om, at Personerne vare døde af de i Attesten angivne Dødsarsager, med en lige Mulct, samt ved denne Rets Dom af 21de April 1857 under en mod ham for usforsvarlig og forsømmelig Behandling af en Syg anlagt Sag med en Mulct af 100 Rdl., nu være at idomme en efter Longivningens Analogi lempet arbitrair Straf, der findes at kunne bestemmes til en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedklasse tilfældende Mulct af 300 Rdl., hvorhos han vil have at tilsvare Actionens Omkostninger“.

Nr. 299.

Statråad Salicath

contra

Søren Buus Poulsen (Defensor Brock),

der tiltales for bedrægligt Forhold.

Hornum Herreds Extrarets Dom af 17de Mai 1862: „De Tiltalte, Gaardeier Søren Buus Poulsen og Huusmand Christen Nicolaisen, begge af Eversstrup, bør hængjætted til Fængsel paa Baud og Brød, Forstævnte i 4 Gange 5 og Sidstævnte i 2 Gange 5 Dage. Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Kammerassessor, Proceprocurator Johansen, 6 Rdl., og til Defensor, Procurator Benzen, 5 Rdl., foruden Diæter til Sidstævnte efter Aalborg Stiftsamtis nærmere Bestemmelse, udredes af de Tiltalte hver med det Halve, hvorimod de øvrige af Sagen og Straffens Execution lovligt flydende Omkostninger afholdes af Enhver af dem for sit Vedkommende. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 18de August 1862: „Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanfet er, ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden for Tiltalte Soren Buns Poulsen bestemmes til 6 Gange 5 Dage. Saa udreder Tiltalte og Actionens Omkostninger for Overretten, derunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds, Procecurator Jsaacsen og Justitsraad Meckelmann, 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclussioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Domes Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 ø. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de Egl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandling (N. Høgel). — Trykt hos J. H. Schult.

Høiesteretstidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 42.

Den 3die Januar.

1863.

Anden ordinaire Sessiou.

Tirsdagen den 16de December.

Nr. 299.

Statsraad Salicath

contra

Søren Buus Poulsen (see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag, der i 1ste Instants tillige angik en anden Tiltalt, for hvis Vedkommende der er acquiesceret ved Underretsbdommen, sigtes Tiltalte, Gaardeier Søren Buus Poulsen, for bedrageligt Forhold.

Under et Eggemaal, som af Tiltalte Søren Buus Poulsen var anlagt imod den i 1ste Instants Medtaltale Huusmand Christen Nicolajsen til Indtalelse af et Betsøb af 72 Rdl. 1 Mk. 9 Sk., som Tiltalte paastod at have tilgode hos Nicolajsen, fordi han som Cautionist for denne havde maattet betale til en Kjøbmand i Aalborg for Tommer, som Nicolajsen havde faaet, 88 Rdl. 1 Mk. 9 Sk., men hvoraf han indrømmede at denne havde betalt 16 Rdl., vedgif Nicolajsen vel, at han havde modtaget Tommer af bemeldte Kjøbmand og at dette var betalt af Tiltalte paa hans Vegue, men paastod at have givet Tiltalte 50 Rdl. forinden Tommerets Modtagelse og senere afbraget 17 Rdl., saa at han saaledes paa Regningen, forsaavidt den vedkom ham, kun var Tiltalte 7 Rdl. 8 Sk. skyldig. Tiltalte benægtede nu vel Rigtigheden af dette Nicolajsens Anbringende, men da Nicolajsen den næste Tagedag foreviste en Contraktlage med Henviisningsattest betræffende et formeentlig hos Tiltalte tilgodegavende Betsøb af 100 Rdl. ifølge et af denne den 9de Mai 1859 udstedt Revers, samt begjærede Anstand for at fremme dette Contraksjssmaal, bleve Tiltalte og Nicolajsen enige om at forlige Sagen saaledes, at Nicolajsen frasaft ethvert Krav paa Tiltalte efter Reverset, samt forpligtede sig til at betale Tiltalte 10 Rdl., imod at denne frasaft ethvert Krav paa ham i Anledning af den paafsevnte Forbring. Da der imidlertid under denne Sag var opstaaet Mistanke om, at

Nicolaisen gjorde det omhandlede Revers gjældende, uagtet det var indfriet, blev Undersøgelse i Anledning heraf indledet imod ham, og han vedgik da strax, at det nævnte Revers var afgjort, men ved en Forsømmelse uqvitteret var forblevet i hans Værg, og at han havde villet benytte det for at værg sig imod Tilstalets Forbring, der var urigtig, idet han deels tidligere havde laant Tilstalte 50 Rdl., der efter en senere Aftale skulde afgjøres ved, at Tilstalte skulde skaffe ham Tømmer fra Rjølmanden, deels ikke havde modtaget 2 Tylter Bord, der, paa den under Sagen fremlagte specificerede Regning vare opførte med et Beløb af 6 Rdl. 4 Mk., ligesom han ogsaa vedblev, at det senere afdragne Beløb var 17 Rdl. og ikke 16 Rdl. Tilstalte benægtede imidlertid gjentagende i de første Forhør at have modtaget det ommeldte Laan af 50 Rdl. af Nicolaisen eller selv at have modtaget noget af det Tømmer, hvorpaa Regningen lød, hvorhos han endog i det første Forhør fordrede Tilstalte straffet for det af ham forøvede Bedrageri, men senere har han indrømmet, at han af Nicolaisen havde modtaget det ommeldte Laan paa 50 Rdl., og at han senere foreslog Nicolaisen paa sit Navn at tage det Tømmer, han behøvede til Opførelsen af et Huus, og at de ommeldte 50 Rdl. maatte betragtes som Forudbetaling derpaa, hvori Nicolaisen samtykkede, hvilket Forslag Tilstalte efter sin Forklaring gjorde, fordi han vidste, at han fik Credit paa Tømmeret, og saaledes længere kunde beholde de 50 Rdl. Iøvrigt har han vedgaaet, at han, da han anlagde den ommeldte Sag mod Nicolaisen, meget vel huskede at have modtaget de 50 Rdl. til Laans af ham, men da han ikke havde udfæstet Beviis for Laanet og ikke troede, at Nogen havde seet paa, at han fik Pengene, saa at Nicolaisen ikke kunde bevise dette, formeente han uden videre Disico for sig at kunne benytte sig heraf til at fragaae Modtagelsen af Pengene og saaledes fravende Nicolaisen Beløbet, hvorved han ikke undsaar sig, uagtet Nicolaisen var en fattig Mand og han selv derimod staaer sig meget godt, men han var dengang i Pengesorlegenhed og meente ved sin Svig mod Nicolaisen paa en let Maade at kunne komme til nogle Penge. Endelig har Tilstalte ogsaa vedgaaet, at han selv har modtaget og til eget Brug anvendt de paa den ommeldte Regning under 8de October 1860 opførte 2 Tylter Bord, om hvis Opførelse paa Regningen han dog først vil være bleven vidende, da han under den af ham imod Nicolaisen anlagte Sag af Dommeren gjordes opmærksom derpaa; Skjøndt han nu efter sin Forklaring dengang godt vidste, at han selv havde faaet dem, og at det allsaa ikke paalaae Nicolaisen at betale dem, undsaar han sig dog for at erkjende dette, da han havde stævnet Nicolaisen til Betaling ogsaa af dem, og han vedholdt derfor mod bedre Vidende sin Paa-stand om, at Nicolaisen ogsaa havde faaet disse 2 Tylter Bord, hvilke han ansaae det for umuligt at bevise, at han selv havde faaet.

For det af Tilstalte saaledes udviste Forhold, der efter de oplyste Omstændigheder maa betragtes som suldbyrdet Bedrageri, vil han, der ikke tidligere har været tilstalt eller straffet, være at anses efter Forordningen af 11te April 1840 § 42, jfr. § 41, og findes Straffen for ham passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage; med denne Forandring i Straffetiden, der ved Underrettsdommen er bestemt til 4 Gange 5 Dage, vil

bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger for Tiltaltes Vedkommende billiges, være at stadfæste, forsaavidt den er paaanlet“.

Nr. 319.

Advocat Brock

contra

Hans Christian Rasmussen (Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri og for Røveri eller Attentat paa denne Forbrydelse.

Baag Herreds Extrarets Dom af 9de Mai 1862: „Tiltalte, Tjenestekarl Hans Christian Rasmussen af Ørsted, bor hensattes til Forbedringshussarbejde i 2 Aar. Saa bor han og udrede i Erstatning til Ungkarl Sorgen Hansen af Åsøens 5 Rdl. samt alle af hans Arrest og denne Action lovligt flydende Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Procurator Gormsen, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Schmidt i Middelfart, 4 Rdl. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22de August 1862: „Herredstingsdommen bor ved Magt at staade, dog at Straffetiden bestemmes til 18 Maanedes. I Salarium til Procuratorerne Monge og Bang for Overretten betaler Tiltalte, Tjenestekarl Hans Christian Rasmussen af Ørsted, 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bor ved Magt at staade. I Salarium til Advocat Brock og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Baag Herreds Extraret hertil indankede Sag actioneres Tiltalte, Tjenestekarl Hans Christian Rasmussen af Ørsted, for Tyveri og Røveri eller Attentat paa denne Forbrydelse, og ved den i Sagen ved Underretten affagte Dom er han for Tyveri og attentet Røveri anset med 2 Aars Forbedringshussarbejde.

Hvad Tyveriet angaar, har han vedgaaet, at han, da han den 17de Januar d. A. i Forening med sin Huusbonds Søn hentede Brænde, som var

fulgt ved Auction i Frederiksbunds Skov, hemmeligen har af 2de, hans Huusbond ikke tilhørende, Vunker borttaget 2de Stykker Elletræ, nemlig et Rødstykke og et Topstykke, vurderede respective til 1 Rdl. og 1 Mk., hvilke han imidlertid samme Dag, da Borttagelsen opdagedes af den paagjældende Opsynsmand, maatte tilbagelevere.

Fremdeles er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse godtgjort, at han har gjort sig skyldig i et Attentat paa Røveri, idet han, der dengang tjente Hans Madsen af Vedtøfte og som havde fattet den Plan at tilvende sig 64 Rdl., som Tiltaltes Medtjener, Ungkarl Jørgen Hansen, skulde oppebære for en deres fælles Huusbond tilhørende Ko, Middelsdag 1854, da det var blevet mørkt, Kloffen mellem 8 og 9 om Aftenen, har påsjet bemeldte Jørgen Hansen op paa Veien fra det Sted, hvor Koen var bleven afleveret, har grebet ham i Brystet og tildeelt ham med knyttet Haand et Slag i Ansigtet, i den Hensigt derefter med Magt at fratage ham Pengene, men da Jørgen Hansen, efterat have givet Tiltalte et Slag med sin Stok, rev sig løs og undløb, mislykkes Forsøget. Tiltalte var ikke forsynet med Vaaben, og, efter hans Forklaring, var det ikke hans Hensigt at tilføie Jørgen Hansen videre Overlast end nødvendig for at erholde Pengene.

Det maa derfor billiges, at Tiltalte, der er 33 Aar gammel og ei forhen befindes tiltalt eller straffet, ved den indtænkte Dom er anset efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 1, 34 og 80, jfr. § 78, men Straffen findes efter Omstændighederne at kunne nedsættes fra 2 Aars Forbedringshuusarbejde til lige Arbejde i 18 Maanedre, og med denne Forandring vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bifaldes, blive at stadfæste".

Mandagen den 22de December.

Nr. 10 Vognfabrikant **S. Lykke** (Advocat Liebe, efter Ordre)

contra

Civilingenieur **Krøhncke** (Advocat Brock),

betræffende Spørgsmaalet om Erstatning for et paastaet Contractsbrud.

Aars og Slet Herredens samt Logstor Birketings Dom af 10de November 1858: „Indstævnte, Ingenieur Krøhncke, bør for Citanten, Vognfabrikor S. Lykkes, Tiltale i denne Sag fri at være, og bør Citanten til Indstævnte at betale Sagens Omkostninger med 54 Sk. Det Bøvnte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven".

Viborg Landsoverrets Dom af 5te Marts 1860: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten betaler Citanten, Vognfabrikant S. Lykke, til Indstævnte, Civilingenieur Krøhncke, med 16 Rdl. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til,

at den af Citanten i Gjenpart fremlagte Erklæring af Indstævnte af 15de October 1856 ikke sees at være udfærdiget paa stemplet Papir. Det Indomte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udseer efter Loven".

Høiesterets Dom.

Selv om det antages, at Citanten ved med Hensyn til den største Deel af de paa hans Regninger af 1ste og 3die Juli 1857 opførte Jernarbejder deels ikke at angive sammes Vægt, deels at beregne sig høiere Priser, end de i den mellem Parterne i 1856 indgaaede Overeenskomst bestemte 12 Sk. pr. Pund, ikke har gjort sig skyldig i noget saadant Brud paa bemeldte Overeenskomst, som maatte kunne berettigge Indstævnte til ikke længere at ansee sig derved bunden, vil Citantens Erstatningsfordring dog ikke kunne gives Medhold. Naar nemlig Citanten, efter den i Juli Maaned opstaaede Uenighed mellem ham og Indstævnte om hvorledes Overeenskomsten med Hensyn til Betalingen for det overtagne Arbejde maatte være at forstaae, skulde kunne betragtes eller antages selv at have betragtet sig som fremdeles berettiget til at udføre Arbejdet eller, hvis dette ei tilstededes ham, som skadelidende berettiget til Erstatning, findes det, at han ei maatte have ladet det nændset, at Indstævnte derefter overdrog det samme Arbejde til Andre, men at han efter Forholdets Bestaenhed nopholdelig maatte have tilkjendegivet Indstævnte, hvad han meente sig berettiget til at fordrø. Det er imidlertid saa langt fra, at han i den Anledning betimelig har foretaget noget Skridt, at han lod næsten et heelt Aar hengaae inden han fremkom med nogen Fordring paa Erstatning, hvilken Udseer fra Citantens Side maatte lede Indstævnte til at antage, at han frivillig havde givet Afkald paa fremdeles at udføre det ommeldte Arbejde, og der er saameget mere Grund til at lægge afgjørende Vægt paa denne Omstændighed, som de Oplysninger, der ved et efter Sagens Indaankning for Høiesteret af Indstævnte erhvervet Tingsvidne ere fremkomne om nogle af Citanten umiddelbart efter at han havde ophørt at arbejde for Indstævnte brugte Udladelser, yderligere bestyrke, at et saadant Afkald, hvorpaa Indstævnte allerede ved Underretten har stottet sin Paa-stand om Friindelse, i Virkeligheden har fundet Sted.

Idet Høiesteret, som Folge heraf, maa tillægge Indstævnte Friindelse for Citantens Tiltale, vil den indaankede Dom, hvis Resultat altsaa billiges, være at stadfæste, dog at Processens Omkostninger for Underretten og Overretten findes at burde ophæves. Processens Omkostninger for Høiesteret blive ligeledes at ophæve.

Procurator Monsted, der, som befalet Sagfører for Citanten, har givet Mode ved et for denne optaget Tingsvidne, vil der være at tillægge et Salarium af 4 Rdl., som bliver at udrede af det Offentlige; hvorimod hans Fordring paa Godtgjorelse for havte Udgiuter ikke ved Dommen kan blive at tilfjende.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Processens Omkostninger for Underretten og Overretten ophæves. Ligeledes ophæves Processens Omkostninger for Høiesteret. Til Justitskassen betaler Citanten 1 Rdl. Procurator Monsted tillægges i Salarium 4 Rdl., der udredes af det Offentlige.

I den indbante Doms Præmisser hedder det: „Ifølge en under nærværende Sag fremlagt Erklæring af 15de October 1856 af Indstævnte Civilingenieur og Landmaaler Krohnæ, der som Entreprenur har paataget sig Udførelsen af Canal anlaget ved Løgstør, har Indstævnte sluttet Accord med Citanten, Vognfabrikant S. Lykke af Løgstør, om af denne at modtage alle Færnarbeider, saasom Estruebolte, Rinkbolte, Epidbolte, Hallebolte, Ankere, Binkelsjern, Skinner og Pælsko til det af ham overtagne Canal anlæg ved Løgstør, hvilket Indstævnte ved Erklæringen bekræfter, med Tilføiende, at han er forpligtet til at betale det ommeldte Arbeide maanedsviis, forsaavidt dette ønskes, med 12 Sk. Nm. pr. Pd. Da Indstævnte imidlertid, efter hvad der er in confesso, fra 4de Juli 1857 har ladet alt det paagjældende Arbeide udføre ved Andre istedsfor ved Citanten, har denne søgt Indstævnte til at betale ham Erstatning med 1,200 Rdl. eller efter uwillige Mænds Ansættelse for det Tab, han ved denne formeentlige Misligholdelse af Contractforholdet fra Indstævntes Side vil have lidt deels ved Anstæffelsen af unyttig Arbeidskraft og deels ved at miste Fortjeneste paa Arbeide. Indstævnte har derimod deels, navnlig for Overretten, søgt at gjøre gjældende, at den mellem Parterne indgaaede Accord kun var paa ubestemt Tid og saaledes kunde hæves af Indstævnte, naar han vilde, deels at Citanten selv havde misligholdt Contracten i en væsentlig Henseende, idet han, som 2 fremlagte Regninger for Tidsrummet fra 1ste Juni til 3die Juli 1857 formenes at godtgjøre, deels uden at angive nogensomhelst Vægt paa leverede Færnarbeider havde beregnet sig vilkaarligt ansatte Priser for disse, deels, forsaavidt han havde angivet det leveredes Vægt, havde beregnet sig en høiere Betaling end den vædiagne, og ligesom han ved, efterat Indstævnte havde paataalt dette formeentlige Contractbrud, at have fastholdt sin Regning og ladet sig dens fulde Beløb udbetale, selv formenes at have hævet Contracten eller løst Indstævnte fra sine Forpligtelser efter den, saaledes skal han endog efter Indstævntes Paastand udtrykkelig have erklæret, at naar han ikke kunde faae de

af ham noterede Priser, brød han sig ikke videre om Indstævntes Arbejde, og Indstævnte kunde da see, hvor han fik det gjort, hvorfor Indstævnte, idet han for at undgaae Vidtsøftigheder betalte Citantens Regninger, blev nødt til at sørge for sit Smedearbejdes Udførelse paa en anden, temmelig betøfelig Maade.

Føreløbig bemærkes, at der om Indholdet af den mellem Parterne indgaaede Accord ingen andre Oplysninger haves end dem, der indeholdes i Indstævntes ovennævnte Erklæring af 15de October 1856, hvilken Indstævnte maa forudsættes at have afgivet til Citanten for at tjene denne til Beviis for de ham tilkommende Rettigheder efter Accorden. Naar nu Indstævnte ved denne Erklæring bekræfter at have sluttet Accorden med Citanten om af ham at modtage alle Jernarbejder til det af Indstævnte overtagne Canalantag ved Logstør, skjønnes det ikke rettere end at Afgaalen maa statures at være afsluttet for hele den Tid, hvori Entreprisen varer, thi ligesom dette nærmest betegnes ved de brugte Udtryk, saaledes mangler der enhver Antydning af en anden Tidsgrense, hvorfor Accorden, naar den ei skulde omfatte den hele Entreprise, maatte antages at være afsluttet for aldeles ubestemt Tid, men naar saaledes Indstævnte skulde kunne høre Accorden til hvilken som helst Tid han fandt for godt, endog uden al foregaaende Oplysning — hvorom Erklæringen intet indeholder — vilde Indstævntes Bekræftelse af at have sluttet Accord om af Citanten at modtage Jernarbejderne til Canalantaget være betydningsløs, og den hele Erklæring vilde da kun faae Betydning, forsaavidt den indeholder en Bestemmelse angaaende den Citanten tilkommende Betaling for leveret Arbejde, men hvis det skulde have været Erklæringens nærmeste Formaal, at constatere Betalingsvilkårene, maatte den have haft en ganske anden Form. Indstævnte modtog heller ikke for Underretten med Bestemthed, at den indgaaede Accord gjaldt for den hele af ham overtagne Entreprises Varighed, og gjorde navnlig ikke gjældende, at den kun var afsluttet for ubestemt Tid.

I det der saaledes maa antages, at Indstævnte ikke vilkaarlig kunde ophøre med at lade det i Erklæringen omhandlede Jernarbejde levere af Citanten, bliver det at undersøge, hvorvidt Citanten, som af Indstævnte paastaet, ved egen Misligholdelse af Accorden eller paa anden Maade maatte have løst Indstævnte fra sine Forpligtelser efter denne. Forsaavidt nu Indstævnte til Beviis for at Citanten har misligholdt Accorden ved den accordfribidige Maade, hvorpaa han skal have beregnet sig og modtaget Betaling for det af ham leverede Jernarbejde, har, som ovenanført, fremlagt to Regninger for Tidrummet fra 1ste Juni til 3die Juli 1857, paa hvilke Indstævnte ialt er debiteret for 399 Rdl. 3 Mk. 10 Sk., da sees det vel af disse Regninger, at der blandt deres mange Poster kun findes ganske enkelte ubetydelige Poster, hvori Prisen er ansat til 12 Sk. pr. Pund, medens iøvrigt Priserne deels ere ansatte til et vist Beløb pr. Stykke, blandt andet paa Ninge og Bolte, deels til 1 Mk. pr. Pund, navnlig for Riser til Raffiner og for Pakker med Ankere, Ninge og Bolte; men Citanten har ikke villet erkjende herved at have overtraadt Accorden, idet han har anbragt, at alle disse Poster angaae Arbejder, der ligge ganske udenfor Accorden, nemlig deels Reparationer, paa hvilke Vægtberegningen efter Sagens Natur er uanvendelig,

deels leverede Arbeidsbrefftaber, der efter hans Paastrand ikke ere indbefattede under Accorden. Dette sidste har Indstævnte imidlertid bestridt, men naar hensees til, at Formodningen i og for sig nærmest maa være for, at Udtrykket „alle Fjernarbeider til det af Indstævnte overtagne Canalantæg“ omfatter de ved Canalantæggets Udførelse nødvendige simple Fjernbrefftaber, at der blandt de anførte Exempler nævnes Haffebolte, der i Mangel af anden Oplysning maa antages netop at være de efter Regningernes Udvisende til Hafferne hørende Bolte, at Leveringen af deklige simple Fjernbrefftaber endog sees at have udgjort og efter Arbeidets Bessaffenhed maatte udgjøre en væsentlig Bestanddeel af Citantens Leverance af Fjernarbeider, og at det, da der ikke kan antages at have været truffet nogen særlig Accord mellem Parterne om betydelige Leverancer af bemeldte Fjernbrefftaber, maa formodes, at disse ere leverede netop i Henshold til den i Erklæringen af 15de October 1856 ommeldte Accord, findes det efter samtlige foreliggende Omstændigheder at maatte statuere, at Accorden mellem Parterne har omfattet alle saadanne simple Fjernbrefftaber, som behøvedes ved Canalantæggets Udførelse og paa hvilke Vægtberegningen lod sig anvende, hvilket navnlig gjælder om alle de fra nyt af leverede Haffer, Ringe, Bolte og Rister, paa hvilke alle Vægtberegningen ogsaa tildeels er anvendt i Regningen, men med høiere Priisansættelse end den i Accorden bestemte. Da nu Citanten saaledes kun ganske undtagelsesviis i sine Regninger kan ansees at have holdt sig Accorden esterrættelig, forsaavidt nyt Arbeide angaaer, da det maa ansees in confesso, at Indstævnte strax har gjort Indsigelse mod Citantens vilkaarlige Priisansættelser, da Citanten ikke bestomindre har indhæveret disse og modtaget den i Henshold hertil fordræde Betaling — ved hvis Erklæggelse Indstævnte ikke kan ansees at have frasalbet sin Indsigelse, eftersom han samtidigt hermed op-hørte at lade Citanten arbejde for sig — saa findes det, at Citanten har gjort sig skyldig i et Contractskrud, der maa ansees for saa væsentligt, at det, navnlig naar Citanten ikke erklærede at ville for Eftertiden frasalbe sin Forbring paa saadan vilkaarlig Ansættelse af Priiserne, maatte besøie Indstævnte til at ansee sig løst fra sin Forpligtelse efter Accorden til at modtage sine Fjernarbeider fra Citanten, idet denne Forpligtelse nødvendigviis maatte være betinget af, at Citanten for det leverede Arbeide fordræde accordmæssig Betaling, men Citanten efter det Foresaldne maatte antages ligesaa lidt for Eftertiden at ville lade sig nøie med denne, som han hidindtil havde gjort det. Det bliver herefter lige-gyldigt, om end Citanten ikke har labet falde de af Indstævnte paaheraabte ovenfor anførte Uttringer, men Indstævnte findes uden Hensyn hertil efter sin Paastrand at maatte frifindes. Da nu Underretsdommen ogsaa har dette Resultat, og der efter Proceduren ingen Anledning er til at forandre denne Doms Bestemmelse om Processens Omkostninger, der ere tillagte Indstævnte hos Citanten med 54 Sk., vil bemeldte Dom efter Indstævntes Paastrand blive at slafæste. Processens Omkostninger for Overretten findes Citanten at maatte tilsvare Indstævnte med 16 Rbl.“

Tirsdagen den 23de December.

Nr. 360. Kjøbmændene **F. W. Pöhler** og **C. F. Pöhler** samt
Molleeier **A. F. Bredtfeldt**, Toldcontrolløur **D. Suhr** og Skolelærer
F. Neble (Advocat Brock)

contra

Auditeur, By- og Herredsfoged **Drenbøll** som Skifteforvalter i Kjøb-
mand **A. F. Strates** Fallitbo samt Grosferer **L. Salmonsen**
(Advocat Heinrichsen),

betræffende Spørgsmaalet om Citanternes Berettigelse til at nyde Udlæg
fremfor Indstævnte Salmonsen i Kjøbmand Strates Fallitbo.

Stubbekjøbing Skifterets Decision af 18de Januar 1859: „Gros-
ferer L. Salmonsen bor for sit Tilgodehavende 751 Rdl. 4 Mk. 14 Sk.
med Renter og Omkostninger efter det af ham producerede Forlig af
9de Februar 1857 nyde Udlæg i Provenuet af Boets Løsøre og Vare-
lager fremfor **F. W. Pöhler**, **C. F. Pöhler**, **A. F. Bredtfeldt**, **D. Suhr**
og **F. Neble**“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de August 1860:
„Naar enhver af Citanterne, Kjøbmændene **F. W. Pöhler** og **C. F. Pöhler** samt
Molleeier **A. F. Bredtfeldt** af Rodby, Toldcontrolløur **D. Suhr** af
Arenniøge samt Skolelærer **F. Neble** af Ringsbølle, efter
foregaaende lovlig Dngang inden sit Værneting med sin corporlige Ed
befræfter, at han i Forening med de andre Citanter har til eller for
Kjøbmand Strate betalt de i det fremlagte Skadesløsbrev af 14de April
1857 ommeldte 3,400 Rdl., bor Citanterne for denne Sum med Renter
og skadesløse Omkostninger nyde Udlæg af Provenuet af Strates Boes
Løsøre og Varelager fremfor Indstævnte, Grosferer L. Salmonsen, saa-
ledes, at bemeldte Provenn 1,674 Rdl. 1 Mk. 11 Sk. forlods udbetales
Citanterne, hver med $\frac{1}{3}$ Deel. Men troster ikke enhver af Citanterne
sig til at aflægge saadan Ed, bor den indankede Decision ved Magt at
stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. At efter-
kommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Ad-
færd efter Loven. Procurator Hecksher forelægges en Frist af 8 Dage
efter Dommens Afgielse til at foranstalte det af ham den 16de Januar
d. A. fremlagte Indlæg affrevet paa behørigt stemplet Papir“.

Højesterets Dom.

Ifølge de i den indankede Dom paaberaabte Omstændigheder i
Forbindelse med Indholdet af den Paategning, som under 8de Juli
1857 af Hovedcitanterne er meddeelt Skadesløsbrevet af 8de November

1853, maa Høiesteret billige Oberrettens Formening om den retlige Betydning af det omtvistede under Benævnelse Skadesløsbrev den 14de April 1857 udstedte Document. Om det derhos end ikke kan ansees bevist, at Hovedcitanterne til Opfyldelse af deres Cautionforpligtelser for Kjøbmandstrate have udbetalt det hele Beløb, hvorfor nyseævnte Document er udstedt til dem, findes der dog, navnlig efter de for Høiesteret fremkomne yderligere Oplysninger i Forbindelse med Proceduren, at være tilstrækkelig Hjemmel for at antage, at Hovedcitanterne, til Opfyldelse af berorte Forpligtelser, have udbetalt et Beløb, der langt overstiger den Sum af 1,674 Rdl. 1 Mk. 11 Sk., som udgjør Provenuet af Voets Varelager og Løsøre og om hvis Anvendelse der tvistes mellem Parterne.

Da det Anførte findes tilstrækkeligt til at hjemle Hovedcitanterne Fortrinsret fremfor Contracitanten til Fuldgjørelse af hele den nævnte Sum, og da der efter Proceduren ikke er Aaledning til at tage Hensyn til, hvormed hver især af Hovedcitanterne har contribueret til den Udbetaling, som fra deres Side har fundet Sted, ville de være at kjende berettigede til, hver for $\frac{1}{3}$ Deel, paa den anførte Maade at erholde Udlæg af det nævnte Beløb.

Processens Omkostninger for Oberretten og Høiesteret blive efter Omstændighederne at have.

Thi kjendes for Ret:

Hovedcitanterne bør, enhver for $\frac{1}{3}$ Deel, være berettigede til fremfor Contracitanten at nyde Udlæg for deres Tilgodehavende efter Skadesløsbrevet af 14de April 1857 i Provenuet af Voets Løsøre og Varelager, 1,674 Rdl. 1 Mk. 11 Sk. Processens Omkostninger for Oberretten og Høiesteret ophæves. Til Institutskassen betaler Contracitanten 5 Rdl.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under en i Kjøbmand i Stubbekjøbing Anton Frederik Strates Kallits opstaaet Disput mellem Citanterne Kjøbmændene F. W. Pöhler og C. F. Pöhler samt Mølleier A. F. Bredtfeldt af Rødby, Lødkontrollør D. Suhr af Kremnitze samt Skolelærer F. Neble af Ringsbølle paa den ene og Indstævnte Grosserer L. Salmonsøn her af Staden paa den anden Side, har Skifteforvalteren ved Decision af 18de Januar s. A. eragtet, at Indstævnte for sit Tilgodehavende 751 Rdl. 4 Mk. 14 Sk. med Renter og Omkostninger efter det af ham i Voet producerede Forlig af 9de Februar 1857 bør nyde Udlæg i Provenuet af Voets Løsøre og

Varelager fremfor Citanterne, og i Følge denne Decision er ved den i Voet den 24de Juni næstefter affagte Repartition, hvorefter der, med Fradrag af det til Pantecreditorerne i Voets faste Eiendom udlagte Provenu for denne, blev til Deling mellem Voets Creditorer 1674 Rdl. 1 Mk. 11 Sk., heraf 842 Rdl. 2 Sk. tillagte Jndstævnte Salmonsen og Resten 832 Rdl. 1 Mk. 9 Sk. Citanterne hver med $\frac{1}{3}$ efter deres i Voet ommeldte Skadesløsbrev af 14de April 1857.

Denne Decision tilligemed den derpaa grundede Repartition have Citanterne efter meddeelt Opveieningsbevilling af 19de August f. A. ved Stævning af 27de f. M. paaanket hertil Retten, hvor de have paaftaaet, at Decisionen forandres og underkendes saaledes, at de for deres Tilgodehavende 3,400 Rdl. med Renter og skadesløse Omkostninger i Genhold til Skadesløsbrevet af 14de April 1857 og deres i Voet gjorte Paastand og Anmeldelse af 25de Januar 1858 nyde Udlæg af Voets Pøsøre og Varelager fremfor Jndstævnte Salmonsen, og at sølgelig Repartitionen forandres derhen, at Nettoprovenuet 1,674 Rdl. 1 Mk. 11 Sk. forlods bliver at udbetale Citanterne hver med $\frac{1}{3}$ i Genhold til bemeldte Skadesløsbrev, hvorhos de have paaftaaet sig tillagte Sagens Omkostninger hos Jndstævnte Salmonsen, hvis Paastand derimod gaaer ud paa, at den paaankede Decision af 18de Januar f. A. og den derpaa grundede Repartition af 24de Juni næstefter stadfæstes som rigtige og lovmedholdelige, samt at Citanterne tilpligtes at erstatte ham Sagens Omkostninger her ved Retten skadesløst.

Ved et ældre Skadesløsbrev til Citanterne af 8de November 1853 og tingskæft f. D. havde Fallenten i Anledning af at Citanterne, hver med $\frac{1}{3}$, havde caveret for Jndskrielsen i December Termin f. A. og Juni og December Termin 1854 af hans Gjæld, til Beløb 7,400 Rdl., og derved bevirket, at han, hvis Bo ogsaa da var under Skiftebehandling, fik samme ekstraderet til fri Raadighed, for at betrygge Citanterne for enhver af Cautionen mulig flydende Skade og Tab, givet dem, hver for $\frac{1}{3}$, Panteret for ovennævnte Beløb, eller hvad deraf til enhver Tid maatte restere, i en ham tilhørende fast Eiendom næstefter 3,800 Rdl. samt 1ste Prioritets Panteret i et Jndbo, Varelager og udestaaende Fordringer. Dette Skadesløsbrev blev udslettet af Pantebogen den 14de Juli 1857, efterat Kjøbmand Strate havde indstet til Citanterne det her under Sagen omhandlede, den 14de April 1857 daterede og f. D. tingskæfte, Skadesløsbrev, hvori det hedder, at han, da Citanterne deels allerede havde forstrakt deels havde lovet at forstrække ham med et Beløb af indtil 3,400 Rdl. for dermed at indløse Rescapitalen af de i det tidligere Skadesløsbrev ommeldte 7,400 Rdl., giver dem, til Betyggelse for, at fornævnte 3,400 Rdl. eller hvad deraf til enhver Tid maatte restere skal blive dem skadesløs tilbagebetalt med $\frac{1}{3}$ til hver især, Panteret i Voets faste Eiendom næstefter 4,200 Rdl. og 1ste Prioritets Panteret i Jnd- og Udbo, Varelager, udestaaende Fordringer samt i alt, hvad han eier og eiendes vorder, som ikke tidligere er paansat.

Det er nu vel uden Tvivl, at Jndstævnte Salmonsen har paaberaabt sig Lovens 5—3—18 og Placat af 18de Januar 1788 imod Gylbigheden af Skades-

løsbrevet af 14de April 1857 ligeoverfor det imellem ham og Kjøbmand Strate den 9de Februar s. A. affluttede og den paafølgende Dag tingløse Forlig, ligesom ogsaa Indstævnte uden Grund har benægtet Identiteten imellem Gjældsforpligtelserne efter Skadesløsbrevene af 8de November 1853 og 14de April 1857; thi da det sidste udtrykkelig er udstedt for en Rest af det førstes paalydende Belsøb, og begge nævne de samme Gjenstande for Pausætningen, alene med Undtagelse af at Skadesløsbrevet af 1857 omfatter alle Strates tilkommende Giendele, kan det yngre Skadesløsbrev ligeoverfor Indstævnte ikke betragtes anderledes end som traadt i det ældre Sted, og, hvad Panteretten angaaer, i den Plads det ældre indtog, uden at det herimod kan komme i Betragtning. at Skadesløsbrevet af 1857 har betegnet Indfrielsen af Titanernes Caution som Forstrækninger til Strate.

Foraaavibt dernæst Indstævnte Salmonsen har benægtet Rigtigheden af Titanernes Fordring, da have Titanerne vel ikke ført et tilstrækkeligt Beviis for, at de have maattet betale det af dem ommeldte Belsøb, men ved Strates Erkjendelse heraf, foraaavibt han under Voets Behandling ingen Grundring har fremsat imod deres Fordringer, i Forbindelse med at Tuten under Sagen er oplyst, der kunde tale imod Rigtigheden af Titanernes Ansøgte, findes dog at være tilveiebragt saa meget, at Sagen maa blive at afgjøre ved Titanernes Ed i Overensstemmelse med den i Lovens 5—14—46 udtalte Grundføtning, og saaledes, at Eden bliver at aflægge af enhver af Titanerne for Skadesløsbrevets hele Paalydende.

Sagens Omføtninger for Overretten blive efter Omstændighederne at ophæve“.

Nr. 5. Kammerherre, Hofjægermester, Grev **F. Reventlow**
(Justitsraad Buihgen)

contra

Finantsministeriet paa Statskassens Begue
(Conferentsraad Blechingberg),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til, som Eier af Baadesgaard's Gods, at præstere til Titanen en aarlig Landgilde af visse Tonder Byg m. m.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26de Septbr. 1859: Indstævnte, Finantsministeriet paa Statskassens Begue, bor til Titanen, Kammerherre, Hofjægermester, Grev F. Reventlow, som Besidder af Grevskabet Christianshede med derunder hørende Landet og Aageby Kirker aarlig betale 1 Rd. 1 Mk. 14 Sk., samt ligeledes aarligen levere 9 Tdr. 5 Epr. Byg, men iøvrigt for Titanens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omføtninger ophæves“.

Højesterets Dom.

Efter de fremkomne Oplysninger kan det ikke betvivles, at den under Sagen omhandlede Kirkelandgilde har, forinden Udparcelleringen af Waadesgaards Hovedgaardsjorder foregik, paahvilet denne Gaard jaaledes, at den var umiddelbart forpligtet til dens Udbredelse; og om det end antages, at det ved Udparcelleringen har været Hensigten at overføre 14 Tdr. Byg af bemeldte Landgilde paa en af Parcelleerne, og at de 14 Tdr. Byg, der sees at være paalagte Parcelle Nr. 4, ere en Deel af denne Landgilde, vilde dog den Waadesgaard paahvilende Forpligtelse med Hensyn til denne Deel af Kirkelandgilden ikke kunne ophøre eller blive subsidiair, saalænge ikke den eller de til bemeldte Landgilde Berettigede dertil gave Samtykke, idet den kongelige Resolution af 12te Januar 1791, der ligger til Grund for Udparcelleringen, hverken kunde, eller kan antages at have villet, ophæve Nødvendigheden af et saadant Samtykke.

Ligesom nu Indstævnte ikke har godtgjort Tilværelsen af noget ndtryffeligt Samtykke, jaaledes findes der ei heller at være fort Beviis for saadanne Data, hvorfra der med nogen Sikkerhed kan sluttes til et stiltiende enten for eller paa den Tid, Kirkelandgilden fra Gammelgaard, hvortil den tidligere hørte, erhvervedes for Grevskabet Christiansfæde ved en under 27de November 1795 kongelig confirmeret Forening af 18de og 21de Juli 1795 og senere Skjode af 2den Januar 1796. Det er nemlig ikke alene ikke oplyst, men modsiges af flere af de fremkomne Data, at Cieren af Gammelgaard har havt Kundskab om, at nogen Deel af Kirkelandgilden var overført paa Parcelle Nr. 4, ligesom den Omstændighed, at den ommeldte Forening og Skjodet, der ere hugre end Skjodet paa denne Parcel, gaae ud fra, at de 14 Tdr. Byg paahvilede Waadesgaard, taler for, at Cieren af Gammelgaard i alt Fald ikke har været enig i hiin Overførsel; og hvad den daværende Besidder af Grevskabet Christiansfæde angaaer, da er der, om han end har havt et meer end almindeligt Kjendskab til Udskiftnings- og Udparcelleringsforholdene paa Waadesgaard, dog Intet i Sagen, som besøier til at antage, at han paa den Tid, han erhvervede Kirkelandgilden, har vidst, at nogen Deel af samme var gaaet over paa Parcelle Nr. 4. Foreningen af 1795 og Skjodet af 1796 tyde, som ovenfor bemærket, meget mere paa det Modfatte, hvorhos det kan mærkes, at det under Sagen er givet, at den ovennævnte kongelige Resolution af 12te Januar 1791 i ethvert Fald ikke fuldstændig er kommen til Anvendelse paa den omhandlede Kirkelandgilde.

Ei heller paa noget senere Samtykke fra Grevskabets Besidderes Side eller paa nogen Ophævelse af dets Ret ved Hævd eller Præscription vil Indstævnte kunne støtte sin Paastand om Friindelse. Selv om det nemlig i første Henseende kunde antages oplyst, at de tidtommielte 14 Edr. Byg fra 1795 til 1828 ere blevne leverede Grevskabet uden Afbrydelse fra Parcellen Nr. 4, er man dog, efter som det ikke tor fortales, at Grevskabet betragtede Leveringerne som gjorte paa Vaadesgaards Begue, ligesaaalidet heraf, som af Indholdet af en Deel Qwitteringer, der angaae blandt Andet et mindre Quantum Byg, hvilket directe leveredes fra bemeldte Gaard, uden at Reservation toges med Hensyn til de 14 Edr., eller af Anforselen i nogle fremlagte til den omhandlede Periode hørende Regnskaber for Grevskabet, berettiget til at slutte til noget Samtykke; og da der i en senere Periode lige indtil nærværende Sags Begyndelse saagodtsom stadigen er taget Reservation mod Vaadesgaard med Hensyn til Afgiften af de 14 Edr., kan der endmindre fra dette Tidsløb hentes nogen Begrundelse for Tilværelsen af et Samtykke fra Grevskabets Side.

Ligesom nu denne Reservation ogsaa maa være til Hinder for, at Titantens Ret skulde være fortabt ved Alderstids Hævd, saaledes vil der efter Retlighedens Natur som en vedvarende Eiendomsbyrde ikke kunne være Spørgsmaal om en inden 1828 indtraadt Præscription ifølge Lovens 5—14—4, uden i alt Fald for de enkelte aarvise Præstationer; men da disse indtil 1828 ere leverede, og da tilstrækkeligt Paastrav senere er sket, vil ei heller nogen af dem være fortabt; og at der fra Vaadesgaards Godses Side skulde ved Hævd være vundet Frihed for Afgiften, kan ikke antages, da Betingelserne for en saadan Hævd ikke ere tilstede.

Efter det Anførte, og da der ikke findes tilstrækkelig Anledning til at tage Indstævntes subsidiaire Paastande til Folge, idet der, i Henshold til det Ovenstaaende, maa antages for Tiden indtil 1855 at tilkomme Titanten de fulde paaftaaede 378 Edr. Byg, som han maa være berettiget til at fordrø in natura og ikke blot efter de forskjellige Aars Capitelstaxter, vil Indstævnte, paa Vaadesgaards Fordebogskæses Begue, være pligtig in natura at tilsvare Titanten disse 378 Edr. Byg, samt fremdeles for Aaret 1855 og hvert følgende Aar 1 Rdl. 1 Mik. 14 Sk. samt 23 Edr. 5 Skpr. Byg, dog at der selvsigelig i de for 1855 og følgende Aar fastsatte Præstationer vil afgaae, hvad allerede maatte være erlagt.

Processens Omkostninger for begge Netter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kjendes for Net:

Indstævnte bør, paa Baadesgaards Fordebogskassess Vegne, til Titanten, som berettiget til den Landet og Ageby Kirker tilkommende, under Sagen omhandlede Kirkelandgilde, erlægge 378 Tdr. Byg, samt endvidere være pligtig for Aaret 1855 og fremdeles aarlig at betale 1 Rdl. 1 Mk. 14 Sk. og levere 23 Tdr. 5 Skpr. Byg. Processens Omkostninger for begge Netter ophæves.

Den indbandede Doms Præmisses lydte saaledes: „Under nærværende Sag paastaar Titanten, Kammerherre, Højjægermester, Greve F. Reventlow, som Besidder af Grevfabet Christiansløde med derunder hørende Landet og Ageby Kirker Indstævnte, Finantministeriet paa Statskassens Vegne, som Eier af Baadesgaards Gods eller paa sammes Fordebogskassess Vegne tilpligtet at levere Titanten i resterende Landgilde til bemeldte Kirker fra 1828 til 1854 inclusive 378 Tdr. Byg, samt for Aaret 1855, da denne Sag paastævnedes, og fremdeles aarlig at betale og levere 1 Rdl. 1 Mk. 14 Sk. og 23 Tdr. 5 Skpr. Byg, hvilket Titanten dog subsidiairt har indskrænket derhen, at Indstævnte tilpligtes aarlig at betale og levere 1 Rdl. 1 Mk. 14 Sk. samt 9 Tdr. 5 Skpr. Byg; saa har Titanten og paastaar sig tillagt denne Sags Omkostninger skadesløst eller med noget tilstrækkeligt.

Ved paa Statskassens Vegne at tage til Gjenmæle i denne Sag har den constituerede Kammeradvocat, næst at bemærke, at Statskassen hverken nu eller tidligere har bestridt Titantens Net til den aarlige Præstation af 1 Rdl. 1 Mk. 14 Sk. samt 9 Tdr. 5 Skpr. Byg, principaliter paastaar Indstævnte frifunden for Titantens Tiltale, og denne tilpligtet at tilsvare Processens Omkostninger skadesløst, derunder Salair til ham som constitueret Kammeradvocat, subsidialiter, at den paastaar aarlige Ydelse i alt Fald kun tilkjendes Titanten fra Stævningens Dato den 21de April 1855 eller i yderste Fald fra Titantens Tiltrædelse som Besidder af Grevfabet Christiansløde efter Fabricens Død den 30te Januar 1851. Aldeles in subsidium har Kammeradvocaten paastaar, at der ikke kunde være Spørgsmaal om større Restancer til Udgaugen af 1855 end 178 Tdr. Byg, samt endelig, forsaavidt Domsfælde for nogen Deel af Restancerne skulde finde Sted, paastaar Ydelsen bestemt til en saadan Pengesum, der svarer til Kornets Værdi efter hvert paagjaldende Aars Capitelstart.

Den imellem Parterne stedfindende Controvers dreier sig saaledes alene om den af Titanten paastaar yderligere aarlige Landgildepræstation af 14 Tdr. Byg fra Baadesgaards Gods samt om de ved Undlæbsen af denne Præstation siden 1828 formeentligen paadragne Restancer.

Citantens Afkomst til som Besidder af Grevskabet Christiansbøde at oppebære den i nærværende Sag omhandlede Landgilde grunder han paa et under 2den Januar 1796 oprettede Skjøde, hvorved daværende Eier af Gammelgaard, Kammerherre C. W. Mogensstjerne tilskjødede daværende Besidder af Grevskabet Christiansbøde, Grev C. D. F. Neventlow, til Incorporation under Grevskabet den ham alt ifølge Forening af 18de og 21de Juli 1795 overdragne Landgilde fra Landet og den efter Kongelig Bevilling nedrevne Aageby Kirke, hvilken Landgilde, som det i Skjødet hedder, anses og tilsvares af Herlighedseieren, alt saaledes som det yderligere findes specificeret i foruævnte af Kongen under 27de November 1795 stadfæstede Forening. I den i Foreningen indførte Specification, som er overfreven „Landet og Aageby Kirkers Landgilde, som anses og tilsvares af Herlighedseieren“, anføres Baadesgaard, der alt dengang tilhørte Kongen, som Herlighedseier til tvende Bøndersteder i Alminde By, hvoraf svarede i Landgilde til Landet Kirke i Penge 1 Mk. 14 Sk. og i Byg 9 Ldr. 5 Skpr.; eet Sted i Dannemarre, hvoraf til Aageby Kirke svarede 4 Ldr. Byg, og et Sted i Gloslunde, hvoraf til Landet Kirke svarede 6 Ldr. og til Aageby Kirke 4 Ldr. Byg samt 1 Mdl. Det er af Citanten erkjendt, at Grevskabet Christiansbøde indtil Aaret 1828 rigtig har modtaget den samme tilkommende Afgift, dog uden at det er ham muligt nu at sige, hvorfra den er leveret, hvorom nærmere nedenfor, men da der fra Aaret 1828 foruden Pengeløbet kun erholdtes 9 Ldr. 5 Skpr. Byg, henvendte Forvalter Lützen paa Grevskabets Vegne sig under 13de August 1829 til Forvalteren paa Baadesgaard, med Begjæring om at levere de resterende 14 Ldr. Byg. I denne Anledning blev det ved Rentekammerfrivelse af 10de Juli 1830 tilkjendegivet den daværende Besidder af Grevskabet Christiansbøde, at man ikke kunde indlade sig paa saadant Forlangende, men at han herom vilde have at henholde sig til Besidderen af Parcelen Nr. 4 af Baadesgaards Hovedgaards Zorber, ligesom hidtil bestandigen var skeet, da denne Afgift, om den end engang havde hæftet paa Baadesgaards Hovedgaard i det Hele, dog i sin Tid med Gammelgaards Eiers deels udtrykkelige deels stiltiende Samtykke var ved Skjøde af 27de Februar 1793 paalagt Parcelen Nr. 4, og altsaa paa behørig Maade maatte søges hos dennes Besidder. Derefter er der vel stadig indtil nærværende Sags Begyndelse fra Grevskabets Side skeet et aarligt Paaskrav til Baadesgaard af det fulde paaftaaede Belsb, samt af de ved Ikke-Leveringen af de omtvistede 14 Ldr. Byg formieentligen opstaaede Restancer, dog med Undtagelse af Lidsrummet fra 1845 til 1852, men dette Krav blev stadig afsviist for de omtvistede 14 Lønders Bedkommende.

(Nærværende Sag sluttes i næste Nr.)

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 43.

Den 9de Januar.

1863.

Anden ordinaire Session.

Tirsdagen den 23de December.

Nr. 5. Kammerherre, Hofjægermester, Grev F. Reventlow
contra

Finansministeriet paa Statskassens Begne (see forrige Nr.).

Naar Kammeradvocaten, støttende sig paa, at den omtvistede Præstation af 14 Edr. Byg, som af ham paastaet uden at det Modsatte bestemt er aasereret af Citanten, ingensinde siden 1795, da den omhandlede Landgilde erhvervedes for Grevskabet Christiansløde, er leveret fra Baadesgaards Gods, og at det siden 1795 bestaaende Forholds oprindelige sande Bestaafenhed staaer i Dunkelhed, har villet gjøre gjældende, at den af Citanten angrebne Retstilstand skulde være beskyttet ved umindelig Lids Hævd, da kan der heri ikke gives ham Medhold, allerede af den Grund, at det, efter hvad herom nærmere nedenfor vil blive anført, maa anses oplyst, at den omtvistede Præstation af 14 Edr. Byg i ethvert Fald fra vedkommende Bønderbyers Udskiftning til 1795 har været tilsvaret af Baadesgaards Gods, og skjøttes heller ikke, som af Kammeradvocaten paastaet, den siden 1795 bestaaende Tilstand at have kunnet berøve Citantens Ret til selve den omhandlede Præstation, enten derved, at Baadesgaard skulde have vundet Hævd paa sin Fritagelse for sammes Erlægelse, eller derved at Retten til at jordre samme af Baadesgaard maatte anses præsciberet efter Danske Lovs 5—14—4.

Derimod maa der gives Kammeradvocaten Medhold, naar han har erindret, at der ved Udparcelleringen af Baadesgaards Hovedgaard i Aaret 1791 og følgende Aar er steet en Forandring af Forholdene, ifølge hvilken de omtvistede 14 Edr. Byg af den aarlige Kirke-Landgilde fra Aaret 1795, da Grevskabet erhvervede samme, ere blevne paalagte Parcellen Nr. 4 Gabrielsminde, og at denne Overgang maa forpligte Grevskabet til i ethvert Fald principalt — og om et subsidiairt Ansvar for Baadesgaard er der under nærværende Sag ikke

Spørgsmaal, da Grevsfabet idetmindste siden 1828 afbrig vil have henbendt sig herom til Gabrielsmunde — at holde sig til denne Eiendom for de omtvistede 14 Edr. Byg, idet der maa antages at være fremkommet et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Beviis for, at denne Overgang fra Godset Baadesgaard paa Parcelen Nr. 4 ikke blot er skeet med Vidende af Grev C. D. F. Neventlow, som i 1795 erhvervede Landet og Ageby Kirkers Landgilde for Grevsfabet, men at han ved fra Eihvervelsen til sin Død den 11te October 1827, altsaa i 32 Aar, directe at oppebære samme fra Parcelen Gabrielsmunde har erkjendt sin Besjæftelse og Beredvillighed til i ethvert Fald først at holde sig til denne Eiendom for de omtvistede Præstationer.

Geheimeconferentkraad, Rentekammerpræsident, Grev C. D. F. Neventlow, som oprindelig erhvervede den omhandlede Landgilde for Grevsfabet, indtraadte nemlig ifølge allerhøieste Resolution af 6te Januar 1790 som Præsæs i en Commission til at afgive Betænkning over et Udkast til Arvesæste- og Etkjødebreve for Bønderne paa det Kongen tilhørende Baadesgaards Gods i Volland, og hedder det i denne Commissions Forestilling af 18de September s. A. ved som en Følge af Hovriets paatankte Ophævelse at foreslaae Hovedgaardens Marker udparcellerede og solgte i større og mindre Parceller: „Refusioner og andre onera, som Deres Majestæt hidindtil har svaret af Hovedgaarden, maatte ligeledes paalægges Parcellisterne og inddeles paa dem, saaledes at beneficiarii eller Andre, som til nogen Refusion af Hovedgaarden er berettiget, nyder samme af een, men ikke af flere forskjellige Parcel-Eiere, hvorimod enhver Parcel, som paalægges en saadan Byrde, derfor maatte nyde Godtgjørelse ved at den faste Canon nedsættes saameget som Refusionen udgjør“. Om et vedblivende Ansvar for Baadesgaard som Hertighedsæeier for de Parcellerne imod Nedsættelse i den aarlige Afgift paalagte Refusioner meldes Intet i Forslaget. Ved den derpaa afgivne allerhøieste Resolution af 12te Januar 1791, der er parapheret af samme Grev Neventlow som Præsident i Rentekammeret, approberedes det, at Hovedgaardsmarkernes Juddeling i Parceller til Bortfælgelse maatte foretages efter Forslaget, og blev der ved de i Overeensstemmelse hermed af Rentekammeret affattede Auctionsconditioner af 31te August 1791 paalagt Kjøberen af Parcelen Nr. 4 at erlægge i aarlig Refusion til Eieren af Gammelgaard 14 Edr. Byg, som dog eftergaves for de tvende første Aar, hvorhos Ydelsen modereredes i de følgende tredie og fjerde Aar, men, siges der, fra det femte Aars Begyndelse bør denne foranbestemte uforanderlige Refusion gaafe af Eieren udredes. Denne Parcel blev ved kongelig Etkjøbe af 27de Februar 1793, som ligeledes findes parapheret af samme Grev Neventlow, overdraget Gabriel Feldt, hvorefter samme formeentligen er bleven kaldet Gabrielsmunde, og blev heri paalagt denne Parcel aarlig at udrede i Refusion til Eieren af Gammelgaard 14 Edr. Byg, hvilken Afgift dog eftergaves til 11te December 1793 og modereredes for det følgende Aar, „men fra 11te April 1795 bliver samme fra den Tid af og siden fremdeles aarligen at erlægge til den Tid, som hidtil har været sædvanlig“. At der ved Betegnelsen „Refusion til Eieren af Gammelgaard“ her er meent en Deel af Landgilden til Landet og Ageby Kirker, som da eiedes af Eieren af Gammel-

gaard, er indbrømt af Citanten og fremgaaer desuden af de i Extract fremlagde Fordebøger for Baadeøgaards Gods for 1780 til 1782 samt den fremlagte originale Fordebog af 1ste Mai 1792, sammenholdt med den allerunderdanigste Designation af 1ste April 1794 over de fra 1ste Mai 1793 til 1ste Januar 1794 ved bemeldte Gods indbetalte Refusioner og onera. 3 Fordebøgerne anføres nemlig, at der til Landet og Aageby Kirker under Gammelgaard svares af Gaarden Nr. 1 i Glostunde 10 Ldr. Byg og 1 Rdl. i Penge, som efter Byens Udskiftning i 1781 er omdeelt paa Byen og leveres fra Baadeøgaard, af Gaarden Nr. 13 i Dannemarre 4 Ldr. Byg, som siden Byens Udskiftning i 1778 er omdeelt under Beboernes Landgilde og leveres hver Martini fra Baadeøgaard, og af Landgilden for de 2 Gaarde i Alminde svares fra Baadeøgaard 9 Ldr. 5 Skpr. Byg og 1 Mk. 14 Sk. Ifølge Designationen er fra Baadeøgaard betalt Kirke-Landgilde til Gammelgaard af 2de Gaarde i Alminde med 30 Sk. og 9 Ldr. 5 Skpr. Byg, samt af Gaarden Nr. 1 i Glostunde og Nr. 13 i Dannemarre med 1 Rdl. og 14 Ldr. Byg, om hvilke sidste det derhos anføres: „De her anførte 14 Ldr. Byg udredes fra 11te December 1795 og fremdeles af Parcelen Nr. 4“. Det maa altsaa antages at have været Grev C. D. F. Neventlow, da han i Aaret 1795 erhvervede den omhandlede Landgilde for Grevskabet Christiansøbe, tilstrækkelig bekendt, at de omvistede 14 Ldr. Byg fra dette Aar vare lagte over paa Parcelen Nr. 4 Gabrielsmunde, medens Resten af Landgilden 1 Rdl. 1 Mk. 14 Sk. og 9 Ldr. 5 Skpr. Byg vedblivende stulde tilsvares fra Baadeøgaard, som ogsaa er skeet. Der er vel intet Beviis fremkommet for det i Rentekammerstrivelse af 10de Juli 1830 paaberaakte Samtykke fra Gammelgaards Eier for denne Overførelse af den omvistede Præstation, men ligesom der maa gives Kammeradvocaten Medhold i, at Formodningen maa være for, at der af Rentekammeret er brugt den meest normale Fremgangsmaade, og af ham uimodsiget er asseereret, at ingen Indsigelse er fremkommen fra den daværende Kirkeeier, saaledes er det af Citanten selv erkjendt, at der muligens har været Høie til at paaberaabe et Samtykke fra Kirkeeierens Side. Vel stulde ifølge et af Citanten fremlagt Brev af 12te October 1829 fra Forvalter Galle paa Gammelgaard, som da ogsaa var den kongelige Kasses Eiendom, denne Afgift af 14 Ldr. Byg endnu var præsteret fra Eieren af Parcelen Nr. 4 til Gammelgaard til 1809 Aars Udgang, men hertil vil intet Hensyn kunne tages, da dette Brevs Indhold ikke blot er benægtet af Indstævnte, men det endog staaer i Strid med Alt hvad der angaaende dette Forhold isvrigt er oplyst under Sagen, i hvilken Henseende det navnlig bemærkes, at det i en Erklæring af 19de October 1829 fra daværende Cancelliraad, Herredsfoged Pontoppidan i Næstved i Anledning af denne Skrivelse bemærkes, at der Intet meldes om denne Afgift i Skjødet fra Kammerherre Mogensstjernes Arvinger eller i de senere Adkomst-documenter paa Gammelgaard vedhæftede Fordebøger, hvorom heller Intet forekommer i en under Sagen fremlagt Fordebog over denne Hovedgaard fra 1824, samt at det i samme Galles Brev af 21de April 1830 anføres, at Eieren af Parcelen Nr. 4 af Baadeøgaard, Gabrielsmunde, i en Deel Aar har leveret de 14 Ldr. Byg til Christiansøbes Bestidder. Der maa endvidere gives

Kammeradvocaten Medhold i, at Kongen som Eier af Baadesgaard ikke, som af Titanten paaſtaaet, ved Confirmationen af 27de November 1795 paa Foreningen af 18de og 21de Juli s. A. paa Grund af de i samme forekommende Ord: „som ans- og tilsvares af Hertighedskieeren“, kan ansees selv at have erkjendt Gyldigheden af sit ubetingede Ansvar for den hele i Foreningen ombandlede Landgilde fra Baadesgaard til Christianssæde, da det med Foie af ham er bemærket, at Incorporationen i Grevskabet Christianssæde mod Optagelsen af et Laan paa dette var Motivet og den egentlige Gjenstand for denne igjennem Cancelliet emanerede Confirmation, hvorimod Kongen ved sammes Meddelelse ingenlunde handlede som Forbrot, hvilket maatte være steet igjennem Rentekammeret, og fortales derhos de ovenfor frembævede Udtryk i Foreningen af 18de og 21de Juli 1795 naturligen som stemmende med den efter det Ovenanførte daværende factiske Tilstand.

At Grev C. D. F. Nevenflom virkelig maa antages directe at have oppekaaret de omtviste 14 Ldr. Byg fra Gabrielsminde, fremgaaer af den fremlagte Extract Udskrift af Baadesgaards Gods Fordebogeregnskaber, ifølge hvilken dette Gods fra 1795 til 1828 uden mindste Forbehold har modtaget Qwittering for den Grevskabet fra Baadesgaard tilkommende Kirkelandgilde af Landet og Aageby Kirker mod Betaling af 9 Ldr. 5 Skpr. Byg og 1 Rdl. 1 Mk. 14 Sk., uden at der findes mindste Antydning af, at Baadesgaard desforuden skulde have leveret eller faaet Qwittering for den omdiskuterede Djælsje af 14 Ldr. Byg, eller at noget Paaſkrav i den Anledning er steet til Baadesgaard, medens Grevskabet efter sin egen Paaſtand i denne Periode vil have modtaget den fulde samme tilkommende Landgilde. Hermed er det ogsaa overeensstemmende, at Forvalter Møller paa Baadesgaards Gods i en ved Forvalter Lügens ovenomtalte Paaſkrav af 13de August 1829 foranlediget Skrivelse af 27de s. M. til Rentekammeret anfører: „at der som Rentekammeret bekjendt ikke i mange Aar, ja saavidt kan skjønnes ei siden 1795, har været affordret Godset mere af Christianssæde aarligt end 1 Rdl. 30 β. og 9 Ldr. 5 Skpr. Byg af den Landgilde, som Eierne af Landet og Aageby Kirker tilkomme, og som anføres at udgjøre 1 Rdl. 30 Sk. og 23 Ldr. 5 Skpr. Byg aarlig, hvoraf han slutter, at de ham nu affordrede 14 Ldr. Byg maa være dem, som Eierne af Parcelen Nr. 4, Gabrielsminde kaldet, ved allerhøieste Skjøde af 27de Februar 1793 er paalagt at svare til Gammelsgaards Eier, der da besad Landet og Aageby Kirker med hertil hørende Landgilde. I en af Titanten fremlagt Extract af Fordebogen over Christianssæde med flere Hovedgaarde fra 1ste Mai 1803 til 1ste Mai 1804, der er besunden aldeles overeensstemmende med de foreskrevne Fordebøger fra 1804—5, 1807—8, 1811—12, 1816—17, 1821—22, 1822—23 og 1823—24 hedder det ogsaa i sammes Anmærkningsrubrik over Landet og Aageby Kirkers Landgilde: „Der afleveres aarlig de 9 Ldr. 5 Skpr. Byg af Forvalteren ved Baadesgaard tilligemed de 1 Rdl. 1 Mk. 14 Sk. i Peng. De øvrige 14 Ldr. Byg leveres af Parcellisten paa Gabrielsminde“. At dette har forholdt sig anderledes, er end ikke paaſtaaet af Forvalter Lügen i en ham af Amtet i Anledning af det af ham paa Baadesgaard fremsatte yderligere Krav affordret Erklæ-

ring af 26de November 1829, hvori han selv udtaler, at det maaskee er sandt, at Grevskabet hidtil kun har modtaget 1 Rdl. 1 Mk. 14 Sk. og 9 Ldr. 5 Skpr. Byg af selve Godsforvalteren, men derimod 14 Ldr. Byg af Parcellen Gabrielsminde.

Efter det saaledes antagne Resultat vil der ikke være Anledning til at gaae ind paa de af Kammeradvocaten fremsatte subsidiaire Paastaaende, hvorimod der ei vil kunne nægtes Titanten den af ham paastaaede Dom for den aarlige Landgilde-Præstation af 1 Rdl. 1 Mk. 14 Sk. og 9 Ldr. 5 Skpr. Byg, medens Indstævnte ivoerigt vil være at frifinde for hans Litalte.

Processens Omkostninger ophæves.

Det stemplede Papir, forsaavidt der for samme har været Brug, er rigtigten forbrugt".

Onsdagen den 24de December.

Nr. 205. **Huusmand Lars Hansen Stærk** (Advocat Liebe, efter Ordre)
contra

Skifteforvalteren i Hedevig Marcusdatters Bo, Justitsraad **Borgen**,
samt **Euedfer Hansen** og **Sadelmager Petersen** (Ingen),
betræffende Gyldigheden af et af afdøde Hedevig Marcusdatter under
21de Januar 1861 oprettet Testament.

Middelfom og Sonderlyng Herreders Skifterets Decision af 31te Mai 1861: „Det indbemeldte af Hedevig Marcusdatter under 21de Januar 1861 oprettede Testament bør være ugyldigt og hendes Bo efter Intestatarvingernes nærmere Begjæring blive dem at extradere eller af Skifteretten at dele dem imellem. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til at Testamentet er skrevet paa stemplet Papir af 1859 og til en for ringe Tagt, og med Hensyn til at det paa Skiftet fremlagte af Johannes Jensen den 25de September 1856 udfædte saakaldte Meyers, oprindelig stort 1,000 Rdl. men nu til Næst 850 Rdl. og lydende paa Renter, er skrevet paa for lavt stemplet Papir“.

Viborg Landsoverrets Dom af 23de Decbr. 1861: „Den paaankede Skiftedecision bør ved Magt at stande“.

Hoiesterets Dom.

Efter nærværende Sags processuelle Stilling for Hoiesteret vil dens Udfald beroe paa, om den af de Indstævnte paaberaabte Omstændighed, at de ved det paagjældende Testaments Affattelse brugte Witterlighedsvidner ikke, som Forordningen af 21de Mai 1845 § 24 udtrykker sig, have ved Paategning paa Testamentet atfesteret, at Testa-

trix var sin Fornuft fuldkommen mægtig, da hun underskrev det, i og for sig er en saadan Mangel, at det alene som Følge heraf ikke kan have Retsgyldighed, eller om der ikke ved det under et kort efter Testamentets Oprettelse optaget Tingsvidne fra Citantens Side førte fuldstændige Beviis for, at Bitterlighedsvidnerne under selve Testations-handlingen have befundet Testatrix at være ved sin Fornufts fulde Brug, da hun underskrev, maa anses at være tilveiebragt saa tilstrækkelig Visshed for, at den nævnte Betingelse har været tilfede, at Testamentet, uanset den ommeldte Undladelse, derved maa holdes i Kraft.

Dette Sidste findes nu at maatte statueres, da der ligesaa lidt efter Ordene i det paagældende Lovbud som efter Sagens Natur og Lovgivningens Aand i Almindelighed er Joie til at antage, at Meningen er at paabyde den ostmeldte Paategning som en ubetinget nødvendig Form, hvis Undladelse udelukker ethvert Beviis for, at Testator har været ved sin Fornufts fulde Brug, fra at komme i Betragtning, hvorved bemærkes, at Bestemmelsen derfor dog ikke kommer til at staae uden Betydning, idet den minder Bitterlighedsvidnerne om særligt at agte paa Testators Sindstilstand, om hvilken Pligts Sagttagelse en saadan Paategning, naar dens Rigtighed ikke modsiges, afgiver et selvstændigt Beviis.

Som Følge heraf vil den indankede Dom være derhen at forandre, at Citanten kjendes berettiget som testamentarisk Universalarving af Eksteretten at erholde Hedevig Marcusdatters Bo ekstraderet.

Processens Omkostninger for Høiestret ville efter Omstændighederne være at ophæve, og Advocat Liebe bliver at tillægge i Salarium for Høiestret 60 Rdl., som udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør, som testamentarisk Universalarving, være berettiget til af Eksteretten at erholde Hedevig Marcusdatters Bo ekstraderet. Processens Omkostninger for Høiestret ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 5 Rdl. Advocat Liebe tillægges i Salarium for Høiestret 60 Rdl., som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses lyde saaledes: „Efterat Hedevig Marcusdatter af Laanum den 27de Januar d. A. var afgaaet ved Døden, og hendes Bo var overtaget af Eksteretten, fremlagde Citanten, Indsidder Laust Hansen Stärk, paa et den 22de Marts næstefter afholdt Skjemøde et af den Udsøde med paaholden Pen underskrevet, den 21de Januar 1861 dateret og med tvende

Bitterlighedsvidners Underkrift forsynet, Testament, der blandt Andet bestemmer, at de Penge og Giendele, Testatrix ved sin Død maatte efterlade sig, skulde tilhøre Citanten, dog imod at han udbetaler to nærmere betegnede Legater hvert paa 100 Rdl., og i Henhold til dette Testament samt et den 25de Februar p. A. optaget Lingsvidne, hvorunder Bitterlighedsvidnerne vare afhørte, paastod Citanten sig Boet ekstraderet. De Indsævnte, Enebker Hansen og Sadelmager Petersen, der ere giste med den Afdødes Søsterdatter og som eneste Intestatarvinger vare mødte paa Skiftet, paastode derimod Testamentet kjendt ugyldigt paa Grund af, at de forefrevne Former ikke vare iagttagne ved sammes Oprettelse, og idet Vidnerne navnlig ikke udtrykkelig havde attesteret paa Testamentet, at Testatrix, da hun underskrev, var sin Fornuft fuldkommen mægtig, hvorhos de paastode Boet taget under Deling mellem dem eller tilkjendt dem som Arvinger efter Loven.

Ved Skifterettens berester affagte Decision blev det ommeldte Testament kjendt ugyldigt, hvorhos det bestemtes, at Boet efter Intestatarvingernes nærmere Begjæring vilde blive at ekstrudere dem eller af Skifteretten at dele mellem dem, og denne Decision har Citanten nu indanket for Overretten, hvor han har nedlagt Paastand om, at Testamentet tillægges Gyldighed, og at han som Følge deraf kjendes berettiget til paa nærmere Begjæring at erholde Boet ekstraderet mod at udbetale de fastsatte Legater og Skiftets Omkostninger; de Indsævnte have derimod henholdt sig til deres Procedure fra Skifteretten og til den affagte Decision.

Citanten har nu villet gjøre gjældende, at Mangelen af den i Forordningen af 21de Mai 1845 § 24 forefrevne Paategning paa skriftlige Testamenter af Bitterlighedsvidnerne om, at Testator paa den Tid, da han i Vidnernes Overværelse underskrev eller vedkjendte sig Testamentet, var sin Fornuft fuldkommen mægtig, i nærværende Tilfælde skulde kunne anses afhjulpen ved det ovenfor ommeldte Lingsvidne, under hvilket begge de ved Testamentets Oprettelse tilstedeværende Vidner, der have underskrevet det til Bitterlighed, have forklaret, at Hedevig Marcusdatter, da hun i deres Overværelse med paaholden Pen underskrev Testamentet, var sin Fornuft fuldkommen mægtig eller ved sin Forstands fulde Brug, idet det efter Citantens Formening ikke skulde kunne anses for en absolut nødvendig Bevingelse for et skriftligt Testaments Gyldighed, at det har erholdt den nævnte Paategning af Vidnerne, naar det, der ved Paategningen skulde attesteres, senere kan godtgjøres ved et efter Lovgivningens almindelige Regler tilstrækkeligt Beviis. Efter de i Forordningen af 21de Mai 1845 § 24 brugte Udtryk, hvorefter Vidnerne ikke alene i fornødent Fald skulle kunne med Ed bekræfte, at Testator paa den Tid, da han vedkjendte sig Testamentet, var sin Fornuft fuldkommen mægtig, men ogsaa skulle ved Paategning paa Testamentet have attesteret dette, kan det imidlertid ikke antages, at en senere Bevidnelse af Testamentsvidnerne om, at Testator, da han underskrev eller vedkjendte sig Testamentet, var sin Fornuft fuldkommen mægtig, skulde kunne gjøre Paategningen herom paa selve Testamentet overflødig, idet Ordene: „ved Paategning paa Testamentet have attesteret og“ under en modsat Fortolkning vilde staae aldeles

betydningsløse, hvilket saameget mindre tør statueres, som Forbringen om, at Bidnerne skulle give Testamentet en saadan Paategning, ikke kan anses at være uden Betydning, da derved maa antages at opnaaes en større Garanti for Testators Habilitet, idet Bidnerne yderligere opfordres til under selve Testationsacten at have Opmærksomheden henvendt paa, om Testator virkelig er sin Fornuft fuldkommen nægtlig. Det maa derfor billiges, at det under Sagen omhandlede Testament ved den paaanførte Decision er kjendt ugjældigt, og bemeldte Decision vil som Følge heraf blive at stadfæste.

Efter dette Udsald af Sagen, og da de Indstævnte ikke for Overretten have nedlagt Paastand om Procesomkostninger, bliver der ikke Spørgsmaal om Ibsømmelse af saadanne Omkostninger.

Det til Sagen hørende stemplede Papir har her for Retten været forbrugt.

Nr. 308.

Advocat Heinrichsen

contra

1) Peder Andersen (Hætte), 2) Karen Marie Pedersdatter
og 3) Hans Hansen (Flong) (Defensor Brock),

der tiltales, Nr. 1 og 2 for Blodskam og for Deeltagelse i urigtig Udlæggelse af Barnefader til bemeldte Karen Marie Pedersdatters Barn, og Nr. 3 for Høer og for at have samtykket i at han urigtigt blev udlagt som Barnefader til dette Barn.

Odense Herreds Extrarets Dom af 10de Juni 1862: „Arrestanten Peder Andersen med Tilnavn Hætte og Arrestantinden Karen Marie Pedersdatter bor straffes paa deres Liv, og skulle Kroppene, naar de halskugne ere, kastes paa en Sild og opbrændes. Tiltalte Hans Hansen med Tilnavn Flong bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage. Arrestanten og Arrestantinden bor derhos, Een for Begge og Begge for Een, indrede alle af Actionen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Hansen, 6 Rdl., og i Salairer til Defensorerne, Procurator, Kammerassessor Tespersen, Procuratorerne Tommerup og Vorch, 4 Rdl. til hver, dog saaledes at Tiltalte Hans Hansen Flong in solidum med dem tilsvare Omkostningerne for hans Vedkommende og derunder $\frac{1}{3}$ af Salairerne. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te Septbr. 1862: Underrettsdommen bor ved Magt at stande, dog at Tiltalte Hans Hansen Flong efter udstanden Straf forvises af Landet. 3 Salair til Actor og Defensorerne for Overretten, Cancelliraad, Procurator d'Auchamp, Procurator Delbanco, Institutsraad Nyegaard og Procurator Levinfen, betaler

Arrestanten Peder Andersen Hætte og Arrestantinden Karen Marie Pedersdatter, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rdl. til hver, hvoraf Tiltalte in solidum med dem udreder $\frac{1}{3}$. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven^o.

Høiesterets Dom

Tiltalte Hans Hansen Flong har efter de for Høiestret fremkomne nye Oplysninger vel to Gange tidligere gjort sig skyldig i Hoer, men da der ikke i noget af disse Tilfælde enten ved Dom eller Resolution har været paalagt ham noget Strafsansvar for det nævnte Forhold, hvorimod den Straf, som derfor efter Lovgivningen maatte have kunnet paalægges ham, ved kongelige Rescripter af 22de Marts 1843 og 23de August 1850 blev eftergivet, uden at det ved Siden heraf blev tilkjendegivet, at Forsælsen desuagtet skulde have Indskyldelse paa Straffens Bestemmelse i Gjentagelsestilfælde, vil bemeldte Tiltalte nu kun være at domme for første Gang begaaet Hoer efter Lovens 6—13—24, første Membrum, sammenholdt med Forordningen af 24de September 1824 § 1, og hans Straf herefter samt for det ham iøvrigt overbeviste, i den indaafede Dom ommeldte, Forhold blive at bestemme til Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage.

Med Hensyn til Straffen for de Tiltalte Peder Andersen Hætte og Karen Marie Pedersdatter samt med Hensyn til Actionens Omkostninger vil bemeldte Dom, i Henhold til de i samme anførte Grunde, være at stadfæste, dog saaledes, at da Beskikkelse af en særlig Defensor for hver af de Tiltalte i de foregaaende Instanser har været ufornøden, Salarierne til to af de ved hver af disse Instanser beskikkede Defensorer findes at burde afholdes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Hans Hansen Flong bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til den de 2de andre Tiltalte idømte Straf samt Actionens Omkostninger bør Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at staade, dog at Salarierne til 2de af de ved Underretten og til 2de af de ved Overretten beskikkede Defensorer udredes af det Offentlige. Advocaterne Heinrichsen og Brock tillægges i Salarium for Høiestret hver 20 Rdl., der udredes af Peder Andersen og Karen Marie Pedersdatter, Een for Begge og Begge for Een, saaledes at Hans Hansen in solidum med dem deraf tilsvares $\frac{1}{3}$ Deel.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Ødense Herreds Ectraret hertil indankede, af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd paadømte, Sag actioneres Arrestanten Peder Andersen Hätte og Arrestantinden Karen Marie Pedersdatter for Blodskam og for deres Deeltagelse i urigtig Udlæggelse af Barnefader til Arrestantindens Barn, samt Tiltalte Hans Hansen Fløng for Hoer og for at have samtykket i, at han urigtig var bleven ublagt som Barnefader.

Ved egen Tilstaaelse, der stemmer med de isørigt tilveiebragte Oplysninger, ere de og tilstrækkeligen overbeviste disse Forbrydelser, idet Arrestantinden der var Arrestantens kjædelige Datter af første Ectestfab, efterat hun i September Maaned 1859 hos sin Stedmoder, Arrestantens anden og endnu levende Hustru, havde født et indensfor Ectestfab avlet Barn, med Arrestantens Samtykke indflyttede til ham, der boede i Bred Fattighuus, og derhos i en Tid af omtrent $\frac{1}{2}$ Aar deelte Seng og af og til havde legemlig Omgang med ham, saa at hun ved ham blev Moder til et af hende i Marts Maaned b. A. født Barn, til hvilket Arrestanten for Præsten som Barnefader ublagde Tiltalte Hans Hansen Fløng, der dertil havde givet sit Samtykke, som han har sagt, af Medlidenskab med Arrestantinden, der havde meddeelt ham, at hun var besvangret af Faderen, og uden derfor at være lovet eller ydet nogen Godtgjørelse.

Foruden at have givet sit Samtykke til denne urigtige Udlæggelse af Barnefader, er Tiltalte overbevist at have gjort sig skyldig i Hoer, idet han, der er separeret, men ikke endelig skilt fra sin Hustru, siden November Maaned f. A. har i det nævnte Fattighuus boet i Etue med Arrestanten og Arrestantinden og af og til deelt Seng og haft legemlig Omgang med Sidstnævnte.

Det maa derfor billiges, at de toende Førstnævnte, af hvilke Arrestanten er født i 1793 og ved Høiesterets Dom af 26de Juni 1818 er anseet med 5 Aars Fæstningsarbejde for attenteret Voldtægt, og Arrestantinden er født i 1827 og ei forhen har været tiltalt eller straffet, ved den indankede Dom i Medfør af Lovens 6—13—14 ere ansete med Livsstraf, i hvilken den Straf, som de muligens maatte have forstyldt for urigtig Udlæggelse af Barnefader absorberes, og at Tiltalte, der er født i 1805 og ved kongeligt Rescript af 23de August 1850 er estergivet Straf for Hoer, men ikke findes tiltalt eller straffet, efter Lovens 6—13—24 og Forordningen af 24de September 1824 samt Analogien af Lovens 6—13—26 er anseet med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gauge 5 Dage, dog at han efter udsanden Straf bliver at forvise af Landet, og da Dommens Bestemmelser med Hensyn til Actionens Omkostninger og Sagsførerjalousierne ligeledes bifaldes, vil den med det angivne Tillæg være at stadfæste“.

Nr. 338.

Justitsraad Wunghen

contra

Hans Olsen (Defensor Brock),

der tiltales for Lyveri.

Kronborg østre Birk's Extrarets Dom af 8de Septbr. 1862: „Arrestanten Hans Olsen bør henføres til Forbedringshuusarbejde i 14 Maaneder. Saa bør han og udrede alle af hans Arrest og Actionen lovligen flydende Omkostninger, hvoriblandt i Salair til Actor, Procurator Alsted, 3 Rdl., og til Defensor, Procurator Lund, 2 Rdl., saavelsof Diætpenge til Begge efter Oversvrighedens Bestemmelse. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de Octbr. 1862: „Underrettdommen bør ved Magt at stande, og bør Arrestanten Hans Olsen derhos udrede i Salair til Procurator Isfen og Proceprocurator Sørensen for Overretten 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 18 Maaneder.

Ihi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 18 Maaneder. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Brock for Høiesteret betaler Taltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Da det under nærværende fra Kronborg østre Birk's Extraret heril indankede, imod Arrestanten Hans Olsen for Tyveri anlagte Sag ved Arrestantens egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilfæelse er godtgjort, at han den 15de Juli d. A., da han havde været inde i Jørgen Jensen's Gaard i Lønholdt for at spørge om Arbejde, ved Borigangen har tilegnet sig et Par til 2 Mk. vurderede Træsko, som henstode i Porten, hvor Eieren, Tjenestefarl Niels Sørensen, samme Dag havde hensat dem, maa det billiges, at han, som er født 1801 og tidligere ved Kronborg Birk's Extrarets Dom af 27de Mai 1847 for Indbrudstyveri er anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 1ste Membrum, med 2 Aars Forbedringshuusarbejde, nu er anseet efter samme Forordnings § 13 med en Straf, som pasfeude findes fastsat til 14 Maaneders Forbedringshuusarbejde. Da den indankede Doms Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil denne saaledes i det Hele være at stadfæste“.

Hermed endte anden ordinaire Sæssion.

Tredie ordinaire Sessjon.

Fredagen den 2den Januar 1863.

Nr. 323.

Justitsraad Bunken
contra**Sone Gunnar Soneson** (Defensør Brock),

der tiltales for Falsk og Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 11te October 1862: „Arrestanten Sone Gunnar Soneson bør straffes med Forbedringshunsarbeide i otte Maaneder samt efter udstaaet Straf ved Politiets Foranstaltning bringes ud af Landet; saa bør han og udrede Actionens Omkostninger, derunder Salarier til Actor og Defensør, Proveprocurator Sorrensen og Procurator Levinson, fem Rigsdaler til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling vil Tiltalte være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 66, sidste Led, jfr. § 64, 1ste Led og § 60, idet den Omstændighed, at Afsjøn efter Tiltaltes Forklaring var vidende om Forfalskningen af den omhandlede Lotteriseddel og ikke ved Afsbenyttelsen skulde udlevere den, men blot forevise den, ikke findes efter Indholdet af forstnævnte § at kunne medføre, at de citerede Lovbestemmelser ei blive ligefrem anvendelige, og vil Straffen efter Omstændighederne være at fastsætte til 2 Aars Forbedringshunsarbeide. Iøvrigt ville Dommens Bestemmelser om, at Tiltalte efter udstaaet Straf bør bringes ud af Landet, samt i Henseende til Actionens Omkostninger, blive at stadfæste.

Ihi kjendes for Ret:

Sone Gunnar Soneson bør hensesættes til Forbedringshunsarbeide i 2 Aar. Iøvrigt bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunken og Advocat Brock for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende, mod Arrestanten Sone Gunnar Soneson for Falsk og Bedrageri anlagte Sag er det ved den af ham afgivne Tilstaaelse, der tildeels er bestyrket ved de iøvrigt tilveiebragte Dplysninger, godgjort, at Arrestanten, der var i Besiddelse af en til 3die Klasse af det 115de kongelige kjøbenhavnske Classelotteri fornyet Seddel,

som oprindeligt løb paa Nummerne 51—438, men hvoraf det første af en anden i Søverrig købt Person var forandret til 59, saa at Sedlen nu løb paa 59—438, paa hvilke Nummere der ved bemeldte Classens Traktning den 30:e Juni d. A. var salden en Gevinst af 500 Rdl., har, vidende om, at Forsalfkningen var foregaaet, uden at dette dog skal være skeet i noget bebragerist Diemed, udleveret den forfalskede Seddel til Carl Adolph Ahlfin, for at denne, der var bekendt med Forsalfkningen, ved at vise sig som Hænderhaveren af Sedlen lettere kunde skaffe sig Penge tilkaans, hvorefter den skulde tilbageleveres Arrestanten, og har bemeldte Ahlfin derefter ogsaa forskaffet sig et Paau paa Sedlen af 20 Rdl., idet han iøvrigt har forklaret, at han uden at vide, at Sedlen var falsk, har faaet den udleveret af Arrestanten for at gjøre sig betalt for et Tilgodehavende hos denne ved Salget af Sedlen til en af de Personer, der imod et Afdrag strax betalte de paa Potterisedler salbne Gevinster. For dette Forhold, der ikke skjønes at kunne henhøre directe under Lovgivningens Bestemmelser om Falsk, navnlig naar hen sees til, at Arrestantens Forklaring, til hvilken man maa holde sig, stadigt er gaaet ud paa, at Ahlfin var vidende om Forsalfkningen af Sedlen og ikke ved Afbenyttelsen skulde udlevere samme, men kun forevise den, saa at altsaa ingen Udlevering skulde finde Sted fra de i Gjæringen meddeeltige Personer, vil Arrestanten, der ikke særligt findes overbevist noget Bedrageri, være at ansee med en efter Lovgivningens Analogi, navnlig Forordningen af 11te April 1840 § 66 sidste Led, jst. § 64 første Led og § 60, lempet arbitrair Straf, der, naar hen sees til, at han, der er langt over criminel Cavalder, ikke er funden straffet her i Landet, findes at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes, hvorhos han i Medfør af Placaten af 19de April 1805 vil efter udstaaet Straf være at udbringe af Landet ifølge Politiets Foranstaltning; saa vil han og have at tilsvare Actionens Omkostninger“.

Nr. 348.

Justitærraad Bunken
contra

Nasmus Jørgensen Friis (Defensor Brod),

der tiltales for attentet Lyveri.

Hollands Norre Herreds Cytrarets Dom af 19de Septbr. 1862:
„Arrestanten **Nasmus Jørgensen Friis** fra Vindeby bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 6 Aar. Saa bør han og udrede alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Warfoed, 6 Rdl., og til Defensor, Procurator Heinrichsen, 5 Rdl. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7de Novbr. 1862:
„Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Lindhard og From, betaler Arre-

stanten Rasmus Jørgensen Friis 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udførd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Da Tiltalte ved den i den indankede Dom nævnte Høiesterets Dom af 20de April 1857 er tilfunden en Straf, der er under Minimum af Straffen efter Forordningen af 11te April 1840 § 22 for 4de Gang begaaet Hæleri, bliver han i Genhold til den i Dommen givne factiske Fremstilling nu, for det af ham begaaede Attentat paa Indbrudstyveri, ikkun at ansee efter den citerede Paragraphs Bestemmelse om 4de Gang begaaet Hæleri sammenholdt med § 80, og da Straffen herefter findes at burde fastsættes til Forbedringshunsarbejde i 6 Aar, vil den indankede Dom, der har idomt Tiltalte denne Straf, kunne stadfæstes.

Chi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Pollands Nørre Herreds Extraret hertil indankede Sag tistales Arrestanten Rasmus Jørgensen Friis for attenteret Tyveri, og er det ved hans egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han den 21de Juni d. A. om Aftenen omtrent Kl. 11 i den Hensigt at stjæle et til 6 à 8 Ek. vurderet Stykke Træ, som han havde seet ligge udenfor Gaardeier Methners Huggahuus, er, da han ikke kunde finde det der, steget over et circa 2 Alen høit Plankeværk ned i Gaardsrummet, som er omgivet mod Nord af Beboelsehuset, mod Syd af et ubeboet Huus, der benyttes til Bryggers, Pulterkammer m. m., og paa de 2 andre Sider af Plankeværk, og herfra at være gaaet gjennem en efter hans Sigende naflaaet Dør ind i det ubeboede Huus, hvor han imidlertid heller ikke fandt det og hvor han blev anholdt, da han var ifærd med at opsamle nogle Aal, som han havde høst med sig i en Kurv og tabt inde i Huset.

Efter hans senere aigione Forklaring havde han allerede forladt Stedet, da han ikke kunde finde Træstykket, men var vendt tilbage for at mebtage de ommeldte Aal.

Da det omhandlede Factum foregik, var vel Gaardeieren, men ikke Gaardens Karle gaaede i Seng.

Arrestanten, der er født den 9de December 1806 og tidligere gjentagne Gange straffet, senest ved Høiesterets Dom af 20de April 1857 i Genhold til Lovgivningens Bestemmelser om 4de Gang begaaet Hæleri efter Forordningen af 11te April 1840 § 22, jfr. § 25, samt § 80, med 3 Aars Lugthuusarbejde, er ved den indankede Dom rettelig for sit ovenomhandlede Forhold anseet i Genhold

til de samme Lovbuds Bestemmelser om 5te Gang begaaet Hæleri, og da Straffen passende findes bestemt til 6 Aars Forbedringshussarbeide og Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiget, vil den i det Hele være at stadfæste“.

Mandagen den 5te Januar.

Nr. 306.

Justitsraad Bungen

contra

Anders Johan Brauer og Peder Jensen (Defensor Heinrichsen),
der tiltales for Tyveri.

Frysborg-Faarstov Birk's Extrarets Dom af 17de Juni 1862: „Arrestanterne Anders Johan Brauer og Peder Jensen bør hensættes, Forstuvænte til Forbedringshussarbeide i 3 Aar, Sidstuvænte til Fængsel paa Vand og Brod i 3 Gange 5 Dage, saunt in solidum udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Aetor, Overretsprocurator Kühnel, og Defensor, Procurator Friis, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsfærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 25de August 1862: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Aetor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Faber, betale Arrestanterne, Een for Begge og Begge for Een, 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsfærd efter Loven“.

Høiefsterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Heinrichsen for Høiefsteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanterne Anders Johan Brauer og Peder Jensen for Tyveri eller i alt Fald for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Det er i saa Henseende oplyst, at Arrestanterne, der i Forening gik omkring i Landet under Foregivende af at ville købe gammelt Kobber og Messing og sælge Billede, den 31te Januar d. A. kom til Bøsbro Kro i Frysborg Birk og bleve anviste Nattefogis i et Værelse, hvorfra Døren førte ud til Haven, og efterat de den følgende Morgen havde forladt Kroen, fandtes det efter Kronmandens

Fortklaring, at Laafen paa Døren til det ommeldte Værelse var i Uorden, saa at Døren ikke kunde aflaaes, og da Værelset den paafølgende 3die Februar om Aftenen igjen toges i Brug, besaandtes det, at der fra 2 i dette Værelse hentsaaende Dragklæder, hvis Skuffer havde været aflaaede, men ntaae antages at være blevne aabnede ved falske Nøgler eller Dirfer, var forstjaalet en betydelig Deel Klædningsstykker og nogle andre Gjenstande, hvoriblandt 14 à 15 Mk. i Penge. Alt tilhørende 2 i Kroen tjenende Piger. Da Mistanken for dette Tyveri faldt paa Arresteranterne, bleve de efter søgte, og ved en paa Arresteranten Brauers Bopæl i Egnen af Aarhus den 11te Februar d. A. foretagen Ransagning, under hvilken Arresteranten Peder Jensen fandtes der tilstede, medens Arresteranten Brauer tidligere samme Dag var bleven anholdt paa Veien til Aarhus, foresaandtes en Deel forstjellige Klædningsstykker og affaarne Stykker Løi, samt nogle Stykker af en Haartjæde, af hvilke flere Gjenstande ere vedkjendte af de ovennævnte Bestjæerne som hørende til de dem ved det nævnte Tyveri fra stjælede Gjenstande, ligesom der ogsaa foresaandtes en Farverjæddel, som Brauer har vedgaaet at være ham tilhørende, og at være ham meddeelt af en Farver i Aarhus for et den 5te Februar d. A. til Omfarvning indleveret Schaaf, hvilket under Sagen er bragt tilstede og vedkjendt af den ene af de bestjæerne Tjenestepiger; ligeledes er en Frakke, som Brauer var isørt, vedkjendt af den ene af de Bestjæerne at være forfærdiget, hvad Ibertøiet og en Dæl af Foret angaaer, af den hende fra stjælede Raabe, og et Par Underbeentklæder, som Arresteranten Peder Jensen var isørt, er af den anden af de Bestjæerne vedkjendt at være forfærdiget af Løiet af 2 hende fra stjælede Skjorter, ligesom hun ogsaa har gjenkjendt en Deel af Løiet af disse Skjorter i det Høer som er anbragt i Træerne af Brauers Frakke, og endeligen er et hvidt Skjørt, der er fundet sammenrullet under en Steenliste paa en Wei i Nærheden af Aarhus, vedkjendt af en af de Bestjæerne.

Arresteranterne have imidlertid stadigen benægtet at have forøvet det ommeldte Tyveri, og forklaret, at efterat de havde logeret i Bøebro Kro Matten efter den 31te Januar d. A., opholdt de sig vel i de nærmeste Dage derefter der paa Egnen, men begav sig den 3die Februar d. A. om Middagen paa Veien til Brauers Hjem i Aarhus Egnen, og ankom der samme Dags Aften, hvorhos de med Hensyn til at det af en Kone, der boer i Egnen af Bøebro Kro, er forklaret, at Arresteranterne, som vare hende ubekjendte, den 3die Februar d. A. om Eftermiddagen indfandt sig hos hende og forklærede der indtil omtrent Kl. 5, samt da de gik bort foregav, at de vilde til en nærliggende Gaard, men dog gik ad Veien til Bøebro Kro, have aldeles benægtet at have været i den nævnte Kones Huus.

(Nærværende Sag sluttet i næste Nr.)

Høiesteretsstidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 44.

Den 16de Januar.

1863.

Tredie ordinaire Sessjon.

Mandagen den 5te Januar.

Nr. 306.

Justitsraad Buntzen

contra

Anders Johan Brauer og Peder Jensen (see forrige Nr.).

Med Hensyn til de tilstedebragte Koster har Arrestanten Brauer vedgaaet, at han blandt Andet har været i Besiddelse af det ovennævnte Schavl og nogle Stykker af en Haarkjæde, og har med Hensyn til Schavlet udsagt, at det tilhører hans Kone, og at hun har eiet det i længere Tid, hvilket dog ikke stemmer med hendes Forklaring, og med Hensyn til Haarkjæden, at han har kjøbt den af nogle omveijende svenske Piger, men med Hensyn til begge disse Gjenstande har den ene af de besjaaede Piger, Maren Kirstine Sørensen, der har ansat Schavlet til en Værdi af 2 Rdl. og Haarkjæden til 3 Mk., edeligen forklaret, at de tilhøre hende, og ere hende frakomne mod hendes Villie og Vidende ved det ovennævnte Tyveri, og ligeledes har hun edeligen bekræftet, at saavel Ybertøiet som en Deel af Foret i den hos denne Arrestant foresundne Frakke — hvilken han har udsagt at have kjøbt af en kortreist tydsk Teglværksarbejder, men uden at Saabant bestyrkes ved Sagens øvrige Oplysninger — er af den hende ved det nævnte Tyveri fraskjaaede Kaabe, som hun har ansat til en Værdi af 6 Rdl., ligesom det ogsaa ved 2 Vidners beedigede Forklaringer maa anses tilstrækkeligen godtgjort, at det ommeldte Schavl og Haarkjæden tilhøre M. K. Sørensen, og at Ybertøiet i den hos Brauer foresundne Frakke henhører til den M. K. Sørensen tilhørende Kaabe. Subvidere har M. K. Sørensen edeligen forklaret, at et paa Brauers Bolig foresundet og af M. K. Sørensen til 3 Mk. ansat Par blaae Strømper, hvoraf Arrestanten P. Jensen har vedgaaet at have været i Besiddelse, og som han, uden at dog Saabant bestyrkes ved Sagens Oplysninger, har angivet at have en af de første Dage, efterat han havde logeret i Bøskbro Kro, kjøbt af en ham ubekendt Kone, ere hende tilhørende og frakomne hende mod

Billie og Vidende ved det ovennævnte Tyveri, og hendes Eiendomsret dertil maa ogsaa ved de afhørte Vidners Forklaringer ansees tilstrækkeligen godtgjort. Fremdeles har M. K. Sprensen vedkjendt sig nogle flere af de tilseedebragte Koster, og navnlig Tøiet i en halvserdighet Frakke, som Arrestanten Peder Jensen har vedgaaet at være bestemt til hans Brug, og hvorom han, efterat begge Arrestanterne derom først havde afgivet en anden Forklaring, har udsagt, at han har kjøbt det Tøi, som er anvendt til Frakken, af den ovennævnte ham ubekjendte Kone samt idig med, at han kjøbte de ovennævnte Strømper, og ligeledes har den anden bestjaalne Pige Marie Andersen vedkjendt sig det Tøi, hvoraf et Par Underbeentklæder, hvoraf Arrestanten P. Jensen er funden i Besiddelse, og en Deel af Føret i Grmerne af Brauers Frakke var forserdiget, som hørende til de hende frastjaalne Skjorter; men med Hensyn til de her nævnte Gjenstande habes der dog ikke Beviis for de Bestjaalnes Eiendomsret dertil, ligesom Marie Andersen ei heller har afslagt Tilhjemlingsbed med Hensyn til de af hende vedkjendte Koster.

Efter det Foransførte i Forbindelse med, hvad der isvrigt under Sagen er oplyst, maa der nu vel ansees tilveiebragt en høi Grad af Formodning for, at Arrestanterne have forsvet det ovennævnte Tyveri, men det findes dog ikke, at Saadant imod deres Venagtelse deraf kan ansees dem overført, navnlig med Hensyn til, at det ikke kan ansees tilfulde godtgjort, at de paa den Tid, da Tyveriet formodes at være udført, have været paa Gjerningsstedet eller i sammes umiddelbare Nærhed. Derimod maa det efter Bestemmelserne i Lovens 6—17—10 og 11 og Forordningen af 8de September 1841 § 6 ansees Arrestanten Brauer, forsaavidt angaaer det ovennævnte Schævt, Haarkjæben og Yderrøp af den hos ham forefundne Frakke, og Arrestanten Peder Jensen, forsaavidt angaaer de ommeldte Strømper, tilstrækkeligen overført, at de have været i uhemlet Besiddelse af stjaalne Koster, og da Arrestanten Brauer, efter tidligere at have været straffet for Tyveri og Bedrageri samt voldeligt Overfald med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, er ved Aarhus Kjøbstads Extrarets Dom af 29de Februar 1856 for begaaet Bedrageri dømt efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 til Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedes, vil han nu være at ansee efter den nævnte Forordnings § 22, jfr. § 25, med Straf som for 3die Gang begaaet Hæleri, hvorimod Arrestanten Peder Jensen, om hvem det ikke er oplyst, at han tidligere har været straffet, vil være at ansee efter den nævnte Forordnings § 22 for 1ste Gang begaaet Hæleri.

Da den Arrestanterne ved den paaanførte Underrets Dom efter de nævnte Lovbestemmelser idømte Straf, nemlig 3 Aars Forbedringshuusarbejde for Brauer og Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage for P. Jensen, efter Sagens Omstændigheder findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes tilliges, være at stadfæste“.

Nr. 350.

Advocat Heinrichsen

contra

Frederik Ferdinand Feilberg (Defensor Bunken)

der tiltales for Tyveri, Løsgænger og Betleri.

Criminal- og Politirettens Dom af 4de Novbr. 1862: „Arrestanten Frederik Ferdinand Feilberg bør behandles i Overensstemmelse med den kongelige Resolution af 29de October 1861 samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salarier til Actor og Defensor, Procuratorerne, Cancelliraad Nyholm og Berggreen, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stånde. I Salarium til Advocat Heinrichsen og Institutsraad Bunken for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Da Arrestanten Frederik Ferdinand Feilberg — der er langt over criminel Cavalder og efter senest at være dømt ved Landsover- samt Høj- og Stadsrettens Dom af 30te August 1834 efter Forordningen af 20de Februar 1789 § 3 til Fængselsarbejde paa Livstid, ved kongelig Resolution af 29de October s. A. skjænket Friheden blandt Andet paa den Betingelse, at han, saafremt han paany gjorde sig skyldig i nogen Forkrybelse, Betleri og Løsgænger undtagen, uden videre Dom vilde blive indsat til Tugthusarbejde paa Livstid — under nærværende Sag ved egen af det iøvrigt Oplygte bestyrelse Tilstaaelse er overbevist at have i sidstafvigte Juli Maaned frastjaalet Volkmeester Keehs Husfru, Caroline Cathrine Schwarz, et Par Stovler af Værdi 1 Rdl., samt da der intet Hensyn vil kunne tages til hans senere under Sagen fremkomne Forklaring om, at han har forøvet Tyveriet for at blive indsat i Tugthuset og derved undgaae at blive paany udlagt paa Ladegaarden, hvorfra han uden Tilladelse var bortgaaet, efterat være anbragt der af Fattigvæsenet, vil han være at behandle i Overensstemmelse med den ovennævnte Resolution, hvoraf følger, at der ingen yderligere Straf vil kunne tilkjendes ham, fordi han endvidere er overbevist at have overtraadt et ham den 26de Februar d. A. med Betydning om Løsgængerstraf givet Polititilhold og at have betlet; saa vil han og have at udrede Actionens Omkostninger“.

Nr. 354.

Advocat Heinrichsen
contra**Niels Kramer** (Defensor Bunken),

der tiltales for Løsgængereri og Betleri.

Storeheddinge Kjøbstads Politirets Dom af 14de August 1862: „Arrestanten, Skomagersvend Niels Kramer, bor henfættes i Fængsel paa Vand og Brod i 6 Gange 5 Dage samt betale alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de Novbr. 1862: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Aetor og Defensor for Overretten, Prøveprocurator Jacobsen og Procurator Bang, betaler Arrestanten Niels Kramer 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Heinrichsen og Justitsraad Bunken for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Niels Kramer, som er født den 18de November 1824 og tidligere straffet, blandt Andet mangfoldige Gange for Løsgængereri og Betleri, blev ved en inden Slagelse Kjøbstads Politiret den 28de April d. A. affagt Dom paany for bemelte Forseelse anseet med en Straf af Fængsel paa Vand og Brod i 6 Gange 5 Dage, efter Udsaaelsen af hvilken Straf han blev hjemsendt til Kallundborg, hvor han er forførgelsesberettiget, og hvor der under 2den Juli d. A. inden Politiretten blev under Trusel af Straf efter Lov af 3die Marts 1860 i Overtrædelsessilfælde blandt Andet givet ham Tilhold om ikke at forlade eller lade sig finde udenfor Kjøbstadens Jurisdiction.

Under nærværende, fra Storeheddinge Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag er Arrestanten nu ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med det isvrigt Oplyste overbevist omtrent 14 Dage, efterat bemelte Tilhold var ham givet, at have forladt Fattighuset i Kallundborg, hvor han var indlagt, og derefter at have frejset arbejdsløs omkring i Landet, indtil han den 4de August d. A. blev anholdt i Storeheddinge, samt under denne Omflakten foruden af et Beløb af 2 à 3 Mk., som han vil have medbragt fra Kallundborg, at have forskaffet sig det Fornødne til Livets Ophold ved Pengegaver, som han erholdt af Skomagerne,

hvor han kom igjennem, dog uden at han, der tidligere har været Skomagersvend, hos Nogen af disse søgte Arbeide, hvorimod han ikke vil have betlet af Andre. For dette Forhold findes Arrestanten ved den indaankede Dom rettelig paany anseet med Straf for Løsgænger og Betleri efter Lov af 3die Marts 1860 § 1, jfr. §§ 2 og 5, og da Straffen findes passende bestemt til Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage, ligesom Dommens Bestemmelser om Sagens Omkostninger ogsaa billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 374.

Advocat Heinrichsen
contra

Kirstine Olsdatter, Christen Iversens Hustru (Defensor Bungen), der tiltales for at have forfalsket og udrevet Blade af sin Studsmaalsbog.

Raskov Kjøbstads Extrarets Dom af 9de Decbr. 1862: „Tiltalte Christen Iversens Hustru, Kirstine Olsdatter af Hellinge, bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 15 Maanedes samt udrede alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Heinrichsen, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Barfoed, 4 Rdl. At efterkommes efter Justitiens nærmere Foranstaltning under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de Decbr. 1862: „Tiltalte Kirstine Olsdatter af Hellinge, Christen Iversens Hustru, bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Delbanco og Maag, betaler Tiltalte 6 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Heinrichsen og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indaankede Doms Præmisses hedder det: „Tiltalte Kirstine Olsdatter af Hellinge, Christen Iversens Hustru, der er født den 20de August 1825 og ifølge Maribo Kjøbstads Extrarets Dom af 31te Mai 1851 anseet for

attenteret Bedrageri med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 41 og 80, jfr. § 1, og ifølge Pollands Nørreherreds Extrarets Dom af 7de Januar 1852 for Tyveri og attenteret Bedrageri med Straf af 3 Aars Forbedringshuusarbejde efter bemeldte Forordnings § 12, 1ste Membrum, §§ 40, 41, 78 og 79, actioneres under nærværende Sag, der er paadømt ved Raskov Kjøbstads Extraret den 9de October d. A., for at have forfalsket og udrevet Blade af sin Skudsmaalsbog.

Det er ved Tilstaltes med Sagens øvrige Omstændigheder stemmende Tilstaaelse oplyst, at hun i Begyndelsen af Aaret 1855, efterat være løsladt af Straffeanstalten, hvor hun havde udstaaet den ovennævnte Straf af Forbedringshuusarbejde, har udrevet et Blad af sin Skudsmaalsbog, hvilket indeholdt dels et uforsømt Skudsmaal, dels en Paategning om den hende overgaaede Straf, idet hun frygtebe for, at Skudsmaalet og Paategningen skulde forhindre hende i at faae Tjeneste, samt at hun derhos, i den Hensigt lettere at erholde Condition, har overtalt en Auben, om hvem nærmere Oplysning ikke har kunnet tilvejebringes under Sagen, til paa det næste Blad i Bogen at skrive for hende tvende Skudsmaal, hvisfølge hun har tjent tvende navngivne Mænd respective i 2½ og 2 Aar og i den Tid viist sig slittig og tro. Det ene Skudsmaal er underkrevet „Gaardman Søren Pouelsen Hølsted“, medens i det andet Skudsmaalsgiverens Navn er anført inde i Skudsmaalet som „Gaardmand Mads Friis i Horslunde“. Tilstalte har forklaret, at hun ved disse Skudsmaal har sigtet til Gaardmand Søren Povelsen i Hølsted og Gaardmand Mads Friis i Horslunde, hvilke hun havde tjent hver omtrent 1 Aar, men som ikke havde paategnet hendes Skudsmaalsbog, da hun forlod deres Tjeneste, og hun har vedgaaet, at Paategningerne i Bogen ere meddeelte uden deres Vidende og Billie. Tilstalte har derefter gjentagne Gange og i en Række af Aar gjort Brug af Skudsmaalsbogen.

For det med Hensyn til det falske Skudsmaal ubviste Forhold, der maa henføres under Forordningen af 11te April 1840 § 62, 2det Membrum, og § 66, sidste Membrum, vil Tilstalte, henseet til de hende tidligere overgaaede Domme og i Henhold til Bestemmelserne i bemeldte Forordnings §§ 79 og 80, ikke kunne undgaae at ansees med Straf som for 3die Gang begaaet Tyveri efter samme Forordnings § 15, og findes Størrelsen af Straffen efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, hvorved den af hende, for at have udrevet et Blad af sin Skudsmaalsbog, i Henhold til Loven af 10de Mai 1854 § 63 forfaldte Straf kan ansees absorberet. I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken hun er idømt Forbedringshuusarbejde i 15 Maaned, idet Underrettsdommeren har formeent, at den hende under 31te Mai 1851 overgaaede Dom ikke kunde tillægges Iterationsvirkning, være at forandre, hvorimod dens Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger, der billiges, blive at stadfæste“.

Tirsdagen den 6te Januar.

Nr. 345.

Statsraad Salicath

contra

Birthe eller **Bertha Pedersdatter** (Defensor Bungen),
der tiltales for Forsøg paa Fosterfordrivelse og for Foster mord.

Lollands Nørre Herreds Extrarets Dom af 16de August 1862:
„Arrestantinden Birthe Pedersdatter fra Store Lindet bør miste sin Hals og hendes Hoved sættes paa en Stage. Saa bør hun og udrede alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Heinrichsen, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Warfoed, 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de Octbr. 1862:
„Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Procuratorerne Alberti og Larsen for Overretten betaler Arrestantinden Birthe Pedersdatter af Store Lindet 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Justitsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Lollands Nørre Herreds Extraret hertil indankede Sag er Arrestantinden Birthe Pedersdatter af Store Lindet actioneret for Forsøg paa Fosterfordrivelse og Foster mord.

Ved hendes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er det tilstrækkeligen godtgjort, at hun, der var bleven besvangret udenfor Ægteskab, har i Fortvivelse over, at den, med hvem hun senere var bleven forlovet, ikke var Fader til det Barn, hvormed hun var frugtsonnelig, deels gjort Forsøg paa at fordrive Fosteret, deels, da dette ikke lykkedes, efter en alt længe iforveien tagen Beslutning har bevirket dets Død efter Fødselen. I førnævnte Henseende er det oplyst, at hun, imedens hun tjente hos Dr. med. Sæderup, har anvendt forskjellige tildeels uskadelige Midler i det nævnte Sieme, idet hun har indtaget Chloroform, indgnedet sin Mave dermed, taget nogle hos hendes Husbond henhørende Piller, som denne imidlertid har erklæret for aldeles uskadelige, i Svangerfakets sjette Maaned taget et varmt Bad, som først havde været af-

benyttet af hendes Husbond, samt derhos benyttet sig af et Chirurgicalt Instrument, og senere, da hun var kommen hjem til sine Forældre, af en Staatsstrickpind, for derved at bevirke en Abort.

3 fidsinævnede Hensende har Arrestantinden vedgaaet, at hun, der allerede fra Mai Maaned af havde fattet den Beslutning at ombringe Barnet, hvis hun kunde føde det, uden at Nogen mærkede det, har, da hun den 4de Juni d. A. om Morgenen mellem Kl. 5—6 havde født, efterat hendes Søster, som deelte Seng med hende, havde forladt Værelset, ladet Barnet forblive liggende under Dynen, og derpaa, efterat hun havde overklippet Navlestrengen og Barnet begyndte at græde, har lagt sin ene Haand for dets Mund, medens hun lagde den anden Haand om dets Nakke, og saaledes holdt det i en ikke ganske kort Tid, i den Hensigt derved at ombringe Barnet. Efterat have — som det i Forhøret hedder — hørt det snørke i Halsen paa Barnet, slap hun det med Hænderne og satte, uden med Beskuethed at vide, om det endnu var levende, sin ene Fod paa det, og lagde sig tilbage i Sengen, i hvilken Stilling hun forblev liggende i nogen Tid, hvorpaa hun tog Barnet frem, kastede et flygtigt Blik paa det, hvorved hun saae, at det var et Pigebarn, og lagde det, da hun ikke havde mindste Tvivl om, at det var dødt, først ned ved Siden af sig i Sengen, og ikke længe efter i en Cigarbæske, som stod under Sengen, men som hun skjulte under Galmen ved Sengens Hovedgjærde.

Følge den over Barnet optagne Obductionsforretning og dertil hørende senere Erklæring af de vedkommende Læger har Barnet, der var levende født, havt Evne til at fortsætte Livet, men er utvivlsomt ombragt ved en Dvælningsdød.

For dette Arrestantindens Forhold maa det villiges, at hun, der er født den 8de Juli 1835 og ei forhen findes tiltalt eller straffet, er anseet efter Lovens 6—6—7 med Straf af at miste sin Hals og hendes Hoved at sættes paa en Stage, og Underrettsdommen, i Hensende til hvis øvrige Bestemmelser det ligeledes findes at maatte have sit Forblivende, vil saaledes i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 341.

Statsraad Salicath

contra

Bjørn Kristiansøn af Westmannø (Defensor Bungen),
der tiltales for Tyveri.

Westmannøernes Syssels Extrarets Dom af 8de Novbr. 1861: „Den Tiltalte Bjørn Kristiansøn af Westmannø bør at hensættes til Forbedringshusearbejde i 4 Aar. Ligeledes bør han udrede alle af Sagen lovligen flydende Omkostninger, hvorunder 48 Sk. i Salair til sin Defensor Egr. Arni Einarsson. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Den islandske Landsoverrets Dom af 13de Januar 1862: „Den Tiltalte Bjørn Kristiansøn bør betale en Mulet af 10 Rdl. til West-

mannøes Fattigkasse. Forovrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Saa bør den Tiltalte ligeledes udrede til Actor og Defensor her ved Retten, Procurator S. Gudmundsøn og Sagsfelmand P. Melsted, i Salair 5 Rdl. til hver især. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

Da det Forhold, hvori Tiltalte, efter den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling, har gjort sig skyldig, ikke findes, navnlig naar hensees til den borttagne Gjenstands Værdi, at kunne henføres under den 30te § i Forordningen af 11te April 1840, maa det billiges, at han, ifølge de ham tidligere overgaaede Domme, nu ved Underrettens Dom er ansæet skyldig til Straf efter ovennævnte Forordnings 15de §, og vil derfor bemeldte Dom, hvorved Straffen findes passende fastsat til 4 Aars Forbedringshushandsarbejde, forsaavidt være at stadfæste. I Henseende til Actionens Omkostninger billiges Landsøverrettens Doms Bestemmelser.

Chi findes for Ret:

I Henseende til den idømte Straf bør Underrettens Dom og i Henseende til Actionens Omkostninger Landsøverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Justitsraad Bungeu for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

Underrettsdommens Præmisjer lyde saaledes: „Under nærværende Sag, der paa Justitiens Vegne er bleven anlagt mod Bjørn Kristiansøn af Westmannøerne, er det ved den Tiltaltes egen Tilstaaelse og andre Omstændigheder fuldkommen godtgjort, at han sidstafvigte Sommer sidst i Mai Maaned stjal Smør fra Bjørn Einarson af Ejsølyst, som, ifølge hvad det veiede, blev af Lingsvidnerne inden Retten vurderet til 3 Mk. 8 St. R. M., med hvilken Vurdering Tiltalte var fornøiet. Denne Smule Smør laa, da den Tiltalte tog samme, paa en Hylde i Tomtuhuset Ejsølyst, ind i hvilket han gik for at hente Seil, som han skulde sye for Bjørn Einarson og Bødler Svein Thorderson af Westmannø. Gieren blev Smørret tilbageleveret, hvorfor han har frasalbet al Fordring paa Ekadeserstatning. Den Tiltalte Bjørn Kristiansøn, der er langt over criminel Lavalder og som er født den 22de Februar 1825, er tre Gange før bleven straffet for Tyveri, 1ste Gang inden Skagefjords Sagsfel ifølge en Dom af 13de September 1842 med 15 Slag af Riis, 2den Gang ifølge den kongelige islandske Landsøverrets Dom af 22de Mai 1848 for Hestetyveri med 4 Aars Fæstningsarbejde, og endelig 3die Gang paa Westmannø ifølge en Dom

af 12te Juni 1860, samtykt af Amtet, for smaat Tyveri overeensstemmende med § 30 i Forordningen af 11te April 1840 med en Mulct af 6 Rbl. til Vestmannøes Fattiggæsse.

Ved at bestemme den Tiltaltes Strafftyld skjønes ikke rettere, end at denne hans Forseelse ikke kan henføres under § 30 i Forordningen af 11te April 1840, thi baade var denne Vid Smør (smjörbiti) dog saa stor, at den Tiltalte ikke vilde have kunnet spise den heelt op der paa Stedet, og heller ikke kan det Stjaalne anses for at have havt en saa ringe Værdi, hvorfor denne Handling i den offentlige Mening ikke kan betragtes anderledes end som virkelig og sandt Tyveri, ligesom den Tiltalte tidligere i Gjerningen har viist, at han ikke tager i Betænkning at tilvende sig Andres Eiendele, naar det falder ham ind, hvorimod denne Forseelse bør henføres under § 1 i Forordningen af 11te April 1840 og derfor belægges med den almindelige Tyvsstraf, hvorefter da følger, at den Tiltalte bør dømmes for 3die Gang begaaet Tyveri overeensstemmende med fornævnte Forordnings § 15, efter som den Dom, der overgik ham inden Bestemmelserne ifølge Forordningen af 11te April 1840 § 79, ikke kan have den Indflydelse paa denne hans Forseelse, at hun nu kan blive dømt for 4de Gang begaaet Tyveri. Naar henføres til det Stjaalnes Værdi og den Tiltaltes Fattigdom, synes den Straf, han herved har paadraget sig overeensstemmende med fornævnte Forordnings § 15, passende at burde bestemmes til 4 Aars Forbedringshuusarbejde, hvorhos han bør udrede alle af Sagen lovligen flydende Omkostninger“.

3 Overretsdommens Præmisser hedder det: „.... Naar man skal bestemme Strafbarheden af den Forseelse, hvorfor Tiltalte nu er actioneret, saa synes den, efter som det Vortagne ifkun havde en Værdi af 56 St. og kun bestod i Madvarer, retteligen at burde henføres under Grundsætningerne i § 30 i Forordningen af 11te April 1840, da saadan Emaarapsen, der i vore ældre Love, som gjaldt heri Landet i mange Aarhundreder, benævnes i Modsætning til egentligt Tyveri „hvinnska“ og belægges med en meget mild Straf, her i Landet endnu den Dag idag fremtræder i den almindelige Forestilling ikke som Tyveri, hvilket i dette Punkt naturligviis ikke er blevet forandret ved Forordningen af 11te April 1840 § 30, som netop indførte i Danmark som almindelig Regel Adskillelsen mellem egentligt Tyveri og den Forseelse, vi kalde „hvinnska“ eller „hnupl“ (undtaget Tyveri), thi endstjøndt det er vitterligt, at Lovgiveren paa fornævnte Sted er gaaet ud fra en suerevne og mere indskrænket Forestilling om denne sidstnævnte Forseelse (nemlig „hvinnska“) end som hersker her og har hersket i Folkets Bevidsthed, saa er det dog paa den anden Side indlysende, at denne Lovbestemmelse, anvendt paa dette Land, maa forstaaes overeensstemmende med den her, men ikke i Danmark, herstende almindelige Forestilling, stjøndt Underdommeren har antaget det Modsatte, thi det maa dog aabenbarligen være den almindelige Forestilling, der hersker paa det Sted, hvor Forseelsen er begaaet og hvor Forordningen er gjort gjældende, som Lovgiveren vil at man skal rette sig efter, stjøndt den maastee er meget forskjellig. Det er ogsaa notorisk, at saabanne

Forfeelser som den her omhandlede gaae herpaa Landet aldeles upaatalte, medmindre den Fornærmede selv paaklager dem".

Nr. 339.

Advocat Heinrichsen
contra

Thomas Olai August Petersen (Defensor Salicath),
der tiltales for ulovlig Handel med Medicin.

Aalborg Politirets Dom af 14de April 1862: „Meel- og Gryn-
handler Thomas Olai August Petersen bor for det Offentlige Tiltale i
denne Sag fri at være“.

Biborg Landsoverrets Dom af 29de Septbr. 1862: „Tiltalte, Meel-
og Grynhandler Thomas Olai August Petersen, bor til Aalborg Kjob-
stads Fattigtaske bøde 100 Rdl. Saa bor han og udrede Sagens
Omkostninger, og derunder i Salair til Aetor og Defensor for Over-
retten, Provocurator Tsaacsen og Procurator Morville, 5 Rdl. til
hver. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms
lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adferd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes
for Ret:

Landsoverrettens Dom bor ved Magt at staande. I
Salarium til Advocat Heinrichsen og Statsraad Salicath for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Tiltalte Meel- og
Grynhandler Thomas Olai August Petersen sigtes under nærværende Sag for
ulovlig Handel med Medicin.“

Det er i denne Henseende ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige
Oplysninger godtgjort, at han, siden han i October f. U. etablerede sig som
Meel- og Grynhandler i Aalborg, har havt den med Pastor Gals's Lægebog
stemmende Medicin eller saakaldet homöopathisk Medicin til Forhandling, idet
han af saadan Medicin fra en Fabrikant i Ribe tilforhandlede sig et Parti af
omtrent 60 Flasker, indeholdende omtrent 30 forskjellige Slags Draaber paa
Flasker, hvorefter Tiltalte udsolgte samme for en Priis af 2 Mk. pr. Flaske,
medens han ved Undersøgelsens Begyndelse af det ommeldte Parti havde i Behold
14 Flasker, der dog ikke bleve beslaglagte, men maae antages senere at være
solgte af Tiltalte. Det er derhos oplyst, at bemeldte Fabrikant i Ribe, der

ifølge Sagens Oplysninger ogsaa er sat under Tiltale for det af ham etablerede Udsalg af homöopathisk Medicin, deels forskriver de omhandlede Medicamenter fra et Centralapothek i Leipzig, deels har erhøbt Medicin af samme Slags fra bemeldte Pastor Hajs. I en under Sagen afgiven Erklæring har vedkommende Physicus yttret, at det, da Indholdet af de af Tiltalte forhandlede Flasker ikke er blevet undersøgt af en Chemiker, ikke kan siges, hvorvidt samme directe har kunnet indvirke skadelig paa den menneskelige Organisme, eftersom ingen gyldig Control findes med Tilberedningen af homöopathisk Medicin, og denne Ytring har det kongelige Sundhedscollegium i en fra samme indhentet Erklæring tiltraadt, idet Collegiet derhos har ndtalt, at Apothekerne vel ikke ere pligtige til at føre Handel med homöopathiske Medicamenter, idet disse ikke findes opførte i den danske Pharmacopoe, samt at Collegiet ikke kan paalægge Apothekerne at være forsynede med alle mulige Medicamenter, men kun med dem, hvis Nytte det anerkjender, men at de Medicamenter, som Apothekerne ikke ere forpligtede til at forhandle, imidlertid vedblive ligesuldt at være Medicamenter, med hvilke Detailhandel ifølge Lovgivningen ikke bør være fri, og at forsaavidt nogen autoriseret Læge maatte forskrive homöopathisk Medicin fra et Apothek, da er dettes Bestyrer i Henhold til kongelig Resolution af 3die Januar 1806 forpligtet til at anskaffe det requirerede Medicament fra de Steder, hvor det kan erhøbes.

Vel er det nu ikke oplyst under Sagen, at Indholdet af de af Tiltalte forhandlede Flasker, der som anført ikke er blevet undersøgt, har været af en saadan Bestaffenhed, at dets Brug, navnlig i Overeenstemmelse med den ommeldte Lægebog, har kunnet medføre directe skadelige Følger for de vedkommende Kjøbere, men om det end — navnlig i Henhold til en i en anden Anledning af en Chemiker afgiven Erklæring angaaende Bestaffenheden af en Deel under en anden Sag omhandlet homöopathisk Medicin, til hvilken Erklæring Tiltalte i jaa Henseende har henholdt sig — nærmest maa antages, at virkkelige medicinske Stoffer ikkun have været tilstede i de af Tiltalte forhandlede Flasker i en saa ringe Mængde eller i en saadan Fortynding, at de endog ikke med Bestemthed have kunnet paavises, maa dog den stedfundne Forhandling som Lægemedel af de paagjældende Flaskers Indhold, der af Tiltalte er erkjendt at være homöopathisk Medicin, anses i og for sig at være stridende mod Lovgivningens Forbud mod Medicamenthandel af Uvedkommende, og idet navnlig den saakaldte homöopathiske Medicin efter Sundhedscollegiets Erklæring kan efter Forskrift af en autoriseret Læge erhøbes paa de autoriserede Apotheker, findes den ogsaa at maatte henregnes til saadanne Præparater, der ifølge Forordningen af 4de December 1872 § 30 henhøre til Apotheket. Som Folge heraf vil Tiltalte for sit Forhold ved at forhandle den ommeldte Medicin være at anses efter den anførte Lovbestemmelse med en Bøde af 100 Rbl. til Aalborg Kjøbstads Fattigkæsse. Derhos vil han have at udrede Sagens Omkostninger“.

Onsdagen den 7de Januar.

Nr. 321.

Advocat Heinrichsen
contra

1) **Jens** eller **Jens Jensen Braae**, 2) **Didrik Seibek** og 3) **Johan Christian Schulz** (Defensjor for Nr. 2 Salicath, for Nr. 1 og 3 Liebe), der tiltales, Nr. 1 for Tyveri, Nr. 2 for Tyveri eller Meddeelagtighed deri og Nr. 3 for Meddeelagtighed.

Viborg Kjøbstads Extrarets Dom af 14de Juli 1862: „Arrestanten Jens Jensen Braae bor henfætted i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og udrede 1 Rdl. 58 Sk. i Erstatning til Simon Christensen. Tiltalte Didrik Seibek bor for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestanten Johan Christian Schulz bor for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte udrede Sagens Omkostninger, hvorunder Salair til Overretsprocurator Morville 8 Rdl., og til Defensorerne, Overretsprocuratorerne Møller og Isaaesen, 5 Rdl. til hver, in solidum, dog saaledes at Seibek kun deeltager med $\frac{1}{2}$ og Schulz med $\frac{1}{3}$. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 15de Septbr. 1862: „Underrettsdommen bor ved Magt at staade, dog saaledes, at den Simon Christensen tilkommende Erstatning bestemmes til 1 Rdl. 23 Sk., og at Actionens Omkostninger, derunder i Salair til den for Overretten forst befittede Actor, Procurator Kühnel's Dodsbo, samt til Defensorerne sammesteds, Procurator Faber og Justitsraad Neckelmann, 8 Rdl. til hver, udredes af de Tiltalte Jens Jensen Braae og Didrik Seibek, Een for Begge og Begge for Een, hvorhos Tiltalte Johan Christian Schulz in solidum med dem tilsvare $\frac{1}{4}$ af bemeldte Omkostninger. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indanfede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bor ved Magt at staade. Advocat Heinrichsen, Etatsraad Salicath og Advocat Liebe tillægges i Salarium for Højesteret hver 20 Rdl., der udredes af de Tiltalte paa den i bemeldte Dom med Hensyn til Actionens øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indbankede Doms Præmisser hedder det: „Efter Actionsordren i nærværende Sag sigtes Arrestanten Jens Jensen Braae for Tyveri, Tilstalte, Skræber Divilk Seibel for Tyveri eller Meddeelagtighed deri og Arrestanten Johan Christian Schultz for Meddeelagtighed.

Følge den af Arrestanten Braae afgivne Forklaring var han den 5te April d. A. om Eftermiddagen tilfældigen samlet med Tilstalte Seibel i en Kjøbmands Boutik i Viborg, og blev her taget tilside af Seibel, der gjorde ham opmærksom paa, at Hunsmand Simon Christensen holdt udenfor med en Vogn med en heel Deel Fisk paa, og meddeelte ham derhos, at denne Mand skulde hjem til ham for at faae noget at spise, og yttrede, at der skulde da Tilstalte og Arrestanten drikke ham fuld, hvorpaa de nok kunde pubse Manden for hans Fisk. Arrestanten vilde imidlertid ikke gaae ind herpaa, men da han fort efter skulde til Banegaarden for at hente noget Værktøi der, gif han dog, skjøndt det var en Omvei, om ad Dumpen, hvor Seibel boede, for, som han har forklaret, at see paa Seibels Færd med Manden. Ved Begyndelsen af Dumpen mødte han Seibel, der skulde til Byen for at hente Brændeviin, og denne yttrede da til ham, at han gjerne kunde tage saamange Fisk, som han vilde, af Simon Christensens Vogn, som da holdt i Dumpen udenfor Seibels Bolig, idet han erklærede, at han stod for det, og bemyndigede Arrestanten til at tage af Fiskene. Braae tog nu 2 Havtorst af Vognen og gif med dem hjemad, og da han mødte Arrestanten Schultz, med hvem han boede sammen, gav han denne de 2 Torst for at han skulde bringe dem hjem. Da Seibel nu kom tilbage, gif de samlede til Vognen, hvor Seibel tog 2 store Havtorst og bragte dem ind i sin Bolig, og Braae tog 4 Torst af Vognen og lagde dem hen ved Huset, hvorefter han gif ind i Seibels Leilighed, og de gav sig nu til at drikke med Simon Christensen. Da Arrestanten derefter gif ned for at see til sine Torst, fandt han dem ikke, men Seibel fortalte da, at han havde gjemt dem, og Braae gif nu igjen ind i Seibels Leilighed, hvor Schultz kom tilstede, med hvem han paa Ekstrømt indlød sig i Samtale om en fingeret Hestehandel. Efter et Ophold gif han med denne ned til Vognen og lagde 10 smaa Torst i et Rømmetørklæde, som Schultz vandt sammen, og Schultz gif derpaa bort med Fiskene.

Arrestanten Schultz har for sit Vedkommende afgivet en hermed i det Væsentlige overensstemmende Forklaring, idet han har erkjendt, at han først af Braae modtog 2 Havtorst, som han bragte til deres Hjem, og senere, efterat være vendt tilbage til Seibels, modtog han igjen af Braae 9 à 10 Torst, som denne tog af en Vogn og bad ham bære hjem, hvilket han ogsaa gjorde. Schultz har benægtet, at der har været nogen Aftale mellem ham og Braae om at tage Fiskene, og har paastaat, at han ingen Kuelse havde om, at Braae var kommen til Fiskene paa en ulovlig Maade.

Tilstalte Seibel har vedholdende benægtet at have givet Braae Tilladelse til at tage Fisk af Vognen eller opfordret ham dertil, ligesom han ogsaa har benægtet selv at have taget Fisk af Vognen. Han var vel efter sin Forklaring sammen med Braae i den fornævnte Kjøbmandsboutik, men uden at han kan erindre deres Samtale, og senere kom Simon Christensen efter Aftale ud til

ham paa hans Bopæl, idet Vognen blev holdende udenfor, hvorefter han gik ind i Byen for at købe Brændeviin, og købte han ved samme Leilighed de 2 store Torst paa Torvet af en Person, hvis Navn han ikke kan opgive, hvilke Torst han bragte hjem og lod tilberede til deres Maaltid. Iøvrigt havde Simon vel givet ham Tilladelse til at tage nogle Fisk af Vognen, men da de ikke buede, tog han ingen.

Besjaaerne Simon Christensen har forklaret, at da han den ovennævnte Dag kom ud fra Skræder Seibeks Bopæl, savnede han, efter hvad han med Biskop kan angive, skjøndt det vel kan være mere, 3 store Havtorst til Værdi 28 Sk. pr. Stk., og 6 à 7 mindre Torst af Værdi 5 Sk. pr. Stk., og idet han har benægtet at have givet Seibek eller nogen Anden Tilladelse til at tage Fisk af hans Vogn, har han paaastaet sig tilkjendt Erstatning for de Fisk, som saaledes ere ham frastjaaetne.

Vel har nu Arrestanten Braae udsagt, at det ikke var hans Mening at besvige Simon Christensen for Fiskene, idet han har anbragt, at han troede, at Seibek havde afføbt denne Fiskene, saa at Seibek kunde disponere over dem, men til dette Anbringende, der ikke finder nogen Bestyrkelse i Sagens Oplysninger, vil der saameget mindre kunne tages noget Hensyn, som Arrestantens Forklaring om det i Kjøbmandens Boutik Passerede gaaer ud paa, at Seibek havde foreslaaet ham, at de skulde pudse S. Christensen for sine Fisk, og som Arrestantens i flere Henseender vækkende Forklaring isøvrigt i høi Grad taler imod ham, hvorhos bemærkes, at Arrestanten har erkjendt, at han ikke, da han traf S. Christensen hos Seibek, har talt til denne om Fiskene, og navnlig hverken sagt ham, at han havde taget dem, eller vilde tage dem. Arrestanten vil derfor for sit ovenansførte Forhold være at anses for Lyveri, og da han ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, findes hans Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 ved Underretsbommen påseende bestemt til Fængsel paa Band og Brød i 3 Uge 5 Dage.

Hvad angaaer Arrestanten Schulz, da findes hans Forklaring om, at han ikke antog, at Braae kom til Fiskene paa nogen uredelig Maade, ikke at kunne forkastes, og han, der ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, vil derfor være at frifinde for Actors Tiltale, dog saaledes, at han efter Sagens Omstændigheder vil have at deeltage i Udredelsen af Actionens Omkostninger.

Tiltalte Seibek findes ikke imod sin Benægtelse overført at have stjaalet de ommeldte Torst eller opfordret Braae til at stjæle dem, og han, der ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, vil derfor være at frifinde, dog efter de under Sagen fremkomne Oplysninger og hans egne usaubsynlige Forklaringer kun for Actors videre Tiltale, samt med Forpligtelse til at deeltage i Udredelsen af Actionens Omkostninger.

Da Underretsbommen for alle 3 Tiltaltes Vedkommende har dette Resultat, vil den være at stadfæste, dog saaledes, at den Simon Christensen tilkommende Erstatning bestemmes til 1 Rdl. 23 Sk., samt at Arrestanten Braae og Tiltalte Seibek in solidum udrede samtlige Actionens Omkostninger, derunder de ved Underretsbommen bestemte Salairer, samt i Salair til den for Overretten først

bestiftede Actors Dødsbo, og til de tvende Defensorer sammesteds 8 Rdl. til hver, og Arrestanten Schulz in solidum med dem deeltager i Udredelsen af $\frac{1}{4}$ af bemeldte Omkostninger.

Med Hensyn til Sagens Behandling i 1ste Instants bemærkes, at det ikke kan ansees stemmende med Grundlovens § 85, at Arrestanten Braae, der anholdtes Løverbag Eftermiddag den 5te April, ikke er stillet for Forhør førend den 7de s. M., men at der dog efter Omstændighederne ikke findes tilstrækkelig Anledning til herfor at ansee Underdommeren med Mulct. Iøvrigt har under Sagens Behandling i 1ste Instants og den befalede Sagsførelse for begge Retter intet Ophold, som vil bevirke Ansvar, fundet Sted".

Nr. 346.

Advocat Liebe

contra

Karen Hansen, Paul Petersens Hustru (Defensor Heinrichsen),
der tiltales for Tyveri.

Kongso med flere Herreders Extrarets Dom af 7de Juli 1862: „Tiltalte Karen Hansen bør henføres til Forbedringshusharbejde i 1 Aar. Hun bør derhos udrede alle af Actionen løblyg flydende Udgifter, derunder i Salair til Actor, Cancelliraad Olsen, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Leverkhusen, 3 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landskoverrets Dom af 8de Septbr. 1862: „Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Institutsraad Neckelmann og Procurator Møller, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landskoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Heinrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.).

Høiesteretstidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 45.

Den 23de Januar.

1863.

Tredie ordinaire Sessjon.

Onsdagen den 7de Januar.

Nr. 346.

Advocat Liebe

contra

Karen Hansen, Paul Petersens Hustru (see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Tiltalte Karen Hansen, der under nærværende Sag sigtes for Tyveri, er det ved hendes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligen godtgjort, at hun Paaskeløverdag d. A., da hun var gaaet ind til Skolelærer Rafus Enke i Marie-malene, har stjaalet en bemeldte Enke tilhørende Jernbismer eller saakaldet Loddvægt, der hang paa Raskelovnen i Stuen, hvor Tiltalte opholdt sig, og gaaer Tiltaltes Forklaring ud paa, at Tanken om at begaae dette Tyveri først opstod hos hende i samme Dieblid, da hun forsøvede det, samt at hun tog Bismere, da hun vilde gaae bort og medens Bestjaalne vendte Ryggen mod Tiltalte. Bismere, som Tiltalte bragte til sit Hjem for at beholde den og at have den til Afbenyttelse ved foresaldende Leiligheder, er under Sagen bragt tilseede og vurderet til 3 Mk. samt tilbageleveret til Bestjaalne.

Da Tiltalte tidligere ved Rongsø med flere Herreders Extrarets Dom af 5te September 1859 er for Tyveri dømt efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, maa det billiges, at hun, der er født i 1832, nu for det hende herunder Sagen overførte Forhold er ved den paaankede Underretsdom dømt for 2den Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 13, og da den hende idømte Straf af Forbedringshuusarbejde i 1 Aar findes passende og bemeldte Doms Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil Underretsdommen være at stadfæste“.

Nr. 349.

Advocat Liebe

contra

Jens Olsen Rasmussen og Christen Mortensen

(Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Tyveri.

Storeheddinge Kjøbstads Extrarets Dom af 16de Juni 1862: „De Tiltalte Ane Kirstine Jacobsen eller Jacobsdatter, Jens Olsen Rasmussens Hustru, og Christen Poulsen bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, den Første i to og den Anden i tre Gange fem Dage. Tiltalte Christen Mortensen bor hensættes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar og Arrestanten Jens Olsen Rasmussen til Tugthuusarbeide i 12 Aar. I Erstatning betaler Arrestanten Jens Olsen Rasmussen til Bager Storm 3 Rdl., til Brændeviinsbrænder C. Hoffmeyer 2 Rdl. 3 Mk., til Brændeviinsbrænder P. Permin 29 Rdl. 4 Mk., og Tiltalte Christen Poulsen til Smedker Sorensen 1 Rdl. Sagens Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Toldforvalter Nye, 10 Rdl., og til de besiddede Defensorer, Procuratorerne Glæiser og Barfoed, 5 Rdl. til hver, udredes af Arrestanten Jens Olsen Rasmussen og dennes Hustru Ane Kirstine Jacobsen eller Jacobsdatter in solidum med $\frac{7}{10}$, af Tiltalte Christen Mortensen med $\frac{1}{10}$ og af Tiltalte Christen Poulsen med $\frac{1}{5}$. De idømte Erstatninger udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og det Øvrige efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadskretts Dom af 10de Decbr. 1862: „Bytingsdommen bor, forsaavidt paaanket er, ved Magt at staude, dog at Straffetiden for Arrestanten Jens Olsen Rasmussen nedsættes til 10 Aar og at den Brændeviinsbrænder C. Hoffmeyer tilkjendte Erstatning bortfalder. Salairerne til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Levinsen og Ronge, 15 Rdl. til hver, udreder Arrestanten med $\frac{9}{10}$ og Tiltalte Christen Mortensen med $\frac{1}{10}$. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Hoiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadskretts Dom bor ved Magt at staude. Advocaterne Liebe og Heinrichsen tillægges i Salarium for Hoiesteret hver 30 Rdl., der udredes af Jens Olsen Rasmussen med $\frac{9}{10}$ og af Christen Mortensen med $\frac{1}{10}$.

I den indankede Doms Præmiser hedder det: „Under nærværende, fra Storehebbinge Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag, der for Underretten tillige omfattede tvende Medtaltte, for hvis Vedkommende Underretsdommen ikke er appelleret, taltales Arrestanten Jens Olsen Rasmussen og Tiltalte Christen Mortensen for Tyveri.

Hvad angaaer Arrestanten Jens Olsen Rasmussen, er det ved hans egen Tilstaaelse, der bestyrkes ved de øvrige oplyste Omstændigheder, godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Typerier:

1) For nogle Aar siden har han i tvende forskjellige Gange fra Kjøbmand Marius Perminis Baggaard i Storehebbinge bortstjaalet en Deel Lommer, af hvilket det tilstedekomne, der er vurderet til circa 3 Rdl., er udleveret Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

2) I December Maaned 1860 har Arrestanten en Aften, som det maa antages Kl. 9 eller noget derefter, ved Indbrud banet sig Afgang til Gaardmand Rasmus Pedersens Udflyttergaard paa Magleby Mark, og i sammes Storslue borttaget en Frakke, nogle Nøgler Udgarn, to Sølvsfpændter og en Sølvhægte, tilsammen vurderet til 26 Rdl. 4 Mk. Efter Arrestantens Forklaring fattede han Forsætlet hertil, da han ved at gaae forbi Gaarden bemærkede, at der var en Rude itu i et af Vinduerne i Storbuset, men da der endnu var Lys i Dagligsluen, satte han sig paa en Bagerovn i Haven, indtil dette blev slukket, og steg omtrent et Dvarteers Tid derefter gennem Vinduet ind i Storsluen, efterat have aabnet dette ved at række Armen ind igjennem den ituslaaede Rude og aftage de indvendige Kroge. Det maa antages, at de hjemmeværende Beboere dengang vare gaaede tilsæns, hvorimod Gaardmanden selv og hans Søn først kom hjem den Aften Kl. 11. Med Undtagelse af det ene Frakkeskjød ere de stjaalne Gjenstande tilstedekomne og udleverede Bestjaalne, der har frafaldet Erstatning.

3) Fastelavnsmandag f. A. har Arrestanten, som det maa antages omtrent Kl. 8 om Aftenen, til hvilken Tid Beboerne vare oppe, af den i Storehebbinge boende Brændevinsbrænder P. Perminis Forraadekælber borttaget 4 Krukker med Svinefedt og 1 Krukke med Medisterpølser. Med Hensyn til Maaden, hvorpaa Arrestanten har banet sig Afgang til den omhandlede Kælber, har Arrestanten først gjentagne Gange forklaret, at han ved at sætte en Stige, som han fandt i Gaarden, op til et aabentslæende Vindue i Kvisten kom op paa Loftet og derpaa ad en Trappe ned i Kælberen; men efterat Bestjaalne havde yttret Tvivl om Rigtigheden af denne Forklaring, har Arrestanten forklaret, at han ikke kunde erindre, om det var paa denne Maade, eller ved umiddelbart fra Gaarden igjennem en uafslaaet Dør at gaae ind i Vadsferhuset og derfra ind i Kælberen, at han havde banet sig Afgang til sidstnævnte. Arrestantens først-ansførte Forklaring, som der ikke er nogen tilstrækkelig Grund til at forkaste, vil imidlertid være at lægge til Grund ved Bestemmelsen af hans Forhold. Den ene af de Krukker, hvori Fedtet var, er kommen tilstede og udleveret Bestjaalne, der iøvrigt har paaastaet sig tilkjendt en Erstatning af 29 Rdl. 4 Mk., mod hvilken Arrestanten Intet har havt at erindre.

4) En Aften i Sommeren 1861 har Arrestanten fra et ubeboet Materialhuus paa Gjorsløv, hvortil han banebe sig Afgang ved at sætte en Stige til Taget og derpaa gennem et Tagvindue at stige ind paa Loftet, hvorfra han begav sig ned i den underste Deel af Bygningen, borttaget en Deel Vinduesglas, der opbevarede der. Den største Deel af dette Glas er kommen tilfæde, og, efterat være vurderet til 10 Rdl., ubleveret Vedkommende, der har frafaldet Erstatning.

5) Natten mellem den 30te November og den 1ste December 1861 har Arrestanten fra et aabentstaaende Badstue- eller Bryggerhuus, der hører til Forpagterboligen paa Gjorsløv, borttaget en Forpagteren tilhørende, i Bagerovnen henliggende Pude, der er vurderet til 3 Rdl., og tilbageleveret Bestjaalne, som har frafaldet Erstatning.

6) Den 4de December f. A. om Aftenen har Arrestanten fra Bager Storms Forraadskammer i Storeheddinge bortstjaalet omtrent 8 Pbd. Smør og omtrent 8 Pbd. Puddersukker. Dette Tyveri har han udført saaledes, at han ved Hjælp af en Stige steg over Muren, der adskiller Nabogaarden fra Gaarden til det Huus, hvori Storm boer, ned i sidstnævnte, dernæst rakte Haanden ind igennem et Vindue til Forraadskammeret, der stod paaklem, og derved aabne en Dør, der fra et Brændekammer fører ind til Forraadskammeret, og saaledes gennem bemelte Brændekammer, hvortil Døren var aaben, banebe sig Afgang til Forraadskammeret, der findes i et omtrent 10 Alen fra Beboelsesleiligheden værende Sidehuus, men sløder op til et Værelse, hvori en Pige har Natteleie, men hvilket ikke er forbundet med Forraadskammeret. Med Hensyn til Liden, da Tyveriet blev begaaet, har Arrestanten stadig paastaet, at det ikke var senere end mellem Kl. 8 og 9, og, skjøndt flere Omstændigheder tyde paa, at det er udført senere, navnlig Kl. 11, vil denne Forklaring ikke kunne forkastes. Bestjaalne har paastaet sig tilkjendt en Erstatning af 3 Rdl., hvorimod Arrestanten Intet har haadt at erindre.

7) Umiddelbart efterat have udøvet det sidstnævnte Tyveri begav Arrestanten sig hen til Brændeviinsbrænder C. Hoffmeyers Have i Storeheddinge, steg over et Stakitværk mellem denne og Veien og over et andet Høgn ind i et smalt Stræde mellem Hoffmeyers og Naboens Eiendomme, og derpaa gennem et ud til bemelte Stræde vendende aakent Vindue ned i Hoffmeyers Forraadskjælder, der var beliggende i en fra Hovedbygningen adskilt Sidebygning, i hvilken ogsaa var Localer, hvori en Huusjomfru og nogle Piger havde Natteleie, men uden at der mellem disse Localer og Kjælderen var nogen umiddelbar Forbindelse, og her tilvendte han sig en Hjerding Smør, 5 Rugbrød og et Stykke saltet Rjød, tilsammen vurderet til 27 Rdl. 3 Mk., hvoraf Smørret og det ene Brød er kommet tilfæde og ubleveret Bestjaalne, der isvrigt har frafaldet Krav paa Erstatning.

3 andre end de anførte Tyverier kan Arrestanten ikke ansees overbevist om at have gjort sig skyldig. Af dem maae Nr. 1 og 5 henføres under Forordningen af 11te April 1840 § 1, Nr. 3, 4, 6 og 7 under samme Forordnings § 12, 1ste Membrum, og Nr. 2 under dens 2det Membrum. Arrestanten, der

er født den 31te Juli 1824, og som ved Øster Flaakkebjerg Herreds Extrarets Dom af 2den August 1843 for en Deel Tyverier, tildeels forbundne med natligt Indbrud, i Henhold til Forordningen af 11te April 1840, navnlig § 12, 2det Membrum, har været anset med 8 Aars Tugthuusarbeide, samt ligeledes, skjøndt han ikke har villet vedgaae dette, maa antages ved Antvorskov Virks Extrarets Dom af 20de Januar 1852 at være straffet som for anden Gang begaaet Hæleri med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, foruden at han i 1853 i Pinneberg for attenteret Tyveri, Væleri og pasløs Omsireien har været idomt 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, vil saaledes nu være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, jfr. §§ 13 og 14, men Straffen, der ved den indantebe Dom er fastsat til Tugthuusarbeide i 12 Aar, findes at kunne bestemmes til samme Arbeide i 10 Aar.

Littalte Christen Mortensen er ved egen Tilstaaelse og øvrige fremkomne Oplysninger overbevist om for 2—3 Aar siden at have frasjaalet sin daværende Husbond omtrent 2 Skjæpper Bifferhavre, 1 Flaske Brændeviin og nogle Æg, tilsammen vurderet til 1 Rdl. 1 Mk. 5 St., og da han, der er født 1810, foruden at have været anset ifølge Storeheddinge Kjøbstads Extrarets Dom af 29de April 1839 for Bedrageri med 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, endvidere ifølge nærværende Rets Dom af 7de November 1851 har været straffet for 1ste Gang begaaet Tyveri i Henhold til Forordningen af 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, vil han nu være at ansee efter samme Forordnings § 13, og findes Straffen passende fastsat til Forkebringshuusarbeide i 1 Aar.

Da Underrettsdommens Bestemmelser om den Arrestanten Jens Olsen Rasmussen paalagte Erstatning bifaldes, dog at den Brændeviinsbrænder C. Hoffmeyer tilkjendte Erstatning af 2 Rdl. 3 Mk., i Henhold til hvad ovenfor er anført, bortfalder, og ligeledes dens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger for Arrestantens og Littaltes Vedkommende billiges, vil den med de angibne Modificationer være at stadfæste, saavidt paaanfet er“.

Torsdagen den 5de Januar.

Nr. 281.

Advocat Broch
contra

William Pile og Robert Leacock (Defensor Liebe),
der tiltales for Arbejdsforømmelse og fredsforstyrrende Forhold.

Christiansteds Politirets Dom af 21de Juni 1862: „De Littalte Isaac Dial, William Pile og Robert Leacock bør hensejtes til Tvangsarbeide i 2 Gange 12 Dage. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Den vestindiske Landsøverrets Dom af 23de Juli 1862: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. De af Sagen lovligt flydende

Omkostninger udredes af de Tiltalte hver for sig. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

Da den de Tiltalte ved den indankede Dom tilfundne Straf af Tvangsarbejde i 2 Gange 12 Dage, ifølge Bestemmelserne i Anordningerne for de danske vestindiske Der af 6te Januar 1852 § 2 Nr. 2 og § 4 samt af 18de August 1853 om Løsgængeri § 8 og af samme Dato angaaende Tyendevesenet § 13, maa anses at svare til en Straf af Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 48 Timer, og saaledes ikke har den Størelse, at de Tiltalte efter § 1 i Placat angaaende Appel i criminelle Sager af 23de Mai 1840, jfr. Cancelliskrivelse af 9de Marts 1843, kunde være berettigede til at forlange Sagen indstævnet til Høiesteret, hvortil den alene paa deres Begjæring er appelleret, vil den være at afvise. Det Actor og Defensor for Høiesteret tilkommende Salarium findes at maatte udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises. Advocaterne Brock og Liebe tillægges i Salarium for Høiesteret hver 8 vestindiske Daler, der udredes af det Offentlige.

Nr. 330.

Advocat Brock
contra

1) **Lars Severin Kühmünch** eller **Kühmünch**, 2) **Johannes Peter Anton Sperling** og **Hans Nielsen** (Defensor Liebe),
der tiltales, Nr. 1 og 2 for Tyveri og Bedrageri og Nr. 3 for Hæleri.

Kjøbenhavns Amts nordre Virks Extrarets Dom af 24de Mai 1862: „De Tiltalte Christian Ludvig Kiebenich, Slagter Hans Rasmussen og Kroforpagter Niels Abby bor for Actors Tiltale i denne Sag frie at være. Tiltalte, Slagter Peder Hansen Gerlach Eiberg, bor for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestanterne Lars Severin Kühmünch og Johannes Peter Anton Sperling bor straffes med Forbedringshumsarbejde, den Første i 3 Aar og den Sidste i 1 Aar. De Tiltalte Adam Carl Møller, Johan Christian Andersen, Hans Nielsen og Jacob Larsen bor straffes med Fængsel paa Band og Brød, den Første i 6 Gange 5 Dage, den Anden i 4 Gange 5 Dage og de tvende Sidstnævnte hver i 5 Dage. I Erstatning til Eierinden af „Stampen“, Enkefru Carlsen eller nu hendes Bo, udreder Arrestanten

Kühmüinch 7,804 Rdl., Arrestanten Sperling 684 Rdl., Tiltalte Adam Carl Møller in solidum med Kühmüinch 540 Rdl. og endvidere 5 Rdl., Tiltalte Johan Christian Andersen in solidum med Kühmüinch 208 Rdl., Tiltalte Hans Nielsen 15 Rdl. og Tiltalte Jacob Larsen in solidum med Sperling 78 Rdl. Actionens Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Meldola, 15 Rdl., og til Defensor, Procurator Eltong, 12 Rdl., udredes af Arrestanterne og de Tiltalte, med Undtagelse af Kroforpagter Naby, in solidum, saaledes at de Tiltalte Møller og Andersen af bemeldte Omkostninger udrede hver $\frac{1}{5}$, de Tiltalte Kiebenich og Eiberg hver $\frac{1}{15}$ og de Tiltalte Nielsen, Larsen og Naasmünsen hver $\frac{1}{20}$. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udferd efter Loven".

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7de Octbr. 1862: „Tiltalte Johan Christian Andersen bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. Sovrigt bør Birketingsdommen ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffen for Arbeidsmand Jacob Larsen bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og at den bemeldte Andersen paalagte Erstatning bortfalder. Actor for Overretten, Procurator Delbanco, og Defensor, Proveprocurator Westrup, tillægges i Salarium hver 15 Rdl., der udredes af Arrestanterne og de Tiltalte, med Undtagelse af Kroforpagter Naby, in solidum, saaledes at de Tiltalte Møller, Eiberg, Andersen og Kiebenich deraf hver udrede $\frac{1}{10}$, og de Tiltalte Nielsen, Larsen og Naasmünsen hver $\frac{1}{20}$. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udferd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indaandede Dom for Lars Severin Kühmüinch eller Kühmüinchs, Johannes Peter Anton Sperlings og Hans Nielsens Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Advocaterne Brock og Liebe tillægges i Salarium for Høiesteret hver 30 Rdl., der udredes af Kühmüinch og Sperling, Een for Wegge og Wegge for Een, saaledes at Hans Nielsen in solidum med dem deraf tilsvares $\frac{1}{20}$.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Af de under nærværende, i 1ste Instants ved Kjøbenhavns Amts nordre Birk paakjendte Sag tiltalte Personer, maa

1) Arrestanten Lars Severin Kihmülich eller, som han i Underrettsacten ogsaa benævnes, Kihmülich ansees overbeviist at have gjort sig skyldig i Tyveri og Bedrageri. I saa Henseende er det ved hans egen Tilstaaelse og de iøvrigt oplyste Omstændigheder tilfredfælgende godtgjort, at han, der i omtrent 19 Aar har været i Tjeneste ved Fabrikken „Stampen“ i Dyrehaven, deraf de seneste 12 Aar, indtil han i Juli Maaned s. A. blev affediget, som Mesterisvend paa Møllen, i hvilken Egenstøb han foretog Udsalget af Meel og Øryn og hvad der med Møllensaringen staaer i Forbindelse, har benyttet denne sin Stilling til i svigagtigt Siemed efterhaanden i en lang Aarrække hemmelig at tilvende sig forholdsviis særdeles betydelige Qvanta af de til Udsalget bestemte Varer, for hvilke han ugentlig havde at aflægge Regnskab i en af ham ført saakaldt „Møllebog“, uden at den Afgang, han i Mølsfør heraf havde til de nævnte Gjenstande, kunde stilles ved Siden af et egentligt Besiddelses- eller Dispositionsforhold. Hvad han saaledes har tilvendt sig, har Arrestanten deels bortskjænket til Forfjællige, deels anvendt til et udstrakt Svinehold og i Forbindelse med de Medtiltalte Møller og Andersen opjebt mindst 28 Stykker Sviin. Til samme Tid har Arrestanten holdt falskt Regnskab ved det af ham forestaaede Udsalg, idet han jævnligen har undladt at føre Fabrikken til Indtægt, hvad der af ham for sammes Regning er blevet solgt, hvorimod han har tilegnet sig selv de indkomne contante Pengeløb i et saadant Omfang, at han herved i Forbindelse med den foranførte ulovlige Erhvervsskilde har været istand til ikke blot at leve rigeligere for sig og Familie end hans Lønning og tilladelige Biindtægter vilde have tilladt ham, men endog til at opspare saameget, at han har kunnet kjøbe sig en Boudgaard og herpaa kunnet præstere en ret anseelig Udbetaling. Ifølge en af ham som rigtig anerkjendt Opgjørelse vil Arrestanten have at erstatte Boet efter den tidligere Eierinde af „Stampen“ en Sum af i det Hele 9,304 Rdl., hvoraf under Sagen contant er udbetalt 1,500 Rdl., saa at der altsaa bliver et Restbeløb af 7,804 Rdl. For dette Forhold stjønnes Arrestanten, som er langt over criminel Lovalders og ikke forhen findes straffet eller tiltalt, ved Underretten med Føie i Henhold til Forordningen af 11te April 1840 §§ 1 og 42 at være anseet med 3 Aars Forbedringshussarbejde.

2) Arrestanten Bagerisvend Johannes Peter Anton Sperling, der er født 1818 og ikke forhen funden straffet eller tiltalt, og som ligeledes er saggivet for Tyveri og Bedrageri, har vedgaaet, at han, der af den forhenværende Fabrikbestyrer paa „Stampen“ havde erholdt Tilladelse til at beholde Bageriaffaldet, paa enhver Maade har søgt at forege dette, deels ved dertil at henlægge Aft, hvad der tabtes i Bageriet, selv om det paa anden Maade kunde benyttes, men deels ogsaa ved dertil, naar Leilighed gaves, at hensejle Deigklumper paa 2, 3 à 4 Punds Vægt, som vare hensatte til Bagning paa Deigbordet. Det saaledes ulovlig indvundne Affald har Arrestanten deels forbrugt til dermed Tid efter anden at opjebte mindst 22 Sviin, deels har han anvendt det til dermed

at lønne de Personer, som passede disse Eviin, som til Omgaaelse af det bestaaende Forbud mod Sveinhold af „Stampens“ Folk opdrættedes udenfor Fabrikken, deels har han endelig ligefrem solgt det. Værdien af hvad Arrestanten saaledes i Løbet af de 11 Aar, i hvilke han paa det Nærmeste har været i Fabrikfens Tjeneste, urettelig har tilvendt sig, har han selv angivet til 684 Rdl., med hvilken Sum den Skadelidte har erklæret sig tilfreds, og som det derfor vil paaligge ham at udrede i Erstatning. Ogsaa for denne Arrestants Vedkommende findes Underretsbdommen, hvorved der i Henhold til den citerede Forordnings § 1 er tilkjendt ham en Straf af 1 Aars Forbedringshuusarbejde, at kunne stadfæstes.

7) Tilstalte Hans Nielsen findes ved sin egen Tilskaaelse og øvrige Omstændigheder overbevist at have i sin Stilling som Gaardskarl i „Dvermoes Gaard“ af Rudstien hos Eierinden af „Stampen“ modtaget 1 Skp. Havre, vurderet til 3 Mk. Skp., i et Antal af omtrent 30 Gange som Beberlag for Stalbrum og Herberge, naar hiin kom til Staden med sit Herstabs Vogn og tog Ophold i Gaarden, uagtet han kunde indsee, at vedkommende Rudst, der under Sagen er afgaaet ved Døden, ei var berettiget til saaledes at raade over det ham ikke tilhørende Foder. Da Tilstalte ei forhen har været straffet, maa det villiges, at han, som er født i Aaret 1825, ved Underretsbdommen er bleven anset med 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød i Henhold til Forordningen af 11te April 1840 § 22 samt tilpligtet i Erstatning at tilsvare 15 Rdl.“

Fredagen den 8de Januar.

Nr. 20. Kjobmændene **B. Wendahl, J. C. Christensen, H. N. Lange, L. N. Elfas, C. B. Lorengen, H. P. Hall, N. C. Sivertsen og S. F. Smith** (Justitsraad Bunghen)

contra

Skipper J. Olsen (Ingen).

angaaende Indstævntes Berettigelse til at lade en Ladning Bræder sælge ved Auction i Frederiksfund.

Frederiksfund Auctionskrets Kjendelse af 18de Juli 1859: „Den af Overretsprocurator Lihme paa flere af Frederiksfund Kjobmænds Begne nedlagte Protest kan ikke tages til Følge, hvorimod Auctionen vil være at fremme“.

Landsover. samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste Octbr. 1860: „Den indankede Kjendelse bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten betale Citanterne, Kjobmændene i Frederiksfund Vilh. Wendahl, J. C. Christensen, Hans N. Lange, L. N. Elfas, Carl B. Lorengen, H. P. Hall, Rudolph C. Sivertsen og S. F. Smith, til Auditeur, By- og Herredsfoged Brig, med 15 Rdl, som udredes inden

8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

Den af Titanterne under 26de Marts 1861 udtagne Stævning, ifølge hvilken Indstævnte er varslet til at give Mode, naar den paa-stævnte Sag i 1862 kommer til Foretagelse i Høiesteret, har Paategning om at være forkyndt paa Indstævntes Bopæl i Norge den 9de Juli 1861, men Indstævnte har ved Sagens Foretagelse den 27de Mai 1862 ikke modt eller ladet møde. Det bliver derfor at afgjøre, om det Barsel, der er givet ham, kan betragtes som lovligt. Af Sagens Acter fremgaaer det, at Indstævnte er Udlænding og bosiddende i et fremmed Land; han gaaer altsaa ind under Lovens almindelige Forkrift i 1—4—12, hvorefter den, der er uden Riget, skal stævnes med Aars Barsel. Naar Forordningen af 3die Juni 1796 § 16 giver nærmere Regler om den fremtidige Forstaaelse af dette Lovsted, gjør den ingen Forandring med Hensyn til Barselstiden for dem, som boe eller opholde sig i fremmede Lande; den bestemmer derimod Barslet for de Landsdele, som henhøre under det danske Monarki, uden dog at være indbefattede i det egentlige Danmark. I selve Paragraphen stilles netop „de fremmede Lande" og „de tvende Riger" (Danmark og Norge) ligeoverfor hinanden, og det er „i Hensigt til begge Rigerne", at det lange Barsel forkortes fra et Aar til nogle Maanedre. Men naar det saaledes maa erkjendes, at Forordningen af 3die Juni 1796 § 16 kun har anordnet Barselsfristen for de enkelte til det danske Monarki hørende Landsdele under Hensyn til den mellem dem bestaaende statsrettlige Forbindelse, er det heraf en Folge, at den herpaa grundede forkortede Barselstid maa bortfalde, efterat den ovenberorte Forbindelse er ophørt. Norge er da ikke længere eet af de tvende til hinanden i et Monarki sammenknyttede Riger, „i Hensigt til hvilke" en forkortet Barselstid er anordnet, men maa i denne som i andre Henseender betragtes som Udland, der ikke kan være bundet ved de for Barslet givne særegne Forkrifter, der betingedes af den mellem de tvende Riger bestaaende Union.

Den udtagne Høiesteretsstævning vil deskaarsag være at afvise.

Thi kjendes for Ret:

Den udtagne Høiesteretsstævning afvises.

L. N. Essaf, Carl B. Porenken, H. P. Hall, Rudolph E. Sivertsen og E. F. Smith, under en den 18de Juli f. A. efter Requisition af Indstævnte, Skipper J. Olsen i Norge, i Frederiksfund afholdt Auction over en af ham fra Norge hidbragt Rabning Fyr- og Granbræder havde nedlagt Protest imod dennes Fremme, men denne Protest ved en af Auctionsdirecteuren, Auditeur, By- og Herredsfoged Briz samme Dag affagt Kjendelse var bleven forkastet, og den requirerede Auction tillagt Fremme, have Citanterne her for Retten paastaet den under Auctionsforretningen brugte Behandling og den affagte Kjendelse underkjendt, tilfidesat og forandret, sig hos Indstævnte tillagte i Erstatning for lidt Næringstab 3 Mk. pr. Tylt af de solgte Bræder, tilsammen for 451 Tylter og 6 Stykker 225 Nbl. 4 Mk. 8 Sk, eller efter uwillige Mænds Ejsøn, Indstævnte idømt Mulet for ulovligt Næringsbrug, samt sig tillagte Appellens Omkostninger.

Indstævnte er ikke mødt eller har ladet møde her for Retten, hvormod Auctionsdirecteuren, Auditeur Briz, hvem Citanterne i Overretsstævningen have forbeholdt sig Ret til at drage til Erstatningsansvar i Aulebning af den af ham fremmede Auction og det deraf for dem formeentligen opstaaede Næringstab, forsaavidt de ikke hos Auctionsrequirenten som Udenrigsboende maatte komme til at nyde den ham formeentlig i Kjendende Erstatning, har ladet møde, og, næst at fremsætte som sin Formening, at Sagen ex officio her for Retten burde afvises, i hvilket Tilfælde han har paastaet sig tillagt Kost og Tæring, i Realiteten har paastaet den indankede Kjendelse og øvrige under Auctionen brugte Behandling stadfæstet og sig hos Citanterne in solidum tilkjendt Sagens Omkostninger skadesløst.

De af Auditeur Briz for Sagens Afvisning ex officio ansførte Grunde findes imidlertid ikke at kunne gives Medhold, da det efter den Stævningen givne Forlyndelsespaategning og Attest om Stævningsemændenes Competence ikke, som af ham formeent, findes at kunne betvivles, at Stævningen af de rette Stævningsemænd paa behørig Maade er forlyndt for Indstævnte, og, forsaavidt han endvidere har formeent, at der burde have været givet Indstævnte som Ablænding det i Lovens 1—4—12 foreskrevne Varsel af Aar og Dag, maa hertil bemærkes, at den fte Indvarsling med det i Forordningen af 3die Juni 1796 § 16 foreskrevne Varsel af 8 Uger for i Norge søndensjæls Bosiddende til en Domsol i Danmark, maa anses tilstrækkelig, da hiin i en for Norge og Danmark fælles Lov indeholdte Regel ingeninde senere udtrykkelig er bleven forandret“.

Nr. 352.

Advocat Broch

contra

Hans Hansen (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri og Løsgænger.

Kjøge Kjøbstads Extrarets Dom af 9de Octbr. 1862: „Tiltalte, Arrestant Hans Hansen, bor at hensættes til Tugthuusarbejde paa Livstid. Saa betaler han og alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger,

hvoriblandt Salair til Actor, Procurator Glæiser, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Sørensen i Roeskilde, 4 Rdl., foruden Diæter til Sidsmævnte efter Oversvighedens nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Udsærd efter Loven".

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18de Novbr. 1862: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad d'Auchamp og Justitsraad Nyegaard, betaler Arrestanten Hans Hansen 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven".

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende fra Kjøge Kjøbstads Extraret hertil indankede, og imod Arrestanten Hans Hansen for Tyveri og Løsgængeri anlagte Sag, er det ved hans egen med det iøvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han, efter i nogen Tid at have streifet arbejdsløs omkring, den 28de August d. A. har stjaalet nogle Huusmand Peder Jacobsen i Sønderkjøge og dennes Dattersøn tilhørende til 7 Mk. vurderede Klædningsstykker, uden at det er oplyst, hvorledes han banebe sig Afgang til det Bærelse, hvor de beroede, og at han samme Dag har frastjålet Tjenestekarl Ole Olsen nogle i et uafslæet Karlekammer beroende til 10 Rdl. vurderede Klædningsstykker. De stjaalne Koster ere tilbageleverede Eierne, som have frafaldet Krav paa Erstatning.

Da Arrestanten, der er langt over criminel Lavalder, tidligere oftere har været straffet og senest ved Højesterets Dom af 24de Marts 1854 er anseet som for 5te Gang begaaet Hæleri med 8 Mars Tugthuusarbejde, maa det billiges, at han nu ved den indankede Dom i Henhold til Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 25, jfr. § 22, er anseet som for 6te Gang begaaet Hæleri med Tugthuusarbejde paa Livstid, ved hvilken Straf den for det begaaede Løsgængeri forskyldte afsørkes, og da Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den i det Hele være at stadfæste".

Nr. 340.

Advocat Brock

contra

Niels Christian Brix (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Aalborg Kjøbstads Extrarets Dom af 16de Septbr. 1862: „Arrestanten Niels Christian Brix bør at behandles overensstemmende med allerhøieste Resolution af 31te Marts 1860, hvorhos han bør tilsvare alle af Actionen skidende Omkostninger, og iblandt disse Salair til Actor, Procurator Hoegh, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Niessen, 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 27de Octbr. 1862: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Møller og Justitsraad Reckelmann, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Arrestanten Niels Christian Brix, der under nærværende Sag sigtes for Tyveri, er det ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i denne Forbrydelse, idet han den 5te August d. A. om Eftermiddagen har fra et uafslæet Bærelse i en Baggaard i Aalborg tilvendt sig et til 10 Rdl. vurderet Sølvommenhr, der henlaa i en uafslæet Kasse, og en til 1 Rdl. vurderet Brunels Vest, der var ophængt paa Væggen, begge Dele tilhørende Rekrut af 11te Liniebataillon Ladsen Andersen. Af disse Gjenstande har Arrestanten solgt Vesten for 2 Mk. og pantsat Uhret for et Laan af 5 Mk. 8 Sk. De ere imidlertid bragte tilstede under Sagen og udleverede Bestjaalne. Arrestanten er ved Høiesteret's Dom af 6te October 1830 for 3die Gang begaaet Tyveri anseet efter Forordningen af 20de Februar 1789 § 3 med Straf af Fæstningsarbejde paa Livstid, men ved kongelig Resolution af 31te Marts 1860 er Friheden skjænket ham paa den Betingelse, at han, saafremt han paany maatte gjøre sig skyldig i nogen Forseelse, der ikke medfører høiere Straf, vil være at indsette til Tugthuusarbejde paa Livstid. Han vil derfor nu være at behandle overensstemmende med bemeldte kongelige Resolution, saaledes som i Underrettsdommen er fastsat, og da denne Doms Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes villes, vil den i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 313.

Justitsraad Brunzen
contra

Christian Wilhelm Goldschmiding (Defensor Liebe),
der tiltales for attenteret Voldtægt.

Amager Birk's Extrarets Dom af 12te August 1862: „Tiltalte, Tjenestdreng Christian Wilhelm Goldschmiding, bor henfættes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Elkong, og til Defensor, Procurator Moller, 4 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26de Septbr. 1862: „Birketingsdommen bor ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 6 Gange 5 Dage. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Rothe og Winther, betaler Tiltalte Christian Wilhelm Goldschmiding 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

I Henshold til de i den indaafede Dom anførte Grunde fjeendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indaafede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Amager Birk's Extraret hertil indaafede og i 1ste Instants af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd paakjendte Sag sigtes Tiltalte Christian Wilhelm Goldschmiding for attenteret Voldtægt.

Den af Tiltalte afgivne, med det isvrigt Dplyste stemmende Tilskaaelse gaar ud paa, at han Søndag den 13de Juni d. A. ved Middagstid paa Storemagleby Fælled, der er langt fjernet fra noget beboet Huus, under en Samtale med Marchen Peter Hansdatter, om hvem det var ham bekendt, at hun var et usædeligt Fruentimmer, og som efter det Dplyste maa antages at være meget ensfobig, uden dog at kunne kaldes sjollet, annodebe bemeldte Pige om at tilstede ham Samleie, samt at han, da hun afflog dette, kastede hende baglænds omkulb og, efterat have optaget hendes Klæder og blottet sig selv, lagde sig ovenpaa hende, idet han under disse Foretagender ventede at faae hendes Samtykke til det attraaede Samleie. Da Pigen imidlertid istedetfor gav sig til at strige, forsøgte han at fremtvinge Samleiet, idet han holdt hendes Hænder mod sine, men da han ikke kunde faae hendes Been skille ad, hvorfor det efter Pigens Udsagn end ikke lykkedes ham at berøre hendes Kjønsdele, og hun bad ham om at rejse sig, da hun skulde hjem, afflod han efter nogen Tids Forløb fra sit Forsæt, uden at have tilføiet hende nogen anden Skade end en lille Rist paa hendes Skjort, hvad Tiltalte dog ikke vil have bemærket.

For dette Forhold findes Tiltalte, der er født den 12te September 1843 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved den indaafede Dom retteligen

anseet med en efter Lovgivningens Analogi lempet arbitrair Straf, hvis Størrelse, der ved Underrettsdommen er fastsat til Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage, vil være at bestemme til lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage, hvorfor bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger, hvorunder Salairerne til Actor og Defensor for Underretten findes passende bestemte, billigse, med den nævnte Modification med Hensyn til Straffetiden vil være at stadfæste".

Nr. 342.

Justitsraad Bungen

contra

Mads Pedersen (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 1ste November 1862: „Arrestanten Mads Pedersen bor straffes med Forbedringshuusarbeide i 5 Aar samt udrede Actionens Omkostninger, derunder i Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Lindhardt og Beyer, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven".

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Mads Pedersen, der er langt over criminel Lavalder og ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste October 1844 anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 med 1 Aars Forbedringshuusarbeide, er under nærværende Sag ved egen Tilfaaelse og de isvrigt tilveiebragte Oplysninger overbevist at have i afsigtede Sommer frastjaalet forhenværende Kromand Lars Pedersen en Morter, en Lampearin, en Jernstang, nogle Under m. v., i Alt af Værdi 7 à 8 Rdl., samt Maskinfabrikantene Schrøder og Jørgenien en til 50 Rdl. vurderet Dvie, som var indbrændt til Græsning paa og udbragt til Stabens Fælleber, og som han traf paa den langs med disse løbende Jagtvei, saa at han, som af ham forklaret, ikke havde nogen Tvivl om, at den hørte til Kreaturerne paa Fælleberne, hvorved ogsaa bemærkes, at der paa den nævnte og andre til Fælleberne stødende Veie er anbragt Ledde, som hindre Kreaturerne fra at jjerne sig længer fra Fælleberne end paa bemeldte Veie.

For det af Arrestanten ubviste Forhold vil han saaledes nu være at dømmes efter den ovennævnte Forordnings § 13 og § 14, jfr. § 6, 1ste Led, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 5 Aar, hvorhos han vil have at udrede Actionens Omkostninger".

Tirsdagen den 13de Januar.

Nr. 24. Møllermester **Mortensen** (Advocat Heinrichsen),
contra

Bagermester **Hein** (Advocat Brock, efter Ordre),
angaaende Lovligheden af en hos Indstævnte foretagen Arrest og Execution for en Begjærdning.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de Decbr. 1860: „Indstævnte, Møllermester M. Mortensen, bør enten under en Mulet af 2 Rdl. til Kjobenhavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag denne Dom fiddes overhørig, foranstalte den den 5te Juni 1858 ifølge hans Requisition hos Citanten, Bagermester F. Hein, foretagne Arrestforretning, og den den 11te September f. A. efter Indstævnets og Bagermester W. Rubow's Requisition hos Citanten effectuerede Executionsforretning ophævede og quitterede, ogsaa af bemeldte Rubow, samt til Citanten extradere en den 13de October 1857 af Citanten til Indstævnte udstedt, den 23de Januar 1858 protesteret 3 Maaneders indenbyes Bægel, stor 1,000 Rdl. med tilhørende Protest i quitteret Stand, eller ogsaa til Citanten betale 1,000 Rdl. i Erstatning for Værdien af de ved bemeldte Executionsforretning udlagte Effecter tilligemed Renter deraf 5 pCt. aarlig fra 25de September 1858 indtil Betaling skeer. Saa bør han og for den Citanten ved bemeldte Executionsforretning tilføiede Tort og Credit-spilde betale Citanten en ved uwillige af Retten udmeldte Mænds Stjøn fastsat Erstatning, der dog ikke maa overstige 2,000 Rdl., tilligemed Renter af denne Erstatningssum 5 pCt. aarlig fra 25de September 1858 indtil Betaling skeer; men iøvrigt bør Indstævnte for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. Et efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive at ophæve.

Ihi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at staude. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl. Advocat Brock tillægges i Salarium for Høiesteret 60 Rdl., der udredes af det Offentlige.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.).

Høiesteretstidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 46—47.

Den 30te Januar.

1863.

Tredie ordinaire Session.

Tirsdagen den 13de Januar.

Nr. 24.

Møllermester Mortensen

contra

Bagermester Hein (see forrige Nr.).

Den indankede Doms Præmisjer lyde saaledes: „Under nærværende Sag har Citanten, Bagermester J. Hein, søgt Indstævnte, Møllermester M. Mortensen, tilpligtet under en daglig Mulct at foranstalle en den 5te Juni 1858 ifølge Indstævntes Requisition af Kongens Foged heri Staden hos Citanten foretagen Arvesforretning, og en den 11te September s. A. efter Indstævntes og Bagermester W. Rubows Requisition ligeledes af Kongens Foged her i Staden hos Citanten effectueret Executionforretning ophævede og qvitterede, ogsaa af bemeldte Rubow, samt en den 13de October 1857 af Citanten til Indstævnte udfædt, den 23de Januar 1858 protesteret 3 Maaneders Bøvel, stor 1,000 Rdl., med tilhørende Protest extraderet til Citanten i qvitteret Stand, eller i alt Fald at betale til Citanten 1,000 Rdl. i Erstatning for Værdien af de ved bemeldte Executionforretning ublagte Effecter, tilligemed Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligsslagens Dato den 25de September 1858 indtil Betaling skeer, samt derhos tillige i ethvert Fald betale Citanten baade Erstatning for Afslavn af bemeldte Effecter 15 Rdl. daglig fra 11te September 1858 indtil en af de ovennævnte Paastande opfyldes, og Erstatning for den Citanten ved bemeldte Executionforretning tilføiede Tort og Creditspilbe, 2,000 Rdl., med Renter af sidstnævnte Sum 5 pCt. p. a. fra den 25de September 1858, saa og denne Sags Omkostninger skadesløst.

Dil Begrundelse af dette Sagsmaal paaberører Citanten sig en mellem Parterne den 28de Juli 1858 formentlig affluttet Overenskomst, i hvis Følge Indstævnte skulde have estergivet Citanten alt hans paa Citanten havende Krav, deriblandt navnlig ogsaa den her omhandlede Bøvelgjæld, under Betingelse af,

at den Eiendom, som Titanten da eiede i Borgergade Nr. 160 og 161 heri Staden og som var stillet til Auction, udbragtes til et Beløb af 56,000 Rdl. ved den den 4de August 1858 afholdende 5te Auction, og da denne Betingelse skal være indtraadt, idet Eiendommen ved bemeldte Auction er solgt til Grosserer Grøn og Sille- og Klædehandler Hamstrup for den nævnte Sum, formener Titanten, at Indstævnte har været uberettiget til desuagtet den 11te September 1858 at lade den af ham under 5te Juni s. A. for den ovenomhandlede Bøvelgjæld erhvervede Dom erquirere ved at gjøre Udlæg hos Titanten.

Det maa ansees in confesso, at der den Dag, den 4de Auction over den ovennævnte, Titanten da tilhørende Eiendom var bleven afholdt, nemlig den 28de Juli 1858, har fundet en Sammenkomst Sted mellem Parterne og flere andre — tildeels under Sagen som Vidner afhørte — Personer, at der under denne Sammenkomst er bleven truffet en Overenskomst imellem Sagens Parter om eventuel Estergivelse fra Indstævnets Side af Gjælden, hvori Titanten stod til ham, samt at der i den Aulebning af en af de Tilstebeværende blev forfattet en Optegnelse, der skulde være en Gjengivelse af de mundtlige Forhandlinger, hvilken Optegnelse, der er kommen tilstede under Sagen, gaar ud paa: at der ved den Leilighed skete den bestemte Aftale, at Bagermester Lyders skulde ved den 5te Auction over Eiendommen Nr. 160 og 161 i Borgergade „byde til idetmindste 56,000 Rdl.“ og „forpligtede Møllermester M. Mortensen sig til at kvittere for alt paa Bagermester Jacob Hein havende Krav, saaledes at han Intet er ham skyldig“.

Derimod ere Parterne uenige om Forstaaelsen og Udstrækningen af den truene Aftale, idet nemlig Indstævnte, der procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, deels har villet gjøre gjældende, at det var en udtryffelig Betingelse for det af ham givne Løfte om Estergivelse af Gjælden, at bemeldte Bagermester Lyders ved den 5te Auction selv skulde byde 56,000 Rdl. for Eiendommen, hvilket han derhos formener tydeligen fremgaaer af de i den skete skriftlige Optegnelse, der maa ansees som et Udtryk af hvad der mundtlig var forhandlet, brugte Ord, forsaavidt det der hedder, at Lyders skulde „byde til idetmindste 56,000 Rdl.“, deels har benægtet, at den her under Sagen omhandlede Bøvel af 13de October 1857 har været indbefattet under den truene Overenskomst.

Hvad nu først angaaer det Spørgsmaal, om det kan antages at have været en Betingelse for Overenskomsten, at Bagermester Lyders — saaledes som Indstævnte paaftaaler — selv skulde have ludet 56,000 Rdl., eller om det maa kunne ansees tilstrækkeligt, for at Indstævnte skulde kunne være bunden ved det givne Løfte, at Lyders køb Eiendommen op til den nævnte Sum — hvilket det maa antages givet at have været Tilfældet — og derved bevirkede, at den ikke blev solgt under 56,000 Rdl., da skjønnes det ikke rettere, end at dette Sidste maa statueres.

Samtlige under Sagen afgivne Vidneforklaringer gaae nemlig ud paa, at den mundtlige Aftale var, at Lyders skulde byde Eiendommen op, saaledes at den ikke solgtes under den nævnte Kjøbesum; og om end Udtryffene i det skriftlige

Optegnede maatte kunne forstaaes paa en anden Maade, og navnlig paa den af Indstævnte paaberaabte, findes dette dog ikke at kunne være afgjørende, da det skriftlige Optegnede, der blev oplæst for de Tilstedeværende, vel da blev erkjendt at dem at indeholde en Gjengivelse af det mundtlige Forhandlede, men Optegnelsen, der ikke er underskrevet af Indstævnte, kan herefter dog kun have en Betydning i Forbindelse med Bidnernes nærmere Forklaring angaaende Overenskomstens Indhold.

Ei heller kan der sægges videre Vægt paa Indstævntes Anførte om at det skulde have været ham magtpaaliggende, og derfor gjort til Betingelse, at Bagermester Lyders blev den Høisthyende paa Eiendommen, da Titanten i saa Fald kunde være bleven ved Bageriet, eftersom det dog i intet Fald kunde forhindres, at en Trebmand gjorde høiere Bud end 56,000 Rdl. og erholdt Eiendommen, saa at, hvis dette havde været Meningen, en bestemt Kjøbesum ikke kunde have været fastsat.

Betreffende dernæst Indstævntes Erindring, at Bexlen *quæstionis* ikke var indbefattet under den Eitergivelse, der var Gjenstand for Overenskomsten, har han vel anført, at den ommeldte Bexel paa den Tid, Overenskomsten fandt Sted, ikke længere tilhørte ham, men derimod var overdraget Bagermester Rubow, saa at Indstævnte, da han indgik Overenskomsten, ei kunde have taget Hensyn til denne Bexel, hvorover han ingen Naadighed havde. Men foruden at det af 2de Bidner, der vare tilstede ved den omhandlede Sammenkomst, er forklaret, af det ene, at der under de mundtlige Forhandlinger udtrykkelig blev omhandlet som Gjenstand for Overenskomsten en Bexelgjæld, hvorfor der hos Titanten var bleven gjort Execution — hvilket kun kan angaa den her omhandlede Bexel —, og af det andet Bidne, at der udtrykkelig blev omtalt en Bexelfordring paa 1,000 Rdl., saaledes maa det ogsaa bemærkes, at Overenskomsten omfattede „alt havende Krav“, uden at den her omhandlede Bexel specielt er undtagen, og at den paa den Tid, Overenskomsten fandt Sted, dertil maatte henregnes, findes ikke at være tvivlsomt, og maatte i alt Fald med Høie antages af Titanten, aldenstund Indstævnte som Bexlens Eier havde gjort Arrest hos og taget Dom over Titanten, og denne ved Overenskomsten var uvidende om, at Bexlen ikke længere skulde tilhøre Indstævnte, hvortil kommer, at Indstævnte senere har generet sig som den, der havde Krav paa Titanten efter Bexlen, og har ladet Executionsforretningen foretage, tildeels paa egne Begne.

Titanten findes derfor efter det Foransførte at maatte gives Ret i, at Indstævnte har været uberettiget til at lade den Fordring erqverre, som han maa antages at have eftergivet Titanten, og dennes Paastand vil derfor forsaavidt være at tage tilfølg, at Indstævnte paalægges enten under en daglig Mulet, der findes at maatte bestemmes til 2 Rdl. og tillægges Kjøbenhavns Rattigvæsens Hovedkassé, at foranstalte ophæve og qvitterede de nævnte Forretninger og ekstrudere Bexlen, eller i Erstatning for de udlagte Effecter at betale Titanten 1,000 Rdl. med Renter 5 pCt. aarlig fra den 25de Septemher 1858, indtil Betaling sker, idet der nemlig mod denne sidste af Titanten fremsatte alternative Erstatningspaastand som saadan ingen speciel Indsigelse af Indstævnte er fremsat.

Da det berhøst af 2de Vidner edelig er udsagt, at de, hvis den omhandlede Execution ikke var overgaaet Titanten, vilde have gaaet i Caution for dennes Humsleie, hvorved han vilde være bleven sat istand til at forblive i sin tidligere Leilighed, hvor han drev et Bageri, som han nu har maattet forlade, saa findes den af Titanten paastaade Erstatning for Tort og Creditspilde ogsaa at maatte tilkjendes ham, og navnlig saaledes, at den, da Indstævnte har protesteret imod hans principale Paastand om at tilkjendes den med 2,000 Rdl., fastsættes ved uwillige Mænds Ekjon, dog at den ikke overstiger det nyenaævnte Belsb. Derimod findes der ikke tilstrækkelig Føie til at give Titantens Paastand Medhold, forsaavidt den gaar ud paa Erstatning for Afsvan af de udlagte Effecter, da disse, efter hvad der er in confesso, ere forblevne i Titantens Besiddelse.

Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve.

Procurator Alberti vil blive at forelægge en Frist af 8 Dage fra Dato til paa behørigt stemplet Papir at lade affrive det af ham den 12te September j. A. fremlagte Indlæg. Iøvrigt findes ingen Overtrædelse af Stempelpapirsslovgivningen under Sagen begaaet“.

Nr. 347.

Advocat Brock

contra

Hans Christian Belschuer (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 1ste Novbr. 1862: „Arrestanten Hans Christian Belschuer bør straffes med Forbedringshumsarbeide i 3 Aar samt indrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Proveprocurator Lassen og Procurator Salomonsen, sex Rigsdaler til hver. Alt efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Da Arrestanten Hans Christian Belschuer, der er langt over criminel Lavalber og ved Høiesterets Dom af 26de November 1858 anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 77, jfr. § 54, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, under nærværende Sag ved egen af det iøvrigt Dplyste bestyrkede Tilstaaelse er overbeviist at have i Købet af et Harstid for hans Anholdelse under denne Sag frastjaaet Silke- og

Klæbehandler Jørgen Michael Steen Møller, hos hvem han dengang var i Tjeneste som Svenb, omtrent 200 Rdl. i Penge, og Værer til en Værdi af henimod 1,400 Rdl., vil han nu være at dømmes i Genhold til den nævnte Forordnings § 79 efter § 13, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar, hvorhos han vil have at udrede Actionens Omkostninger“.

Nr. 361.

Advocat Brock
contra

Ane Cathrine Frederiksen Monberg, Baumanns Enke,
(Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Baag Herreds Extrarets Dom af 12te Septbr. 1862: „Arrestantinden Ane Cathrine Frederiksen Monberg, Skomagersvend Baumanns Enke, bør i Overeenstemmelse med kongelig Resolution af 2den October 1851 hensesættes i Tugthuusarbejde paa Livetid. Saa bør hun og udrede samtlige af hendes Arrest og denne Action lovligt flydende Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Procurator Gormsen, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Schmidt i Middelfart, 3 Rdl., samt betale i Erstatning til Huusmand Hans Henrik Larsen i Kjøng 8 Mk. og til Huusmand Niemanns Pedersen i Strærup 9 Mk. Det idømtes at udredes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11te Novbr. 1862: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Mønge og Cancelliraad d'Auchamp, betaler Arrestantinden Ane Cathrine Frederiksen Monberg 8 Rdl. til hver. Den idømtes Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde fjendes for Det:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Arrestantinden Ane Cathrine Frederiksen Monberg, der oftere har været dømt for Tyveri, senest ved Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 8de Mars 1837 for den nævnte Forbrydelse, 3die Gang begaaet, til Tugthuusarbejde for Livstid, og som, efter i Marts 1843 at være allernaadigst skjænket Friheden, atter i det følgende Aar som skyldig i Tyveri uden Dom indfattes i Tugthuset, men som derefter ved allerhøieste Resolution af 2den October 1851 atter benaades med sædvanlig Clausul om Gjenindfættelse paa Livstid, saafremt hun paany maatte gjøre sig skyldig i nogen Forbrydelse, der ikke medførte større Straf, — er under nærværende, fra Baag Herreds Extraret hertil indankede Sag ved egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligen overbevist atter at have gjort sig skyldig i Tyveri, idet hun under sit Ophold i et Huus i Kjøng i forrige Sommer har seet Veilighed til hemmeligen at tilvende sig et Lagen og en Ultrøie og nogle Dage senere i et Huus i Estrærup, hvor hun tilfældig opholdt sig, et Hvergarns Eftjort og Trøie, over hvilke Gjenstande hun derefter disponerede deels ved Salg deels paa anden Maade.

Det maa som Følge heraf billiges, at hun ved den indankede Dom er dømt til i Medfør af den allerhøieste Resolution af 2den October 1851 at hensesættes til Tugthuusarbejde paa Livstid; og da bemeldte Doms Bestemmelser om den Arrestantinden paalagte Erstatning og Actionens Omkostninger ligeledes bifaldes, vil Dommen i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 376.

Advocat Brock

contra

Christian Hansen Indkilde (Defensor Liebe),

der tiltales for voldeligt Overfald paa Gaardmand Ebbe Jensen.

Gjording og Malt Herreders Extrarets Dom af 4de Juli 1862: „Tiltalte Christian Hansen af Galtlund eller, som hans rette Navn er, Christian Hansen Indkilde bor hensesættes til Fængsel paa Band og Brod i 3 Gange 5 Dage samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorene Hoftrup og Ferslev, 4 Rdl. til hver, samt Diætpenge til Sidstnævnte efter Overoverighedens nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Udseer efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 20de Decbr. 1862: „Underretsdommen bor ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Faber og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udseer efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Broch og Liebe for Høieste-
ret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag tiltales Christian Hansen Indfilde for voldeligt Overfald paa Gaardmand Ebbe Jensen.

Ved Tiltaltes egen Tilfærelse og Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at Tiltalte den 15de April d. A. — da han, efterat der samme Dag ifølge Requisition af Gaardmand Ebbe Jensen var i Tiltaltes Fraværelse foretaget en Udfælsesforretning hos ham, hvorved han udsattes af en kemlede Ebbe Jensen tilhørende Gaard, som han ved et Forlig havde forpligtet sig til at fraflytte — kom tilfæde, medens Ebbe Jensen hørte bort med de indre Døre af Huset, udfjældte denne og paastod, at den ene af Dørene tilhørte ham, og at han, da Ebbe Jensen benægtede dette, gav denne et Slag med den tykke Ende af en Stok, som han havde i Haanden, saa at Blodet strømmede ned ad Ebbe Jensens Ansigt, ligesom og at Tiltalte, da Ebbe Jensen, der var ilet hen til Sognejogden og en anden Mand, som gif noget foran, med disse kom tilbage til Huset, hvorhen Tiltalte imidlertid havde bragt den omhandlede Dør, paany udfjældte Ebbe Jensen og atter gav denne et Slag i Hovedet med Stokken, der ifølge Sagens Oplysninger var en omtrent 1½ Alen lang Hæflestok, i Diameter ½ Tomme tyk i den nederste og 1 Tomme i den øverste Ende.

Ifølge en afgiven Erklæring af en Læge, som den 17de April d. A. undersøgte Ebbe Jensens Tilstand, fandtes der paa Bøsens forreste Deel en flad Svulst af et Par Tommers Længde og 1 Tommes Brede, der var temmelig øm ved Berøring, og dækket med en Skorpe af de ved en rigelig Mængde størnet Blod sammenfiltrede Haar, samt noget mere bagtil paa Hovedet flere mindre fremtrædende og mindre omfjndtlige Svulster, og da Ebbe Jensen den 19de April gav Møde under Forhøret, forklærede han, at han siden Slagene havde havt megen Smerte i Hovedet, samt at han som Følge af det ham sibt tilføiede Slag bag i Hovedet var undertiden næsten heel tungbør paa det ene Dre. Efter en den 15de Mai afgiven yderligere Lægeerklæring havde Ebbe Jensen imidlertid allerede da længe kunnet udrette sin daglige Gjerning uden anden Ulempe end en ringe Følelse af Dmhed i Hovedet, hvor Saaret iøvrigt var lægt og Høvelsen forsvunden, og Erklæringen gaaer derhos ud paa, at han efter al Sandsynlighed ogsaa for Fremtiden vilde være istand til at varetage sine daglige Syssler uden Besvær, samt at den Tungbørighed, hvoraf han havde lidt som en Følge af de ham vbragte Slag, nu var aftagen betydeligt og vistnok snart vilde tabe sig ganske.

Tiltalte har iøvrigt udsagt, at han tilføiede Ebbe Jensen det første Slag af Stokken i Hidsighed, og idet han tænkte, at han ikke kunde faae Døren, naar han ikke tog den med Magt, samt for at forekomme, at Ebbe Jensen, der efter Tiltaltes Forklæring truede ham med sin Hidsk, stulde slaae ham, og om Anledningen til at han gav Ebbe Jensen det andet Slag af Stokken har han udsagt,

at denne nægtebe at udlevere ham nogle ham tilhørende Kartofler, der laae i Kjælbeven; men der er isvrigt efter Eagens øvrige Oplysninger ikke tilstrækkelig Føie til at antage, at den ommeldte Dør virkelig har tilhørt Tiltalte, eller at der mellem ham og Ebbe Jensen har ved den paagjældende Feilighed været nogen Uenighed angaaende Udlevering af Kartofler, ligesom Ebbe Jensen ogsaa har benægtet at have truet Tiltalte med Fidsken, hvilken han alene vil have svinget om sit Hoved for at vinke ad Sognefogden, der, som berørt, gif foran.

Da den Ebbe Jensen af Tiltalte tilføiede Bestadigelse efter sin Bestaffenhed findes at maatte henføres under Forordningen af 4de October 1833 § 3, 2det Punctum, og Ebbe Jensen efter samtlige Eagens Oplysninger maa betragtes som sagesløs, navnlig paa den Tid, da Tiltalte tilføiede ham det sidste af Slagene, vil Tiltalte for sit ovenansførte Forhold være at ansee efter den nysnævnte Lovbestemmelse, jfr. samme Forordnings §§ 6 og 9, og da den ham ved Underrettsdommen idømte Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage efter Eagens Omstændigheder findes passende og bemeldte Doms Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den være at stadfæste“.

Onsdagen den 14de Januar.

Nr. 372.

Statråad Salicath

contra

Carl Henrik Hansen (Defensor Brock),

der tiltales for Udydighed og Opsætighed mod Politiets Betjente under Udovelsen af deres Bestilling samt for Tyveri eller Hæleri eller i alt Fald uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Skjelsfor Kjøbstads Eyrerets Dom af 18de Septbr. 1862: „Tiltalte Carl Henrik Hansen bor henseettes til Forbedringshumsarbeide i 2 Aar. De Tiltalte, Tjenestekarlene Hans Nielsen, Hans Johansen, Carl Ferdinand Christensen og Lars Pedersen, bor henseettes i Fængsel paa Bånd og Brød, de tvende Forstnævnte i 5 Gange 5 Dage hver, Carl Ferdinand Christensen i 4 Gange 5 Dage og Lars Pedersen i 2 Gange 5 Dage; saa bor de og Enhver for sit Vedkommende udrede alle af deres Arrest og Dommens Fuldbyrkelse flydende Omkostninger, hvoriimod af Aetors, Proceprocurator Svendsens Salair, til Beløb 7, og Defensors, Procurator Brüels Salair, til Beløb 6 Rdl., saavel som af de øvrige Actionsomkostninger bor Carl Henrik Hansen udrede $\frac{2}{6}$ og de andre Tiltalte hver $\frac{1}{6}$, dog saaledes at samtlige Tiltalte heraf tilsvare in solidum $\frac{5}{6}$ og Carl Henrik Hansen $\frac{1}{6}$ alene. Alt efterkommes under Udferd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21de Novbr. 1862: „I Henseende til den Arrestanten Carl Henrik Hansen idømte Straf bør Underrettsdommen ved Magt at stande. De Tiltalte Hans Nielsen, Hans Johansen og Carl Ferdinand Christensen bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød, de to Forstnævnte i 3 Gange 5 Dage og den Sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage. Tiltalte Lars Pedersen bør til Soro Amts Fattigkasse bøde 20 Rdl. Arrestanten og de Tiltalte betale hver for sig de med deres Arrest og Dommens Execution forbundne Omkostninger, hvorimod Salarium til Proceprocurator Svendsen og Procurator Brüel for Underretten, 7 Rdl. til den Forstnævnte og 6 Rdl. til den Sidstnævnte, samt til Procuratorerne Nothe og Winther for Overretten, 8 Rdl. til hver, udredes af Arrestanten, dog at $\frac{5}{6}$ deraf betales af de Tiltalte in solidum med ham og med hinanden indbyrdes. Den idømte Mulet at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Da det under et efter den indankede Doms Afsligelse optaget Forhør er oplyst, at Hans Christian Jensen og dennes Hustru Ane Dorthæ Clausen ifølge Dom af 6te September 1843 have været straffede, den Første for Tyveri med 18 Maaneders Forbedringshumsarbejde og den Sidste for Meddeelsagtighed i denne Forbrydelse med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, vil den af dem under nærværende Sag aflagte Tilhjemlingsbed med Hensyn til en Hat, hvoraf Tiltalte er funden i Besiddelse, ikke kunne faae den i Dommen antagne Virkning, at Tiltalte, der foregiver at have faaet Hatten til Foræring af Ane Dorthæ Clausen, skulde kunne dommes for uhjemlet Besiddelse af samme. Tiltalte vil altsaa under denne Deel af Sagen være at frifinde for Actors Tiltale, hvorimod han, forsaavidt han er sigtet for Opsætighed mod Politiet, i Genhold til den i Dommen i saa Henseende givne Fremstilling findes at have gjort sig skyldig til en Straf, der efter Analogien af Forordningen af 4de October 1833 § 16 bliver at faldsætte til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, hvorhos Dommens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger for Tiltaltes Bedkommende billiges.

Thi kjendes for Ret:

Carl Henrik Hansen bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, men iøvrigt for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsøver- samt Hof- og Stadsret-

tens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. 3 Salarium til Etatsraad Salicath og Advocat Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indante Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, i 1ste Instants ved Skjelsfør Kjøbstads Extraret paakjendte Sag ere Arrestanterne Carl Henrik Hansen og de Tiltalte, Ejeneskærlene Hans Nielsen, Hans Johansen, Carl Ferdinand Christensen og Lars Pedersen ved deres egne med de isvrigt fremkomne Oplysninger stemmende Tiltaltes overbeviste om paa forskjellige Maader at have ubiist strafbar Deeltagelse i et om Aftenen den 19de Juni Kl. mellem 9 og 10 i bemeldte By stedfundet Gadeopløb, hvorunder forskjellige Fornærmelser ere blevne tilføiede Politibetjentene Møller og Ringling.

Hvad navnlig Tiltalte Lars Pedersen angaaer, har han, da Politibetjent Møller den nævnte Aften i sin Uniform havde indfundet sig ved den paa Gaden udenfor Værtshusholder Anders Jensens Bopæl sammenstillede Mængde, og paa Grund af det støiende og urolige Forhold, som Høven viste, havde paalagt de Tilstebeværende at sjerne sig, ikke blot selv undladt at efterkomme dette Paalæg, men endog raabt til de Andre: „Det er ikke værd at gaae; bliv kun staaende“! Ligeledes har Tiltalte Carl Ferdinand Christensen saavel nægtet at efterkomme Møllers Paalæg om at forsoie sig bort, som vægret sig ved paa dennes Forlangende at opgive sit Navn, og derhos har han, efterat Møller for at bringe ham til at slippe en anden tilstebeværende Karl, som han havde grebet fat i, havde bidragt ham et Slag med sin Stof, i Brede herover flere Gange stødt nogle af de Tilstebeværende hen paa Møller. Da dernæst Politibetjent Ringling, ligeledes iført sin Uniform, ogsaa kom tilstebe, foer Tiltalte Hans Johansen uden nogen fra Ringlings Side givne Anledning ind paa denne, og tilføiede ham med sin flade Haand et Slag paa Siden af Hovedet, saa at Kastjetten faldt af ham, og da nu Møller tog fat paa ham for at anholde ham, søgte han at glide sig løs fra denne, hvilket ogsaa tilsidst lykkedes ham, idet han fik Understøttelse, deels af Tiltalte Hans Nielsen, der — ligesom han tidligere ikke blot selv havde undladt efter Møllers Paalæg at forsoie sig bort, men ogsaa paa Møllers gjentagne Opfordringer hertil havde (i Anledning af det Slag, Møller som ovennævnt tilføiede Tiltalte Christensen) svaret, at Politiet ikke havde Lov til at flaae, og derhos stødt de Omkringsstaaende hen paa Møller og endelig selv flaaet eller puffet ham engang i ryggen med knyttet Haand — saaledes nu greb Tiltalte Johansen om Livet for at rive ham bort fra Møller, deels af Arrestanten Carl Henrik Hansen, der i samme Øjeblik greb Møllers Arm og holdt den fast i sin Haand.

Arrestanten, der foruden for sin Deeltagelse i de nævnte Optøier ogsaa er sat under Tiltale for Tyveri eller Hæleri eller i alt Fald uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, maa derhos ligeledes anses overbevist om at have gjort sig skyldig i det sidstnævnte Forhold med Hensyn til en i hans Besiddelse funden, til 1 Mk. 8 Sk. vurderet, Arbeidsmand Hans Christian Jensen tilhørende

Filtat, idet Arrestantens af Amtet understøttede Forklaring om at have faaet denne Hat til Forøring af Jenseus Hus, ikke findes at kunne tillægges nogen Betydning imod saavel den Sidsmændes som hendes Mandes edelige Udsagn om, at hatten er dem skaffet med deres Vibeude og Villie.

For dette sidsmændte Forhold findes Arrestanten, som er født den 6te Juli 1831, og tidligere flere Gange har været straffet — nemlig ved Vester Skallebjerg Herreds Extrarets Dom af 27de Juni 1854 for Bedrageri med 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, under sin militaire Tjeneste ved arbitrar Kjendelse af 26de Mai 1856 for mislig Omgang med Kammeraters Løi og Qvarternordener med 5 Dages Fængsel af samme Art, ifølge et under 15de August 1857 af Amtet approberet Tilbud med en Mulct af 20 Rdl. for volbelig Udfærd, ifølge Kerkør Kjøbstads Extrarets Dom af 16de Marts 1859 for Tyveri, Bedrageri og Stubsmaalkogs Forsalfkning i Genhold til Forordningen af 11te April 1840 § 41, jfr. § 13, og Forordningen af 5te September 1832 § 7, jfr. Forordningen af 11te April 1840 § 62, Membrum 2, med 1 Aars Forbedringshuusarbejde, samt endelig ifølge et under 30te August f. A. af Amtet approberet Tilbud for Ulydighed med en Politiverjent med en Mulct af 4 Rdl. —, i den indankede Dom i Genhold til Forordningen af 8de September 1841 § 6 og Forordningen af 11te April 1840 § 22, jfr. §§ 25 og 79, rettelig anseet som for 3die Gang begaaet Hæleri med en Straf af 2 Aars Forbedringshuusarbejde, hvorved den af ham ved hans ovennævnte Deeltagelse i de foran omhandlede Optøier forkyldte Straf med Rette er anseet absorberet. Om Erstatning til Arbeidsmand Jensen bliver der intet Spørgsmaal, da denne har faaet hatten tilbage, og har frafaldet Krav paa Godtgjørelse for dens Afavn og Forringelse". . . .

Nr. 367.

Statråds Salicath

contra

Ane Marie Larsen (Defensor Brock),

der tiltales for Hæleri.

Odense Herreds Politirets Dom af 21de Juni 1862: „Tiltalte Ane Marie Larsen af Odense bør hensesættes til Arbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage. Saa bør hun og indrede alle af Sagen flydende Omkostninger. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de Novbr. 1862: „Politiretsdommen bør ved Magt af staa. I Salair til Procuratorerne H. H. Nygaard og Larsen betaler Tiltalte Ane Marie Larsen af Odense 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde findes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Etatsraad Salicath og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rdl. til hver.

I den indbankede Doms Præmisser hedder det: „Tilstalte Ane Marie Larsen af Odense, som er født den 28de November 1819, er tidligere ved Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 14de Marts 1842 for Vægsagtighed og bedrageligt Forhold bleven anseet med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, hvorimod hun ved Høiesterets Dom af 22de December 1859 er frijunden for Actors Tiltale i en anden for Vægsagtighed mod hende anlagt Sag, og er dernæst ved Odense Herreds Politirets Dom af 25de Januar f. A. for Vætsleri bleven anseet med en Straf af simpelt Fængsel i 14 Dage samt endelig ved nærværende Rets Dom af 4de d. M. ligeledes for Vætsleri bleven idømt 90 Dages Arbejde i Odense Tvangsarbeidsanstalt.

Da hun nu under nærværende, fra Odense Herreds Politiret her til Rette indbankede Sag ved egen med det iøvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse er overbesviist om paany at have gjort sig skyldig i Vætsleri, navnlig den 7de Mai d. A. i Steentøse og Svenstrup og den 23de f. M. i Høime, findes hun med Rette ved den indbankede Dom ifølge Lov af 3die Marts 1860 § 3, jfr. § 1, dømt til Hensættelse i Odense Tvangsarbeidsanstalt i 90 Dage og Udredelse af Sagens Omkostninger“.

Nr. 351.

Statsraad Salicath

contra

Karen Dorthæa Andersdatter eller **Andersen**, ogsaa kaldet **Sørensdatter**, **De Hansens** Hustru (Defensør Brock),

der tiltales for Tyveri.

Kronborg vestre Birk's Extrarets Dom af 12te August 1862: „Tilstalte Karen Dorthæa Andersdatter eller Andersen, ogsaa kaldet Sørensdatter, De Hansens Hustru af Esbønderup Skovhuse, bør hensesættes til Forbedringshumsarbejde i 4 Aar samt udrede alle af denne Action lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Lund, 4 Rdl., og Defensør, Procurator Schmidt, 3 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24de Octbr. 1862: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Procuratorerne Salomonson og Cancelliraad d'Auchamp betaler Tilstalte Karen Dorthæa Andersdatter eller Andersen, ogsaa kaldet Sørensdatter, De Hansens Hustru af Esbønderup Skovhuse, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Høihold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at staude. I Salarium til Etatsraad Salicath og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Tiltalte Karen Dorteaa Andersdatter eller Andersen, ogsaa kaldet Svendsdatter, Ole Hansens Hustru af Esbønderup Skovhuse, som under nærværende, fra Kronborg vestre Virts Extraret hertil Metten indankede Sag er sat under Tiltale for Tyveri, er ved egen, med de iøvrigt fremkomne Oplysninger stemmende Tilstaaelse overbevist om den 12te Mai d. A., da hun var kommen ind i Høler N. Hansens Boutik i Esbønderup Skovhuse, med en Nøgle, hun havde hos sig, at have aabnet en Skuffe og af de deri værende Penge tilføendt sig 9 Mk., som hun dog den følgende Dag tilbageleverede Bestjaalne, efterat deene havde faaet hende til at tilstaae Tyveriet for sig.

For dette Forhold findes Tiltalte — som er født den 17de Februar 1829 og ved Hillerød Kjøbstads Extrarets Dom af 23de November 1848 for bedrageligt Forhold i Høihold til Forordningen af 11te April 1840 § 41 ff. er straffet med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, ved Kjøbenhavns Criminal- og Politirets Dom af 29de October 1853 for Hæleri ifølge bemeldte Forordnings § 79, jfr. § 25, med samme Art Fængsel i 4 Gange 5 Dage, og ved Høiesterets Dom af 9de October 1856 for Tyveri ifølge samme Forordnings §§ 25 og 79 samt § 22 med 2 Aars Forbedringshuusarbeide — med Nette i den indankede Dom i Høihold til Forordningen af 11te April 1840 § 25 og § 79, jfr. § 22, at være anset med en Straf af 4 Aars Forbedringshuusarbeide, og da Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger, som ere paalagte Tiltalte, derunder de Actor og Defensor for Underretten tilkjendte Salairer, hvis Størrelse billiges, ligeledes bifalbes, vil bemeldte Dom saaledes i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 344.

Advocat Brock

contra

Anne Kirstine Rasmussen (Defensor Salicath),

der tiltales for Forfalskning af sin Studsmaalsbog.

Helsingør Kjøbstads Extrarets Dom af 3die Septbr. 1862: „Tiltalte, Tjenestepige Anne Kirstine Rasmussen, bør henføres i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt i Salair til Actor, Pro-

curator Møller, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Ruoy, 3 Rdl. At efterkommes under Udjærd efter Loven".

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28de Octbr. 1862: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Hæcksher og Nyegaard, betaler Tiltalte, Tjenestepige Ane Kirstine Rasmussen, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udjærd efter Loven".

Høiestrets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Statsraad Salicath for Høiestret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Helsingørs Extraret hertil indankede Sag tiltales Tjenestepige Ane Kirstine Rasmussen for Forfalskning af sin Studsmaalebog, og er det ved hendes egen med det isvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at hun har gjort sig skyldig heri, idet hun i Slutningen af et hende af C. Bockelund meddeelt Studsmaal, som gif ud paa, at hun i hans Tjeneste havde opført sig godt og med Trostaa, har tilføiet: „og Flid“, og i Slutningen af et hende af Forpagter Brind-Seibelin meddeelt Studsmaal, som gif ud paa, at hun havde opført sig tro og stiftelig, har tilføiet: „og stiftig“, ligesom hun endelig i et hende af Proprietair Schiern meddeelt Studsmaal, som indeholdt, at hun havde tjent ham som Barnepige fra 1ste November 1857 til 1ste Mai 1858, har tilføiet: „og i den Tid opført sig tro“, hvilke sidste Ord hun imidlertid, da hun fandt, at det var daarligt skrevet, og hun desuden havde spildt noget Blæk derpaa, strax efter har udstrakt. De Paagjældende have erklæret, at de ikke havde Noget at udsætte paa Tiltaltes Forhold i hendes Tjeneste hos dem, og at de ikke havde haft Noget imod at attestere hendes Flid, hvis der herom udtrykkelig havde været Tale. Tiltalte har senere foreviist den forfalskede Studsmaalsbog, da hun søgte Tjeneste. Tiltalte, som er født den 29de October 1842 og ikke tidligere tiltalt eller straffet, er for sit ommeldte Forhold ved den indankede Dom rettelig anseet efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 64 og 62, 2det Membrum, men Straffen, som er bestemt til 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage“.

Torsdagen den 15de Januar.

Nr. 359.

Statsraad Salicath

contra

Hans Friederich Eggert Muppenau (Defensor Heinrichsen),
der tiltales for udøvet Voldsgjerning.

Love Herreds Eyrarets Dom af 10de Mai 1862: „Arrestanten Hans Friederich Eggert Muppenau bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brod i tre Gange fem Dage samt udrede alle af hans Arrest og Action flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Ferslev og Hostrup, 4 Rdl. til hver, samt Diæter til Forsnævnte efter Dvirighedens Bestemmelse. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Riborg Landsøverrets Dom af 22de Septbr. 1862: „Underrettsdommen bor ved Magt at stande. I Salair til Actor for Overretten, Procurator Faber, samt til den sammesteds først beskikkede Defensor, Procurator Kühnelt Dodsbo, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Heinrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Tiltalte Hans Friederich Eggert Muppenau for at have udøvet Volds-
gjerning imod Sadelmager Eberling i Bredebro.

Bemelte Eberling har i denne Henseende edelig forklaret, at efterat Tiltalte den 23de Marts d. A. om Eftermiddagen var kommen ind til ham og de i Forening havde nydt noget Brændeviin i Kaffe, kom det paa Tale imellem dem, at Tiltalte eller en af hans Medarbeidere ved Chausseen havde brækket en Spyde itu, som de havde laant af Eberling, og da denne yttrede Duffe om at faae Godtgjærelse for den, greb Tiltalte ham i Haaret og fastede ham ned paa Gulvet, og medens han holdt Eberlings Hænder med sin venstre Haand og laa paa ham med Knæerne, tilsoiede han ham flere Slag i Hovedet og Ansigtet, saa at Eberling efter sin Forklaring tabte Bevidstheden. Stomagerlærling Christian Mathiesen Christensen har edelig forklaret, at han den paagjældende Eftermiddag hørte Støi i Eberlings Huus, og da han gik nærmere, hørte han Eberling strige og Tiltalte bande; han kjendte tydelig begge Stemmer og hørte,

at der blev udbeelt Slag, og han var strax vis paa, at det var Tiltalte, som slog Eberling; da han nu hørte Tiltalte komme ud, løb han strax hjem og fortalte Svenden, Andreas Olesen Schmidt, at Tiltalte var inde hos Eberling og slog ham forðærvet, hvorpaa Svenden løb derhen. Bemeldte Andr. Olesen Schmidt har forklaret, at han allerede strax forinden Chr. M. Christensen kom hjem, havde seet Tiltalte komme fra Eberlings Huus, og da Schmidt kom derhen, traf han Eberling liggende blodig paa Gulvet og saae en Mængde Blod flyde henad Gulvet, hvorhos Eberling yttrede, at Tiltalte havde slaaet ham. Endvidere har den 11½ Aar gamle Dreng Nicolai Christian Carstensen forklaret, at han den ommeldte Eftermiddag saae Tiltalte, der syntes at være noget beffjænklet, gaae ind i Eberlings Huus, og nogen Tid efter hørte han, at der blev Støi og Spektakel derinde, og at der blev udbeelt Slag, idet det dundrede i Huset, samt at der var Nogen som jamrede sig.

Vedkommende Districtslæge, der Dagen efter det Passerede undersøgte Eberling, har i sin om de foresundne Bestkaidigelser under 25de Marts d. A. afgivne Erklæring yttret, at begge Dines Laage vare stærkt opsvulmede og rød-blaafarvede af underløbet Blod, hvilket ligeledes var Tilfældet med Dinenes Bindehud, der danne en tyk rød Svulst omkring Hornhinden. Paa den høire Næsevinge fandtes nogle smaa Affstråninger af Huden og begge Næsevingerne vare noget opsvulmede, Overlæben stærkt ophvønet og noget misfarvet af underløbet Blod. Forøvrigt indeholder Erklæringen, at de foresundne Læsioner ville med stor Sandsynlighed kunne antages at være frembragte ved gjentagne Næveslag, og at de sandsynligviis snart ville helbredes og ikke efterlade skadelige Følger for Eberlings Helbred.

I en senere Erklæring har Lægen derhos udtalt, at de Slag, som have bevirket de omtalte Læsioner, sandsynligviis have medført heftigt Næseblod, og at den asvmægtige Tilstand, hvori Eberling efter Sagens Oplysninger befandt sig umiddelbart efter det Passerede, maa antages at hidrøre fra en let Hjerne-rystelse, frembragt ved de ham tilsoiede heftige Slag.

Tiltalte har — efter først bestemt at have nægtet at have slaaet eller mishandlet Eberling, idet han derhos forklarede, at Eberling ved den omhandlede Leilighed blev beffjænklet og faldt over en Vandspand i Kjøkkenet, hvorved han slog sig tilblods — senere ubfagt, at han, der forinden han kom til Eberling havde drukket Brændeviin og endvidere drak en Deel i Eberlings Huus, var bleven saa beffjænklet, at han, skjøndt han ikke kan paastaae, at han ikke har banket Eberling, dog ikke kan erindre at have slaaet ham, hvorimod han vil erindre, at Eberling faldt over en Vandspand.

Ligesom det imidlertid, efter hvad der er oplyst om de paagtænde Læsioners Bestaanden, maa ansees utvivlsomt, at disse hidrøre fra tilsoiede Slag og ikke fra et Fald, saaledes maa det ogsaa efter det Foransførte ansees tilstrækkelig godtgjort, at den sledjundne Voldsgjerning er forsvet af Tiltalte, og da det efter Sagens Oplysninger ikke kan antages, at Tiltalte ved den omhandlede Leilighed har været beruset i en Grad, der kunde udelukke Tilregnelighed, medens der paa den anden Side mangler Føie til at bringe den for overlagt

Boldsgjæring fastsatte Straf i Anvendelse, vil Tiltalte saaledes for det ovenomhandlede Forhold være at ansee efter Forordningen af 4de October 1833 § 3 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage. Den paaanførte Dom, ved hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger det ligeledes findes at kunne have sit Forblivende, vil saaledes være at stadfæste, hvorhos Tiltalte vil have at betale i Salair til Actor og Defensor for Overretten saavel som til den sammesteds først beskikkede Defensors Døds, 5 Rdl. til hver.

Da Eberling har frasatbet Krav paa Erstatning for den ham tilføiede Overlast, bliver i saa Henseende Intet at paakjende“.

Nr. 384.

Advocat Heinrichsen

contra

Ane Rasmussen, Tørgensens Hustru (Defensor Salicath),
der tiltales for Tyveri eller i alt Fald ulovlig Omgang med Hittegods samt bedrægligt Forhold.

Kjøbenhavns Amts nordre Birk's Extrarets Dom af 28de August 1862: „Tiltalte Ane Rasmussen, Suedkersvend Tørgensens Hustru, bør straffes med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage samt indrede samtlige Actionens Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Proceprocurator N. P. Møller, og Defensor, Procurator Meldola, 4 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21de Novbr. 1862: „Birketingdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Schack og Maag, betaler Tiltalte Ane Rasmussen, Suedkersvend Tørgensens Hustru, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Heinrichsen og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indaankede Doms Præmisser hebbes det: „Under nærværende, inden Kjøbenhavns Amts nordre Birk's Extraret den 28de August d. A. paadømte og alene efter Begjæring af Tiltalte Ane Rasmussen, Suedkersvend Tørgensens

Hustru hertil indankede Sag actioneres hun for Tyveri eller i alt Fald ulovlig Omgang med Pittegods samt bebrageligt Forhold, og da hun ved egen med Sagens øvrige Omstændigheder stemmende Tilstaaelse er overbevist at have uden Eierens Samtykke pantsat paa Assistenthuset tre Stykker til 2 Rdl. vurderede Skjorter, der vare betroede hende til Vabst, samt ikke at have oplyst et til 12 Sk. vurderet Vjglas, som hun vil have fundet i Charlottenslund Skov og som det var hendes Agt at beholde, maa det billiges, at hun, der er sødt den 22de November 1818 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, ved den indankede Dom er ansæet efter Forordningen af 11te April 1840 § 43, jfr. §§ 41 og 1, samt § 58, og da den valgte Straf af Fængsel paa Baud og Brød i 2 Gange 5 Dage findes passende, og Actionens Omkostninger rettelig ere paalagte Tilstalte, vil Birtetingsdommen i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 353.

Institutsraad Bungen
contra

Peder Christian Kraul (Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri.

Hatting Herreds Eyrerets Dom af 9de Octbr. 1862: „Tiltalte, Slagter Peder Christian Kraul af Horsens, bor hensættes til Forbedringshussarbejde i eet Aar. Saa betaler han i Erstatning til Gaardmand Morten Nielsen i Uth 5 Rdl., og endvidere betaler han alle af hans Arrest og Actionen i det Hele lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Kammerraad, Procurator Hansen, 4 Rdl., og Defensor, Procurator Nielsen, 3 Rdl. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 10de Novbr. 1862: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Morville, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

3 Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Institutsraad Bungen og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

3 den indankede Doms Præmierer hedder det: „Om Tiltalte, Slagtermester Peder Christian Kraul af Horsens, der under nærværende Sag sigtes for

Tyveri, er det ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han den 3die September d. A. om Aftenen omtrent Kl. 8 à 9 har tilvendt sig et Gaardmand Morten Nielsen af Uth tilhørende til 5 Rdl. vurderet Faar, der stod tøret paa dennes Mark, og endvidere samme Aften omtrent Kl. 11 à 12 en Gaardmand Niels Mikkelsen i Dagnæs tilhørende til 10 Rdl. vurderet Bede, der ligeledes stod tøret paa Eiereus Mark, hvilke Faarcreaturer han ved sin Hjemkomst samme Nat strax slagtede. Saavel Skindene som Kroppene ere komne tilstede under Sagen og udleverede de Besjæerne, af hvilke den Forsnævnte har nedlagt Paastrand paa en Erstatning af 5 Rdl., da Faaret, der var bestemt til Yngel og ikke til Slagtning, efter hans Opgivende for ham havde en større Værdi end den, hvortil det i slagtet Tilstand var vurderet, medens den Sidsnævnte har frejaldet Krav paa Erstatning.

For dette Forhold vil Tiltalte, der er 64 Aar gammel og ikke findes tidligere at have været tiltalt eller straffet, og som vel efter sit Opgivende under Udførelsen af Tyverierne var noget beruset, men uden at der dog er Høie til at antage, at dette har været Tilfældet i en Tilregneligheden ubelukkende Grad, være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 6, 2det Led, og da den ved Underrettsdommen bestemte Straf af Forbedringshumsarbejde i 1 Aar findes passende, vil denne Dom, hvis Bestemmelser om Erstatning og Actionens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste“.

Nr. 358.

Advocat Liebe

contra

1) **Andreas Peder Andersen** eller **Andresen**, 2) **Ane Marie Larsen** eller **Christensdatter** og 3) **Ane Johansen** eller **Carlsdatter** eller **Arenfeld** eller **Wagner** (Defensjor Salicath),

der tiltales, Nr. 1 for ulovlig Omgang med Hittogods eller Deelagtighed deri samt Betleri, Nr. 2 og 3 for Betleri.

Bjerge og Masum Herreders Politirets Dom af 9de April 1862: „Ane Kirstine Rasmussdatter og Ane Marie Larsen, begge af Odense, bør hensejtes i Fængsel paa Vand og Brød, den Første i 2 Gange 4 Dage og den Sidste i 2 Gange 5 Dage. Saa bør de Begge, Een for Alle og Alle for Een, udrede de med Sagen forbundne Omkostninger. Alt efterkommes under Afærd efter Loven“.

Odense Herreds Extrarets Dom af 14de April 1862: „Arrestanten Jeppe Hansen bør hensejtes til Forbedringshumsarbejde i 18 Maanedere. Tiltalte Andreas Andersen eller Andreas Peder Andersen bør hensejtes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. De Tiltalte Ane Johansen eller Carlsdatter eller Wagner og Ane Marie Larsen eller

Christensdatter bør hensejtes til Arbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt, Forstuvante i 60 Dage og Sidstuvante i 90 Dage. Det Actor, Procurator Hansen, tilkommende Salair, 6 Rdl., og de Defensorerne, Procuratorerne Knudsen og Tommerup, tilkommende Salairer, 4 Rdl. til hver, udredes af Arrestanten Peppe Hansen med $\frac{2}{4}$, af Tiltalte Andreas Andersen eller Andreas Peder Andersen med $\frac{1}{4}$ og af de Tiltalte Ane Johansen eller Carlsdatter eller Bagner og Ane Marie Larsen eller Christensdatter af hver med $\frac{1}{8}$. De øvrige af Sagen flydende Omkostninger bør Arrestanten og de Tiltalte at udrede hver for sit Vedkommende. At efterkommes under Udfærd efter Loven^e.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de Novbr. 1862: „Tiltalte Ane Marie Larsen eller Christensdatter bør hensejtes til Arbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage. I Henseende til de Arrestanten Peppe Hansen og de Tiltalte Andreas Peder Andersen eller Andresen samt Ane Johansen eller Carlsdatter eller Arenfeld eller Bagner idømte Straffe bør Herredstingsdommen ved Magt at stande. Alle med Forfølgningen forbundne Omkostninger udredes af Arrestanten og de Tiltalte hver for sit Vedkommende med Undtagelse af de Actor og Defensorerne for Underretten ved Herredstingsdommen tilkjendte Salairer, der tilsvares af Arrestanten og in solidum med ham for $\frac{1}{3}$ af Tiltalte Andersen, samt Salairerne til Procuratorerne H. S. Nyegaard, Larsen og Meyer her for Retten, 10 Rdl. til hver af de to Forstuvante og 5 Rdl. til den Sidstuvante, af hvilke de 5 Rdl. til hver af de to Forstuvante udredes af Tiltalte Ane Marie Larsen, medens det Øvrige udredes af Arrestanten, saaledes at Tiltalte Andersen in solidum med ham deraf tilsvares $\frac{1}{3}$, i hvis Udredelse de Tiltalte A. M. Larsen og A. Johansen, Een for Begge og Begge for Een, deeltage med $\frac{1}{3}$. At efterkommes under Udfærd efter Loven^e.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom for de for Højesteret Tiltaltes Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Advocat Liebe og Etatsraad Salicath tillægges i Salarium for Højesteret hver 20 Rdl., der udredes af de Tiltalte hver med $\frac{1}{3}$.

I den indtænkte Doms Præmisjer hedder det: „Ved Bjerge Aasum Herredes Politirets Dom af 9de April d. A. er Tiltalte Ane Marie Larsen eller Christensdatter af Kragenshuus eller Kragshuus ved Odense for Betleri dømt til en Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, og ved Odense Herreds Exirarets Dom af 14de s. M. ere Arrestanten Jeppe Hansen samt de Tiltalte Andreas Peder Andersen, Ane Johansen eller Carlsdatter eller Arenfeldt eller Bagner, begge af Kragenshuus, og jorntævnte Ane Marie Larsen, der vare satte under Justitiens Tiltale. Førstnævnte for Tyveri, ulovlig Omgang med Hittegods og Betleri, Tiltalte Andersen for ulovlig Omgang med Hittegods eller Deelagtighed deri samt Betleri og de tvende Sidstnævnte for Betleri, for de dem saaledes paasigtede Lovovertrædelser ansæte med respective 18 Maanedes Forbedringshuusarbejde, 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brød, Hensættelse i Odense Tvangsarbejdsanstalt i 60 Dage og samme Straf i 90 Dage.

Efterat nu disse tvende Domme hver for sig ere blevne indtænkte her for Retten, som derhos ved allerhøieste Ordre af 10de Juni d. A. er bleven bemyndiget til under den sidstnævnte Sag at tage en af Tiltalte Ane Johansen under Sagens Hensættelse ved Underretten begaaet ny Betlerisforseelse under Paa-tjendelse som første Justants, er det ved en anden allerhøieste Bevilling af 3die September d. A. bleven tilladt, at begge de ovennævnte Sager maae sammesdrages og under Et som een Sag behandles og paaafendes.

Hvad da først angaaer Tiltalte Ane Marie Larsen eller Christensdatter, er hun under begge de omhandlede Sager ved egen med det iøvrigt Dplyfste stemmende Tilstaaelse overbevist om at have gjort sig skyldig i det hende paa-sigtede Forhold, deels flere Gange tidligere i sidstafvigte Vinter, da hun har været ude at bette tilligemed Arrestanten Jeppe Hansen, deels i Begyndelsen af Februar Maaned d. A. paa en Tour, hun i Forening med samtlige under nærværende Sag Medtiltalte i samme Hensigt gjorde hen ad Aasens til, deels endelig den 18de Februar d. A., da hun navnlig bettede i Heberhoffus og Høllus-gaards Mølle.

Da denne Tiltalte, som er født den 28de November 1819, tidligere ved Odense Kjøbstads Exirarets Dom af 14de Marts 1842 for Løsgatighed og bedrægeligt Forhold har været ansæet med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brød, hvorimod hun ved Høiesterets Dom af 22de December 1859 er frifunden for Actors Tiltale i en for Løsgatighed mod hende anlagt Sag, samt dernæst ved Odense Herreds Politirets Dom af 25de Januar s. A. for Betleri har været straffet med simpelt Fængsel i 14 Dage, findes hun for de nu be-gaaede Betlerier at burde belægges med en Straf, der i Henshold til Lov af 3die Marts 1860 § 3 under Et fastsættes til 90 Dages Arbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt.

Hvad dernæst angaaer Arrestanten Jeppe Hansen, er det ligeledes ved hans egen med de iøvrigt fremkomne Dplysninger stemmende Tilstaaelse godtgjort, deels at han, da han paa den ovenberørte Betlervandring, som han foretog i Forening med sine Medtiltalte, paa Gaben i Børninge havde fundet et Konst-beriver Hoffmann tilhørende, til 2 Rdl. eller 16 Mk. vurderet hvidt Skirtings

Læppe, i Forening med Tiltalte Andreas Peder Andersen har tilfegnet sig samme, der blev overfæaret og deelt mellem dem.

Paa samme Maade som de to foregaaende Tiltalte ere endelig ogsaa de Tiltalte Andreas Peder Andersen og Ane Johansen eller Carlsdatter eller Arenfeld eller Bagner overførte det dem paafigtede Forhold, — den Forstnævnte nemlig deels i Forening med Arrrestanten at have gjort sig skyldig i ulovlig Omgang med Hitttegods med Hensyn til det ovennævnte Schirtings Læppe, deels med samtlige Tiltalte at have deeltaget i Vetservandringen ad Afsens til, — den Sidstnævnte deels ligeledes ved denne Leilighed at have gjort sig skyldig i Vetsleri, deels under Sagens Hensland ved Underretten paany at have begaaet en ifte ved Herredstingsdommen paakjendt Forseelse af samme Art ved navnlig den 28de Marts d. A. i 3 Gaarde i Hjallose at tilbette sig Levetidsmidler.

For de saaledes begaaede delicta findes Tiltalte Andersen, der er født den 30te Januar 1830, og tidligere ved nærværende Rets Dom af 22de Juni 1858 for Vetsleri har været idømt een Maanedes Tvangsarbejde og ved Bierre Herreds Politirets Dom af 27de December 1858 for samme Forseelse 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, med Kette ved Herredstingsdommen i Henshold til Forordningen af 11te April 1840 § 58 og Lov af 3die Marts 1860 § 3 anseet med en Straf af 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, ligesom det ogsaa, hvad Tiltalte Ane Johansen angaaer, der er født den 3die November 1815, og ifølge Odense Rådsheds Extrarets Dom af 31te Januar 1854 i Henshold til Forordningen af 11te April 1840 § 30 har været straffet med 2 Dages Fængsel, findes i Betragtning af det ovennævnte yderligere, ifte ved Herredstingsdommen paakjendte Vetsleri at burde have sit Forblivende ved den hende ved denne Dom i Henshold til den oftnævnte Lov af 3die Marts 1860 § 3 idømt Straf af 60 Dages Tvangsarbejde.

Om Erstatning bliver der ifte Spørgsmaal, da Forbring herpaa er frafalden af Kunstbøder Hoffmann.

Hvad Omkostningerne angaaer, da maa det billiges, at disse ved Politiretsdommen ere paalagte Tiltalte Ane Marie Larsen in solidum med en i første Instants under bemeldte Sag Medtalt, for hvis Vedkommende Dommen ifte er appelleret. Med Hensyn til Herredstingsdommen berimod vil det, da de saavel nyopnævnte Tiltalte A. M. Larsen som Tiltalte Ane Johansen under denne Sag overførte Forseelser i og for sig kun egne sig til politiretsviis Behandling, ifte, som i Dommen steet, kunne paalægges disse Tiltalte at deeltage i Udrebselen af Salairerne til Actor og Defensorerne i første Instants, hvorimod disse Salairer, hvis i Underretsdommen bestemte Størrelse tilliges, ville være at udrebe af Arrrestanten og for $\frac{1}{3}$ af Tiltalte Andersen in solidum med ham".

Nr. 373.

Advocat Liebe

contra

Margrethe Jøesdatter (Defensor Bungen),

der tiltales for Løsgænger og Vetsleri.

Kjøbenhavns Amts søndre Birk's Politirets Dom af 24de Octbr. 1862: „Arrestantinden Margrethe Idesdatter bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Saa bør hun og udrede samtlige af Sagen flydende Omkostninger. At efterkommes under Ud-færd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te Decbr. 1862: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage. 3 Salair til Procuratorerne H. H. Nyegaard og Lihme betaler Arrestantinden Margrethe Idesdatter 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Ud-færd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

3 Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocat Liebe og Justitsraad Bunghen for Høiesteret betaler Taltalte 10 Rdl. til hver.

3 den indankede Doms Præmisser hebber det: „Under nærværende, fra Kjøbenhavns Amts søndre Birk's Politiret hertil indankede Sag er Arrestantinden Margrethe Idesdatter, som er født den 6te April 1830 og mange Gange tidligere straffet — navnlig ved Kjøbenhavns Criminal- og Politirets Dom af 31te October 1848 for Tyveri med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, ved nærværende Rets Dom af 9de September 1856 som for 2den Gang begaaet Hæleri med 4 Gange 5 Dages Fængsel af samme Art, ved Høiesterets Dom af 19de November 1858 som for 3die Gang begaaet Hæleri med 2 Aars Forbedringshuusarbejde, ved Kjøbenhavns Amts søndre Birk's Politirets Dom af 25de Juni 1861 for Løsgænger og Betleri med 4 Dages Fængsel paa Vand og Brød, ved Rasmø og Thune Herredens Politirets Dom af 3die September s. A. for Løsgænger med 2 Gange 4 Dages Fængsel paa Vand og Brød samt endelig ved Vester Flakkebjerg Herreds Politirets Dom af 5te April og Kjøbenhavns Amts søndre Birk's Politirets Dom af 4de Juli d. A. for Løsgænger og Betleri med respective 3 Gange 5 og 4 Gange 5 Dages Fængsel af samme Art, hvilken sidste Straf dog ved Amtets Resolution blev forandret til 80 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost — nu paany sigtet for at have gjort sig skyldig i Løsgænger og Betleri.

Ved egen med det iøvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelser er hun nu ogsaa overbevist om deels at have tilfidesat et hende ved hendes Hjemsendelse efter udstaaet Straf den 27de September d. A. af Politiet under Trusel af Straf for Løsgænger givet Tilhold blandt Andet om at søge lovligt Erhverv, deels at have indfundet sig hos Gaardmand Lars Hansen i Sengeløse og bedet ham

om en Klasse Mæll, og det maa derfor billiges, at hun ved den indankede Dom i Henshold til Lov af 3die Marts 1860 §§ 1, 2 og 3 er anset med en Straf af Fængsel paa Vand og Brød samt tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger, men Straffetiden findes efter Omstændighederne at kunne nedsættes til 4 Gange 5 Dage“.

Nr. 380.

Advocat Liebe

contra

Peter Jensen (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 9de Decbr. 1862: „Arrestanten Peter Jensen bør straffes med Forbedringshumsarbejde i 4 Aar samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Bang og Lindhard, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stånde. I Salarium til Advocaterne Liebe og Heinrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Da Arrestanten Peter Jensen, der er langt over criminel Lavaalder og senest dømt ved Amager Birkets Extrarets Dom af 2den Januar dette Aar efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 til 1 Aars Forbedringshumsarbejde, under nærværende Sag ved egen af det idvrigt Dplysfe bestyrkede Tilstaaelse er overbevist at have i sidstafvigte October Maaned frashjaalet Tjenestekarl Jacob Andersen en til 8 Ek. vurderet Portemonnaie med deri værende 2 Mk. 3 Ek., vil han være at ansee efter den nævnte Forordnings § 15, og Straffen efter Omstændighederne at bestemme til Forbedringshumsarbejde i 4 Aar, hvorhos han vil have at udrede Actionens Omkostninger.“

Fredagen den 16de Januar.

Nr. 45.

Gaardmand **Lars Hansen** (Advocat Liebe)

contra

Justitsraad **Wolff** (Zugen),

angaaende Omfanget af Citantens Forpligtelse til at erlægge Kirketiende-
Bederlag m. v.

Vordingborg søndre Birketings Dom af 13de Juni 1860: „Indstævnte, Justitsraad Wolff til Engelholm, bør for Citantens, Gaardmand Lars Hansens i Lundby, hans Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de Septbr. 1861: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves“.

Høiesterets Dom.

Efter den kongelige Indbydelse til Tiendeforeningers Indgaælse af 18de Marts 1796 § 5, jfr. § 6, i hvis Bestemmelser ingen Forandring er skeet ved Forordningen af 8de Januar 1810 § 33, jfr. § 28, 1ste Punctum, vil den Forening, der træffes om Afgift for Kirketiender mellem Kirketiender-Cieren og Yderen, men ikke vinder den befalede kongelige Stadsfæstelse, ikke blot være ugyldig i Forhold til det Offentlige, men kan end ikke agtes gyldig imellem Parterne indbyrdes, medmindre det i alt Fald oplyses, at det ved Foreningens Indgaælse eller dog senere, efterat det havde viist sig, at den befalede Stadsfæstelse ikke kunde erholdes, har været begge Parteris Villie, at ogsaa den ikke stadsfæstede Forening skulde afgive Reglen for deres private Mellemværende. Da dette nu ikke i nærværende Tilfælde stjønes oprindeligt at have været Parternes Hensigt ved Indgaælsen af Kirketiendeforeningen af 23de Mai 1812, og et senere Samtykke fra Tiendecierens Side ikke findes at kunne udledes af de af Citanten mod ham paaberaabte Omstændigheder, samt da Citanten ikke kan have vundet Alders Tids Hævd paa den først fra Foreningens Indgaælse i 1812 indtraadte factiske Udelsesmaade, maa det billiges, at hans Paastand om at frifindes for at erlægge de under Sagen omhandlede Tiendestancer ved den indankede Dom er forkastet. Da denne Dom dernæst ikke har taget Citantens for Overretten udtrykkelig fremsatte Paastand om den hos ham foretagne Udpantningsforretnings Ophævelse under Paakjendelse, vil denne Paastand ikke nu kunne paakjendes af Høiesteret, og til at tilkjende Citanten Skadeserstatning paa Grund af bemeldte Forretnings formeentlige Ulovlighed findes der, selv om den som Folge af Restancernes Forældelse maatte have manglet Lovhjemmel, efter de foreliggende Omstændigheder ikke at være tilstrækkelig Anledning.

Efter det Anførte vil den indankede Dom, hvorved Indstævnte i det Hele er frifunden for Citantens Tiltale og Processens Omkostninger for Under- og Overretten ere ophævede, blive at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl.

Den inbante Doms Præmisser lyde saaledes: „Ved en for Borningborg Districts Liendecommission den 23de Mai 1812 angaaende den Tieren af Engelholm Gods tilhørende Konge- og Kirketiende af Lundsby Sogn indgaaet Forening blev hver af disse Liender for den Citanten, Gaardmand Lars Hansen af Lundsby, tilhørende Gaard, som dengang var i hans Faders Besiddelse, bestemt til Ring 4 Skjæpper, Byg 1½ Tønde og Havre 2¼ Tønde, i Overensstemmelse med hvilken Ansættelse Indstævnte, Justitsraad, Godseier Wolff til Engelholm, siden han under 31te December 1830 erholdt Skjøde paa Engelholms Gods, i Lighed med hvad der skal have fundet Sted siden Oprettelsen af bemeldte Forening, oppebar saavel Kirke- som Kongetienden. Da denne Forening imidlertid ikke befandt at være forsynet med Confirmation, sandt Indstævnte sig efter Emanationen af Lov af 14de April 1852 om Korntiendens Forandring til faste aarlige Afgifter med Hensyn til Bestemmelserne i Lovens § 9 foranlediget til at indsende samme til Confirmation for Kirketiendens Vedkommende, hvilken imidlertid ved Kirke- og Underviisningsministeriets Skrivelse af 11te Juni 1855 blev nægtet med Tilfjendegivelse om, at saafremt en mindelig Forening ikke kunde komme istand om et Liendevederlag, der stod i et passende Forhold til Liendens virkelige Bærbi, vilde Vederlaget være at fastsætte ved Liendecommissionens Kjendelse. Efterat der fra samtlige Liendeydere, deriblandt Citanten, var protesteret imod, at Vederlaget for Kirketienden paany blev fastsat, idet de formeente, at dette all endeligen var bestemt ved Foreningen af 1812, og mindelig Forening saaledes ikke kunde opnaaes, blev Vederlaget for Citantens Gaard ved den af Liendecommissionen for Borningborg søndre District den 27de og 29de August 1856 affagte Kjendelse bestemt til 7 Lbr. og 3 Fdkr. Byg, at betale med Penge efter hvert Aars Capitelstagt, hvilken Ansættelse ved den overordnede Liendecommissionens Kjendelse af 29de September 1858 blev stabsfæstet med den nærmere Bestemmelse, at Vederlaget skulde erlægges fra 1ste Januar 1856, dog med Forbehold af alle Vedkommendes Ret til ved Domstolene at erholde afgjort, hvad Betydning og Virkning der skulde tillægges den omhandlede Forening af 23de Mai 1812. Efter trende under 19de Marts 1859 udfærdigede og den 30te s. M. af Amtet til Udpantning approberede Refsanclister for Aarene 1856, 1857 og 1858 requirerede Indstævnte under 8de Mai 1859 igjennem Sognefogden Udpantning iværksat hos de formeentlige Refsanclerere for hvad de efter Kjendelsen af 29de September 1858 havde at tilsvare yderligere i Kirketiende end det af dem efter Foreningen af 1812 alt Erlagte, hvilken Udpantning derefter ogsaa fandt Sted hos Citanten den 29de Juni s. A. for et Beløb af 20 Rdl. 1 Mk. 13¼ Sk. for 1856, 16 Rdl. 2 Mk. 4½ Sk. for 1857 og 14 Rdl. 4 Mk. 9½ Sk. for 1858, eller i Alt 51 Rdl. 2 Mk. 11¼ Sk.

Under en i Genhold til Bestemmelserne i Forordningen af 2den Juni 1830 § 6 ved Vordingborg søndre Birketing anlagt Sag har Citanten nu paa-
 staaet sig frifunden for at udrede ovennævnte yderligere Vederlag for Kirketienden
 af hans Gaard i Lundby for 1856, 1857 og 1858 og Indstævnte tilpligtet for
 den ham ved Udpantningsforretningen paaførte Tort og Creditspilbe at give
 ham Skadesløschofelse eller Erstatning efter uwillige Mænds Skjon samt at
 betale Sagens Omkostninger skadesløst, hvorimod Indstævnte paastod sig frifunden
 ligeledes med Tillæg af Sagens Omkostninger, hvilken Indstævntes Paastand
 ved den under 13de Juni s. A. affagte Underrettsdom blev tagen tilfølge, dog
 med Ophævelse af Processjens Omkostninger.

Efter Stævning af 8de December s. A. har Citanten derefter indbragt
 denne Sag her for Retten, hvor han har paa.staaet sig frifunden for at erlægge
 det yderlige Liendebederlag, hvorfor Indstævnte under 29de Juni 1859 har ladet
 foretage Ubpantning, samt at denne Ubpantningsforretning som ulovlig ophæves,
 og at der for den Citanten ved samme paaførte Tort og Creditspilbe tilskjendes
 ham Erstatning efter uwillige Mænds Skjon, hvilken sidste Deel af Paastanden
 — i alt Fald forsaavidt betræffer Vederlaget for Aarene 1856 og 1857 — han
 derhos subsidiairt har gjort selvstændig gjældende. Han har fremdeles i ethvert
 Tilfælde paa.staaet sig tilskjendt Sagens Omkostninger.

Indstævnte har derimod her for Retten paa.staaet Afvisning af Paastanden,
 forsaavidt disse gaae udenfor Citantens Klage til Forligelsescommissionen og
 hans ved Birketinget nedlagte Paastand, samt paa.staaet Stadsfæstelse af Birke-
 tingsdommen med Tillæg af Sagens Omkostninger for Overretten skadesløst
 eller med noget Tilstrækkeligt.

Der maa nu ogsaa gives Indstævnte Medhold i, at Citantens Paastand
 her for Retten, saavel den principale som den subsidiaire, forsaavidt den gaer
 ud paa Udpantningsforrettningens Ophævelse, ikke, som Citanten har villet gjøre
 gjældende, kan betragtes blot som en bestemtere Formulering af hans for Under-
 retten nedlagte Paastand, eller i, at denne tilstrækkelig tydeligt indeholdt Forbring-
 om, at Udpantningen skulde erkjendes for ugyldig, saa at Dommeren havde havt
 tilstrækkelig Hjemmel til Paa.stændelsen heraf, hvilket isøvrigt allerede skulde have
 fulgt af en blot og bar Erstatningspaa.stand.

Da Underdommeren i intet Fald uden derom fra Citantens Side nedlagt
 Paa.stand proprio motu vilde have kunnet indlade sig paa Paa.stændelsen af
 Spørgsmaalet om Udpantningens Ophævelse, maa den omhandlede Deel af
 Citantens Paa.stand her for Retten nemlig betragtes som en Udvidelse af hans
 første Instants nedlagte Paa.stand, der saaledes imod Indstævntes Protest ikke
 kan komme under Paa.stændelse for Overretten.

Naar derimod Indstævnte har villet gjøre gjældende, at Citantens
 Søgemaal, forsaavidt det gaer udenfor hans i Forligesklagen førte Anke over
 Udpantningsforretningen, paa Grund af at Indstævnte ved samme har ladet ham
 aftræbe Mere end den gamle Liendeforening paalagde ham, burde have været
 afviist fra Underretten, da han heri ikke gives ham Medhold, idet nemlig Ci-
 tanten ved i Forligesklagen tillige at anføre, at han i ethvert Fald maatte ansee

Udpantnings Anvendelse i det foreliggende Tilfælde som ubespøjet, tilstrækkelig bestemt har reserveret sig sine Indsigelser imod denne ogsaa af andre Grunde.

Ein Paastrand om at fritjendes for at svare Indstævnte yderligere Kirketiendeveberlag end efter Foreningen af 1812 har Citanten fornemmeligen støttet paa, at dette Veberlag ved bemeldte Forening skulde være endeligt og for bestandigt bestemt, uden at Tiendecommissionens senere Ansættelse herinod skulde kunne komme i Betragtning. Heri vil der imidlertid ikke kunne gives ham Medhold. Vel kan titnævnte Forening ikke, som af Indstævnte formeent, kun betragtes som temporair, nemlig som indgaaet af de under Forretningen Mødte for deres eget personlige Vedkommende, da der, uagtet Veberlaget ikke i Foreningen udtrykkelig siges at være uforanderligen bestemt til en bestandig Afgift, dog ingen Anledning findes til at betvivle, at det har været Hensigten med den efter det Oplysste ifølge Tiendeydernes Begjæring, i Medfør af Forordningen af 8de Januar 1810, ved den anordnede Tiendecommissionens Mægling fastsatte Forening at bestemme Tiendeveberlaget for bestandigt, hvad ogsaa nofsom fremgaaer af de i Foreningen brugte Udtryk, hvortil siges, at Tiendecommissionen var mødt, for efter en Deel Tiendeydernes Begjæring at mægle Forening eller affige Kjendelse, saaledes at Lumbby Sogns Beboere i Fremtiden kunne for en bestemt aarlig Afgift beholde deres Tiender, som de hidtil have ydet in natura.

Hiin Paastrand staaer ogsaa i ligefrem Strid med Indstævntes egen Erkjendelse af Tiendeveberlagets endelige Bestemmelse ved Foreningen med Hensyn til den i samme ligeledes omhandlede Kongetiende, hvorhos det endnu kan bemærkes, at Indstævnte selv i Skrivelse af 29de Juni 1855 til Tiendecommissionen for det søndre District i Præsts Amt har erklæret, at han tidligere havde antaget Foreningen for gjældende ogsaa for Kirketiendens Vedkommende. Derinod findes der at maatte gives Indstævnte Medhold i, at Foreningen af 1812 paa Grund af den manglende Confirmation, som nu endog har vilst sig uerholkelig, maa betragtes som en Nullitet, hvad Kirketienden angaaer, hvilket ligefrem maa resultere af Bestemmelserne i Indbydelsen af 18de Marts 1796 § 5 og Forordningen af 8de Januar 1810 § 33. Citanten har vel, støttende sig paa, at Forordningen af 8de Januar 1810 ved at bekræfte Indbydelsen af 18de Marts 1796 kun paa-byder Approbation med Hensyn til de ved Tiendecommissionerne sluttede Foreninger angaaende Tiender, som tilkomme Præster, andre Beneficiarier og offentlige Stiftelser, uden som Indbydelsen af 1796 at nævne Kirker, hvis Tiender, forsaavidt de ere Privateiendom, ikke skulde kunne siges at tilkomme offentlige Stiftelser, hvorom der i all Fald først kunde være Spørgsmaal, naar Tienden paa Grund af den private Eiers Misligholdelse af den ham paahvilende Forpligtelse til Kirkens Vedligeholdelse maatte være vendt tilbage i Kirkens Besiddelse, formeent, at der efter Forordningen af 8de Januar 1810 ikke skulde kunne findes Confirmation paa Foreninger om de private Tiendebetagere tilhørende Kirketiender.

Men, selv om Kirketiender i privat Eie ikke maatte kunne anses at tilkomme offentlige Stiftelser, maa det dog antages, at Forordningen af 8de Januar 1810 § 33 ved at erklære, at Indbydelsen af 18de Marts 1796 i Henseende til mindelige Foreninger imellem vedkommende Parter om Tiendeaagiftens Bestemmelse

skal aldeles forblive i Kraft, uden Hensyn til at den gjentager Reglen om Indsendelsen til Confirmation af visse Tiendeforeninger med andre Ord og mere fortattet, i det Hele henholder sig til og bekræfter den i titnævnte Indbydelses § 5 indeholdte Regel, hvorefter absolut fordres Confirmation som Betingelse for Gyldigheden af Foreninger om Veberlag for Kirketiende.

Der vil herefter heller ikke kunne gives Titanten Medhold, naar han, selv Nødvendigheden af Confirmation forudsat, har formeent, at denne kun skulde kunne fordres som Betingelse for Foreningens Gyldighed ligeoverfor det Offentlige, men ikke ligeoverfor den private Tienbetager, som ved Foreningens Indgaaelse maa ansees at have bundet sig selv og alle dem, der som Indstævnte støtte deres Ret til hans; thi, naar den indgaaede Forening, som det Offentlige har nægtet at confirmere, efter det Anførte maa betragtes som absolut ugyldig, bortfalder derved eo ipso den retlige Virkning af Contrahenternes Samtykke til Foreningen, ved hvilken Ingen af dem kan ansees bunden og saaledes heller ikke Indstævnte, der desuden ikke selv har indgaaet Foreningen af 1812, men hvem den omhandlede Tiende er tilfjød med de samme tilhørende Herligheder og Rettigheder samt paaliggende Byrder og Forpligtelser, og som saaledes ligesaa vel maa være berettiget til at gjøre den paa lovlig Maade etablerede nye Norm for Tienbers Ydelse gjældende, forsaavidt den er til hans Fordeel, som han er pligtig at underkaste sig den, forsaavidt den er til hans Skade.

Titanten har vel fremdeles formeent, at Tiendebyerne derved, at Kirketienden siden Oprettelsen af Foreningen af 1812 i et Tidrum af 47 Aar stadig er bleven oppebaaren som ved denne bestemt, skulde have erhvervet en Ret til, at den i saa lang Tid stedfundne factiske Ydelsesmaade blev respecteret som retlig bestaaende. Men da der, selv om det nysnævnte Tidrum i og for sig kunde siges at være langt nok til at give et Forhold af den Art, som det her omspurgte, retlig Consistens, dog i alt Fald ikke kan være Tale om Eligt, hvor det som her er givet, at Forholdet har været begrundet i en, som det senere har viist sig, urigtig Formening om Gyldigheden af en i sin Tid indgaaet Overeenskomst, findes denne Formening ligesaa ubegrundet, som naar Titanten har villet gjøre gjældende, at i ethvert Fald Indstævnte for sin Besiddelsestid ikke skulde kunne gjøre Krav paa større Tiendeveberlag end efter Foreningen af 1812, fordi Kirketienden i den hans Skjøde vedhæftede Fordebog ikkun er ham overdragen saaledes som samme var bestemt ved bemeldte Forening — hvortil Indstævnte med Føie har erindret, at Anførten i Fordebogen kun kan betragtes som en factisk Oplysning om den Størrelse, hvormed Kirketienden da blev oppebaaren — og som naar Titanten endelig har formeent, at Indstævnte ved fra sin Erhvervelse af Engelholm i Aaret 1830 at have oppebaaret Tienden med den i Foreningen af 1812 fastsatte Størrelse selv maatte ansees at have erkendt sig bunden ved Foreningen, uden Hensyn til at Indstævntes tidligere Fremgangsmaade havde sin Grund i en først senere oplyst, feilagtig Formening om Foreningens Gyldighed.

Naar Titanten dernæst har paastaet, at Indstævnte i alt Fald maa være erstatningspligtig til ham for den foretagne Udpantning, fordi denue er skeet efter

den i Forordningen af 8de Januar 1810 § 29 c forestkrevne yderste Lidsfrist, og den derunder indbrevne Forbring saaledes kun kunde have været gjort gjældende ved Lov og Dom, da kan der vel ikke gives Indstævnte Medhold i, at Citanten ved ikke for Underretten at nedlægge nogen Paastand om Udpantningens Ophevelse skulde have ubesluttet sig fra at kunne gjøre Paastand om Erstatning for Tort og Creditspilde ved den ham overgaaede Udpantning, ligesaa lidt som deri, at Citanten ved principaliter at paastaae Forretningens Ugyldighed skulde have ubesluttet sig fra derefter at gjøre Indsigelser imod Udpantningen paa Grund af de ovennævnte formeentlige Formfeil, idet der ikke skjønnes at være noget til Hindre for at støtte Paastanden om den fete Udpantnings Retsslidighed paa begge disse Momenter under Et eller hvert for sig.

Men den omhandlede Indsigelse findes ikke at kunne tages tilfølg. Foraa vidt der nemlig ankes over, at de forældede Restancer for 1856 og 1857 overhovedet ere gjorte til Gjenstand for Inddrivelse ved Udpantning, eller med andre Ord over, at Amtet uretteligen skal have meddeelt Restancelisterne for disse Aar Udpantningsautorisation, maa det bemærkes, at det er Øvrighedens Sag at afgjøre, hvorvidt den for Forbringer, der, som Liendevederlag, af den gyldigen kunne autoriseres til Udpantning, vil meddele sin Autorisation hertil, og det tilkommer ikke Domstolene at afgjøre, hvorvidt den heri har handlet rigtigt eller ikke; og naar Citanten har fremhævet, at Udpantningen først er foretagen den 29de Juni, altsaa fem Dage efter St. Hansdag, da vil herfor intet Erstatningskrav kunne gjøres gjældende imod Indstævnte, der alt den 8de Mai havde indleveret sine autoriserede Restancelister til Sognefogden til Udpantnings Sværkættelse.

Efter alt det ovenfor Anførte vil Virketingsdommen, som ogsaa retteligen findes at have hævet Processens Omkostninger, saaledes i det Hele være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten vilde efter Omstændighederne ligeledes være at ophæve.

Det stemplede Papir er her for Retten rigtigen forbrugt".

Nr. 365.

Advocat Heinrichsen
contra

Jens Peter Finck (Defensor Bungeu),

der tiltales for Tyveri og voldeligt Overfald.

Slagelse Kjøbstads Extrarets Dom af 18de Septbr. 1862: „Arrestanten Jens Peter Finck bør at hensesættes til Forbedringshunsarbejde i 2 Aar samt udrede de med hans Arrest og denne Sag forbundne Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Hartnack, 4, og til Defensor, Procurator Nye, 3 Rdl. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21de Novbr. 1862: „Arrestanten Jens Peter Finc bor hensettes til Forbedringshuusarbeide i 3 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bor Bytingdommen ved Magt at stande. I Salarium til Procuratorerne Berggreen og Christensen for Overretten betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til 2½ Aar.

Chi fjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bor ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2½ Aar. I Salarium til Advocat Heinrichsen og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Arrestanten Jens Peter Finc, der under nærværende fra Slagelse Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag actioneres for Tyveri og voldeligt Overfald, er ved egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder overbevist at have gjort sig skyldig i disse Forbrydelser.

I førstnævnte Henseende har Arrestanten tilstaaet, at han, der var indlagt som Lem i Slagelse Fattighuus, den 2den Marts d. A. i Forening med Fattiglem Andreas Nielsen, der imidlertid har benægtet den ham af Arrestanten paafigtede Deelagtighed i Tyveriet, har frastjaaet Fattigvæsenet 4, til 13 M. vurderet, Pund Uld paa den Maade, at Sidstnævnte med en Kjøp frastødte nogle Brædder, hvormed tilligemed flere andre Brædder et Rum foran Arrestantens og andre Fattiglemmers Sovelocale foroven var dækket imod Fattighuusets Loft, hvorefter Arrestanten steg op paa Anders Nielsens Skuldre og derpaa ad en indenfor værende Stige begav sig ind paa bemeldte indelukkede Loftsrum, hvor han satte sig i Besiddelse af det ovennævnte Quantum Uld, som de derefter i Forening solgte.

I sidstnævnte Henseende er det godtgjort, at Arrestanten den 17de August d. A. har bibragt et andet Fattiglem, Julius Gbth, da denne vilde drage Arrestanten bort fra og hindre ham i at slaae Fattiglem Chr. Christensen, med en Kniv, som laa paa et Bord og var siddt paa Bladet, saa at den var bleven spids for Enden, et Stød imod det venstre Bryst, saa at der kom et Hul i Vesten, samt 2de Saar i den venstre Arm, det ene circa 2 Tommer langt og ½ Tomme bredt, det andet 1 Tomme langt, hvilke Saar dog ikke have havt fædelige Følger for den Paagjældendes fremtidige Helbredstilstand.

For disse delicta vil Arrestanten, der er født den 6te Marts 1841 og

tidligere ifølge Slagelse Kjøbstads Politirets Dom af 21de November f. A. er anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 30 med simpelt Fængsel i 4 Dage, blive at dømmes efter nysnævnte Forordnings § 12, 1ste Membrum, samt Forordningen af 4de October 1833 §§ 3 og 4; og findes Straffen at maatte bestemmes under Tret til 3 Aars Forbedringshuusarbeide.

I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, hvorved Arrestantens Straf var bestemt til 2 Aars Forbedringshuusarbeide, idet Straffen for det voldelige Overfald ansaaes absorberet ved Tyvsstraffen, være at forandre, medens den i Henseende til Actionens Omkostninger bliver at stadfæste.

Nr. 383.

Justitsraad Bunken
contra

Johan Frederik Johansen (Defensor Brock),

der tiltales for Løsgængeri og Betleri.

Criminal- og Politirettens Dom af 23de Decbr. 1862: „Arrestanten Johan Frederik Johansen bør hensejtes til Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 120 Dage og udrede de af Sagen flydende Omkostninger. At efterkommes under Udskærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 180 Dage.

Thi findes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stånde, dog at Straffetiden bestemmes til 180 Dage. I Salarium til Justitsraad Bunken og Advocat Brock for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebdet det: „Da Arrestanten Johan Frederik Johansen, der er langt over criminel Lavalder og blandt Andet sidst ved denne Rets Dom af 5te Juli dette Aar efter § 1, jfr. § 5, i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgængeri og Betleri har været anseet med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 120 Dage, ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist at have imod et ham til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer den 5te forrige Maaned under sædvanlig Straffetrafel givet Tilhold den 7de dennes forsladt Ladegaarden, hvor han var indlagt under Fattigvæsenets Forsorg, og freijet om og beslet, indtil han den 11te dennes blev antrusten i Hoeskilde, vil han igjen være at ansee efter de ovennævnte Lovbestemmelser, og findes Straffen at burde bestemmes til Arbeide i samme Arbejdsanstalt ligeledes i 120 Dage“.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 48.

Den 6te Februar.

1863.

Tredie ordinaire Sessjon.

Tirsdagen den 20de Januar.

Nr. 58. Muurmester, Premierlieutenant **Schmoø** og Muurmester, Capitain **J. S. Erlewein** samt Smedemester **Lundquists** Enke med Lavværge, Vexelerer **Gedalia** (Advocat **Henrichsen**)

contra

Bygningsentreprenør **A. S. Petersen** (Advocat **Liebe**), angaaende Indstævntes Forlangende om, at Citanterne **Schmoø** og **Erlewein** skulle foretage en af dem afholdt Skjonsforretning paany og afgive yderligere Erklæring over en af sammes Poster.

Landsøver- samt Hof- og Stadskretten's første Vidneammers Kjendelse af 17de Juni 1861: „Den af Indstævnte, Smedemester **Lundquists** Enke, nedlagte Paaastand om, at den i nærværende Sag udtagne Stævning afvises eller at Forretningen efter Stævningen nægtes Fremme, kan ikke tages til Folge, hvorimod Citanten, Bygningsentreprenør **A. S. Petersen**, bør være berettiget til at erholde en yderligere Erklæring eller, i fornødent Fald, et yderligere Skjon af Skjonsmændene **Schmoø** og **Erlewein** med Hensyn til Posten for leverede Bygningsmaterialier i Continuation af den tidligere Forretning, dog at der ikke herved tillægges Citanten et større Beløb end 1,370 Rdl. 1 Mk.“

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Kjendelse anførte Grunde kjendes for Ret:

Den indankede Kjendelse bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 5 Rdl.

Den indbankede Kjendelses Præmisser lyde saaledes: „Af Indstævnte, Smedemeester Lundqvists Enke, er der neblagt Paastand om, at den i nærværende Sag udtagne Stævning afvises, eller at Forretningen efter Stævningen nægtes Fremme, hvilken Paastand er støttet paa, at Titanten, Bygningsentreprenuer A. S. Peterjen, ved at lade den efter hans Requisition i Genhold til nærværende Rets Dom af 10de December s. A. foretagne Skjønnsforretning af 25de Februar b. A. afhjæmle den 12te Marts s. A. i den Stand, hvori den da forelaa, og med den af Mændene samme Dag afgivne yderligere Forklaring, samt ved derefter at begjære Forretningen sluttet, skulde have acqviesceret ved Forretningen, saa at han ikke nu skulde kunne faae den forandret i sin Favør.

Det skjønes imidlertid ikke rettere, end at Titanten maa gives Medhold i, hvad hans Procedure tilbeels maa antages at gaae ud paa, at hans Acqviescens ved Skjønnsforretningen efter selve Forholdets Natur nødvendigviis maa antages at have været knyttet til den Forudsætning, at Indstævnte med ham var enig i at betragte Forretningen som et gyldigt Beviis eller Fundament for den ham efter Dommen af 10de December s. A. tilkommende Fordring paa Indstævnte, saa at Indstævnte, om han end vilde søge Forretningen forandret med Hensyn til Realiteten, dog ikke vilde beskrive eller nægte Forretningens Gyldighed som Skjøn, til hvilket Antagende Titanten har været saameget mere berettiget, som Indstævnte forinden Forretningens Afhjæmning udtrykkelig reserverede sig Overfsjøn, hvilket selvfølgelig kun kan slutte sig til et i Realiteten gyldigt Underfsjøn og saaledes forudsætter dets Eksistens.

Da den Forudsætning, hvorunder Titanten saaledes kun kan antages at have acqviesceret ved den tidligere Forretning som et gyldigt Underfsjøn, imidlertid ikke er indtraadt, idet Indstævnte under den til Dommens Execution afholdte Fogedforretning har nægtet at anerkjende Skjønet som et gyldigt Beviismiddel, forsaavidt angaaer dets Resultat med Hensyn til Posten for leverede Bygningsmaterialier, paa Grund af den af Mændene den 12te Marts b. A. afgivne yderligere Forklaring, og herpaa støttet en Protest mod Dommens Execution, der ved Fogdens Kjendelse af 8de April b. A. er givet Medhold, idet Fogden efter Indstævntes Indsigelse har antaget, at Mændene i den ovennævnte Henseende kun vare komne til et betinget Resultat, og at der — som det i Kjendelsen hebber — var et Hul i Skjønsmændenes Slutning, kan Titanten ikke længere være knuden ved sin tidligere Anerkjendelse af Forretningen som et gyldigt Skjøn, hvorimod det maa staae ham frit for at søge den Mangel, der er antagen at berøve Forretningen Gyldighed som Skjøn, afhjulpen ved en yderligere Erklæring af Mændene, eller, dersom Manglen ikke paa den Maade kan afhjælpes, at erholde et yderligere Skjøn af Mændene i Continuation af det tidligere, for at Titanten herved kan komme til den ham ved Dommen af 10de December s. A. tillagte Ret, som Indstævnte ikke ved sin Protest mod Sagens Fremme kan betage ham, hvorimod Titantens tidligere Acqviescens vel forsaavidt endnu maa være bindende for ham, at der ikke ved denne yderligere Erklæring eller dette yderligere Skjøn af Mændene kan tillægges ham noget større Beløb end det, den tidligere Forretning gaaer ud paa, nemlig 1,370 Rdl. 1 Mk.

Efter det Anførte kan Indstævntes Paastrand om, at Stævningen afvises eller at Sagen nægtes Fremme, ikke tages til Følge, hvorimod Citanten maa ansees berettiget til at erholde en yderligere Erklæring eller i fornødent Fald et yderligere Skjøn af Mændene med Hensyn til Posten for leverede Bygningsmaterialier i Continuation af den tidligere Forretning, og som Følge heraf kan den af Skjønsmændene fremsatte Protest imod at afgive nogen yderligere Erklæring eller noget yderligere Skjøn, forbi den tidligere Forretning af dem er afhjæmlet, ikke komme i Betragtning.

Under Disputen er det anordnede siemplede Papir rigtigheden forbrugt“.

Nr. 363.

Advocat Heinrichsen

contra

Jens Andreasen Steensbyffov (Defensor Brock),

der tiltales for Bedrageri og Løsgænger.

Criminal- og Politirettens Dom af 22de Novbr. 1862: „Arrestanten Jens Andreasen (Steensbyffov) bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 4 Aar samt udrede i Erstatning til Arbeidsmand Niels Mouritzen 2 Rdl. 2 Mk.; saa bør han og tilsvare Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Nyegaard og Levinson, med 6 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stånde. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Brock for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebdet det: „Under nærværende, imod Arrestanten Jens Andreasen (Steensbyffov) for Bedrageri og Løsgænger anlagte Sag er det ved den af ham afgivne Tilstaaelse og de isørigt tilveiebragte Oplysninger godtgjort, at han deels har undladt at levere Arbeidsmand Niels Mouritzen samt selv forbrugt 2 Rdl. 2 Mk., som han havde oppebaaret og ikke senere har været istand til at erstatte denne, der har forlangt Sagen forfulgt imod ham, deels har uden Tilmøge Johan Daniel Harms's Samtykke pantsat nogle til 23 Rdl. vurderede Sengflæder, som han havde leiet af denne, og deels har solgt eller pantsat en Deel Meubler, Klædningsstykker m. m. af Værbi

24 Rdl. 3 Mk., som tilhørte Marie Christophersen, med hvem han en Tidlang havde levet sammen, hvilket Samliv ikke skjønnes at have medført nogen Berettigelse for Arrestanten til at disponere over de ommeldte Gjenstande, i alt Fald ikke, forsaavidt de vare bestemte til hendes eget personlige Brug, og det saameget mindre, som Arrestanten selv har erkjendt, at Dispositionen er foretagen uden hendes Samtykke, hvorved bemærkes, at hans senere Forandring i denne Deel af Tilstaaelsen i Medfør af Danste Lovs 1—15—1 ikke findes at kunne komme i Betragtning, navnlig naar hensees til, at Marie Christophersen edeligt har forklaret, at hun ikke har givet ham nogen Tilladelse til de foretagne Salg og Pantfættelser. Da Arrestanten, der er langt over criminel Ravalder, blandt Andet har været anset ved denne Rets Dom af 2den April 1859 efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 med 1 Aars Forbedringshuusarbeide og ved samme Rets Dom af 8de Marts d. A. efter Lov om Straffen for Løsgænger og Vetteri af 3die Marts 1860 § 1 med Tvangsarbeide i 30 Dage, vil han nu være at dømmes i Medfør af den citerede Forordnings § 79 efter § 15, jfr. §§ 43 og 44, og findes Straffen at kunne bestemmes til 4 Aars Forbedringshuusarbeide, hvorunder da tillige vil være at indbefatte den Straf, han i Medfør af den nævnte Lovs § 1 har forskyldt for at have overtraadt et ham den 22de April d. A. med Betydning om Løsgængerstraf givet Tilhold, ved at unblade at melde sig ved Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer til de ham forefrevne Lieder.

I Erstatning til Arbeidsmand Mouritzen udreder Arrestanten 2 Rdl. 2 Mk., ligesom han og vil have at tilsvare Actionens Omkostninger“.

Nr. 370.

Statsraad Salicath

contra

Rasmus Andersen (Defensor Liebe),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Soro Birkis Extrarets Dom af 22de Octbr. 1862: „Tiltalte, Tjenestekarl Rasmus Andersen, bor at henfættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage; saa bor han og udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, og deriblandt Salair til Actor, Procurator Windfeld Hansen, og Defensor, Procurator Flor, 3 Rdl. til hver. At efterkommes efter Overighedens Foranstaltning under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te Decbr. 1862: „Birketingsdommen bor ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Alberti og Proveprocurator Gottschalk, betaler Tiltalte, Tjenestekarl Rasmus Andersen, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjeudes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadskretens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl., til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Sorø Virks Extraret hertil indankede Sag actioneres Tiltalte, Tjenestekarl Niasmus Andersen, for bebrageligt Forhold.

Det er i saa Henseende ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og de isvrigt oplyste Omstændigheder tilstrækkeligt godtgjort, at han under sin Nærværelse ved et i indværende Aars Sommer afholdt Dandseligde er kommen i Besiddelse af et Tjenestekarl Peder Nielsen tilhørende til 4 Rk. vurderet Pibetøi, hvilket han derefter har beholdt og senere solgt. Tiltaltes Forklaring gaaer forsaavidt ud paa, at Drengen Mathias Mathiesen, der ogsaa var tilstede ved det nævnte Gilde, da han skulde til at handse, leverede Pibetøiet til Tiltalte, som først røgte deraf, og derpaa stak det i Lommen. Da Tiltalte ved sin Bortgang fra Gildet var noget beruset, glemte han at aflevere Pibetøiet, hvilket han først paa Veien til sit Hjem opdagede at han endnu havde hos sig, og vil han da have havt til Hensigt at levere det tilbage, men da en Anden senere indlob sig i Handel med ham om Pibetøiet, opgav han sin Hensigt og solgte det til denne. Efter hvad der nu under Sagen er udsagt saavel af Peder Nielsen som af Mathias Mathiesen, af hvilke navnlig Førstnævnte ved den omhandlede Leilighed vil have leveret Pibetøiet til Sidstnævnte, og denne derhos atter, da han stod i Begreb med at handse, vil have afgivet det til en Tilstedeværende, uden at han dog kan erindre til hvem, vil Tiltaltes Forklaring om Maaden, hvorpaa han er kommen i Besiddelse af det omspurgte Pibetøi, der er tilbageleveret Eieren, som har frasaldet videre Erstatning, ikke kunne forkastes, og Tiltalte, der er født den 7de November 1841 og ikke tidligere tiltalt eller straffet, findes derfor ved Underretsdommen i Madsfor af Forordningen af 11te April 1840 § 43, jfr. §§ 41 og 1, rettelig anset med Straf for Bedrageri, og da den valgte Strafegrad af 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Baud og Brød findes passende, samt da Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes tilliges, vil bemelte Dom i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 364.

Advocat Liebe

contra

**Jacob Christian Frederik Carl Hansen og Jens Nicolai
Lorenzen** (Defensor Bunken),

der tiltales, Førstnævnte for utærligt Forhold og Vold, og Sidstnævnte for Vold.

Kjøbenhavns Amts nordre Virks Eyrarets Dom af 11te August 1862: „De Tiltalte Jacob Christian Frederik Carl Hansen og Jens Nicolai Lorenzen bor for Actors videre Tiltale i denne Sag frie at være, dog at de in solidum udrede alle af Actionen flydende Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Provedprocurator N. P. Møller, 6 Rdl., og til Defensor, Procurator Meldola, 5 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de Octbr. 1862: „De Tiltalte Jacob Christian Frederik Carl Hansen og Jens Nicolai Lorenzen bor straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Hansen i 3 Gange 4 Dage og Lorenzen i 2 Gange 4 Dage. Saa bor Tiltalte Hansen og til Huusmand Ole Anders Nielsen i Erstatning for Hælbredelsesomkostninger og Næringstax betale 7 Rdl. 3 Mk. samt Løgeløn efter Regning. I Henseende til Actionens Omkostninger bor Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Provedprocurator Sørensen og Procurator Simonson, bor de Tiltalte in solidum betale 8 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocat Liebe og Justitsraad Bunzen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl., der udredes af de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een.

I den indankede Doms Præmisses hebbes det: „Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts nordre Virks Eyraret hertil indankede Sag, hvorunder Jacob Christian Frederik Carl Hansen og Jens Nicolai Lorenzen tiltales, den Første for uteerligt Forhold samt Bold, den Sidste for Bold, er der imod Tiltalte Hansens Benægtelse ikke tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for det uteerlige Forhold, hvori han skal have gjort sig skyldig ved et Møde med en af Huusmand Ole Anders Nielsen ledsaget ung Pige, saa at han forsaavidt vil blive at irifinde, men derimod er det oplyst, at begge Tiltalte, efterat et mellem Tiltalte Hansen og Ole Nielsen i Anledning af de Bebreidelser, denne gjorde Hansen, opstaaet Slagsmaal var ophørt, og Nielsen, paa Grund af at Hansens Selskab kom ham til Hjælp, var flygtet ind i Døpnebalskuffet og havde aflukket Døren ved indvendigen at paasætte en Sernfrog, i Følge med Flere have begivet sig hen til

Huset, at Tiltalte Lorentzen har banket paa og forlangt, at den skulde aabnes, at Døren paa en voldsom Maade er bleven revet op, uden at det dog har kunnet oplyses af hvem, at begge Tiltalte derefter ere trængte ind i Huset, hvor Lorentzen lagde sin Haand paa Ole Nielsens Skulder og affordrede ham Underretning om hans Navn, samt at Tiltalte Hansen, efterat Lorentzen og Nielsen havde faaet fat i hinanden og vare tumlede om, har givet Ole Nielsen flere Slag med sin Stok.

For denne voldsomme Indtrængen i et Huus, hvis Beboere ingen Deel havde taget i Striden, findes begge Tiltalte at maatte anses med en efter Lovgivningens Analogi lempet arbitrair Straf.

Da det er oplyst, at Ole Nielsen blødte allerede medens han flygtede til Huset, ligesom og at der flød Blod af ham efter det sidste Sammenstød, og at han har faaet flere mindre betydelige Saar, samt da Tiltalte Hansen har tilstaaet, at han under det første Slagsmaal paa Veien, under hvilket han efter de foreliggende Oplysninger ikke, saaledes som han vil, kan betragtes som Angreben, har slaaet Ole Nielsen, uden at han veed, hvor han rammede ham, da det ved hans egen Tilstaaelse samt paa anden Maade er beviist, at Tiltalte Hansen, som ovenanført, med sin Stok slog Nielsen inde i Huset, hvorimod det ikke er oplyst, at Lorentzen eller nogen Anden har slaaet Nielsen inde i Huset, og de Saar, Nielsen paa Veien har faaet, ikke kunne hidrøre fra Andre end Tiltalte Hansen, efter som ingen Anden af Selskabet endnu var kommen tilstede, vil Hansen derhos være at ansee efter Forordningen af 4de October 1833 § 3, jfr. § 5, og findes Straffen for ham, der er født den 8de April 1832 og ifølge Antvorskov Birks Ekstrarets Dom af 3die Februar 1852 er efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 1 og 22 anset med 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 4 Dage, medens den for Tiltalte Lorentzen, der er født den 18de Mai 1832, men ikke tidligere straffet eller tiltalt, findes at burde bestemmes til lignende Fængsel i 2 Gange 4 Dage.

Tiltalte Hansen vil derhos have at betale Ole Anders Nielsen for Udgifter til hans Helbredelse og Erstatning for Næringsstab 7 Rdl. 3 Mk. samt Lægeløn efter Regning, hvorimod der i Henhold til Forordningen af 4de October 1833 § 28 ikke kan tillægges ham Erstatning for Lidelser.

I Overensstemmelse hermed vil den indanteke Dom, ved hvilken der i det Hele er tillagt Tiltalte Frisindelse for videre Tiltalte, være at forandre, hvorimod dens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger blive at stadfæste“.

Mandagen den 26de Januar.

Nr. 64.

Muurmester **Halling** (Selv)

contra

Skifteretten i Aarhus (Jugen),

angaaende Betalingen af Kjobsummen for Stedet Nr. 1075 paa Søndergade i Aarhus.

Narhøus Bytings Dom af 5te Mai 1859: „De Indstævnte, Muurmester Halling og Bogmand P. Sorgenfens, begge heraf Staden, bor in solidum til Citanten, Narhøus Kjøbstads Skifteret, der behandler Tomrer Jens Wogensens Fallitbo, at betale de paastævnte 693 Rdl. 4 Mk. med 5 pCt. aarlig Rente heraf fra den 14de Februar d. A. indtil Betaling skeer, samt Sagens Omkostninger med 20 Rdl. Saa udrede de og hver især en Mulet til Justitskassen af 4 Rdl. Det Idomte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udsærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 19de Novbr. 1860: „For Citanten, Bogmand P. Sorgenfens Bedkommende afsøises Indstævningen til Overretten, hvorhos Processens Omkostninger for Overretten for hans Bedkommende ophæves. For Citanten, Muurmester Th. Hallings Bedkommende bor Underrettsdommen ved Magt at stande, og bor bemeldte Citant i Processomkostninger for Overretten betale til de Indstævnte, Skifteretten i Narhøus, 25 Rdl. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af Underretsacten sees, at Underrettsstævningen er skreven paa stemplet Papir. Det Idomte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udsærd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

Med Bemærkning, at Overrettens Dom ene er paaanket af Citanten, samt at den for bemeldte Ret fremlagte Udskrift af en den 4de Juni 1858 i Tomrer Jens Wogensens Fallitbo foretagen Skifteforhandling vel ikke er fremlagt for Høiestret, men at den efter Proceduren ikke kan antages at indeholde Andet, som under nærværende Sag kan komme i Betragtning, end hvad der er anført i Overrettsdommens Præmisser, vil denne Dom, i Henshold til de for Citantens Bedkommende i samme anførte Grunde, forsaavidt være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bor, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl.

Den inbanfede Doms Præmisser lyde saaledes: „I en den 4de Juni 1858 i Tomrer Jens Wogensens Fallitbo, der behandlede af de Indstævnte, Skifteretten i Narhøus, afholdt Skiftesamling, ved hvilken Citanten, Muurmester Th. Halling, gav Møde og blandt Andet fremlagde en Regning paa et Tilgøbehavende i Voet, stort 1,462 Rdl. 4 Mk. 8 St., hvoraf de 663 Rdl. 2 Mk. vare Kjøbesummen for en Byggegrund, blev det vedtaget, at den Voet tilhørende

faſte Eiendom Matr. Nr. 1075 i Aarhus, hvorpaa Fallenten dog ikke havde nogen tinglaſt Abkomſt, ſkulde ſættes til Auction, ſaaledes at af Kjøbeſummen forlods ſkulde udbetales til Citanten Halling Kjøbeſummen for den paagjældende Eiendoms Grund efter den ovennævnte af ham fremlagte Regning 663 Rdl. 2 Mk., og Reſten af Kjøbeſummen betales i 11te December Termin 1858. Ved den derefter den 21de Juli 1858 afholdt 3die Auction over den ommeldte Eiendom fremlagde Halling ſit Kjøbe paa Eiendommens Grund ſamt Udſkrift af et Forlig af 17de Marts 1858, hvorved J. Wogensen -- til hvem han havde afhændet Grunden til Byggeplads -- har givet Halling Ret til at ſælge Pladsen med de derpaa opførte Bygninger og i Kjøbeſummen gjøre ſig betalt for ſit Tilgodehavende, der anſloges til 14 à 1500 Rdl., medens det Overſkydende ſkulde tilhøre Wogensen, og fremlagde i Henhold hertil blandt Andet Fordring om at erholde forlods udbetalt Beløbet af ſin til Ekſtiteretten indgivne Regning, men eſterat Auctionsretten havde bemærket, at den ikke kunde inblade ſig paa, i hvilken Udſkræning de af Halling fremlagte Fordringer retteligen kunde forlanges opfyldte, blev Auctionen under Forbehold af Enhvers lovlige Ret fremmet i Henhold til de fremlagte Conditioner, der blandt Andet indeholdt de ovenfor angivne Betalingsvilkaar, og Eiendommen blev derefter paa nærmere Approbation tilſaaet Halling for 1,360 Rdl. Eſterat det derpaa i en den 23de ſ. M. afholdt Ekſtifeſamling, ved hvilken Halling havde givet Møde, var blevet forlangt, at Halling ſkulde ſtille Caution for Auctionsconditionernes Opfyldelse, og Citanten, Vognmand P. Jørgensen, der ligeledes var tilſtede, havde erklæret, at han i ſaa Henſeende overtog Selvfyldnercaution for Halling, blev det af denne ved Auctionen gjort Bud approberet.

I Henhold til det ſaaledes Paſereede have nu de Indſævnte under nærværende Sag i 1ſte Inſtants ſøgt Citanterne til Betaling af 693 Rdl. 4 Mk. ſom den Deel af Auctionsbeløbet, der eſter Fradrag af de Halling tilkomende 663 Rdl. 2 Mk. ſkulde iſølge Auctionsconditionerne indbetales i Boet i 11te December Termin 1858, og ved Underretsdommen ere ogsaa Citanterne in ſolidum tilpligtede at betale til Ekſtiteretten i J. Wogensens Fallitbo de paafævnte 693 Rdl. 4 Mk. med Renter ſamt i Proceſſomkoſtninger for Underretten 20 Rdl., hvorhos de, da ingen af dem havde givet Møde ved Sagens Foretagelse i Forligſeſecommiſſionen, hver iſær ere idømte en Mulct af 4 Rdl. til Juſtitiſkaſen.

Sagen er derefter af begge Citanter i Forening indanket for Overretten, men da Citanten P. Jørgensen ikke har givet Møde her for Retten eller nedlagt Paaſtand i Sagen, vil for hans Vedkommende Stævningen, ſom ikke lovligen forfulgt, i Medfør af Forordningen af 3die Juni 1796 § 5 være ex officio at afviſe fra Overretten, hvorhos Proceſſens Omkoſtninger for Overretten for hans Vedkommende blive at ophæve.

Derimod har Citanten, Muurmester Halling, her for Retten paafaaet ſig friſunden for de Indſævntes Kildale, medens diſſe procedere til Underretsdommens Etabliſſeſe.

Den nævnte Citant har for Overretten fornemmelig villet gjøre gjældende, at den omhandlede Eiendom ikke tilhørte Wogensen eller endog blot var i hans

Besiddelse paa den Løb, hans Bo blev taget under Behandling, og at Boet i Henhold til det ovennævnte mellem Wogensen og Titanten den 17de Marts 1858 indgaaede Forlig alene havde Ret til hvad der, efterat Titantens Forbring efter den fremlagte Regning var dækket, maatte blive tilovers af Kjøbesummen for Eiendommen, medens paa den anden Side Titanten, der havde Skjøde paa Eiendommens Grund og derhos saavel havde anskaffet Materialierne som udført Arbeidet ved Fuldførelsen af de paa samme opførte Bygninger, uden at Eiendommen derefter var bleven overleveret Wogensen — ligesom Titanten formeentlig ifkun skulde kunne ansees at have samtykket i Auktionen under Betingelse af, at den ovennævnte af ham ved 3die Auktion fremsatte Paastand om forlods Dækning af Auktionsprovenuet blev tagen til Følge — i Henhold til denne Paastand og det ommeldte Forlig maatte blive at ansee som Separatist med Hensyn til hans Tilgodehavende i Boet. forsaavidt dette kan dækkes af Auktionsprovenuet.

Selv om imidlertid den saaledes fremsatte Indsigelse mod den paaståvnte Forbring kunde ansees at have tilstrækkelig Hjemmel i Titantens høist uklare Underretsprocedure, vil den dog ikke kunne komme i Betragtning til Titantens Frisindelse, idet han ved ikke blot at undlade for Skifteretten at gjøre Indsigelse mod Beslutningen om Salget af Eiendommen som tilhørende Boet, men endog lade sig ved Auktionen give Hammerflag paa Eiendommen og derefter uden Forbehold modtage Approbation paa Auktionskudet og stille Sikkerhed for Conditionernes Opfyldelse, maa ansees at have i Gæt og Alt underkastet sig de paagjældende Auktionsconditioner, og da disse ligesom hjemle de Indstævntes Forbring, vil Underretsdommen, hvorved Titanten, som meldt, er tilpligtet at betale det paaståvnte Beløb med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligssklagens Dato — og mod hvis øvrige Bestemmelser der ikke fra Titantens Side er fremsjort nogen speciel Indsigelse —, efter de Indstævntes Paastand være at stabsætte for hans Vedkommende, hvorhos han efter Omstændighederne findes at maatte erstatte de Indstævnte Processens Omkostninger for Overretten med 25 Rdl.

Statskassens Ret bliver at forbeholde med Hensyn til at det ikke af Underrettsacten sees, at Underrettsrævningen har været skrevet paa stemplet Papir. Iøvrigt har det til Sagen hørende stemplede Papir her for Retten været forbrugt“.

Nr. 395.

Advocat Heinrichsen
contra**Anders Otto Larsen (Defensor Brock),**

der tiltales for Tyveri.

Rjær Herreds Extrarets Dom af 27de Septbr. 1862: „Tiltalte, Indsidder Anders Otto Larsen af Tylstrup, bor heusettes i Fængsel paa Wand og Brod i 2 Gange 5 Dage, og bor han derhos betale alle af Undersøgelsen og Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salairerne til Actor, Cancelliraad, Procurator Ostenfeldt, 5 Rdl., og Defensor,

Prøveprocurator Larsen, 4 Rdl. Dommen at fuldbyrdes under Udførd efter Loven".

Viborg Landsøverrets Dom af 1ste Decbr. 1862: „Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Isaacsen, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udførd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Om Tiltalte Indsidder Anders Otto Larsen, der under nærværende Sag sigtes for Tyveri, er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkelig godtgjort, at han den 23de August d. A. om Ejtermiddagen har, medens han var alene i Bønderstuen i Rjømand Peterfens Enkes Gaard i Nørresundby, sat sig i Besiddelse af en i et Bindue henliggende Papirspalke, hvori der var et Stykke Flæst af Værdi 3 Mk. Da Flæstet kort efter savnedes og efterfogtes af Eieren, kastede Tiltalte det fra sig, men det blev strax fundet, og da Tiltalte, der imidlertid havde bortfjernet sig, blev efterfat og anholdt, vedgif han at have taget Flæstet, hvis Værdi han under Sagen har erstattet Besjaaerne.

For det anførte Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1837 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underretsdømmen rettelig anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, og da den valgte Straf af 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brød efter Sagens Omstændigheder findes passende, vil bemeldte Dom, mod hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger heller Intet findes at erindre, være at stadfæste".

Nr. 389.

Advocat Heinrichsen
contra

Thore Olsen af Hove (Defensor Brock),

der tiltales for Taaerthveri eller Attentat paa Tyveri eller i alt Fald for Vold paa Andres Gods.

Færøernes Sørenskriveries Extrarets Dom af 13de Septbr. 1862: „Thore Olsen af Hove bør henfattes i Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage; saa bør han og indrede i Erstatning til Daniel

Pauli Zoen Willumsen af Porkere 10 Mk. og derhos alle af denne Sag lovligt skydende Omkostninger, derunder i Salair til Defensor, Syksfelmand Müller, 2 Rdl. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Tiltaltes Forklaring om at have antruffet det under Sagen omhandlede Lam i syg Tilstand og paa Grund heraf at have dræbt det samt at have havt til Hensigt at aflevere det til Eieren, findes efter de fremkomne Oplysninger ikke at kunne lægges til Grund ved Sagens Afgjorelse, hvorimod han maa antages at have dræbt Lammet i den Hensigt at tilegne sig det, samt at have sat sig i Besiddelse af det. Han vil derfor være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 6 med en Straf, der efter Omstændighederne vil være at fastsætte til 1 Aars Forbedringshuusarbeide. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger vil den indankede Dom være at stadfæste.

Chi kjendes for Ret:

Thore Olsen af Hove bør hensesættes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bør Underrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Ifølge Færø Amts Actionsordre af 28de Juni d. A. og Extensionsordre af 9de August f. A., er Huusmand Thore Olsen af Hove under nærværende Sag sat under Tiltale for Faaretyveri eller Attentat paa Tyveri eller i alt Fald for Vold paa Andres Gods.

Ved Tiltaltes egen af det isvrigt Oplyste bestræbte Tilstaaelse maa det ansees for tilstrækkeligt godgjort, at han Natten imellem den 25de og 26de November f. A., da han paa en Tilbagereise fra Baai passerede Porkeres Haugen, har dræbt et sammesteds gaaende, Daniel Pauli Zoen Willumsen af Porkere tilhørende, til 10 Mk. vurderet Lam, hvilket han, paa Grund af at han kort efterat have dræbt det faldt og forvred sin Fod, lod blive liggende tilbage i bemeldte Hauge.

Efter de under Sagen fremkomne Oplysninger er der vel tilveiebragt en høi Grad af Sandsynlighed for, at Tiltalte har dræbt Lammet for at tilegne sig det, og at han kun er bleven forhindret heri ved sit Fald og den ham derved foraarjagede Beenstabe, men ligeoverfor Tiltaltes vedholdende Benægtelse ffjønnes der dog ikke at være fremkommet tilstrækkeligt Beviis herfor, og vil Tiltalte

som en Følge heraf hverken kunne straffes for Tyveri eller Attentat paa denne Forbrydelse. -

Derimod vil Tiltalte efter det Foreliggende ikke kunne undgaae at straffes som skyldig i at have udøvet Vold paa anden Mand's Gods. Vel har han ogsaa søgt at disculpere sig i denne Henseende ved at paastaae, at han dræbte Lammet af Meblidenhed, fordi han sandt Dyret liggende sygt, at hans Hensigt var, efterat have dræbt Lammet, at bringe det til Eiermanden og at han kun blev hindret i at udføre denne Hensigt ved sit Fald, men da denne hans Paastand, efter hvad der i saa Henseende er oplyst, er blottet for al Sandsynlighed og da hans Handling, selv om den var fremkaldt ved dette Motiv, dog var retsstridig, vil der ikke kunne tages Hensyn hertil.

Som en Følge heraf vil Tiltalte, der er langt over criminel Lavalber og vel tidligere mistænkt, men ikke straffet for nogen Lovovertrædelse, for sin Handling være at ansees med Straf, hvilken, i Betragtning af at hiin er begaaet hemmeligt og saaledes ikke kan belægges med Lovens Straf for Hærværk, vil være at fastsætte arbitrært efter Lovgivningens Analogi og Stjønnes efter samtlige Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gauge 5 Dage. Saa vil Tiltalte endvidere have at udrede i Erstatning til Daniel Pauli Joen Willumsen af Yorkere, Eieren af det dræbte Lam, et Beløb af 10 Mk. og endeligt betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger“.

Nr. 381.

Advocat Brock

contra

Benjamin Howell og William James Stevens (Defensor Liebe),
der tiltales for Gadenorden og voldsom Udfærd mod hinanden.

Frederiksteds Politirets Dom af 15de Septbr. 1862: „De Tiltalte Benjamin Howell og William James Stevens bor til Frederiksteds Politifond bode § 10 hver. Det Idomte at udredes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Den vestindiske Landsøverrets Dom af 22de Octbr. 1862: „Benjamin Howell og William James Stevens bor for det Offentliges Tiltale i denne Sag frie at være. Actionens Omkostninger udredes af det Offentlige“.

Højesterets Dom.

Om der end af de Tiltaltes i den indankede Dom fremstillede Forhold maatte kunne flyde Straffeanstaaelse, findes det dog, efter Beskaffenheden af bemeldte Forhold, klart, at samme i intet Fald vilde kunne medføre en Straf, der efter sin Storrelse ifølge Lovgivningens Forskrifter kunde gøres til Gjenstand for Paaanke til Højesteret. Sagen vil des-

aarsag blive at afvise og Salarierne til de befalede Sagførere for Høiesteret at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises. Advocaterne Brock og Liebe tillægges i Salarium for Høiesteret hver 8 vestindiske Daler, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, ved Freberiksfeds Politiret behandlede og paadømte Sag tiltales Benjamin Howell og William James Stevens for Gadeorden og voldsom Udfærd mod hinanden.

Af de Tiltalte og de afhørte Deponenters Forklaringer fremgaaer, at da sidstnævnte Stevens den 11te August sidstleden sad i Guldfined Hosfis Værksted i Freberiksfeds Byes Drommings Gade, kom Howell til og kalbte paa Stevens, idet han brugte et Udtryk, som denne antog for et Skjældsord. De kom derpaa i Ordstrid, og da Howell under denne gjentagende kalbte Stevens for en Horeføn og en Løgnhals, blev denne saa forbittet, at han kastede en Ambolt af 11³/₄ Punds Vægt ud af Døren efter Howell, der stod under Gadegalleriet. Denne optog da fra Gaden en Steen paa 2¹/₂ Punds Vægt, som han kastede ind af Værksteds Dør efter Stevens, hvorpaa en Politibetjent kom til, paa hvis Opfordring de begge fulgte med til Politikammeret. Skjøndt de begge paastaae at være blevne trufne, dog ubetydeligt, af de udkastede Gjenstande, har dog ingen af dem lidt Skade, ligesom der heller ikke er Anledning til imod de Tiltaltes Forsikkring at antage, at nogen Skade var tilfjeldet.

Om nu end det Foresaldne maatte kunne siges at være foregaaet paa Gaden, saa stjønes der dog, navnlig da det ikke sees, at nogen Trediemands Sikkerhed var truet, ikke at være tilstrækkelig Grund til at betragte de Paa-gjældendes Udfærd som Brud paa den offentlige Gadefred, og der findes derfor samt med Hensyn til Bestemmelserne i Forordningen af 4de October 1833 § 30 ikke at have været tilstrækkelig Anledning til Sagens offentlige Forfølgning. Politiretsdommen, hvorved hver af de Tiltalte er anset med en Mulct af § 10, bliver derfor at forandre derhen, at de frifindes for det Offentliges Tiltale i denne Sag, ligesom og Sagens Omkostninger, om nogen findes, blive at udrede af det Offentlige“.

Tirsdagen den 27de Januar.

Nr. 398.

Advocat Liebe

contra

Jens Ferdinand Scheller (Defensor Brock),

der tiltales for uberettiget Handel med Medicamenter.

Criminal- og Politirettens Dom af 10de Mai 1862: „De Tiltalte Jens Ferdinand Scheller og Carl August Blaukensteiner bor til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkæse hver især bøde 100 Rdl., saunt hver for sit Vedkommende betale Actionens Omkostninger, derunder hver Halvdelen af Salairerne til Actor og Defensor, Procuratorerne Larsen og Jørgensen, 8 Rdl. til hver. De idømte Mulcter at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom for Jens Ferdinand Schellers Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bor, forsaavidt paaanket er, ved Magt at staande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag, hvorunder de Tiltalte Jens Ferdinand Scheller og Carl August Blaukensteiner tiltales for uberettiget Handel med Medicamenter, er det for Tiltalte Schellers Vedkommende ved hans egen med de øvrige oplyste Omstændigheder stemmende Tilstaaelse beviist, at han, der er Steenhuggermester, har i flere Aar af et Lager af homøopathisk Medicin, som han havde anskaffet og vebliceholdt ved Indforskivning fra det homøopathiske Centralapothek i Leipzig, tildeels mod Betaling forsynet Medlemmerne af en her i Staden til Udbredelsen af Homøopathien blandt Andet ved Anskaffelsen af Forraad af homøopathisk Medicin dannet Forening med de Medicamenter, for hvilke de maatte have Brug. Tiltaltes Forhold i denne Henseende maa, om han end derved ikke har havt eller tilfigtet at have nogen Fordeel, ansees stridende imod Lovgivningens Forbud navnlig i Forordningen af 4de December 1672 og Placaten af 1ste December 1779 mod Salg af Medicamenter i Almindelighed og udenrigt Medicin i Særdeleshed udenfor Apotheket, uden at det vil kunne tjene til at disculpere ham, at det kun er den nævnte Forenings Medlemmer, han saaledes har forsynet med Medicamenter, og at det alene er paa Foreningens Begne og som Medlem af denne, at han har indforskrevet og solgt Medicin, idet Afgangen til at blive Medlem af Foreningen under sædvanlige Betingelser stod aaben for Enhver, og han ved at overtage Forhandlingen for Foreningen tillige har overtaget Ansvarer for dens Lovlighed.

Begge Tiltalte, der ere langt over criminel Kavalder og ikke tilforn straffebe, ville derfor være at ansee efter de ovenciterede Lovbestemmelser med en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkæse tilfaldende Mulct af 100 Rdl. hver“.

Nr. 392.

Advocat Brock
contra

Thomas Christensen Klammerhede (Defensor Bunken),
der tiltales for Tyveri eller i alt Fald uhjemlet Besiddelse af stjaalne
Koster.

Ulfborg og Hind Herreders Egtretets Dom af 29de Octbr. 1862:
„Arrestanten Thomas Christensen Klammerhede bor hejsattes til For-
bedringshuusarbejde i 4 Aar. Saa vil han og have at udrede alle af
hans Arrest og iøvrigt af Sagen loblig flydende Omkostninger, deriblandt
Salair til Aetor, Kammerraad, Procurator Moller, 5 Rdl., og Defensor,
Kammerraad, Procurator Krarup, 4 Rdl. At efterkommes under Adfærd
efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 15de Decbr. 1862: „Underretss-
dommen bor ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestem-
mes til 2 Aar. 3 Salair til Aetor og Defensor for Overretten, Pro-
curatorerne Jsaacsen og Faber, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At
efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

Foraaavidt Sagen efter den fete Indstævning foreligger Høiesteret
til Paakjendelse, og i Genhold til de i den indankede Dom under denne
Deel af Sagen anførte Grunde, kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bor ved Magt at stande. 3
Salarium til Advocat Brock og Justitsraad Bunken
for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med ved-
føjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Domes
Præmisser, foraaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert
Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens
Sæssioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for
Udenbys, der sendes med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. —
Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa
de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalste Boghandling (F. Hegel). — Trykt hos F. H. Schults.

Høiestrets Tidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 49.

Den 13de Februar.

1863.

Tredie ordinaire Session.

Tirsdagen den 27de Januar.

Nr. 392.

Advocat Brock

contra

Thomas Christensen Klammerhede (see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Thomas Christensen med Titnavnet Klammerhede for Tyveri eller i alt Fald uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Med Hensyn derimod til en i Tiltaltes Besiddelse forefunden Hølee, der er vurderet til 3 Rdl. 6 St., har Gaardmand Christen Mikkelsen Røikjær ikke blot edelig udsagt, at den er hans Eiendom og ham frakommen mod hans Vidende og Villie, men tillige, navnlig forsaavidt Bladet angaaer, godtgjort sin Eiendomsret til samme ved Vidner, og da der ikke vil kunne tages noget Hensyn til Tiltaltes Andringende om at have kjøbt det ommeldte Leeblad af en Kjøbmand i Høstebro — hvilket Opgivende aldeles ikke bestrækes ved Sagens øvrige Oplysninger —, vil han for sin uhjemlede Besiddelse af samme i Genhold til Lovens 6—17—10 og 11 og Forordningen af 8de September 1841 § 6 være at ansee med Straf som for Hæleri, idet der ikke er Tvivl til at statuere, at han selv skulde have stjaalet det. Tiltalte har — foruden i Aaret 1847 i Hertugdømmet Slesvig at være straffet med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage for Tyveri — endvidere været anseet ved Stabs Hærens Extrarets Dom af 24de Februar 1852 for Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og ved Riberhuus Virks Extrarets Dom af 29de August 1854 deels for Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 6, jfr. §§ 13 og 14, deels for Hoer, Attentat paa Bigami og Falsk med en Straf, der under Tæt blev bestemt til Lugthuusarbejde i 8 Aar, af hvilken Straf den resterende Deel ved Igl. Resolution af 11te November 1860 blev ham ertrædet, hvorhos han i Begyndelsen af dette Aar har været arresteret

som mistænkt for et Indbrudstyveri, uden at der dog blev anlagt Action imod ham. Han vil saaledes nu for sit ovenomhandlede Forhold være at ansee som for 3die Gang begaaet Hæleri efter Forordningen af 11te April 1840 § 22, jfr. § 25, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshumsarbejde i 2 Aar. Med denne Forandring i Straffetiden, der ved Underrettsdommen er fastsat til 4 Aar, vil denne Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, være at stadfæste“.

Nr. 385.

Justitsraad Bunzen
contra

Torgen Hansen (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Amts nordre Virks Extrarets Dom af 26de Septbr. 1862: „Tiltalte Torgen Hansen bør straffes med Forbedringshumsarbejde i 1 Aar samt udrede Actionens Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Meldola, og til Defensor, Procurator Eltong, 4 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28de Novbr. 1862: „Tiltalte Torgen Hansen bør straffes med Forbedringshumsarbejde i 3 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Virketingsdommen ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Simonson og Salomonson, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunzen og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Kjøbenhavns Amts nordre Virks Extraret hertil indankede Sag foreligger der, da Sagen alene er appelleret efter Tiltalte Torgens egen Begjæring, kun til Paakjendelse, hvilket Straffeansvar Tiltalte maatte have paadraget sig for det i Underrettsdommen ommeldte af ham vedgaaede delictum, at han flere Gange ved Hjælp af en gammel Nøgle, han havde sunbet, har banet sig Adgang til et aflaaet, ubeboet Træhus eller Skur i en Have i Charlottentund, fra hvilket Skur eller Hus, der benyttes som Bøværtningslocale, han i tvende

Gange har taget hvergang 2 Flasker saakaldet Bruusimonade, vurderet i Alt til omtrent 1 Rdl. 2 Mk., samt fortæret Indholdet og derefter bortkastet Flaskerne.

Efter hvad der nu er oplyst saavel om det ovennævnte Beværtningslocales Beskaffenhed samt om Maaden, hvorpaa han dertil skaffede sig Udgang, vil det af Tilstalte udbiste Forhold ikke kunne karakteriseres anderledes end som Indbrud, og Tilstalte, der er langt over criminel Lavalder, og som, foruden 3de Gange at være anseet med Straf efter Forordningen af 4de October 1833, blandt Andet er ved Krigsrets Dom af 12te Mai 1832 for Tyveri og ulovlig Dingang med Sittegods idømt Straf af 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, vil derfor ikke kunne undgaae nu at anses med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 1ste Membrum, sammenholdt med § 13, jfr. § 14, og findes Straffen efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar. Underretsdommen, hvorved Tilstalte i Medfør af Forordningen af 11te April 1840 § 13 ikkun er idømt 1 Aars Forbedringshuusarbejde, vil derfor forsaavidt være at forandre, medens den isøvrigt i Henseende til Actionens Omkostninger, der rettelig findes Tilstalte paalagte, bliver at stadfæste".

Nr. 396.

Statsraad Salicath

contra

Margrethe Jensdatter, Carl Andersens eller Bendsens Hustru
(Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri.

Kronborg østre Birk's Gytrarets Dom af 7de Octbr. 1862: „Tilstalte Margrethe Jensdatter af Mørdrup, Indsidder Carl Andersens eller Bendsens Hustru, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede alle af hendes Arrest og Actionen lovlig flydende Omkostninger, hvoriblandt i Salair til Actor, Procurator Alsted, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Lund, 3 Rdl., saavel som Diætpenge til Begge efter Overøvrighedens Bestemmelse. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16de Decbr. 1862: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Baastrup og Delbanco, betaler Tilstalte Margrethe Jensdatter, Indsidder Carl Andersens eller Bendsens Hustru, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath

og Justitsraad Bunken for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebdet det: „Under nærværende, fra Kronborg østre Birk's Extraret hertil indankede og imod Tiltalte Margrethe Jensebatter, Indsibber Carl Andersens eller Bendsens Hustru for Tyveri anlagte Sag er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og hvad der isøvrigt er fremkommet tilstrækkeligen godtgjort, at hun en Estermiddag i indværende Aars Sommer fra Øvstigaardens Have, hvortil hun banebe sig Afgang ved at stige over Gjerbet, har kortstjaalet tvende Proprietair Richtenbergs tilhørende og til 8 Rdl. vurderede Duge, af hvilke den mindre i forringet Tilstand er kommen tilstede under Sagen og tilbageleveret Bestjaalne, der isøvrigt har frasaldet Krav paa Erstatning.

For dette Forhold findes Tiltalte, der er født den 16de Februar 1825 og ikke tidligere tiltalt eller straffet, ved den indankede Dom ifølge Forordningen af 11te April 1840 § 1 retteligen ansæet med en Straf af Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage“.

Nr. 394.

Advocat Heinrichsen
contra

Carl Frederik Vinther (Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri, Løsgængereri og Forvanskning af Fattigvæsenets Tøi.

Kjøbenhavns Aamts nordre Birk's Extrarets Dom af 3die Novbr. 1862: „Tiltalte Carl Frederik Vinther bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 4 Aar samt til Kjøbenhavns Fattigvæsen betale i Erstatning 3 Mk. Saa betaler han og alle af Actionen flydende Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Procurator Eltong, og til Defensor, Prøveprocurator N. P. Møller, 6 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de Decbr. 1862: „Tiltalte Carl Frederik Vinther bør behandles efter allerhøieste Resolution af 21de Juni 1843 med den Modification, som følger af Lov af 29de December 1850. I Henseende til den idømte Erstatning og Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Secretair Schonberg og Prøveprocurator Jacobsen, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling maa det billiges, at Tiltalte er dømt til at behandles efter den kongelige Resolution af 21de Juni 1843, hvorved dog selvsølgelig Slutningsbestemmelsen i Loven af 6te November 1858 angaaende de i Stokhuset tilbageværende Fangers Overflyttelse til Tugthuset bliver at iagttage. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Eti kjendes for Ret:

Carl Frederik Winther bør behandles i Overensstemmelse med den kongelige Resolution af 21de Juni 1843. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bør Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at staade. I Salarium til Advocat Heinrichsen og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Kjøbenhavns Amts nordre Birk's Extraret hertil indankede Sag tiltales Carl Frederik Winther for Tyveri, Løsgænger og Forvansking af Fattigvæsenets Tøi, og er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse, som stemmer med det iøvrigt Oplyste, godtgjort, at han, som af Politiet var indlagt paa Ladegaarden med Tilhold om ikke at forlade Fattigvæsenets Forsorg uden Tilladelse, den 18de September sidsleden forlod Ladegaarden og Dagen efter tilvendte sig en til 2 Mk. vurberet Ulbnattrøse og en gammel Frakke, hvis Værdi ikke er oplyst, hvilke laae paa en Tømmerflaade i Gjentoste Sø ved Søbredden, og hvilke Gjenstande han derefter bortfulgte for respectivt 1 Mk. og 12 Sk. Egeledes har han vedgaaet at have forvansket de ham af Fattigvæsenet betroede Klædningsstykker, en Skjorte, et Par Beenklæder og et Par Strømper, af hvilke kun Skjorten er anseet at have en Værdi, nemlig af 3 Mk.

Tiltalte er tidligere ved Høiesterets Dom af 1ste Mai 1839 for Dvægtveri paa Marken dømt til Kagsrygning og Fæstningsarbejde paa Livstid, men ved Kgl. Resolution af 21de Juni 1843 blev der skænket ham Friheden med Betydning om, at han, saavremt han paany gjorde sig skyldig i nogen Forbrydelse, der ikke medførte større Straf, uden Dom igjen vilde blive indsat i Fæstningen paa Kongens Naabe. Da Tiltalte paany havde gjort sig skyldig i Tyveri, Løsgænger og Betleri, blev det ved allerhøieste Resolution af 8de December 1859 tilladt, at han maatte tiltales og dømmes for de nævnte Forseelser, uden at der toges Hensyn til den i den allerhøieste Resolution af 21de Juni 1843 indeholdte Clausul, og han blev derefter ved Criminal- og Politirettens Dom af

7de Januar 1860 for 2den Gang begaaet Tyveri, Betleri og Væsgængereri anseet med 18 Maaneders Forbedringshuusarbeide, ligesom han endvidere ved Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extrarets Dom af 28de Juli d. A. for Væsgængereri og Betleri samt Forvanskning af de ham af Fattigvæsenet betroede Klædningsstykker er anseet med 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød. Ved den nu indkomne Dom er Tiltalte anseet for 3die Gang begaaet Tyveri med Straf af 4 Aars Forbedringshuusarbeide, idet det er antaget, at Tiltalte har havt Søre til at forudsætte, at den fgl. Resolution af 21de Juni 1843 som Følge af den fgl. Resolution af 8de December 1859 ikke vilde blive anvendt paa ham, men da denne Forudsætning ikke skjønes at være hjemlet ved de i sidstnævnte Resolution brugte Udtryk, kan dette ikke billiges, hvorimod Tiltalte vil være at behandle efter den ældre Resolution, dog med den Modification, som følger af Lov af 29de December 1850, hvorved den Straf, som han, der gjentagne Gange i Genhold til Placaten af 9de October 1833 § 2 har været anseet med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbeidsanstalt, har forskyldt for Væsgængereri og Forvanskning af de ham af Fattigvæsenet betroede Klædningsstykker, absorberes. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger vil derimod Underrettsdommen være at stadfæste".

Fredagen den 30te Januar.

Nr. 31. Skrædermester **C. Petersdorff** (Advocat Brock)

contra

Skrædermester **Jensen** (Advocat Liebe),

angaaende Indstævntes Fordring paa af Citanten at erholde en Panteobligation stor 5,000 Rdl. eller dette Beløb contant.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de Juni 1861: „Hovedcitanten, Skrædermester H. Jensen bør for Contracitants, Skrædermester C. Petersdorffs Tiltale i denne Sag fri at være, og bør Contracitanten til Hovedcitanten enten levere med behørig Transport paa egen Bekostning en af Grosserer Danshell med Pant i Eiendommen „Holland“ i Lyngby næstefter Bankhæftelsen og 40,000 Rdl. udfæstet Obligation, stor 5,000 Rdl., med vedhængende Renter 4 pCt. aarlig fra 11te December 1858 indtil den udleveres, eller betale Hovedcitanten det nævnte Beløb, 5,000 Rdl., med Renter som nævnt indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Da Hovedcitanten under sin Procedure har frafaldet det af ham i foregaaende Instants anlagte Contraføgsmaal, vil dette ikke være Gjenstand for Højesterets Paakjendelse.

Naar han til Støtte for den af ham nedlagte principale Paastand om Friindelse har paaberaabt sig, at den i den indankede Dom ommeldte Handel om Gjæstgivergaarden Holland i Lhugby ikke er bleven berigtiget, kan der, ifølge hvad herom i Dommen er bemærket, ikke deri gives ham Medhold, idet de Bemærkninger, der i samme ere gjorte med Hensyn til den fra første Kjøber, Mechanicus Mikkelsen, til Trediemand skete Overdragelse af hans Ret til Eiendommen, ogsaa maae finde Anvendelse, forsaavidt denne Ret atter med Hovedcitantens Samtykke er fra hiin Trediemand gaaet over til Grosferer Danchell, hvem Eiendommen sees at være tilfjødret, efterat de for Salget ved den oprindelige Kjøbecontract stillede Vilkaar vare af ham opfyldte.

Derimod kan Dommen ikke billiges, naar den tilpligter Hovedcitanten at levere til Contracitanten med behørig Transport en af Grosferer Danchell med Pant i den nævnte Eiendom næstefter Bankhæftelsen og 40,000 Rdl. udstedt Obligation for 5,000 Rdl. Det fremgaaer nemlig af de foreliggende Oplysninger, at Kravet paa disse 5,000 Rdl. hidrører derfra, at Hovedcitanten har samtykket i, at Contracitanten maatte beholde hvad Kjøbesummen for bemeldte Eiendom kom til at udgjøre mere end 50,000 Rdl., og at den ved den under 25de September 1856 indgaaede Kjøbecontract er betinget til 55,000 Rdl., saa at Contracitanten derved har erholdt Krav paa 5,000 Rdl. Det er derhos i Contracten vedtaget, at Kjøberen skulde overtage, foruden Bankhæftelsen, en paa første Prioritet indestaaende Capital paa 20,000 Rdl., udrede paa den nærmere bestemte Maade 10,000 Rdl. og udstede Obligation til Sælgeren eller Ordre for Resten af Kjøbesummen, 25,000 Rdl. Denne Overenskomst giver ingen Anledning til at antage, at der skulde udstedes mere end een samlet Obligation til Hovedcitanten for de 25,000 Rdl., hvorved han selvfølgelig vilde blive sat i Stand til at opfylde sin Forpligtelse ligeoverfor Contracitanten, naar han nemlig af denne Capital kun forbeholdt sig selv de første 20,000 Rdl. og afstod de øvrige 5,000 Rdl. til Contracitanten. At der heri skulde være sket en Forandring ved Beviset af 1ste October 1856, kan ikke antages. Vel forpligter Hovedcitanten sig i dette til at transportere til Contracitanten eller Ordre en af Mikkelsen til ham udstedt Obligation med Pant i Eiendommen Holland, stor 5,000 Rdl., som kommer til at indestaae i Eiendommen næstefter 40,000 Rdl.; men det er under Sagen givet, at en saadan Obligation ikke var udstedt, saa at de brugte Udtryk i hvert Fald ere incorrecte, og ifølge Kjøbecontracten, til hvis Afslutning Contracitanten i væsentlig Grad har medvirket, og som han til Bitterlighed

har underskrevet, stod det ifkun i Hovedcitantens Magt at fordre en samlet Obligation for 25,000 Rdl. At det ogsaa i Virkeligheden kun har været tilfigtet at erholde en enkelt Obligation for dette Beløb, bestyrkes end yderligere ved Indholdet af de under 10de November 1856, altsaa senere end Bevijets Udstedelse, udfærdigede Tillægsbestemmelser til Kjøbecontracten, der ligeledes ere underskrevne til Bitterlighed af Contractanten, og hvori det paa flere Steder maa antages forudsat, at der for de 25,000 Rdl. ifkun skulde udstedes een Obligation.

Som Folge heraf vil der ikke kunne gives Contractantens Paa-stand om Dommens Stadfæstelse Medhold, hvorimod Hovedcitantens subsidiaire Paa-stand findes i det Væsentlige at maatte billiges, uden at den Omstændighed, at Grosferer Dauchell ifølge de for Høiesteret fremkomne Oplysninger under 13de December 1860 har opgivet sit Bo som fallit, og at der ved en over den pantsatte Eiendom afholdt Auction ikke er opnaaet Dækning for Pantegjælden, vil kunne erholde nogen Indflydelse paa Parternes gjensidige Retshforhold. Navnligen bemærkes, at der ikke efter de foreliggende Oplysninger findes tilstrækkelig Føie til at nedsætte den Sum, for hvilken Contractantens Krav maa staae tilbage, fra 40,000 Rdl. til 37,000 Rdl., hvilken Nedsættelse ikke af Hovedcitanten kan anses indrømmet derved, at disse Summer alternativt ere nævnte i hans Paa-stand.

Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne for begge Retter at ophæve.

Chi kjendes for Ret:

Hovedcitanten bør inden 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse, under en Mulct af 5 Rdl. til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag han sidder Dommen overhørig, af den af Grosferer Dauchell under 16de December 1858 til Hovedcitanten udstedte Obligation, oprindelig stor 25,000 Rdl., med Pant i Eiendommen Holland meddele Contractanten simpel Transport paa 5,000 Rdl. med vedhængende Renter fra 11te December 1858, saaledes at disse 5,000 Rdl. staae tilbage for Bankhæftelsen og 40,000 Rdl. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Enhver af Parterne 5 Rdl.

Den indanteede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under 1ste October 1856 udstedte Estrædermester C. Petersdorff til Estrædermester H. Jensen, i Anledning af at denne Sidste havde anvist en Kjøber til den forstnævnte da tilhørende Eiendom i Lyngby, Gjæstgivergaardens „Holland“, et Beviis saalydende:

„Naar Handelen er berigtiget mellem mig, Petersdorff, og Maffinbygger Mikkelsen af Randers med Hensyn til den mig tilhørende Eiendom, Gjæstgivergaardens Holland kaldet, beliggende i Kongens Lyngby, og jeg som Følge deraf har modtaget den mellem os accorderede Udbetaling, nemlig 2,000 Rdl. contant, og en Panteobligation stor 8,000 Rdl. i den af Hr. Mikkelsen til Chr. Jensen solgte Eiendom paa Vestergade i Randers, forpligter jeg mig herved at transportere til Hr. Estrædermester H. Jensen eller Ordre en af ovennævnte Hr. Mikkelsen til mig udstedt Obligation med Pant i Eiendommen Holland, stor 5,000 Rdl., skriver Fem Tusinde Nigebaler Nigsmønt, og som kommer til at indbestaae i Eiendommen næstefter 40,000 Rdl. . . .“

Paa en under Sagen fremlagt Copi af dette Document findes berefter under 26de Juni 1858 en Paategning, underskreven H. Jensen, som lyder saaledes:

„For Renterne af ovennævnte 5,000 Rdl. er jeg forpligtet til 11te Juni d. A., og for Capitalen med fremtidige Renter modtager jeg Grosserer Danhells Obligation for 5,000 Rdl. med Pant i Eiendommen efter 40,000 Rdl. og Bankhæftelsen samt clausuleret saaledes som i Contracten mellem Mikkelsen og Petersdorff bestemt, og saaledes at mine 5,000 Rdl. blive de, som efter bemeldte Contract skulle sidst betales“.

I Henhold til det ovenciterede Beviis samt Paategningen af 26de Juni 1858 har nu Citanten, Estrædermester H. Jensen, der ikke har kunnet erholde den ommeldte Obligation ubleveret eller Renterne fra 11te Juni 1858 betalte, under nærværende Sag paaftaaet Indstævnte, Estrædermester C. Petersdorff, tilpligtet under en daglig Muset at levere Citanten med behørig Transport en af Grosserer Danhells med Pant i Eiendommen Holland i Lyngby næstefter Bankhæftelsen og 40,000 Rdl. udstedt Obligation, stor 5,000 Rdl., med vedhængende Renter 4 pCt. pro anno fra 11te December 1858 indtil den ubleveres, eller og at betale Citanten det nævnte Beløb med Renter fra ovennævnte Dag, indtil Betaling skeer. In subsidium, nemlig for det Tilfælde at det ikke skulde antages, at Paategningen af 26de Juni 1858 er skeet efter Dverenskomst med Indstævnte, har Citanten paaftaaet, at Indstævnte dømmes til paa lige Maade at levere Citanten en af Mechanicus Mikkelsen udstedt Obligation paa 5,000 Rdl. med Pant i den nævnte Eiendom næstefter 40,000 Rdl. og med vedhængende Renter 4 pCt. fra 11te Juni 1858, eller i Mangel deraf contant at betale en saadan Sum med Renter, som anført, 4 pCt. til Forligsslagens Dato og berefter 5 pCt.

Indstævnte, der ikke anseer sig forpligtet til at holde sig Beviset af 1ste October 1856 efterrettelig, idet han ved formeentlig falske Fremstillinger fra Citantens Side om den oprindelige Kjøbers, Mikkelsens, Soliditet, skal være bragt til at indgaae Handel med denne om Eiendommen „Holland“, hvilket

Handel efter Indstævntes Formening ei kan siges at være endelig berigtiget, da Mikkelsen nogen Tid efter Contractens Oprettelse af Mangel paa Evne til at opfylde sine ved Contracten overtagne Forpligtelser maatte overdrage sin Del til Eiendommen til en udstævnt Mand, fra hvem den igjen gif over til Grosferer Danhell, har principaliter paastaet sig frifunden, og in subsidium — idet der nemlig hverken af Mikkelsen eller af Danhell skal være til ham udsiedt nogen særskilt Obligation paa 5,000 Rdl. med Pant i den omhandlede Eiendom — at han frifindes mod at give Citanten simpel Transport paa Citantens Beføstning paa de sidst prioriterede og sidst forfaldende 5,000 Rdl. af den Obligation, oprindelig stor 25,000 Rdl. med Pant i Eiendommen „Holland“, som Grosferer Danhell har udsiedt til Indstævnte; og har Indstævnte derhos contrasagsøgt Hovedcitanten, fordi denne ved flere formeentlig urigtige Føregivender og Forsikringer skal have forledet Contracitanten til at indgaae den omhandlede Handel med Mechanicus Mikkelsen, hvorved han vil have lidt et Tab af over 7,000 Rdl., til i Erstatning at betale Contracitanten et saadant Beløb eller i alt Fald efter uvillige Mænds Skjøn, og subsidiairt, at de under Hovedsøgsmaalet indtalte 5,000 Rdl. liquideres i den Contracitanten formeentlig tilkommende Erstatning, af hvilken han derhos har paastaet Renter 5 pCt. pro anno fra Contractlagens Dato den 2den Juni f. A. Hovedcitanten har paastaet sig frifunden under Contrasøgsmaalet, og in subsidium at Erstatningens Størrelse bestemmes af uvillige Mænd.

Forjaavidt Contracitanten først har formeent, at de Forudsætninger og Betingelser, der ligge til Grund for Beviset af 1ste October 1856, ikke skulde være indtraadte, kan han ikke deri gives Medhold. Spørgsmaalet om, hvorvidt Hovedcitanten skulde have bibragt Contracitanten urigtige Forsikringer om Mikkelsens Soliditet — hvorefter Mere under Contrasøgsmaalet — vedrører i og for sig ikke Contracitantens Forpligtelse efter Beviset, da dette ikke indeholder Noget, Mikkelsens Soliditet betræffende. At Handelen ikke skulde være bleven berigtiget, findes ei heller med Høie at kunne siges; det er nemlig in confesso, at Kjøbecontract mellem Contracitanten og Mikkelsen er bleven oprettet og at de 2de i Beviset specielt nævnte Betingelser for Contracitantens Forpligtelse ere blevne opfyldte, idet den contante Udbetaling af 2,000 Rdl. er skeet, ligesom og den deri ommeldte Obligation paa 8,000 Rdl. er overdraget Contracitanten. At Mikkelsen senere faae sig nødsaget til at overdrage sin Del ifølge Contracten til Trediemand, kan selvfølgelig ikke medføre, at Handelen skulde ansees som ikke berigtiget, da Contracitanten, der har medunderskrevet Transporten paa Kjøbecontracten fra Mikkelsen til bemeldte Trediemand, deri udtrykkelig har erklæret, ikke at have Noget mod denne Overdragelse at erindre, og navnlig erklæret sig villig til at modtage Obligation fra den senere Kjøber istedetfor af Mikkelsen for det Beløb, hvorfor denne skulde udsiede Obligation til Contracitanten, foruden den skete Udbetaling og Overtagelsen af den i Eiendommen indbefaaende Prioritetsgjælb. Naar dertil kommer, at det ligeledes er in confesso, at Contracitanten har betalt Hovedcitanten Renter med 200 Rdl., hvilket nærmest maa ansees at

være steet i Erkjendelsen af Beviset forpligtende Kraft for ham, skjønnes det ikke rettere, end at Contracitanten maa ansees forpligtet efter samme.

At der ikke, som af Contracitanten paaberaabt, er udstedt nogen særskilt Obligation paa 5,000 Rdl. med Pant i den omhandlede Eiendom, saa at han ikke kan transportere en saadan, findes i og for sig ikke at kunne være afgjørende med Hensyn til Contracitantens Forpligtelse efter Beviset, da det maatte have været hans Sag at sørge for, at han, ved at betinge en saadan Obligation's Udstedelse af Kjøberen, blev sat istand til at opfylde sin Forpligtelse; og forsaavidt Contracitanten har formeent, at han i alt Fald kun kunde være pligtig at give Hovedcitanten Transport paa en Deel af en større Obligation med Pant i Hollaud, saaledes som en subsidiair Paastrand omhandler, har Hovedcitanten med Høie protesteret mod at modtage en saadan Transport, der ikke kan sættes i Klasse med Transport paa en selvstændig Obligation, hvortil der utvivlsomt i Beviset er sigtet.

Forsaavidt Hovedcitantens principale Paastrand gaaer ud paa, at den Obligation paa 5,000 Rdl., som skal uleberes ham, skal være udstedt af Grosferev Danchell — og ikke af den oprindelige Kjøber af Eiendommen, Mikkelsen —, da er det vel fra Contracitantens Side anført, at han ikke skulde have været enig i Paategningen af 26de Juni 1858, hvorefter Hovedcitanten har erklæret sig villig til at modtage en saadan Obligation; men da Mikkelsen er udtraadt af ethvert Forhold til Eiendommen og altsaa ikke kan udstede nogen Obligation med Pant i samme, og den i bemeldte Paategning gjorde Indrømmelse som Følge deraf maa betragtes som værende til Contracitantens Fordeel, vil Hovedcitantens Paastrand i Hovedsøgsmaalet blive at give Medhold, idet navnlig denne Paastrand ogsaa med Hensyn til Renterne findes begrundet, dog saaledes, at der i intet Fald — nemlig forsaavidt Contracitanten maatte foretrække constant Udbetaling — kan gives høiere Rente end 4 pCt. pro anno, da saadan Udbetaling i saa Fald ligefrem træder istedetfor Levering af Obligation, ligesom det ogsaa maa ansees som en Følge af Forholdets Natur, at Contracitanten maa være Omkostningerne ved Transporten, hvilken Forpligtelse eo ipso indeholdes deri, at han har forpligtet sig til at give Transport.

Betræffende Contrasøgsmaalet, da er det vel, navnlig ved de afgivne Bidneforklaringer, oplyst under Sagen, at Hovedcitanten ved at præsentere Mikkelsen som Kjøber til Eiendommen har yttret til Contracitanten, at Mikkelsen var en solid Kjøber, der kort iforveien havde afhændet sin Eiendom i Randers for 27,000 Rdl. med en constant Udbetaling af 6,000 Rdl., istedetfor at den kun var solgt for 22,000 Rdl. med en Udbetaling af 1,000 Rdl., og at en Obligation, udstedt af Mikkelsen til Contracitanten for 8,000 Rdl. med Pant i Eiendommen i Randers, vilde være sikker; men ligesom det mod Hovedcitantens Benægtelse ikke er bevist, at han skulde have vibragt Contracitanten vitterlig falske Forestillinger for at bringe denne til at indlade sig med Mikkelsen, eller yttret Andet, end hvad Mikkelsen havde forebragt ham og som han ansaae for Sandhed, saaledes maa det ogsaa bemærkes, dels at det ikke kan ansees givet, at disse Yttringer have virket afgjørende paa Contracitantens Bestemmelse, dels at det jo stod

Contracitanten aabent ikke at bestemme sig, forinden han selv havde indhentet Underretning om Mikfellsens Soliditet saavel som om Sikkerheden af Panteobligationen paa de 8,000 Rdl., med Hensyn til hvilken Hovedcitanten ikke paatog sig nogen Cautionforpligtelse, ligesaa lidt som med Hensyn til Mikfellsens Soliditet og de øvrige factiske Omstændigheder med Hensyn til Salget af Eiendommen i Randers. Hovedcitanten vil derfor under Contrastsøgsmålet blive at tillægge Frifindelse.

Sagens Omkostninger, som begge Parter have paastaet sig tilkjendte, findes efter Omstændighederne at burde i det Hele ophæves.

Statskassens Ret bliver at forbeholde med Hensyn til at det ikke kan sees, at Originalen til den i Gjenpart fremlagte Kjøbecontract af 25de September 1856 har været skrevet paa stemplet Papir. Iøvrigt er rigtigt stemlet Papir brugt under Sagen".

Mandagen den 2den Februar.

Nr. 67. Huusmand **Søren Christian Simonsen** (Sagen)

contra

Gaardmand **Nasmus Poulsen** (Sagen).

Høiesteret's Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale fiirsindstyve Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Qvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale.

Nr. 78. Kjøbmand **M. B. Jensen** (Sagen)

contra

Handelskøbet **H. G. Worm & Comp.** (Advocat Liebe).

Høiesteret's Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale fiirsindstyve Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Qvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for

unødig Trætte 200 Rdl. og endvidere til samme Kasse 5 Rdl. I Kost og Tøring betaler han til Indstævnte, som har mødt, 100 Rdl.

Nr. 388.

Advocat Brock
contra

Sigurdur Sigurðsson, (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Tyveri.

Kangarvalla Syssels Eyraræts Dom af 15de Mai 1861: „Tiltalte Sigurdur Sigurðsson af For bør at straffes med tre Gange fyt og tyve Slag af Riis samt staae under Politiets specielle Opsyn i 2 Aar. Ligeledes bør han udrede alle af Sagen lovligen flydende Omkostninger. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Den islandske Landsoverrets Dom af 7de Octbr. 1861: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Actor for Oberretten, Sysselmand H. E. Johnsson, og Defensor, Procurator Jon Gudmundsson, betaler den Tiltalte 5 Rdl. hver især i Salar. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Da Tiltalte efter den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling maa ansees skyldig i natligt Indbrudstyveri i beboet Sted, vil han være at domme efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 2det Membrum, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 6 Aar.

I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Landsoverrettens Dom at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Sigurdur Sigurðsson bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 6 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Heinrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Den Tiltalte Sigurdur Sigurðsson af For inden Kangarvalla Syssel, som aldrig før er bleven tiltalt eller dømt for nogen Lovovertrædelse, er ved egen Tilstaaelse og andre under Sagen fremkomne Oplysninger, bleven overbevist om at have sidslafvigte Vinter,

3 Nætter efter hinanden, for at stjæle begivet sig ind i Gaarden Odde paa den Tid, da Folkene sammesteds vare gaaede tilfjængs og faldne i Søvn, paa den Maade, at han, som vidste, at der i Kjøkkenet var et Vindue, som ikke sluttede tæt til Karmen, stak Fingeren ind imellem Karmen og Vinduet, fik saaledes Krogen, som holdt Vinduet, løftet op, hvorefter han trøb ind i Kjøkkenet igjennem Vinduet; først søgte han efter Madvarer; de 2 første Nætter fandt han kun et lidet Stykke tør Fisk, som han tog hjem med sig og fortærede, men 3die Gang fandt han i Kjøkkenet en halv Kage Rugbrød og Smør, som han fortærede paa Stedet; derpaa søgte han efter paa flere Steder, om han fandt Noget, og traf saaledes i en aaben Kiste, som stod i Indgangen til Gaarden foran Kjøkkenet, en Stindpose med Kaffe i, hvoraf han dog kun udtog en Ubetjuelighed, eller omtrent saa meget, som kunde rummes i Halsbelen af hans ene Bante; derpaa tog han ud af den samme Kiste en liden Psalmebog og ud af en Sæk, som laa ovenpaa Kisten, en Flaaske Brændevin, som han førte bort med sig og skjulte i Kofstalden efter først at have druckket Halsbelen af dens Indhold; derpaa begav han sig igjen tilbage til Odde og gik ind af Hovedbøren, som han var gaaet ud af, og som han imidlertid havde ladet staa aaben, og ind i Dagligstuen, hvor han traf paa 2 Rugbrød, som han spiste en Deel af. Da han var færdig hermed, begav han sig op paa Loftet, hvor Folkene sov, i den Hensigt at stjæle der Tobak fra et Fruentimmer, som han troede gjemte samme under sin Hovedpuke, men, idet han søgte efter Tobakken, vaagne de Fruentimmeret. Ligeledes vaagne en Yngling, som sov oppe paa Loftet. Denne Yngling kjendte Tiltalte og befalede ham at forsøge sig op i en ledig Seng, som stod paa Loftet, og forblive der Natten over, hvilket han ogsaa gjorde, men tidlig Dagen efter, da Folkene vare staaede op, listede han sig op af Sengen, stjal ud af en Kuffert, der stod paa Loftet, 1 Pund Roeltobak, og lagde sig derpaa ned i Sengen igjen.

De stjaalne Koster, Tobakken, Kaffen og Psalmebogen ere Giermændene tilbageleverede og vurderede til omtrent 74 $\text{E}k.$, men Erstatningen for Brændevinet frafalden.

Hersforden har den Tiltalte tilstaaet at have tilvendt sig fra sine Husbønder noget Ubetjueligt af Spisevarer, som ikke er blevet vurderet.

For denne Forbrydelse er den Tiltalte ved Rangarvalla Sysseles Exræters Dom af 15de Mai sigslede dømt til 3 Gange 27 $\text{E}l$ g af Riis samt til at udrede alle af Sagen lovligen flydende Omkostninger, men denne Dom har baade den Domsældte selv og vedkommende Amtmand indanket for Landsoverretten.

Det skjønnes ikke reitere, end at Undervetsdommeren med Føie har henført den Tiltaltes Forbrydelse under § 12 af Forordningen af 11te April 1840, 1ste Membrum; thi endskjøndt det kunde synes, at denne hans Forbrydelse, eftersom han begif den, da alle Folk paa Gaarden vare gaaede tilfjængs, retteligen burde henføres under § 12, 2det Membrum, saa synes imidlertid paa den anden Side, især paa Grund af at den Fæse, som Lovgiveren forudsætter, at man ved et Indbrudstveri om Nattetider er udsat for fra Forbryderens Side, in casu ikke har fundet Sted, overveiende Grunde at tale for, at Tiltalte kun straffes overeensstemmende med ovennævnte §§ første Membrum, og det saa meget mere,

som han, ifølge de i Sagens Acter indeholdte Oplysninger samt hans egen Forklaring synes ibetmindste oprindelig ved Sult at være bleven bevæget til Forbrydelsen, ligesom han har faaet en mindre god Opdragelse og beredvilligen har tilstaaet sin Forbrydelse og er i en ung Alder.

Underrettens Dom vil saaledes baade være at stadfæste med Hensyn til Straffen og Udredelsen af Sagens Omkostninger⁴.

Nr. 371.

Advocat Broch
contra

Nr. 1 **Rasmus Johansen**, Nr. 2 **Lauritz Peter Weiergang** og
Nr. 3 **Jacob Weiergang**, (Defensor Heinrichsen),
der tiltales, Nr. 1 og 3 for Tyveri og Hæleri og Nr. 2 for Tyveri.

Amager Birk's Extrarets Dom af 4de Septbr. 1862: „De Tiltalte Nr. 13 Christian Carl Dinesen, Nr. 14 Helene Christiane Falk, Kæbflager Kruses Enke, samt Nr. 15 Christian Peteresen bor for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestanten Nr. 1 Andreas Andersen bør hensættes til Tugthuusarbejde i 8 Aar, Arrestanten Nr. 3 Rasmus Johansen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, Arrestanterne Nr. 2 Søren Jensen og Nr. 4 Lauritz Peter Weiergang, hver i 3 Aar og Arrestanten Nr. 5 Jacob Weiergang i 2 Aar. Tiltalte Nr. 6 Hans Bertelsen bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og Tiltalte Nr. 7 Stine Marie Engstrom til lige Straf i 3 Gange 5 Dage. De Tiltalte Nr. 8 Maren Hansdatter, Andreas Andersens Hustru, og Nr. 9 Ane Kirstine Petersen, Søren Jensens Hustru, bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød hver i 2 Gange 5 Dage, samt Tiltalte Nr. 10 Ane Kaifa Engstrom, Rasmus Johansens Hustru, til lige Straf i 6 Gange 5 Dage. Tiltalte Nr. 11 Olivia Petrea Weis, Arbeidsmand Hans Bertelsens Hustru, bør hensættes til Fængsel i 4 Dage. Tiltalte Nr. 12 Ane Gjertrud Hammershoi, Kæbflager Olsens Enke, bør til Kjobenhavns Amts Fattiggasse bøde 50 Rdl. Samtlige Sagens Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Elkong, 20 Rdl., og til Defensor, Procurator Møller, 15 Rdl., udredes af Arrestanten Nr. 1 Andreas Andersen med $\frac{3}{4}$, — saaledes at de Tiltalte Nr. 3, 4, 5, 8, 9, 10, 11 og 12 in solidum med ham tilsvare disse Omkostninger hver for sit Bedkommende, deriblandt Sagforernes Salairer, Nr. 3, 4, 5 og 10 hver med $\frac{1}{8}$ og de Øvrige hver med $\frac{1}{32}$ —, af Arrestanten Nr. 2 Søren Jensen med $\frac{3}{16}$, hvoraf Tiltalte Nr. 6 in solidum med ham tilsvare $\frac{1}{3}$, samt af Tiltalte Nr. 7 Stine Marie Engstrom med $\frac{1}{16}$. Det Sdomte at udredes inden

15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2den Decbr. 1862: „Arrestanten Lauritz Peter Weiergang bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være; iøvrigt bør Birketingsdommen, forsaavidt den er paaanket, ved Magt at stande. Procuratorerne Delbanco og Lihne for Overretten tillægges i Salair hver 15 Rdl., der udredes af fornævnte Arrestant og af Arrestanterne Andreas Andersen, Rasmus Johansen og Jacob Weiergang. Een for Alle og Alle for Een. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom for de for Højesteret Tiltaltes Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Heinrichsen for Højesteret betale de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, 20 Rdl. til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følger i næste Nr.).

2

Denne Tidende indeholder alle af Højesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dommers Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalffe Boghandling (K. Høgel). — Trykt hos F. H. Schults.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 50.

Den 20de Februar.

1863.

Tredie eller extraordinaire Session.

Mandagen den 2den Februar.

Nr. 371.

Advocat Brock

contra

Nasmus Johansen, Lauritz Peter Weiergang og Jacob Weiergang
(see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Imod Arrestanten Lauritz Peter Weiergangs Benægtelse findes der ikke at være tilveiebragt noget efter Lovgivningen, navnlig efter Bestemmelserne i Forordningen af 8de September 1841 §§ 2 og 3 tilstrækkeligt Beviis til at sælde Arrestanten som skyldig i den ham paafsigtede Deelsaglighed i forskjellige Tyverier af Hamp og Kul fra Jacob Holms Sønners Reverbane og sammes Kulplads i Sundbyøster paa Amager. Arrestanten vil derfor under nærværende Sag blive at frifinde for Actors videre Tilfale, og den inden Amager Birkis Extraret den 4de September d. A. affagte Underrettsdom, hvorved Arrestanten er anseet med 3 Aars Forbedringshuusarbejde, forsaavidt være at forandre.

Derimod er Arrestanten Andreas Andersen ved egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligt overbeviist deels ene, deels i Forening med andre under Sagen Medtilfale at have i Løbet af 3 à 4 Aar begaaet en Mængde i Underrettsdommen nærmere betegnede Tyverier, hvorved der fra den fornævnte Reverbane, der var ubeboet, samt de tilliggende Kulpladser er bortstjaalet Hamp og Blaar til en Værdi, der overstiger 350 Rdl., og en betydelig Qvantitet Kul, som ikke bestemtere kan opgives. Tyverierne i Reverbanen ere forøvede ved Indstigning af Nabninger, der ikke vare bestemte til Indgang, og paa Kulpladserne tildeels ved at stige over et Stakit.

Paa lige Maade er Arrestanten Nasmus Johansen overbeviist at have været deelsagtig med Arrestanten Andersen i 6 af de af ham vedgaaede og ved Indstigning forøvede Tyverier af Hamp og Blaar, hvorved heraf maa antages

at være sjaalet 15 Sække fulde, samt i 3 Gange at have sjaalet Kul, hvergang omtrent 1 Etp. Arrestanten har ligeledes vedgaaet i Forening med Arrestanten Andersen at have fræsjaalet Møller Augustinus fra dennes Kulplads omtrent 1 Etp. Kul, samt 1/2 Etp. Kartofler og nogle Agurter fra en Mark, og 4 Bræder fra Sergeant Præstruds Gaard og en Deel Træklobse og Spaaner fra Heberbanens Byggeplads, men i disse Tyverier er Arrestanten Andersen ikke imod sin Benægtelse overbevist at have deeltaget. Endelig er Arrestanten Johansen overbevist om at have modtaget et Stykke Kul af Andersen i Foræring, hvilket han antog for sjaalet, at have huset Hamp, der ham bitterligt var sjaalen, at have hjulpet til at borttransportere og afsatte sjaalen Hamp, samt at have modtaget sjaalne Koster, hvorved Arrestanten har gjort sig skyldig i Væleri.

Paa samme Maade er Arrestanten Jacob Weiergang overbevist 2 Gange at have deeltaget med Arrestanten Andersen i de foransøgte Hamptyverier, der udførtes ved Indstigning, og 1 Gang i at stjæle Kul, ligesom han har modtaget og forarbejdet Hamp, som han vidste var sjaalen.

Arrestanterne Andersen, Johansen og Jacob Weiergang er alle over criminel Lovsager, og de tvende Sidstnævnte findes ikke forhen criminaliter dømt. De nævnte Arrestanter findes saaledes retteligen ansete ved Underrettsdommen, Arrestanten Andersen efter Forordningen af 11te April 1840 § 15, jfr. § 12, 1ste Membrum, Arrestanterne Johansen og Jacob Weiergang efter samme Forordnings §§ 1 og 12, 1ste Membrum, samt § 22, og da de valgte Straffe af 8 Aars Fugthusarbejde for Arrestanten Andersen, 4 Aars Forbedringshusarbejde for Arrestanten Johansen og 2 Aars Forbedringshusarbejde for Arrestanten Jacob Weiergang findes passende, samt da Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger, derunder Sagsførselsaairerne, forsaavidt Dommen er paaanket, ligeledes tilliges, vil denne ifølge det Ovenansøgte, være deels at forandre, deels at stadfæste“.

 Nr. 400.

Statsraad Salicath

contra

Frederik Christian Svendsen, (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 27de Decbr. 1862: „Arrestanten Frederik Christian Svendsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i eet Aar samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Saaier til Actor og Defensor, Procurator Schack og Provedprocurator Gottschalk, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at staude. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Heinrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Da Arrestanten Frederik Christian Evidnsen, der er langt over criminel Lovald og ved denne Rets Dom af 26de August 1862 ansæet efter Forordningen af 11te April 1840 § 43 med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, under nærværende Sag ved egen af det iøvrigt Oplyste bestrakte Tilstaaelse er overbevist at have den 28de October sidstleden forstjaalet Thalia Margrethe Kjelbsen et til 5 Rdl. vurderet Schavt, vil han i Medfør af den ovennævnte Forordnings § 79 være at dømme efter sammes § 13, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshumsarbejde i 1 Aar, hvorhos han vil have at udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til de befalede Sagførere med 5 Rdl. til hver“.

Tirsdagen den 3die Februar.

Nr. 86. Handelshuset **Lamb, Ball & Comp.** i St. Thomas
(Advocat Heinrichsen)

contra

Handelshuset **Paulsen & Comp.**, som Fuldmægtig for Capitain
J. H. Fooker (Advocat Brock),

angaaende Spørgsmaalet, om Citanterne ere berettigede til en af dem paastaet Commission stor £ 40.

Sauct Thomas Høiesterets Dom af 27de Mai 1861: „De Indstævnte, Handelshuset Lamb, Ball & Comp., bør inden 3 Solumærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse betale til Citanten, Capitain J. H. Fooker af oldenborgsk Skib „Heinrich“, imod hans Qwittering \$ 458. 07 Cents, men iøvrigt for Citantens Tiltale under nærværende Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Den bestindfiste Landsoverrets Dom af 14de August 1861: „De Indstævnte, Handelshuset Lamb, Ball & Comp., bør betale de paastævnte £ 131. 12. 3. Sterling med 6 pCt. Renter fra 18de April d. A. ved en af bemeldte Handelshuus paa 90 Dages Sigt trukken Begel for bemeldte Summa i Citanternes, Handelshuset Paulsen & Comp., som Fuldmægtige for Capitain Fooker, deres Favør. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Da den af Citanterne for Høiesteret fremlagte Attestet betræffende den af dem paaberaabte i den indankede Dom omhandlede Sædvane, ligesaa lidet som den i de foregaaende Instantser i saa Henseende fremlagte, efter disse Attesters Bestaaffenhed afgiver Beviis for Tilværelsen af en saadan Sædvane, saa vil allerede af denne Grund Citanternes Paastand for Høiesteret om Underrettens Doms Stadsfæstelse være at forkaste, hvorimod Overrettens Dom, som af de Indstævnte paaستاet, bliver at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes Citanterne at burde udrede til de Indstævnte med 60 vestindiske Daler.

Chi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at staude. Processens Omkostninger for Høiesteret betale Citanterne til de Indstævnte med 60 vestindiske Daler; saa betale de og til Justitskassen 3 vestindiske Daler.

Den indankede Doms Præmisseser lyde saaledes: „Det oldenborgske Skib Heinrich, Capitain Fooker, ankom til St. Thomas Havn den 23de Marts d. A., ifølge det under Sagen fremlagte Certeparti configneret til de Indstævnte, til hvilke Capitain Fooker ved Ankomsten ogsaa henvendte sig, dog uden at anmode Huset om at forskaffe Fragt til Skibet, som han angav allerede at være befragtet i Hamborg. Da det imidlertid senere viste sig, at Capitainen først efter sin Ankomst til St. Thomas havde ladet sit Skib befragte ved Handelshuset Paulsen & Comp. sammesteds, og de Indstævnte vare af den Formening, at det tilkommer Consigneen og ingen Anden paa Stedet at finde Fragt for et ubefragtet Skib, imod at oppebære den sædvanlige Commission derfor 5 pCt. af Fragten, have de, ved at gjøre Afregning med Capitain Fooker for Fragten for den af dem modtagne Ladning, fradraget hin dem formeentlig tilkommende Commission for den nye Befragting med Lst. 40. og tilbudt Capitainen Restbeløbet Lst. 91. 12 Sh. og 3 Pence Stg., hvilket Capitainen dog ikke vilde modtage, hvorimod han anlagde Gjæsterets sag imod de Indstævnte til Betaling af Balance af tilgøbehavende Fragt med Lst. 131. 12 Sh. og 3 Pence Stg. med 6 pCt. Renter fra Stævningens Dato den 18de April d. A., indtil Betaling skeer, samt for hver Dag hans Skib opholbes, i Liggpenge Lst. 4. 18 Sh. 4 Pence Stg., foruden Sagens stadesløse Omkostninger. Da imidlertid de Indstævnte ved Gjæsteretsdommen ere, mod at betale det af dem tilbudte Beløb, frivundne for Capitain Fookers Tiltale, og Sagens Omkostninger ophævede, have Handelshuset Paulsen & Comp. ifølge Fuldmagt, paa Fookers Vegne, indanket denne Dom her for Retten og paaستاet de Indstævnte tilpligtede at betale den for Underretten paaستاunte

Balanee af den styrbige Fragt med Ketter, som foransført, ved en af Handelshuset Lamb, Ball & Comp. paa 90 Dages Sigt trukken Bexel for bemeldte Summa i Appellanternes Faveur, foruden Sagens Omkostninger skadesløst for begge Ketter, derunder Sagførersalair. Erstatning for Liggedage maa, som ikke paastævnt til Overretten, anses fratalden.

De Indstævnte have paastaet Appellstævningen afviist og dem tillagt Kost og Tæring, eller Underretsdommen stadfæstet, dog med Tillæg for dem af Sagens skadesløse Omkostninger for begge Ketter samt Sagførersalair. De Indstævnets Afviisningspaastrand, der støtter sig paa, at Sagen formeentlig ikke foreligger Overretten i samme Stilling som ved Underretten, idet Handelshuset Paulsen & Comp. her optræder istedetfor Capitain Fooken i Kraft af en Fuldmagt, som ikke har været fremlagt i første Instants, og til hvis Fremlæggelse for Overretten ikke haves Bevilling, kan ikke gives Medhold. Sagen er nemlig den samme, uanset at den under den Paagjældendes Fraværelse er appelleret af hans Befuldmægtige, der heller ikke, ved at fremlægge Fuldmagten til sin Legitimation, indbringer noget Nyt i Sagen.

I Henseende til dennes Realitet, da have de Indstævnte produceret en af flere Handelnde i St. Thomas udstedt Attest, hvori de efter lang Erfaring bevidne, at det er Sik i St. Thomas, at et Sik, fragtet der, chargeres med 5 pCt. Commission paa Beløbet af Fragten, naar det er til Europa, og at den, der ønsker at fragte, henvender sig til Capitainen igjennem Consigneen, der er den, som ind- og udklarerer Sikket paa Toldkammeret, og de have derhos paaviste en Brevveksling med Handelshuset Gruner & Comp., hvorved det Anførte bekræftes.

Af Capitain Fooken er derimod fremlagt tvende Skrivelser fra hans Næder, en til ham selv og en til Paulsen & Comp., hvori Capitainen anmodes om at henvende sig til bemeldte Handelshuus, og dette om at forskaffe ham Fragt, og har han saavel med Hensyn hertil som forøvrigt benægtet at have anset sig bundet til, at lade sit Siks Besragtning besørge af de Indstævnte, der, hvilket er in confesso, heller ikke have havt noget dermed at gjøre.

Det er en saavel i Sagens Natur som i Lovgivningen grundet Regel, at Ingen kan forbre eller oppebære Betaling for en Forretning, han ikke har udført, og en Undtagelse fra denne Regel maa sølgelig, for at kunne gjøres gjældende, støttes paa et aldeles uomtvisteligt Beviis. Et saadant har Underdommeren fundet i den anførte af flere Ridsmand udstedte Erklæring, der formeentlig godtgjør, at det af de Indstævnte Paastaade er grundet i en i St. Thomas gjældende Sædvane, som da den der ankomende Skipper maatte underkaste sig.

Dette findes imidlertid ikke at kunne antages.

Om nemlig end en sliq af flere Handelnde privat afgiven Erklæring, uanset Alt hvad der maatte kunne indvendes navnlig imod dens Form, maatte kunne afgive Beviis for det deri Anførte, og Tilværelsen af en Sædvane saaledes ved samme konstateres, saa maatte det, hvad der skulde være beviist, dog i ethvert Fald ikke ligge udenfor Erklæringens udtrykelige Indhold.

Nu er det i den her omspurgte Attest vistnok erklæret at være Skik paa St. Thomas, at den, der vil befragte et Skib, henviser sig derom til den, til hvem det er configneret, men den indeholder intet om, at dennes sædvanmæssige Ret skulde være af en saadan Bestaffenhed, at han er berettiget til at beregne sig Commission selv i det Tilfælde, at der af en eller anden Grund ikke forholbes paa den sædvanlige Maade, men Befragtningen skeer ved en Anden.

At Consigneen eller in casu de Indstævnte have en saa udstrakt Ret, er derfor ikke beviist, og Titanernes Paastand, hvorimod forøvrigt ingen Indsigelse er gjort, vil derfor blive at tage tilfølge, dog at Processens Omkostninger efter Omstændighederne ophæves for begge Retter“.

Onsdagen den 4de Februar.

Nr. 366.

Justitsraad Bunchen
contra

1) Christen Hendriksen eller Hendriksen, 2) Hendrik Hermansen eller Henrik Hermann Bobbe samt 3) dennes Hustru, Marie Nielsdatter, (Defensor, for Hendriksen og Marie Nielsdatter, Liebe, for Hermansen, Hendriksen),

der tiltales, Nr. 1 Hendriksen for Brug- og Proprietets-Lyveri, Nr. 2 Hermansen og Nr. 3 Marie Nielsdatter for at have afgivet falske Forklaringer for Retten.

Muckadell Birks Extrarets Dom af 16de Juli 1862: „Arrestanten Christen Hendriksen bor hensættes til Forbedringshumsarbejde i 3 Aar og betale i Erstatning til Humsmand Jens Nielsen Olsted 4 Rdl. De Tiltalte Hendrik Hermansen og Marie Nielsdatter bor hensættes til Fængsel paa Vand og Brod i 3 Gange 5 Dage. Arrestanten Christen Hendriksen betaler alle af hans Arrest og i Forening med de Tiltalte Hendrik Hermansen og Marie Nielsdatter de af Actionen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Johansen, 8 Rdl., og til Defensorerne, Kammerkasserer Viborg og Examinatus juris Tausen, 5 Rdl. til hver, saaledes at Arrestanten deraf udreder $\frac{2}{4}$ Dele og hver af de øvrige Tiltalte $\frac{1}{4}$ Deel. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen forøvrigt at efterkommes under Udferd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7de Novbr. 1862: „Birketingsdommen bor ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Arrestanten Christen Hendriksen bestemmes til 2 Aar. 3 Salair til Actor og Defensorerne for Overretten, Procuratorerne Naasløff, Møller

og Cancelliraad Nyholm, betale Arrestanten og de Tiltalte Hendrik Hermansen eller Hendrik Bobbe og Marie Nielsdatter 10 Rdl. til hver, der udredes i samme Forhold, som ved Virketingsdommen bestemt med Hensyn til Actionens øvrige Omkostninger. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udjærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

Om det end ikke maatte antages, at de Tiltalte Hendrik Hermansen og Marie Nielsdatter have betragtet den anstillede Underfølgelse som tildeels rettet mod dem selv, findes de dog ikke at kunne belægges med Straf for de dem imputerede urigtige Forklaringer, idet de tilveiebragte Oplysninger ikke skjønnes at give tilstrækkelig Høie til at statuere, at den i den indankede Dom fremhævede Uoverensstemmelse mellem deres første og senere Forklaring har været begrundet i den Hensigt at forfølge Sandheden, hvorimod det ikke er uantageligt, at den hidrører fra Forvirring eller uklar Erindring om den rette Sammenhæng. De ville derfor være at frifinde for Actors Tiltale.

For Christen Hendriksens Bedkommende vil Dommen i Genhold til de i samme under denne Deel af Sagen auforte Grunde være at stadfæste, ligesom og dens Bestemmelser angaaende Erstatningen og Actionens Omkostninger billiges.

Thi kjendes for Ret:

Hendrik Hermansen og Hustru Marie Nielsdatter bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Iøvrigt bør Landsøver- samt Hof- og Stadskretens Dom ved Magt at stande. Justitsraad Bunken og Advocaterne Liebe og Heinrichsen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Salaries fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, i første Instants ved Muckadell Birks Extraret den 16de Juli d. A. paadømte, hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Christen Hendriksen for Tyveri og de Tiltalte Hendrik Hermansen eller Hendrik Bobbe og Marie Nielsdatter for at have afgivet falsk Forklaring for Retten.

Ved egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilslaaelse er det beviist, at Arrestanten, der er født den 8de Februar 1841, og som ved en inden bemeldte Birks Extraret den 28de Marts 1860 affagt Dom er for 1ste Gang

begaæet Tyveri anseet efter Forordningen af 11te April 1840 med Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage, har gjort sig skyldig i forskjellige Tyverier, hvoraf nogle ere begaaede førend nysnævnte Domfældelse, men ikke dengang vare oplyste og derfor ikke ere tagne i Betragtning ved Straffens Bestemmelse, medens andre ere forøvede efter Afgjølsen af bemeldte Dom.

I forsnævnte Henseende har Arrestanten vedgaaet, at han en Morgen i Sommeren 1855, da han sulde ud i Marken og vogte Eviin, har sat sig i Besiddelse af et Lomkaksbr, der hængte paa Væggen i Karlekammeret paa Gjeskov, hvor han dengang tjente, og som tilhørte en Medtjener, og at han har taget det med sig i Marken for at see, hvad Kloffen var, men at han om Aftenen, da han kom hjem, atter har hængt Lyret paa sin Plads i Kammeret, forinden Eiermanden henvendte sig til ham om det. Naar Underretsdommen har anseet Arrestanten for dette Forhold efter Forordningen af 11te April 1840 § 40, kan Overretten ikke være enig heri, da han, dengang dette Passerede, ikke havde opnaaet criminel Pavalber, og det ikke kan antages, at Børn under 15 Aar kunne straffes for Brugstyveri, jfr. bemeldte Forordnings § 81.

Det er endvidere oplyst, at Arrestanten i Vinteren 1857—1858 har frastjaalet Eskemand Hans Nielsen i Heden $\frac{1}{2}$ à $1\frac{1}{2}$ Duffin Træffeer, ansatte til en Værbi af 2 Mk. Duffinet, der beroede i et aabentstaaende Ubhuis, at han samme Vinter har tilvendt sig en Huusmand Jens Nielsen Østeb tilhørende Pengepung med 4 à 5 Rdl. i, der hængte i en Alcoveseng i Bestjaalnes Dagligstue, at han i Sommeren 1858 har frastjaalet Peder Hansens Enke i Hillerslev, hvem han dengang tjente, for 15 à 16 Rdl., som han udtog af et Pengefask, hvori Nøglen sad, der hængte i en Alcoveseng i Sovokammeret, samt at han kort Tid derefter har forsøgt et Tyveri sammesteds, idet han gik ind i Sovokammeret og aabnede Pengefasket for at udtage Penge deraf, men forhindrede i at udføre sit Forfat derved, at en af Husets Folk kom ind i Stuen.

Hvad angaaer de Tyverier, som Arrestanten har begaaet efter hans Domfældelse i Aaret 1860, er det oplyst, at han paa et Marked ijsor Efteraar i Aalborg har stjaalet en Kaffet af Værbi 7 Mk fra Buumdager Sjaacks Boutil, og at han den 11te Mars d. A. har frastjaalet sin Husbond, Gaardmand Anders Hansen af Østerhøisinge, et Beløb af 9 Rdl., som han udtog af et Pengefask, der hængte paa Væggen i Bestjaalnes Dagligstue, og som han oplukkede med Nøglen, der laae paa en Seng ved Siden af.

Endelig er Arrestanten mistænkt for at have stjaalet en Tobakspibe paa et Marked ijsor Sommer i Aalborg, men imod sin Benægtelse kan han, som ogsaa i Underretsdommen statureret, ikke anses overbevist dette Tyveri.

For de Arrestanten saaledes overførte Tyverier og Attentat paa Tyveri er han ved Underretsdommen rettelig anseet deels efter Forordningen af 11te April 1840 § 19, jfr. §§ 1 og 80, deels efter bemeldte Forordnings § 13, men Straffen, der er fastsat til 3 Aars Forbedringshuusarbejde, findes passende at kunne bestemmes til lige Arbejde i 2 Aar.

Med Hensyn til de Deltalte Hendrik Hermansen eller Hendrik Bobbe og Marie Nielsbatter bemærkes, at de i et Forhør den 8de April d. A., der blev

optaget i Anledning af den mod fornævnte Arrestant, der er deres Søn, indlebede criminelle Undersøgelse, have forklaret, Fornævnte, at han havde betalt sin Datter 2 Rdl. for et Faar, som han havde faaet af hende, og at han formode, at hun atter havde betalt dette Beløb for et Lam, som hun havde modtaget af Arrestanten, men at det var ham ubekjendt, om Arrestanten selv eller en anden af hans Søner havde faaet Pengene, Sidstnævnte, at der Intet var betalt i denne Anledning, hverken til Datteren eller til Arrestanten. Disse Forklaringer have de Tilstalte i et den 25de f. M. optaget Forhør indrømmet at være urigtige, idet Tilstalte Hermansen nu har forklaret, at han ingen Penge har givet sin Datter for Faaret, men at han har betalt Arrestanten for Lammet, og Tilstalte Nielsdatter, at Arrestanten har faaet Betaling for Lammet, deels af hende selv, deels af hendes Mand. Det bemærkes, at de Tilstalte, uagtet den af Forhørsdommeren gjentagne Gange stillede Opfordring til dem, ikke have kunnet anføre nogen antagelig Grund til den urigtige Forklaring. For det dem saaledes overbeviste Forhold ere de Tilstalte, — af hvilke Hermansen, der er født den 8de October 1807, er ved Højesterets Dom af 16de Februar 1832 idømt 3 Aars Raskphuusarbejde for 2den Gang begaaet Tyveri, medens Tilstalte Nielsdatter, der er født den 29de Marts 1808, ikke tidligere findes tiltalt eller straffet — ved den indantebe Dom rettelig ansete efter Forordningen af 15de April 1840 § 5, og findes den dem idømte Straf af Fængsel paa Vand og Brød hver i 3 Gange 5 Dage påsende.

Birketingsdommen, hvis Bestemmelser om Erstatning og Actionens Omkostninger ligeledes billiges, bliver saaledes at stadfæste, dog med den ovennævnte Forandring med Hensyn til Straffetiden for Arrestanten. Saavel denne som de Tilstalte ville derhos have at betale Salairerne til Actor og Defensorerne for Overretten, Procuratorerne Raaskjoff, Møller og Cancelliraad Nyholm, 10 Rdl. til hver, der udredes i samme Forhold, som ved Birketingsdommen bestemt med Hensyn til Actionens Omkostninger“.

Mandagen den 9de Februar.

Nr. 355.

Commissionair **Albeck** (Selv)

contra

Chefen for Kjøbenhavns Politi, Conferentsraad **Bræstrup**, Criminal- og Politiretssæksfor **Behrend** og Justitssecretairen i Criminal- og Politiretten, Justitsraad **Mangor** (Tugen), angaaende Citantens Anke over, at der er nægtet ham Beskrivelse af det Paaskerede i en mod ham anlagt Justits sag til Appel af Spørgsmaalet om Ophævelse af hans Fængseling.

Højesterets Dom.

Da Højesterets Dom af 3die December f. A. indeholder en endelig Afgjørelse af Spørgsmaalet om Lovligheden af den af Citanten da

paaankede Nægtelse af at meddele ham Beskrivelse af det i en mod ham anlagt Institutsag Paaskerude, og der ikke her under Sagen foreligger nogen senere Nægtelse af saadan Beskrivelse, men Citanten alene under Paaberaabelse af formeentlige yderligere Grunde paaanfer den eengang stadfæstede Nægtelse, hvortil han imidlertid ikke kan være berettiget, findes nærværende Sag at maatte afvises.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises.

Onsdagen den 11te Februar.

Nr. 23. Gaardmand **Peder Pedersen** til Vindegaarden
(Instittsraad Bunchen, efter Ordre)
contra

Forpagter **J. Møller** paa Gammel-Lellingegaard (Advocat Liebe), angaaende Indstævntes Paastand om Erstatning hos Citanten, fordi denne den 24de November 1856 skal have paakjort Indstævntes Hest og Vogn.

Vallo Birketings Dom af 17de Februar 1859: „Indstævnte, Gaardmand Peder Pedersen, bor for Citantens, Forpagter Møllers, Tiltale under nærværende Sag fri at være Processens Omkostninger ophæves“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21de Januar 1861: „Indstævnte, Gaardmand Peder Pedersen af Vindegaarden, bor til Citanten, Forpagter J. Møller paa Gammel-Lellingegaard, i Erstatning for den Skade, der ved den heri Sagen omhandlede Paakjorsel blev tilfoiet Sidstævnte paa Heste, Vogn og Seletoi, betale et saadant Beløb, som af tvende uvillige af vedkommende Ret paa Indstævntes Bekostning udmeldte sagkyndige Mænd maatte fjernes passende, dog at den i det Hele ikke overstiger 300 Rdl. med Renter af det saaledes udfundne Beløb 5 pCt. aarlig fra den 18de April 1857, indtil Betaling skeer, samt Processens Omkostninger for begge Retter med ialt 50 Rdl. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udferd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Om Citanten end ved den i den indankede Dom omhandlede Leilighed har paakjort Indstævntes ene Hest og hans Vogn og derved foraarsaget Hestens Død samt bestadiget Vognen paa den i Dommen

anførte Maade, vil det dog ikke kunne paalægges ham at erstatte Indstævnte Skaden, medmindre Sammenstødet maa antages bevirket ved Undladelse af den efter de stedfindende Omstændigheder skyldige Agtsomhed fra hans Side. Indstævnte har nu vel paastaet, at Citanten fjorte paa den urette eller venstre Side af Veien fra Kjøge, dengang Sammenstødet foregik, men Saadant kan ikke anses godtgjort, navnlig ikke ved de Spor, der senere fandtes samnestedes, medens Citantens Anbringende om, at han fjorte paa høire Side af Veien, tildeels bestrykes ved hvad der er oplyst under Sagen. Heller ikke findes det at være beviist, at Citanten, saaledes som Indstævnte endvidere har paastaet, kom fjorende i stærk Fart, hvilket ikke kan udledes af Sammenstødets Voldsomhed, især da der mangler Beviis for, at Indstævntes Bogn forinden var standset; og at Citanten, som han selv har erkjendt og et Vidne forklaret, fjorte i et lille jevnt eller et sagte Trav, skjønes ikke, selv under de givne Forhold, at kunne betragtes som en Hørselsse, der kunde paadrage ham Erstatningsansvar, navnlig naar han fjorte paa den rette Side af Veien, og ikke iøvrigt lod det mangle paa tilbørlig Opmærksomhed under Hjørsele, hvilket ikke er oplyst at have været Tilfældet, hvorved kan erindres, at det ikke kan statueres, at han betimelig er bleven anraabt af Indstævntes Kudff. Efter det Anførte og idet derhos bemærkes, at Indstævntes Bogn den paagjældende Aften ikke var forsynet med Lygter, vil Citanten, hvem der ikke findes tilstræffelig Anledning til at paalægge Ed, være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger blive efter Sagens Omstændigheder at ophæve for alle Retter, og det Citantens befalede Sagfører for Høiesteret tilkommende Salarium, der bestemmes til 80 Rdl., vil være at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bor for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rdl. Justitsraad Bunzen tillægges i Salarium for Høiesteret 80 Rdl., der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Citanten, Forpagter J. Møller paa Sammel-Pellingegaard har i nærværende, i 1ste Instants ved Vallø Stifts Birkeret anlagte Sag søgt Indstævnte, Gaardmand Peder Pedersen af Vinde-

gaarden, fordi han en Aften i Slutningen af November Maaned 1856 paa Veistykket mellem den saakaldte Peder Carls Bro og Kjøge skal have paakjort den ene af Titantens for dems Vogn forspændte parrede Heste, en brun Ballak uden Aftegning, 5 $\frac{3}{4}$ Aar gammel, og vragt denne Hest med sin Vognstang et saadant Saar i Bringen, at den kort efter saldt omkuld og døde, samt derved foranlediget Bestadigelse af Titantens Seletøi og paakjort samt bestadiget dennes Vogn, til i Erstatning herfor at betale i Alt 300 Rdl., nemlig 290 Rdl. for Hesten og 10 Rdl. for Skaden paa Seletøi og Vogn, eller i alt Fald saa stort et Beløb, som tvende uvillige, af Retten paa Indstævntes Befordring udmeldte, Mænd maatte bestemme, med Rent 5 pCt. aarlig deraf fra Forligsklagens Dato den 18de April 1857, indtil Betaling skeer, og Sagens Omkostninger skadesløst, men ved den i Sagen den 17de Februar 1859 affagte Underretsbdom er Indstævnte frifunden for Titantens Tiltale, og Processens Omkostninger ophævede.

Denne Dom har Titanten derefter ved Stævning af 16de August næstefter paaanket her til Retten, hvor han har paaستاet den underkjenbt og derhen forandret, at Indstævnte dømmes som ovenansørt, men in subsidium, at Indstævntes Erstatningspligt gjøres afhængig af, om han med sin Ed tør benægte, at han den 24de November 1856 Kloften imellem 5 og 6 Eftermiddag paa Veien fra Kjøge til Peder Carls Bro har paakjort Titantens Hest og Vogn, hvorimod Indstævnte har paaستاet Underretsbdommen stadfæstet og sig hos Appellanten tilkjendt Sagens Omkostninger for Overretten skadesløst.

Det er med Føie, at Underdommeren har forkastet Indstævntes fra Lovens 1—14—1 hentede Indsigelse imod Søgemaal, ligesom det med Grund er antaget fuldkommen godtgjort ved de i Sagen fremkomne Oplysninger, at en af Titantens Kjøreheste, af Bestaffenhed som ovenansørt, der var forspændt hans Wienervogn, hvori han, hans Kone og Domsen Hartvigsen til den ovennævnte Tid kjørte fra Gammel-Vellingegaard til Kjøge, er styrtet og død for Vognen, strax efterat denne var kommen ind paa Kjøge Vestergade, som Følge af et Saar i Bringen, samt at dette Saar er vragt Hesten paa Landeveien mellem Kjøge og den saakaldte Peder Carls Bro ved Paakjørsel af en paa samme Tid fra Kjøge kommende Vogn, navnlig at Vognstangen, hvis afbrukne yderste Ende, der passede til Saaret og i Epidisen var besat med brune Hestehaar, samme Aften kort efter Hestens Død fandtes liggende paa den ommeldte Wei ikke langt fra det Sted, hvor Sammenstødet maa have fundet Sted. Sagens Udsald vil derfor være afhængig af, om det kan anses beviist under Sagen, at Titanten ved den omhandlede Feilighed er bleven paakjort af Indstævnte, og i bekræftende Fald, om Paakjørselen er at tilregne Indstævnte paa en saadan Maade, at han er pligtig til at erstatte Titanten den ham derved tilspiede Skade.

Det er in confesso fra Indstævntes Side, at han til den Tid, da Paakjørselen fandt Sted, med Heste og Vogn paa Hjemreisen fra Kjøge passerede det ovennævnte Veistykke, og Indstævnte har heller ikke med fuldkommen Bestemthed benægtet, at han med sine Heste og Vogn har paakjort Titantens Heste og Vogn, hvad han dog har nægtet at ville erkjende, fordi han ikke vil have

mærket til nogen saadan Paakjørsel eller vil vide Noget af, at han har mødt nogen Vogn paa dette Stykke Vei, hvorom her er Spørgsmaal, hvorfor han ogsaa har paastaet, saafremt Sagens Udfald gjøres afhængig af hans Ed, at denne bør gaae ud paa, at han bekræfter, at han, saavidt han veed, ikke har paakjört Titantens Heste og Vogn. Det er fremdeles in confesso fra Indstævntes Side, at han den onnede Eftermiddag ved at passere det titnævnte Veistykke er kjört paa, saaledes at han derved brækkede sin Vognstang. Vel har Vidnet, Skolestær Nybølle, der selv anden kjørte med Indstævnte, saavel som denne selv forklaret, at det var Afviserstenen tilhøre for dem, paa hvilken de kjørte, men ligesom Indstævntes egen Procedure udviser, at han ikke kan være aldeles vis derpaa, saaledes maa det Samme gjælde om Vidnet Nybølles Forklaring, baade efter Indholdet af det ham i saa Henseende forelagte Spørgsmaal, og efter hvad han under Tingsvidnet har udsagt om den Grad, hvori han ved Mørket var forhindret fra at see endog de nærmeste Gjenstande, hvorved kan bemærkes, at hans Vidnesbyrd ikke gaaer ud paa, at han dengang dog saae Afviserstenen, men paa, at han hørte et stærkt Knæk med det Samme, at et stærkt Puf fra Vognens høre Hjul gav tilkjende, at de kjørte over Afviserstenen, samt at Vidnet ikke selv har fundet det antageligt, at Vognstangen kunde brækkes derved, at Indstævnte kjørte over en Afvisersteen. Hertil kommer, at Indstævnte har indrømmet, at han samtidig med den heromhandlede Paakjørsel er bleven anraabt, hvilket, efter hvad der fra Titantens Side er oplyst, hidrørte fra Titantens Rudst, uden at der efter de Omstændigheder, som da vare tilstede, — idet tvende Vogne mødtes i en mørk Aften i Ruskveir paa en smal og sølet Vei —, med Høie herimod kan indvendes, at Indstævnte kun vil have hørt eet Raab, og Titantens Rudst vil have raabt to Gange, samt at Indstævnte har troet at høre Ordet „Heida“, medens Titantens Rudst vil have raabt „Holdt“. Naar endnu tilføies, at man fra Titantens Vogn, skjøndt man paa Grund af Mørket ikke kunde kjende de Personer, der sad paa den Vogn, der umiddelbart efter Rudstens Anstrig og det derpaa følgende Sammenstød kjørte forbi saa nær, at den kom i Berørelse med Titantens Vogn, dog saae, at det var en Fjellevogn forspændt med Heste, af hvilke den ene var blisfet, samt hvori var 2 Personer, hvilket stemmer med Udseendet af Indstævntes Rjørepsi og Antallet af Personerne paa samme, skjønnes der ikke at kunne være nogen grundet Tvivl om, at det er Indstævnte, der ved den omhandlede Leilighed paakjörte Titantens Hest og Vogn, saameget mindre, som der ikke er oplyst Data, der væsentligt tale derimod, — hvortil navnlig ikke kan henregnes, at den paa Veien fundne afbrækkede Ende af en Vognstang laae i Grøften tilhøre, naar man kommer fra Rjøge, og i flere Alens Afstand fra Stedet, hvor Sammenstødet skete —, og det maa antages, at de Vogne, der kort efter Indstævnte forlode Rjøge ad samme Vei, først efter Sammenstødet ere ankomne til Stedet, hvor Sammenstødet sandt skete.

Forsaaavidt Indstævnte har benægtet, at den paa Veien fundne afbrækkede Ende af en Vognstang har hørt til hans Vogn, har han end ikke forsøgt paa at understøtte Rigtigheden af denne Benægtelse, for Exempel ved Fremlæggelsen af Resten af Vognstangen eller anført nogen Grund til, at Saadant ikke er steet.

I det Netten i Genhold til alt Oveensaaende maa gaae ud fra, at Titantens Heste og Vogn ere blevne paakjorte af Indstævntes Heste og Vogn, og at denne Paakjorsel har havt de ovennævnte følger, bliver det nu at undersøge, om disse følger af Indstævntes fri Handling kunne tilskrives saadanne særegne Omstændigheder, at hans fritagelse for at godtgjøre Titanten den ham paaførte Skade deraf maa blive en følge, eller om i alt Fald nogen Forsømmelse ved Titantens Kjørsel bør have Indflydelse paa Sagens Udfald. Ingen af Delene skjønes imidlertid at kunne statueres. Foruden at Titantens Kudsff, som ovenfor anført, anraabte Indstævnte, fremgaaer det tillige af de i Sagen fremkomne Oplysninger, at han kjørte til rette Side, før han holdt stille, at Veien ikke var smalle, end at to Vogne godt kunde passere hinanden forbi paa samme, samt at Mørket ikke var tættere, end at Folk i Almindelighed kunde see noget foran sig, og, — om det end ikke kan ansees beviist, at Indstævnte kjørte i et stærkt Trav og det endog paa den urette Side af Veien, eller i alt Fald ikke tilstrækkeligt til rette Side, samt at han for seent veeg af Veien for Titantens Vogn —, maa det allerede ansees for en Forsømmelse fra Indstævntes Side, at han paa et under de givne Forhold saa farligt Stykke Vei kjørte, — hvad der fra hans Side er in confesso —, i Trav og ikke Fod for Fod, og denne Forsømmelse bliver større, jo mere man vil gaae ind paa Indstævntes Fremstilling af Mørkets Tæthed og Veiens Smalhed. Den Skade, som Indstævnte i Følge heraf vil være pligtig at godtgjøre Titanten, er en dræbt Hest af den i det foregaaende omtalte Bestaffenhed, begge Skaglerne, der vare af Læder, og bleve i $\frac{1}{2}$ Alens Afstand fra Diet overfaarne for at stille den saarede Hest fra Vognen og den anden Hest, samt den Titantens Vogn tilspiede Skade, der bestod deri, at det ene Lygtejern løsnedes ved Paakjørselen, men da Indstævnte ikke har villet erkjende den af Titanten forbrede Erstatning af ialt 300 Rdl. for passende, vil Erstatningen i Genhold til begge Parter's Procedure under denne Deel af Sagen blive at bestemme ved tvende uwillige paa Indstævntes Bekostning af Netten indmelbte sagkyndige Mænds Skjøn, saaledes at den dog ikke maa i det Hele overgaae 300 Rdl., og vil Indstævnte af det paa denne Maade bestemte Beløb have at tilsvare Titanten Henter 5 pCt. aarlig fra den 18de April 1857, indtil Betaling skeer, hvorhos han bliver pligtig at betale Titanten Processens Omkostninger for begge Netter med ialt 50 Rdl.

Under Sagen her ved Netten er ikke begaaet nogen Overtrædelse af Lovgivningen om det stemplede Papiers Brug“.

Nr. 362.

Justitsraad Bunken

contra

Christian Mouritzen, ogsaa kaldet **Christian Lauritz Mouritzen**,
(Defensør Salicath),

der tiltales for Bedrageri og Hækk.

Criminal- og Politirettens Dom af 22de Novbr. 1862: „Arrestanten Christian Mouritzen, ogsaa kaldet Christian Lauritz Mouritzen,

bor straffes med Forbedringshunsarbeide i atten Maaneder samt betale i Erstatning til Manufacturhandler Frederik Christian Andreas Olsen 32 Rdl.; saa bor han og udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Møller og Larsen, 8 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politiretens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Etatsraad Salicath for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende imod Arrestanten Christian Mouritzen, ogsaa kaldet Christian Lauritz Mouritzen, for Bedrageri og falsk anlagte Sag, er det ved den af ham afgivne Forklaring, i Forbindelse med de iøvrigt tilveiebragte Dplysninger, navnlig de af Manufacturhandler Frederik Christian Andreas Olsen, Handelsstærting Christian Ludvig Bach og Ejener Ole Nielsen aflagte og beedigede Forklaringer godtgjort, at han, efterat have i April Maaned dette Aar hos Manufacturhandler Olsen bestilt en Klædning, som han skulde betale med 5 Rd. den paafølgende 1ste Mai og Resten med 1 Rdl. 3 Mk. om Ugen og stille en Sparekassébog paa 350 Rdl. til Sikkerhed for Betalingen, har den 19de April, idet han foregav, at han endnu ikke havde faaet Sparekassébogen tilsendt, men ventede den snart, forlangt og erholdt Klædningen udleveret, imod at udsæde et Beviis for, at han skyldte Olsen 35 Rdl. for samme og forpligtede sig til at betale det paa den ovennævnte Maade samt inden 1ste Mai levere Olsen den ommeldte Sparekassébog til Sikkerhed for rigtig Betaling, hvilket Beviis han, efterat det var skrevet, og han havde hørt det oplæse, underskrev med Navnet Christian Lauritzen, under hvilket Navn han kun var bekjendt der, og lovede at tilstille Olsen Bogen snarest muligt, alt uagtet Arrestanten ikke eiede nogen Sparekassébog, uden hvilket Olsen ikke vilde have betroet ham Klæderne. Arrestanten har nu vel nægtet deels at kunne læse Skrift og deels at have foregivet for Olsen at eie en Sparekassébog eller forpligtet sig til at stille en saadan til Sikkerhed, men ligesom det af ham er vedgaaet, at han har skrevet et under Sagen fremslagt Brev, saa at han ikke kan antages at være ude af Stand til at læse Skrift, selv om det kunde faae nogen Indflydelse, da det ommeldte Beviis, som meldt, er bleven læst op for ham, førend han underskrev, saaledes stemmer det efter det Ovennævnte tilveiebragte Beviis for, at Arrestanten har til Olsen benyttet sig af det urigtige

Jøregibende om Sparekassebogen, med hvad flere under Sagen afhørte Personer edeligt have forklaret om, at han ogsaa for dem havde føregivet at eie en saadan Bog. Medens det ifølge det Anførte maa antages, at Arrestanten har forøvet et strafbart Bebrageri, findes der derimod ikke aldeles tilstrækkelig Føie til at antage, at han tillige har gjort sig skyldig i Falst, hvilket skulde bestaae i, at han paa det oftnævnte Document har kaldt sig Christian Lauritzen, uagtet hans rette Navn efter den under Sagen fremlagte Daabsattest er Christian Mouritzen, idet der nemlig maa hensees til, at Arrestantens Fader hed Lauritz Mouritzen, og at han er født i Bondestanden, hvor det, som bekjendt, er Skik, at Børnenes Efternavn dannes af Faderens Fornavn, saa at Arrestantens Navn paa denne Maade blev Christian Lauritzen, hvilket han har kunnet benytte uden derved at gjøre sig skyldig i noget egentligt ulovligt Forhold, saalænge det ikke skete i nogen forbryderisk Hensigt, og at han har haft en saadan ved den nævnte Benyttelse, kan imod hans Benægtelse ikke ansees tilfulde godtgjort.

Der er desuden under Sagen tilveiebragt en høi Grad af Formodning for, at Arrestanten har gjort sig skyldig i en Deel andre Bebragerier, uden at der dog for nogen af disse er tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis imod ham.

Arrestanten, der er født den 6te November 1828 og tidligere dømt ved Ringsted Herreds Extrarets Dom af 29de September 1849 efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 7 til en Mulct af 20 Rdl. og ved denne Rets Dom af 26de Juni 1858 efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 til 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brød, vil saaledes nu være at ansee i Medfør af den sidstnævnte Forordnings § 79 efter sammes § 13, jfr. § 76 og § 41, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 18 Maanedre, hvorhos han vil have at betale i Erstatning til Manufacturhandler Olsen 32 Rdl. og at udrede Actionens Omkostninger“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dømmes Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledjaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sæssioner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der sættes Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Førlagt af den Gyldendal'ske Boghandling (K. Høgel). — Trykt hos J. H. Schults.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 51—52.

Den 27de Februar.

1863.

Tredie eller extraordinaire Session.

Onsdagen den 11te Februar.

Nr. 82. Eieren af Jorden Odda i Medalland, Bonden **Jon Ingi-**
mundsson (Statsraad Salicath, efter Ordre)

contra

Administrationen for Kirkjubæ og Lykkvabæ Klostergodser, Administrator **Jon Jonsen** (Den constituerede Kammeradvocat, Justitsraad Bungen), angaaende Eiendomsretten til nogle paa Forstrandene Skardsfjoru, Hnaufastuf og Evinadalstuf opdrevene Bragtræer m. v.

Skaptafells Syssels Auktionerets Kjendelse af 6te October 1857: „Det af Administrator Jon Jonsen under 19de forrige Maaned paa-
staaede Salg af Brag paa Skardsfjoru, Hnaufastuf og Evinadalstuf
bør nyde Fremme.

Den islandske Landsoverrets Dom af 20de Decbr. 1858: „Den
paaankede Auktionerets Kjendelse af 6te October f. A. og den ifølge samme
foregaaende Auktion bør ved Magt at stande; forøvrigt afvises Sagen.
Processens Omkostninger ved Landsoverretten ophæves“.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning at Citanten ikke har procederet til Forandring
af den indankede Dom, forsaavidt denne lyder paa Afvisning, vil den
i Henhold til de i samme anførte Grunde, hvorved intet Væsentligt
findes at erindre, isøvrigt være at stadfæste, og ville derhos Processens
Omkostninger for Høiesteret efter Omstændighederne være at ophæve.

Ihi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Soiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 1 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Anledningen til nærværende Sag er den, at Ombudsmanden for Lykkvabø og Kirkjubø Kloster, forlangte af Eysfelmanden i Skaptafells Eysfel i Skrivelse af 19de September f. A., at han skulde forauktionere noget Brag, der var opdrevet i Aaret 1856 paa Forstrandsparterne Skarðsjöru, Hnaustuf og Evinabalsstuf, der ligge paa Jorden Oddas Grund, ubi Medalland, men ved Auktionen, den 6te October f. A., fremkom Eieru af Odda Jord, Appellanten Jon Ingimundsson, med en Protest mod Auktionens Fremme og paastod, at han som Eier af den Jord, paa hvis Grund de ovennævnte Forstrandsparter ligge, var Eier af Braget i Medhold af Placaten af 2den April 1853, men Auctionarius affagde den Kjendelse, at denne Protest ikke kunde tages til Følge, hvornæst Braget blev forauktioneret den samme Dag

Denne Kjendelse og den derpaa grundede Auktion har Appellanten, Jon Ingimundsson, indanket til Uretterlighed, Tilfidesættelse og Forandring og desuden paastaet, at han, som Forbeier, tilbømmes alt det Brag, som i Fremtiden maatte opdrive paa de Forstrande paa Jorden Oddas Grund, som mentioneres i den ommeldte Kjendelse, og endelig har han paastaet Processens Omkostninger sig tilkjendte med et Beløb af 40 Rdl., hvormod Justævntes befalede Sagfører har paastaet, at den paaankede Auktionskjendelse bliver stadfæstet, og vedkommende Ombudskafe tilkjendt en passende Erstatning for de af Sagen for Kassens Vedkommende resulterende Omkostninger, ligesom han ogsaa har paastaet sig tilkjendt et passende Salair.

I Henhold til Proceduren maa det ansees avanceret og erkjendt, at de Forstrande, hvor det ombisputerede Brag er drevet op, ligge paa Jorden Oddas Grund, og Appellanten har oplyst, hvorledes Sammenhængen er med den omkvæstionerede Braget, at den nemlig har ligget under (tilhørt) Klosters Jorder, hvilke han endog navngiver, samt at Lykkvabø Kloster tilkommer det opdrevede Brag, som Servituthaver, men at det ikke eier Grunden. Det er ligeledes in confesso mellem Parterne, at det omkvæstionerede Brag ikke har været af den Slags, som Placaten af 4de Mai 1778 § 1 forbeholder Kongen, men derimod af den Slags, som omtales i §§ 2 og 3 i bemeldte Placat; Spørgsmaalet indskrænker sig derfor alene dertil, om det Brag, som §§ 2 og 3 i oftnævnte Lovbud omhandler, er ved Placat af 2den April 1853, saaledes som Appellanten formener, naar det driver op paa en Servitut-Forstrand, frataget Forstrandsrettens Indehaver, in casu Klosteret, netop af den Grund, at det er opdrevet paa en saadan Forstrand, og henlagt til Grundeieren.

I denne Henseende formenes det nødvendigt at fremhæve, hvorledes Forholdet har været her i Landet til forskjellige Tider i Henseende til Bragretten, og bemærkes da først, at ifølge Sønsvogens Retabalk tilkom enhver Grundeier hele Forstrandsretten paa hans Jord's Grund, medmindre denne Ret var Jorden frakommet paa lovlig Maade, men ved Forordningen af 20de Marts 1595 til-egnede Kongen sig alt Brag uden Undtagelse, hvem det saa var, der eiede Grunden. Et nyere Lovbud af 3die Mai 1650 restituerede igjen Kirkerne her i Landet det Brag, som opdrov paa deres (Kirkerne's) Grund, og til denne Lovbestemmelse refererer Placaten af 4de Mai 1778 sig overhovedet. Denne Placat bestemmer i § 2, at alt Brag af Teg, Gran og Fyr, som opdrives paa Bispestolens, Kirkerne's, Hospitalernes og de beneficerede Gudsers Strande, og som ikke hører under § 1, skal tilhøre disse offentlige Stiftelser, ifølge Forordningen af 3die Mai 1650 og bemeldte Stiftellers confirmerede Fordebøger og Abkomster, og at det Samme skalde gjælde om Klostrene og Ombudsjorderne eller Kongens forbeholdne Gode, som er under Forpagtning, saaledes at Brag af det i § 2 ommeldte Slags skalde tilfalde Ombudsholderne, som Forpagtere af dette Gode, men dernæst hedder det i § 3, at Syselmændene, hver i sit Sysjel, skal tilkomme paa Selveiergodset alt det i § 2 ommeldte Brag, som ikke er blevet forbeholdt Kongen i § 1, og selvfølgelig heller ikke tilkom de i § 2 ommeldte Stiftelser ifølge deres Abkomst-documenter. Det var netop dette sidstnævnte Brag, som senere blev frataget Syselmændene og henlagt til Justitskassen, der ved Placaten af 2den April 1853 nu er bleven tillagt Grundeieren. Forfaauidt der nu er Spørgsmaal om, hvorledes de anførte Bestemmelser angaaende Brag bør forstaaes kommer det i Betragtning, at ligesom Ordene, som bruges i § 2 i Placaten af 4de Mai 1778 om Kirkerne's Bragret, ved Siden af hvilke Klostrene stilles lige, efter deres sædvanlige og naturlige Forstaaelse formenes at indbefatte Bragretten, ikke alene paa den ommeldte Stiftelses egen Grund, men ogsaa paa deres Servitut-Forstrande paa andre Jorder's Grund, saaledes formenes den Bestemmelse i Sen, at Bragretten skal tilhøre disse Stiftelser, „ifølge deres confirmerede Fordebøger og Abkomster“, navnlig og især at maatte forstaaes om Servitut-Forstrandsret paa Andres Grund, idet Bevist for en saadan Forstrandsret netop er bundet til og bygget paa Malbager og bestlige Abkomst-documenter; og bestrykes dette i en ikke ringe Grad ved den Omstændighed eller Datum, at Placaten af 4de Mai 1778 har forandret Ordet „Grund“, som findes i Forordningen af 3die Mai 1650, til Ordet „Strand“, hvorved al Tvivl i denne Henseende er ophævet. Naar nu hertil kommer, at det fremhæves med rene og klare Ord i Præmisserne til Placaten af 2den April 1853, at Praxis er overeensstemmende hermed, og den Omstændighed paa den anden Side ikke kan tillægges nogen Indflydelse paa Sagens Udfald, at Appellanten har avanceret, at Provenuet af Brag paa de oftnævnte omtvistede Forstrandsparter er i Aarene 1838 og 1848 gaaet ind i Justitskassen, da der ikke er fremkommen nogen Oplysning om, hvorfor dette saaledes er tilgaaet disse 2 Gange, og da endelig det oftnævnte Lovbud af 2den April 1853 ingen Forandring har gjort i de omhandlede Stiftellers Forstrandsret,

Juslitskassens undtagen, maa Retten dese Auctionsbrettens Anstuelse, at det Brag, som her tvistes om, tilkommer Klosteret.

Den paaankede Auctions-Kjendelse og den paa samme byggede Auction ville derfor være at stadfæste. Processens Omkostninger ved Landsoverretten ville efter Omstændighederne være at ophæve, og da Sagen ikke er beneficeret, kan Klosterets Sagfører ikke blive tilkjendt Salair“.

Nr. 32. Kjobmand **Mathias Thomsen** (Advocat Brock)

contra

Kæmmer **P. Torp** (Sagen),

angaaende Spørgsmaalet, om Citanten er forpligtet til at betale Indstævnte 491 Rdl. 2 Sk.

Kjøbstov Bytings Dom af 10de April 1860: „Saafremt Citanten, Kæmmer P. Torp heraf Byen, efter foregaaende lovlig Dngang inden sit rette Værneting med sin corporlige Ed bekræfter, at han ikke foruden de under Sagen omhandlede 500 Rdl., hvorfor han har meddeelt Indstævnte, Kjobmand Mathias Thomsen heraf Byen, den under Sagen fremlagte den 13de August 1855 daterede Qvittering, har af Indstævnte endvidere under 8de Juli 1855 eller tidligere modtaget de under Sagen omhandlede 500 Rdl. til Berigtigelse af det Beløb af 2,363 Rdl. 1 Mk. 10 Sk., hvilket Indstævnte som fratrædende Kæmmer her i Byen havde at gjøre Regnskab for til Citanten som tiltrædende Kæmmer, da vor Indstævnte til Citanten betale det af denne paastævnte Beløb af 491 Rdl. 2 Sk. med Reuter 5 pCt. p. A. fra 9de August 1855, indtil Betaling stedfinder. Troster Citanten sig derimod ikke til saadan Ed at aflægge, da vor Indstævnte for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. Der forelægges Indstævnte en Frist af 8 Dage til at foranstalte omstrevne paa behorigt stemplet Papir den nævnte Qvittering af 13de August 1855 samt den under Sagen fremlagte med Litr. B. betegnede Opgjørelse. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste Juli 1861: „Bytingsdommen vor ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Indstævntes Anbringende om, at den af ham paa en Optegnelse om Parternes Mellemværende (under Sagen betegnet med B.) meddeelte

udaterede Tilstaaelse for Modtagelsen af Qvitteringer og Contanter til Beløb 1,177 Rdl. 3 Mk. først er understrevet af ham den 13de August 1855, og at de contant betalte 500 Rdl., der ere indbefattede under disse 1,177 Rdl. 3 Mk., ere de samme 500 Rdl., hvilke han erkjender den nævnte Dag at have faaet udbetalte af Citanten, og for hvilke han da har givet denne den under Sagen fremlagte særfilte Qvittering, findes hverken bestrykt ved Qvitteringernes eget Indhold eller ved Sagens øvrige Oplysninger, som derimod i høj Grad tale for Rigtigheden af Citantens Paastand om, at Qvitteringen for 1,177 Rdl. 3 Mk. er udstedt tidligere end den særfilte Qvittering af 13de August og ikke for nogen Deel angaaer det samme Beløb som denne. I denne Henseende bemærkes navnlig, at den detaillerede Optegnelse (betegnet med A.), til hvilken Qvitteringen for 1,177 Rdl. 3 Mk. slutter sig, og som efter Indstævntes egne Anbringender for Overretten skulde være en fuldstændig Opgjørelse af Parternes Mellemværende, maatte, hvis den, som af Indstævnte paaftaaet, først var bleven forfattet den 13de August 1855, have omfattet de af Citanten den 5te s. M. contant betalte 251 Rdl. 1 Mk. 2 Sk., hvilket imidlertid ikke er Tilfældet, uden at Indstævnte har indladt sig paa at forklare Grunden dertil. Qvitteringen for disse 251 Rdl. 1 Mk. 2 Sk. af indstævnte Dato er derhos skreven umiddelbart under en anden Opgjørelse (betegnet med C.), i hvilken Citanten er krediteret for et Beløb af 677 Rdl. 4 Mk. 10 Sk., der netop er det endelige Resultat af Optegnelserne A. og B. og udkommet ved Hjælp af fornævnte 1,177 Rdl. 3 Mk., saa at disse maatte være berigtigede, da Opgjørelsen C. affattedes; og vel har Indstævnte paaftaaet, at bemeldte Creditspost tilligemed to andre samt Opgjørelsens Saldo i Indstævntes Faveur, 751 Rdl. 1 Mk. 2 Sk., først ere tilføiede, efterat han havde paaetegnet Opgjørelsen sin Qvittering for de den 5te August modtagne 251 Rdl. 1 Mk. 2 Sk., men der er Intet fremkommet til Bestyrkelse af denne Paastand, medens det paa den anden Side er umiskjendeligt, at der den 5te August netop er blevet betalt et saadant Beløb som 251 Rdl. 1 Mk. 2 Sk. for derved at bringe Indstævntes Resttilgodehavende ned til en rund Sum. Endelig maa det mærkes, at Indstævnte har ladet circa 4 Aar hengaae, inden han foretog noget retsligt Skridt for at erholde sit formentlige Resttilgodehavende, uden at han har kunnet give nogen fyldestgjørende Forklaring om Aarsagen hertil, samt at han har været i Uvisshed om, hvor stort dette Tilgodehavende egentlig var, og fra først af har fremsat en i flere Henseender urigtig Opgjørelse deraf.

Der findes herefter ikke at kunne tages Hensyn til Indstævntes Anbringende om, at den særskilte Qvittering af 13de August 1855 for 500 Rdl. kun skulde være en Duplicat-Qvittering, hvorimod Citanten maa ansees at have tilstrækkelig godtgjort, at han to Gange har betalt Indstævnte et contant Beløb af 500 Rdl., og han vil derfor, idet den paastævnte Fordring herved bortfalder, være at frifinde for Indstævntes Tiltale under Sagen.

Processens Omkostninger blive efter Sagens Omstændigheder at ophæve for alle Retter.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Ved Nakkov Bytings Dom af 10de April f. N. er i en af Kæmner P. Torp imod Kjøbmand M. Thomsen anlagt Sag kjendt for Ret, at saafremt Torp inden sit Bærning med sin Ed bekræfter, at han ikke, foruden de under Sagen omhandlede 500 Rdl., hvorfor han har meddeelt Thomsen den under Sagen fremlagte den 13de August 1855 daterede Qvittering, har endvidere under 8de Juli 1855 eller tidligere modtaget 500 Rdl. til Berigtigelse af det Beløb af 2,363 Rdl. 1 Mk. 10 Sk., hvilket Thomsen som fratrædende Kæmner i Nakkov havde at gjøre Regnskab for til Torp som tiltrædende Kæmner, bør Thomsen betale Torp 491 Rdl. 2 Sk. med Renter deraf 5 pCt. aarligt fra 9de August 1855, indtil Betaling skeer, hvorimod han, saafremt Torp ikke aflagde saadan Ed, blev tillagt Frifindelse i Sagen. Processens Omkostninger bleve derhos ophævede.

Denne Sag har Kjøbmand Thomsen indanket her for Retten og paastaaet Dommen forandret derhen, at der tillægges ham Frifindelse for Vederpartens Tiltale enten pure, eller, subsidiairt, imod at han selv aflægger saadan Ed, som Retten maatte paalægge ham, hvorhos han har forventet sig tillagt Processens Omkostninger i begge Instanser.

Indstævnte Torp procederer til Dommens Stadfæstelse med Tillæg af Omkostningerne her for Retten.

Det er under Sagen in confesso, at Citanten, som fratrædende Kæmner til 1ste Januar 1855, har haft at gjøre Indstævnte, som tiltrædende Kæmner Rebe og Rigtighed for et Beløb af 2,363 Rdl. 1 Mk. 10 Sk. Indstævnte paastaaer, at han kun har modtaget Rigtighed for 1,858 Rdl. 1 Mk. 10 Sk., hvoraf er berigtiget ved constant Betaling den 5te August 1855 251 Rdl. 1 Mk. 10 Sk. og den 13de f. M. 500 Rdl., saa at Rigtighed mangler for 505 Rdl.; men da Indstævnte, som han opgiver, ved en Feiltagelse kun har paalagt 491 Rdl. 2 Sk., gaar hans Paastand eibeller ud paa at tilkjendes noget større Beløb, og da nu Citanten paa sin Eide paastaaer, at han, foruden de fornævnte tvende Udbetalinger, endvidere den 8de

Juli 1855 eller maastee før har contant betalt Indstævnte 500 Rdl., hvilket Indstævnte benægter, saa angaaer Sagen væsentligen, om det bør statures eller ikke, at denne contante Udbetaling er præseret.

Beviiset for, at den behørig Rigtighed er aflagt og altsaa for, at den omhandlede Betaling er præseret, paahviler Titanten; thi, naar denne synes at mene, at han maa være befriet for at føre saadant Beviis derved, at han selv i sin Tid har saaget Dvittering for rigtig Afslæggelse af Kæmnerregnskabet for 1854, ligesom og Indstævnte har aflagt sit Regnskab for 1855 og derunder maa have taget Beholdningen til Indtægt, saa kan heri vel ligge noget Afgjørende, forsaavidt betræffer de respectve Kæmners Mellemværende med Communen; men for deres indbyrdes Mellemværende som fratrædende og tiltrædende Kæmner ligger heri intet Afgjørende, og naar Titanten mener, at han maa være bleven befriet for Beviisbyrden derved, at Indstævnte i saa lang Tid — efter hans Opgivende i 4 Aar — ikke har krævet ham, medens det formeentlig er usandsynligt, at han ikke strax ved sit første Regnskabs Afslæggelse skulde have savnet de Penge, han nu vil mangle i Kassen, saafremt han virkelig har manglet dem, da kan hertil saameget mindre tages Hensyn, som Indstævnte har modtaget de factiske Forudsætninger, idet han paastaar, at han forlængst og jevnlig har krævet Titanten for det Manglende, og at han midlertidigen har maattet søge det tilveiebragt ad anden Veie.

Der er under Sagen fremkommet trende af Indstævnte underkrevne Erkjendelser af at have modtaget contante Penge, nemlig en Paategning paa en Optegnelse betræffende Parternes Mellemværende, der indeholder, at Indstævnte den 5te August 1855 har modtaget contant 251 Rdl. 1 Mk. 2 Sk., en løs Dvittering, dateret Nakkfow den 13de August 1855, hvori Indstævnte erkjender af Titanten at have endvidere modtaget 500 Rdl., der udgjør en Deel af Beholdningen ved Kæmnerregnskabet for Aaret 1854, og endelig en af Indstævnte underkreven Paategning paa en Optegnelse betræffende Parternes Mellemværende, hvilken Paategning forsaavidt lyder saaledes: „Dags Dato modtaget Dvitteringer og Contant til Beløb 1,177 Rdl. 3 Mk.“, hvilken Paategning imidlertid er uden Datering. Parterne ere enige om, at det contante Beløb, som derunder indbefattes, er 500 Rdl., men Indstævnte paastaar, at det er de samme 500 Rdl., hvorfor han den 13de August 1855 har givet løs Dvittering, og at Paategningen samme Dag blev underkreven af ham, fordi Titanten foruden den løse Dvittering ønskede en samlet Tilstaaelse paa et Sted. Under den Forudsætning, at begge Tilstaaelser ere givne samtidigt, er der ingen Føie til mod Indstævntes Benægtelse at statuere, at de hver for sig angaae sit særskilte Beløb; thi naar Titanten herimod har erindret, at Erkjendelserne ikke tilkendegive sig som Duplicat-Dvitteringer, saa vilde det med ligesaamegen Føie kunne fordræ, at Titanten, naar han ved Mellemregningens Opgjørelse med Indstævnte vilde have hver af Erkjendelserne betragtet som Repræsentant eller Modtagelsesbeviis for sit særskilte Beløb, havde sørget for, at de med Lydelighed bleve beteguede som saadanne.

Som Beviis for, at de under Summen 1,177 Rbl. 3 Mk. indbefattede 500 Rbl. ere udbetalte til Indstævnte den 8de Juli 1855 eller maastee før, og at Dvitteringen er understrevet af Indstævnte tidligere end den 13de August, har Titanten paaberaabt sig, at der nederst paa den Regnskabs-Optegnelse, hvorpaa Dvitteringen for de 1,177 Rbl. 3 Mk. findes, er skrevet $\frac{9}{7}$ 55, som Parterne ere enige om at skulle betyde forstævnte Dato, og hvilken Betegnelse ligeledes findes paa en anden under Sagen fremlagt Optegnelse betræffende Parternes Mellemværende, hvor der som „igjen til Rest“ er opsørt 730 Rbl. 4 Mk. 2 Sk., hvorunder en contant Udtælling af 500 Rbl. findes indbefattet; men Indstævnte har benægtet at have skrevet disse Betegnelser, og naar endelig Titanten har formeent, at det fremgaer af en Sammenstilling af de Beregninger og Notater, som findes paa de under Sagen fremlagte Optegnelser, baade at denne Pengeudtælling er steet tidligere end 13de August, og at Indstævnte virkelig har erholdt fuld Dækning for, hvad Titanten skulde tilsvare ham, saa skjøntes det dog ikke, at der herved er tilveiebragt noget tilstrækkeligt Beviis, og andet Resultat vilde altsaa ikke kunne hidføres herved, end det i Underrettsdommen antagne.

Titantens subsidiaire Paastand er støttet til den Formening, at der ikke paahvilede ham noget Beviis eller i alt Fald af ham var præsteret tilstrækkeligt Beviis, saa at, om det antoges, at der fra Indstævntes Side var tilveiebragt Data, der kunde bringe Formodningen paa hans Side eller og svække Titantens Beviser, Resultatet heraf maatte blive, at Eden, om en saadan anvendes, maatte paalægges Titanten. Men da Forudsætningen ikke er rigtig, kan den heller ikke lede til dette Resultat.

Underrettsdommen findes som Følge heraf at maatte stadfæstes, og Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Imod Lovgivningen om det stemplede Papir findes ingen Overtrædelse under Sagen begaaet her ved Retten“.

Mandagen den 16de Februar.

Nr. 34. Capitain **Otto Albert Schjønning** (Candidatus juris

H. N. Hansen, efter Ordre)

contra

Communalbestyrelsen i Helsingør paa Helsingør Communes Vegne (Justitsraad Bmken, efter Ordre for Communalbestyrelsen i Helsingør og som constitueret Raameradvocat tillige paa Statskassens Vegne, der har intervenseret under Sagen),

angaaende Spørgsmaalet, om Helsingør Commune er forpligtet til at betale Titanten Dvarteerpenge for forskjellige Tidrum i Maren 1848 til 1853.

Helsingør Byttings Dom af 18de April 1859: „Helsingør Commune bør til Citanten, Premierlieutenant Otto von Schjøning af det 2det Sægercorps, betale 120 Rdl. 70 $\frac{1}{2}$ St. med 5 pSt. aarlig Rente fra 9de Januar f. A. til Betaling skeer. Processens Omkostninger ophæves. Der tillægges Parternes beskittede Sagførere, Procurator Møller og Procurator Knog, hver især 12 Rdl. i Salarium af det Offentlige. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udferd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11te Febr. 1861: „Hovedcitanterne, Communalbestyrelsen i Helsingør paa Helsingør Communes Vegne, bør for Contracitansens, Premierlieutenant Otto Albert Schjønings Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Der tillægges Procuratorerne Møller og Knog for Underretten og Simonson for Overretten i Salair, de tvende Forsmævnte hver 12 Rdl. og Sidstnævnte 20 Rdl., som udredes af det Offentlige“.

Højesterets Dom.

Citansens i den indankede Dom nærmere fremstillede Fordring paa Qvarteerpenge er, navnlig for de tre i Dommen først anførte Tidstrums Vedkommende, støttet paa Bestemmelsen i Forordningen af 15de November 1816 § 2, 2det Punktum, om, at en Officer, der udcommanderes, naar dette ikke er bestemt at være over eet Aar, beholder det ham anviste Qvarteer eller, om han har valgt Qvarteerpenge, da diåse, uagtet hans Fraværelse. Denne Lovbestemmelse findes nu og at maatte afgive Regelen for, hvilket Krav der kan tilkomme Citanten med Hensyn til de nævnte tre Tidstrum, idet dens Anvendelighed hverken skjønnes at kunne udelukkes derved, at Citanten var udcommanderet af Standquarteret i Forbindelse med det Troppecorps, til hvilket han horte, eller derved, at dette Udrykning ikke just var bestemt til ei at skulle være over eet Aar, men paa Grund af Krigsforholdene skete paa ubestemt Tid, navnlig da Korpsen dog maatte forudsættes atter at skulle vende tilbage til Garnisonsbøen. Ligesom nu den anførte Lovbestemmelse giver den udcommanderede Officer, hvem Qvarteer in natura er anvist, en ubetinget Ret til at beholde dette under hans Fraværelse, saaledes maa den og anses at hjemle den Officer, der har valgt Qvarteerpenge, en tilsvarende Ret til at beholde diåse, uden at det under hans Fraværelse mere, end under hans Ophold i Garnisonsbøen, kan komme i Betragtning, om han der betaler Huusleie, eller han uden Udgift for sig har skaffet sig Qvarteer eller, — som Citanten under sin Fra-

værelse gjorde —, blot Opbevaringssted for sine Meubler og Effecter; hvilket yderligere bestyrkes ved, at der i denne Deel af Paragraphen ikke, saaledes som i den følgende Deel, er bestemt Noget om, at der skal anvises den udcommanderede ugifte Officer, saasnart hans Ret til Qvarteer eller Qvarteerpenge ophører, et passende Sted til hans Meubler og Effecter. Da endelig den citerede Forordnings § 1, jevnført med § 30, ikke indeholder Hjemmel for at antage, at Citantens Ret skulde være fortabt derved, at Qvarteerpenge til ham for de heromhandlede Tidrum ikke ere blevne opførte paa de i forstnævnte Paragraph omtalte Styrkelister, findes der at maatte gives ham Medhold i hans Fordring paa Qvarteerpenge for disse tre Tidrum.

Hvad derimod angaaer de af ham endvidere paastaede Qvarteerpenge for Tidrummet fra 1ste September 1852 til 15de April 1853, maa det af de i den indaafede Dom særligt med Hensyn til denne Deel af hans Fordring anførte Grunde antages, at han ikke dertil kan være berettiget.

Efter det Anførte og idet der ingen speciel Indsigelse er gjort imod Storrelsen af det Citanten for de første tre Tidrum ved Underretskdommen tilkjendte og af ham for Høiesteret subsidiairt paastaede Beløb af i Alt 120 Rdl. 70½ Sk., vil den indstævnte Communalbestyrelse være at tilpligte at betale Citanten dette Beløb med Rente deraf 5 pCt. aarlig fra den 9de Januar 1858, til Betaling skeer, men isøvrigt være at frifinde for hans Tiltale.

Processens Omkostninger ville efter Sagens Omstændigheder være at ophæve for alle Retter, og Salarierne til de befalede Sagførere for Underretten samt til Citantens befalede Sagførere for Overretten og Høiesteret blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

De Indstævnte bor til Citanten betale 120 Rdl. 70½ Sk. med Rente deraf 5 pCt. aarlig fra den 9de Januar 1858 indtil Betaling skeer, men isøvrigt for hans Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 1 Rdl. 3 Salarium tillægges Procuratorerne Moller og Knog for Underretten hver 12 Rdl., Procurator Winther for Overretten 20 Rdl. og Candidatus juris Hansen for Høiesteret 60 Rdl., hvilke Salaries udredes af det Offentlige.

Den indkøbte Doms Præmisser lyde saaledes: „Indstævnte, Premierlieutenant Otto Albert Schjøning, har under nærværende Sag, der saavel i 1ste Instants som her for Retten for begge Parter's Bedkommende procederes efter meddeelt Bevilling til fri Proces, ved Helsingør Bysing søgt Titanterne, Communalbestyrelsen i Helsingør paa Helsingør Communes Vegne tilpligtede i Genhold til Forordningen af 15de November 1816 § 2 at betale ham for den Tid, han har været udcommanderet fra Helsingør, hvor han, som ansat ved 2det Jægercorps, dengang havde fast Garnison, Lieutenantkvarterpenge, nemlig:

1) fra den 15de April 1848 til 16de October f. A.	29 Rdl. 24 f.
2) fra den 1ste Januar 1849 til 8de September f. A.	37 — 19 $\frac{1}{2}$ -
3) fra den 6te April 1850 til 5te Februar 1851	53 — 93 $\frac{1}{2}$ -
og 4) fra den 1ste September 1852 til 15de April 1853	33 — 72 -

Falt... 154 Rdl. 16 $\frac{1}{2}$ f.

med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 9de Januar 1858, indtil Betaling skeer, samt til at betale de Retssgebyrter, som skulde have været erlagte, og det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, hvis Sagen ikke for hans Bedkommende havde været beneficeret, samt iøvrigt at udrede de med Sagen forbundne Omkostninger, derunder Salair til hans befalede Sagsfører, Procurator Møller, hvorimod Titanterne paastode sig friske og Indstævnte tilpligtet at betale samtlige Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager og derunder Salair til deres befalede Sagsfører, Procurator Knop.

Ved Bysingsdommen af 18de April 1859 blev Indstævntes Paastand under de tre første Poster, men ikke under den 4de Post tagen tilfølg, saaledes at Titanterne tilpligtedes at betale Indstævnte 120 Rdl. 70 $\frac{1}{2}$ Sk. med Renter 5 pCt. aarlig fra den 9de Januar 1858 indtil Betaling skeer, hvorimod Processens Omkostninger ophævedes, og der tillagdes de befalede Sagsførere hver 12 Rdl. af det Offentlige.

Denne Dom have Titanterne paaanket her for Retten, hvor de have paaflaaet den forandret derhen, at de frifindes for Indstævntes Tiltale, og at denne tilpligtes at betale Processens Omkostninger for begge Retter efter Reglerne for beneficerede Sager, saavel som Salair til deres befalede Sagsfører for Overretten, Procurator Simonson, hvorimod Indstævnte har, efter udtagen Contra-appelsævning, paaflaaet Underretsdommen deels stadfæstet deels forandret i Overensstemmelse med hans for Overretten neblagte Paaflaad, saaledes at Hovedcitanterne tilpligtes at udrede Sagens Omkostninger for begge Instants, derunder Salair til hans befalede Sagsfører for Overretten, Procurator Winther.

Kammeradvocaten har paa Statskassens Vegne saavel i første Instants som her for Retten, da det ifølge Forordningen af 15de November 1816 og Lov af 29de December 1850 eventuelt paahviler den at erstatte Helsingør Commune en Deel af de ommeldte Qvarterpenge, sluttet sig som accessorisk Intervenient til Hovedcitanterne.

Contracitanten har, som anført, støttet sin Paaflaad paa Forordningen af 15de November 1816 § 2, i hvilken det hedder, at naar nogen Officeer er udcommanderet, og dette ikke er bestemt at vare over 1 Aar, da beholder han

det ham anviste Qvarteer eller, om han har valgt Qvarteerpenge, da disse, uagtet hans Fraværelse, hvorimod Hovedcitanterne, der ingen Indsigelse have fremsat med Hensyn til Beregningen af Qvarteerpengene; have gjort gjældende, at den paaberaabte Bestemmelse ikke kunde hjemle ham den paastaaede Ret, da Forordningen af 15de November 1816 formeentlig ikke var anvendelig, hvor, som i nærværende Tilfælde, ikke blot enkelte Officerer, men hele Corpset var udcommanderet; da Contracitanten, hvad der er in confesso, ikke med Udgift for sig, i de angivne Tidrum har havt Bolig henstaaende til sin Disposition, hvilket de have formeent saavel efter Lovgivningen som efter Sagens Natur var en Betingelse for, at der kunde tilkomme en udcommanderet Officer Qvarteerpenge, og da Contracitantens Ret i ethvert Fald maa være fortabt derved, at Corpset ikke ved Indsendelsen til Magistraten af de i Forordningen af 1816 § 1 ommeldte maanedlige Lister har begjært Qvarteerpenge for de ugifte Officerer, der ikke havde leiet halvvaarsviis, — til hvilke Contracitanten hører —, længere end til Udgangen af den Maaned, hvori Udrykningen fandt Sted, efter hvilken Tid disse Officerer ei ere bleve opførte paa Styrelislisten, ved hvilken Udblivelse Communen er affaaeren fra at erholde Vedberlag for de ommeldte Qvarteerpenge, ligesom endelig de behørigte Indquarteringsberegninger have været forelagte Krigsministeriet uden at foranledige nogen Bemærkning.

Hvad Contrastsmaalet angaaer, have Hovedcitanterne i alt Fald formeent, at da Udcommandoen i 1852, hvorved Corpset blev forlagt til Glückstadt, efter Krigsministeriets Skrivelse af 11te December 1852 var bestemt til at vare over 1 Aar, maatte Qvarteerpengene i Henhold til Forordningen af 1816 § 2, 2det Membrum, bortfalde fra den efter Udcommandoen følgende Flyttetid, til hvilken Qvarteret lovlig kunde opsiges, hvilket var den 1ste September, da Contracitanten, hvad der er in confesso, havde leiet maanedsviis, og Corpset rykkede ud den 7de August, og at derfor Underrettsdommen forsaavidt maa stadfæstes.

Der maa nu vistnok gives Hovedcitanterne Medhold i, at den af Contracitanten paaberaabte § 2 i Forordningen af 15de November 1816 i alt Fald ikkun nærmest har det Tilfælde for Øie, hvor en enkelt Officer udcommanderes fra den Kjøbstad, til hvis ordinaire Indquartering han henhører, men ikke et Tilfælde som det foreliggende, hvor en Officer for længere eller ubestemt Tid rykker ud med hele den i Kjøbstaden indquarterede Afdeling, samt at det ligeledes maa have Sagens Natur imod sig, at en Officer skulde nyde Qvarteerpenge, der efter den citerede Paragraphs tydelige Indhold kun træde isædetsfor det Qvarteer in natura, som han har Ret til at erholde anvist for det Tidrum, i hvilket det maa anses in confesso, at han intet Qvarteer har havt paa Indquarteringsstedet og ingen Leie har betalt, men selv om det maatte kunne antages, at den af Contracitanten paaberaabte Lovbestemmelse kunde anses anvendelig i det foreliggende Tilfælde, samt at der herefter tilkom Contracitanten Qvarteerpenge for Krigsaarene 1848, 1849 og 1850, maa han dog i ethvert Tilfælde anses ubeløst fra nu at kunne indtale disse hos Communen efter de i tidsnævnte Forordnings § 1 indeholdte Bestemmelser, hvorefter Communens Forpligtelse til at betale en fraværende Officer Qvarteerpenge kun kan gjøres

gjældende imod samme, forsaavidt han maatte have været optaget paa de Styrkelister, som maanedlig skulle indsendes til Magistraten, medens det er in confesso, at dette ikke har været Tilfældet med Contracitanten for det omhandlede Tidrum, og at overhovedet intet Krav paa disse Qvarterpenge har været fremsat af det 2det Jægercorps før den 10de December 1853.

Hvad dernæst angaaer de af Contracitanten under Contrastsøgsmålet paa-
saaede Qvarterpenge for Tiden fra 1ste September 1852 til 15de April 1853, vil der end ikke blive Spørgsmaal om, at han hertil skulde kunne anses berettiget, da den i 1852 fte Udcommando efter Krigsministeriets Skrivelse af 11te December 1852 var bestemt til at vare over 1 Aar, og Reglen i Forordningen af 15de November 1816 § 2, 2det Membrum, hvorefter Officererne miste Qvarter eller Qvarterpenge ved den næst efter Udcommanderingen følgende Flyttetid, som Qvarteret lovlig kan opsiges til, i alt Fald maatte komme til Anvendelse i dette Tilfælde, hvorved bemærkes, at der ikke, som Contracitanten har villet gjøre gjældende, findes Høie til at statuere, at der ved Ordet „Flyttetid“ kun skulde være sigtet til den ordinaire Flyttetid, saa at han efter denne Bestemmelse kun kunde fordrø Qvarterpenge til den Tid, til hvilken han kunde opsiges sit Qvarter, nemlig, som tidligere anført, den 1ste September 1852.

Efter det Ovenanførte ville Hovedbitanterne saaledes i det Hele være at fristinde for Contracitantens Tilfælde.

Processens Omkostninger saavel for Under- som for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve, og vil der efter Sagens Udfald ikke kunne tillægges Contracitantens befalede Sagfører her for Retten noget Salair, hvorimod der tillægges Hovedbitanternes befalede Sagfører for Overretten, Procurator Simonsen, i Salair 20 Rdl., som i Righed med de befalede Sagførere for Underretten tillagte Salairer, hvis Størrelse billiges, udredes af det Offentlige.

Sagens Behandling i 1ste Instants og den befalede Sagsførelse for begge Retter har været lovlig.

Før stemplet Papir har her for Retten ikke været Brug.

Nr. 71. Forhørbørende Gaardeier **Christian Pleßner** (Advocat Liebe, efter Ordre),

contra

Gaardeier **Jens Rasmussen** (Ingen),

angaaende Spørgsmaalet, om Indstævnte er forpligtet til at meddele Citanten Skjode paa Gaarden Matr. Nr. 17 paa Valle Mark m. m.

Mols og en Deel af Sønder Herredstings Dom af 20de Juni 1859: „Naar Citanten Christian Pleßner efter foregaaende lovligt Kald og Varjel til sin Bederpart, Indstævnte, Gaardeier Jens Rasmussen paa Valle Mark, inden Retten med sin corporlige Ed bekræfter, at det ikke ved den 29de November 1857 imellem ham og Indstævnte i

Overiften i Hammerum Herred indgaaede Handel, hvorved de gjensidigen folgte hinanden deres Gaarde, og om hvilken Handel de 2de under Sagen fremlagte Kjøbecontracter samme Dag bleve oprettede i Silkeborg, var et Bilkaar, hvoraf Handelen's forbindende Kraft var afhængig, at Citanten skulde i 11te December Termin 1857 forskaffe Indstævnte et Laan af 1,700 Rdl., — saa bor Indstævnte under en Mulct af 5 Rdl., for hver Dag han sidder Dommen overhørig, opfylde den paastævnte Kjøbecontract af 29de November 1857 og til Citanten aflevere sin Gaard Matr. Nr. 17 paa Balle Mark i Rosmus Sogn med dens Aul og Afgrøde og hvad der efter Contracten skal medfølge, samt meddele Citanten Skjode paa samme i Genhold til Contractens Bestemmelser og erstatte Citanten det Tab, denne har lidt og fremdeles lider ved ikke at være kommen i Besiddelse af Eiendommen til den i Contracten bestemte Tid, saaledes som denne Erstatning fastsættes af uvillige af Retten ndmeldte Mænd, dog at Erstatning for Eiendommens Frugter ei beregnes fra et tidligere Tidspunkt end 29de April 1858, — hvorhos Processens Omkostninger ophæves. Troster Citanten sig derimod ikke til saadan Ed at aflægge, bor Indstævnte for hans Tiltale fri at være, og han være pligtig at betale Indstævnte Processens Omkostninger med 60 Rdl. Kongens Kasse's Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af de under Sagen fremlagte Gjenparter af de imellem Parterne oprettede Kjøbecontracter kan sees, om Originalcontracterne ere skrevne paa stemplet Papiir. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven".

Viborg Landsøverret's Dom af 10de Septbr. 1860: „Citanten, Gaardmand Jens Rasmussen bor for Indstævnte Christian Plesner's Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves“.

Højesteret's Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil samme være at stadfæste.

Efter dette Sagens Udfald, og da Indstævnte ikke har givet Møde for Højesteret, bliver der ikke Spørgsmaal om Processens Omkostninger for denne Ret, og hvad navnlig angaaer det for en af Citanten for Højesteret fremlagt Notarialforretning fordrede Beløb, 6 Rdl. 4 Sk., bemærkes, at ligesom der ikke findes Anledning til efter Citantens Paa-stand at idomme Indstævnte Beløbet, saaledes vil dets Udredelse heller ikke ved Dommen kunne paalægges det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 1 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under 29de November 1857 blev der paa Silleborg oprettet 2 Kjøbecontracter mellem Citanten, Gaardmand Jens Rasmussen af Valle Mark, og Indstævnte, Christian Plesner, idet Citanten ved den ene af disse Contracter solgte den ham tilhørende Gaard Matr. Nr. 17 paa Valle Mark til Indstævnte, og denne ved den anden Kjøbecontract solgte en Gaard i Dverisen, som han besad efter Kjøbecontract, eller sin Ret til at erholde Skjøde paa denne Gaard, til Citanten. I begge Contracter bestemtes, at hver af Parterne skulde i paafølgende December Termin have Skjøde paa den af ham kjøbt Gaard, og Gaarden tiltrædes af Kjøberen den paafølgende 1ste Januar, hvorhos det i Kjøbecontracten om Jens Rasmussens Gaard bestemtes, at Indstævnte skulde berigtige Kjøbesummen for denne ved samtidig med Skjødets Udstedelse til ham at udstede Panteobligationer for hele Kjøbesummen, deels til Prioritetshaverne i Gaarden og deels til Sælgeren, og i Kjøbecontracten om Gaarden i Dverisen bestemtes med Hensyn til Kjøbesummens Berigtigelse blandt Andet, at Citanten i December Termin 1857 skulde deraf udbetale 1,700 Rdl. til Indstævnte. Da denne ikke er kommen i Besiddelse af Citantens Gaard paa Valle Mark og ei heller har erholdt Skjøde paa den, har Indstævnte her under Sagen i 1ste Instants søgt Citanten for at faae denne tilpligtet til at opfylde den med ham om Gaarden paa Valle Mark indgaaede Kjøbecontract ved at aflevere denne Gaard til Indstævnte og at meddele denne Skjøde paa bemeldte Gaard samt tillige til at give ham Erstatning efter uvillige Mænds Ansættelse for det Tab, som Indstævnte mener at have lidt ved ikke til den i Contracten bestemte Tid at være kommen i Besiddelse af denne Gaard, og ved Underrettsdommen er Sagens Udsald gjort afhængig af Indstævntes Ed, saaledes at Citanten, naar Indstævnte edelig bekræfter, at det ved den Handel, hvorved Parterne gjensidigen solgte hinanden deres Gaarde, ikke var et Bilkaar, hvoraf Handelen forbinde Kraft var afhængig, at Indstævnte til 11te December Termin 1857 skulde jorffaste Citanten et Laan af 1,700 Rdl., — er tilpligtet under en daglig Mulct af 5 Rdl. at opfylde den ommeldte Kjøbecontract ved at overlevere sin ommeldte Gaard med Tilbehør til Indstævnte og at give denne Skjøde paa Gaarden, samt iøvrigt Erstatning efter uvillige Mænds Ansættelse for Gaardens Affavn fra 29de April 1858, men i modsat Fald er Citanten friunden for Indstævntes Tiltale.

Denne Dom har Citanten nu indanket for Overretten og har gjentaget sin for Underretten fremsatte Paastand om ubetinget Frifindelse, og subsidiairt har han paaftaaet Sagen afgjort ved sin egen Ed med Hensyn til det Bilkaar ved Handelen, hvorom Indstævnte er kjendt berettiget til at aflægge Ed. Indstævnte, der mødte personlig ved Sagens Incamination for Overretten, har paa-

staaet Underrettsdommen stadfæstet, og forsaavidt hans senere antagne Sagsfører principaliter har neblagt Vaastand om, at Titanten ubetinget tilpligtes at opfyldte Kjøbecontracten og at give Indstævnte Erstatning, vil der, da Sagen ikke er contrapaaanfet fra Indstævntes Side, ikke dertil kunne tages Hensyn.

Efter Titantens Fremstilling var Handelen mellem Parterne om begge Gaarde afluttet som een Handel, saa at den ene Gaards Afhændelse afgang af den anden Gaards Overdragelse, og var det tillige en udtrykelig Betingelse for den hele Handels Opfyldelse, at Indstævnte skulde forskaffe Titanten et Laan af 1,700 Rdl. i December Termin 1857, for at Titanten ved dette Laan kunde betale det Beløb af 1,700 Rdl., som han efter Contracten skulde i den nævnte Termin betale til Indstævnte i Afdrag paa Kjøbesummen for Gaarden i Overisen, hvorhos Titanten i saa Henseende har anført, at Indstævnte, for at forskaffe Titanten dette Laan, blev overleveret Titantens Ejende paa Gaarden paa Valle Mark og senere erholdt tilfællet en over denne Eiendom afholdt Taxationsforretning, og at han i December Maaned 1857 formaaede Titanten til at reise til Aarhus, hvor Indstævnte havde angivet at Laanet kunde faaes, men uden at dette Laan dog erholdtes. Gaarden i Overisen blev senere af en af Pant-haverne i samme efter Udsalg stillet til Auction, og ligesom Titanten ikke har betalt det Beløb af 1,700 Rdl., som efter Kjøbecontracten skulde have været betalt til Indstævnte i December Termin 1857, saaledes er Handelen om Gaarden i Overisen ikke bleven fuldbyrdet mellem Parterne, men Titanten har formeent, at da Indstævnte ikke, saaledes som det var betinget, forskaffede ham det ommeldte Laan og derved satte ham istand til at gjøre den nævnte Udbetaling, maa Overeenskomsten, idet dette Laans Erhvervelse var gjort til en udtrykelig Betingelse for dens Fuldbyrdelse, anses hævet paa Grund af denne Indstævntes Misligholdelse af samme.

I selve de oprettede Kjøbecontracter indholdes nu vel Intet om, at den ene Handels Opfyldelse var betinget af den anden Handels Opfyldelse, og ei heller er der i nogen af Contracterne nogen Bestemmelse om, at begge Handels Opfyldelse var betinget af, at Indstævnte forskaffede Titanten det nævnte Laan, eller om at Indstævnte havde forpligtet sig til at forskaffe Titanten saadant Laan, og Indstævnte har ogsaa under sin Procedure benægtet, at den ene Handel var betinget af den anden, og at den hele Handels Opfyldelse var betinget af, at han forskaffede Titanten det nævnte Laan; men det maa dog anses at være in confesso, at Parterne, forinden de nævnte Kjøbecontracter bleve skrevne, samme Dag have været samlede paa Gaarden i Overisen og der aftalt Handelen mellem dem om begge Gaarde, hvorefter de i Forening begave sig til Silkeborg for at faae Contracten skrevet, og idet Handelen om begge Gaarde saaledes er afluttet samtidigt, er der saavel herester som efter hvad der af de under Sagen afhørte Vidner er forklaret og Proceduren formeentlig Føie til at antage, at den gjensidige Overdragelse af Parternes Eiendomme er af dem bleven betragtet som een Handel, saa at Fuldbyrdelsen af Overdragelsen af den ene Eiendom afgang af, at Overdragelsen af den anden Eiendom ogsaa blev fuldbyrdet, og idet der ikke findes nogen Oplysning om Grunden til, at der blev oprettet to særlige

Contracter, eller at dette var begrundet i en udtrykkelig Aftale imellem Parterne, findes den Omstændighed, at der er oprettet 2 særlige Contracter ikke at kunne være tilstrækkelig til deraf at udlede, at den mellem Parterne samtidigt afsluttede Overenskomst om den gjensidige Overdragelse af deres Gaarde skulde i sin Retsvirkning betragtes som 2 særlige af hinanden uafhængige Handler. Efter Parternes Procedure maa det nu ansees at være in confesso, at der ikke længer kan være Spørgsmaal om, at Gaarden i Overisen kan blive overdraget til Citanten, idet denne Gaard, som meldt, efter en Udlægshavers Foranstaltning er bleven solgt, saa at Indstævnte maa antages ikke længer at have nogen Ret til den, og at denne Tilintetgjørelse af Handelen om Gaarden i Overisen er foranlediget ved, at det Beløb af 1,700 Rdl., som Citanten efter Contracten skulde udbetale paa Kjøbesummen for denne Gaard i December Termin 1857, ikke er bleven betalt. Som bemærket har Citanten imidlertid anført, at Udbetelsen af at betale dette Beløb ikke kan ansees som en Misligholdelse af Contracten fra hans Side, da Indstævnte havde forpligtet sig til at skaffe ham dette Beløb til Laans, og Indstævnte ikke har oplyst denne Forpligtelse. Det maa nu ogsaa mærkes, at Indstævnte ikke findes med fornøden Besæmthed at have benægtet, at han havde givet Citanten bestemt Løfte om at forskaffe ham det ommeldte Beløb til Laans; thi Indstævntes Sagfører for Underretten har indskrænket sig til bestemt at benægte, at det var en Betingelse ved Handelen, at dennes Gyldighed ahang af, at Indstævnte forskaffede Citanten det nævnte Laan, og har ved Eiden heraf erklæret, at han var ubidende om, hvorvidt Indstævnte enten paa den Tid Contracten oprettedes eller senere havde lovet Citanten at være denue behjælpelig med at forskaffe ham Laanet, men har ikke fremsat nogen bestemt Benægtelse af, at Indstævnte havde givet Citanten et saadant Løfte. Det er derhos af det Vidne, som efter Parternes Opfordring affattede de ommeldte Contracter, bevidnet, at Citanten ved Contracternes Affattelse erklærede, at han ikke var istand til at tilveiebringe det Beløb af 1,700 Rdl., som skulde udbetales i December Termin 1857, og at Indstævnte bestemt lovede at skaffe ham Beløbet til Laans, idet dette Vidne derhos har tilspøiet, at han ikke erindrer, hvorfor denne Indstævntes Forpligtelse ikke blev optagen i Contracten, men at, saavidt Vidnet erindrer, erklærede begge Parter, at de ikke vilde have dette indført i Contracten. Dette Vidnes Forklaring er ikke særligen modsagt af Indstævnte, og foruden at det af 2 ved Handelens Afslutning tilstedeværende Vidner, der dog paa Grund af deres Slægtskabsforhold til Citanten ikke kunne ansees som fuldgyltige Vidner, er bevidnet, at Indstævnte paatog sig Forpligtelse til at skaffe Citanten det ommeldte Laan, og at dette udtrykkelig blev vedtaget som en Betingelse for Handelens Gyldighed i det Hele, er det ogsaa af 2 andre Vidner bevidnet, at Indstævnte, dog ved forskjellig Leilighed og særlig for hver af dem, har erkjendt, at han havde lovet Citanten at forskaffe ham det nævnte Laan, hvorhos det ene af disse Vidner har tilspøiet, at det i December 1857 hørte af begge Parter, at det var en Betingelse, at hvis Indstævnte ikke skaffede det omhandlede Laan, skulde Handelen gaae tilbage.

Om det nu end ikke herefter kan ansees godtgjort, at det ved Handelsens Afflutning blev gjort til en udtrykkelig Betingelse for dennes Gylbigbed i det Hele, at Indstævnte forskaffede Citanten det ommeldte Laan, maa det dog antages, at Indstævnte havde forpligtet sig til at forskaffe Citanten det ommeldte Laan, og idet Indstævnte ikke har opfyldt denne Forpligtelse, maa Citanten derved ansees fritaget for det Ansvar, som maatte følge af, at han ikke erlagde den betingede Betaling i December Termin 1857, og da Indstævnte, om end som følge af at Citanten ikke i December Termin 1857 præsterede den til den Tid forfaldne Udbetaling, men hvorfor Citanten, som meldt, ikke kan være ansvarlig, — er ude af Stand til at fuldbyrde Overdragelsen til Citanten af Gaarden i Dverisen, vil Indstævnte ethver kunne være berettiget til at forbre Overdragelsen til ham af Citantens Gaard fuldbyrdet, men Citanten maa være berettiget til at ansee den hele Handel som ophævet. Som følge heraf vil Citanten være at frifinde for Indstævntes Tiltale i nærværende Sag. Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves for begge Netter.

Det til Sagen hørende stemplede Papir er her for Retten forbrugt“.

Nr. 387.

Statsraad Salicath

contra

Anders Jensen Wostrup og Hans Rasmussen Kromann,
(Defensor Liebe),

der tiltales for roverist Overfald.

Amager Birks Extrarets Dom af 30te Octbr. 1862: „Arrestanterne Anders Jensen Wostrup og Hans Rasmussen Kromann bor hver især hensættes til Forbedringshumsarbeide i 1 Aar saamt, Een for Begge og Begge for Een, udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Aetor, Procurator Møller, og til Defensor, Procurator Meldola, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- saamt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de Decbr. 1862: „Arrestanterne Anders Jensen Wostrup og Hans Rasmussen Kromann bor hensættes til Forbedringshumsarbeide hver i 4 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bor Virketingsdommen ved Magt at stande. I Salair til Aetor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Beyer og Lindhard, betale Arrestanterne, Een for Begge og Begge for Een, 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Hoiesterets Dom.

I Henhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landskover- samt Hof- og Stadskretten's Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Salicath og Advocat Liebe for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebdet det: „Under nærværende, hertil indankede Sag, der i første Instants er paadsmt ved Amager Birks Eyraret den 30te October d. A., tiltales Arrestanterne Anders Jensen Wostrup og Hans Rasmussen Kromann for røveriff Overfald, og efter de af Arrestanterne afgivne Forklaringer, der i det Væsentlige ere overensstemmende og tildeels bestrykes ved det iøvrigt Oplyste, ere Sagens Omstændigheder følgende:

Efterat Tjenestekarl Peter Dvant seent paa Aftenen den 7de September d. A. havde forladt en Kro i Sundbyvester, hvor han han havde været i Ordstrid med nogle Tilstedeværende, for at begive sig til sit Hjem i Taarnby, forløbe ligeledes Arrestanterne, der havde overværet hiin Strid, uden dog at deeltage i samme, strax efter Kroen og begave sig ad samme Vej som Dvant, som de saae i nogen Afstand fra dem gaae paa Gangstien langs med Landveien, og som de ville have hørt bruge Skjældsord mod dem. De besluttede derfor at indhente og banke ham, saafremt han vedblev at udskælde dem, og forsøgte sig til den Ende hver med en Lægestump, som Arrestanten Wostrup tog ved Siden af Veien. Medens Arrestanterne saaledes fulgte efter Dvant, bleve de imidlertid enige om, — uden at det har kunnet oplyses, hvem af dem der foreslog det, idet de gjensidig bestrykte hinanden derfor —, at overfalde ham og tilvende sig hans Løi, og aftalte de, deels at Wostrup skulde kaste ham i Grøften, derpaa kaste sig over ham og fratage ham et Uhr, som han havde seet ham i Besiddelse af, medens Kromann skulde tage det øvrige Løi, som de ligeledes havde seet ham have hos sig under Opholdet i Kroen, og som de forudjatte vilde falde fra ham, naar han blev kastet omkuld, deels at de skulde dele hele Udbyttet ligelig mellem sig. De have imidlertid forklaret, at de ogsaa gjorde denne Bestutnings Udførelse afhængig af, om Dvant forholdt sig rolig, naar de indhentede ham og gif ham forbi. Da nu dette ikke var Tilfældet, — i hvilken Henseende bemærkes, at Dvant derimod har forklaret, at der ikke blev vexlet noget Ord mellem dem før Angrebet —, udsjortes Overfaldet, der maa antages at have fundet Sted omtrent Kl. 12 om Natten, saaledes, at Arrestanten Wostrup, — der ligesom den anden Arrestant bortkastede Lægten inden Overfaldet —, ved med Haanden at give Dvant et Stød for Brystet, efter Arrestanten Kromanns Udsagn tillige ved at spænde Been for ham, kastede ham i Grøften, sprang ned i samme og lagde sig ovenpaa ham, samt vibragte ham nogle Slag i Ansigtet med den flade Haand. Under Overfaldet tabte Dvant det Løi, han var paa, nemlig et Par Beenklæder, som han havde under Armen, indkøbte i et Lørklæde, og et Par Støvler, som han var i Haanden. Arrestanten Kromann, som ligeledes var sprunget ned i Grøften, men ikke vil have havt fat i Dvant, satte sig i Besiddelse af Beenklæderne, og Arrestanten Wostrup af Støvlerne, som han derefter tilkastede Kromann. Efter

Dvants Udsagn havde han inden Overtalningen i den ubvendige Lomme i sin Frakke en Tobakspung og et Stykke Pølse, og Wostrup har ogsaa forklaret, at Kromann har taget disse Ting ud af Lommen, hvorimod denne har paaستاet, at han fandt Pølsen i Grøsten og senere bortkastede den, og at det er Wostrup, der har taget Tobakspungen. Sidstnævnte forsøgte derhos at sætte sig i Besiddelse af Uhret, hvilket dog mislykkedes, idet Uhrsnoren blev revet over, da Dvant holdt paa Lommen, hvori det laa, og da nu Arrestanten Kromann fjernede sig med Beenklæderne og Støvlerne og løb bort over Marken, opgav Arrestanten Wostrup videre Forsøg paa at faae Uhret og fulgte efter Kromann medtagende Tobakspungen og Dvants Raffet, der var faldet af i Grøsten. Arrestanterne deelte derefter Kostene mellem sig, saaledes at Kromann fik Støvlerne og Wostrup det Øvrige. Kostene tilligemed et Tørklæde, der laa i den ene Stovle, ere komne tilstede, vurderede til 6 Rdl. 3 Mk. 8 Sk. og tilbageleverede til Dvant. En Spankrørstok, som denne før Overtalningen var i Besiddelse af og ved denne Leilighed vil have mistet, og som han under Sagen har ansat til en Værdi af 3 Mk., have begge Arrestanterne nægtet at have taget.

For det omskrevne Forhold ere Arrestanterne, der ere fødte, Wostrup den 12te August 1843, Kromann den 14de Juni 1841, og af hvilke ingen tidligere findes tiltalt eller straffet, ved den indtænkte Dom ansøgte efter Forordningen af 11te April 1840 § 33, jfr. § 1, med Straf af 1 Aars Forbedringshuusarbejde hver, men det skjønnes ikke rettere end, at deres Forhold maa være at henføre under bemeldte Forordnings § 34, Membrum 1, og findes deres Straf herefter passende at kunne bestemmes til 4 Aars Forbedringshuusarbejde for hver. Birketsdommen vil saaledes forsaavidt være at forandre, hvorimod den med Henhyn til Actionens Omkostninger, derunder Salairerne til Actor og Defensor for Underretten, bliver at fastsætte“.

Nr. 407.

Statsraad Salicath
contra

Lars Jensen eller Lars Frydenborg, (Defensor Liebe),
der tiltales for Tyveri.

Bølling og Nørre Herreders Eytretets Dom af 6te Octbr. 1862: „Tiltalte Lars Jensen eller Lars Frydenborg af Bølling bør henføres i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage; saa bør han og udrede alle af Actionen og Dommens Execution lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Kammeraad og Procurator Krarup, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator og Sotrigscommissair Bagge, 4 Rdl. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 29de Decbr. 1862: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor

for Oberretten, Procuratorerne Møller og Morville, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udførd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Lars Jensen ogsaa kaldet Frydenborg for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder er det godtgjort, at han omtrent 8 Dage før Juhl f. A. en Aften henimod Eengetid har fra en aakenslaaende Vognport tilvendt sig 2 Kammeftind og 1 Kalveftind, der tilhørte Møller Christen Vet Hansen af Slumstrup Mølle, og som Tiltalte nogen Tid efter folgte — som af ham paastaat — for ialt 2 Rdl., samt at han endvidere engang i Marts d. A. en Aftenstund, da han kom forbi Gaardmand Peder Pedersen Steensigs Gaard i Eædding, har fra en Hylde i et Vognstuur sammesteds, der ikke var aflaaet eller aflukket, tilvendt sig deels en Dre, som han senere, efterat han først, tildeels for at gjøre den ukjendelig, havde sat et nyt Skafst paa den, folgte for 4 Mk. 8 St., deels en Knibtang, som han senere bortbyttede imod en anden Knibtang, som han derefter folgte for 3 Mk.

Møller C. B. Hansen har frasaldet Krav paa Erstatning for de ham frastjaalne Stind, og Peder Pedersen Steensig, hvis bortstjaalne Dre er kommet tilstede under Sagen, har ikke neblagt Paastand om Erstatning.

For disse Tyverier vil Tiltalte, der er født i 1805 og ei tidligere sees at have været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 med en Straf, der ved Underretsdommen efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og kemelte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste“.

Tirsdagen den 17de Februar.

Nr. 382.

Statsraad Salicath

contra

Ludvig August Christensen, (Defensor Bungen),
der tiltales for Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 25de Novbr. 1862: „Tiltalte Ludvig August Christensen bør straffes med Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage, samt betale i Erstatning til 7de Infanteribataillons Kasse eet Hundrede og tredsindstyve Rigsdaler. Saa udreder han og Sagens Omkostninger. Den idømte Erstatning at udrede inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Ifølge en af Tiltalte indgaaet Stillingcontract blev ved 7de Infanteribataillon deponeret et Beløb af 360 Rdl., af hvilke de 200 Rdl. skulde udbetales ham efter endt Prøvetid, hvorimod de øvrige, i den indankede Dom omhandlede 160 Rdl. skulde henstaae, indtil han maatte blive sat i fast Nummer, men hvis han blev hjemsendt som uanvendt Overcomplet og ikke mere blev indkaldt inden 1ste Juni 1862, skulde han intet Krav have paa dem. Den Betingelse, ved hvis Indtræden Tiltalte saaledes først kunde fordrø de nævnte 160 Rdl. udbetalte, var nu vel ikke tilstede, dengang Bataillonens Kassecommission efter endt Prøvetid den 27de Juni 1861 uden Anledning fra hans Side udbetalte ham hele det deponerede Beløb, og den er heller ikke senere indtrædt; men at dette vilde blive Tilfældet, kunde Tiltalte dengang ikke vide, og da Bataillonens var bekendt med Contractens Indhold, findes der ikke at være tilstrækkelig Høie til at antage, at Tiltalte, der navnlig har forklaret, at han meente, at han som Recrut nok kunde modtage de Penge, som hele Commissionen udbetalte ham, har handlet svigagtigt ved at modtage de ommeldte 160 Rdl. tilligemed de ham tilkomne 200 Rdl. Da han nu heller ikke skjønnes at have paadraget sig Strafsansvar ved derefter at forbruge Pengene uden at kunne tilbagebetale dem, vil han være at frifinde for Actors Tiltale, dog efter Omstændighederne med Forpligtelse til at udrede Sagens Omkostninger. Der bliver herefter ikke Spørgsmaal om under nærværende Sag at idømme ham Erstatning.

Chi kjendes for Ret:

Ludvig August Christensen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han udreder Sagens Omkostninger og derunder i Salarium til Etatsraad Salicath og Justitsraad Bunchen for Høiesteret 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Tiltalte Ludvig August Christensen, der er født den 25de December 1834 og ikke funden forhen

straffet, under nærværende Sag ved egen med det isvrigt Dplyste stemmende Tilfæelse er overbeviist at have den 27de Juni f. A., medens han gjorde Tjeneste ved 7de Infanteribataillon som Stedfortræder, af Bataillonens Kasse-commission modtaget og tilegnet sig et Beløb af 160 Rdl., naftet han vidste, at Udbetalingen til ham skete af en Feiltagelse, idet det nævnte Beløb ikke paa den Tid kunde tilkomme ham, og det tillige var uviist, om det nogenstunde vilde tilfalde ham, hvilket senere viste sig ikke at blive Tilfældet, vil han være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 42, og findes Straffen at burde fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, hvorhos Tiltalte vil have at betale i Erstatning til den nævnte Kassecommission 160 Rdl., samt at tilsvare denne Sags Omkostninger“.

Nr. 77. **Havnecommissionen** i Aarhus (Advocat Liebe)

contra

Garver **A. Steenberg** (Sugen),

angaaende Spørgsmaalet, om Indstævnte har været berettiget til at opfylde og indpæle et Stykke af Malobet udfor Grunden til den ham tilhørende Eiendom Nr. 501 paa Aarhus Kjøbstads Fiskergade n. n.

Aarhus Bytings Dom af 18de Marts 1858: „Den paaankede Forbudsforretning bør ved Magt at stande, og bør Indstævnte, Garver A. Steenberg, at borttage den paaankede udenfor hans tidligere Bolværk skete Opfyldning og Inddæmning af Malobet udenfor hans Eiendom Nr. 501 paa Fiskergade og oprense Malobet samme Steds til dets tidligere Dybde eller i alt Fald til samme Dybde, som dette har udenfor Nabogrundene, og endelig at opføre lovligt Bolværk for hele hans Grund ud imod Maen i Linie med Naboieidommens Bolværker, Alt inden 3 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og under en Mulct af 1 Rdl. til Aarhus Kjøbstads Fattigkasse, for hver Dag han sidder denne Dom overhorig. Derhos bør Indstævnte til Citanterne, Aarhus Havnecommission, at betale Forbudsforrettningens og Sagens Omkostninger med 32 Rdl. 4 Mk. 14²/₅ Sk. i Alt. Det Idomte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 5te August 1861: „Den ovenomhandlede Forbudsforretning ophæves, og bør Citanten, Garver A. Steenberg, for de Indstævnets, Havnecommissionen i Aarhus, deres Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves“.

Høiesterets Dom.

Da det efter Bestemmelserne i de under 11te April 1738 confirmerede Havneartikler for Aarhus Kjøbstad maa antages, at den Havne-commissionen tilkommende Ret til at paatale Foranstaltninger, — navnlig af saadan Beskaffenhed, som den under nærværende Sag omhandlede —, hvoraf en for Havnens Interesse skadelig Virkning kunde befrygtes, ogsaa omfatter den Deel af Naen, hvorom der her er Spørgsmaal, maa det billiges, at Indstævntes Indsigelse mod Citanternes Competence som Sagsfogere ved den indankede Dom er forkastet.

Da det derhos ved Forklaringerne under et af Citanterne efter Overretsdommens Afsigelse optaget Tingsvidue maa ansees, imod Indstævntes Benægtelse, tilstrækkelig godtgjort, at han, efterat have opført den paa et af ham fremlagt den 30te Mai 1859 optaget Situationskort med B betegnede Bygning, i Stedet for en ældre Bygning, der fandtes sammesteds, har foretaget Opfyldning paa det tilstodende, paa Kortet med A betegnede Areal, som han erkjender at have indpælet, og at dette Areal henhører til Naen, hvis Vand ved almindelig Vandstand gik heelt ind til den ældre Bygning, samt da der ikke tilkommer Indstævnte nogen Raadighed over Alabet og hvad dertil hører, maae Citanterne antages at have været berettigede til den af dem under en Forbudsforretning den 16de Juni 1857 fremsatte Indsigelse mod de nævnte Foretagender fra Indstævntes Side. Denne Forretning vil derfor efter deres Paastand blive at stadfæste, og Indstævnte derhos at tilpligte at bortskaffe Opfyldningen og Indpælingen paa det nævnte Terrain samt paa dette at opmuddre Alabet til den Dybde, som det havde, førend Opfyldningen fandt Sted, eller i alt Fald til samme Dybde, som det da havde ud for Nabogrundene, navnlig de ovenfor Indstævntes Eiendom liggende Grunde; hvorimod der efter de foreliggende Oplysninger ikke findes tilstrækkelig Høie til, som paaستاet, endvidere at paa-lægge Indstævnte at sætte Bolværk for Iderfiden af hans Eiendom mod Naen, hvorved navnlig bemærkes, at der efter Forklaringerne under Tingsviduet ikke tidligere har været andet Bolværk end det, som daanedes ved den ældre Bygnings Vagside eller Grund.

Med Hensyn til Processens Omkostninger ved de foregaaende Instanser findes den indankede Dom at maatte stadfæstes; hvorimod Indstævnte bliver at tilpligte at betale Citanterne de med Forbudsforretningen forbundne Omkostninger med 7 Rdl. 4 Mk. 14 $\frac{2}{3}$ St. samt Processens Omkostninger for Høiesteret med 100 Rdl.

Eti kjendes for Ret:

Forbudsforretningen af 16de Juni 1857 bør ved Magt at stande. Derhos bør Indstævnte inden 12 Uger efter denne Høiesterets Doms lovlige Forkyndelse, under en Mulet af 1 Rdl til Aarhus Byes Fattigkæsse, for hver Dag han sidder Dommen overhørig, bortskaffe den omhandlede Opfyldning og Indpæling paa det Areal udenfor hans Eiendom, som paa det af ham fremlagte, den 30te Mai 1859 optagne Situationskort er betegnet med A, samt opmuddre Aaløbet paa dette Terrain til den Dybde, som det havde, førend Opfyldningen fandt Sted, eller i alt Fald til samme Dybde, som det da havde udfor Nabogrundene, navnlig de ovenfor Indstævntes Eiendom liggende Grunde. Iøvrigt bør han for Citanternes Tiltale i denne Sag fri at være. Med Hensyn til Processens Omkostninger for Underretten og Overretten bør den indankede Dom ved Magt at stande. Derimod bør Indstævnte til Citanterne betale Forbudsforretningens Omkostninger med 7 Rdl. 4 Mk. 14 $\frac{2}{5}$ Sk. samt Processens Omkostninger for Høiesteret med 100 Rdl. Saa betaler han og til Justitskassen 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „I Anledning af at Citanten Garver A. Steenberg af Aarhus som Eier af Gaarden Nr. 501 paa Fissergade i bemeldte By, hvilken Gaards Grund støder til den gennem Aarhus løbende Aa, skal have opfyldt og indpælet et Stykke af Aaløbet ud for hans Eiendom, havde Indstævnte, Havnecommissionen i Aarhus, der paastaar, at den Deel af Aaløbet, der ligger ud for Citantens Eiendom, udgjør en integrerende Deel af Byens Havn og saaledes henhører under Havnecommissionens Omraade og Tilsyn, under 16de Juni 1857 ladet neblægge Protest mod det efter de Indstævntes Formening af Citanten ulovligen foretagne Arbejde og Forbud mod sammes Fortsættelse, hvorhos det blev betydet ham, at han, saafremt han vilde undgaae Søgemaal, maatte borttage den allerede fæste Inddæmning og Opfyldning; og da Citanten ei efterkom dette Paalæg, have de derefter anlagt nærværende Sag imod ham, under hvilken de deels have paastaet Forbudsforretningen stadfæstet, deels Citanten inden en påseende Tidsfrist og under Dagmulet tilpligtet at bortskaffe den af ham effectuerede Indpæling og Opfyldning udfor hans Grund ud i Aaløbet, at opsøve Bolværk, saaledes som det af Havnecommissionen erkjendes forsvarligt, forsaavidt hans Grundeieendom strækker sig i Retning og Linie med Bolværkerne for Naboeiendommene, saavel oven- som nedenfor hans Grund, samt udenfor denne at opmuddre Aaløbet til

sammes tidligere Dybde eller i alt Fald samme Dybde, som dette har udenfor Nabogrundene. Ved den i Sagen affagte Underrettsdom er Forbudsforretningen stabsfæstet og Citanten tilpligtet overensstemmende med den neblagte Paastand at borttage den ommeldte Dypfyldning og oprense Aaen til dens tidligere Dybde eller i alt Fald til samme Dybde, som den har udenfor Nabogrundene og endelig at opføre et lovligt Bolværk for hele hans Grund ud imod Aaen i Linie med Naboeiendommens Bolværker, alt inden 3 Uger efter Dommens Forskyldelse under en Dagmulet af 1 Rbd. til Aarhus Kjøbstads Fattigkasse. Denne Dom har Citanten, der for Underretten principaliter har paaستاet Sagen afviist som anlagt af incompetent Sagføgere, subsidiairt Frisindelse, idet han derhos i begge Tilfælde har paaستاet sig tilkjendt Sagens Omkostninger samt Godtgjørelse for Tort og Creditspilde ved den formeentlig ulovlig foretagne Forbudsforretning, nu indanket her for Retten, hvor han har neblagt Paastand om Forbudets Annuisering samt om Frisindelse, medens de Indstævnte her for Retten procedere til Underrettsdommens Stabsfæstelse.

Citanten har, som berørt, benægtet, at Havnecommissionen er competent til at optræde som Sagfører under nærværende Sag, hvor der er Spørgsmaal om Aløbet udenfor Citantens Eiendom, der, efter hvad der under Sagen er in confesso, er beliggende ovenfor den saakaldte Mindebro, idet han paaستاer, at Havnen kun strækker sig til den nævnte Bro, ovenfor hvilken Bandet er saa grundet, at kun Baade kunne flyde der, og at sølgelig Klage over, at der lagdes Hindring i Veien for Bandets Løb i Aaen, maatte føres af Byens Communalbestyrelse, hvorimod Havnecommissionen aldeles ingen Myndighed burde have med Hensyn til den paagjældende Deel af Aløbet udfor Citantens Eiendom.

Det er nu vel in confesso, at Aløbet ovenfor Mindebroen ikke benyttes som nogen egentlig Havn, idet kun Baade kunne gaae op af Aaen paa dette Sted, og efter den under Sagen fremlagte Commissionensforretning af 2den August 1682, — der efter sammes Indhold blev afholdt ifølge kongelig Befaling for at undersøge Bolværkerne ved Aarhus Aa og Havn samt biseses øvrige Bestaffenhed og derefter afgive Betænkning og Forslag om, hvorledes Havnen kunde sættes istand og vedligeholdes —, til hvilken Commissionensforretning der derhos henvises i den ved Rescript af 11te April 1738 givne Confirmation paa Artillerne for Aarhus Havn, kan det ei heller antages, at Aaen i dens hele Strækning gennem Byen eller navnlig den Deel af Aaen, der ligger ovenfor Mindebroen, er bleven anseet som en Deel af selve Havnen; men saavel efter Forholdets Natur, idet Aaen har sit Udlob gennem den egentlige Havn, som navnlig efter Bestemmelserne i det nævnte Rescript af 11te April 1738, især §§ 1 og 2, maae dog de Indstævnte, Havnecommissionen i Aarhus, ansees at være stillede i et saadant Forhold til Aaen, at de maae være berettigede til at paatale de Foranstaltninger, der af de Aaen tilgrændsende Grundes Eiere maatte foretages i eller ved samme, og hvoraf en for Havnens Interesse stabelig Virkning kunde bespygtes. De Indstævnte maae derfor være berettigede til at paatale nærværende Sag, idet de have formeent, at Citanten ved den af dem paatalte Foranstaltning har udøvet en Raadighed over en Deel af Aaen, som ikke tilkommer ham, og

det derhos maa ansees at være i Havnens Interesse, at de Aaen tilstødende Grunde ere forsynede med Bolværk.

Det maa nu ansees godtgjort, at Citanten har ladet foretage en Indpæling ud for sin nævnte Eiendom imod Aaen, samt at denne Indpæling gaaer udenfor den Linie, som de ved Naboeiendommene anbragte Bolværker følge, hvorhos det ved en under Sagen afholdt Afstedforretning er oplyst, at der ved denne Indpælings Udførelse er med daglig Vandhøide en Vandstand af 5 à 8 Tommer; men Citanten har paaveraabt sig, at det Terrain, hvorpaa han har foretaget denne Indpæling, er en naturlig Ophøining ved Aakanten, som ikke i Almindelighed, men kun ved Høivande, staaer under Vand, og at denne Ophøining i Terrainen, der skyder sig ud i Aaen, steds af hans Gaards Ciere er bleven anset og benyttet som hørende til hans Eiendom, hvorom ogsaa hans Bygnings Indretning, idet der fra samme er Udgang dertil, vidner, samt at dette ophøjede Terrain saameget mere viser sig som en naturlig Fortsættelse af den faste Landgrund, som Aaen just ligeoverfor dette Sted paa den modsatte Aabred gjør en Bugt eller Krumning ind i Landet, og derhos ikke paa dette Sted er, uagtet hans Grundes Fremspring, smallere end Aaen i Almindelighed er. Citanten har ogsaa benægtet, at han har foretaget nogen Opsylsning paa det indpælede Terrain.

Det kan nu ei heller mod Citantens Benægtelse ansees godtgjort, at han har foretaget nogen Opsylsning paa det indpælede Terrain, og efter Sagens Oplysninger i det Hele maa det nærmest antages, at dette Terrain er en naturlig Ophøining, der skyder ud i Aaen. Det kan derfor ikke ansees godtgjort, at dette Terrain nødvendigen maa henregnes til selve Aaløbet, men det maa nærmest ansees som en Deel af Landbredden ved Aaen.

At Indpælingen gaaer udenfor den lige Linie af Bolværkerne for Naboeiendommene kan ei heller i og for sig være tilstrækkeligt til at vise, at den er anbragt udenfor den Deel af Aabredten, der maa henregnes til Citantens Eiendom, eftersom det ikke er oplyst, at Bolværkerne for de andre Eiendomme ere satte i det rette oprindelige Stjæl mellem Aaen og de tilstødende private Grunde, og det derhos, som bemærket, maa antages, at Aaens naturlige Løb har dannet en Bugt udfor Citantens Eiendom og ingenlunde havt en lige Linie, i hvilken Henseende og maa mærkes, at Rescriptet af 11te April 1738 § 3 ved at give Regler om, hvorledes Bolværkerne skulle indrettes, kun fastsætter, at disse „saavidt gjørligt“ skulle sættes i lige Linie. Endelig maa det i denne Henseende mærkes, at det efter Proceduren ikke kan antages, at Citantens Eiendom paa det paagjældende Sted tidligere har været forsynet med Bolværk, saa at Grændselinien mellem hans Grund og Aaen ikke kan ansees at have været saa skarpt begrænset, som Tilfældet er paa de Steder, hvor Bolværker ere anbragte. Det kan saaledes ikke ansees tilstrækkeligen godtgjort, at det Terrain, som Citanten har indpælet, hører til selve Aaen, eller maa ansees at være udenfor den til hans Eiendom retlig hørende Grund, og da det nu desuden ei heller er godtgjort, at den foretagne Indpæling har havt eller kan forudsættes at ville have nogen skadelig Indvirkning paa Havnen, findes det ikke, at de Indstævnte kunne

være berettigede til at fordrø, at Citanten optager den foretagne Indpæling, og ibet herved beres Paastrand om, at Citanten skulde tilpligtes at uddybe det omhandlede Terrain maa bortfalde, samt da derhos Paastranden om, at Citanten skulde tilpligtes at oprette Bolværk for sin Grund ud mod Aaen, ligeledes maa anses kun fremsat under Forudsætning af, at han tilpligtes at optage den foretagne Indpæling, saa vil Citanten være at fristude for de Indstævntes Tiltale i denne Sag og den ommeldte Forbudsforretning at ophæve. Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at turde ophæves for begge Retter.

Det til Sagen hørende stemplede Papir er her for Retten forbrugt".

Nr. 391.

Justitsraad Bungen

contra

Ellen Marie Gjeding, (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for svigagtig Dngang med Gittegods.

Middelfart Kjøbstads Extrarets Dom af 6te Novbr. 1862: „Arrestantinden Ellen Marie Gjeding, født Sorgenfens, bor hensættes til Forbedringshunsarbejde i 2 Aar; saa bor hun og udrede alle af denne Sag, hendes Arrest og Dommens Execution lovligen flydende Omkostninger, derunder i Salairer til Actor, Procurator Møller, og til Defensor, Procurator Schmidt, begge af Middelfart, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de Decbr. 1862: „Underrettsdommen bor ved Magt at staude. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Møller og Cancelliraad Nyholm, betaler Arrestantinden Ellen Marie Gjeding, født Sorgenfens, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bor ved Magt at staude. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Heinrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Middelfart Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag, der er foranlediget ved en Anmeldelse fra Tobakspinder sammesteds, Ostermann, om, at Arrestantinden Ellen Marie Gjeding, født Sorgenfens, formeentlig under hendes Nærværelse paa

hans Bopæl Løverbag Aften den 4de October sidsteleden havde bortstjaalet nogle, hans Datter tilhørende, broderede og hællede Fruentimmerarbejder af Værdi 4 Mk., har Arrestantinden vel nægtet at have stjaalet samme, men derimod forklaret at have fundet dem sammenrullede i en Bylt eller Palle paa en Sti, der fører bag om Byens Haver, idet hun derhos har vedgaaet ikke at have oplyst dem, ligesom og, at det var hendes Hensigt at beholde dem.

Arrestantinden maa saaledes ansees overbeviist at have gjort sig skyldig i svigagtig Omgang med Hittegods, hvorfor hun her under Sagen er tiltalt, og da hun, der er født den 23de Februar 1821, tidligere er straffet ifølge Fredericia Kjøbstads Exrators Domme af 3die August 1857 og 25de Juni 1860 respective for 1ste Gang begaaet Tyveri og Vedrageri med 60 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost og for 2den Gang begaaet Tyveri med 18 Maaaneders Forbedringshuusarbejde, maa det billiges, at hun ved den indankede den 6te November sidsteleden affagte Dom nu i Møjsø af Forordningen af 11te April 1840 §§ 58, 25 og 22, jfr. § 79, er anseet som for 3die Gang begaaet Tyveri, og da den valgte Straf af 2 Aars Forbedringshuusarbejde saavel som Dommens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 378.

Advocat Heinrichsen
contra**Jacob Larsen**, (Defensor Bunken),

der tiltales for Betleri.

Stubbekjøbing Herreds Politirets Dom af 8de Octbr. 1862: „Tiltalte, Slagter og Værtshuusholder Jacob Larsen af Nakkov, bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage samt betale alle af Sagen flydende Omkostninger. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28de Novbr. 1862: „Tiltalte, Slagter og Værtshuusholder Jacob Larsen af Nakkov, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han udreder Sagens Omkostninger, derunder Salair til Procurator Hindenburg og Prøveprocurator Lassen for Overretten 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Da det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremsillede Forhold efter samtlige foreliggende Omstændigheder findes i Henshold til Reglement for Fattigvæsenet paa Landet af 5te Juli 1803 § 62 at maatte betragtes som Betleri, uden at det herimod kan komme i Betragtning, at Tiltalte i sit Bønnskrift har benævnt den Understøttelse, han begjærte og modtog af en stor Mængde ham tildeels ubekjendte Personer,

som et Laan, maa det billiges, at Politirettens Dom har bragt Lov af 3die Marts 1860 § 3 til Anvendelse paa ham, og findes Straffen paaskende bestemt til 14 Dages simpelt Fængsel. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Overrettens Dom at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til den idømte Straf bor Politirettens og i Henseende til Actionens Omkostninger Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at staande. I Salarium til Advocat Heinrichsen og Justitsraad Bunzen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „Tiltalte, Slagter og Bærtshuusholder Jacob Larsen af Nakkov, der under nærværende fra Stubbe- kjøbing Herreds Politiret hertil indankede Sag sigtes for Væleri, er vel ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist i længere Tid at være kjort omkring i Volland-Falsters Stijt, medjørende et Bouskrift, hvori han, som tidligere havde ernæret sig og en talrig Familie som Slagter i Hølsted, men paa Grund af Svagelighed havde opgivet denne Stilling og nedsat sig som Bærtshuusholder i Nakkov, hvorved han imidlertid ikke kunde ernære sig, anmodebe sine Medborgere om et Pengelaan, for ved sin aldste Sønns Hjælp igjen at kunne begynde Slagter- professionen, hvilket Laan han lovede, naar det gik godt, at tilbagebetale, — og af en Mængde forskjellige Personer at have modtaget Penge, i Almindelighed 1 Mk. og kun hos Enkelte mere —, men da dette Forhold ikke skjønnes at kunne ansees for Væleri, jfr. Reglement af 5te Juli 1803 om Fattigvæsenet paa Landet § 62, vil Tiltalte, som ved Underretsdommen er anseet med Straf af 14 Dages simpelt Fængsel for Væleri, være at fristinde for det Offentliges Tiltale, hvorimod han vil have at udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten. Procurator Hindenburg og Prøveprocurator Lassen, 5 Rdl. til hver“.

Onsdagen den 18de Februar.

Nr. 337.

Advocat Heinrichsen
contra

Lars Madsen Biby, (Defensor Brock),

der tiltales for Drab.

Kolding Kjøbstads Extrarets Dom af 15de August 1862: „Arre- stanten Lars Madsen Biby bor hensættes til Forbedringshuusarbeide i tre Aar og derhos have sit Borgerskab som Bærtshuusholder i Kolding forbrudt. Saa bor han og udrede alle af hans Arrest og denne Action

lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Cancelliraad, Procurator Dahl, 6 Rdl., og til Defensor, Kammerassessor, Procurator Kralund, 5 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Viborg Landsoverrets Dom af 27de Octbr. 1862: „Tiltalte Lars Madsen Biby bor hensættes til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar. Saa undreder han og Actionens Omkostninger efter Underretsdommens Bestemmelse, derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Sjaacsen, 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Højesterets Dom.

Da Tiltalte efter Sagens Omstændigheder, som ere rigtigen fremstillede i den indankede Dom, maatte ansees berettiget til at anvende Magt til Værn mod den fredsforskyrende og faretruende Udfærd, hvori Hadsberg i hans Hums gjorde sig skyldig, umiddelbart forinden Tiltalte bibragte ham det eller de Slag, som efter Obductionsforretningen og Sundhedscollegiets Erklæring maa antages at have foraarsaget hans Død, findes det ikke, at Tiltaltes Forhold kan henføres under Forordningen af 4de October 1833 § 2, jfr. § 1 i Begyndelsen, men han vil for den fremfusende og voldsomme Maade, hvorpaa han har overfærdet sin Berettigelse, i Henhold til Grundsætningerne i den nævnte Forordning, navnlig §§ 5 og 29, være at ansee med en arbitrair Straf, der skjønnes at kunne fastsættes til 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brod.

I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Landsoverrettens Dom at stadfæste.

Ihi kjendes for Act:

Lars Madsen Biby bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brod i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bor Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Brod for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag tiltales Børtehuusholber Lars Madsen Biby for Drab.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han om Aftenen den 23de Juni d. A. med en saakaldet Skafferstof har bibragt Skaberensvend Hadsberg flere Slag, hvorefter et maa antages at have ramt Hadsberg i Hovedet og at have havt tilfølgende, at Hadsberg døde samme Aften, i hvilken Henseende den af vedkommende Læge den 27de s. M.

foretagne Obductionsforretning navnlig gaaer ud paa, at der blandt andre Læsioner paa Hadsbergs Lig deels i Hovedet deels paa Kroppen fandtes et Brud paa Hjernefalten over det høire Øre, hvorhos Lægernes paa Obductionen støttede Erklæring indeholder, at det eller de Slag, som Tilstalte havde forklaret at have bragt Hadsberg den 23de Juni med Skafferstokken, maa antages at have forarsaget Døden, at denne ikke kunde antages at hidrøre fra andre Marsager, at de Hadsberg tilføiede Læsioner i og for sig vare saa betydelige, at der overfor dem ikke kunde tillægges medvirkende Marsager, saasom den bernsede Tilstand, hvori den Afsøde havde befundet sig, nogen Andeel i den indtraadte Død, samt at Døden paa Grund af den Lammelse af hele Nervevirksomheden, som maa være fulgt umiddelbart, efterat Slaget paa Hovedets høire Side havde truffet dette, maa antages at være indtraadt inden et meget kort Tidrum.

(Nærværende Sag sluttes i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dømmes Præmisseser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sæssioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udendbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de kgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalffe Boghandling (F. Hegel). — Trykt hos J. S. Schults.

Høiestrets Tidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 53.

Den 6te Marts.

1863.

Tredie eller extraordinaire Session.

Onsdagen den 18de Februar.

Nr. 337.

Advocat Heinrichsen

contra

Lars Madsen Biby (see forrige Nr.).

Ifølge Eagens Oplysninger indfandt bemeldte Hadsberg, — der var forfalden til Drik, og navnlig i den sidste Tid havde drevet om og gjort Spel-takler i Byen —, sig den 23de Juni d. A. om Formiddagen deels hos Tiltalte, deels hos Værtshusholder Nasmussen, der boede i samme Gaard i Kolding som Tiltalte, og hos hvem Hadsbergs Kone havde Tilhold, og det maa antages, at Hadsberg ved denne, ligesom ved tidligere Leiligheder, naar han havde været hos Tiltalte eller Nasmussen har viist en ufredelig Adfærd, idet han navnlig nu var vred paa Grund af, at han Aftenen iforveien var tilføjet Slag af nogle Personer, med hvem han havde været i Slagsmaal udenfor Huset og i samnes Forsue, og paa en truende Maade forlangte at vide, hvem disse Personer vare, idet han tillige maa formodes at have antaget, at en af dem var Tiltaltes Piges Kæreste. Om Eftermiddagen, da Skomagersvendene havde Qvartalsjamling i Tiltaltes Værtshuus, yppede Hadsberg derefter Klammeri med Svendene, af hvem han blev tildeelt nogle Slag, hvorpaa han ved Politiets Foranstaltning blev bragt bort omtrent Kl. 6, men en Times Tid senere, da Svendene havde forladt Værtshuset, kom han igjen, og da Tiltaltes Pige Kl. 7—8 gik ud i Gaarden, løb Hadsberg efter hende, saa at hun flygtede gennem Porten ud paa Gaden og derfra ind i Huset igjen, og da hun omtrent 10 Minutter derefter atter gik ud i Gaarden og over paa Locummet, kom Hadsberg igjen løkende efter hende, og da han efter Pogens Forklaring skar Lønder og ryffede i Døren, gav hun sig til at strige og raabe til Tiltalte om at komme hende til Hjælp. Tiltalte, der var inde i sit Kjøkken, blev efter sin Forklaring hidsig, da Pigen strøg og raabte, og han løb derfor ind i Etjænkstuen for at hente en Stok og greb nu,

da den laae ham nærmest, Stafferstokken, — der er en $4\frac{1}{2}$ Qvarteer lang med skarpt fremstaende Kanter udskaarat Stab af Egetræ, som brugtes af Oldgelellen ved Længsamlingerne, og som Tiltalte samme Dag havde kjøbt —, og med denue løb han derefter ud i Gaarden for at hjælpe Pigen, idet han dengang kun vil have tænkt paa at give Hadsberg et Par Nap over Nyggen for at faae ham bort, men derimod ikke paa at slaae ham i Hovedet eller gjøre ham Skade. Tiltaltes Forklaring gaaer dernæst ud paa, at han med Stafferstokken gav Hadsberg, der stod og rykkede i Locumskøren, et Slag over Nyggen eller Skuldbrene, at Hadsberg derpaa vendte sig og gav Tiltalte et Slag med den venstre Haand oven i Hovedet, saa at han tabte Stafferstokken, og at han derpaa, — idet han nu var bange for Hadsberg, der bemeldte Dag havde gaaet med et Jern i Haanden —, for at frelse eller værges sig gav Hadsberg et stærkt Slag med Stokken, som han igjen havde taget op, uden at han ved, hvor Slaget ramte, idet han dog antager, at det ramte i Hovedet, da Hadsberg segnede om derved; efterat Hadsberg var falden om, gav Tiltalte ham endnu med Stafferstokken et Slag over Nyggen, hvilket Slag dog ikke var stærkt. Hadsberg blev nu liggende, hvilket Tiltalte antog hidrørte fra Forstillelse, og efterat Tiltalte derpaa havde slået Hadsberg ind i Porten og lagt ham i noget Halm, og flere Personer vare komne til, blev Hadsberg senere samme Aften ført hen paa Arresthuset, og medens Tiltalte har erkjendt, at der, allerede da Hadsberg endnu laae i Porten, opstod Frygt hos ham, som han har sagt, for at det kunde blive galt, idet han ved at besøge Hadsbergs Hoved havde mærket, at der var et Hul deri, som dog ikke blødte, maa det iøvrigt antages, at de andre Tilstedeværende, af hvilke flere ville have seet Hadsberg bevæge sig og hørt ham give Lyd fra sig, ikke have haft nogen Formodning om, at han var død, eller tilføiet en Beskædigelse, der maatte medføre Døden, hvorimod han blev anset for at være beruset eller at forstille sig, men da han var bragt i Arresthuset, blev han samme Aften af en Læge befundet at være død.

Værtshusholder Rasmussens Kone har edeligen forklaret, at hun ved den ommeldte Leilighed saae Tiltalte med Stokken give Hadsberg flere Slag, eller som hun har sagt, tærskte ham i Hovedet, eller hvor Tiltalte ellers kunde træffe, indtil han faldt om, samt at hun, skjøndt det forekommer hende, at hun saae Alt, hvad der foregik, dog ikke har bemærket, enten at Hadsberg igjen slog Tiltalte, eller at denne tabte Stokken; et andet Fruentimmer, der ogsaa saae det Passerede fra Rasmussens Kjøkken, har ligeledes edeligen forklaret, at hun saae, at Tiltalte slog Hadsberg, saa at han faldt, uden at hun dog kan sige, om Hadsberg fik flere Slag, eller hvor de ramte, men hun vil heller ikke have seet, at Hadsberg slog Tiltalte, eller at denne tabte Stokken, og Tiltalte, der efterat være foreholdt Rasmussens Kones Forklaring først har udsagt, at han efter Gjerningen blev saa ilde tilmode, at han ikke noiagtigen mindes det Passerede, men at han dog var sikker paa, at Hadsberg efterat have faaet det første Slag vendte sig og slog ham i Hovedet, har senere, efterat være foreholdt begge de nysommeldte Vidners Forklaringer, udsagt, at han, som ovenberørt, havde været hidsig, og at han muligens har feilet i sin Forklaring, og at Hadsberg maafløe

ikke forsætlig har slaaet til ham, hvorimod han beeholdende har forklaret, at han tabte Stokken efterat have givet Hadsberg det første Slag. Ifølge Sagens Oplysninger maa det vel antages, at Hadsberg oftere og navnlig ogsaa den ommeldte Dag har gaaet med et Terninstrument i Haanden, men det er isøvrigt ikke oplyst, at han havde dette i Haanden, da han løb efter Tiltaltes Pige, eller da Tiltalte slog ham.

Skjøndt nu det af Hadsberg udviste frebsforstyrrende Forhold, saavel i det Hele som navnlig ved paa den anførte Maade at forfølge Tiltaltes Pige, vel i og for sig kunde indeholde en Opfordring for Tiltalte til at komme Pigen til Hjælp og skaffe Hadsberg bort, findes der efter samtlige Sagens Omstændigheder, — idet Pigen navnlig ikke kan antages, da hun raabte om Hjælp, at have været udsat for umiddelbar Vold af Hadsberg —, dog ikke at være Høie til at statuere, at der har været tilstrækkelig Anledning for Tiltalte til som Nødværge for Pigen at tildele Hadsberg Slag med den ommeldte Stok, og om det end, — uanset de Forklaringer, der, som ovenanført, ere afgivne af de 2 Vidner, der faae det Varserebe, samt Tiltaltes egen Erkjendelse af, at hans Forklaring om, at Hadsberg ogsaa slog ham kan hidrøre fra en Feiltagelse —, maatte kunne antages, at Hadsberg, efterat have faaet det første Slag af Stokken, har slaaet Tiltalte med Haanden i Hovedet, forinden Tiltalte hidragte ham det Slag, der maa antages at have foraarsaget Døden, mangler der dog ligeledes Høie til at ansee Hadsbergs Afsærd, ved under de forhaandenværende Omstændigheder at tilføie Tiltalte et saadant Slag med Haanden, som et egentligt Angreb, mod hvilket Tiltalte ved de følgende Slag kunde anses at have værget sig, ligesom der end ikke skjønnes at kunne være Spørgsmaal om at ansee Ræfionerne som tilføiede Hadsberg af Tiltalte under et mellem dem opstaaet Slagsmaal. Da der nu derhos, — selv om nogle af de ved Obductionen paa Hadsbergs Lig forejundne Ræfioner maatte antages at hidrøre fra Slag, der vare tildeelte ham enten under det ovenommeldte Slagsmaal, hvori han havde været Aftenen iforveien, eller af Svendene om Eftermiddagen den 23de Juni —, efter Rægernes Erklæring og Sagens øvrige Oplysninger mangler al Høie til at antage, at nogen af de Hadsberg saaledes tidligere tilføiede Bestadigelser skulde have bevirket Døden eller medvirket dertil, hvorimod det, som anført, maa stateres, at den Ræfion, der efter Rægernes Erklæring uden Medvirkning af andre Aarsager har medført Døden, er tilføiet Hadsberg af Tiltalte ved den ommeldte Feilighed, vil Tiltalte, der ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, for sit Forhold være at ansee efter Forordningen af 4de October 1833 § 2, sidste Led, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar. Han vil derhos have at udrede Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser, derunder i Salsair til Actor og Defensor for Overretten 8 Rbd. til hver“.

Nr. 403.

Advocat Heinrichsen
contra

Peder Hansen (Holbecker), (Defensor Liebe),
der tiltales for Tyveri.

Hirschholm Birk's Extrarets Dom af 29de August 1862: „Arrestanten Peder Hansen (Holbecker) bør henføres til Forbedringshøusarbejde i 2 Aar. Saa betaler han ogsaa alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Schmith, 8 Rdl., og til Defensor, Procurator Alsted, 6 Rdl., foruden Diæter til Forstnævnte efter Amtets nærmere Bestemmelse. I Erstatning til Rogter Johan Christian Lundgreen paa Havegaard betaler Arrestanten 20 Rdl. Erstatningen at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30te Decbr. 1862: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Aar. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Proceprocuratorerne Gottschalk og Lassen, betaler Arrestanten Peder Hansen (Holbecker) 8 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiestretets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Liebe for Høiestretet betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Peder Hansen (Holbecker), der er født den 24de Mai 1828, og som ved Hirschholms Birk's Extrarets Dom af 13de Marts 1857 i Henhold til Forordningen af 11te April 1840 § 1 er ansæet med Straf for Tyveri af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, er under nærværende ved bemeldte Birk's Extraret den 29de August d. A. paadømte Sag paany sat under Tiltale for Tyveri.

Ved Arrestantens egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilfælde er det beviist, at han den 17de November f. A., da han var tilfede i en Boutik i Hirschholm og saae, at Arbeidsmand Niels Petersen, idet han forlod Boutikken, tabte sin Portemonnaie, har optaget denne og tilegnet sig de i samme beroende Penge, der udgjorde omtrent 5 Rdl., medens han derimod bortkastede

Portemounaien, at Arrestanten under et Ophold hos Andreas Anderjens Gæst i sidstafvigte Vinter har tilegnet sig en hendes Søn tilhørende, til 4 Mk. vurderet Psalmebog, at han omtrent ved afvigte Fastelavnstid en Aften Kl. mellem 7 og 8 har frastjaalet Brygger Nielsen i Usserød et Stykke Flæsk paa 10 à 12 Pund, vurderet til 2 Rdl. 5 Mk. 8 Sk., der beroede i en aflaaet Kjælber, hvortil Arrestanten skaffede sig Afgang ved at tage Nøglen til samme fra dens ham bekendte Plads indenfor Rjøkkendøren, som han fandt uafslaaet, at Arrestanten en Aften Kl. 6—7 i Slutningen af sidste Vinter er gaaet ned i Garver Kofsteds uafslaaede Kjælber og der har tilvendt sig 3 Par Udsøkker, der vare ophængte til Terring, og som ere ansatte til en Værbi af 9 Mk., at han en Dag i afvigte April Maaaned har sjaalet 5 Rdl. 2 Mk. af en uafslaaet Pengestufte i Boutikken i Niverød Kro, at Arrestanten i Begyndelsen af Juni Maaaned d. A. har frastjaalet Røgter Johan Christian Lundgreen paa Havegaard, hvor Arrestanten dengang havde Arbejde, 20 Rdl., som han udtog af en aflaaet Kiste, hvilken han aabnede med et kroget Søm, der henlaae over Dørfarmen i Kammeret og af Vestjaalet benyttedes som Nøgle, og at Arrestanten Natten mellem den 14de og 15de Juni d. A. er gaaet ind i et aabent Reglehuus i en Have i Hirschholm, hvortil han begav sig gjennem Gaardsrummet, til hvilket Afgang fra Gaden var fri, ligesom ogsaa Laagen i Stakittet mellem Gaarden og Haven bemeldte Nat stod aaben, og der har frataget Huusmand Niassmus Jensen, der sad og sov paa en Bænk i Reglehuset, 9 Mk. i Penge samt en Kniv og et Pommelørklæde, vurderede til 2 Mk. 8 Sk., hvilke Ting han udtog af Jensens Bugelommer.

Med Undtagelse af Røgter Lundgreen have samtlige Vestjaalet, forjaavidt Kosterne ikke ere komne tilstede og tilbageleverede til dem, frataget Krav paa Erstatning.

For de ommeldte Tyverier er Arrestanten ved den indanteede Dom anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 med 2 Aars Forbedringshuusarbejde, men da Tyveriet i Brygger Nielsens Kjælber maa hensøres under Forordningens § 12, 1ste Membrum, efterlom det er oplyst, at Arrestanten hemmelighar taget Nøglen til Kjælderen, og, da han tog den, alene er gaaet ind i Kjøkkenet i den Henfigt at staffe sig den til Brug ved det dengang intenderede Tyveri. saa vil Arrestanten forjaavidt være at ansee efter Forordningens § 14, og findes hans Straf at burde bestemmes til 3 Aars Forbedringshuusarbejde. Derimod villiges Virkelingsdommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger og Erstatning til bemeldte Lundgreen, og Dommen vil saaledes med Modification herefter være at stadfæste“.

Nr. 406.

Advocat Liebe

contra

Ane Margrethe Jensen eller **Jensdatter**, (Defensør Heinrichsen),
der tiltales for Tyveri.

Noeskilde Rjovstads Eyrarets Dom af 15de Decbr. 1862: „Tiltalte, Arrestantinden Ane Margrethe Jensen eller Jensdatter, bor hensættes til

Forbedringshumsarbejde i et Aar. Saa udreder hun og alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt i Salair til Actor, Procurator Hude, og til Defensor, Procurator Sorensen, 4 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de Januar 1863: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Bang og From, betaler Arrestantinden Ane Margrethe Jensen eller Jensdatter, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Heinrichsen for Høiestret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag, der i 1ste Instans er paadømt ved Koeskilde Kjøbstads Extraret den 15de f. M., tiltales Arrestantinden Ane Margrethe Jensen eller Jensdatter for Tyveri, og da hun ved egen med det isvrigt Dplyste stemmende Tilsaaelse er overbevist at have gjort sig skyldig i denne Forbrydelse, idet hun den 22de November f. A. har frastjaalet Arbeidsmand Jens Larsens Husfru et til 1 Rdl. 2 Mk. vurberet usdent Ekjørt, der keredde i en Kiste, som hun aabnede med Nøglen, der sad i, og hvilket hun derefter afhændede for 20 St., men som senere er kommet tilstede og tilbageleveret Besjjaalue, maa det billiges, at Arrestantinden, der er født den 29de November 1835, og som efter bemeldte Kjøbstads Extrarets Dom af 17de Juli 1860 har været straffet med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage for 1ste Gang begaaet Tyveri, ved den indankede Dom er anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 13, og da den valgte Straf af Forbedringshumsarbejde i 1 Aar findes passende, og Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes tiltrædes, vil den i det Hele være at stadfæste“.

Torsdagen den 19de Februar.

Nr. 41. Grosferer **J. J. Scharff** (Advocat Brock)
contra

Landsover- samt Hof- og Stadsretsprocurator **Jørgensen** som Curator
i Grosferer **J. H. Holms** Fallitbo (Zugen),
angaacnde Spørgsmaalet om Citantens Forpligtelse til at betale bemeldte

Bo 3,459 Rdl. samt Stadfæstelse af en for bemeldte Beløb hos Citanten foretagen Arrestforretning.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de Octbr. 1861: „Den paastævnte den 23de Marts d. A. foretagne Arrestforretning bor som lovligen gjort og forfulgt ved Magt at stande. Indstævnte J. J. Scharff bor, imod Extradition i quitteret Stand af det paastævnte den 17de September 1859 udstedte Gjældsbeviis, til Citanten, Procurator Jørgensen, som Curator i Grosferer J. H. Holms Fallitbo, betale sammes Paalydende 3,459 Rdl. med Renter heraf 5 pCt. p. A. fra den 25de Marts d. A. indtil Betaling skeer. Saa betaler han og til Citanten, i hans bemeldte Egenskab, Arrestens og Sogømaalets Omkostninger skadesløst. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret reserveres med Hensyn til, at det under Sagen fremlagte Revers af 17de September 1859 er skrevet paa ustemplet Papir“.

Høiesterets Dom.

Efterat Citanten ved Stævning til daværende Procurator Jørgensen som Curator i Grosferer J. H. Holms Fallitbo for Høiesteret havde paaanket den i nærværende Sag affagte Landsøver- samt Hof- og Stadsrettensdom af 14de October 1861 til at kjendes ufejlrettelig eller til Underkjendelse og Forandring, og Sagen, da bemeldte Indstævnte ikke gav Møde, var udgaaet til skriftlig Behandling, har Citanten, medens Sagen henstod paa ham for Høiesteretscommissionen for skriftlige Sager, ved Continuationsstævning af 21de November 1862 paaanket foranførte Dom tilligemed den deri nævnte Kjendelse af 9de September 1861 til at kjendes ufejlrettelig med Hjemviisning, og navnlig derved stævnet saavel Jørgensen som Sagførerfuldmægtig Koppel som nuværende Curator i Holms Bo til at møde for Høiesteret i Høiesteretsaaaret 1862, for der, naar den ved Hovedstævningen paaankede Sag til Paakjendelse foretages, at modtage Saggivelse og Dom saavel i Hoved- som Continuationsfogømaalet, hvorefter han den 12te Januar d. A. for Høiesteretscommissionen har fremlagt begge Stævninger tilligemed et Indlæg, hvori Sagen i dens Heelhed er behandlet, og indladt samme. Selv om Citanten imidlertid uden Modpartens Samtykke maatte have været berettiget til, efterat Sagen allerede var udgaaet til skriftlig Behandling, at forandre dens processuelle Stilling ved at anlægge Continuationsfogømaal, kunne dog de Indstævnte, der ikke have modt, ikke anses behørigt stævnedes til dette, idet Continuationsstævningen efter de i den brugte Udtryk maa antages at gaae ud paa at stævne dem til at møde, naar

Sagen, efter fra Citantens Side at være skriftligt udprocederet og indladt og derpaa at have circulareret mellem Høiesterets Tilforordnede, i Medfør af Rescript af 7de April 1784 skulde foretages i Retten til Paafjendelse, men der paa dette Sagens Standpunkt ifølge Rescript af 21de April 1742 ikke kan være Tale om en Gjenoptagelse af Proceduren. Som Følge heraf findes Continuationsstævningen at maatte afvises, hvoraf følger, at der ikke bliver Spørgsmaal om Citantens principale Paastand for Høiesteret om Sagens Hjemviisning med Paalæg om Bevilgelse af den ved Kjendelsen af 9de September 1861 nægtede Anstand.

Hvad angaaer Sagens Realitet, vil den indankede Dom i Genhold til det i samme derom Anførte, — hvortil føies, at det omhandlede Gjældsbeviis ikke er quitteret —, og idet der intet Hensyn kan tages til Citantens nye factiske Anbringender for Høiesteret, blive at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Den udtagne Continuationsstævning afvises, og bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under nærværende ifølge Stævning af 6te April d. A. her ved Retten anlagte Sag søger Citanten Procurator Jørgensen, som Curator i Grosferer J. H. Holms Fallitbo, Indstævnte J. J. Scharff til at betale sig i nyssnævnte Egenstab 3,459 Rdl. ifølge Gjældsbeviis af 17de September 1859 med Renter heraf 5 pCt. fra Forligsklagens Dato den 25de Marts d. A. indtil Betaling stier; saa har han og paastaet en den 23de Marts d. A. til Sikkerhed for det ommeldte Beløb foretagen Arrest stadfæstet og sig tillagt Sagens samt Arrestens Omkostninger skadesløst.

Efterat en af Indstævnte, der isvrigt alt forinden gjentagne Gange havde havt Udsættelse, den 5te August begjært Anstand af 14 Dage for at afvente Resultatet af en criminel Undersøgelse, mod hvilken Anstand Citanten protesterede under Paakeraabelse af, at Indstævnte i Gjælds brevet havde vedtaget den ved Forordningen af 25de Januar 1828 hjemlede Retsforfølgning, ved Rettens Kjendelse af 9de September sidslede den var forkastet, hvorimod der bevilgedes ham 14 Dage for at give Tilsvær, har han den paafølgende Dagte dag den 23de September paany principaliter begjært en Udsættelse af 14 Dage for at afvente Udsaldet af den nævnte criminelle Undersøgelse, in subsidium 8 Dage for at give Tilsvær.

Ligesom nu den principale Anstand i Genhold til Rettens ovennævnte Kjendelse ikke vil kunne bevilges, saaledes vil heller ikke den subsidiaire mod Citantens Protest kunne indrømmes, da Bevilgelsen heraf vilde stride imod Forordningen af 25de Januar 1828 § 4. Sagen bliver da endeligen at paa-fjende. I denne har Indstævnte paastaet sig frivunden, Arresten ophævet, sin Ret til Erstatning reserveret samt sig tilkjendt skadesløse Omkostninger; men da

Indstævntes Afserium om, at Citanten skulde være i uberettiget Besiddelse af det omhandlede Gjældsbeviis, der paastaaes at være indfriet, og paa hvilket Afserium hans Frifindelsespaastand er grundet, ikke imod Citantens Benægtelse er beviist, vil der være at give Dom efter Citantens Paastand.

Statskassens Ret vil være at reservere med Hensyn til, at det under Sagen fremlagte Revers af 17de September 1859 er skrevet paa uflemplet Papir. Iøvrigt har behørigt stemplet Papir under Sagen været forbrugt.

Nr. 49. Birkedommer i Bregentved og Gisselfeld Birker, Justitsraad
P. M. Bruun (Advocat Liebe, efter Ordre)
 contra

Statsraad **Daniel Tonniæs Lavæh** (Justitsraad Bunken, efter Ordre)
 og Aftægtsmand **Lars Christensen** (Zugen),
 angaaende Spørgsmaalet, om Indstævnte Christensen eller i alt Fald Indstævnte Lavæh er pligtig at tilsvare en i Aaret 1822 paa Stiftet efter Indsidder Anders Nielsens Hustru, Kirsten Mortensdatter, til dennes Datter Lisbeth Margrethe Andersdatter udlagt Arv, stor 69 Rdl. 4 Sk.

Bregentved og Gisselfeld Birketings Dom af 27de Januar 1860:
 „Indstævnte, Aftægtsmand Lars Christensen af Boserup, bør for Bregentved-Gisselfeld Birks Overformynderies Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. Procurator Larsen tillægges i Salair 12 Rdl., der udredes af det Offentlige“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de Septbr. 1861:
 „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves“.

Kjøbenhavns Amts søndre Birketings Dom af 26de Septbr. 1860:
 „Indstævnte, Statsraad D. T. Lavæh, bør for Tiltale af Citanten, Justitsraad, Birkedommer P. M. Bruun, som Overformynder for Bregentved-Gisselfeld Birke, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. Citantens befalede Sagfører, Procurator Meldola, tillægges i Salair 10 Rdl., som udredes af det Offentlige“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8de April 1861:
 „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves, og Justitsraad, Procurator Nyegaard, tillægges i Salarium 15 Rdl., der udredes af det Offentlige“.

Hoiesterets Dom.

Føreløbigt bemærkes, at Citanten for Hoiesteret har fremlagt Bevilling til, at de to af ham deels mod Indstævnte, Aftægtsmand Lars

Christensen, deels mod Indstævnte, Statsraad Lavø, anlagte, ved de indankede Domme paakjendte Sager maae af Høiestret tages under Paakjendelse, naaget deres Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis, samt Bevilling til, at begge Sager maae ved eet Stævnemaal indvarsles og under Eet procederes for og paakjendes af Høiestret.

Endvidere bemærkes efter den Anledning, Proceduren for Høiestret dertil giver, at da der ikke kan være Spørgsmaal om Ansvar for Citanten i hans Egenkab som nuværende Bestyrer af det Overformynderi, under hvilket den under Sagerne omhandlede Arvekapital henhores, findes der ikke Høie til ex officio at annullere de i Sagen mod Christensen affagte Domme, fordi Citanten selv som Underdommer har paadømt bemeldte af ham som Overformynder anlagte Sag.

Hvad Realiteten angaaer, kan det ikke antages, at den i de indankede Domme nærmere omforklarede Fordring paa 69 Rdl. 4 Sk. for en i Medfør af Forordningen af 21de Juni 1799 i Mæret 1822 udlagt Arv var, som af Indstævnte Christensen formeent, fyldestgjort, forinden der i Mæret 1834 holdtes Skifte i den paagjældende Arvings da afdøde Faders og dennes efterlevende Enkes Bo; og Fordringen kan heller ikke anses at være gaaet tabt ved ikke at være bleven anmeldt i dette Bo, hvori intet Proklama var ndstedt, hvorimod Forpligtelsen efter Arve-Udlæget maa antages at være overtaget af Enken, der udtrykkelig paatog sig at tilsvare al uanmeldt Gjæld, og ved hendes paafølgende Egteskab med Indstævnte Christensen at være overført paa ham. Da nu bemeldte Fordring efter dens Oprindelse og Stiftelsesmaade samt dens hele særegne Beskaffenhed, hvori det i Mæret 1834 Påsferede ikke kan have medført nogen Forandring, ikke findes at kunne henregnes til de i Lovens 5—14—4 nævnte Gjældsbreve eller med Hensyn til Spørgsmaalet om Forældelse at kunne stilles ved Siden af dem, vil endelig den af Indstævnte Lars Christensen paa denne Lovartikel støttede Indsigelse mod Fordringen heller ikke kunne billiges, og idet hans Paastand om Trifindelse saaledes ikke vil kunne tages til Folge, maa han tilpligtes at betale Bregentved-Giælsfeld Birks Overformynderi de foranførte 69 Rdl. 4 Sk. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 9de August 1859, indtil Betaling sker.

Da som Folge heraf Spørgsmaalet om Ansvar for Indstævnte, Statsraad Lavø, bortfalder, vil der derimod være at tillægge denne Indstævnte Trifindelse.

Processens Omkostninger blive efter Sagens Omstændigheder at ophæve for alle Retter, og de Salarier, som tilkomme de for Citanten og Etatsraad Lavæx beffikede Sagførere, ville være at udrede af det Offentlige.

Ihi kjendes for Ret:

Indstævnte Lars Christensen bor til Bregentved-Giælsfeld Birks Overformynderi betale 69 Rdl. 4 St. med Rente deraf 5 pSt. aarlig fra den 9de August 1859, indtil Betaling skeer. Derimod bor Indstævnte Etatsraad Lavæx for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte Lars Christensen 5 Rdl. 3 Salarium tillægges Procuratorerne Larsen og Meldola for Underretterne hver 12 Rdl., Procurator Ronge og Justitsraad Nyegaard for Overretten hver 15 Rdl., samt Advocat Liebe og Justitsraad Bungen for Høiesteret hver 60 Rdl., hvilke Salarier udredes af det Offentlige.

Premisjerne til Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de September 1861 lyde saaledes: „Ved det under 21de November 1822 sluttede Skifte efter daværende Indsidder af Bøser-Egede Anders Nielsens afdøde Hustru Kirsten Mortensdatter blev den deres umyndige Datter Lisbeth Margrethe Andersdatter tilkommende Arv beregnet til 69 Rdl. 4 St., hvorfor der, da Enkemanden erklærede ikke at kunne indbetale bemeldte Beløb i Lybhjerg Herreds Overmynderi, ved den inden bemeldte Herred den 27de j. M. tingsløse Lodsebbel i Overensstemmelse med Forordningen af 21de Juni 1799 blev tillagt Arvingen 1ste Prioritets Panteret i samtlige Boets Pæore. Anders Nielsen indgik derefter nyt Ægteskab og døde den 11te November 1834. Paa det efter ham afholdte Skifte blev den Umyndiges Forbring ikke anmeldt, hvorimod Enken forpligtede sig til at betale hvad videre Gjæld end den anmeldte, der maatte opbages at hæfte paa Boet, som derefter den 6te August 1834 blev hende ekstraderet med Forpligtelse til at betale Gjælden, saavel som de 2 Døttre, — af hvilke L. M. Andersdatter var den ene —, efter den skete Opgjørelse tilfaldende Arveparter, hvorefter hun endnu samme Aar ægte Indstævnte, Aftægtsmand Lars Christensen af Bøserup. Ved en i Aaret 1857 foretagen Jurisdictionssørandbring overgik Beskyrelsen af den bemeldte Umyndige tillagte Arv til Bregentved-Giælsfeld Birks Overformynderi; paa Grund af Myndlingsens Ægteskab slutte Capitalet imidlertid udgaae af Overformynderiet, og den blev derfor affordret Indstævnte, men denne nægtebe at betale samme.

Efter medbeelt Bevilling til fri Proces har nu Citanten, Justitsraad, Birkebommer P. M. Brun som Overformynder for Bregentved-Giælsfeld Birk,

under en i 1ste Instants inden bemeldte Virketing anlagt Sag paaſtaaet, principaliter Indſtævnte tilpligtet at betale til Bregentved-Giøſfelds Birks Overformynderi det ommeldte Arvebeløb af 69 Rbl. 4 St. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligſklagens Dato den 9de August 1859, indtil Betaling ſkeer, ſamt at udrede Proceſſens Omkoſtninger efter Reglerne for beneficerede Sager, in subsidium Sagens Udſald gjort afhængig af Indſtævntes edelige Bekræftelse af ikke i de ſiſte 20 Aar før Paaklagen at være bleven gjort bekjendt med eller mindet om Tilværelsen af den paaſtævnte Gjælb, og aldeles in subsidium Overformyndreriet kjendt berettiget til for den paaſtævnte Fordring at ſøge Fyldeſtgjørelſe i detſ derfor havende Pant, Indſtævntes Bo, forſaavidt tilſtræffe kan. Ved den under 27de Januar f. A. affagte Underrettsdom blev der imidlertid tillagt Indſtævnte den af ham paaſtaaede Frifindelse, Proceſſens Omkoſtninger ophævede, og Citantens beſtittede Sagsfører, Procurator Larsen, tillagt 12 Rbl. i Salair af det Offentlige.

Efter Opriekningsbevilling af 15de Mai d. A. og Stævning af 24de j. M. har derefter Citanten, hvem der ligeledes er medbeelt fri Proces i 2den Instants, her for Retten gjentaget ſine for Underretten neblagte Paaſtande, ſamt endvidere paaſtaaet Indſtævnte tilpligtet at betale Appellens Omkoſtninger efter Reglerne for beneficerede Sager, og derunder Salair til Citantens befalede Sagsfører, Procurator Ronge, hvorimod Indſtævnte, ſkjøndt lovligten ſtævnet, hverken er mødt eller har ladet møde her for Retten.

Sagen vil ſaaledes iſølge Lovens 1—4—30, jfr. Forordningen af 3die Juni 1796 § 2, være at paaſtævnte efter den af Citanten fremlagte Underrettsact.

Af denne erfares da, at Citanten ſtøtter ſin Paaſtand om Indſtævntes Domsfælbelse paa, at den Anders Nielsen og hans i Aaret 1822 afdøde Huſtrues Fællesbo paahvilende Forpligtelse til den unyndige Liſbeth Margrethe Andersbatter, efter hvad ovenfor er anført, ved Succesſion ligefrem er overført paa Indſtævnte, men at denne, der har benægtet nogenſinde forend ved Anlæggelſen af Eegſmaalet imod ham at have være bekjendt med Fordringen, har paaſtaaet ſig frifunden for ſamme ſom præſcriberet, idet den er over 20 Aar gammel, uden at være fornøyet paa nogen af de i Lovens 5—14—4 foreſkrevne Maader. Heri findes da ogsaa at maatte gives Indſtævnte Medhold. Vel er det med Føie af Citanten bemærket, at Løbſedlen af 1822 ikke, ſom i den indantebe Dom ſtatuert, kan anſees ſom et Gjældsſeddel i egentlig Forſtand; men herved er dog Intet afgjort, da det jo ikke er blot Gjældsſeddel, men ogsaa Fordringer, der ikke ſtøtte ſig til noget ſaadant, ſom ere undergivne Præſcription; og naar Citanten fremdeles har villet gjøre gjælbende, at Løbſedlen ſkulde give den, til Fordeel for hvem den var udſtedt, en Andeel i Egenomsretten over det paagjælbende Bo, og ſaaledes ikke kunde være Gjenſtand for Præſcription, findes denne Betragtningſmaaade i ethvert Falde uanvendelig i det foreliggende Tilfælde, hvor der efter forudgaaet Registrering og Børbering er bleven tillagt Arvingen en beſtemt Capital til Fyldeſtgjørelſe af hendes Arveret; det titnævnte Arving i Medfør af Forordningen af 21de Juni 1799 § 2 givne Udslag kan nemlig herefter ikke betragtes anderledes end ſom en denne iſtedetfor Arv udlagt og ved Pant i

offentlige Midler indbetale 188 Rdl. 5 St. Derimod bør Underrettsdommen, forsaavidt Sagen derved fra Underretten er afviist, uøstrettelig at være, og bør Underdommeren forsaavidt foretage Sagen paany til Paafjendelse i Realiteten. I Henseende til Bestemmelsen om Processens Omkostninger og det Cancelliraad, Procurator Jørgensen, tillagte Salair bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves, og Procurator Meyer tillægges i Salair 10 Rdl., der udredes af det Offentlige. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven^o.

Høiesterets Dom.

Da det efter Indholdet af den Skrivelse fra Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet til de Indstævnte af 25de April 1860, i Henhold til hvilken Sagen er anlagt, maa antages, at der derved ubetinget er samtykket i, at den Citanten som Kirkecierr paalagte Andeel af Omkostningerne ved den omhandlede Afsløsningsforretning, til Beløb 36 Rdl. 91 St., maatte fradrages den ved Commissionens Kjendelse fastsatte Afsløsningssum, saa at Citanten kun blev at saggive til Betaling af Restbeløbet 188 Rdl. 5 p., maa det billiges, at Underdommeren, idet den for de Indstævnte i første Instants beskikkede Sagfører manglede Bemyndigelse til at indlade denne Afkortning, har afviist Sagen, forsaavidt det forstævnte Beløb angaaer. Søvrigt vil derimod den indankede Landsøver- samt Hof- og Stadsrets Dom, i Henhold til de i samme anførte Grunde, være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret ville efter Omstændighederne være at hæve, og Advocat Brock bliver at tillægge i Salarium her for Retten 60 Rdl., der ville være at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Med Hensyn til den ved Bytingsdommen afviste Deel af Sagen bør bemeldte Dom, men iøvrigt Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl. Advocat Brock tillægges i Salarium for Høiesteret 60 Rdl., der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Ved en den 9de August 1859 i Henhold til Loven af 28de Februar 1856 afholdt Afsløsningsforretning over det Hartkornbrugerne i Gjeslev Sogn til Sognekirken paahvilende Egt

og Arbeide blev Afsløsningssummen herfor ved en Capitalisering af det Beløb, hvortil det aarlige Beberlag for Arbeidet afløses, bestemt til 225 Rdl. eengang for alle.

Denne Sum blev det dernæst af Titanterne, Høens Stiftsøvrighed, forlangt, at Kirkeieeren, Indstævnte, Consul F. Kruuse i Nyborg, skulde indbetale blandt Stiftets offentlige Midler til Frugtbjergjørelse for Kirken, og da Indstævnte vægrede sig herved, blev han af Titanterne i Henhold til en Skrivelse af 25de April f. A. fra Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet og efter erhvervet Bevilling til fri Proces ved Nyborg Byting sagsøgt til saadan Indbetaling af det nævnte Beløb, i alt Falb med Fradrag af 36 Rdl. 5 Sk. 11 Ef., der udgjorde den Indstævnte som Kirkeieer paalagte Andeel af Omkostningerne ved Afsløsningsforretningens Afholdelse.

Ved den den 14de Januar d. A. afsagte Underrettsdom blev imidlertid Sagen afviist, forsaavidt det nysnævnte Beløb af 36 Rdl. 91 Ef. angik, og isørigt blev Indstævnte frifunden for Titanternes Liltale, hvorhos Omkostningerne bleve ophævede, og Titanternes befalede Sagsfører, Cancelliraad, Procurator Jørgensen, tillagdes 10 Rdl. i Salair af det Offentlige. Denne Dom have nu Titanterne efter ligelædes erhvervet Bevilling til fri Proces for Overretten indanket hertil, hvor de principaliter have paastaet Underrettsdommen kjendt uesterrettelig og hjemviiist til lovligere Behandling, saa at ogsaa den afviste Deel af Sagen tages under Paakjendelse i Realiteten, saaledes som den af Titanterne ved Overretten er indladt til Paakjendelse; in subsidium have de derimod paastaet den indankede Dom underkjendt, tilfidebat og forandret i Dvereenstemmelse med deres for Underretten nedlagte subsidiaire Paastand, hvorhos de i ethvert Tilfælde have paastaet Indstævnte tilpligtet at betale Omkostningerne saavel for Under- som for Overretten, som om Sagen ikke for Titanternes Vedkommende havde været beneficeret, navnlig ogsaa Salair til Titanternes bestfikkede Sagsfører for Overretten, Procurator Meyer, der i alt Falb har paastaet sig saadant tilkjendt af det Offentlige.

Indstævnte har, skjøndt han befindes lovlig stævnet, ikke givet Møde under Sagen, og denne vil derfor i Medfør af Lovens 1—4—30, jfr. Forordningen af 3die Juni 1796 § 2, være at paakjende efter de fremlagte Breve og Beviisligheder, navnlig Underretsacten.

Titanternes principale Paastand er støttet paa den Formening, at Sagen urigtig er afviist fra Overretten, forsaavidt det ovennævnte Beløb af 36 Rdl. 91 Ef. angaaer, og i denne Formening findes der ogsaa at maatte gives ham Medhold.

Som Grund for denne Afviisning er det nemlig i Underrettsdommen paakeraabt, at, da det i jornævnte Skrivelse af 25de April f. A. fra Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet, hvilken Skrivelse er Sagens egentlige Udgangspunct, hvortil den Titanterne meddeelte Bevilling til fri Proces og deres Sagsførers Bestikkelse slutter sig, hedder, at Stiftsøvrigheden anmodes om at lade Indstævnte sagsøge til Indbetaling af det hele ved Afsløsningscommissionens Kjendelse fastsatte Beløb, „dog efter Omstændighederne med Fradrag af den ham

som Kirkeieier paalagte Andeel af Omkostningerne ved Forretningens Afholdelse", skulde den bestfittede Sagsfører have manglet Competence til principaliter at paastaae Indstævnte dømt til Indbetaling af den fulde Afsløsningssum uden Fradrag af de nysnævnte Omkostningers Beløb.

Men da Indholdet af den nævnte Skrivelse, hvorledes det end forstaaes, dog i intet Tilfælde kunde gjøre den af Citanternes bestfittede Sagsfører for Underretten nedlagte Paaastand formelt uberettiget, men kun kunde faae Indskydelse paa Besvarelsen af det Spørgsmaal, om denne Paaastand i Realiteten skulde tages tilfølgende eller ei, og da heller ikke Citanternes Bevilling til fri Proces i 1ste Instans ved de Udtryk, hvoraf den betjener sig (at Bevillingen meddeles til „forommelste“ o: den i Ministeriets Skrivelse ommeldte Sags Anlæg og Udforelse), kunde medføre nogen formel Indskrænkning for den bestfittede Sagsfører i Henseende til de Paaastande, han skulde kunne nedlægge i Sagen, saa burde ingen Afvisning af den nævnte Grund have fundet Sted.

Smidlertid vil dog ikke Underrettsdommens Annullation og Sagens Hjemvisning i det Hele til ny Paaastand i Realiteten, som Citanterne have paastaaet, heraf være en Følge; men saadan Annullation og Hjemvisning vil kun være at bestemme med Hensyn til den afviste Deel af Sagen, hvorimod den øvrige Deel af den, som af Underretten er paakjendt i Realiteten, ogsaa af Overretten vil være at paakjende paa denne Maade.

I denne Henseende maa der nu gives Citanten Medhold i, at det efter den Stilling, som der, paa Grund af Kirkegøbsets Bestemmelse (at tjene til Kirkens Bedligeholdelse) og ifølge Lovens 2—22—4 samt Lovgivningens øvrige Bestemmelser om denne Gjenstand, maa antages at tilkomme den private Kirkeieier, ikke kan være denne tilladt at stille Kirken enten ved noget af dens Eiendom eller ved nogen den tilkommende Rettighed, navnlig heller ikke ved den i Lovens 2—22—65 og Placaten af 18de April 1828 hjemlede Ret til Arbeidspræstationer af Sognebeboerne. Men heraf følger da igjen, at der, naar disse Arbeidspræstationer ere blevne afløst med et engang for alle bestemt, capitaliseret Vederlag, ikke kan tilkomme Kirkeieierne fuld og fri Raadighed over denne Vederlagssum, men at denne maa betragtes som en Kirken tilhørende Capital, og noget Modsat kan heller ikke uledes enten deraf, at Loven af 28de Februar 1856 hverken indeholder nogen Bestemmelse om Sikringen af en saadan Capital for Kirken eller giver nogen Regel om, hvorvidt Kirkeieieren uden Kirkeautoriteternes Samtykke kan forene sig med Sognebeboerne om et hvilket som helst Vederlag.

Da der saaledes ikke kan indrømmes Indstævnte den ham efter hans For-
mening tilkommende fri Raadighed over den her omspurgte Afsløsningssum, og han iøvrigt ikke har fremsat nogen anden Indsigelse mod Citanternes Paaastand paa Summens Indbetaling iblandt Stiftets offentlige Midler, vil denne Paaastand være at tage tilfølgende med Hensyn til den Deel af Summen, for hvis Vedkommende Sagen ikke er afviist fra Underretten.

Procesens Omkostninger for begge Retter findes at burde ophæves, og Underrettsdommens Bestemmelse angaaende Omkostningerne, derunder ogsaa om det Cancelliraad Jørgensen tillagte Salair, hvis Størrelse billiges, vil saaledes

være at stadfæste, hvorhos det Procurator Meyer tilkommende Salair findes ogsaa at kunne bestemmes til 10 Rdl., der ligeledes vil være at udrede af det Offentlige.

Sagens Behandling ved Underretten, forsaavidt den har været beneficeret, og den befalede Sagsførelse for begge Retter har været forfarlig.

For stemplet Papir har her for Retten ingen Brug været".

Nr. 369.

Advocat Liebe
contra

Niels Peter Nielsen, (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Bedrageri og Falsk samt for atteneret Bigami.

Holbek Kjøbstads Eyrarets Dom af 18de Septbr. 1862: „Arrestanten, forhenværende Brænderibestyrer Niels Peter Nielsen, bør henfættes til Forbedringshumsarbejde i 2 Aar samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Arboe, 6 Rdl., og til Defensor, Procurator Christensen, 5 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2den Decbr. 1862: „Bytingsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Procuratorerne Mhegaard, Herforth og Kors betaler Arrestanten Niels Peter Nielsen 10 Rdl. til hver af de to Forstnævnte og 2 Rdl. til Sidstnævnte. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Tiltaltes Forhold med Hensyn til den i den indankede Dom ommeldte saakaldte Udskrift af hans Studsmaalsbog findes, efter dette Forholds Bestaaffenhed, kun at egne sig til Anvendelse af en efter Lovgivningens Analogi lempet arbitrair Straf. Derimod vil, — da det efter de foreliggende Oplysninger maa antages, at Tiltaltes Hensigt med at tilstille sin Forlovede, Edele Fischer, den i Dommen omhandlede, med Navnet Frederiksen underfrevne Attest har været, at den skulde overleveres den Mand, som for Tiltalte gav Møde under en Retsdag, for at fremlægges under denne, hvilket derefter ogsaa skee —, hans Forhold i denne Henseende blive at henføre under Forordningen af 11te April 1840 § 62, 1ste og 3die Membrum, sammenholdt med §§ 66, sidste Membrum, 67 og 68; og vil Tiltaltes Straf som Følge heraf og med Hensyn til den ham tidligere overgaaede Dom være at bestemme, saaledes som ved den indankede Dom skee, efter den nævnte Forordnings § 79, jfr. § 13, og findes passende fastsat til 2 Aars Forbedringshumsarbejde, hvorunder Ansvaret for det i Dommen sidstnævnte For-

hold, der retteligen ikke er betragtet som Attentat paa Bigami, vil være indbefattet.

Som Følge heraf bliver bemeldte Dom, hvorved Tiltalte med Høie er frifunden, forsaavidt han er sigtet for Bedrageri, og hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, i Resultatet at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Heinrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indbankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Niels Peter Nielsen actioneres under nærværende ved Holbæk Kjøbstads Extrarets Dom af 18de September sidstelehen i første Instants paakjendte Sag for Bedrageri, Falst og attenteret Bigami.

Tiltalen for Bedrageri har Hensyn til en opkommen Formodning om, at Arrestanten i sin Tjeneste hos Kjøbmand Kornerup i Holbæk havde taget Brændeviin fra sin Husbondes Pakhuus og benyttet det til at give det Udseende af, at de Brændinger, han forestod, gavede et rigeligere Udbytte, end virkelig har været Tilfældet, men noget Beviis i saa Henseende findes ei tilveiebragt imod Arrestantens Benægtelse.

Tiltalen for Falst har Hensyn til, at der under en Injuriesag, som Arrestanten havde anlagt ved Holbæk Kjøbstads Politiret imod fornævnte Kornerup, er af Arrestantens Sagsfører fremsagt en Attest, hvorved C. N. Frederiksen, Eier af Bindinggaard's Brænderi ved Horsens attesterer, at Arrestanten har forestaaet dette Brænderi i Tiden fra den 1ste November 1857 til den 28de October 1859, og en saakaldt Udskrift af Arrestantens Studemaalbog, i hvilken Udskrift findes en til Attesten svarende Ansørelse om Arrestantens Tjeneste hos C. N. Frederiksen.

Imod Arrestantens herfra afvigende Forklaring maa det ved de under Sagen afgivne Bidnesforklaringer ansees tilstrækkeligt oplyst, at Attesten under Arrestantens Ophold her i Staden er nedskreven af en Commissionair efter Anmodning af Arrestanten, der indsendt sig paa Commissionairens Bopæl, og som under Opgivende af, at være Eier af Bindinggaard's Brænderi, og af at hedde Frederiksen, begjærte at faae skrevet en Anbefaling for Karlen Niels Peter Nielsen, som han opgav at have tjent sig i den i Attesten anførte Tid. Navnet under Attesten blev ligeledes skrevet af Commissionairen efter Arrestantens Anmodning, og den forsynedes tillige med Commissionairens og en tilstedeværende Person's Underskrift til Vitterlighed. Den saakaldte Udskrift af Arrestantens Studemaalbog, der i Formen er et Referat af Bogens Angivelse af Arrestantens Tjenester, er under Arrestantens Ophold i Aarhus efter hans Begjæring skrevet af hans Broder og forsynet med dennes og en Trediemands, Digtigheden bevidnende, Navne-Underskrifter. Efter disse Personers Forklaring er den skreven

efter Arrestantens Dictat, uden at de have efterseet Bogen, men det maa i ethvert Fald anses givet, at den deri indeholdte til Attesten svarende Anførelse om Arrestantens Tjeneste hos Frederiksen er indført i Udskriften efter Arrestantens Opgivende. Da det er oplyst, at Arrestanten ingen saadan Tjeneste har havt, som i Attesten er opgivet, og at hans Studsmaalsbog eiheller indeholder Noget herom, samt at den ommeldte Frederiksen er en fingeret Person, ligesom der ikke vides at eksistere en Bindinggaard, hvor der er Brænderi, og da derhos Arrestantens Foregivende om, at han ikke har været bekendt med Attestens Jubbold, og at Udskriftens Lovereensstemmelse med Studsmaalsbogen ham uvitterligen maa være foranlediget ved den befsjantede Tilstand, hvori han har foregivet, at saavel han selv som den eller de, der deeltog i Affattelsen besandt sig, ikke kan komme i Betragtning, saa maa det efter det Foranførte fastsættes at have været vitterligt for Arrestanten, at Attesten og Udskriften som saadan ere falske.

Anledning til at Attesten og Udskriften ere producerede under Politisagen mod Kjøbmand Kornerup er den, at Kornerup til Legitimation for den af Arrestanten paalagde Udblæfle havde opgivet, at Arrestanten havde været i Forbedringshuset. Dette havde Arrestanten benægtet, og Kornerup havde derefter produceret en Udskrift af en inden Kjøbenhavn's Criminal- og Politiret den 8de Mai 1858 affagt Dom, hvorved en Niels Peter Nielsen var idømt 8 Maaneders Forbedringshumsarbejde for Assurancefvig. Arrestanten benægtede at være den i Dommen ommeldte Person, og til Bestyrrelse af denne Benægtelses Rigtighed har hans Sagfører fremlagt Attesten og Udskriften, efter hvis Udvisende Arrestanten maatte antages at have været i en Tjeneste i Sylland paa den Tid, Dommen faldt, og i den Tid, Straffen maa antages at være udsaaet.

Det er imidlertid givet her under Sagen, at Arrestanten virkelig er den i Dommen ommeldte Person, og at han har udsaaet den ham derved idømte Straf.

Arrestanten har ikke selv leveret sin Sagfører Attesten, men han har fra sit daværende Ophold her i Staden uden at angive Diemedet med Fremsendelsen sendt den til sin forlovede Edele Høiher i Holbek, og da hun ansaae det som en Selsølg, at den var bestemt til at fremlægges i Politisagen, tilstillede hun Arrestantens Sagfører den. Dette har Arrestanten imidlertid stadigen benægtet at have været hans Hensigt med Enhvervelsen og Fremsendelsen af Attesten, hvorimod han vil have tilfigtet at berolige sin forlovede med Hensyn til de fremkomne Paastande om, at han havde været i Forbedringshuset. Om nu end dette Foregivende kun er lidet troligt, skjønnes det dog paa den anden Side ikke, at der er tilvejebragt et aldeles tilstrækkeligt Beviis for, at Arrestanten ved Fremsendelsen af Attesten har tilfigtet at saae den fremlagt i Politisagen imod Kjøbmand Kornerup, skjøndt der herfor under nærværende Sag er fremkommen en til Visshed grændsende Sandhønlighed, og anden svigagtig Hensigt med Attesten er ikke imputeret ham. Det vil altsaa under dette Punct med Sikkerhed kunne lægges ham til Last, at han ved at sende Attesten til sin forlovede uden Angivelse af Diemedet dermed, har ndviist en Uforsigtighed, der har foranlediget en Afbenyttelse af Attesten, der var let forudselig, men derfor findes han ikke at kunne paalægges Strafausvar. Derimod vil saadant Ausvar være at paalægge ham, fordi han, efterat være bleven vidende om, at Attesten var tilfikket Sagføreren, har under en Samtale med denne paa en Tid, da han efter sin Paastand antog, at Attesten allerede var fremlagt i Retten, hvilket dog efter Sagføreren Opgivende endnu ikke dengang var skeet, undladt at underrette denne om, at det ikke havde været Meningen, at Attesten skulde bruges under Politisagen og at tilbagekalde og contramandere dens Paaberaabelse og Afbenyttelse som Beviismiddel, men tværtimod, paa Sagføreren's Spørgsmaal derom, har erklæret Attestens Indhold for at være stemmende med Sandheden; thi da hans Foregivende om ikke at have kjendt dette Indhold, som foransøjt, maa forkastes, er Arrestanten ved dette Forhold bleven deeltagig i, at dette falske Document paa hans Begjæ fremdeles gjordes gjældende til under den eventuelle Paastendelse af Politisagen at komme i Betragtning som et virkelig Beviismiddel til Fordeel for Arrestanten og til Skade for hans Modpart, nemlig til at paabyrde denne et Ausvar for de af ham brugte Uttringer, som maaskee ellers ikke vilde kunne paalægges ham, thi

naar Arrestanten har foregivet, at han antog det for at være for sigligt at forlange Attesten tilbage, da vil der intet Hensyn kunne tages til dette for at Rimelighed blottede Foregivende.

Udskriften af Studsmaalsbogen er fra Arrestantens daværende Opholdssted, Aarhus, efter hans Anvisning eller Foreskilling sendt directt til hans Sagsfører. Arrestanten har opgivet, at Hensigten hermed var, at Sagsføreren skulde see af Udskriften, hvor Arrestanten havde været, og naar hensees til, at Arrestanten selv forklarer, hvad og for saavidt stemmer med hans Sagsførers Udsagn, at der under den fornævnte Samtale mellem Sagsføreren og Arrestanten, hvilken fandt Sted, forinden Arrestanten reiste til Aarhus, var Spørgsmaal om Arrestantens Studsmaalsbog, hvilken han imidlertid dengang nægtede at kunne fremstafte, fordi den var sendt over til hans Broder ved Aarhus, saa kan der ikke være Tvivl om, at Udskriften er af Arrestanten foranstaltet sendt Sagsføreren til Benyttelse under Politiiagen, altsaa, da dens Falskhed som Udskrift af Studsmaalsbogen maa statueres at have været Arrestanten vitterlig, i svigagtig Hensigt, og at Udskriften ligeledes er fremkaldt af Arrestanten i samme Hensigt.

Arrestantens Forhold med de fornævnte Documenter skjønes at burde henføres under Forordningen af 11te April 1840 § 62, 1ste og 3die Membrum, §§ 67, 68 og 77, og da han forhen ved den nævnte Criminal- og Politirets Dom af 8de Mai 1858 er dømt efter samme Forordnings § 53, vil han nu under denne Deel af Sagen være at ansee efter Forordningens § 79, jfr. § 13 og de fornævnte Paragrapher.

Foraaavidt Arrestanten endelig tiltales for attentateret Bigami, der det oplyst, at han, paa en Tid da hans Ægtefæll med Sophie Caroline Andersen, fra hvem han ved Bevilling af 18de August 1860 er separeret i Henseende til Bord og Seng, ikke endeligen var opløst, har hos de vedkommende Kirkebetjente begjært, at der maatte blive lyst til Ægtefæll mellem ham og hans fornævnte Forlovede, Gele Kistner. Det er imidlertid tillige givet, at Arrestanten i Forening med sin Hustru allerede dengang havde indgivet en Ansøgning om Ægtefælls aldeles Ophævelse, skjøndt Separationstiden endnu ikke var udløbet, hvilken Ansøgning forøvrigt i Justitsministeriet var bleven henlagt uden Resolution, og om det end antages oplyst, at Arrestanten har forbulgt og for Sognepræsten benægtet sit tidligere Ægtefæll, vil der dog ikke være tilstrækkelig Grund til at forfaste hans Paastand om, at det var hans Bestemmelse at oppebie Resolution paa Ansøgningen, hvorom han og maa antages at have søgt at faae Underretning, forinden han virkelig indlob sig i nyt Ægtefæll. Men da han dog maa antages i Strid med Lovgivningen, navnlig Forordningen af 30te April 1824 § 3 at have villet tilsvige sig at faae det intenderede Ægtefæll tillyst, forinden Pysningen var tilstedelig, — i hvilken Henseende det ikke kan komme i Betragtning, at han senere frafaldt Tillysningen, efter som han dertil maa antages motiveret ved de hos Forloverne paa Grund af det opstaaede Rygte om hans tidligere Ægtefæll opkomne Betæneligheder, findes han for dette Forhold, der ikke skjønes at ligge udenfor Actionsordren, at maatte ansees med en efter Lovgivningens Analogi lempet arbitrair Straf.

Den Straf Arrestanten, der er over criminel Pavalber og tidligere straffet, som ovenanført, idet Hele har forskyldt, skjønes at burde fastsættes til 2 Aars Forbedringshuusarbejde, og da Underrettsdommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger, derunder Underrettsagsførernes Salair, billiges, er kommen til samme Resultat, vil Dommen i det Hele være at stadfæste“.

Hermed endte Høiesteretsaaret 1862.

